

**LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET
OUDE TESTAMENT**

DE PROFETIEËN VAN

JESAJA

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

**UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912**

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014**

Zie voor Chronologie van Jesaja's profetieën de boeken Koningen en Kronieken
Zie voor de Bijbelse chronologie van W. Westerbeke: www.theologienet.nl

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET BOEK VAN DE PROFEET JESAJA

Profeet is een titel, die een grote klank heeft in de oren van hen, die hem begrijpen, hoewel velen, die er mede geëerd waren, in de ogen der wereld zeer gering werden geacht. Een profeet is iemand, die zeer gemeenzaam is met de hemel en er een groten invloed heeft, en bijgevolg een zeer groot gezag heeft op aarde. Profetie wordt genomen voor alle Goddelijke openbaring, 2 Petrus 1:20, 21, want deze werd gemeenlijk het eerst door dromen, stemmen of visioenen aan de profeten bekend gemaakt, en door hen aan de kinderen der mensen, Numeri 12:6. Eenmaal heeft God zelf tot de duizenden van Israël gesproken van de top van de berg Sinaï, maar dit was zo schrikkelijk, zo ondraaglijk, dat zij smeekten dat God voortaan tot hen zou spreken, zoals Hij tevoren gedaan had, door mensen, gelijk zij zelf waren, wier verschrikking hen niet zou beroeren, en wier land over hen niet zwaar zou zijn, Job 33:7. God heeft het voorstel goedgekeurd. Het is allemaal goed wat zij gesproken hebben, zegt Hij, Deuteronomium 5:27. 28; en de zaak werd toen vastgesteld met toestemming van beide partijen, dat wij nooit meer moeten verwachten op die wijze van God te zullen horen, maar door profeten, die hun instructies onmiddellijk van God ontvingen met last om ze over te leveren aan zijn kerk.

Voordat de gewijde canon van het Oude Testament geschreven begon te worden, waren er profeten, die in de plaats van Bijbels waren voor de kerk. Onze Heiland schijnt Abel tot de profeten te rekenen, Mattheüs 23:31, 35. Henoch was een profeet, en door hem, die de eerste was in voorzegging, welke het laatst vervuld moet worden het oordeel van de grote Dag, Judas:14. Zie, de Heere komt met Zone vele duizenden heiligen. Noch was een prediker der gerechtigheid. God zei van Abraham: hij is een profeet, Genesis 20:7. Jakob voorzegde toekomstige gebeurtenissen, Genesis 49:1. Ja, al de patriarchen worden profeten genoemd, Psalm 105:15: Doet Mijn profeten geen kwaad.

Mozes was buiten alle vergelijking de doorluchtigste van al de Oud-Testamentische profeten, want hem heeft de Heere geleend van aangezicht tot aangezicht, Deuteronomium 34:10. Hij is de eerste schrijvende profeet geweest, en door zijn hand zijn de eerste grondslagen gelegd van de Heilige Schrift; ook zij, die geroepen waren om hem behulpzaam te zijn in de regering, hadden de geest der profetie, zo overvloedig een uitstorting van de Geest is er toen geweest, Numeri 11:25. Maar na de dood van Mozes verscheen en werkte de Geest des Heeren gedurende enige eeuwen in de kerk van Israël meer als een geest des krijgs dan als een geest van profetie, en bezielde de mensen meer voor handelen dan voor spreken; ik bedoel in de tijd der Richteren.

Wij bevinden dat de Geest des Heeren kwam over Othniël, Gideon, Simson en anderen, voor de dienst van hun land met hun zwaard en hun pen; boodschappen van de hemel werden toen gezonden door engelen, zoals aan Gideon en Manoach, en tot het volk, Richteren 2:1.

In geheel het boek der Richteren wordt nergens melding gemaakt van een profeet; alleen Deborah wordt ken profetes genoemd. Toen was het woord des Heeren schaars, er was geen openbaar gezicht, 1 Samuel 3:1. Zij hadden de onlangs geschreven wet van Mozes, laat hen die bestuderen. Maar in Samuel herleefde de profetie, en met hem begon een merkwaardig tijdperk der kerk, een tijd van groot licht in een onafgebroken opvolging van profeten tot enigen tijd na de Babylonische ballingschap, toen de canon van het Oude Testament voltooid was in

Maleáchi; en toen is de profetie bijna vier honderd jaar opgehouden tot aan de komst van de groten Profeet en Zijn voorloper.

Sommige profeten werden beziel en gedreven door Gods Geest om de geschiedenis der kerk te schrijven; maar zij hebben bij hun geschriften hun namen niet vermeld; tot bewijs van hun authenticiteit verwezen zij slechts naar de registers van dien tijd, die, naar bekend was door profeten waren samengesteld, zoals Gad, Iddo enz. David en anderen waren profeten om gewijde liederen te schrijven ten gebruik voor de kerk.

Na hen lezen wij dikwijls van profeten, die met een bepaalden last werden gezonden, en verwekt werden voor bijzondere diensten voor het publiek; de beroemdste van dezen waren Elia en Elisa in het rijk van Israël, maar geen van hen heeft zijne profetieën in geschrifte gebracht; van hen bezitten wij slechts fragmenten in de geschiedenis van hun tijd, maar er was niets, dat zij zelf geschreven hebben voor zover ik het mij herinner ten minste, behalve een brief van Elia, 2 Kronieken 21:12. Maar in de laatste tijd van de rijken van Juda en Israël heeft het Gode behaagd, om Zijne dienstknechten de profeten hun leerredenen of sommige uittreksels ervan te laten schrijven en uitgeven.

Van vele hunner profetieën is de datum onzeker, maar de vroegste van hen was in de dagen van Uzzia, koning van Juda en Jerobeam II zijn tijdgenoot, koning van Israël, omstreeks twee honderd jaren voor de ballingschap, en niet lang nadat Joas Zacharia, de zoon van Jojada, heeft doen stenigen in het voorhof van het huis des Heeren. Als zij beginnen de profeten te doden, zullen zij toch niet hun profetieën doden, deze zullen bleven als getuigen tegen hen. Hoséa was de eerste van de schrijvende profeten; en Joel, Amos en Obadja hebben omstreeks dezelfde tijd hun profetieën uitgegeven. Jesaja begon niet lang daarna, maar zijne profetie is het eerst geplaatst, omdat zij de uitvoerigste van allen is en omdat er het meest in voorkomt van Hem, aan wie al de profeten getuigenis geven, ja zoveel van Christus, dat Jesaja met recht de Evangelische profeet wordt genoemd, en door sommigen der ouden de vierde evangelist. Wij zullen de algemenen titel van dit boek hebben in vers 1. En daarom zullen wij hier slechts enkele dingen opmerken:

I. Betreffende de profeet zelf. Hij was als wij de overlevering der Joden moeten geloven van het koninklijk geslacht, daar zijn vader, zeggen zij, een broeder was van koning Uzzia. Hoe dit zij: hij was veel aan het hof, inzonderheid in Hiskia's tijd, zoals wij bevinden in zijne geschiedenis, waaraan wel is toe te schrijven dat zijn stijl keuriger en beschaafder is dan die van sommigen der andere profeten, en in sommige plaatsen buitengewoon verheven en majestueus. De Geest Gods heeft soms door het bijzondere genie van de profeet zijn eigen doeleinden gediend; want de profeten waren geen spreektrumpetten, door welke de Geest sprak, maar sprekende mannen, in en door wie de Geest sprak, gebruik makende van hun natuurlijke vermogens, ten opzichte beide van licht en vlam, en hen opheffende boven hen zelf.

II. Betreffende de profetie; zij is zeer uitnemend en nuttig, zij was dit voor de kerk van God toenmaals, dienende tot overtuiging van zonde, leiding en bestuur in plichtsbetrachting, en tot vertroosting in lijden en benauwdheid. Naar twee zware benauwdheden der kerk wordt hier verwezen, en vertroosting er voor aangewezen, die van Sanheribs inval, die plaats had in Jesaja's eigen tijd, en die van de gevangenschap in Babel, welke leng daarna voorviel. Inde ondersteuning en bemoediging, weggelegd voor ieder van deze tijden van nood, vinden wij zeer veel van de genade des Evangelies. Er zijn in de Evangeliën uit geen der profetieën, ja wellicht niet uit al de andere profetieën van het Oude Testament samen zo vele aanhalingen als uit dit boek, noch zulke duidelijke, uitdrukkelijke getuigenissen omtrent Christus, getuige dat van Zijn geboren worden uit ene maagd, Hoofdstuk 7, en dat van Zijn lijden, Hoofdstuk 53. Het begin van het boek vloeit over van bestraffingen om zonde en bedreigingen ren

oordelen; het laatste gedeelte is vol van goede woorden en troostrijke woorden; deze methode heeft de Geest van Christus vroeger gevolgd in de profeten, en Hij volgt haar ook nu nog: eerst van zonde overtuigen, en dan vertroosten; en zij, die met de vertroosting gezegend willen wezen, moeten zich willen laten overtuigen van zonde. Jesaja heeft ongetwijfeld vele leerredenen gehouden voor het volk, en hun vele boodschappen overgeleverd, die niet in dit boek geschreven zijn, zoals ook Christus dat gedaan heeft; en waarschijnlijk waren deze leerredenen, toen zij uitgesproken werden, uitvoeriger en vollediger dan zij hier zijn weergegeven; maar er is zoveel van bewaard gebleven, als de oneindige wijsheid geschikt oordeelde om overgeleverd te worden aan ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn, en deze profetieën, als de geschiedenis beschrijvingen van Christus, zijn geschreven, opdat wij zouden geloven in de naam van de Zoon van God, en opdat wij gelovende, het leven hebben in Zijn naam; want aan ons is het Evangelie hier gepredikt zowel als aan hen, die toen geleefd hebben, en nog duidelijker. O dat het met geloof mocht gemengd zijn!

HOOFDSTUK 1

1 Het gezicht van Jesaja, de zoon van Amoz, hetwelk hij zag over Juda en Jeruzalem, in de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz en Hiskia, de koningen van Juda. 2 Hoort, gij hemelen! en neem ter ore, gij aarde! want de HEERE spreekt: Ik heb kinderen groot gemaakt en verhoogd; maar zij hebben tegen Mij overtreden. 3 Een os kent zijn bezitter, en een ezel de krib zijns heren; maar Israël heeft geen kennis, Mijn volk verstaat niet. 4 Wee het zondige volk, het volk van zware ongerechtigheid, het zaad der boosdoeners, de verdervende kinderen! Zij hebben de HEERE verlaten, zij hebben de Heilige Israëls gelasterd, zij hebben zich vervreemd, wijkende achterwaarts. 5 Waartoe zoudt gij meer geslagen worden? Gij zoudt des afvals des te meer maken; het ganse hoofd is krank, en het ganse hart is mat. 6 Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan hetzelfde; maar wonden, en striemen, en etterbuielen, die niet uitgedrukt noch verbonden zijn, en geen derzelve is met olie verzacht. 7 Uw aardrijk is een verwoesting, uw steden zijn met het vuur verbrand; uw land verteren de vreemden in uw tegenwoordigheid, en een verwoesting is er, als een omkering door de vreemden. 8 En de dochter van Sion is overgebleven als een hutje in de wijngaard, als een nachthutje in de komkommerhof, als een belegerde stad. 9 Zo niet de HEERE der heirscharen ons nog een weinig overblijfsel had gelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk zijn geworden. 10 Hoort des HEEREN woord, gij oversten van Sodom! neemt ter ore de wet onzes Gods, gij volk van Gomorra! 11 Waartoe zal Mij zijn de veelheid uwer slachtoffers? zegt de HEERE; Ik ben zat van de brandoffers der rammen, en het smeer der vette beesten, en heb geen lust aan het bloed der varren, noch der lammeren, noch der bokken. 12 Wanneer gijlieden voor Mijn aangezicht komt te verschijnen, wie heeft zulks van uw hand geeist, dat gij Mijn voorhoven betreden zoudt? 13 Brengt niet meer vergeefs offer, het reukwerk is Mij een gruwel; de nieuwe maanden, en sabbatten, en het bijeenroepen der vergaderingen vermag Ik niet, het is ongerechtigheid, zelfs de verbodsdagen. 14 Uw nieuwe maanden en uw gezette hoogtijden haat Mijn ziel, zij zijn Mij tot een last; Ik ben moede geworden, die te dragen. 15 En als gijlieden uw handen uitbreidt, verberg Ik Mijn ogen voor u; ook wanneer gij het gebed vermenigvuldigt, hoor Ik niet; want uw handen zijn vol bloed. 16 Wast u, reinigt u, doet de boosheid uwer handelingen van voor Mijn ogen weg, laat af van kwaad te doen. 17 Leert goed te doen, zoekt het recht, helpt de verdrukte, doet de wees recht, handelt de twistzaak der weduwe. 18 Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol. 19 Indien gijlieden willig zijt en hoort, zo zult gij het goede dezes lands eten; 20 Maar indien gij weigert, en weerspannig zijt, zo zult gij van het zwaard gegeten worden; want de mond des HEEREN heeft het gesproken. 21 Hoe is de getrouwe stad tot een hoer geworden! Zij was vol recht, gerechtigheid herbergde daarin, maar nu doodslagers. 22 Uw zilver is geworden tot schuim; uw wijn is vermengd met water. 23 Uw vorsten zijn afvalligen, en metgezellen der dieven, een ieder van hen heeft geschenken lief, en zij jagen de vergeldingen na; de wezen doen zij geen recht, en de twistzaak der weduwen komt voor hen niet. 24 Daarom spreekt de Heere, HEERE der heirscharen, de Machtige Israëls: O wee! Ik zal Mij troosten van Mijn wederpartijders. Ik zal Mij wreken van Mijn vijanden. 25 En Ik zal Mijn hand tegen u keren, en Ik zal uw schuim op het allerreinste afzuiveren, en Ik zal al uw tin wegnemen. 26 En Ik zal u uw rechters wedergeven, als in het eerste, en uw raadslieden als in de beginne; daarna zult gij een stad der gerechtigheid, een getrouwe stad, genoemd worden. 27 Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid. 28 Maar er zal verbreking zijn der overtreders, en der zondaars tezamen; en die de HEERE verlaten, zullen omkomen. 29 Want zij zullen beschaamd worden om der eiken wil, die gijlieden begeerd hebt, en gij zult schaamrood worden, om der hoven wil, die gij verkoren hebt. 30 Want gij zult zijn als een eik, welks bladeren afvallen, en als een hof, die geen water heeft. 31 En de sterke zal wezen tot grof vlas, en zijn werkmeester tot een vonk, en zij zullen beiden tezamen branden, en er zal geen uitblusser wezen.

Het eerste vers van het hoofdstuk is bedoeld om tot titel of opschrift te dienen van het gehele boek, en het is waarschijnlijk, dat dit de eerste leerrede was die deze profeet heeft moeten uitgeven en in geschrifte vastgelegd, (zoals, naar Calvijn denkt, de gewoonte was van de profeten), aan de deur van de tempel, gelijk bij ons proclamaties op openbare plaatsen aangeplakt worden opdat zij door allen gelezen kunnen worden, Habakuk 2:2, en zij, die wilden er authentieke afschriften van konden nemen, terwijl het oorspronkelijke na enige tijd

door de priesters in het archief van de tempel gelegd werd. De leerrede, vervat in dit hoofdstuk, bevat:

- I. Een zware beschuldigen de naam van God ingebracht tegen de Joodse kerk en natie:
 1. Om hun ondankbaarheid, vers 2-3.
 2. Hun onverbeterlijkheid vers 5.
 3. Het algemene bederf en de ontaarding des volks, vers 4, 6, 21, 22.
 4. De verkering van het recht door hun vorsten vers 23.
- II. Een droeve klacht over de oordelen Gods, die zij door hun zonden over zich gebracht hadden en door welke zij bijna geheel in het verderf waren gestort, vers 7-9.
- III. Een rechtvaardige verwerping van een vertoon in de godsdienst, dat zij aanhielden in weerwil van de algemeen heersende afval, vers 10-15.
- IV. Een ernstige roeping tot bekering en verbetering van leven, hun voorstellende leven en dood. leven indien zij gehoor gaven aan de roepstem, en dood, zo zij er geen gehoor aan gaven, vers 16-20.
- V. Een bedreiging van verderf over hen, die zich niet wilden bekeren en verbeteren, vers 24-28-31.
- VI. Een belofte van een gelukkige reformatie ten laatste, en een wederkeren tot hun oorspronkelijke reinheid en voorspoed, vers 25-27. En dit alles moet toegepast worden door ons niet alleen op de gemeenschap waarvan wij leden zijn, in haar openbaar belang, maar op de toestand van onze eigen ziel.

Jesaja 1:1

Hier is:

1. De naam van de profeet Jesaja, of Jeshajahoe, want zo is hij in het Hebreeuws, die in het Nieuwe Testament Esaias gelezen wordt. De naam betekent het heil des Heeren, een geschikte naam voor een profeet, door wie God de kennis van de zaligheid geeft aan Zijn volk, inzonderheid voor deze profeet, die zoveel profeteert omtrent Jezus, de Zaligmaker, en de grote zaligheid, door Hem gewerkt. Hij wordt gezegd de zoon te zijn van Amoz, niet van Amos de profeet, in het Hebreeuws verschillen hun namen meer dan in onze taal maar, naar de Joden denken, van Amoz, de broeder, of zoon, van Amazia, koning van Juda, een overlevering, even onzeker als die regel welke zij geven, dat, als de vader van een profeet vermeld wordt, deze ook zelf een profeet was. De leerlingen en opvolgers van profeten worden dikwijls hun zonen genoemd, maar wij hebben er weinig of geen voorbeelden van dat hun zonen hun opvolgers waren.

2. De aard of hoedanigheid van de profetieën, het is een gezicht, daar zij hem in een gezicht was geopenbaard toen hij wakende en wakker was en de woorden Gods heeft gehoord en de gezichten van de Almachtige heeft gezien, zoals Biléam zegt, Numeri 24:4, hoewel het in het eerst misschien niet zo'n verheven, majestueus gezicht was als dat, hetwelk hij later gezien heeft, Hoofdstuk 6:1. De profeten werden zieners, of ziende mannen genoemd, en daarom worden hun profetieën zeer gepast gezichten genoemd, Het was hetgeen hij met zijn geestesoog zag, en door Goddelijke openbaring even duidelijk voorzag, en waarvan hij even wel verzekerd en onderricht was, en waardoor hij even diep getroffen was geworden, als wanneer hij het met zijn lichamelijke ogen had gezien. Gods profeten zagen hetgeen waar zij van spraken, wisten wat zij zeiden, en zij eisen ons geloof voor niets anders, dan voor hetgeen zij zelf geloofden en waarvan zij ten volle verzekerd waren, Johannes 6:69, 1 Johannes 1:1.

1. Zij konden niet anders dan spreken van hetgeen zij zagen, zij moesten het, omdat zij zagen hoe groot een belang allen, die om hen heen waren) er bij hadden, Handelingen 4-20, 2 Korinthe 4:13.

3. Het onderwerp van de profetie, het was het gezicht, hetwelk hij zag over Juda en Jeruzalem het land van de twee stammen, en de stad, die metropolis of hoofdstad was, en er is weinig in betreffende Efraïm, of de tien stammen, van wie zoveel is in de profetie van Hoséa. Sommige hoofdstukken in dit boek hebben betrekking op Babel, Egypte, Tyrus en sommige naburige volken, maar het heeft Zijn titel naar hetgeen er het voornaamste onderwerp van is en daarom wordt gezegd dat het is over Juda en Jeruzalem, de andere volken, van wie gesproken wordt, waren zulke, waarmee het volk van de Joden zaken had. Tot hen brengt Jesaja zeer bijzonder:

A. Onderricht, want het is het voorrecht van Juda en Jeruzalem, dat hun de woorden Gods waren toevertrouwd.

b. Bestrafing en bedreiging, want indien in Juda, waar God bekend is, indien in Salem, waar Zijn naam groot is, ongerechtigheid wordt gevonden, dan zal er met hen, eerder dan met iemand anders, voor afgerekend worden.

c. Troost en bemoediging in zware tijden, want de kinderen van Sion moeten zich verheugen over hun Koning.

4. De datum van de profetie, hij profeteerde in de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz en Hiskia. Hieruit blijkt, a. dat hij gedurende lange tijd heeft geprofeteerd, inzonderheid indien hij -zoals de Joden zeggen- ten laatste door Manasse werd ter dood gebracht, in stukken gezaagd zijnde, waarop, naar sommigen denken, de apostel doelt in Hebréeën 11:37. Van het jaar, toen koning Uzzia stierf, Hoofdstuk 6:1, tot aan Hiskia's ziekte en herstel, zijn zeven en veertig jaren verlopen, hoe lang daarvoor en daarna hij heeft geprofeteerd is niet zeker, sommigen rekenen zestig, anderen tachtig jaren in het geheel. Het was een eer voor hem en een geluk voor zijn volk, dat hij zolang geleefd heeft en aan zijn zegenrijke arbeid is gelaten, en wij moeten veronderstellen, beide dat hij jong is begonnen, en dat hij tot in hoge ouderdom is blijven arbeiden, want de profeten waren niet, zoals de priesters aan een zekere leeftijd gebonden voor het begin en het einde van hun dienst.

b. Dat hij door verschillende tijden is heengegaan. Jotham was een goed koning, en Hiskia nog een betere, die ongetwijfeld deze profeet hebben aangemoedigd, en met hem te rade zijn gegaan, hem hebben beschermd en hem tot hun raadsman aangesteld, maar tussen hen en toen Jesaja in de bloei van zijn tijd was, komt de regering van Achaz die zeer goddeloos was, toen werd hij ongetwijfeld aan het hof met zeer donkere en dreigende blikken aangezien, en waarschijnlijk was hij toen genoodzaakt zich te verbergen. Godvruchtige mensen en goede leraren moeten slechte tijden verwachten in deze wereld en er zich op voorbereiden. Toen is de godsdienst zozeer ter neer geworpen geworden, dat de deuren van het huis des Heeren gesloten waren, en in iedere hoek van Jeruzalem afgodische altaren werden opgericht, en Jesaja er met al zijn Goddelijke welsprekendheid en de boodschappen, die hij onmiddellijk van God zelf had te brengen, niets aan doen kon. De beste mensen, de beste leraren, kunnen het goed niet doen in de wereld, dat zij wensen te doen. Jesaja 1:2-9. Wij willen hopen dat wij een lieflijker en aangenamer toneel te zien zullen krijgen, voor wij aan het einde zijn van dit boek, maar hier aan het begin ervan, heeft alles een donker, ja zeer donker aanzien voor Juda en Jeruzalem. Wat is de woestijn van deze wereld, indien de kerk de wijngaard, zo'n treurig voorkomen heeft als hier beschreven wordt!

I. De profeet, hoewel sprekende in de Naam van God, wanhoopt eraan om gehoor te verkrijgen bij de mensen, bij de kinderen van zijn volk, en daarom wendt hij zich tot de hemel

en de aarde, en vraagt om hun aandacht vers 2. Hoort, gij hemelen, en neem ter ore gij aarde! Eerder zullen de onbezielde schepselen horen, die de wet waarnemen en aan het doel beantwoorden van hun schepping, dan dit stompzinnige, gevoelloze volk. Laat het licht des hemels hun duisternis beschamen, en de vruchtbaarheid van de aarde hun onvruchtbaarheid, en de stiptheid van beide voor hun tijd hun onregelmatigheid. Mozes begint aldus zijn rede, Deuter. 32:1, waarnaar de profeet hier verwijst, te kennen gevende dat nu de tijd gekomen was, die Mozes daar voorzegd had Deuteronomium 31:29. Of wel, dit is een beroep op hemel en aarde, op engelen, en dan op de inwoners van de boven- en de benedenwereld, laat hen richten tussen God en Zijn wijngaard, kan iemand hunner zo'n voorbeeld van ondankbaarheid tonen? God zal gerechtvaardigd worden als Hij spreekt, en hemel en aarde zullen Zijn gerechtigheid verkondigen, Micha 6:1, 2, Psalm 50:7.

II. Hij beschuldigt hen van lage ondankbaarheid, een zeer zware misdaad, noem iemand ondankbaar, en gij kunt hem bij geen slechter naam noemen: laat hemel en aarde horen en zich verbazen over:

1. Gods genadige handelingen met zo'n gemelijk, tergend volk, als zij waren. "Ik heb hen gevoed en grootgebracht als kinderen, zij werden goed gevoed en wel onderwezen," Deuteronomium 32:6. "Ik heb hen groot gemaakt en verhoogd, heb hen niet slechts laten opgroeien, maar hen groot gemaakt, hen niet slechts onderhouden, maar bevorderd, hen niet slechts opgevoed, maar hen opgeheven." De voortduur van ons leven, onze genietingen en al onze voorspoed zijn wij verschuldigd aan Gods vaderlijke zorg over ons en Zijn goedheid jegens ons.

2. Hun slecht gedrag tegenover Hem, die zo teder en liefdevol voor hen was. "Zij hebben tegen Mij overtreden," of zoals sommigen het lezen, "zij zijn van mij afgevallen, zij zijn deserteurs geweest, ja verraders tegen Mijn kroon en waardigheid." Al de blijken van Gods gunst jegens ons als de God van onze natuur en de God, die ons voedt en onderhoudt, verzwaren ons verraderlijk verlaten van Hem en ons hoogmoedig tegenstaan van Hem, kinderen, en toch rebellen!

III. Hij schrijft dit toe aan hun onwetendheid en onnadenkendheid, vers 3. "Een rund kent zijn eigenaar, maar Israël heeft geen inzicht".

Merk op:

1. De schranderheid van de os en de ezel, die niet slechts redeloze schepselen zijn, maar van de domste soort van dieren zijn, toch heeft de os nog zo'n besef van plicht, dat hij zijn eigenaar kent, en hem dient, en zich onderwerpt aan zijn juk. De ezel heeft zo'n besef van zijn eigen belang, dat hij de krib kent van zijn heer, waaraan hij gevoederd wordt, en er bij blijft, hij zal er uit zichzelf heengaan als hij losgemaakt wordt. De mens is er voorzeker fraai aan toe, als hij zelfs in kennis en verstand door deze domme dieren beschaamd wordt gemaakt, en niet alleen bij hen ter scholing wordt gezonden, Spreuken 6:6, 7 maar in een lagere klasse dan zij geplaatst wordt, Jeremia 8:7. Geleerder dan de beesten van de aarde, Job 35:11, en toch minder wetende.

2. De zothed en domheid van Israël. God is hun eigenaar, hun bezitter, Hij heeft ons gemaakt, en wij zijn Zijn meer dan ons vee het onze is, Hij heeft goed voor ons voorzien, de voorzienigheid is de krib van onze Heer maar velen, die het volk van God genoemd worden, weten het niet en willen het niet bedenken of verstaan, maar vragen: "Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen? Hij is niet onze eigenaar, en wat baat zullen wij hebben, dat wij Hem aanroepen? Hij heeft geen krib voor ons om er aan gevoederd te worden." Hij had geklaagd, vers 2, over de hardnekkigheid van hun wil, zij hebben tegen Mij gerebelleerd. Hier

gaat Hij er de oorzaak van na: "zij hebben daarom tegen Mij gerebelleerd, omdat zij geen kennis hebben, zij verstaan niet." Het verstand is verduisterd, en daarom is de ziel vervreemd van het leven Gods, Efëze 4:18. Israël heeft geen kennis, hoewel hun land een land was van licht en kennis, God is bekend in Juda, maar omdat zij niet leven naar hetgeen zij weten, is het in werkelijkheid alsof ze niets wisten. Zij hebben kennis, maar hun kennis doet hun geen goed, omdat zij niet verstaan wat zij weten, zij passen het niet toe op hun toestand, geven er hun gedachten niet aan. Zelfs onder hen, die belijden Gods volk te zijn, die de voorrechten hebben van Zijn volk en onder de verplichtingen ervan zijn, zijn er velen, die zeer zorgeloos en onverschillig zijn omtrent de aangelegenheden van hun ziel. Het niet bedenken wat wij weten is even verderfelijk voor ons in de godsdienst, als onwetendheid omtrent hetgeen wij behoren te weten. De mensen vallen af van God en rebelleren tegen Hem, omdat zij niet weten of bedenken wat zij in gehoorzaamheid en dankbaarheid aan God en in hun eigen belang aan Hem verplicht zijn.

IV. Hij betreurt de algemene verdorvenheid van hun kerk en hun koninkrijk, de ziekte van de zonde was epidemisch, en personen van allerlei rang en stand waren er door aangetast. Wee hel zondige volk, vers 4. De profeet beweent hen, die niet over zichzelf wilden wenen. Wee hun! Hij spreekt met heilige verontwaardiging over hun ontaarding, en hij vreest de gevolgen ervan. Zie hier:

1. Hoe hij hun zonde verzwaart, en er de boosaardigheid van aantoon, vers 4.

a. De goddeloosheid was algemeen, zij waren een zondig volk, de massa van het volk was verdorven en onheilig, zij waren dit in hun nationale hoedanigheid, in het behandelen van hun openbare verbintenissen met het buitenland, en in de openbare rechtspleging in hun eigen land, zij waren verdorven. Het staat slecht met een volk als de zonde nationaal wordt.

b. Zij was zeer zwaar en snood in haar aard. Zij waren beladen met ongerechtigheid, de schuld ervan, en door die schuld nam de vloek toe, lag zeer zwaar op hen, het was een zeer zware beschuldiging, die tegen hen werd ingebracht, waarvan zij zich nooit konden zuiveren, hun goddeloosheid was als een plant van lood op hen, Zacharia 5:7, 8. En hun zonde, die hen lichtelijk omringde, en waartoe zij maar al te zeer geneigd waren, was een last op hen, Hebreëen 12:1.

c. Zij waren van een slechte afkomst, zij waren het zaad van de boosdoeners, ontrouw zat hun in het bloed, hetgeen de zaak nog zoveel te erger maakte, nog meer tergend en minder geneeslijk, zij zijn opgestaan in de plaats van hun vaders, en traden in hun voetstappen, om alzo de mate van hun ongerechtigheid vol te doen worden, Numeri 32:14, zij waren een geslacht van rebellen.

d. Zij, die zelf verdorven waren, deden wat zij konden om anderen te verderven, zij zijn niet slechts verdorven kinderen, die besmet geboren zijn, maar verdervende kinderen, die de ondeugd voortplanten en er anderen mee besmetten, niet slechts zondaren, maar verleiders, niet slechts aangepord door Satan, maar als zijn agenten hem dienende. Indien zij, die kinderen worden genoemd, Gods kinderen, die beschouwd worden als behorende tot Zijn gezin, slecht en goddeloos zijn, dan is hun voorbeeld van de aller-slechtste invloed.

e. Hun zonde was een trouweloos afwijken van God, zij weken af van hun trouw, zij hebben De Heere verlaten, aan wie zij zich hadden verbonden, zij zijn achterwaarts gegaan, zij hebben zich vervreemd van God, zich van Hem afgescheiden, Hem hun rug toegekeerd, zij zijn ontrouw geworden aan hun vaandel, hebben de dienst verlaten, toen zij gedrongen werden om voorwaarts te gaan, gingen zij achterwaarts, zij waren onhandig als een onhandige koe, Hoséa 4:16. Het was een onbeschaamd en vermetel tarten van Hem, zij hebben de Heilige Israëls tot toorn verwekt moedwillig en met voorbedachte rade, zij wisten wat Hem tot toorn zou verwekken, en dat deden zij. Het afwijken van hen, die de godsdienst hebben

beleden, beleden hebben dat zij in betrekking staan tot God, is zeer bijzonder tergend voor Hem.

2. Hoe hij dit duidelijk maakt door een vergelijking met een door ziekte ondermijnd lichaam geheel bedekt met melaatsheid, of, zoals Jobs lichaam, met zweren en etterbuilen, vers 5, 6.

a. De ziekte heeft de levensdoelen aangetast, en dreigt dus dodelijk te zijn. Krankheden van het hoofd en het hart zijn het gevaarlijkst, nu is het hoofd, het gehele hoofd, ziek, het hart, het gehele hart is mat, zij waren verdorven in hun oordeel, de melaatsheid was in hun hoofd, zij waren geheel en al onrein, hun genegenheid voor God en godsdienst was koud, verdwenen, wat overig was, stond op het punt van te sterven, Openbaring 3:2.

b. De ziekte heeft zich verspreid over het gehele lichaam, en wordt uiterst walgelijk, van de voetzool af tot het hoofd toe, van de geringste boer tot de voornaamste rijksgrote, is er niets geheels, geen goed beginsel, geen godsdienst (want dat is de gezondheid van de ziel), niets dan wonden en etterbuilen, schuld en bederf de droeve uitwerkselen van Adams val, walgelijk voor de heiligen God, pijnlijk voor de gevoelige ziel. Zij waren dit voor David, toen hij klaagde, Psalm 3:3,4 Mijne etterbuilen stinken, zij zijn vervuild vanwege mijn dwaasheid, Psalm 32:3, 4. Geen pogingen werden gedaan om tot een reformatie te komen, of, indien zij gedaan werden, bleken zij zonder kracht of uitwerking te wezen. De zweren waren niet uitgedrukt, de wonden niet verbonden, noch met olie verzacht. Zolang er geen berouw is van de zonde, zijn de wonden niet gepeild, niet gereinigd, het hoogmoedige vlees er in is niet weggesneden, en terwijl zij bijgevolg niet vergeven werd, zijn de wonden niet verzacht en niet verbonden, is er niets gedaan om ze te genezen, de noodlottige gevolgen ervan te voorkomen.

V. Diep treurt hij over de oordelen Gods, die zij over zich gebracht hadden door hun zonden en hun onverbeterlijkheid onder die oordelen.

1. Hun koninkrijk was bijna ten ondergang gebracht, vers 7. Zij waren zo diep rampzalig, dat beide hun steden en hun land verwoest waren, en zij waren zo stompzinnig, dat het nodig was hun dit te zeggen, dat het hun werd aangetoond. "Zie hoe het is, uw aardrijk is een verwoesting, de grond ligt braak uit gebrek aan inwoners om hem te bebouwen, daar de dorpen verlaten zijn, Richteren 5:7. En zo zijn de velden en wijngaarden een woestijn gelijk geworden, geheel opgeschoten van distels, Spreuken 24:31. Uw steden zijn met vuur verbrand, door de vijanden, die in uw land zijn gevallen," (vuur en zwaard gaan gewoonlijk samen) "en wat betreft de vruchten van uw land, die uw gezinnen tot voedsel moesten verstrekken, vreemden verteren ze, en tot nog grotere kwellen en ergernis voor u, doen zij het voor uw ogen, en gij kunt het niet beletten of voorkomen, gij verhongert, terwijl uw vijanden zich oververzadigen met hetgeen u tot onderhoud moest strekken. De verwoesting van uw land is als een verwoesting door de vreemden, het wordt door de aanvallende vijanden behandeld, zoals men verwachten kon dat het door vreemden behandeld zou worden." Jeruzalem zelf, die als de dochter was van Sion, (de tempel, gebouwd op Sion, was een moeder, een voedstermoeder voor Jeruzalem) of Sion zelf, de heilige berg, die aan God dierbaar is geweest als een dochter, was nu verloren, verlaten, open en bloot, als een hutje in de wijngaard, waarin, als de wijnoogst voorbij is, niemand woont, en waarvoor niemand zorgdraagt, en ziet er even ellendig en verachtelijk uit als een nachthutje in de komkommerhof, en iedereen is bevreesd om er nabij te komen, en zorgt er voor om wat hij er in heeft, er uit te verwijderen, alsof het een belegerde stad was, vers 8.

En sommigen denken dat het de rampspoedige toestand van het koninkrijk is, die vergeleken wordt bij een ziek lichaam, vers 6. Deze leerrede werd waarschijnlijk gehouden onder de regering van Achaz, toen Juda aangevallen werd door de koningen van Syrië en Israël, de

Edomieten en de Filistijnen, die velen met het zwaard hebben gedood en velen gevangelijk weggevoerd, 2 Kronieken 28:5, 17, 18. Nationale goddeloosheid en onzedelijkheid brengen nationale verwoesting. Kanaän, de roem van alle landen, de berg Sion, de vreugde van de gehele aarde, zijn beide een smaad en een verderf geworden, en zij zijn dit geworden door de zonde, deze grote kwaaddoenster.

2. Toch hebben zij zich volstrekt niet verbeterd, en daarom dreigt God nog andere maatregelen met hen te zullen nemen, vers 5. Waarom zou gij meer geslagen worden met enigerlei verwachting van er u goed mee te doen, als gij des afvalt des te meer maakt naarmate uw bestraffingen meerder wordend. Gij zult al meer en meer rebelleren, zoals inzonderheid Achaz gedaan heeft, die ten tijde als men hem benauwde, de overtredingen tegen De Heere nog meer maakte, 2 Kronieken 28:22. Zo zal de arts, als hij ziet dat de ziekte van de patiënt ongeneeslijk is, hem niet meer lastig vallen met medicijnen, en de vader besluit zijn kind niet meer te kastijden als hij bevindt dat het zich geheel verhard heeft, maar onterft het. Er zijn van de zodanigen, die slechter gemaakt worden door de methodes, die God aanwendt om hen beter te maken, hoe meer zij geslagen worden hoe meer zij rebelleren, hun bederf, in plaats van te worden gedood, wordt geprikkeld, zij worden door hun beproevingen verbitterd, en hun hart verhardt zich. In de weg van een rechtvaardig oordeel laat God soms af van hen te bestraffen en te kastijden, die zich gedurende lange tijd onverbeterlijk hebben betoond, en die Hij daarom besluit te verderven. Het verworpen zilver zal niet in de smeltkroes worden geworpen, maar op de mesthoop, Jeremia 6:29, 30. Zie Ezechiël 24:13, Hoséa 4:14. Die vuil is, dat hij nog vuil worde. VI. Hij vertroost zich met de overweging, dat er een overblijfsel is, dat een gedenkteken zal worden van Gods genade en goedertierenheid, niettegenstaande het algemene bederf en de verwoesting, vers 9. Zie hier:

1. Hoe nabij zij er aan toe waren om volkomen uitgeroeid te worden. Zij zijn bijna als Sodom en Gomorra geworden, beide ten opzichte van zonde en van verderf, zij waren bijna zo slecht geworden, dat er geen tien onder hen gevonden konden worden, en bijna zo rampzalig, dat niemand in het leven was gebleven en hun land in een zwavelachtige zee was verkeerd. De Goddelijke gerechtigheid zei: Maak hen als Adama, stel hen als Zeboim, maar de goedertierenheid zei: Hoe zou Ik dit doen? Hoséa 11:8, 9.

2. Wat het was, dat hen er voor behoedde. De Heere der heerscharen had hun een weinig overblijfsel gelaten, dat was vrijgehouden van de algemenen afval en behouden bleef tegen de komende algemene rampen. Dit wordt aangehaald door de apostel, Romeinen 9:27, en toegepast op die weinigen uit het Joodse volk, die in zijn tijd het christendom hebben omhelsd, terwijl de massa van het volk het bleef verwerpen, en in wie de beloften, gedaan aan de vaders vervuld werden. In de ergste tijden is er nog een overblijfsel, dat behoed wordt tegen de ongerechtigheid en behouden wordt voor genade, zoals Noach en zijn gezin in de zondvloed, Lot en zijn gezin in de verwoesting van Sodom. De Goddelijke genade triomfeert in te onderscheiden door een daad van vrijmacht. Dit overblijfsel is dikwijls zeer klein, in vergelijking met het zeer grote aantal van rebellerende, ten verderve gaande zondaren. De menigte, het grote getal, is geen kenmerk van de ware kerk, Christus heeft slechts een kleine kudde. Het is Gods werk om sommigen te heiligen en te behouden, terwijl anderen overgelaten worden om in hun onreinheid om te komen, het is het werk van Zijn macht als De Heere van de heerscharen, als Hij ons dat overblijfsel niet had gelaten, er zou niemand overgebleven zijn, de verdervers, vers 4, deden alles wat zij konden, om allen te verderven, en de verwoesters, vers 7, om alles te verwoesten, en zij zouden overmocht hebben, indien God zelf niet tussenbeiden ware getreden om zich een overblijfsel te behouden, dat nu gehouden en verplicht is om Hem al de eer te geven. Het is goed voor een volk, dat er voor bewaard bleef om geheel en al ten verderve te gaan, om terug te zien en te bespeuren hoezeer nabij zij

er toe geweest zijn, man de rand van het verderf waren gekomen, en dan te zien, hoeveel zij aan enkele Godvruchtige mensen te danken hebben, die in de bres hebben gestaan, en dat dit te danken was aan God, die hun deze Godvruchtige mensen had overgelaten. Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn. Jesaja 1:10-15.

I. Hier roept God hen (maar tevergeefs) om Zijn woord te horen, vers 10.

1. De titel, die hij hun geeft is zeer vreemd, gij oversten van Sodom en gij volk van Gomorra. Dit geeft te kennen hoe rechtvaardig het in God zou geweest zijn, om hen als Sodom en Gomorra te maken in verderf en ondergang, vers 9, omdat zij zich aan Sodom en Gomorra gelijk gemaakt baadden in zonde. De mannen van Sodom waren boos en grote zondaars tegen de Heer, Genesis 13:13, en dat waren ook de mannen van Juda, als de oversten slecht waren, is het niet te verwonderen dat het volk het ook was. De ondeugd overweldigde de deugd, want zij had de oversten, de mannen van aanzien, aan haar zijde, en zij overstemde haar, want zij had het volk, de grote menigte aan hun zijde. De stromen aldus sterk zijnde, kon geen mindere kracht dan die van de Heere der heerscharen een overblijfsel in stand houden, vers 9. De oversten worden stoutmoedig aangevallen door de profeet, als oversten van Sodom, want hij wist geen vleiende titels te geven. De overlevering van de Joden zegt dat hij lang daarna daarom in staat van beschuldiging werd gesteld en ter dood gebracht, als hebbende de goden gevloekt en de oversten in zijn volk gelasterd.

2. Wat hij van hen eist is zeer redelijk, "Hoor des Heeren woord, en neemt ter ore de wet van onze God, geeft acht op hetgeen God u te zeggen heeft, en laat Zijn woord u een wet wezen." De volgende verklaring van weerzin in hun offeranden zou een soort van nieuwe wet voor hen wezen, hoewel zij in werkelijkheid slechts een uitlegging was van de oude wet, maar er moet bijzonder acht op worden geslagen, zoals ook geëist wordt in Psalm 50:7, 8. "Hoor dit, en siddert, hoor dit, en zijt gewaarschuwd."

II. Rechtvaardig weigerde God hun gebeden te horen en hun diensten aan te nemen, hun offeranden en hun brandoffers, het vet en het bloed ervan, vers 11, hun betreden van Zijn voorhoven, vers 12, hun offers, hun reukwerk, en hun plechtige vergaderingen, vers 13, hun nieuwe maanden en hun gezette hoogtijden, vers 14, hun vroomste gebeden, vers 15 het wordt alles verworpen, omdat hun handen vol bloed zijn. Merk nu op:

1. Er zijn velen, die vreemd zijn voor, ja vijanden zijn van de kracht van de godsdienst maar toch zeer ijverig zijn voor het vertoon, de schaduw, de vorm ervan. Dit zondige volk, dit zaad van boosdoeners, deze oversten van Sodom en dit volk van Gomorra hebben niet op de altaren van valse goden, (zij worden er hier niet van beschuldigd) maar op het altaar van de God van Israël, offers gebracht, ja een menigte ervan, zoveel als door de wet werden geëist, veeleer nog meer, niet alleen dankoffers, waarvan zij zelf een deel hadden, maar brandoffers, die tot eer van God geheel verbrand werden, ook brachten zij niet het gescheurde en kreupele en zieke, maar vette beesten, en het vet ervan, de besten van hun soort, zij hebben geen andere gezonden, om hun offeranden voor hen te offeren, maar kwamen zelf om voor God te verschijnen, zij nemen de ingestelde plaatsen waar, niet op de hoogten of in bossen, maar in Gods eigen voorhoven, en de ingestelde tijden, de nieuwe maanden en sabbatten en gezette hoogtijden, waarvan zij geen verzuimden, ja, het schijnt dat zij buitengewone vergaderingen bijeenriepen en plechtige bijeenkomsten hielden ter godsdienstige aanbidding, behalve nog die welke door God waren vastgesteld. Maar dit was nog niet alles, zij wendden zich tot God, niet alleen in de waarneming van plechtigheden maar met gebed, zij baden, zij baden dikwijls, zij deden vele gebeden, menende dat zij om hun vele spreken verhoord zouden worden, ja zij waren vurig en dringend in hun gebed zij breidden hun handen uit als mensen die geheel in

ernst zijn. Nu zouden wij gedacht hebben, en ongetwijfeld dachten ze zelf het, dat deze een vroom, godsdienstig volk waren, en toch was het er ver vandaan dat zij dit waren, want:

A. Hun hart was ledig van ware godsvrucht, zij kwamen om voor God te verscheen, vers 12, om voor Zijn aangezicht gezien te worden; aldus de kanttekening. Zij bleven staan bij het uitwendige van de plichten, zij bedoelden niets meer dan om van de mensen gezien te worden, en gingen ook niet verder dan hetgeen door de mensen gezien kan worden.

b. Hun handen waren vol bloed, zij hadden zich schuldig gemaakt aan moord, roof en verdrukking onder schijn van wet en gerechtigheid. Het volk vergoot bloed en de oversten straften hen er niet voor, de oversten vergoten bloed, en het volk hielp hen daarbij en moedigde hen er in aan, zoals de oudsten van Jizreël Isebel hebben geholpen om Naboths bloed te vergieten. Boosaardigheid is moord in het hart in de ogen van God, die zijn broeder haat in zijn hart, heeft in werkelijkheid zijn handen vol bloed.

2. Als zondaren onder de oordelen Gods zijn, dan zullen zij er lichter toe gebracht worden om zich tot bidden te begeven, dan om hun zonden te verlaten en hun leven te verbeteren. Hun land was nu verwoest, en hun steden waren verbrand, vers 7, en dit wekte hen op om hun offeranden en hun slachtoffers regelmatigiger aan God te brengen dan zij gedaan hadden, alsof zij God Almachtig wilden omkopen om de straf op te heffen en hun verlof te geven om voort te gaan in hun zonde. Als Hij hen doodde, zo vroegen zij naar Hem, Psalm 78:34. Heer, in benauwdheid hebben zij U gezocht, Hoofdstuk 26:16. Velen zullen geredelijk hun offers afstaan, maar kunnen er niet toe bewogen worden om afstand te doen van hun zonden.

3. De prachtigste en kostbaarste godsdienstige verrichtingen van goddeloze mensen zonder een grondige verbetering van hart en leven zijn voor God zo weinig aangenaam of welbehaaglijk, dat zij Hem veeleer een gruwel zijn. In een grote verscheidenheid van uitdrukking wordt hier aangetoond dat gehoorzamen beter is dan offerande, ja dat offerande zonder gehoorzaamheid een bespotting, een belediging, een terging van God is. De betrekkelijke geringachting door God hier uitgedrukt van het waarnemen van uitwendige plechtigheden was een stilzwijgende aanduiding van hetgeen, waar zij ten slotte toe komen zullen, als zij allen teniet gedaan zullen worden door de dood van Christus, hetgeen nu reeds weinig in tel was, zal ter bestemder tijd van alle waarde beroofd zijn. Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer, en aan gebed in de kracht daarvan gedaan, toen zei Ik, zie Ik kom. Hun offers worden hier voorgesteld:

A. Als vruchteloos en onbeduidend. Waartoe dienen zij? vers 11. Het is vergeefs offer, vers 13. Te vergeefs eren zij Mij, Mattheüs 15:9. Het was alles verloren arbeid en diende tot geen goed doel, want,

a. Het werd niet beschouwd als een daad van plichtsbetrachting, of van gehoorzaamheid aan God, wie heeft dit van uw hand geëist? vers 12. Niet dat God Zijn inzettingen verloochende, of weigerde om bij Zijn machtiging er toe te blijven, maar in hetgeen zij deden hadden zij het oog niet op Hem, die het eiste, en in werkelijkheid heeft Hij het ook niet van hen geëist wier handen vol waren van bloed, en die in hun onboetvaardigheid volhardden.

b. Het heeft hen niet aanbevolen in Gods gunst, Hij had geen behagen in het bloed van hun offers, want Hij achtte er zich niet door geëerd.

c. Het zou hun geen hulp of verlichting bezorgen. Zij bidden, maar God zal niet horen, omdat zij met hun hart naar ongerechtigheid hebben gezien, Psalm 66:18, Hij wilde hen niet verlossen, want zij deden wel vele gebeden, maar geen één kwam uit een oprecht hart. Geen van hun godsdienstige verrichtingen was hun van enig nut. Ja zij waren

B. Hatelijk en beledigend. God heeft ze niet alleen niet aangenomen, maar Hij verafschuwde ze. "Het zijn uw slachtoffers, niet de Mijne, Ik ben er oververzadigd van, Ik ben ze zat." Hij had ze niet nodig, Psalm 50:10, Hij heeft ze niet begeerd, Hij had er genoeg van, ja meer dan genoeg. Hun komen in Zijn voorhoven noemt Hij hun "besteden ervan", of hun "vertreden ervan". Tot zelfs hun bijwonen van de inzettingen wordt verklaard als een minachten ervan. Hun reukwerk, hoe geurig ook, was Hem een gruwel, want het werd gebrand in geveinsdheid en met een boze bedoeling. Hun plechtige vergaderingen vermocht Hij niet, Hij kon ze niet geduldig aanzien, Hij kon de belediging, die zij voor Hem waren, niet dragen. Hun plechtige bijeenkomst is ongerechtigheid, niet de zaak op zichzelf, maar zoals zij haar deden. Het is een kwelling, een ergernis van God-zo lezen het sommigen-om de inzettingen aldus onteerd te zien, niet slechts door goddeloze mensen, maar door goddeloze bedoelingen. "Mijn ziel haat ze, zij zijn Mij tot een last, een belemmering, Ik walg ervan, ik ben ze moe. Ik ben moe geworden ze te dragen." Hij is nooit moe van de gebeden van de oprechten te horen, maar de kostbare offers van de goddelozen is Hij spoedig moede. Hij verbergt Zijn ogen van hun gebeden als hetgeen, waarvan Hij een afkeer heeft en waarop Hij toornig is.

Dit alles dient om aan te tonen:

A. Dat de zonde zeer hatelijk is in Gods ogen, zo hatelijk, dat zelfs de gebeden van de mensen en hun godsdienstige handelingen er hatelijk door worden voor Hem.

b. Dat geveinsde vroomheid dubbele ongerechtigheid is. Geveinsdheid in de godsdienst is meer dan iets anders verfoeilijk in de ogen van de God des hemels. Hiëronymus past dit toe op de Joden in de tijd van Christus, die een grote ijver voorwendden voor de wet en de tempel maar zich en al hun godsdienstige verrichtingen tot een verfoeisel maakten in Gods ogen door hun handen vol te maken van het bloed van Christus en Zijn apostelen, en aldus de mate van hun ongerechtigheid vol deden worden.

Jesaja 1:16-20

Hoewel God hun diensten heeft verworpen als ongenoegzaam om hun zonden te verzoenen, terwijl zij er in volhardden, verwerpt Hij toch hen niet, als zijnde in een hopeloze toestand, maar roept hen hier om hun zonden te verlaten, die de aanneming in de wegstonden van hun diensten, en dan zal alles wel wezen. Laat hen niet zeggen, dat God twist met hen zocht, neen, Hij stelt een middel voor tot verzoening. Merk hier op:

I. Een roeping tot berouw en bekering. "Indien gij wilt dat uw offers aangenomen en uw gebeden verhoord zullen worden, dan moet gij het werk aan het rechte einde beginnen. Bekeert u tot Mijn wet, (aldus begint de Chaldeeër deze vermaning) legt u met uw geweten toe op het volbrengen van de plichten van de tweede tafel, anders moet gij niet verwachten aangenomen te zullen worden in uw handelingen van de godsvrucht. Gelijk gerechtigheid en barmhartigheid nooit vergoeding of verzoening kunnen doen voor atheïsme en goddeloosheid, zo zullen gebeden en offeranden nooit verzoening doen voor bedrog en verdrukking want gerechtigheid jegens de mensen is evenzeer een tak van zuivere godsdienst als vroomheid voor God een tak is van algemene gerechtigheid.

1. Zij moeten nalaten van kwaad te doen, geen onrecht meer doen, geen onschuldig bloed meer vergieten, dat is de betekenis van zich te wassen en zich te reinigen, vers 16. Zij moeten niet slechts treuren en berouw hebben over de zonde, die zij bedreven hadden, maar voor het vervolg het bedrijven ervan nalaten, en al de boze lusten doden die hen er toe neigden. Zonde verontreinigt de ziel, en het is nodig, dat wij er ons van wassen door berouw en er ons van afwenden tot God. Wij moeten niet alleen het boze wegdoen, dat voor het oog van de wereld is, door ons te onthouden van grove zonden, maar ook dat hetwelk voor Gods ogen is, de

wortels en de gewoonten van de zonden, die in ons hart zich, deze moeten verpletterd en gedood worden.

2. Zij moeten leren goed doen. Dat was nodig om hun bekering volkomen te maken. Het is niet genoeg dat wij aflaten van kwaad te doen, wij moeten ook leren goed doen.

a. Wij moeten doen, niet aflaten van kwaad te doen en dan lui en ledig gaan staan.

b. Wij moeten goed doen, het goed, dat de Heer, onze God, van ons eist, en waarvan wij goede rekenschap kunnen geven.

c. Wij moeten het goed doen, op de rechte wijze, en voor een goed doel, en, d. Wij moeten leren goeddoen, wij moeten ons moeite geven om de kennis te verkrijgen van onze plicht, er weetgierig voor zijn en er ons aan gewennen, opdat wij geredelijk onze handen aan het werk kunnen slaan, en meesters worden in de heilige kunst van goed doen. Hij dringt er inzonderheid bij hen op aan dat zij goed zullen doen in de dingen, waar zij zeer bijzonder in gebreke voor waren gebleven, namelijk in de plichten van de tweede tafel van de wet, zoekt het recht, vraagt naar hetgeen recht is, opdat gij het kunt doen, wees in zorg om op de weg van uw plicht te worden gevonden, en wandelt niet zo maar in de blinde, of op goed geluk af, zoekt gelegenheden om goed te doen. Helpt de verdrukten, hen, die uzelf verdrukt hebt, bevrijdt hen van hun last, Hoofdstuk 58:6.

Gij, die macht in uw handen hebt gebruikt haar tot hulp en steun van hen, die door anderen verdrukt worden, want dat is uw taak, uw werk, doet recht aan hen, die onrecht lijden, trekt u inzonderheid de belangen aan van de wezen en de weduwen, die, omdat zij zwak en hulpeloos zijn, door trotse lieden vertreden worden en mishandeld, treedt gij voor hen op voor het gericht, als dit nodig is spreekt voor hen, die niet voor zichzelf weten te spreken, en die niet bij machte zijn u te belonen voor uw vriendelijkheid. Wij eren in waarheid God, als wij goed doen in de wereld, en daden van gerechtigheid en barmhartigheid zijn Hem meer welhaaglijk dan alle slachtoffers en brandoffers.

II. Een bewijsvoering voor de rechtbank van het verstand van de billijkheid van Gods handelingen met hem: Komt dan, en laat ons tezamen richten vers. "Zolang uw handen vol bloed zijn, wil Ik niets met u van doen hebben, al brengt gij Mij ook een menigte van offeranden, maar indien gij u wast en reinigt, dan zijt gij welkom om tot Mij te naderen, komt dan en laat ons de zaak bespreken." Diegenen, en alleen diegenen, die hun verbintenis met de zonde verbreken, zijn welkom om in verbond en gemeenschap met God te komen, Hij zegt: Komt dan, die hun tevoren verbood om in Zijn voorhoven te komen. Zie Jakobus 4:8. Of liever: Er waren onder hen personen, die zich beschouwden als te zijn beledigd door de geringachting, die God betoonde voor hun menigte van offeranden, zoals Hoofdstuk 58:3. Waarom vasten wij, zeggen zij, en Gij ziet het niet aan? Zij stelden God voor als een harde meester, die het niet mogelijk was te behagen. "Komt", zegt God, laat ons de zaak openhartig bespreken, en Ik twijfel niet, of het zal blijken dat Mijn wegen recht, maar de uw onrecht zijn, Ezechiël 18:25. De godsdienst heeft recht en rede aan zijn zijde, er is alle reden, dat wij zullen doen wat God wil dat wij doen zullen. De God des hemels verwaardigt zich om de zaak te beredeneren met hen, die Hem tegenspreken en afkeurende aanmerkingen op Hem maken, want Hij zal rechtvaardig zijn in Zijn spreken Psalm 51:6. De zaak behoeft slechts blootgelegd te worden (zoals zij hier blootgelegd is), en dan zal zij vanzelf beslist verorden. God toont hier aan hoe het met hen stond, zoals Hij het doet in Ezechiël 18:21,24, 33:18, 19, en laat het dan aan hen over om te oordelen of de voorwaarden, die hun gesteld werden, niet billijk zijn.

A. Zij kunnen redelijkerwijs niet meer verwachten dan dat zij, zo zij berouw hebben en zich bekeren, in Gods gunst hersteld zullen worden, niettegenstaande hun vroegere tergingen. "Dit

kunt gij verwachten," zegt God, en het is zeer vriendelijk, wie zal onbeschaamd genoeg zijn, om het op andere voorwaarden te begeren?

a. "Er wordt zeer weinig geëist, niets meer dan dat gij gewillig zijt en hoort, dat is gehoorzaam zijt -dat gij er in toestemt om te gehoorzamen, zo lezen het sommigen- dat gij uw wil onderwerpt aan de wil van God, in Zijn wil berust, en u in alles laat besturen en regeren door Hem, die oneindig wijs en goed is." Hier wordt geen boetedoening opgelegd voor hun vorige halsstarrigheid, het juk wordt niet zwaarder gemaakt, niet harder op hun schouders gelegd, alleen maar: "terwijl gij tevoren slecht en weerstrevend zijt geweest, en u niet wilde onderwerpen aan hetgeen tot uw eigen welzijn strekte, wees thans volgzaam, laat u regeren." Hij zegt niet: "indien gij volkomen gehoorzaam zijt," maar, "indien gij gewillig er toe zijt," want indien er een gewillig hart is, dan wordt het aangenomen.

b. Wat hierop beloofd wordt is zeer groot.

Ten eerste. Dat hun al hun zonden vergeven zullen worden, en tegen hen niet meer gedacht zullen worden. Al zijn zij ook rood als scharlaken en karmozijn, al rust er ook bloedschuld op u, zal u ook die vergeven worden, zo ge er berouw van hebt, en in de ogen Gods zult gij wit wezen als sneeuw." Aan de grootste zondaren zal, indien zij oprecht berouw hebben, hun zonde vergeven worden, zodat hun geweten gereinigd en bevredigd is. Al waren onze zonden als scharlaken en karmozijn, een dubbele verf, eerst in de wol van de oorspronkelijke besmetting, en daarna in de vele draden van dadelijke, werkelijke overtreding, ofschoon wij dikwijls in die verf gedompeld werden door onze velerlei afval en afwijkingen tot zonde, hoewel wij er gedurende lange tijd van doortrokken waren, zoals het laken in de scharlaken verf, zal de vergevende genade de vlek volkomen verwilderen, en er door ontzondigd zijnde als met hysop, zullen wij rein zijn, Psalm 51:9. Als wij ons rein maken door berouw en verbetering van leven, vers 16, dan zal God ons wit maken door een volkomen vergeving.

Ten tweede. Dat zij dan al het geluk en welvaren zullen hebben, die zij kunnen begeren. "Weest slechts gewillig en gehoorzaam, zo zult gij het goede van dit land eten, van dit land van de belofte, gij zult de zegen hebben van het nieuwe verbond, van het hemelse Kanaän, al het goede van dat land." Zij, die volharden in de zonde, kunnen, hoewel zij in een goed land wonen, er met geen vrede of gerustheid des harten het goede van eten, schuld verbittert het alles, maar indien zij vergeven is, dan wordt alles lieflijk en aangenaam, dan kan men alles genieten met blijdschap en dankbaarheid aan God.

B. Zij konden met rede niets anders verwachten dan dat zij, indien zij hardnekkig in hun ongehoorzaamheid blijven volharden, verlaten zullen worden, en het vonnis van de wet aan hen zal worden voltrokken. Wat kan rechtvaardiger zijn? vers 20. Maar indien gij weigert en weerspanning zijt, indien gij voortgaat met te rebelleren tegen de regering van God, en de aanbiedingen van de Goddelijke genade afwijst, zo zult gij van het zwaard gegeten worden, van het zwaard uwer vijanden, die de opdracht zullen hebben om u te vernielen, van het zwaard van Gods gerechtigheid van Zijn toorn en wraak, dat tegen u uitgetogen zal worden, want dat is het wat de mond des Heeren heeft gesproken, en dat Hij volbrengen zal, ter handhaving van Zijn eer. Zij, die niet geregeerd willen worden door Gods scepter, zullen gewis en rechtvaardig door Zijn zwaard worden gegeten. En nu worden leven en dood, goed en kwaad u aldus voorgesteld. Komt dan er, laat ons te samen richten. Wat hebt gij in te brengen tegen de billijkheid hiervan, of tegen het aannemen van de voorwaarden door God gesteld?

Jesaja 1:21-31

I. Hier wordt de ontzettende ontaarding van Juda en Jeruzalem ten zeerste betreurd. Zie:

1. Wat de koninklijke stad geweest is: een getrouwe stad, getrouw aan God en de belangen van Zijn koninkrijk onder de mensen, getrouw aan het volk en zijn openbare belangen. Zij was vol recht, gerechtigheid werd naar behoren uitgeoefend in de gerechtshoven, op de stoelen van het gericht die daar gezet waren, de stoelen van het huis van David, Psalm 122:5. De mensen waren in het algemeen eerlijk in hun handelingen, en verafschuwden het om onrecht te doen, gerechtigheid herbergde in haar, zij verbleef voortdurend in hun paleizen en in al hun woningen, niet slechts nu en dan geroepen, als hun dit zo eens schikte neen, zij was er thuis. Noch heilige steden, noch koninklijke steden, noch plaatsen waar de regering wordt uitgeoefend, zijn getrouw aan hun opdracht, indien er geen godsdienst in woont.

2. Wat zij nu was geworden. Die schone, deugdzame bruid was nu verleid en een hoer geworden, de gerechtigheid woonde niet langer in Jeruzalem (terras astraal reliquit-Astrea verliet de aarde), zelfs moordenaars bleven ongestraft en woonden er zonder verontrust te worden, ja de vorsten zelf waren zo wreed en verdrukkend, dat zij niet beter dan moordenaars waren geworden, een onschuldig man kon beter op zijn hoede zijn tegen een bende van rovers of moordenaars dan tegen een rechtbank van zulke rechters. Het is een grote verzwaring van de goddeloosheid van enigerlei geslacht of volk, dat hun voorouders vermaard waren voor deugd en rechtschapenheid, en gewoonlijk zullen zij, die aldus ontaard zijn, zich de slechtsten van allen betonen. (Corruptio optimi est pessima). Hetgeen oorspronkelijk het beste was, zal, als het verdorven wordt, het slechtste wezen Lukas 11:26, Prediker 3:16, zie Jeremia 23:15-17. Dit wordt verklaard en opgehelderd:

A. Door gelijkenissen, vers 22. Uw zilver is geworden tot schuim. Deze ontaarding van de magistraten, wier karakter het tegenovergestelde is van dat van hun voorgangers, is een even grote smaad en schade voor het koninkrijk, als het vervalsen van hun munt zou zijn en het veranderen van hun zilver in schuim. Rechtvaardige vorsten en rechtvaardige steden zijn als zilver voor de schatkist, maar als zij onrechtvaardig zijn, dan zijn zij als schuim voor de mesthoop. Hoe is het goud zo verdonkerd Klaagliederen 4:1. Uw wijn is vermengd met water, en is dus smakeloos of zuur geworden. Sommigen vatten beide in letterlijken zin op: de wijn, die zij verkochten, was vervalst, hij was voor de helft met water vermengd, het geld, waarmee zij betalingen deden, was nagemaakt, en aldus bedrogen zij allen, met wie zij handelden. Maar het moet veeleer in overdrachtelijke zin verstaan worden: het recht werd door hun vorsten verkeerd, de godsdienst en het woord van God werden vervalst door hun priesters en tot hun eigen doeleinden aangewend. Schuim kan blinken als zilver, en de wijn, die met water vermengd is, kan de kleur van wijn behouden, maar geen van beide heeft enigerlei waarde. Aldus behielden zij de schijn van deugd en gerechtigheid, maar van geen van beide hadden zij een waar besef of begrip.

B. Door enige voorbeelden, vers 23. "Uw vorsten, die anderen bij hun trouw aan God moesten houden en in onderworpenheid aan Zijn wet, zijn zelf afvallig geworden, en trotseren God en Zijn wet". Zij, die dieven moesten bedwingen en ten onder houden, trotse en rijke verdrukkers, deze ergste van alle rovers, en zij die met opzet hun schuldeisers bedriegen of misleiden, en dus niet beter zijn, zijn zelf metgezellen van dieven, laten hen oogluikend toe, doen zoals zij doen, en in groter veiligheid en met meer succes, omdat zij vorsten zijn en de macht in handen hebben. Zij delen met de dieven, die zij in hun onwettig gewin beschermen, Psalm 50:18, zij zijn lotgemeen met hen, Spreuken 1:13, 14.

(1) Zij hebben niets anders op het oog dan het gewin van hun plaats, hun ambt, om er door eerlijke of oneerlijke middelen zoveel mogelijk voordeel uit te trekken. Zij hebben de geschenken lief, en zij jagen de vergeldingen na, zij zetten hun hart op hun loon, de fooien en emolumenten van hun betrekking, zijn er gulzig naar, en denken dat zij er nooit genoeg van

kunnen kregen, zij zullen alles doen, al druist het nog zo in tegen wet en gerechtigheid, voor een geschenk in het verborgene. Geschenken, giften en gaven zullen hun de ogen verblinden voor alle verkeerdheid en hen het recht doen verdraaien, deze beminden zij, joegen zij gretig na, Hoséa 4:18.

(2) Om de plicht van hun plaats of ambt bekomen zij zich niet, zij behoren hen te beschermen, die benadeeld worden, en kennis te nemen van het beroep, dat op hen gedaan wordt, waartoe anders zijn zij aangesteld? De wezen doen zit geen recht, zij dragen geen zorg voor hen om hen te beschermen, en de twistzaak van de weduwe komt voor hen niet omdat de arme weduwe geen steekpenningen kan geven om de weg voor haar te banen tot hen, en haar zaak te doen behandelen. Diegenen zullen zeer veel te verantwoorden hebben, die de beschermers van de verdrukten behoren te wezen, maar hun ergste verdrukters zijn.

II. Er wordt een besluit genomen om hun grieven te herstellen, vers 24. Daarom spreekt JEHOVAH, Heere der heerscharen, de Machtige Israëls, die de macht heeft om te doen wat Hij zegt, die heerscharen onder Zijn bevel heeft om Zijn plannen en doeleinden ten uitvoer te brengen, en die Zijn macht zal aanwenden ten behoeve van Zijn Israël: o wee! Ik zal Mij troosten van Mijn tegenpartijders.

Merk op:

1. Goddeloze mensen, inzonderheid goddeloze heersers, die wreed en verdrukkend zijn, zijn Gods vijanden, Zijn tegenstanders, en zullen aldus gerekend worden, en als zodanig zal er met hen gehandeld worden. Indien het heilig zaad zich verderft, dan zijn zij de vijanden van Zijn huis.

2. Zij zijn een last voor de God des hemels, hetgeen opgesloten ligt in de uitdrukking: Ik zal Mij verlichten van Mijn tegenpartijders. De Machtige Israëls, die alles dragen kan, ja meer, die alles ondersteunt en staande houdt, klaagt dat Hij vermoeid is door de ongerechtigheid van de mensen, Jesaja 43:24.

3. God zal een tijd en een middel weten te vinden om zich van die last te ontdoen door zich te wreken van hen, die aldus zwaar drukken op Zijn geduld. Hij spreekt hier als één die juicht in het vooruitzicht ervan. O, Ik zal Mij verlichten! Hij zal de aarde verlichten, ontheffen van de last, waaronder zij zucht, Romeinen 8:21, 22, Hij zal Zijn eigen naam ontheffen van de last van smaad, die er op geworpen is. Hij zal verlicht worden van Zijn tegenstanders door zich te wreken op Zijn vijanden, Hij zal hen uit Zijn mond spugen, en aldus van hen verlicht of ontlast worden, Openbaring 3:16. Hij spreekt er met welgevallen van, dat de dag van de wraak in Zijn hart is, Jesaja 63:4. Als Gods belijdend volk aan Zijn beeld niet gelijkvormig is, als de Heilige Israëls, vers 4, dan zullen ze de zwaarte gevoelen van Zijn hand als de Machtige Israëls, Zijn macht, die voor hen placht aangewend te worden, zal tegen hen worden gewapend.

Op tweeërlei wijze zal God zich van deze grief ontdoen.

a. Door Zijn kerk te hervormen en goede rechters te herstellen in de plaats van deze verdorvene. Ofschoon er in de kerk zeer veel schuim is, zal zij toch niet weggeworpen meer gezuiverd worden, vers 25. "Ik zal uw schuim op het aller-reinste afzuiveren, Ik zal verbeteren wat verkeerd is. Ondeugd en goddeloosheid zullen onderdrukt, tekeer gegaan worden, niet meer worden ondersteund of beschermd, verdrukters uit hun ambt worden ontzet, en hun zal de macht worden ontromen om kwaad te doen." Al staan de zaken ook nog zo slecht, God kan ze recht zetten en een grondige hervorming tot stand brengen. Als Hij begint, dan zal Hij een einde maken, Hij zal al het tin wegnemen.

Merk op:

A. De hervorming van een volk is Gods eigen werk, en als het ooit gedaan wordt, dan is Hij het, die het tot stand brengt: "Ik zal Mijn hand op u keren, vers 25. Ik zal voor de herleving van de godsdienst doen, wat Ik in het begin gedaan heb voor de planting ervan." Hij kan het gemakkelijk doen, door het omwenden van Zijn hand, maar Hij doet het krachtdadig, want welke tegenstand kan bestaan voor de geopenbaarde arm des Heeren?

B. Hij doet het door hen te zegenen met goede magistraten en goede staatsministers, vers 26. "Ik zal uw rechters teruggeven als in het eerst, om de wet te doen uitvoeren tegen kwaaddoeners, en uw raadslieden als in het begin om de openbare zaken te behandelen", hetzij dezelfde personen, die uit hun ambt ontzet waren, of anderen van hetzelfde karakter.

C. Hij doet het door recht en gerechtigheid onder hen te herstellen, vers 27, door de mensen beginselen van gerechtigheid in te planten, en hun leven door deze beginselen te doen beheersen. De mensen kunnen veel doen door uitwendig bedwang maar God doet het krachtdadig door de invloeden van Zijn Geest, als een Geest des oordeels, Hoofdstuk 4:4, 28:6. Zie Psalm 85:11, 12.

D. De hervorming van een volk zal de verlossing zijn van hen en hun bekeerden, want zonde is de ergste gevangenschap, de ergste slavernij, en de grote en eeuwige verlossing is die, door welke Israël verlost is van al zijn ongerechtigheden, Psalm 130:8, en de gezegende Verlosser is het, die de goddeloosheden afwendt van Jakob, Romeinen 11:26, en Zijn volk zaligmaakt van hun zonden, Mattheüs 1:21. Al de verlost des Heeren zullen bekeerden zijn, en hun bekering is hun verlossing. Haar bekeerden of haar weerkerenden, zij, die tot haar terugkeren aldus heeft het de kanttekening. God werkt verlossing voor ons, door ons er voor te bereiden met recht en gerechtigheid.

E. De herleving van de deugd van een volk is de herstelling van zijn eer, daarna zult gij een stad van de gerechtigheid, een getrouwe stad genoemd worden.

Ten eerste. Gij zult dit zijn de hervorming van de overheid is een goede stap naar de hervorming van de stad en van het land.

Ten tweede. Gij zult de lof hebben van het te zijn, en een groter lof kan er voor geen stad zijn, dan om een stad van de gerechtigheid geroemd te worden, en de oude eer te herkrijgen, verloren was, toen de getrouwe stad een hoer was geworden, vers 21.

B. Door hen af te snijden, die niet hervormd niet verbeterd willen worden, opdat zij niet overblijven, hetzij als strikken of als ergernissen voor de getrouwe stad.

(1). Het is een geheel verderf, waarmee hier bedreigd wordt. Zij zullen verbroken worden en omkomen, niet slechts gekastijd of gestraft. Hun uitroeiing zal noodzakelijk zijn voor de verlossing van Sion.

(2). Het is een algemeen verderf, dat over de overtreders en de zondaars samen komen zal, de openbare goddelozen, die alle godsdienst volkomen afgeworpen hebben, en de geveinsden, die onder de dekmantel van een belijdenis van de godsdienst een goddeloos leven leiden, zij zullen samen verdelgd worden, want beide zijn een gruwel voor God beide zij, die de godsdienst tegenspreken, en zij, die zichzelf tegenspreken in hun aanspraken er op. En zij, die De Heere verlaten, aan wie zij zich voorheen hadden verbonden zullen omkomen, bederven, zoals water in leidingbuizen spoedig bedorven is als het afgesneden wordt van de bron.

Ten eerste. Het is een onvermijdelijk verderf, er is niet aan te ontkomen. Hun afgoden zullen niet instaat zijn hen te helpen, de eiken, die zij begeerd hebben, en de hoven, die zij verkoren hebben, dat is: de beelden, de drekgoden, die zij hebben aanbeden in hun bossen en onder elke groene boom, waarop zij verzot en waaraan zij gehuwd waren, en voor welke ze de ware God hebben verlaten, en die zij heimelijk aanbaden in hun eigen hoven, zelfs toen de afgoderij openlijk afgekeurd werd. Dit was de praktijk van de overtreders en de zondaars

maar zij zullen er om beschaamd worden, niet in berouw en bekering, maar in wanhoop, vers 29. Zij zullen reden hebben om er zich over te schamen, want na al het hof, dat zij er aan gemaakt hebben, zullen zij bevinden, dat zij er geen voordeel van hebben, want de afgoden zelf zullen in gevangenschap gaan, Hoofdstuk 46:1, 2. Zij, die schepselen tot hun vertrouwen stellen, bereiden slechts schande voor zichzelf. Gij waart verzot op de eiken en de hoven, maar gij zelf zult zijn:

1. Als een eik zonder bladeren, verdord en verzengd, van al zijn sieraad beroofd. Rechtvaardig dragen diegenen geen bladeren, die geen vruchten dragen, zoals de vijgenboom die Christus vervloekte.

2. Als een hof zonder water, waar geen regen op valt, en die ook niet bewaterd wordt met uw gang. Deuteronomium 11:10, die geen fontein heeft, Hooglied 4:15, en bijgevolg dor en droog is, terwijl al haar vruchten bedorven zijn. Aldus zullen zij wezen, die op afgoden vertrouwen, of op een vrezen arm, Jeremia 17:5, 6. Maar zij, die op God vertrouwen, zullen Hem nooit als een woestijn voor hen bevinden, Jeremia 2:31.

Ten tweede. Zij zullen niet instaat wezen zichzelf te helpen, vers 31. De sterke zal wezen tot grof vlas, niet alleen spoedig verbroken, maar gemakkelijk vuur vattende, en zijn werk -zo staat het in de kanttekening- hetgeen, waarmee hij hoopte zich te versterken en te beveiligen, zal als een vonk wezen voor zijn eigen vlas, het in brand steken, en hij en zijn werk zullen samen verbranden. Zijn eigen raadsragen zullen zijn verderf wezen, zijn eigen zonde ontsteekt het vuur van Gods toorn, dat tot in de diepste hel zal branden, en niemand zal het blussen. Als de zondaar zich als vlas, als hooi en stoppels heeft gemaakt, en God zich voor hem maakt als een verterend vuur, wat kan dan het uiterste verderf van de zondaar voorkomen?

Dit alles nu is van toepassing:

a. Op het gezegende werk van de reformatie in Hiskia's tijd na de afschuwelijke verdorvenheden van de regering van Achaz. Toen werden Godvruchtige mannen bevorderd, en het aangezicht van de goddelozen vervuld van schaamte en schande.

b. Op hun terugkeer uit de Babylonische gevangenschap, die hen volkomen had genezen van afgoderij.

c. Op het evangelie koninkrijk en de uitstorting van de Geest, door welke de nieuw-testamentische kerk gemaakt zou worden tot een nieuw Jeruzalem, een stad van de gerechtigheid.

d. Op de wederkomst van Christus, wanneer Hij Zijn dorsvloer zal doorzuiveren, de tarwe zal vergaderen in Zijn schuur, en het kaf, het onkruid, met onuitblusselijk vuur zal verbranden.

HOOFDSTUK 2

1 Het woord, dat Jesaja, de zoon van Amoz, gezien heeft over Juda en Jeruzalem. 2 En het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des HEEREN zal vastgesteld zijn op de top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelf zullen alle heidenen toevloeien. 3 En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot de berg des HEEREN, tot het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem. 4 En Hij zal rechten onder de heidenen, en bestraffen vele volken; en zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden, en hun spiesen tot sikkelen; het ene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leren. 5 Komt, gij huis van Jakob, en laat ons wandelen in het licht des HEEREN. 6 Maar Gij hebt Uw volk, het huis van Jakob, verlaten, want zij zijn vervuld met goddeloosheid, meer dan het oosten, en zij zijn guichelaars gelijk de Filistijnen, en aan de kinderen der vreemden tonen zij hun behagen. 7 En hun land is vervuld met zilver en goud, en hunner schatten is geen einde; hun land is ook vervuld met paarden, en hunner wagenen is geen einde. 8 Ook is hun land vervuld met afgoden; voor het werk hunner handen buigen zij zich neder, voor hetgeen hun vingers gemaakt hebben. 9 Daar bukt zich de gemene man, en de aanzienlijke man vernedert zich; daarom zult Gij het hun niet vergeven. 10 Ga in de rotssteen, en verberg u in het stof, vanwege de schrik des HEEREN, en om de heerlijkheid Zijner majesteit. 11 De hoge ogen der mensen zullen vernederd worden, en de hoogheid der mannen zal neergebogen worden; en de HEERE alleen zal in dien dag verheven zijn. 12 Want de dag des HEEREN der heirscharen zal zijn tegen allen hovaardige en hoge, en tegen allen verhevene, opdat hij vernederd worde; 13 En tegen alle hoge en verhevene cederen van Libanon, en tegen alle eiken van Basan; 14 En tegen alle hoge bergen, en tegen alle verhevene heuvelen; 15 En tegen allen hogen toren, en tegen allen vasten muur; 16 En tegen alle schepen van Tarsis, en tegen alle gewenste schilderijen. 17 En de hoogheid der mensen zal gebogen, en de hoogheid der mannen zal vernederd worden; en de HEERE alleen zal in die dag verheven zijn. 18 En elkeen der afgoden zal ganselijk vergaan. 19 Dan zullen zij in de spelonken der rotsstenen gaan, en in de hollen der aarde, vanwege de schrik des HEEREN, en vanwege de heerlijkheid Zijner majesteit, wanneer Hij Zich opmaken zal, om de aarde te verschrikken. 20 In dien dag zal de mens zijn zilveren afgoden, en zijn gouden afgoden, welke zij zich gemaakt hadden, om zich daarvoor neder te buigen, wegwerpen voor de mollen en de vledermuizen; 21 Gaande in de reten der rotsen, en in de kloven der steenrotsen, vanwege de schrik des HEEREN, en vanwege de heerlijkheid Zijner majesteit, wanneer Hij Zich opmaken zal, om de aarde geweldig te verschrikken. 22 Laat gijlieden dan af van de mens, wiens adem in zijn neus is, want waarin is hij te achten?

In dit hoofdstuk begint een nieuwe leerrede, die in de twee volgende hoofdstukken wordt voortgezet. Het onderwerp van de rede is Juda en Jeruzalem, vers 1. In dit hoofdstuk spreekt de profeet:

I. Van de heerlijkheid van de christenen, Jeruzalem, de evangeliekerk in de laatste dagen, in de toegang van velen tot haar, vers 2, 3, en van de grote vrede, die zij in de wereld zal brengen, vers 4, waarvan hij de plicht afleidt van het huis van Jakob, vers 5.

II. Van de schande van de Joden, Jeruzalem, zoals het toen was en zoals het zijn zal na zijn verwerping van het evangelie, en verworpen zijnde door God.

1. Hun zonde was hun schande, vers 6-9.

2. God zal hen vernederen door Zijn oordelen en hen beschaamd maken, vers 10-17. Zij zelf zullen zich schamen over hun vertrouwen op afgoden, en omdat zij vlees tot hun arm hadden gesteld, vers 18-22. En van welk Jeruzalem willen wij nu de inwoners zijn? Van dat, hetwelk vol is van de kennis des Heeren dat onze eeuwige eer zal wezen, of van dat hetwelk vol is van paarden en wagens, en zilver en goud en zulke afgoden, en in het einde onze schande zal wezen?

Jesaja 2:1-5

Het bijzondere opschrift van deze leerrede, vers 1, is hetzelfde als dat van het gehele boek, Hoofdstuk 1:1, alleen wat daar het gezicht wordt genoemd, is hier genoemd het woord, dat Jesaja gezien heeft, of de zaak, die hij gezien heeft, van welke waarheid hij even ten volle overtuigd was in zijn eigen gemoed alsof hij haar met zijn lichamelijke ogen had gezien. Of, dit woord is tot hem gekomen in een gezicht, hij zag iets, toen hij deze boodschap van God ontving. Johannes keerde zich om te zien de stem, die met hem gesproken had, Openbaring 1:12. Deze leerrede begint met de profetie betreffende de laatste dagen, de dagen van de Messias, als Zijn koninkrijk opgericht zal zijn in de wereld, aan het einde van de Mozaïsche bedeling. In de laatste dagen van het aardse Jeruzalem, even voor de verwoesting ervan, zal dit hemelse Jeruzalem opgericht worden, Hebr. 12:22, Galaten 4:26. Evangelietijden zijn de laatste dagen. Want

1. Het duurde lang eer zij kwamen, de oud testamentische heiligen hebben er lang op gewacht, hebben er lang naar uitgezien, maar ten slotte zijn zij gekomen.
2. Wij moeten geen andere bedeling van de genade verwachten, dan die wij hebben in het evangelie, Galaten 1:8, 9.
3. Wij moeten de wederkomst van Christus verwachten aan het einde van de tijd, zoals de oud-testamentische heiligen Zijn eerste komst verwacht hebben. Dat is de laatste tijd, 1 Johannes 2:18.

I. Hier nu voorzegt de profeet de oprichting van de christelijke kerk en het planten van de christelijke godsdienst in de wereld. Het christendom zal dan de berg zijn van het huis des Heeren, waar dat beleden wordt, zal God Zijn tegenwoordigheid schenken, de hulde van Zijn volk ontvangen, onderricht en zegen schenken zoals Hij vanouds gedaan heeft in de tempel op de berg Sion. De christelijke kerk, tot een gemeenschap gemaakt door de handvest van Christus, zal dan het middelpunt wezen, waar al het geestelijk zaad van Abraham in samenkomt en zich verenigt. Nu wordt hier beloofd:

1. Dat het christendom openlijk gepredikt en beleden zal worden, het zal bereid worden -zegt de kanttekening- op de top van de bergen, in het gezicht en gehoor van allen. Van daar dat Christus' discipelen vergeleken worden bij een stad op een berg, die niet verborgen kan zijn, Mattheüs 5:14. Er waren vele ogen op hen gericht. Christus zelf heeft vrijuit tot de wereld gesproken, Johannes 18:20. Wat de apostelen deden was in geen hoek geschied Handelingen 26:26. Het was het ontsteken van een lichtbaken, het oprichten van een standaard. Dat het overal tegengesproken werd, veronderstelt dat er overal van gesproken werd.

2. Dat het vast bevestigd en geworteld zal zijn, dat het gevestigd zal zijn op de top van de eeuwige bergen, gebouwd op een rots, zodat de poorten van de hel haar niet kunnen overwinnen, tenzij zij de bergen kunnen ontwortelen. Hij, die veilig woont, wordt gezegd in de hoogte te wonen, Jesaja 33:16. De Heere heeft het evangelie-Sion gegrond.

3. Dat het niet alleen alle tegenstand zal overwinnen, maar ook alle mededinging zal overtreffen, het zal verheven worden boven de heuvels. De wijsheid van God in een verborgenheid zal al de wijsheid van de wereld overschitteren, al haar filosofie en al haar staatkunde. De geestelijke aanbidding, die het zal inleiden, zal de afgoderij van de heidenen neerwerpen, en in vergelijking met het christendom zullen alle godsdienststelsels laag en verachtelijk blijken te zijn. Zie Psalm 68:17. Waarom springt gij op, gij hoge bergen? Dezen berg heeft God begeerd tot Zijn woning.

II. Het toebrengen van de heidenen tot hetzelfde.

1. De volken zullen tot hetzelfde worden toegelaten, zelfs de onbesnedenen, aan wie het verboden was om in de voorhoven van de tempel te Jeruzalem te komen, de middelmuur van het afscheidsel, die hen buiten hield, hen afweerde, zal dan gebroken zijn.

2. Alle heidenen zullen tot hetzelfde toevloeien, zullen vrije toegang tot hetzelfde hebben, zij zullen van die vrijheid gebruikmaken, en grote menigten zullen het christendom omhelzen. Zij zullen tot hetzelfde toevloeien als waterstromen, hetgeen de menigte van de bekeerlingen aanduidt, die door het evangelie gemaakt zullen worden en de spoed en de blijmoedigheid, waarmee zij in de kerk zullen komen. Zij zullen er niet gedwongen in komen, maar er natuurlijkerwijze heenvloeien. Uw volk zal gewillig zijn, zij zullen allen vrijwilligers wezen, Psalm 1-10:3. Tot Christus zal de vergadering des volks wezen Genesis 49:10. Zie Hoofdstuk 60:4, 5.

III. De wederzijdse hulp en aanmoediging, die deze menigte van bekeerlingen elkaar zullen geven. Hun vrome genegenheden en besluiten zullen hand in hand gaan, zodat zij als een volle stroom zullen aankomen. Gelijk de Joden, als zij van alle delen des lands driemaal in het jaar ter aanbidding opgingen naar Jeruzalem, onderweg hun vrienden bezochten en hen opwekten om met hen te gaan, zo zullen velen van de heidenen hun vrienden en betrekkingen vriendelijk uitnodigen om met hen de christelijke godsdienst te omhelzen, vers 3. Komt laat ons opgaan tot de berg des Heeren al gaat het ook bergopwaarts en tegen het hart, het is toch de berg des Heeren en Hij zal onze ziel helpen in het opgaan tot Hem. Zij, die zelf in verbond en gemeenschap met God treden, moeten zovelen als zij kunnen medebrengen, het betaamt christenen elkaar op te wekken tot goede werken en de gemeenschap van de heiligen te bevorderen door elkaar er toe uit te nodigen, niet: "ga gij op tot de berg des Heeren, en bid voor ons, en wij zullen tehuis blijven," noch: "Wij zullen gaan, en doe gij wat gij wilt," maar: "Komt, laat ons opgaan, laat ons gaan in vereniging met elkaar, opdat wij elkaars handen sterken en elkanders eer ophouden." Niet: "wij zullen er eens over denken en er over beraadslagen, en later gaan," maar, "komt, laat ons gaan, laat ons terstond gaan," Psalm 122:1. Velen zullen dit zeggen, zij, tot wie het gezegd werd, zullen het aan anderen zeggen. De evangeliekerk wordt hier niet alleen de berg des Heeren genoemd, maar ook het huis van de God Jakobs, want daarin wordt Gods verbond met Jakob en zijn biddend zaad in stand gehouden en heeft het zijne vervulling, want tot ons heeft Hij thans evenmin als ooit tot hen gezegd: Zoekt Mij tevergeefs, Hoofdstuk 45:19.

Zie hier nu:

1. Wat zij zich beloven in dit opgaan tot de berg des Heeren. Daar zal Hij ons leren van Zijn wegen. Gods wegen moeten geleerd worden in Zijn kerk, in gemeenschap met Zijn volk en in het gebruik van de ingestelde genademiddelen, de wegen van de plicht, waarin Hij wil dat wij zullen wandelen, de wegen van de genade, in welke Hij wandelt en tot ons komt. Het is God, die Zijn volk onderwijst door Zijn woord en Geest. Het is de moeite wel waard om op te gaan tot Zijn heilige berg, om er Zijn wegen te leren, want zij, die gewillig zijn om zich die moeite te geven, zullen bevinden dat het geen vergeefse moeite is. Dan zullen wij kennen, indien wij voortgaan De Heere te kennen.

2. Wat zij voor zichzelf en voor elkaar beloven. "Als Hij ons Zijn wegen zal leren, dan zullen wij in Zijn paden wandelen, als Hij ons onze plicht leert kennen, dan zullen wij door Zijn genade er ons met ons geweten op toeleggen om hem te volbrengen. Zij, die met dit nederig besluit acht geven op Gods Woord, zullen niet weggezonden worden zonder dat zij hun les geleerd hebben."

IV. Het middel, waardoor dit tot stand zal worden gebracht. Uit Sion zal de wet uitgaan de nieuwtestamentische wet, de wet van Christus, zoals vanouds de wet van Mozes van de berg Sinaï, en des Heeren woord uit Jeruzalem. Christus zelf begon in Galiléa, Mattheüs 4:23. Maar toen Hij aan Zijn apostelen de opdracht gaf om het evangelie te prediken aan alle volken, zei Hij hun te beginnen in Jeruzalem, Lukas 24, 47, zie Romeinen 15:19. Hoewel de meeste van hen in Galiléa tehuis behoorden, moesten zij toch te Jeruzalem blijven, om daar de belofte van de Geest te verwachten Handelingen 1:4. En in de tempel op de berg Sion predikten zij het evangelie, Handelingen 5:20. Deze eer werd aan Jeruzalem toegestaan, zelfs nadat Christus er gekruisigd was om de wille van wat het geweest is. En het was door dit evangelie, dat zijn oorsprong had in Jeruzalem dat de evangeliekerk gevestigd werd op de top van de bergen. Dit was de scepter van de Goddelijke sterkte, die uit Sion gezonden werd, Psalm 110:2.

V. De oprichting van het koninkrijk van de Verlosser in de wereld. Hij zal richten onder de heidenen, Hij, wiens woord uitgaat uit Sion zal door dat woord niet alleen de zielen aan zich onderwerpen, maar over hen heersen, vers 4. Hij zal in wijsheid en gerechtigheid de zaken van de wereld regelen en besturen tot welzijn van Zijn kerk, en hen bestraffen en ten onder houden, die Zijn belangen tegenstaan. Door Zijn Geest, werkende in het geweten van mensen, zal Hij hen oordelen en bestraffend zal Hij hen oordelen en ten onder houden, die Zijn belangen tegenstaan. Zijn koninkrijk is geestelijk, en niet van deze wereld.

VI. De grote vrede, die het gevolg, de uitwerking zal wezen van het succes van het evangelie in de wereld, vers 4. Zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden, hun oorlogsmaterialen zullen in landbouwgereedschappen veranderd worden, zoals in het tegenovergestelde geval, als de oorlog wordt uitgeroepen, de spaden tot zwaarden geslagen worden, Joël 3:10, het ene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, zoals zij het thans doen, en zij zullen geen oorlog meer leren, want zij zullen geen oorlog meer nodig hebben. Hierdoor wordt alle oorlog onder christenen niet volstrekt onwettig of ongeoorloofd gemaakt, en het is ook geen profetie dat er in de dagen van de Messias geen oorlog meer zijn zal de Joden voeren dit aan als een bewijs, dat Jezus niet de Messias is, daar deze belofte niet vervuld is geworden. Maar

1. Zij werd ten dele vervuld in het vreedzame van de tijd, waarin Christus werd geboren, toen de oorlogen grotendeels hadden opgehouden, getuige de beschrijving, Lukas 2:1.

2. De bedoeling en strekking van het evangelie zijn om vrede te maken of te bevorderen, en alle vijandschap te doden. Het heeft de krachtigste verplichtingen en beweegredenen in zich voor de vrede, zodat men redelijkerwijs kon verwachten dat het deze uitwerking zou hebben, en het zou die ook gehad hebben indien de lusten van de mensen, vanwaar ootlogen en vechterijen komen, het niet verhinderd hadden.

3. Joden en heidenen waren verzoend en tot elkaar gebracht door het evangelie, en er waren niet meer zulke oorlogen tussen hen als er geweest zijn, want zij werden tot één kudde onder één herder, Efése 2:15.

4. Het evangelie van Christus neigt de mensen tot vrede, het verzacht hun gemoed, en de liefde van Christus, uitgestort in het hart, dringt de mensen om elkaar lief te hebben.

5. De eerste christenen waren vermaard om hun broederlijke liefde, zelfs hun tegenstanders hebben dit opgemerkt.

6. Wij hebben reden te hopen dat deze belofte nog meer ten volle vervuld zal worden in de laatste tijden van de christelijke kerk, als de Geest overvloediger van boven uitgestort zal worden. Dan zal er op aarde vrede wezen. Wie zal leven als God dit doen zal? Maar doen zal Hij het, als de bestemde tijd er voorgekomen is, want God is geen mens, dat Hij zou liegen. Eindelijk. Hier is een praktische gevolgtrekking, die van dat alles wordt afgeleid, vers 5. Komt, gij huis Jakobs, en laat ons wandelen in het licht des Heeren.

Met het huis Jakobs wordt bedoeld, hetzij:

1. Israël naar het vlees. Laat hen hierdoor opgewekt worden tot een heilige wedijver Romeinen 11:14. "Ziende, dat de heidenen aldus bereid en besloten zijn voor God, aldus vol van ijver zijn om op te gaan naar het huis des Heeren", zo laat ons zelf opwekken om ook te gaan. "Laat er nooit gezegd worden dat de zondaars uit de heidenen betere vrienden waren van de heilige berg dan het huis van Jakob." Zo behoort de ijver van sommigen velen op te wekken. Of:

2. Het geestelijk Israël, allen, die tot de God Jakobs zijn gebracht. Zal er in evangelietijden zo'n grote kennis wezen, vers 3, en zo'n grote vrede? vers 4. En zullen wij delen in deze voorrechten? Komt, laat ons dan dienovereenkomstig leven. Wat anderen ook mogen doen, komt, o komt, laat ons wandelen in het licht des Heeren.

a. Laat ons wandelen met omzichtigheid in het licht des Heeren in het licht van deze kennis. Zal God ons Zijn wegen leren? Zal Hij ons Zijn heerlijkheid doen zien in het aangezicht van Jezus Christus? Zo laat ons dan wandelen als kinderen des lichts, Efëze 5:8, 1 Thessalonicensen 5:8, Romeinen 13:12.

b. Laat ons goedsmoeds wandelen in het licht van deze vrede. Zal er geen oorlog meer wezen? Zo laat ons dan onze weg reizen met blijdschap, en laat deze blijdschap eindigen in God, en onze sterkte wezen, Nehémia 8:10. Aldus zullen wij wandelen in het licht van de stralen van de zon van de gerechtigheid.

Jesaja 2:6-9

Het binnenroepen van de heidenen ging gepaard met de verwerping van de Joden, het was hun val, en hun vermindering was de rijkdom van de heidenen, en hun verwerping was de verzoening van de wereld, Romeinen 11:15, en het schijnt dat deze verzen daar betrekking op hebben, en dat zij bestemd zijn om God erin te rechtvaardigen, maar toch waren zij waarschijnlijk oorspronkelijk bestemd tot overtuiging en opwekking van de mensen van de tijd, waarin de profeet heeft geleefd, daar het de gewoonte was van de profeten om van de dingen, die toen waren, in genade zowel als in oordeel, te spreken, als typen van de dingen, die hierna zijn zullen. Hier is:

I. Israëls oordeel. Dit wordt aangetoond in twee woorden, het eerste en het laatste van deze paragraaf, maar het zijn twee omzettende woorden en zij tonen aan:

1. Dat hun toestand treurig, zeer treurig was, vers 6. Gij hebt Uw volk verlaten. Rampzalig is de toestand van het volk, dat door God werd verlaten en groot moet voorzeker de terging wezen, indien Hij er toe komt om hen te verlaten, die Zijn eigen volk geweest zijn. Dat was de beklagenswaardige staat van de Joodse kerk nadat zij Christus hadden verworpen. (Migremus hinc- Laat ons van hier gaan). Uw huis wordt u woest gelaten, Mattheüs 23:38. Telkens als er een zware ramp over de Joden kwam, kon De Heere gezegd worden hen verlaten te hebben, als Hij hun Zijn hulp en ondersteuning onthield, want anders zouden zij niet in de handen van hun vijanden zijn gevallen. Maar nooit verlaat God iemand, die niet eerst Hem verlaten heeft.

2. Dat hun toestand volstrekt wanhopig was vers 9. Daarom zult Gij het hun niet vergeven of zoals in de Engelse overzetting en in de kanttekening is: daarom vergeef het hun niet, en dan is dit profetisch gebed een bedreiging, dat het hun niet vergeven zal worden en sommigen denken dat het ook aldus gelezen kan worden. Dit heeft geen betrekking op particuliere personen (velen hebben zich bekeerd en deze hebben vergeving ontvangen), maar op het volk in zijn geheel, waarover een onherroepelijk vonnis was uitgesproken, namelijk dat zij geheel afgesneden zullen worden, en hun kerk geheel en al ontmanteld, om nooit weer hersteld te worden.

II. Hoe Israël dit oordeel verdiend heeft, en de reden, waarop het gegrond is, in het algemeen: het is zonde, deze is het, en niets anders, die God er toe brengt, om Zijn volk te verlaten. De particuliere zonden, die hij specificceert, zijn dezulken, welke in die tijd onder hen heersten, en die hij vermeldt tot overtuiging van hen, voor wie hij toen predikte, veeleer dan die welke later bleken de mate van hun ongerechtigheid vol te hebben doen worden, namelijk hun kruisigen van Christus en hun vervolgen van Zijn volgelingen, want de zonden van iedere eeuw droegen bij tot het opmaken van de ontzettende rekening ten laatste. En er was een gedeeltelijke en tijdelijke verwerping van hen in de Babylonische gevangenschap, die met rasse schreden naderde, en die een type was van de eindverwoesting, die over hen komen zou door de Romeinen en die door de zonden, werken hier genoemd worden, over hen gebracht werd. Hun zonden waren van zo'n aard, dat zij in lijnrechte tegenspraak waren met Gods vriendelijke en genaderijke bedoelingen met hen.

1. God heeft hen zich afgezonderd als een bijzonder volk, onderscheiden van en geëerd boven alle andere volken, Numeri 23:9, maar zij zijn vervuld van het oosten, vers 6, zij hebben vreemdelingen, die niet tot hun godsdienst waren bekeerd, genaturaliseerd, en hen aangemoedigd om zich onder hen te vestigen en zich met hen te vermengen, Hoséa 7:8. Hun land was bevolkt met Syriërs en Chaldeeën, Moabieten en Ammonieten, en andere Oosterse volken, en met hen hebben zij ook hun zeden en gewoonten onder zich toegelaten, en aan de kinderen van de vreemden toonden zij hun behagen, zij waren verzot op hen, gaven aan hun land de voorkeur boven hun eigen land, en zij dachten dat hoe meer zij zich in alles naar hen schikten hoe meer beschaafd en verfijnd zij zouden zijn, en aldus hebben zij hun kroon en hun verbond ontheilgd. Diegenen zijn in gevaar om zich van God te vervreemden, die behagen scheppen in het gezelschap van hen, welke vreemdelingen zijn voor God, want wij zullen spoedig de wegen leren van hen met wie wij zo gaarne omgaan.

2. God gaf hun Zijn orakelen, die zij konden raadplegen, niet alleen de Schriften en de zieners, maar ook de borstlap van het gericht, maar deze veronachtzaamden zij, en werden waarzeggers, zoals de Filistijnen, voerden hun kunsten van waarzeggerij in, en gaven gehoor aan hen die door de sterren, of de wolken, of de vrucht van de vogelen, of de ingewanden van dieren, of andere magische bijgelovigheden, pretendeerden verborgenheden te ontdekken, of toekomstige gebeurtenissen te voorspellen. De Filistijnen waren bekend als waarzeggers, I Samuel 6:2. Zij, die de profetie verachten, worden rechtvaardig overgegeven aan liegende waarzeggerij, en zij zullen gewis verlaten worden door God, die aldus Hem en hun weldadigheid verlaten voor valse ijdelheden.

3. God moedigde hen aan om op Hem te vertrouwen, en verzekerde hun dat Hij hun sterkte zou wezen, maar Zijn macht en belofte wantrouwende, stelden zij goud tot hun hoop, en voorzagen zich van paarden en wagens, en vertrouwden daarop voor hun veiligheid, vers 7. God had uitdrukkelijk verboden, zelfs aan hun koningen, om de paarden voor zich te vermenigvuldigen en grotelijks arm zilver en goud te vermenigvuldigen, omdat Hij wilde dat

zij alleen op Hem zouden betrouwen, maar zij dachten niet dat zij door hun deel in God genoegzaam tegen hun naburen waren opgewassen, tenzij hun schatkist evengoed voorzien was van goud en zilver als de hunne en zij een even geduchte macht van paarden en wagens hadden als zij. Het is niet het hebben van goud en zilver, paarden en wagens, dat een terging was voor God, maar:

A. Een onverzadiglijke begeerte er naar te hebben, zodat er aan hun schatten geen einde is, geen einde aan hun wagens, geen grenzen gesteld aan de begeerte er naar. Diegenen zullen nooit genoeg hebben in God (die alleen algenoegzaam is) die nooit weten wanneer zij genoeg hebben van deze wereld, die, op zijn best genomen, toch ongenoegzaam is.

B. Het steunen en betrouwen erop, alsof wij zonder deze niet veilig en gelukkig konden zijn, en niet anders dan veilig en gelukkig konden zijn daarmee.

4. God zelf was hun God, het enige voorwerp hunner aanbidding, en Hij zelf heeft de regels van de godsverering voor hen vastgesteld, maar zij veronachtzaamden beide Hem en Zijn inzettingen, vers 8, hun land was vol afgoden, elke stad had haar goden, Jeremia 11:13, en naar de goedheid van hun land hebben zij de opgerichte beelden goed gemaakt, Hoséa 10:1. Zij, die één God te weinig achten, zullen twee te veel vinden, en toch honderden nog niet genoeg. Zo stompzinnig waren zij, en zo ellendig verdwaasd, dat zij het werk van hun handen aanbaden, alsof dat een god voor hen kon wezen, hetwelk niet alleen een schepsel was, maar hun schepsel, dat zij zelf hadden uitgedacht, en hun eigen vingers hadden gemaakt. Het was een verzwaring van hun afgoderij, dat God hen verrijkt had met zilver en goud, en dat zij van dat zilver en goud afgoden maakten, en zo was het dat Jeshurun vet werd en achteruit sloeg, Hoséa 2:7.

5. God had hen verhoogd, en hun eer aangedaan, zij hebben zich laaghartig verminderd en verkleind, vers 9. De gewone man bukt zich voor de afgoden, iets dat beneden de geringste is, in wie nog een vonkje van gezond verstand is overgebleven. Zonde is ook voor de armste en voor de geringste in stand een verkleining en verlaging. Het betaamt de gewone man om voor zijn meerdere te bukken, maar zeer weinig betaamt het hem om neer te knielen voor hetgeen van een boom gekomen is, Hoofdstuk 44:19. En het zijn ook niet alleen de ongeletterden, of zij, die weinig verstand hebben, die dat doen, maar zelfs de aanzienlijke man vernedert zich om afgoden te aanbidden, vergoedt mensen, die niet beter zijn dan hij zelf is, en heiligt stenen, die zoveel minder zijn dan hij is. Van afgodendienaars wordt gezegd, dat zij zich vernederen tot de hel toe, Hoofdstuk 57:9. Welk een schande is het, dat aanzienlijke mannen de dienst van de ware God beneden zich achten, en er zich niet toe willen bukken, maar zich wel willen vernederen om voor een afgod te buigen! Sommigen houden dit voor een bedreiging, dat de gewone man naar beneden gebracht, en de aanzienlijke man vernederd zal worden door de oordelen van God, als zij komen met een opdracht.

Jesaja 2:10-22

De profeet gaat hier voort met aan te tonen welke verwoestingen over hun land gebracht zullen worden, nadat God hen verlaten heeft, hetgeen inzonderheid zien kan eerst op hun verwoesting door de Chaldeeën, en daarna door de Romeinen, of het kan in het algemeen zien op de methode, die God aanwendt om trotse zondaren op te schrikken en te vernederen, en hun het welbehagen te ontnemen, dat zij hadden in dingen, waarin zij zich verlustigden, en waarop zij vertrouwden meer dan op God. Hier wordt ons gezegd dat vroeg of laat God een middel zal vinden:

I. Om geruste zondaars op te schrikken en te doen ontwaken, die vrede roepen voor zichzelf, en God en Zijn oordelen trotseren vers 10. "Ga in de rotssteen, God zal u aanvallen met zulke

verschrikkelijke oordelen, en u met zo'n verschrikking er door slaan, dat gij gedwongen zult zijn om in de rotssteen te gaan en u te verbergen in het stof vanwege de schrik des Heeren". Gij zult al uw moed verliezen, sidderen op het ritselen van een blad, uw hart zal bezwijken van vrees Lukas 21:26 en "gij zult vlieden waar geen vervolger is," Spreuken 28:1. Van een zelfde strekking en inhoud is vers 10. Zij zullen in de spelonken van de steenrotsen gaan, en in de hollen van de aarde, de donkerste en diepste plaatsen, zij zullen roepen tot de rotsen en bergen om op hen te vallen, en hen veeleer te verpletteren dan hen niet te bedekken, Hoséa 10:8. Zo is het inzonderheid geweest bij de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, Lukas 23:30, en door de vervolgende heidense machten, Openbaring 6:1-6, en dat alles vanwege de schrik des Heeren en om de heerlijkheid van Zijn majesteit, daar zij dan op Hem zien als een verterend vuur, en op zichzelf als stoppelen voor Zijn aangezicht, wanneer Hij zich opmaken zal om de aarde te verschrikken, en de goddeloze van haar uit te schudden, Job 38:13, en al die aardse steunsels te doen wankelen, waarop zij gesteund hebben, en die van onder hen weg te schudden. Bij God is ontzaglijke majesteit, en zo groot is de heerlijkheid ervan, dat zij vroeg of laat ons allen zal noodzaken om te vlieden van voor Zijn aangezicht. Zij, die God niet willen vrezen en niet tot Hem willen vluchten, zullen genoodzaakt zijn Hem te vrezen en van Hem te vluchten tot een toevlucht van de leugens. Het is dwaasheid van hen, die vervolgd worden door de toorn van God, om te denken dat zij eraan ontkomen kunnen, of er zich tegen kunnen verbergen of beschutten. De dingen van de aarde zijn dingen, die geschud worden, zij zijn aan schokken onderhevig en zij spoeden zich heen naar een algeheel verderf. Het doen schudden van de aarde vers 19, zal verschrikkelijk wezen voor hen, die hun hart en hun genegenheden geheel en al op de dingen ervan gezet hebben. Het zal ijdel wezen, om te denken een toevlucht te zullen vinden in de hollen van de aarde wanneer de aarde zelf geschud wordt, er zal dan geen schuilplaats zijn dan in God en in de dingen, die boven zijn.

II. Om trotse zondaars te vernederen en te verlagen, die hoog van ogen zijn, hoge gedachten koesteren van zichzelf, en minachtend denken van allen, die om hen heen zijn, vers 11. De hoge ogen van de mensen zullen vernederd worden, de ogen die naar hoge dingen zien in de wereld, het aangezicht, waarin de hoogmoed des harten te lezen is, die zullen in schaamte en wanhoop neergeslagen worden en de hoogheid van de mannen zal neergebogen worden, hun moed en geestkracht zullen gebroken zijn, zij zullen moedeloos, ter neergeslagen wezen, en over de dingen, waarop zij zo trots waren, zullen zij zich schamen. Dit wordt herhaald in vers 17. De hoogheid van de mannen zal vernederd worden. Op de ene of andere wijze zal hoogmoed vallen. De hoogheid van de mannen zal vernederd worden, hetzij dat zij door de genade van God overtuigd zullen worden van het kwaad van hun hoogmoed, en met ootmoedigheid zullen worden bekleed, of doordat de voorzienigheid Gods hen berooft van al de dingen, waarop zij hoogmoedig waren, en ze ter neerwerpt. Onze Heiland heeft het dikwijls als een grondbeginsel gesteld dat hij, die zich verhoogt, vernederd zal worden. Hij zal of zichzelf vernederen in waar berouw en bekering, of God zal hem vernederen of verachting over hem uitstorten.

Nu wordt ons hier gezegd:

1. Waarom dit gedaan zal worden, namelijk omdat De Heere alleen in die dag verheven zal zijn. Hoogmoedige mensen zullen daarom vernederd worden, omdat De Heere alleen verhoogd zal worden. Het is de eer van Gods macht om de hoogmoedigen te vernederen, hiermede bewijst Hij zich God te zijn, en weerlegt Hij Jobs aanspraak om met Hem te wedijveren, Job 40:6-9 :Zie al wat is hoogmoedig is vernederd, dan zal Ik ook u loven. Het is ook voor de eer van Zijn gerechtigheid, hoogmoedige mensen staan in mededinging met God, die ijvert voor Zijn eer en heerlijkheid, en de mensen niet zal toelaten, hetzij om datgene voor henzelf te nemen, of aan een ander te geven, wat Hem alleen toekomt, zij zijn ook in

tegenstand met God, zij weerstaan Hem, en daarom wederstaat Hij hen, want Hij zal verhoogd worden onder de heidenen, Psalm 46:11. En de dag komt, wanneer Hij alleen verhoogd zal zijn, als Hij teniet zal doen alle heerschappij en alle macht en kracht, 1 Korinthe 15:24.

2. Hoe dit gedaan zal worden, door vernederende oordelen, die de mensen zullen vernederen, en hen naar beneden zullen brengen, vers 12. De dag des Heeren van de heerscharen, de dag van Zijn toorn en oordeel, zal zijn tegen alle hovaardigen, en daarom lacht Hij nu over hun onbeschaamdheid, omdat Hij ziet dat Zijn dag komt, die dag, die tegen hen komen zal eer zij het weten, Psalm 37:13. Deze dag des Heeren wordt hier gezegd te zijn tegen alle cederbomen die van Libanon, die hoog en verheven zijn. Hiëronymus merkt op dat van de ceders gezegd wordt, dat zij God loven, Psalm 148:9, en dat zij bomen des Heeren zijn, Psalm 104:16, Zijn planting zijn, Jesaja 41:19, en toch gaat hier Gods toorn uit tegen de ceders, hetgeen te kennen geeft - zegt hij - dat sommigen van iedere rang en stand van mensen, sommige groot en aanzienlijk behouden zullen worden, en sommigen zullen omkomen. Het wordt hier te pas gebracht als een voorbeeld van de kracht van Gods stem, dat zij de cederbomen verbreek!, Psalm 29:5, en hier wordt gezegd dat de dag des Heeren zal zijn tegen de ceders, die van de Libanon die de rechtste en statigste waren, tegen de eiken, die van Basan, die de krachtigste en stoerste waren, en, vers 14, tegen de natuurlijke hoogten en vestingen, de hoge bergen en verheven heuvelen, die boven de valleien uitsteken en tegen de hemel scheen te stoten, en vers 15, tegen de door kunst aangelegde vestingen, tegen elke hoge toren en tegen elke vasten muur. Versta dit:

A. Als voorstellende het hoogmoedige volk zelf, die als de cederbomen en eiken zijn, naar hun eigen begrip vastgeworteld zijn en door geen stormen bewogen kunnen worden, en alles rondom hen als struiken aanziende, deze zijn de hoge bergen en verheven heuvelen, die de aarde schijnen te vervullen, die door allen aangestaard worden, en die wanen onbeweeglijk te zijn, maar het meest blootgesteld zijn aan Gods donderslagen, (*teriuntque summos fulmina* - de hoogste heuvelen zijn het meest aan de bliksem blootgesteld). En voor de kracht van Gods toorn worden deze bergen verstrooid, buigen deze heuvelen en versmelten als was, Psalm 68:9, Habakuk 3:6. Deze snoevende mannen, die als hoge torens zijn, waarin de luidruchtige klokken zijn opgehangen, op welke de moorddadige schietwerktuigen geplant zijn, deze vaste muren, die zich versterken met hun aangeboren stoutmoedigheid, en zich verschanen in hun sterke stellingen, zullen ter neergeworpen worden.

B. Als in bijzonderheden aanduidende de dingen, waarop zij hoogmoedig waren, waardij op vertrouwden, en welke zij roemden. De dag des Heeren zal tegen die dingen zijn, waarop zij vertrouwen als hun kracht en veiligheid, Hij neemt hun gehele wapenrusting, waarop zij vertrouwden. Hebben de inwoners van Libanon geroemd in hun cederbomen, en die van Basan in hun eiken, die door geen andere landen geëvenaard konden worden? De dag des Heeren zal deze cederbomen, deze eiken scheuren, en de huizen, die erven gebouwd zijn. Heeft Jeruzalem geroemd in de bergen, die rondom haar zijn als haar onneembare sterkte, of in haar muren en bolwerken? Zij zullen op de dag des Heeren geslecht en met de grond gelijk gemaakt worden. Behalve op de dingen, die voor hun sterkte en veiligheid dienden, waren zij ook trots:

a. Op hun handel met het buitenland, maar de dag des Heeren zal wezen tegen alle schepen van Tarsis, zij zullen gebroken worden zoals die van Josafat, zinken in volle zee, of schipbreuk lijden in de haven. Zebulon was aan de haven van de schepen, maar zal zich niet meer verheugen over zijn uittocht. Als God verderf brengt over een volk, dan kan Hij alle takken van inkomsten doen achteruitgaan en vervallen.

b. Op hun versierselen in hun eigen land. Maar de dag des Heeren zal wezen tegen alle gewenste schilderijen, het beschilderen van hun schepen - zo verstaan het sommigen - of de kunstige schilderstukken, die zij uit andere landen meebrachten in hun schepen misschien wel uit Griekenland, dat later beroemd werd om zijn schilders. Op alles wat schoon is om aan te zien, zo verstaan het sommigen. Misschien waren het de portretten van hun bloedverwanten, en om die reden gewenst, of van hun goden, die kostelijke heerlijke dingen waren voor de afgodendienaars of wel zij bewonderden ze om hun fraaie kleuren. Er is geen kwaad in het maken van schilderijen, of in het versieren van onze kamers er mee, mits zij noch het tweede, noch het zevende gebod overtreden. Maar wel in onze schilderijen onder onze gewenste dingen te plaatsen, er verzot op te zijn, er trots op te wezen, datgene er aan te besteden, dat te koste gelegd behoort te worden aan werken van liefdadigheid, ons hart er op te zetten, en gelijk dit weinig betaamt aan hen, die zoveel degelijke zaken hebben om zich in te verlustigen, zo brengt het God er toe om ons van al zulke ijdele versierselen te beroven.

III. Om afgodendienaars beschaamd te maken over hun afgoden en over de genegenheid die zij er voor gekoesterd hebben, en de eerbied, die zij hun hebben bewezen, vers 18. Elkeen van de afgoden zal ganselijk vergaan. Als De Heere alleen verheven zal zijn, vers 17, dan zal Hij niet alleen verachting uitstorten over hoogmoedige mensen, die, gelijk Farao, zich verheffen tegen Hem, maar nog veel meer over voorgewende godheden, die Zijn mededingers zijn voor Goddelijke eerbewijzen, zij zullen vergaan, ganselijk vergaan, hun vrienden zullen hen verlaten, hun vijanden zullen hen vernietigen, zodat men voor goed van hen bevrijd wordt. Zie hier:

1. De ijdelheid van valse goden, zij kunnen zichzelf niet beveiligen, zover is het er vandaan, dat zij instaat zouden zijn, om hun aanbidder te beveiligen of te beschermen.

2. De zegepraal van de ware God over hen want groot is de waarheid, en zij zal zege vieren. Dagon viel voor de ark, en Baäl voor de Heer, de God van Elia. De goden van de heidenen zullen uitgeteerd worden, Zefanja 2:11, en zullen tragsgewijze vergaan, Jeremia 10:11. De rechtmatige soeverein zal triomferen over alle indringers en overweldigers. En gelijk God de afgoden zal doen vergaan, zo zullen hun aanbidder hen verlaten, hetzij uit een Godvruchtige overtuiging van hun ijdelheid en leugen, zoals Efraïm, toen hij zei: Wat heb ik meer met de afgoden te doen? of uit een late en treurige ervaring van hun onmacht om hen te helpen, en van wanhoop om door hen verlichting te verkrijgen, vers 20. Als de mensen door de oordelen Gods verschrikt zijn en een toevlucht zoeken in de spelonken van de rotsstenen en de holen van de aarde, en bevinden dat zij tevergeefs pogingen aanwenden om zich te beveiligen, dan zullen zij hun afgoden, die zij zich tot goden gemaakt hebben en hoopten tot hun vrienden te maken in tijden van nood, wegwerpen voor de mollen en de vleermuizen, overal heen, het doet er niet toe waarheen, zo zij slechts buiten hun gezicht zijn, opdat zij, bevrijd zijnde van hun last, kunnen gaan naar de kloven van de rotsstenen vanwege de schrik des Heeren, vers 21. Zij die van hun zonden niet weggeredeneerd willen worden, zullen er vroeg of laat van weggeschrikt worden. God kan de mensen doen walgen van de afgoden, waarop zij het meest verzot zijn geweest, zelfs van de afgoden van zilver en de afgoden van goud van de kostbaarsten. Geldgierige mensen maken zilver en goud tot hun afgoden, het geld is hun god, maar de tijd kan komen, wanneer zij het als hun last zullen gevoelen, hoezeer zij er vroeger ook hun vertrouwen op hebben gesteld, zullen bevinden dat zij er door aan gevaar worden blootgesteld, terwijl zij dachten dat zij er door beschut zouden worden, als het hun vijanden aanlokt, als hun schepen vergaan, of als hun vlucht er door vertraagd wordt. Er was een tijd, toen de zeelieden de vaten, die in het schip waren, en zelfs het koren in de zee wierpen, Jona 1:5, Handelingen 27:38, en de Syriërs wierpen hun kleren weg in hun haasten, 2 Kronieken 7:15. Of de mensen kunnen het wegwerpen in toorn tegen zichzelf, omdat zij op zo'n

gebroken rietstaf hebben gesteund. Zie Ezechiël 7:19. De afgodendienaars werpen hier hun afgoden weg, omdat zij er zich over schamen, en zich schamen over hun eigen dwaasheid om er op te vertrouwen, of omdat zij bevreesd zijn om in hun bezit te worden gevonden, als de oordelen Gods uitgaan, zoals de dief zijn gestolen goederen wegwerpt, als hij gezocht en vervolgd wordt. De donkerste holen, waar de mollen en de vleermuizen huizen, zijn de geschiktste plaatsen voor afgoden, die ogen hebben en niet zien, en God kan de mensen noodzaken om daar hun afgoden te werpen, Hoofdstuk 30:22, als zij zich schamen over de eiken, die zij begeerd hebben, Hoofdstuk 1:29. Moab zal beschaamd worden vanwege Kamos, gelijk als het huis Israëls beschaamd is geworden vanwege Bethel, Jeremia 48, 13. Het is mogelijk dat men van de zonde walgt en van haar aflat, zonder dat men er toch waar berouw van heeft, men walgt ervan, omdat men er oververzadigd van is, men laat haar na, omdat er geen gelegenheid is om er in voort te gaan, maar men heeft er geen berouw van uit liefde tot God, maar slechts uit slaafse vrees voor Zijn toorn.

IV. Om hen, die op een mensen arm hebben vertrouwd, beschaamd te maken over hun vertrouwen, vers 22. "Laat gijlieden dan af van de mens. De voorzienigheid Gods over u zal dit luid tot u spreken, wees dus reeds van tevoren gewaarschuwd, opdat gij de onrust en de schande voorkomt van een teleurstelling, en bedenkt":

1. Hoe zwak de mens is zijn adem is in zijn neus, ieder ogenblik wordt hij uitgeademd, spoedig is hij voor goed, voor altijd, weg. De mens is een stervend schepsel, en kan spoedig sterven, onze neus, waarin onze adem is, behoort tot het uitwendige deel van ons lichaam wat daar is, is als iemand, die aan de deur staat, gereed om te vertrekken, ja de deuren van de neus staan altijd open, de adem er in kan wegglippen eer wij het weten, in een ogenblik tijde. Waarin is de mens de te achten? Helaas, er valt niet op hem te rekenen, want hij is niet wat hij schijnt te zijn, wat hij voorgeeft te zijn, wat wij hem denken te zijn. De mens is aan ijdelheid gelijk, ja hij is ijdelheid, hij is geheel en al ijdelheid, hij is minder, hij is lichter dan ijdelheid, als hij is de weegschaal van het heiligdom wordt gewogen.

2. Hoe wijs zij dus zijn, die aflaten van de mens, het is onze plicht, het is ons belang, om dit te doen. " Vertrouwt niet op de mens, stelt zelfs de aanzienlijkste, de machtigste van de mensen niet tot uw betrouwen, laat af van dit te doen. Laat uw oog niet wezen op de macht van de mens, want zij is eindig en beperkt, ontleend en afhankelijk, het is niet van hem, dat uw oordeel voorkomt, laat hem uw vreze niet zijn, last hem uw hoop niet zijn, maar zie op naar de macht van God, waaraan alle macht van mensen onderworpen en ondergeschikt is, vrees Zijn toorn, verzeker u van Zijn gunst, neem Hem tot uw helper, en laat uw hoop wezen in De Heere uw God."

HOOFDSTUK 3

1 Want ziet, de Heere, HEERE der heirscharen, zal van Jeruzalem en van Juda wegnemen de stok en de staf, allen stok des broods, en allen stok des waters; 2 de held en de krijgsman, de rechter en de profeet, en de waarzegger, en de oude; 3 de overste van vijftig, en de aanzienlijke, en de raadsman, en de wijze onder de werkmeesters, en dien, die kloek ter tale is. 4 En Ik zal jongelingen stellen tot hun vorsten, en kinderen zullen over hen heersen; 5 En het volk zal gedrongen worden, de een zal zijn tegen de ander, en een iegelijk tegen zijn naaste; de jongeling zal stout zijn tegen de oude, de verachte tegen de eerlijke. 6 Wanneer iemand zijn broeder uit het huis zijns vaders zal aangrijpen, zeggende: Gij hebt een kleed, wees ons ten overste, laat toch dezen aanstoot onder uw hand wezen; 7 Zo zal hij in dien dag zijn hand opheffen, zeggende: Ik kan geen heemeester wezen; er is ook geen brood en geen kleed in mijn huis; zet mij niet tot een overste des volks. 8 Want Jeruzalem heeft aangestoten, en Juda is gevallen, dewijl hun tong en zijn handelingen tegen de HEERE zijn, om de ogen Zijner heerlijkheid te verbitteren. 9 Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen, en hun zonden spreken zij vrij uit, gelijk Sodom; zij verbergen ze niet. Wee hunlieder ziel; want zij doen zichzelf kwaad. 10 Zegt de rechtvaardige, dat het hem wel gaan zal; dat zij de vrucht hunner werken zullen eten. 11 Wee de goddeloze, het zal hem kwalijk gaan, want de vergelding zijner handen zal hem geschieden. 12 De drijvers Mijns volks zijn kinderen, en vrouwen heersen over hetzelfde. O Mijn volk! die u leiden, verleiden u, en de weg uwer paden slokken zij in. 13 De HEERE stelt Zich om te pleiten, en Hij staat, om de volken te richten. 14 De HEERE komt ten gerichte tegen de oudsten Zijns volks en deszelfs vorsten, want gijlieden hebt dezen wijngaard verteerd; de roof des ellendigen is in uwe huizen. 15 Wat is ulieden, dat gij Mijn volk verbrijzelt, en de aangezichten der ellendigen vermaalt? spreekt de Heere, HEERE der heirscharen. 16 Verder zegt de HEERE: Daarom dat de dochteren van Sion zich verheffen, en gaan met uitgestreken hals, en lonken met de ogen, al gaande en trippelende daarheen treden, en alsof haar voeten gebonden waren. 17 Zo zal de HEERE de schedel der dochteren van Sion schurftig maken, en de HEERE zal haar schaamte ontbloten. 18 Ten zelfden dage zal de HEERE wegnemen het sieraad der kousebanden, en de netjes, en de maantjes, 19 De reukdoosjes, en de kleine ketentjes, en de glinsterende kledingen, 20 De hoofdkroning, en de armversierselen, en de bindselen, en de reukballetjes, en de oorringen, 21 De ringen en de voorhoofdsierselen, 22 De wisselklederen, en de manteltjes, en de hoedjes, en de buidels, 23 De spiegels, en de fijn-linnen deksels, en de hulledoeken, en de sluiers. 24 En het zal geschieden, dat er voor specerij stank zal zijn, en lossigheid voor een gordel, en kaalheid in plaats van haarvlechten, en omgording eens zaks in plaats van een wijden rok, en verbranding in plaats van schoonheid. 25 Uw mannen zullen door het zwaard vallen, en uw helden in de strijd. 26 En haar poorten zullen treuren, en leed dragen, en zij zal, ledig gemaakt zijnde, op de aarde zitten.

In dit hoofdstuk gaat de profeet voort met zijn voorzegging van de verwoestingen, die over Juda en Jeruzalem zullen komen om hun zonde, beide die door de Babyloniërs zouden aangericht worden, en die door de Romeinen, welke hun verderf zullen voltooien, met sommigen van de gronden van Gods twist met hen. God dreigt:

- I. Hen te beroven van alle steun zowel van hun leven, als van hun regering, vers 1 - 3.
- II. Hen in verwarring te laten komen en in wanorde, vers 4, 5, 12.
- III. Hun de zegen te onthouden van een overheid te hebben, vers 6 - 8.
- IV. De dochters van Sion te beroven van haar sieraden, vers 17 - 24.
- V. Alles te verwoesten door het zwaard van de oorlog, vers 25, 26. De zonden, die God er toe brachten, om aldus met hen te handelen, waren:
 1. Hun trotseren van God, vers 8.
 2. Hun onbeschaamdheid, vers 9.
 3. Hun misbruiken van macht tot verdrukking en tirannie, vers 13 - 15, de hoogmoed van de dochters van Sion, vers 16. In het midden van het hoofdstuk wordt de profeet er toe geleid om zich tot particuliere personen te wenden.
 - a. Om aan Godvruchtige mensen te verzekeren, dat het wel met hen zal zijn, niettegenstaande de algemene rampen, vers 10.

b. Om aan goddelozen te verzekeren dat, hoe God ook in het oordeel barmhartigheid zal gedenken, het met hen toch kwalijk zal gaan, vers 11. O mochten de volken van de aarde in deze dagen horen naar de bestraffingen en waarschuwingen die in dit hoofdstuk gegeven worden.

Jesaja 3:1 - 8

Aan het einde van het vorige hoofdstuk had de profeet aan allen de nodige waarschuwing gegeven, om toch niet op de mens te vertrouwen, of op enigerlei schepsel, hij had ook een algemene reden gegeven voor die waarschuwing, ontleend aan de broosheid van het menselijk leven, en de zwakheid en ijdelheid van menselijke macht, hier nu geeft hij er een bijzondere reden voor: God zal weldra alle schepselen, waarop zij vertrouwen, ten verderve brengen, zodat zij teleurgesteld zullen worden in al hun verwachtingen van hen, vers 1. De stok en de staf zullen weggenomen worden, al hun steun van welke aard ook, alles waarop zij vertrouwden, en waarvan zij hulp en uitkomst verwachtten. Hun kerk en hun koninkrijk begonnen te verouderen, en geraakten in verval, en naar de wijze van oude mensen leunden zij op een staf. Zacharia 8:4, nu dreigt God hun staf te zullen wegnemen, en dan moeten zij natuurlijk vallen, de steunen weg te nemen beide van de stad en van het land, van Jeruzalem en van Juda, die steunen zijn voor elkaar, indien het een valt, zal het andere er de schok van gevoelen. Hij, die dat doet, is de Heere, de Heere der heerscharen, Adonai, de Heere, die zelf de steun, of het fundament is, indien die steun weg is, dan zullen gewis alle andere steunen onder ons breken, want Hij is de sterkte van allen. Hij, die de Heere is, de Regeerder, die het gezag heeft om het te doen, en de Heere der heerscharen, die de macht, het vermogen, heeft om het te doen, Hij zal de stok en de staf wegnemen.

Hiëronymus brengt dit in verband met het verval van het Joodse volk, nadat zij onze Heiland hebben gekruisigd, Romeinen 11:9, 10. Ik houd het veeleer voor een waarschuwing aan alle volken, om God niet tot toorn te verwekken, want als zij Hem tot hun vijand maken, dan kan en zal Hij hen aldus rampzalig maken. Laat ons de bijzonderheden ervan beschouwen.

I. Was hun overvloed een steun voor hen? Hij is dit voor ieder volk. Brood is de staf des levens, maar God kan allen stok des broods en allen stok des waters wegnemen, en het is, rechtvaardig in Hem om dit te doen als zatheid van brood een ongerechtigheid wordt, Ezechiël 16:49, en hetgeen een voorziening was om het leven te onderhouden, een voorziening wordt voor het vlees en zijn begeerlijkheden. Hij kan het brood en het water wegnemen Deuteronomium 28:23, 24. Of, indien Hij ze geeft, dan kan Hij toch de stok des broods en de stok des waters wegnemen, door Zijn zegen te onthouden, bij welke de mens leeft, en niet alleen bij brood, en die de staf des broods is Mattheüs 4:4, en dan is het brood niet voedzaam het water niet verfrissend of verkwikkend, Hagg. 1:6. Christus is het brood des levens en het water des levens, indien Hij onze staf is dan zullen wij dit een goed deel bevinden, dat niet van ons weggenomen kan worden, Johannes 6:27, 4:14.

II. Was hun leger een steun voor hen - hun generaals en aanvoerders en hun krijgslieden? Dezen zullen weggenomen worden hetzij gedood door het zwaard, of wel zij zullen zo ontmoedigd zijn door de nederlagen, die zij lijden, dat zij hun taak zullen neerleggen, en besluiten niet langer te strijden, of zij zullen ongeschikt worden voor hun werk door ziekte, de held en de krijgsman, en zelfs de officieren van minderen rang, de overste van vijftig, zullen weggenomen worden. Het staat slecht met een volk, als hun kloekmoedigheid weg is, hun kloekmoedige mannen worden weggenomen. Zo laat de sterke dan niet roemen in zijn kracht, en laat geen volk al te veel vertrouwen op zijn helden, maar laat een machtig volk God eren en de stad van een verschrikkelijk volk Hem vrezen, Hoofdstuk 25:3.

III. Waren de staatsministers een steun voor hen - hun geleerden, hun staatslieden hun geestelijken, hun vernuftigen en hun kunstenaars? Ook deze zullen weggenomen worden, de rechters, die bedreven waren in de wet en in de bedeling van het recht, en de profeten, die zij in moeilijke gevallen plachten te raadplegen, de wijzen, die boven alle anderen vermaard waren om hun gezond verstand en hun schranderheid, en de rechters bijstonden, de waarzeggers, zij die ongeoorloofde kunsten uitoefenden, op wie, hoewel zij een slechte steun waren, toch gesteund werd. Maar dit kan ook gelezen worden in een gunstige zin, de oudsten, de oudste in jaren of in ambt, de achtbare man, wiens ernstig, deftig voorkomen eerbied afdwingt, en wiens leeftijd en ervaring hem tot een raadsman maken. De handel is een grote steun voor een volk, zelfs de handel in zaken, die gefabriceerd worden, wanneer dus de oude steun is weg genomen, de zal ook de wijze onder de werkmeesters weggenomen worden, en ten slotte ook hij, die goed ter tale is, de welsprekende redenaar, die in sommige gevallen goede diensten kan bewijzen, al behoort hij niet tot de wijzen of de oudsten, door anderer bedoeling in de juiste bewoordingen uit te drukken. Mozes kan niet goed spreken, maar Aäron kan het. God dreigt om deze weg te nemen.

1. Om hen onbekwaam te maken voor de dienst van hun land, de rechters uitzinnig makende, de getrouwen de spraak benemende, en van de ouden oordeel wegnemende, Job 12:17 en verv. Ieder schepsel is datgene voor ons, wat God het doet zijn, en wij kunnen er niet zeker van zijn dat zij, die van dienst voor ons geweest zijn, dit altijd zijn zullen.

2. Een eind te maken aan hun dagen, want wij moeten daarom niet op prinses vertrouwen, omdat zijn geest, dat is zijn adem, uitgaat, Psalm 146:3, 4. Het wegnemen van nuttige mensen door de dood in het midden van hun nuttige arbeid is een zeer dreigend verschijnsel voor een volk. Was hun regering een steun voor hen? Zij behoort dit te zijn, het is de taak en de plicht van de soeverein om de pilaren van het land vast te maken, Psalm 75:4. Maar hier wordt gedreigd dat deze steun hun zal falen. Als de helden en de wijzen weggenomen zijn, dan zullen jongelingen hun vorsten zijn, kinderen in leeftijd, die onder voogden en verzorgers moeten zijn, welke met elkaar in strijd zijn en van de jonge koning een prooi maken, van hem en van zijn koninkrijk, kinderen in verstand en neiging, kinderachtige mannen die als kinderen zijn in kennis, niet meer geschikt zijn om te regeren dan een kind in de wieg, deze zullen over hen heersen met al de dwaasheid, wispelturigheid en gemelijkheid van een kind. En wee u, o land, welks koning zo iemand is, Prediker 10. 16.

IV. Was de eensgezindheid van de onderdanen hun orde en de goede verstandhouding, waarin zij tot elkaar stonden, een steun voor hen? Waar dit het geval is, kan het er een volk te meer wel om gaan, al zijn dan hun vorsten niet wat zij behoorden te zijn, maar hier wordt gedreigd dat God ook onder hen een boze geest zal zenden, zoals Richteren 9:23, die hen:

1. Schadelijk zou maken voor elkaar, vers 5. Het volk zal gedrongen worden, de een zal zijn tegen de ander, zij zullen elkaar verdrukken, en daar hun vorsten kinderen zijn, dragen zij er geen zorg voor om de verdrukken ten onder te houden, of de verdrukten te hulp te komen. Ook dient het nergens toe om op hen een beroep te doen (hetgeen de mensen in verzoeking brengt, om zich dan maar zelf recht te verschaffen, hun eigen rechters te wezen) en dan verbijten en vereten zij elkaar, en zo zullen zij spoedig door elkaar verteerd worden. (Dan homo homini lupus, wordt de mens een wolf voor de mens). (Jusque datum sceleri - slechte mensen ontvangen het zegel van de wet). (Nec hospes ab hospite tutus. Gast en gastheer zijn in gevaar van elkaar.)

2. Onbeschaamd en onordelijk maken tegenover hun meerderen. Het is een zeer slecht teken voor een volk als het opkomend geslacht onder hen onvolgzaam is, zich niet wil laten regeren,

de jongeling zich met trotsheid gedraagt tegenover de oude, terwijl hij behoorde op te staan voor het grijze haar, en het aangezicht van de ouden behoorde te vrezen, Leviticus 19:32. Als jonge lieden verwaand en onbeschaamd zijn, en zich minachtend gedragen tegenover hun meerderen, dan is dit niet alleen een smaad voor henzelf, maar van slechte gevolgen voor het publiek, het verslapt de teugels van het bewind, en verzwakt de handen, die ze houden. Evenzo staat het slecht met een volk als achtbare personen hun gezag niet kunnen ophouden, maar door de lagen en verachtelijke beledigd worden, als rechters door het grauw worden uitgeweid en de overheid wordt getrotseerd. Die dat doen zullen zeer veel te verantwoorden hebben.

V. Is het enige steun en troost om te hopen, dat, hoewel de zaken thans slecht bestuurd worden, er toch anderen kunnen verwekt worden, die er een betere gang in brengen? Maar ook die verwachting zal verijdeld worden, want de toestand zal zo wanhopig wezen, dat geen man van verstand of van degelijkheid er zich mee zal willen bemoeien.

1. De regering zal gaan bedelen, vers 6. Hier:

A. Wordt het als een uitgemaakte zaak beschouwd, dat er geen ander middel is om al deze grieven te herstellen en de zaken weer in orde te brengen, dan door goede magistraten, die onder algemene instemming met macht bekleed zullen worden, en die macht ten goede van het algemeen zullen uitoefenen. En waarschijnlijk is dit in vele plaatsen de ware oorsprong van de regering geweest, de mensen vonden het noodzakelijk om zich te verenigen in onderworpenheid aan een, die geschikt was voor zo'n post, ten einde het welzijn en de veiligheid van allen te verzekeren, begrijpende dat zij geregeerd moesten worden om niet te gronde te gaan. Hier is alzo het oorspronkelijke contract: "Wees gij onze heerser en wij zullen ons aan u onderwerpen laat deze aanstoot, dit verderf, onder uw hand wezen, om hersteld te worden, en dan bewaard en deszelfs belangen te worden bevorderd. Hfd. 58:12. Draag zorg, om door het zwaard van de strijd ons te beschermen tegen schade en nadeel van buiten, en door het zwaard van de gerechtigheid tegen het gevaar van schadelijk te zijn voor elkaar, en dan zullen we u getrouw zijn."

B. De toestand wordt als uiterst treurig voorgesteld, het was nu zover gekomen met de publieke aangelegenheden, dat:

a. Kinderen hun vorsten zijnde, iedereen zich geschikt acht om te bepalen wie een magistraat zal zijn, en dan zijn eigen bloedverwanten zal bevorderen tot zo'n post, terwijl, indien de vorsten waren wat zij behoorden te zijn, het geheel en al aan hen overgelaten zou worden om de oversten te benoemen en aan te stellen zoals dit behoort te wezen.

b. De mensen zich in de noodzakelijkheid zullen bevinden om met geweld de macht in handen te geven van hen, die er geschikt voor worden geacht, men zal iemand met geweld aangrijpen om een overste van hem te maken, daar zij hem gereed zien om het voorstel ertoe af te wijzen, ja een man zal de macht opdringen aan zijn broeder, terwijl de mensen anders toch niet willen dat hun gelijken hun meerderen zullen worden, getuige de afgunst van Jozefs broeders.

c. Het zal een genoegzame grond geacht worden om iemand te bevorderen om een overste te zijn, dat hij betere kleren heeft dan zijn burens, wel een zeer armzalige grond van bevoegdheid voor een post van vertrouwen in de regering, het was een teken dat het land zeer verarmd was, als het iets zeldzaams was om iemand te vinden, die goede kleren had, of die het kon bekostigen om zich een ambtsgewaad aan te schaffen, en dat het volk wel zeer onnadenkend was, als zij zoveel eerbied en achting hadden voor iemand, die fraaie kleren droeg en een gouden ring, Jakobus 2:2, 3, en hem daarom tot hun overste willen aanstellen. Het zou nog enige zin gehad hebben, als zij gezegd hadden: Wij hebt wijsheid, rechtschapenheid, ervaring,

wees ons tot een overste," maar het was een bespotting om te zeggen: Gij hebt een kleed, wees ons tot een overste. Een arme wijze man heeft, hoewel hij geringe kleding aanhad, een stad verlost, Prediker 9:15. Wij kunnen hierop wijzen om aan te tonen hoe wanhopig de toestand was van de gevallen mens, toen het onze Heer Jezus heeft behaagd om onze broeder te worden, en, hoewel Hij er niet om aangezocht werd, zichzelf heeft aangeboden om onze Vorst en Zaligmaker te zijn, en deze aanstoot, dit verderf, onder Zijn hand te nemen.

2. Zij, die aldus gedrongen worden om aan de regering te komen, zullen een eed doen om er zich van te verontschuldigen, want hoewel zij voor mannen van enige welgesteldheid worden aangezien, weten zij zelf dat zij de kosten van de regering niet kunnen dragen, en niet kunnen beantwoorden aan de verwachting van hen, die hen hebben verkozen.

a. Hij zal zweren - hij zal zijn hand opheffen, de aloude ceremonie voor het afleggen van een eed, - zeggende: ik kan geen heemeester wezen, zet mij niet tot een overste des volks. Oversten, of regeerders, moeten heemeesters zijn, en goede oversten zullen dit ook zijn, zij moeten er zich op toeleggen om hun onderdanen eensgezind te maken, en de geschillen, die er onder hen zijn, niet te verscherpen, zij alleen zijn geschikt voor de regering, die van een zachtmoedige, rustige, genezende geest zijn, zij moeten ook de wonden genezen, die toegebracht zijn aan de belangen van hun volk, door gepaste middelen daartoe aan te wenden. Maar waarom wil hij geen overste wezen? Omdat er geen brood en geen kleed in mijn huis is. Indien hij de waarheid sprak, dan was dit een teken dat de bezittingen van de mensen zeer vervallen waren, als zelfs zij, die zich nog het beste voordeden, in werkelijkheid gebrek hadden aan het noodzakelijke, een gewoon voorkomend, maar zeer treurig geval. Sommigen, die op deftige wijze geleefd hebben, zullen gaarne de schijn willen ophouden, maar als de waarheid gekend werd dan zou men weten dat zij in grote moeilijkheden zijn, en met een bezwaard hart rondgaan, omdat zij gebrek hebben aan brood en kleding.

b. Indien hetgeen hij zei niet waar was, dan was het een teken dat van de mensen geweten droevig verdorven was, daar zij om de onkosten van een ambt te vermijden, de schuld van meened over zich brengen, en - hetgeen de grootste dwaasheid is - verdoemenis brengen over hun ziel om hun geld te sparen, Mattheüs 16:26.

c. Hoe dit nu ook geweest zij, het was een teken dat de toestand van het volk zeer treurig was, nu niemand bereid was om een plaats in de regering in te nemen, daar zij er aan wanhoopten om er hetzij eer of voordeel mee te behalen, de twee dingen, die de mensen op het oog hebben als zij naar bevordering staan.

3. De reden, waarom God het zover met hen liet komen, met Zijn volk (welke gegeven wordt, hetzij door de profeet, of door hem, die geweigerd heeft een overste te worden), het was niet uit gebrek aan welwillendheid voor zijn land, maar omdat hij zag dat de toestand wanhopig was, niet was te verhelpen, en het doelloos zou zijn om het te beproeven, vers 8. Jeruzalem heeft aangestoten (is in het verderf gestort), en Juda is gevallen, en dat hebben zij zichzelf te wijten, zij hebben dit verderf zelf over hun hoofd gebracht, degel hun tong en handelingen tegen De Heere zijn. In woord en daad overtreden zij de wet van God, en daarin bedoelden zij God te beledigen, moedwillig bedoelden zij Hem te beledigen, in minachting van Zijn gezag, en in trotsering van Zijn gerechtigheid, hun tong was tegen de Heer, want zij spraken Zijn profeten tegen, en hun handelingen waren niet beter, zij deden zoals zij spraken, het was een verzwaring van hun zonde, dat Gods oog op hen was, en dat Zijn heerlijkheid onder hen was geopenbaard, maar zij tergden Hem in Zijn aangezicht, alsof zij, hoe meer zij wisten van Zijn heerlijkheid des te meer er zich op verhieven haar te minachten en haar in schande te verkeren. En dit, dit is het, waarom Jeruzalem ten verderve gaat. Het verderf beide van particuliere personen en van volken wordt veroorzaakt door hun zonden. Als zij God niet vertoornden, Hij zou hun geen kwaad doen, Jeremia 25:6.

Jesaja 3:9 - 15

Hier gaat God voort met de twist met Zijn volk.

Merk op:

I. De grond van Zijn twist: het was vanwege zonde, dat God tegen hen twistte. Als zij zich kwellen of ergeren, laat hen dan een weinig verder zien, dan zullen zij zien dat zij de kwelling aan zichzelf hebben te danken, wee hun ziel, want zij doen zichzelf kwaad. Ach, hun ziel! - zo kan het gelezen worden bij wijze van hen te beklagen. - De toestand van zondaren is zeer beklagenswaardig. Het is de ziel, die door de zonde geschaad en in gevaar wordt gebracht. Zondaren kunnen voorspoedig zijn in hun uitwendige omstandigheden, terwijl er toch op de zelfde tijd een wee is over hun ziel. Welk kwaad de zondaren ook overkomt, zij zelf hebben het teweegebracht, Jeremia 2:19. Wat hun hier ten laste wordt gelegd is:

A. Dat de schande, die hen van hun zonden moest terughouden, hen geheel onverschillig liet, zij hadden alle schaamtegevoel afgeworpen, vers 9. Dit verhardt de mensen tegen berouw en bekering, en maakt hen rijp voor het verderf, evenzeer als wat het ook zij. Het gelaat van hun aangezicht getuigt tegen hen, dat hun hart ijdel is en wulps en boosaardig, hun ogen spreken het duidelijk uit, dat zij niet kunnen aflaten van de zonde, 2 Petrus 2:14. Men zou hen in het gelaat kunnen zien en bemerken welk een ontzettende boosheid er in hun hart is. Hun zonden spreken zij vrij uit gelijk Sodom, zo gebiedend, zo onstuimig zijn hun lusten, en zo ongeduldig onder het minste bedwang, en zo volkomen zijn de nog overgebleven vonkjes van deugd in hen uitgeblust. De Sodomieten spraken hun zonden vrij uit, niet alleen door dat zij ontzettend groot waren, Genesis 13, zodat zij ten hemel riepen Genesis 18:20, meer door hun schaamteloos uitkomen voor hetgeen zo schandelijk was, Genesis 19:5, en dat deden ook Juda en Jeruzalem. Zover was het van hen om hun zonde te verbergen, dat zij er in roemden in de stoute aanval, die zij deden op de deugd, en de overwinning, die zij behaalden over hun eigen overtuiging, zij hadden een hoerenvoorhoofd, Jeremia 3:3, en konden niet schaamrood worden, Jeremia 6:15. Zij, die onbeschaamd zijn geworden in de zonde, zijn rijp voor het verderf, zij, die over de schande heen zijn, zich niet meer kunnen schamen, zijn niet meer vatbaar voor genade en voor hen is er dus ook geen hoop meer.

B. Dat hun leidslieden, die hen op de rechte weg moesten leiden, hen van de weg afbrachten, vers 12. "Zij, die u leiden - de vorsten, de priesters, de profeten - verleiden u, zij doen u dwalen." Zij hebben hun of gepredikt hetgeen leugen was of verdorven, of zo zij hun predikten wat goed en waar was dan hebben zij hun prediking weersproken door hun praktijken, en het volk zou eerder een slecht voorbeeld volgen, dan gehoor geven aan een goede vermaning, en zo hebben zij de weg van hun paden verdorven, neerdrukkende met de andere hand, wat zij met de ene hand hadden opgebouwd. Zij, die u gelukzalig noemen, doen u dwalen - zo wordt dit door sommigen gelezen. De priesters prezen hen alsof er niets verkeerd onder hen was, riepen vrede, vrede, alsof er geen gevaar dreigde en zo hebben zij hen in hun dwalingen doen voortgaan.

C. Dat hun rechters, die de verdrukten behoorden te beschermen, zelf de grootste verdrukkers waren, vers 14, 15. De oudsten van het volk en de vorsten, die kennis en geleerdheid bezaten en betere dingen wel moesten weten, die grote bezittingen hadden en niet door nood of armoede in verzoeking kwamen om inbreuk te maken op de bezittingen van hen, die hen omringden, die achtbare mannen waren en het beneden zich moesten achten om iets laags te doen hebben toch de wijngaard verteerd, Gods wijngaard, om die te bewerken en te bewaren zij waren aangesteld hebben zij verbrand, dat is de betekenis van het woord, zij deden er even veel kwaad aan als de ergste vijanden konden doen, Psalm 80:17. Of de wijngaarden van de armen, zij drongen hen uit het bezit ervan, zoals Isébel Naboth het bezit van zijn wijngaard heeft ontstolen, of zij verteerden er de vruchten van, voedden hun lusten met hetgeen het

nodige voedsel moest wezen van nooddrufte gezinnen - de roof van de armen werd in hun huizen opgestapeld, als God kwam om naar gestolen goed een onderzoek in te stellen heeft Hij het daar gevonden, en het was een getuige tegen hen. Zij hadden het kunnen teruggeven, maar zij wilden niet. God redeneert met deze groten vers 15. Wat is er met u, dat gij Mijn volk verbrijzelt? Welke reden hebt gij er voor? Welk goed doet het u?" Of: "Welk kwaad hebben zij u gedaan? Denkt gij, dat u macht is gegeven om haar tot zulke doeleinden aan te wenden?" Er is niets waar minder rekenschap van te geven is, en toch ook niets waar meer rekenschap van gevorderd zal worden, dan van het kwaad, dat Gods volk wordt aangedaan door hun vervolgers en verdrukken, "gij vermaalt het aangezicht van de ellendigen, gij doet hun evenveel pijn, jaagt hun evenveel schrik aan, alsof gij hen vermaalt in een molen, door de ene daad van verdrukking na de andere, vermaalt gij hen tot stof. Of, hun aangezicht is gekneusd van de slagen, die gij hun gegeven hebt, gij hebt niet alleen hun bezittingen te gronde gericht, maar hen ook lichamelijk mishandeld." Onze Heer Jezus werd met vuisten geslagen, Mattheüs 26, 67.

II. De leiding in deze twistzaak:

1. God zelf is de eiser, vers 13. De Heere stelt zich om te pleiten, of Hij stelt zich om de zaak te bespreken, en Hij staat om de volkeren te richten, om recht te spreken voor de verdrukten en mishandelden, en Hij komt in het gericht tegen de oudsten van Zijn volk en tegen hun vorsten, vers 14. De grootsten en voornaamsten kunnen zich niet vrijstellen van en niet vrijwaren tegen het onderzoek en de uitspraak van Gods oordeel, noch moeilijkheden maken of bezwaren inbrengen tegen de rechtsmacht van het hof des hemels.

2. De aanklacht wordt bewezen door het klaarblijkelijke feit. "Zie de verdrukken aan, het gelaat van hun aangezicht getuigt tegen hen, vers 9. Zie de verdrukten aan, en gij ziet hoe hun aangezicht gekneusd is door mishandeling, vers 15.

3. De twistzaak is reeds begonnen, de vervanging van de ambtenaren. Om hen te straffen, die hun macht misbruikt hadden tot slechte doeleinden, stelt God de zodanigen aan, die het besef niet hadden om haar tot een goed doeleinde te gebruiken. Kinderen zijn hun verdrukken, en vrouwen heersen over hen vers 12, mannen, die een even zwak oordeel en even sterke hartstochten hebben als vrouwen en kinderen, het was hun zonde, dat hun vorsten aldus waren, en het werd een oordeel over hen.

III. Het onderscheid, dat gemaakt zal worden tussen particuliere personen bij deze vervolging van de twistzaak, vers 10,11. Zegt de rechtvaardige, dat het hem wel gaan zal. Wee de goddeloze, het zal hem kwalijk gaan. In vers 9 had hij gezegd: zij doen zichzelf kwaad, en om dit te bewijzen toont hij hier aan, dat God een ieder zal vergelden naar zijn werken. Indien zij rechtvaardig waren geweest, het zou wel met hen geweest zijn, maar zo het hun kwalijk gaat, is het omdat zij goddeloos zijn en het willen zijn. Aldus heeft God de zaak voorgesteld aan Kaïn, om hem ervan te overtuigen dat hij geen reden had om toornig te zijn, Genesis 4:7. Of het kan aldus genomen worden: God dreigt met nationale oordelen die het verderf zullen zijn van de openbare belangen.

Nu

1. Zouden Godvruchtige mensen kunnen vrezen, dat zij meegesleept zullen worden in dat verderf, en daarom beveelt God de profeet, hen te vertroosten tegen deze vrees: "wat er ook moge worden van het onrechtvaardige volk, zeg de rechtvaardige, dat hij niet zal opgaan in de menigte, de troep van zondaren, de rechter van de gehele aarde zal de rechtvaardigen niet doden met de goddelozen, Genesis 18:25, neen, verzeker hem in de naam van God, dat het wel met hem zal wezen. De eigenschap, de hoedanigheid van het leed zal veranderd worden

voor hem, en hij zal verborgen worden in de dag van de toorn des Heeren. Hij zal Goddelijke ondersteuning en vertroosting hebben, die overvloedig zullen zijn als de beproeving overvloedig is, en aldus zal het wel met hem wezen." Als de gehele stok des broods is weggenomen, zal hij in de dag van de honger toch verzadigd worden, zij zullen de vrucht van hun werken eten, zij zullen het getuigenis van hun geweten hebben, dat zij zich rein bewaard hebben van de heersende goddeloosheid, en daarom is de algemene ramp niet hetzelfde voor hen als voor anderen, zij brachten geen brandstof bij de vlam, en daarom zijn zij er zelf geen brandstof voor.

2. Zouden sommige goddelozen hopen dat zij aan het verderf zullen ontkomen, en daarom beveelt God de profeet, om die ijdele hoop te schudden. "Wee de goddeloze, het zal hem kwalijk gaan, vers 11, voor hem zullen de oordelen een angel hebben, en er zal gal en alsem zijn in de beproeving en ellende." Er is een wee voor goddeloze mensen, en hoewel zij denken zich te kunnen beschutten tegen de openbare oordelen, zal het toch kwalijk met hen gaan, als zij zich niet bekeren, dan zal het al slechter en slechter met hen gaan, en het ergste zal voor hen op het laatst komen, want de vergelding van zijn handen zal hem geschieden, in de dag wanneer een ieder zal ontvangen naar hetgeen in het lichaam is geschied.

Jesaja 3:16 - 26

Het was de taak van de profeet, om aan allerlei mensen te tonen wat zij hadden bijgedragen tot de nationale schuld, en welk deel zij moesten verwachten van de komende nationale oordelen, hier bestraft en waarschuwt hij de dochters van Sion, houdt haar haar gebreken voor, en daar Mozes in Zijn wet Gods toorn had aangekondigd tegen de tedere en wellustige vrouw, Deuteronomium 28:56, (de profeten een verklaring zijnde van de wet), zegt hij haar hier, hoe zij lijden zullen onder de rampen, die over haar komen zullen.

Merk op:

I. De zonde, die aan de dochters van Sion ten laste wordt gelegd, vers 16. De profeet betuigt uitdrukkelijk dat hij Gods gezag had voor hetgeen hij zei, opdat men het niet onbetamelijk in hem zou achten, dat hij acht sloeg op zulke dingen, en opdat het hem door de dames niet ten kwade zal geduid worden. De Heere zegt het, en of zij nu al of niet willen horen, laat hen weten dat God kennis neemt van, en zeer misnoegd is wegens, de dwaasheid en ijdelheid van hoogmoedige vrouwen, en dat Zijn wet kennis neemt, zelfs van haar kleding zij worden hier beschuldigd van twee dingen, hoogmoed en brooddronkenheid, regelrecht ingaande tegen de eerbaarheid, schaamte en matigheid, waarmee de vrouwen zich moeten versieren 1 Timotheüs 2:9. Zij openbaarden de gezindheid van haar hart door haar houding en manieren en de lichtzinnigheid van haar gedrag. Zij zijn hoogmoedig, want zij gaan met uitgestrekte hals, opdat zij een slank voorkomen zouden hebben, of alsof zij niemand goed genoeg achten om mee te spreken, of om een blik of glimlach op te vangen. Haar ogen zijn wellustig, bedrieglijk, zoals de eigenlijke betekenis is van het woord, met haar verliefde blikken lokken zij mannen in haar strikken, zij nemen een vormelijke, voorname houding aan, opdat men haar zou aanzien en bewonderen, en zou weten dat zij naar de dansschool zijn geweest, en alle fraaie passen hebben geleerd, zij gaan sierlijk trippelende daarheen, geen lust hebbende om de zolen van haar voeten op de grond te zetten, omdat zij daar te teer en te verfijnd voor zijn. Zij maken een geluid of gerinkel met haar voeten, vers 16, daar zij, naar sommigen denken, kettinkjes of belletjes aan haar schoenen hadden, die dat geluid maakten, zij gaan alsof zij gebonden waren - zo lezen het sommigen - als een paard, dat de stap moet leren. Zo is Agag welgemoed tot Samuël gegaan, 1 Samuel 15:32. Zulk een fraaie, gemaakte houding is niet alleen een bedwang op hetgeen natuurlijk is, is niet alleen bespottelijk in de ogen van de

mensen, in de ogen van mensen van verstand, maar daar zij een blijk is van een ijdel hart, is zij aanstotelijk voor God. En dit wordt hier verzwaard door twee dingen.

- a. Dat zij de dochters waren van Sion, de heiligen berg, die zich met de waardigheid moesten gedragen, welke betaamt aan vrouwen, die de godsdienst belijden.
- b. Dat zij de vrouwen en dochters schijnen te zijn van de vorsten, die de armen beroofden en verdrukten vers 14, 15, om deze hoogmoed en die weelde van hun gezin te kunnen bekostigen.

II. De straffen, bedreigd voor deze zonde, en zij beantwoorden aan de zonde, zoals in een spiegel het aangezicht is tegen het aangezicht, vers 17, 18.

1. Zij gingen met uitgestrekte hals, maar God zal haar schedel schurftig maken, zodat haar hoofd gebogen zal zijn, en zij zich zullen schamen, om haar hoofd te tonen, daar zij er door genoodzaakt zijn om zich het haar af te knippen. Walgelijke kwalen worden dikwijls gezonden als een rechtvaardige straf voor hoogmoed, en zijn soms het onmiddellijke gevolg van ongebondenheid, daar het vlees en het lichaam er door verteerd worden.

2. Zij bekommerden zich niet om wat het kostte, om zich van een grote verscheidenheid van fraaie klederen te voorzien, maar God zal haar tot zo'n uiterste armoede laten vervallen, dat zij geen genoegzame kleren zullen hebben om hun naaktheid te bedekken, zodat haar onsierlijke leden door haar lompen heen zichtbaar zullen worden.

3. Zij waren zeer verzot en trots op haar versierselen, maar God zal haar die versierselen ontnemen, als haar huizen geplunderd, deze schatten geroofd, en zij zelf gevankelijk weggevoerd zullen worden. De profeet specificeert hier vele van de sieraden, die zij plachten te dragen even nauwkeurig, alsof hij de bewaarder was van haar kleren en sieraden, of haar in haar kleedkamer had gediend. Het is van geen belang, om een onderzoek naar de aard of de hoedanigheid van deze versierselen in te stellen en na te gaan of de overzetting van de oorspronkelijke woorden juist is, misschien zullen over honderd jaar de namen van de sieraden, die nu in ons land in zwang zijn even weinig begrepen worden, als sommigen van die hier genoemd zijn. De mode verandert, en ook de namen ervan, en toch is de vermelding ervan niet te vergeefs, zij dient om de dwaasheid aan te tonen van de dochters van Sion, want,

- a. Wij kunnen veronderstellen dat vele van die dingen zeer zonderling en bespottelijk waren, en als zij niet in de mode waren, uitgejouwd zouden worden. Ze waren meer geschikt voor speelgoed van kinderen dan voor sieraden van volwassenen om er mee naar de berg Sion te gaan.
- b. De dingen, die betamelijk en geriefelijk waren, zoals het linnen, de hoofddeksels, of kappen, en de sluiers, behoefden niet in zo grote overvloed aangeschaft te zijn, of in zo grote verscheidenheid. Het is noodzakelijk om kleren te hebben, en dat allen ze hebben naar hun rang en stand, maar waartoe diende het om zoveel wisselkleding te hebben, vers 22, ten einde geen twee dagen achter elkaar in hetzelfde gewaad te worden gezien? "Zij moeten" - zoals het heet in een preek tegen overdaad in kleding - "een kleed hebben voor de dag, en een ander voor de avond, een lang en een kort kleed, een voor de werkdagen, en een ander voor de feestdagen, het één van die kleur, het andere van een andere kleur, een van stof, een ander van zijde of damast, een kleed voor de maaltijd, een ander na de maaltijd, één naar de Spaanse, een ander naar de Turkse mode, en zijn nooit tevreden met genoeg," hetgeen, gelijk het een blijk en bewijs is van hoogmoed en ijdelheid, zo ook grote onkosten moet teweegbrengen om zich dit alles aan te schaffen, ten einde aan een lage lust te voldoen, onkosten, die aan werken van godsvrucht of barmhartigheid besteed hadden moeten worden, en het is nog wel, zo arme huurders niet gekweld, of arme schuldeisers niet bedrogen werden, om die weelde te bekostigen.

c. De opsomming van deze dingen duidt aan, in hoeveel zorg zij er om waren, hoe haar hart erop gezet was, welk een nauwkeurige berekening zij er van hielden, hoe kieskeurig zij er voor waren, hoe onverzadiglijk haar begeerte er naar was, en hoe zij er haar levensgenot in zochten. Een jonkvrouw kon geen van deze ornamenten vergeten, al waren ze ook nog zo talrijk, Jeremia 2:32, maar zou ze even geredelijk kunnen opnoemen, en er met evenveel genoegten over kunnen spreken, alsof het dingen waren van het hoogste belang. De profeet spreekt van deze dingen niet alsof zij in zichzelf zondig waren, zij kunnen wettig bezeten en gebruikt worden, maar als dingen waar zij hoogmoedig op waren en waarvan zij beroofd zullen worden.

4. Zij waren zeer keurig op haar kleding, maar God zal deze haar lichamen, om welke te versieren zij zulke grote uitgaven deden, en waaraan zij zoveel gemak en gerief wilden bezorgen, tot een smaad en een last voor haar maken, vers 24. Voor specerijen, voor de geuren uit die reukflesjes of reukballetjes, - huizen voor de ziel of de adem, zoals zij genoemd, worden, vers 20, in de kanttekening, - volslank wezen, kleren, die vuil zijn geworden, omdat zij lang gedragen werden, of door een walglijke ziekte, of door pleisters om haar te genezen, in plaats van een rijk geborduurde gordel, die de kleren vast om het lijf houdt, zal er een scheur zijn, een scheuren van de kleren vanwege rouw en smart, of wel oude, vergane kleding, tot lompen gescheurd, in plaats van fraaie, gepoederde haarvlechten, zal er kaalheid zijn, het haar uitgerukt of afgeschoren zijnde, zoals het de gewoonte was in tijden van grote rampen en beproevingen, Hoofdstuk 15:2, Jeremia 16:6, of in zware slavernij, Ezechiël 29:18. In plaats van een omgording met een sjerp, de omgording met een zak ten teken van verootmoediging, en verbranding in plaats van schoonheid. Zij, die een goede gelaatskleur hadden, en er trots op waren, zullen, als zij in gevangenschap weggevoerd zijn, door de zon gebruind wezen, en men heeft opgemerkt dat het schoonste gelaat het spoedigst door het weer wordt bedorven. Laat ons uit dit alles leren:

A. Niet al te kieskeurig te zijn op onze kleding, ons hart niet te zetten op hetgeen fraai en kostbaar is, of er trots op te zijn.

b. Niet zeker te zijn van enigerlei genieting van de zinnen, daar wij niet weten hoe spoedig wij er beroofd van kunnen worden, noch tot welke behoeftige omstandigheden wij kunnen vervallen.

5. Haar bedoeling met deze versierselen was, de mannen te bekoren en hun liefde te winnen, Spreuken 7:16, 17, maar er zal niemand wezen om door haar bekoord te worden, vers 25. Uw mannen zullen door het zwaard vallen, en uw helden in de strijd. Het vuur zal hen verteren, en de jonge dochters zullen niet worden geprezen, dat is ten huwelijk gegeven, zoals gezegd wordt in Psalm 78:63. Als het zwaard komt met een opdracht dan zullen gewoonlijk de helden het eerst vallen, omdat zij zich het meest aan gevaar blootstellen. En als de wachters van Sion afgesneden worden, dan is het niet te verwonderen dat de poorten van Sion treuren. vers 26, daar de vijanden er zich meester van hebben gemaakt, en de stad zelf eenzaam en verlaten zijnde, daar zij leeg gemaakt is, zal op de aarde zitten, als een ontroostbare weduwe. Als zonde binnen de muren wordt geherbergd, dan zijn rouw en weeklagen nabij haar poorten.

HOOFDSTUK 4

1 En te dien dage zullen zeven vrouwen een man aangrijpen, zeggende: Ons brood zullen wij eten, en met onze klederen zullen wij bekleed zijn, laat ons alleenlijk naar uw naam genoemd worden, neem onze smaadheid weg. 2 Te dien dage zal des HEEREN SPRUIT zijn tot sieraad en heerlijkheid, en de vrucht der aarde tot voortreffelijkheid en tot versiering dengenen, die het ontkomen zullen in Israël. 3 En het zal geschieden, dat de overgeblevene in Sion, en de overgelatene in Jeruzalem zal heilig geheten worden, een iegelijk, die geschreven is ten leven te Jeruzalem; 4 Als de Heere zal afgewassen hebben de drek der dochteren van Sion, en de bloedschulden van Jeruzalem zal verdreven hebben uit derzelver midden, door de Geest des oordeels, en door de Geest der uitbranding. 5 En de HEERE zal over alle woning van de berg Sions, en over haar vergaderingen, scheppen een wolk des daags, en een rook, en de glans eens vlammenenden vuurs des nachts; want over alles wat heerlijk is, zal een beschutting wezen. 6 En daar zal een hut zijn tot een schaduw des daags tegen de hitte, en tot een toevlucht, en tot een verberging tegen de vloed en tegen de regen.

In dit hoofdstuk hebben wij:

- I. Een bedreiging van schaarsheid van mannen, vers 1, die zeer gevoegelijk aan het einde van het vorige hoofdstuk geplaatst had kunnen worden, waarmee het blijkbaar in betrekking staat.
- II. Een belofte van het herstel van Jeruzalems vrede en reinheid, gerechtigheid en veiligheid in de dagen van de Messias, vers 2 - 6. Aldus wordt in toorn nog van de goedertierenheid gedacht, en is evangeliëgenade een soeverein geneesmiddel tegen de verschrikkingen van de wet en de verwoestingen teweeggebracht door de zonde.

Jesaja 4:1

Er was gedreigd, Hoofdstuk 3:25, dat de helden zullen vallen door het zwaard in de strijd, en het was gedreigd als een straf over de vrouwen, die van fraaie klederen hielden en loszinnig van wandel waren. Nu hebben wij hier de uitwerking en het gevolg van die grote mensenslaching.

1. Hoewel de Voorzienigheid het wijselijk zo geregeld heeft dat in een zeker aantal jaren gemiddeld evenveel personen van het mannelijk als van het vrouwelijk geslacht geboren worden, zal er toch door de verwoestingen van de oorlog nauwelijks één man op zeven vrouwen wezen. Gelijk er sterfte is bij het baren van kinderen, eigen aan de vrouw, die de eerste is geweest in de overtreding, zo is er sterfte, inzonderheid eigen aan mannen, die op de hoogten van het veld door het zwaard worden gedood, en waarschijnlijk overtreft deze sterfte in aantal die van het kraambed. Hier nu wordt voorzeggd dat een zo groot aantal mannen afgesneden zal worden, dat er op zeven vrouwen slechts één man zal zijn.

2. Dat hoewel het huwelijk in stand werd gehouden ten einde rekruten te verwekken en ter bewaring van het menselijk geslacht op aarde, de gewone methode ervan vanwege de schaarsheid van de mannen geheel omgekeerd zal zijn. Terwijl gewoonlijk mannen het hof maken aan vrouwen, zullen nu de vrouwen de mannen aangrijpen, dwaselijk vrezende (zoals de dochters van Lot, toen zij de verwoesting van Sodom zagen, en misschien dachten, dat die verwoesting verder reikte dan het geval was) dat na een poosje niemand meer overgebleven zal zijn, Genesis 19:31, en dat, terwijl vrouwen er natuurlijkerwijs afkerig van zijn om met anderen te delen, er nu zeven overeenkomen om de vrouwen te worden van één man, en dat, terwijl volgens de wet de man verplicht is om zijn vrouw van voedsel en kleding te voorzien, Exodus 21:10, hetgeen voor velen het krachtigste argument is tegen het vermenigvuldigen van vrouwen, willen deze vrouwen zich verbinden om zichzelf te onderhouden, zij zullen het brood eten, dat zij zelf verdiend hebben, en kleren dragen, die zij zelf gemaakt hebben, en de man, die zij aanzoeken om haar te huwen, zal zich geen onkosten voor haar behoeven te getroosten, zij begeren slechts zijn vrouwen genoemd te worden, opdat de smaad van de

ongehuwde staat van haar worden weggenomen. Zij willen gehuwd zijn tot elke prijs, op iedere voorwaarde, al is die nog zo onredelijk, en dit te meer misschien, omdat het in deze tijden van benauwdheid een vriendelijkheid voor haar zijn zou om een echtgenoot tot haar beschermer te hebben. Paulus daarentegen acht dat in tijden van benauwdheid de ongehuwde staat te verkiezen is, 1 Korinthe 7:26. Het ware te wensen dat dit hier niet te pas werd gebracht ten dele als een afkeurende aanmerking op de dochters van Sion, die, in weerwil van de verootmoedigende beschikkingen van Gods voorzienigheid over haar, Hoofdstuk 3:18, toch niet verootmoedigd waren, en in plaats van zich te bekeren van haar hoogmoed en haar ijdelheid toen God daarom met haar twistte, aan niets anders dachten dan aan een man, een echtgenoot te krijgen, de zedigheid, die de grootste schoonheid is van de vrouw, was vergeten, voor haar was de smaadheid van de ondeugd van geen betekenis, in vergelijking met de smaadheid van de ongehuwden staat, een treurig teken van haar onbekeerlijkheid.

Jesaja 4:2 - 6

Door de voorgaande bedreigingen is Jeruzalem in een zeer treurige toestand gebracht, alles had een droevig aanzien, maar nu komt de zon van achter de wolk tevoorschijn, vele zeer grote en dierbare beloften hebben wij in deze verzen, verzekering gevende van vertroosting die door de benauwdheid heen onderscheiden kan worden, en van gelukkige dagen, die daarna komen zullen. En deze wijzen gewis op het koninkrijk van de Messias en de grote verlossing door Hem gewerkt, onder het beeld en type van de herstelling van Juda en Jeruzalem door de hervormende regering van Hiskia na Achaz, en de terugkeer uit de Babylonische ballingschap, op beide gebeurtenissen kan dit betrekking hebben, maar voornamelijk op Christus. Hier wordt als uitkomst van al deze benauwdheden beloofd:

I. Dat God een rechtvaardige Spruit zal verwekken, die vruchten van de gerechtigheid zal voortbrengen, vers 2. Te dien dage, op diezelfde dag, dezelfde tijd, als Jeruzalem verwoest zal zijn en de Joodse natie er van uitgeroeid en verstrooid zal zijn, zal het koninkrijk van de Messias opgericht worden, en dan zal de herleving van de kerk komen, wanneer iedereen er het uiterste verderf van zal vrezen.

1. Christus zelf zal verhoogd worden, Hij is de Spruit des Heeren, de man, de Spruit, dit is één van Zijn profetische namen, Mijn knecht, de Spruit, Zacharia 3:8, 6:12, de rechtvaardige Spruit, Jeremia 23:5, 33:15, een spruit, een rijsje uit de afgehouden tronk van Isai, Jesaja 11:1, en hierop wordt, naar sommigen denken, gezinspeeld als Hij Nazaréner wordt geheten, Mattheüs 2:23. Hier wordt Hij genoemd des Heeren Spruit) omdat Hij geplant is door Zijn macht en bloeit tot Zijn eer en lof. De oude Chaldeeuwse Parafrase geeft hier de lezing: De Christus of Messias des Heeren, Hij zal de schoonheid en heerlijkheid en blijdschap wezen.

a. Hij zelf zal verhoogd worden tot de vreugde, die Hem was voorgesteld, en de heerlijkheid, die Hij had bij de Vader eer de wereld was. Hij, die een smaad van mensen is geweest, en wiens gelaat verdorven was meer dan van iemand, is nu in de bovenwereld schoon en heerlijk als de zon in haar kracht, bewonderd en aanbeden door engelen.

b. Hij zal schoon en heerlijk wezen in de schatting van alle gelovigen, Hij zal invloed krijgen in de wereld, en een naam onder de mensen boven alle naam. Hun, die geloven, is Hij dierbaar, 1 Petrus 2:7. Hij is de schoonste onder tien duizend, Hooglied 5:10, en geheel verheerlijkt. Laat ons ons verheugen dat Hij dit is, en laat Hem het zijn voor ons.

2. Het evangelie zal omhelsd, aangenomen worden. Het evangelie is de vrucht van de Spruit des Heeren, al de genade en de vertroosting van het evangelie komen van Christus. Maar zij wordt de vrucht van de aarde genoemd, omdat zij ontsproot in de wereld en berekend of bestemd was voor de tegenwoordige staat. En Christus vergelijkt zichzelf bij een tarwekorrel,

dat in de aarde valt en sterft, veel vrucht voortbrengt, Johannes 12:24. Het succes van het evangelie wordt voorgesteld door de aarde, die haar gewas geeft, Psalm 67:7, en de planting van de christelijke kerk een zaaiing van De Heere genoemd, Hoséa 2:22. Wij kunnen dit verstaan beide van de personen en van de zaken, die de vruchten zijn van het evangelie, zij zullen voortreffelijk en schoon zijn, zullen zeer aangenaam wezen voor alle ontkomenen uit Israël, het overblijfsel van de Joden, die er voor bewaard werden om in hun ongeloof om te komen, Romeinen 11:5. Indien Christus ons dierbaar is, dan zullen Zijn evangelie en al de waarheden en beloften het ook zijn, Zijn kerk zal het wezen en allen die er toe behoren. Dezen zijn de goede vruchten van de aarde, in vergelijking waarmee alle andere dingen slechts onkruid zijn. Het zal een goed bewijs voor ons wezen dat wij tot het verkoren overblijfsel behoren, onderscheiden van de overigen, die Israël genoemd worden, en dat wil gemerkt zijn voor de zaligheid, als wij er toe gebracht zijn om een alles overtreffende schoonheid te zien in Christus en in heiligheid, en in de heiligen, de heerlijken van de aarde. Als een type van die gezegende dag zal Jeruzalem na de inval van Sanherib en na de Babylonische ballingschap opnieuw bloeien als een spruit, en gezegend worden met de vruchten van de aarde, vergelijk Hoofdstuk 37:31, 32. Het ontkomene, dat overgebleven is van het huis van Juda, zal wederom nederwaarts wortelen en het zal opwaarts vrucht dragen. En indien wij door de vruchten van de aarde hier verstaan de goede dingen van dit leven, dan kunnen wij opmerken dat daar een bijzondere lieflijkheid in is voor het verkoren overblijfsel, die er een verbondsrecht op hebben, en er dus het heerlijkste genot van hebben. Indien des Heeren Spruit schoon en heerlijk is in onze ogen, dan zullen zelfs de vruchten van de aarde voortreffelijk en schoon voor ons zijn, want dan kunnen wij ze als de vruchten van de belofte beschouwen, Psalm 37:16, 1 Timotheüs 4:8.

II. Dat God zich een heilig zaad zal behouden, vers 3, als de massa van hen, die een naam en een plaats hebben in Jeruzalem en Juda en Sion, door hun eigen ongeloof afgesneden zullen worden als verdorde dode takken, zullen sommigen toch overgelaten worden. Sommigen zullen overblijven, sommigen zullen de kerk nog blijven aankleven, als haar eigenschap veranderd zal zijn en zij christelijk is geworden, want God zal Zijn volk niet verstoten Romeinen 11:1. Hier en daar is er een overgelaten.

Dit nu:

1. Is een overblijfsel naar de verkiezing van de genade, zoals de apostel spreekt, Romeinen 11:5, de zodanigen, die geschreven zijn onder de levenden, geschreven in de raad en de voorkennis Gods ten leven en ter zaligheid, onherroepelijk er voor bestemd en bepaald, want wat Ik geschreven heb, dat heb Ik geschreven. Zij, die in tijden van ter dood brengen en van sterfte in het leven behouden worden, waren in het boek van de Goddelijke voorzienigheid ten leven geschreven, en zullen wij niet veronderstellen dat zij, die uit een grotere nood en dood verlost zijn, de zodanigen zijn, die geschreven waren in het boek des levens des Lams? Openbaring 13:8. Zovelen als er verordineerd waren ten eeuwig leven geloofden ter zaligheid van hun ziel, Handelingen 13:48. Allen, die ten leven geschreven waren, zullen onder de levenden worden gevonden, een ieder van hun, want uit allen, die aan Christus gegeven werden, zal Hij geen verliezen.

2. Is een overblijfsel onder de heerschappij van de genade, want een iegelijk, die ten leven geschreven is, en dienovereenkomstig is overgebleven, zal heilig genoemd worden, en dienovereenkomstig door God worden aangenomen. Alleen zij, die heilig zijn, zullen overgelaten worden, als de Zoon des mensen zal vergaderen uit Zijn koninkrijk al de ergernissen, en allen, die verkoren zijn ter zaligheid, zijn verkoren tot heiligmaking. Zie 2 Thessalonicensen 2:13, Efëze 1:4.

III. Dat God Zijn kerk zal hervormen, en alles wat er verkeerd in is zal recht maken vers 4. Dan zal het overblijfsel heilig geroemd worden, als De Heere hun drek zal afgewassen hebben, van onder hen zal afgewassen hebben door de goddelozen af te snijden, hen van binnen uit gewassen zal hebben door het goddeloze uit te zuiveren. Zij zullen niet aldus genoemd worden, voordat zij enigermate ook aldus gemaakt zijn. Evangelietijden zijn tijden van hervorming of verbetering, Hebreeën 9, 10 afgeschaduwd door de hervorming in de dagen van Hiskia, en die van na de ballingschap, waarop deze belofte ziet.

Merk op:

1. De plaatsen en de personen, die hervormd of verbeterd moeten worden, Jeruzalem heeft, hoewel het de heilige stad is, hervorming nodig, en daar zij de koninklijke stad is, zal de hervorming van haar een goede invloed hebben op het gehele koninkrijk. Ook de dochters van Sion moeten hervormd, verbeterd worden, inzonderheid de vrouwen, die hij had bestraft, Hoofdstuk 3:16. Toen zij zich versierd hadden met haar versierselen, verbeeldde zij zich zeer rein te zijn, maar er trots op zijnde noemt de profeet die haar drek, want geen zonde is meer verfoeilijk voor God dan hoogmoed. Of met de dochters van Sion kan het land bedoeld zijn, de steden en dorpen, die in betrekking stonden tot Jeruzalem als de moederstad, en hervorming nodig hadden.

2. De hervorming zelf. De drek zal afgewassen zijn, want goddeloosheid is vuilheid inzonderheid bloedschulden, waarvoor Jeruzalem berucht was, 2 Koningen 21:16, en die het land meer verontreinigden dan enige andere zonde. De hervorming van een stad is haar reiniging, als gewoonten van ondeugd worden tegengegaan, en het openbare bedrijven van goddeloosheid wordt in bedwang gehouden, dan is de plaats gereinigd en fris, die tevoren een mesthoop was, en dit is niet alleen voor haar eer en haar goede naam onder vreemdelingen, maar voor de welvaart en de gezondheid van de inwoners zelf.

3. De werker van de hervorming. De Heere zal het doen, hervormingswerk is Gods werk, als daar iets met goed gevolg in gedaan wordt, dat is het Zijn doen. Maar hoe? Door het oordeel van Zijn voorzienigheid werden de zondaren verwoest en verteerd, maar het is door de Geest van Zijn genade dat zij verbeterd en bekeerd worden. Dat is een werk, hetwelk niet gedaan wordt door kracht of geweld, maar door de Geest van de Heere der heerschen, Zacharia 4:6, werkende beide op de zondaren zelf, die verbeterd moeten worden, en op de magistraten, de leraren en anderen, die er als werktuigen voor gebruikt moeten worden. De Geest handelt hierin:

A. Als een Geest des oordeels, het verstand verlichtende, het geweten overtuigende, als een Geest van wijsheid, ons leidende en besturende om met wijsheid te handelen, Hoofdstuk 52:13, als een onderscheidende Geest, het kostelijke van het snode uittrekkende.

B. Als een Geest van de uitbranding, de genegenheden opwekkende en krachtig makende, de mensen ijver in het hart gevende voor goede werken. De Geest werkt als vuur Mattheüs 3:11. Een vurige liefde voor Christus en de zielen, een vlamme ijver tegen de zonde, zal de mensen vastberaden doen voortgaan in hun pogingen om de ongerechtigheden af te wenden van Jakob, zie Jesaja 32:15, 16.

IV. Dat God Zijn kerk zal beschermen en allen, die er toe behoren, vers 5, 6, als zij gereinigd en hervormd zijn, dan zullen zij niet langer aan gevaar zijn blootgesteld, maar God zal zeer bijzonder zorg voor hen dragen, die geheiligd zijn, zijn goed gewapend en versterkt want God zal hun ten gids en hoeder zijn.

1. Hun woningen zullen beschermd worden. Dit bevel tot bescherming geldt:

A. Hun woningen, de tabernakels van hun rust, hun eigen huizen, waarin zij God aanbidden, afzonderlijk en niet hun gezin. De zegen, die over de woning van de rechtvaardigen is, zal er een bescherming voor wezen, Spreuken 3, 33. In de tenten van de rechtvaardigen is een stem van gejuich en zegezang, Psalm 118:15. God draagt bijzondere kennis van en zorg voor de woningen van Zijn volk, van die van een ieder van hen, voor de armoedigste hut zowel als voor het statigste paleis. Als het onrecht ver van de tenten wordt gedaan, dan zal de Almachtige er de bescherming van wezen. Job 22:23, 25.

B. Hun vergaderingen, of hun tenten van de samenkomst voor godsdienstige aanbidding. Er wordt geen melding gemaakt van de tempel, want de belofte wijst op een tijd, wanneer niet één steen ervan op de andere gelaten zal zijn, maar al de vergaderingen van christenen, al komen slechts twee of drie van hen tezamen in de naam van Christus, zullen onder de bijzondere bescherming des hemels genomen worden, zij zullen niet meer verstrooid zijn, niet meer gestoord of beroerd worden, en geen instrument, dat tegen hen bereid wordt, zal gelukken. Wij behoren het als een grote zegen aan te merken, als wij vrijheid hebben om God in het openbaar te aanbidden, vrij van de schrik van het zwaard van de oorlog of van vervolging.

Nu is dit bevel tot bescherming gesteld,

a.a. In een gelijkenis, ontleend aan de veiligheid van Israëls leger in de woestijn. God zal aan de christelijke kerk even werkelijke, al is het niet zo zichtbare bewijzen geven van Zijn zorg over haar, als Hij toen aan Israël heeft gegeven. De Heere zal weer een overdag een rookwolk scheppen, om hen te beschutten tegen de verschroeiende hitte van de zjn, en de glans van een vlamvend vuur in de nacht om de lucht te verlichten en te verwarmen, die 's nachts koud en donker is. Zie Exodus 13:21, Nehémia 9:19. De wolk - en vuurkolom stelde zich tussen de Israëlieten en de Egyptenaren, Exodus 14:20. Hoewel de wonderen hebben opgehouden, is God toch dezelfde voor de Nieuw-Testamentische kerk, als Hij voor Israël vanouds is geweest, dezelfde, gisteren en heden, en tot in eeuwigheid.

b.b. In een gelijkenis, ontleend aan de buitenste bedekking van ramsvellen en dassenvellen, die op de gordijnen van de tabernakel was, alsof iedere woning van de berg Sion en iedere vergadering even dierbaar was aan God als die tabernakel geweest is. Over alles wat heerlijk is zal een beschutting zijn, om het te beschermen tegen weer en wind. De kerk op aarde heeft haar heerlijkheid, evangeliwaarheden en inzettingen, de Schriften en de bediening des Woords zijn de heerlijkheid van de kerk, en op al die heerlijkheid is een beschutting, en zal er altijd zijn, want de poorten van de hemel zullen niet de kerk niet overwinnen. Indien God zelf de heerlijkheid is in het midden van haar, dan zal Hij een vurige muur rondom haar zijn, ondoordringbaar en onneembaar. Genade in de ziel is haar heerlijkheid, en zij die haar hebben, worden in de kracht Gods bewaard als in een sterkte, 1 Petrus 1:5.

2. Hun hut zal een bescherming voor hen zijn, vers 6. Gods hut was een verberging voor de heiligen, Psalm 27:5. Maar als die weggenomen wordt, zullen zij toch geen gebrek hebben aan een bedekking, de Goddelijke macht en goedheid zullen een tabernakel zijn voor al de heiligen, God zelf zal hun een schuilplaats zijn, Psalm 32:7, zij zullen in Hem thuis wezen, Psalm 91:9. Hij zelf zal hun als de schaduw van een zware rotssteen wezen, Hoofdstuk 32:2, en Zijn naam een sterke toren, Spreuken 18:10. Hij zal niet alleen een schaduw zijn tegen de hitte bij dag, maar een toevlucht en een verberging tegen de vloed en tegen de regen. In deze wereld moeten wij weersverandering verwachten en al de ongemakken, die daaraan verbonden zijn, in deze lagere luchtstreken zullen wij stormen en regen hebben, en op andere

tijden de hitte des daags, die niet minder een last is, maar in iedere weersgesteldheid is God een toevlucht voor Zijn volk.

HOOFDSTUK 5

1 Nu zal ik mijn Beminde een lied mijns Liefsten zingen van Zijn wijngaard; Mijn Beminde heeft een wijngaard op een vetten heuvel. 2 En Hij heeft dien omtuind, en van stenen gezuiverd, en Hij heeft hem beplant met edele wijnstokken; en Hij heeft in deszelfs midden een toren gebouwd, en ook een wijnbak daarin uitgehouwen; en Hij heeft verwacht, dat hij goede druiven zou voortbrengen, maar hij heeft stinkende druiven voortgebracht. 3 Nu dan, gij inwoners van Jeruzalem, en gij mannen van Juda, oordeelt toch tussen Mij en tussen Mijn wijngaard. 4 Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb? Waarom heb Ik verwacht, dat hij goede druiven voortbrengen zou, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht? 5 Nu dan, Ik zal ulieden nu bekend maken, wat Ik Mijn wijngaard doen zal; Ik zal zijn tuin wegnemen, opdat hij zij tot afweiding; zijn muur zal Ik verscheuren, opdat hij zij tot vertreding. 6 En Ik zal hem tot woestheid maken; hij zal niet besnoeid, noch omgehakt worden, maar distelen en doornen zullen daarin opgaan; en Ik zal de wolken gebieden, dat zij geen regen daarop regenen. 7 Want de wijngaard van de HEERE der heirscharen is het huis van Israël, en de mannen van Juda zijn een plant zijner verlustigingen; en Hij heeft gewacht naar recht, maar ziet, het is schurftheid, naar gerechtigheid, maar ziet, het is geschreeuw. 8 Wee dengenen, die huis aan huis trekken, akker aan akker brengen, totdat er geen plaats meer zij, en dat gijlieden alleen inwoners gemaakt wordt in het midden des lands! 9 Voor mijn oren heeft de HEERE der heirscharen gesproken: Zo niet vele huizen tot verwoesting zullen worden, de grote en de treffelijke zonder inwoner! 10 Ja, tien bunderen wijngaards zullen een enig bath geven, en een homer zaads zal een efa geven. 11 Wee dengenen, die, zich vroeg opmakende in de morgenstond, sterken drank najagen, en vertoeven tot in de schemering, totdat de wijn hen heeft verhit! 12 En harpen en luiten, trommelen en pijpen, en wijn zijn in hun maaltijden; maar zij aanschouwen het werk des HEEREN niet, en zij zien niet op het maaksel Zijner handen. 13 Daarom zal mijn volk gevankelijk weggevoerd worden, omdat het geen wetenschap heeft; en deszelfs heerlijken zullen honger lijden, en hun menigte zal verdorren van dorst. 14 Daarom zal het graf zichzelf wijd opensperren, en zijn mond opendoen, zonder maat; opdat nederdale haar heerlijkheid, en haar menigte, met haar gedruis, en die in haar van vreugde opspringt. 15 Dan zal de gemene man nedergebogen worden, en de aanzienlijke man zal vernederd worden, en de ogen der hovaardigen zullen vernederd worden. 16 Doch de HEERE der heirscharen zal verhoogd worden door het recht; en God, die Heilige, zal geheilgd worden door gerechtigheid. 17 En de lammeren zullen weiden naar hun wijze, en de vreemdelingen zullen de woeste plaatsen der vetten eten. 18 Wee dengenen, die de ongerechtigheid trekken met koorden der ijdelheid, en de zonde als met dikke wagenzelen! 19 Die daar zeggen: Dat Hij haaste, dat Hij Zijn werk bespoedige, opdat wij het zien; en laat naderen en komen de raadslag des Heiligen van Israël, dat wij het vernemen! 20 Wee dengenen, die het kwade goed heten, en het goede kwaad; die duisternis tot licht stellen, en het licht tot duisternis; die het bittere tot zoet stellen, en het zoete tot bitterheid! 21 Wee dengenen, die in hun ogen wijs, en bij zichzelf verstandig zijn! 22 Wee dengenen, die helden zijn om wijn te drinken, en die kloeke mannen zijn om sterken drank te mengen! 23 Die de goddeloze rechtvaardigen om een geschenk, en de gerechtigheid der rechtvaardigen van dezelf afwenden. 24 Daarom, gelijk de tong des vuurs de stoppel verteert, en het kaf door de vlam verdaan wordt, also zal hun wortel als een uittering wezen; en hun bloem zal als stof opvaren; omdat zij verwerpen de wet des HEEREN der heirscharen, en de rede des Heiligen van Israël versmaden. 25 Daarom is de toorn des HEEREN ontstoken tegen Zijn volk, en Hij heeft tegen hetzelfde Zijn hand uitgestrekt, en Hij heeft het geslagen, zodat de bergen hebben gebeefd, en hun dode lichamen zijn geworden als drek in het midden der straten. Om dit alles keert zich Zijn toorn niet af, maar Zijn hand is nog uitgestrekt. 26 Want Hij zal een banier opwerpen onder de heidenen van verre, en Hij zal hen herwaarts sissen van het einde der aarde; en ziet, haastelijk, snellijk zullen zij aankomen. 27 Geen moede, en geen struikelende zal onder hen wezen; niemand zal sluimeren noch slapen, noch de gordel zijner lendenen ontbonden worden, noch de schoenriem zijner schoenen afgescheurd worden. 28 Welker pijlen scherp zullen zijn, en al hun bogen gespannen; hunner paarden hoeven zullen als een rots geacht zijn, en hun raderen als een wervelwind. 29 Hun gebrul zal zijn als van een ouden leeuw, en zij zullen brullen als de jonge leeuwen, en zij zullen briesen, en de roof aangrijpen en wegvoeren; en er zal geen verlosser zijn. 30 En zij zullen

tegen hetzelfde te dien dage bruisen, als het bruisen der zee. Dan zal men de aarde aanzien, maar ziet, er zal duisternis en benauwdheid zijn, en het licht zal verduisterd worden in hun verwoestingen.

In dit hoofdstuk toont de profeet in de naam van God aan het volk Gods hun overtredingen, aan het huis van Jakob hun zonden, en de oordelen, die om hun zonden waarschijnlijk over hen gebracht zullen worden

I. Door een parabel onder de gelijkenis van een onvruchtbare wijngaard, voorstellende de grote gunsten, die God hun had bewezen, hun teleurstellen van Zijn verwachtingen van hen, en het verderf, dat ze hierdoor verdienden, vers 1 - 7.

II. Door een opsomming van hun zonden, die menigvuldig onder hen bedreven werden, met een bedreiging van straffen, die aan deze zonden zullen beantwoorden.

1. Gierigheid en grote begeerte naar wereldlijke rijkdom, zonden, die gestraft zullen worden met hongersnood, vers 8 - 10.

2. Ongebondenheid, brasserij en dronkenschap, vers 11, 12, 22, die gestraft zullen worden met gevangenschap en al de ellende, die daaraan verbonden is, vers 13 - 17.

3. Hoogmoed in zonde, en een trotseren van de gerechtigheid Gods, vers 18, 19.

4. Verwarring makende in de onderscheiding tussen goed en kwaad, deugd en ondeugd, en aldus de beginselen ondermijnende van de Godsdienst, vers 20.

5. Eigenwaan, vers 21.6.

6. Een verkering van het recht, voor hetwelk en voor de andere voorbeelden van heersende goddeloosheid onder hen met een grote en algemene verwoesting gedreigd wordt, vers 24, 25, en teweeggebracht zal worden door de inval van buitenlandse vijanden, vers 26 - 30, misschien doelende op de verwoesting, die niet lang daarna door Sanheribs legers aangericht zou worden.

Jesaja 5:1 - 7

Zie welk een verscheidenheid van methodes God te baat neemt om zondaren op te wekken tot bekering door hen van zonde te overtuigen, en hen hun ellende en hun gevaar te tonen, waarin zij er door gebracht worden, om dit doel te bereiken spreekt Hij soms in eenvoudige duidelijke bewoordingen, en soms in gelijkenissen, soms in proza, en dan weer in verzen, zoals hier. Wij hebben het beproefd, om met u te redeneren, Hoofdstuk 1:18, "laat ons nu uw zaak voorstellen in een gedicht, opgedragen aan mijn beminde." God de Vader dicteert het tot eer van Christus, Zijn geliefde Zoon, die Hij tot Heer van de wijngaard gesteld heeft. Ook de profeet zingt het tot eer van Christus, want Hij is zijn beminde. De oud-testamentische profeten waren vrienden van de bruidegom. Christus is Gods geliefde Zoon en onze beminde Zaligmaker, al wat er gezegd of gezongen wordt van de kerk, moet bedoeld zijn tot Zijn lof, zelfs datgene hetwelk (zoals dit hier) strekt tot onze schande. Deze gelijkenis is tot een lied gemaakt, opdat zij zoveel treffender zou zijn, des te meer het hart zou bewegen, des te gemakkelijker van buiten geleerd, en zoveel nauwkeuriger in het geheugen bewaard zou worden, en aan het nageslacht zou worden overgeleverd. En het is een verklaring van het lied van Mozes, Deuteronomium 32, aantonende dat hetgeen hij toen voorzegd heeft nu vervuld was. Hiëronymus zegt dat Christus, de welbeminde, in werkelijkheid dit treurig lied heeft gezongen, toen Hij Jeruzalem zag, en over haar weende, Lukas 19:41, en dat Hij er naar verwees in Zijn gelijkenis van de wijngaard, Mattheüs 21:33, alleen was hier het gebrek in de wijngaard, en daar in de landlieden. Hier hebben wij:

I. De grote dingen, die God voor de Joodse kerk en natie gedaan had. Toen het overige deel van de wereld in diepe onkunde lag verzonken, als een woest veld was, dat door geen Goddelijke openbaring was ontgonnen, was dit volk Zijn wijngaard, zij waren Zijn bijzonder volk, Hij erkende hen, zonderde hen voor zich af, het was een buitengewone grond, waarin zij

geplant waren, het was een vette, dat is: een vruchtbare heuvel, een hoorn van een zoon van de olie, zegt de kanttekening. Er was overvloed, een hoorn des overvloeds, en er was lekkernij, zij aten er van het vette en dronken van het zoete, en zo hadden zij overvloed van het goede, om God te eren met brandoffers en vrijwillige offers. De voordelen en voorrechten van onze positie zullen eens in rekening gebracht worden. Merk voorts op wat God voor deze wijngaard gedaan heeft:

1. Hij heeft hem omtuind, nam hem onder Zijn bijzondere bescherming, hield er nacht en dag het oog op, opdat hem niemand zou beschadigen, Hoofdstuk 27:2, 3. Als zij niet zelf hun heiningen hadden neergeworpen er zou geen vijandelijke inval in gedaan zijn Psalm 125:2, 121:4.

2. Hij heeft hem van stenen gezuiverd, gelijk niets van buiten hem moest schaden, zo moest er ook niets van binnen zijn vruchtbaarheid beletten of belemmeren. Hij bood Zijn genade aan om het stenen hart weg te nemen.

3. Hij beplante hem met edele wijnstokken stelde een zuivere godsdienst onder hen in, gaf hun een allervoortreffelijkste wet, verordeneerde inzetten, die zeer geschikt waren om hun bekendheid met God te onderhouden, Jeremia 2:21.

4. Hij bouwde een toren in het midden ervan, hetzij ter bescherming tegen geweld, of ter woning van hen, die de wijngaard meesten bewerken, of liever, voor de eigenaar des wijngaards, om er in te zitten en de wijnstokken in ogeschouw te nemen, Hooglied 7:12, een zomerhuis. De tempel was deze toren, waaromheen de priesters woonden, en waar God beloofde Zijn volk te ontmoeten, en hun de tekenen gaf van Zijn tegenwoordigheid onder hen en Zijn welbehagen in hen.

5. Hij heeft er een wijnbak in uitgehouwen, heeft er Zijn altaar opgericht, op hetwelk de offeranden, als de vruchten van de wijngaard, gebracht moesten worden.

II. De teleurstelling van Zijn rechtmatige verwachtingen van hen, hij heeft verwacht dat hij goede druiven zou voortbrengen, en Hij had zeer goede redenen om dit te verwachten. God verwacht wijngaardvruchten van hen, die wijngaardvoorrechten genieten, niet slechts bladeren, zoals Markus 11:13. Een blote belijdenis helpt niet, al is zij ook nog zo groen er moet meer zijn dan knoppen en bloesems, goede voornemens en een goed beginnen zijn heel goed, maar het is niet genoeg, er moet vrucht wezen, een goed hart, en een goed leven, wijngaardvruchten, gedachten en neigingen, woorden en daden, overeenkomstig de Geest, die de vettheid zijn van de wijngaard, Galaten 5:22, 23, overeenkomende met de inzetten, die het bewerken zijn van de wijngaard, welbehaaglijk aan God, De Heere van de wijngaard, en vruchten op hun tijd. Zulke vruchten verwacht God van ons, druiven' de vruchten van de wijnstok, waarmee wij God en de mensen eren, Richteren 9:15, en Zijn verwachtingen zijn noch hoog noch onbillijk, maar rechtmatig en zeer redelijk. Maar zie nu hoe Hij in Zijn verwachtingen wordt teleurgesteld, hij bracht stinkende druiven voort, niet alleen in het geheel geen vruchten, maar slechte vruchten hetgeen erger is dan helemaal geen vruchten, druiven van de wijnstok van Sodom, Deuteronomium.32:32. Stinkende druiven zijn de vruchten van de verdorven natuur, vruchten van de wilde oningeënte boom, niet van de ingeënte tak, van de wortel van de bitterheid, Hebreeën 12:15. Waar genade niet werkt, daar zal het bederf werken. Stinkende druiven zijn geveinsde verrichtingen in de godsdienst, die er uitzien als druiven, maar zuur of bitter zijn, en zo weinig welbehaaglijk aan God, dat zij tergend voor Hem zijn, zoals hun offers, vermeld in Hoofdstuk 1:11.

III. Een beroep op henzelf of, over het geheel, God niet gerechtvaardigd en zij veroordeeld moeten worden, vers 3,4. En nu wordt de zaak duidelijk voorgesteld. Nu dan, gij inwoners van Jeruzalem en gij mannen van Juda, oordeelt toch tussen Mij en Mijn wijngaard. Hierin ligt opgesloten dat God onder hen gelaakt werd, er was een geschil tussen hen en Hem, maar het recht was zo duidelijk aan Zijn zijde, dat Hij de beslissing in dit geschil gerust aan hun eigen geweten kon overlaten. "Laat iemand uit de inwoners van Jeruzalem, een van de mannen van Juda, die nog in het bezit is van zijn verstand en enig besef heeft van billijkheid en recht, onpartijdig zijn gevoelens uitspreken over deze zaak." Hier wordt iedereen uitgedaagd om aan te tonen:

1. Een omstandigheid, waarin God jegens hen in gebreke was gebleven. Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb? Hij spreekt van de uitwendige middelen tot vruchtbaarheid, die van de wijngaardenier verwacht konden worden, maar van wie niet geëist werd dat hij de aard van de wijnstok zou veranderen. Wat had er meer gedaan moeten worden? Zo kan dit gelezen worden. Zij hadden alles wat vereist werd voor onderricht en leiding in het betrachten van hun plicht, om er hen toe op te wekken en aan te sporen en om er hen aan te herinneren, geen motieven ontbraken om hen er toe te bewegen, alle argumenten werden gebruikt, die geschikt waren om te werken, hetzij op hun hoop of hun vrees, en zij hadden alle gelegenheden, die zij konden begeren voor het volbrengen van hun plicht, de nieuwe maanden en de sabbatten, en de plechtige feestdagen, zij hadden de Schriften, de levende orakelen, een voortdurende bediening van de godsdienst in hun priesters en Levieten, behalve nog het buitengewone in de profeten. Geen volk had zulke rechtvaardige wetten en inzettingen als zij.

2. Er kon ook geen verontschuldiging ingebracht worden voor hen, dat zij aldus in tegenheid wandelden met God. "Welke reden kan er derhalve aangevoerd worden dat hij stinkende druiven zou voortbrengen, toen Ik naar goede druiven uitzag?" De goddeloosheid van hen die de godsdienst belijden en de middelen van de genade hebben, is de meest onredelijke, onbegrijpelijke zaak ter wereld, en de gehele schuld ervan moet op de zondaars gelegd worden, zijt gij een spotter, gij zult het alleen dragen, en geen woord hebben in te brengen in het oordeel van de grote dag. God zal bewijzen dat Zijn wegen recht zijn, en die van de zondaars onrecht zijn.

IV. Hun oordeel uitgesproken in een rechtvaardig vonnis over hen wegens hun slecht gedrag tegenover God, vers 5, 6. "Nu dan, daar niets ter verontschuldiging van de misdaad aangevoerd kan worden, zal Ik u zeggen wat Ik besloten heb om nu aan Mijn wijngaard te doen, Ik wil er niet meer door gekweld of verontrust worden, daar hij nergens toe deugen wil, zal hij nergens toe deugen, kortom, hij zal ophouden een wijngaard te zijn en in een woestenij verkeerd worden, de kerk van de Joden zal ontkerkt worden, dat is: de eigenschap van een kerk zal haar worden ontnomen, haar handvest zal worden ingetrokken, en zij zal lo - ammi worden, geen volk meer zijn." "Zij zullen niet langer onderscheiden worden als een bijzonder volk, Ik zal zijn omheining wegnemen, en dan zal hij spoedig worden verteerd, en even kaal worden als andere grond." Zij hebben zich vermengd met de volken, en daarom zijn zij rechtvaardig onder hen verstrooid geworden. Zij zullen niet langer beschermd worden als Gods volk, maar aan gevaar blootgesteld gelaten. God zal de muur niet alleen laten vervallen, maar hem afbreken, al hun bescherming en beschutting van hen wegnemen, en dan zullen zij een gemakkelijke prooi worden voor hun vijanden, die lang naar een gelegenheid hebben uitgezien om hun kwaad te doen, en hen nu met hun voeten zullen vertreden.

1. Zij zullen niet langer het aanzien hebben van een wijngaard, de vorm en de gestalte hebben van een kerk en gemenebest, maar verwoest worden en met de grond gelijk gemaakt. Dit is vervuld geworden, toen om hunnentwil Sion als een akker geploegd werd, Micha 3:12.

2. Er zal geen moeite meer aan hen gedaan worden door magistraten of leraren, de hoeders en verzorgers van hun wijngaard, hij zal niet meer gesnoeid en omgehakt worden, maar alles zal in het wilde groeien, en alleen doornen en distelen zullen erin gevonden worden, de voortbrengselen van de zonde en van de vloek, Genesis 3:18. Als dwaling en bederf, ondeugd en onzedelijkheid ongehinderd voortwoekeren, als niemand er tegen getuigt, niemand ze bestraft, niemand ze tegengaat, dan is de wijngaard onbesnoeid, niet behakt of bewerkt, en dan zal hij spoedig wezen als de wijngaard van de verstandeloze, geheel begroeid met doornen en distelen.

3. Wat de ellende volkomen maakt, is dat de dauw des hemels teruggehouden zijn worden Hij die de sleutel heeft van de wolken, zal ze gebieden dat zij geen regen daarop regenen, en dat alleen is al genoeg om hem in een woestenij te verkeren. In de weg van een rechtvaardig oordeel ontzegt God Zijn genade aan hen, die haar lang tevergeefs hebben ontvangen. Waar het alles op neerkomt, is dat zij, die geen goede vruchten wilden voortbrengen, er geen zullen voortbrengen. De vloek van de onvruchtbaarheid is de straf van de onvruchtbaarheid, zo als Markus 11:14. Dit is ten dele vervuld geworden in de verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeeën, en ten volle in de algehele verwerping van de Joden, en het wordt dikwijls vervuld in het wijken van Gods Geest van hen die Hem lang weerstaan hebben, en met Hem hebben gestreden en getwist, en het wegnemen van het evangelie van die plaatsen, die er gedurende lange tijd een smaad voor geweest zijn, terwijl het voor haar een eer was. Het is voor God geen verlies als de wijngaard in een woestenij wordt veranderd, want als het Hem behaagt kan Hij een woestijn in een vruchtbaar land veranderen, en als Hij aldus een wijngaard ontmantelt, dan is dit slechts wat Hij met de hof van Eden gedaan heeft, die, toen de mens door de zonde er zijn plaats in had verbeurd, spoedig aan de gewone grond gelijk was geworden.

V. De verklaring van de gelijkenis of de sleutel er toe, vers 7, waar ons gezegd wordt 1. Wat met de wijngaard bedoeld wordt: het is het huis Israëls, de massa des volks verenigd tot de kerk en gemenebest, en wat met de wijnstokken, de aangename planten, de planten van Gods welbehagen, waarin Hij zich had verlustigd, en waaraan Hij goed gedaan heeft: het zijn de mannen van Juda, met wie Hij genadiglijk had gehandeld, en van wie Hij dank en vergelding had verwacht.

2. Wat bedoeld wordt met de goede druiven, die verwacht werden. Hij heeft gewacht naar recht en gerechtigheid, dat het volk eerlijk en oprecht zou zijn in al zijn handelingen, dat de magistraten strikt zouden zijn in de bedeling van het recht, dit kon redelijkerwijs verwacht worden van een volk, dat zulke voortreffelijke wetten had en waaraan zulke uitnemende regelen van recht en gerechtigheid gegeven waren, Deuteronomium 4:8. Maar het was geheel anders, in plaats van recht was er de wreedheid van de verdrukken, en in plaats van gerechtigheid was er het geroep van de verdrukten, alles werd gedaan door geraas en geweld, niet met billijkheid en naar het recht van de zaak. Het is treurig met een volk gesteld, als goddeloosheid de plaats overweldigd heeft van het recht, Prediker 3:16. Het is treurig gesteld met een ziel, als er in plaats van de goede druiven van ootmoed, zachtmoedigheid, geduld, liefde en verachting van de wereld, die God verwacht, de stinkende druiven zijn van hoogmoed, hartstocht, ontevredenheid, boosaardigheid en minachting van God, in plaats van de goede druiven van gebed en lofzegging, de stinkende druiven van vloeken en zweren, die een grote belediging zijn van God. Sommigen van de ouden passen dit toe op de Joden in de

tijd van Christus, onder wie God uitzag naar gerechtigheid, en verwachtte dat zij Christus zouden ontvangen en aannemen; maar zie! een geroep, het geroep van: kruis Hem! kruis Hem!

Jesaja 5:8 - 17

De wereld en het vlees zijn de twee grote vijanden van onze ziel en wij zijn in gevaar van door hen overweldigd te worden, maar wij zijn in geen gevaar als wij zelf er niet aan toegeven, het najagen van de wereld en het toegeven aan het vlees zijn de zonden, over welke de profeet hier in de naam van God het wee uitroept. Deze zonden kwamen toen veel voor onder de mannen van Juda, en waren sommige van de stinkende druiven, die zij voortbrachten, vers 4, om welke God dreigt verderf over hen te zullen brengen, het zijn zonden waartegen wij allen nodig hebben te waken, en waarvan wij de gevolgen moeten vrezen.

I. Er is een wee over hen, die hun hart zetten op de rijkdom van deze wereld, en daarin hun geluk stellen, en hem voor zichzelf vermeederen door onwettige middelen, vers 8 die huis aan huis trekken en akker aan akker brengen, totdat er geen plaats meer is, geen plaats voor iemand om bij hen te wonen, konden zij slagen, zij zouden alleen in het midden van het land geplaatst zijn, zij zouden bezittingen en ambten monopoliseren. Niet, dat het zonde is voor hen, die een huis en een akker hebben om er nog een bij te kopen, als zij de middelen ervoor hebben, maar hun verkeerdheid is:

1. Dat zij onmatig zijn in hun begeerte om zich te verrijken, en het hun enige zorg is, het enige, waarop zij zich toelagen, alsof zij niets anders te doen hadden in de wereld. niets anders te zoeken, om niets anders zich te bekommeren hadden. Zij weten nooit wanneer zij genoeg hebben, maar hoe meer zij hebben hoe meer zij zouden willen hebben, zoals de dochters van de bloedzuiger, roepen zij: Geef geef, zij kunnen van hetgeen zij hebben niet genieten, noch er goed mee doen, daar zij op niets anders uit zijn dan om het te vermeederen. Zij moeten een verscheidenheid hebben van huizen, een winterhuis en een zomerhuis en indien het huis van een ander of de akker van een ander geriefelijker nabij hun huis of hun akker is, zoals Naboths wijngaard bij die van Achab, dan moeten zij dat huis en die akker ook hebben, of zij kunnen niet gelukkig wezen. Het verkeerde is:

2. Dat zij hierin zich niet bekommeren om anderen, ja schadelijk voor hen zijn, zij zouden zó willen leven dat zij niemand anders laten leven, zo willen wonen, dat niemand anders een woning kan hebben, als slechts hun onverzadiglijke begeerten bevredigd worden, doet het er niet toe wat er van anderen wordt, van hen, die om hen heen zijn wordt, bekommeren zij er zich niet om, dat zij inbreuk maken op de rechten van anderen, of welke ontberingen zij veroorzaken aan hen, over wie zij macht hebben, of tegen wie zij in het voordeel zijn, of welke lage en goddeloze middelen zij gebruiken om schatten te vergaderen voor zichzelf. Zij willen zo groot worden, dat zij al de ruimte innemen, en zijn toch niet bevredigd Prediker 5:10, zoals Alexander, die, toen hij dacht de gehele wereld te hebben veroverd, weende omdat er geen andere wereld was, die hij kon veroveren. "Deficiente terra, non impletur avaritia" - Als de gehele aarde gemonopoliseerd was, zou de gierigheid nog naar meer dorsten. Hoe! "Wilt gij alleen in het midden des lands geplaatst worden?" zo lezen het sommigen. Zult gij zo dwaas zijn van dit te begeren, als wij toch zo'n grote behoefte hebben aan de diensten van anderen en zoveel genot hebben in hun gezelschap? Zult gij zo dwaas zijn van te verwachten, dat om onzentwil de aarde verlaten zal worden, Job 18:4, als de aarde toch door grote menigten vervuld moet worden? "An propter vos solos fanta terra creata est" - Is de wijde wereld voor u alleen geschapen? Lyra. Wat nu bedreigd wordt als de straf voor deze zonde, is: dat noch de huizen, noch de akkers, waarnaar zij zo begerig haakten, hun enig voordeel of

gewin zullen opleveren, vers 9, 10. God fluisterde het de profeet in het oor, zoals hij in een gelijksoortig geval spreekt, Hoofdstuk 22:14, het werd voor mijn oren geopenbaard door de Heere der heerscharen, zoals God een zaak voor Samuels oor had geopenbaard, 1 Samuel 9:15, het was hem, alsof hij het nog in zijn oren hoorde weerklinken, maar hij heeft het op de daken verkondigd zoals hij het behoorde te verkondigen Mattheüs 10:27.

a. Dat de huizen, waar zij zo hun hart op gezet hadden onbewoond zullen zijn, lang ledig zullen staan, en hun dus geen huur zullen opleveren, en bouwvallig zullen worden. Vele huizen zullen tot verwoesting worden, de mensen, die erin moesten wonen, gedood zijnde door het zwaard door hongersnood of pestilentie, of weggevoerd zijnde in ballingschap. Of wel, de handel stilstaande, en het land tot armoede zijnde vervallen, zijn zij, die eigenaars van huizen zijn geweest, huurders geworden, of moeten zich elders een goed heenkomen zoeken, zelfs grote fraaie huizen die bewoners, of huurders moesten lokken, zijn uit schaarste van huurders, voor een zeer lage huurprijs te krijgen, en zullen ledig staan. God heeft de aarde niet tevergeefs geschapen, maar haar geformeerd opdat men daarin wonen zou, Hoofdstuk 45:18. Maar de plannen van de mensen worden dikwijls verijdeld, en wat zij formeren beantwoordt niet aan het doel. Ons spreekwoord zegt: dwazen bouwen huizen voor wijzen om er in te wonen, maar soms gebeurt het dat niemand er in woont. God heeft velerlei middelen om de volkrijkste steden te ontvolken.

b. Dat de akkers, waaraan hun hart zo gehecht was, onvruchtbaar zullen zijn, vers 10. Tien bunders wijngaard zullen slechts een hoeveelheid druiven opleveren dat er maar een paar liter wijn van komt, en een homer zaad zal slechts een efa geven, die het tiende was van een homer, zodat zij vanwege de onvruchtbaarheid van de grond, of de ongunstige weersgesteldheid, niet meer dan het tiende deel van hun zaad terugkrijgen. Zij, die hun hart zetten op de wereld, zullen rechtvaardig teleurgesteld worden in hun verwachtingen ervan.

II. Hier is een wee over hen, die zich verlustigen in de genietingen van de zinnen, vers 11,12. Zinnelijkheid verderft de mensen even gewis en zeker als wereldsgezindheid en verdrukking. Gelijk Christus een wee heeft uitgesproken over de rijken, zo heeft Hij ook een wee uitgesproken over hen, die nu lachen en verzadigd zin, Lukas 6:24, 25, en vrolijk en prachtig leven, Lukas 16:19.

Merk op:

1. Wie de zondaren zijn, tegen wie dat wee wordt uitgesproken.

a. Het zijn dezulken, die aan de drank verslaafd zijn. Van de drank maken zij hun werk, zij hebben er hun hart op gezet en overladen er zich mede. Zij staan vroeg op om sterke drank na te jagen, zoals landlieden en kooplieden om hun beroep te volgen, alsof zij bang waren om tijd te verliezen van hetgeen het meest verkeerde gebruik is van de tijd. Terwijl gewoonlijk zij, die aan de drank zijn, zich des avonds bedrinken, als hun werk van de dag afgedaan is, verwaarlozen deze hun zaken, verlaten ze geheel en al, om zich aan de dienst van het vlees te wijden, want zij zitten de gehele dag bij hun beker, blijven er bij tot in de nacht, totdat de wijn hen heeft verhit, hun lusten heeft ontstoken, losbandigheid en lichtmisserij volgen op dronkenschap, de hartstochten worden opgewekt, want bij wie anders is gekijf en wonden zonder oorzaak? Spreuken 23:29 - 33. Zij maken geheel en al een beroep van dronkenschap en zij zoeken de beschutting van de nacht niet voor dit werk van de duisternis, zoals mensen, die er zich voor schamen, maar achten het een vermaak om bij dag te pierewaaien. Zie 2 Petrus 2:13.

b. Het zijn de zodanigen, die zich overgeven aan vrolijkheid, zij hebben hun maaltijden, en zij zijn zo vrolijk gestemd, dat zij geen middagmaal of avondmaal kunnen hebben zonder muziek van allerlei muziekinstrumenten zoals David, Amos 6:5, zoals Salomo, Prediker 2:8, de harp

en luit, de trommel en pijp moeten de wijn begeleiden, opdat alle zinnen gestreeld worden, heffen zij de trommel en de harp op, Job 21:12. Het gebruik van muziek is op zichzelf wettig en geoorloofd, maar als het gebruik ervan overmatig wordt, als wij er ons hart op zetten, er de tijd voor misbruiken, zodat het geestelijke en Goddelijke genietingen verdringt en het hart van God aftrekt, dan wordt het zonde voor ons.

c. Het zijn de zodanigen, die nooit aan iets ernstigs denken, zij slaan geen acht op de werken des Heeren letten niet op Zijn macht, goedheid en wijsheid in de schepselen, waarvan zij misbruik maken en die zij van de ijdelheid onderwerpen, noch op de milddadigheid van Zijn voorzienigheid, waarmee Hij hun die goede dingen geeft, die zij tot het voedsel en de brandstof maken van hun lusten. Gods oordelen hebben hen reeds aangegrepen, en zij zijn onder de tekenen van Zijn misnoegen, maar zij zien de hand Gods niet in al deze dingen, Zijn hand is opgeheven, maar zij willen niet zien, omdat zij zich niet willen storen in hun genoegens en genietingen, niet willen denken aan hetgeen God met hen doet.

2. Wat de oordelen zijn, die tegen hen gedreigd en ten dele reeds ten uitvoer gebracht worden. Er is hier voorzeggd:

A. Dat zij verdreven zullen worden, het land zal deze dronkaards uitspuwen, vers 13. Daarom zal Mijn volk - zij noemden zich Zijn volk en waren er trots op - gevankelijk weggevoerd worden, het is even zeker dat zij weggevoerd zullen worden, alsof zij het reeds waren, omdat het geen wetenschap heeft, hoe zouden zij ook wetenschap kunnen hebben, nu zij zich door hun onmatig drinken tot zotten hebben gemaakt? Zij geven zich uit voor vernuftige lieden, maar dewijl zij er niet op letten dat God met hen twist, en niets doen om zich met Hem te verzoenen, kunnen zij in waarheid gezegd worden geen wetenschap te hebben, en de reden is, dat zij er geen willen hebben zij zijn onnadenkend en eigenzinnig, en daarom worden zij verdelgd uit gebrek aan wetenschap.

B. Dat zij verarmd zullen worden, en gebrek zullen hebben aan datgene wat zij met overdadigheid gebruikt en dus misbruikt hebben, zelfs hun heerlijken zullen honger lijden, aan honger onderworpen zijn en er door gedood worden, en hun menigte zal verdorren van dorst, beide de groten en aanzienlijken en het gewone volk komen om uit gebrek aan brood en water, dat is het gevolg van het mislukken van het koren, vers 10, want de koning zelf wordt van het veld gediend, Prediker 5, 8. En als de wijnoogst faalt, dan worden de dronkaards geroepen om te wenen om de nieuwe wijn, die van hun mond is afgerukt, Joel 1:5, en niet zozeer, omdat zij er nu gebrek aan hebben, als wel omdat zij er misbruik van hebben gemaakt toen zij hem hadden. Het is rechtvaardig in God om de mensen gebrek te laten hebben aan hetgeen zij in overdaad hebben misbruikt.

C. Dat menigten zullen omkomen door hongersnood en het zwaard, vers 14. Daarom zal het graf zich wijd opsperren. Tofeth, de algemene begraafplaats, blijkt te klein te zijn voor de grote menigte, die begraven moet worden, zodat zij genoodzaakt zijn haar te vergroten, het graf doet zijn mond open zonder maat, nooit zeggende: het is genoeg, Spreuken 30:15, 16. Het kan verstaan worden van de plaats van de verdoemden - weelde en zinnelijkheid vullen dit gebied van duisternis en afgrijzen, daar worden zij gepijnigd, die een god hebben gemaakt van hun buik, 16:25, Filipp. 3:19.

D. Dat zij vernederd en verlaagd zullen worden, al hun eer in het stof zal worden gelegd. Dat zal krachtdadig gedaan worden door de dood en het graf. Hun heerlijkheid zal nederdalen, niet alleen op de aarde, maar in de aarde, zij zal hen niet nadalen, Psalm 49:18, om hen aan de andere kant van de dood van enige dienst te zijn, maar zij zal sterven en met hen begraven worden. Armzalige heerlijkheid, die aldus zal verwelken! Hebben zij geroemd in hun aantal? Hun menigte zal neerdalen in de kuil, Ezechiël 31:18, 32:32. Hebben zij geroemd in het aanzien, dat zij hadden in de wereld? Hun pracht zal aan een einde wezen, hun gejuich zal verstommen. Hebben zij geroemd in hun vrolijkheid? De dood zal haar in weeklagen

veranderen, hij die zich verblijdt, en nooit weet wat het is om eens ernstig te zijn, zal heengaan naar de plaats waar geweest is en rouwklagen. Aldus zullen de gewone man en de aanzienlijke man elkaar ontmoeten in het graf en onder vernederende oordelen. Al is iemand ook nog zo hoog, de dood zal hem laag doen liggen en al is iemand ook nog zo gering, de dood zal hem nog geringer maken, in het vooruitzicht daarvan moeten de ogen van de hovaardigen vernederd worden, vers 15. Het betaamt hun laagte zien, die weldra laag gelegd zullen worden.

3. Wat de vruchten van dit oordeel zijn zullen.

a. God zal worden verheerlijkt, vers 16. Hij die de Heere der heerscharen is en de heilige God, zal verhoogd en geheiligd worden in het recht en de gerechtigheid van deze beschikkingen. Zijn gerechtigheid moet erkend worden in diegenen te vernederen, die zichzelf verhogen, en hierin is Hij verheerlijkt:

A. Als een God van onweerstaanbare macht, hierin zal Hij verheerlijkt worden als de Heere der heerscharen, die machtig is om de sterksten te verbreken, de hoogmoedigsten te vernederen en de ontembaarsten te temmen. Macht wordt niet anders verhoogd dan in gerechtigheid. Het is de eer van God, dat hoewel Hij een machtige arm heeft gerechtigheid en gericht toch altijd de vastigheid zijn van Zijn troon, Psalm 89:14, 15.

B. Als een God van onbevleete reinheid, Hij die heilig is, oneindig heilig is, zal geheiligd worden, zal als zodanig erkend worden in de rechtvaardige straf over hoogmoedige mensen. Als hoogmoedige mensen vernederd worden, dan wordt de grote God geëerd en behoort door ons geëerd te worden.

Godvruchtige mensen zullen geholpen en ondersteund worden, vers 17, dan zullen de lammeren weiden naar hun wijze, de zachtmoedigen van de aarde, die het Lam volgen die vervolgd werden en beangstigd door deze trotse verdrukkers, zullen rustig en kalm weiden in de grazige weiden, en er zal niemand wezen, die hen verschrikt. Zie Ezechiël 34:14. Als de vijanden van de kerk afgesneden zijn, dan hebben de gemeenten vrede, zij zullen weiden naar hun welbehagen, zo lezen het sommigen. Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven, en zich verlustigen in grote vrede. Zij zullen weiden naar hun orde of naar hun vermogen, zo lezen het anderen naar zij in staat zijn om het Woord te horen het Woord dat het brood des levens is.

C. Het land zal verwoest en een prooi worden van de naburige volken, de verwoeste plaatsen van de vetten, de bezittingen van de rijken, die op hun gemak en in weelde leefden, zullen gegeten worden door de vreemden, die niet met hun verwant waren. Gedurende de ballingschap werden de armen in het land gelaten om wijngaardeniers en akkerlieden te zijn, 2 Koningen 25:12, dat waren de lammeren, die weidden in de weiden van de vetten, welke overgelaten werden om door vreemden te worden gegeten. Toen de kerk van de Joden, deze vetten, verwoest was, werden hun voorrechten overgedragen aan de heidenen, die gedurende lange tijd vreemden waren geweest, en de lammeren van Christus kudde waren hun welkom.

Jesaja 5:18 - 30

Hier zijn de zonden beschreven, die oordelen zullen brengen over een volk, en dit is misschien een beschuldiging, die niet alleen tegen de mannen van Juda wordt ingebracht, die toen hebben geleefd, en hoewel de bijzondere artikelen van die beschuldiging voornamelijk tegen hen kunnen gericht zijn, maar zij is veeleer bedoeld als een waarschuwing aan alle volken in alle tijden, om zich te wachten voor die zonden, daar zij verwoestend zijn voor afzonderlijke personen zowel als voor gemeenten, en de mensen blootstellen aan Gods toorn

en aan Zijn oordelen. Diegenen worden hier gezegd in een toestand te zijn van wee en ellende,

I. Die ijverig zijn om de zonde na te jagen, vers 18, die de ongerechtigheid trekken met koorden van de ijdelheid, die zich zoveel moeite geven om te zondigen als het vee, dat in een juk gespannen is, die zich er voor inspannen om hun onmatige begeerte te bevredigen, en er de natuur zelf geweld voor aandoen:

1. Zij denken even zeker te zijn van hun goddeloze doeleinden te bereiken, alsof zij ze met sterke wagenzelen naar zich toe trokken, maar zij zullen zich teleurgesteld zien, want die zullen blijken koorden van de ijdelheid te zijn, die breken zodra men er aan trekt, want de Heer, die rechtvaardig is, heeft de touwen van de ijdelheden doorgehouden, Psalm 129:4, Job 4:8, Spreuken 22:8. Zij zijn door lang ingewortelde gewoonte zo verhard in de zonde, dat zij er zich niet van kunnen ontdoen. Zij, die zondigen door zwakheid, worden door de zonde weggetrokken, zij, die trots en met opgeheven hand zondigen, trekken de zonde naar zich toe in weerwil van de tegenstand van de voorzienigheid en de bestraffingen van geweten. Sommigen verstaan door de zonde de straf van de zonde, zij trekken Gods oordelen over hun eigen hoofd, alsof zij ze trokken met wagenzelen.

2. Die de gerechtigheid Gods trotseren, en de Almachtige tarten om nu maar Zijn ergst te doen, vers 19. Dat Hij zich haaste, zeggen zij, dat Hij Zijn werk bespoedige. Dat is dezelfde taal, als die welke de spotters van de laatste dagen zullen voeren als zij zeggen: Waar is de belofte van Zijn toekomst? En daarom is het, dat zij evenals dezen, de ongerechtigheid trekken met de koorden van de ijdelheid, heftig en vermetel zijn in de zonde en naar hun eigen begeerlijkheden wandelen, 2 Petrus 3:3,4.

a. Zij bespotten de profeten en steken de draak met hen, het is in hoon en bespotting dat zij God de heilige Israëls noemden, omdat de profeten Hem met grote eerbied aldus plechten te noemen.

b. Zij willen niet geloven dat de toorn Gods van de hemel geopenbaard wordt tegen hun goddeloosheid en ongerechtigheid, voordat ze zien dat die toorn over hen losbarst en houden de bedreigingen slechts voor geschikt om kinderen of dwazen schrik aan te jagen.

c. Indien God al tegen hen verscheen, zoals Hij dreigt te zullen doen, dan achten zij zich toch volkomen in staat om zich tegen Hem te handhaven, zij tergen Hem, alsof zij denken sterker te zijn dan Hij, 1 Korinthe 10:22. "Wij hebben Zijn Woord gehoord, maar het is alles slechts praten, laat Hem Zijn werk bespoedigen, wij zullen wel voor onszelf weten te zorgen." Zij, die moedwillig volharden in de zonde, geven geen acht op Gods toorn.

3. Die het onderscheid wegnamen tussen zedelijk goed en kwaad, die kwaad goed noemen en het goed kwaad, vers 20, die in hun leven niet alleen nalaten wat goed is, maar het verwerpen, het veroordelen, er tegen spreken, en omdat zij het zelf niet willen beoefenen, het afkeuren als anderen het beoefenen, en er hatelijke namen aan geven, zij doen niet slechts wat kwaad is maar rechtvaardigen het, juichen het toe, bevelen het aan aan anderen, als iets dat goed is en gerust gedaan kan worden. Deugd en godsvrucht zijn goed, want zij zijn licht en lieflijk, aangenaam en recht, maar zonde en goddeloosheid zijn kwaad, zij zijn duisternis, en de vruchten van onwetendheid en dwaling, en zullen op het laatst bitterheid zijn. Diegenen doen groot onrecht aan God en godsdienst, aan het geweten aan hun eigen zielen en aan de zielen van anderen, die deze verkeerd of onder valse kleuren voorstellen, die dronkenschap gezelligheid noemen of een gul onthaal van vrienden, en gierigheid spaarzaamheid, en als zij het volk Gods vervolgen, menen Gode een dienst te doen, en van de anderen kant, die ernst voor gemelijkheid of kwaadwilligheid houden, en soberheid voor onopgevoedheid, die liegende allerlei kwaad spreken van de wegen van de godsvrucht, en doen wat zij kunnen om

de mensen veroordelen er tegen in te boezemen, en dat alles in weerwil, of in trotsering van het getuigenis van het gezond verstand, waardoor wij zonder tegenspraak onderscheiden tussen licht en duisternis, en hetgeen voor de smaak bitter of zoet is.

4. Die, hoewel zij schuldig zijn aan zo grove dwalingen als deze zijn, toch een zeer hoge dunk hebben van hun eigen oordeel, en zich zeer laten voorstaan op hun scherp en helder verstand, vers 21. Zij zijn wijs in hun eigen ogen, zij achten zich in staat om de overtuigingen van Gods Woord te weerleggen, en zijn bestraffingen krachteloos te maken, en aan het onderzoek en de uitgestrektheid van Zijn oordeel te kunnen ontkomen, dat zij de oneindige wijsheid kunnen misleiden en het werk van Gods voorzienigheid kunnen tenietdoen. Of het kan meer in het algemeen genomen worden: God weerstaat de hovaardigen, inzonderheid diegenen, die zich verheffen op hun eigen wijsheid en steunen op hun verstand, de zodanigen moeten dwaas worden opdat zij in waarheid wijs mogen zijn, want anders zullen zij ten slotte voor de gehele wereld blijken dwazen te zijn.

5. Die er in roemden als een groot talent dat zij in staat zijn om zeer veel sterke drank te kunnen verdragen zonder er door oververmeesterd te worden, vers 22, die helden zijn om wijn te drinken, en deze kracht niet gebruiken in de dienst van hun land, maar in de dienst van hun lusten. Laat de dronkaards door deze schriftuurplaatsen weten:

A. Dat zij de lichaamskracht ondankbaar misbruiken, welke God hun gegeven heeft voor goede doeleinden, en dat het niet anders kan of zij zullen haar trapsgewijze verzwakken, en dus verminderen.

b. Dat het de zonde van dronkenschap in hen niet zal verontschuldigen, dat zij veel kunnen drinken zonder van de been te raken.

c. Dat zij, die er in roemen meer te kunnen drinken dan anderen, roemen schande.

d. Dat, hoe licht zij ook denken over hun dronkenschap het toch een zonde is, die hen gewis aan de toorn van God zal blootstellen.

6. Die als rechters het recht verdraaien en tegen alle de regels van de billijkheid handelen, vers 23. Dit volgde op het vorige: zij drinken en vergeten de inzetting, Spreuken 31:5. Zij dwalen van de wijn, Jesaja 28:7, en nemen geschenken aan om hun weelde te kunnen bekostigen. Zij rechtvaardigen de goddeloze om een geschenk, en vinden het een of ander voorwendsel om hem vrij te spreken van zijn schuld en te vrijwaren van straf, en zij veroordelen de onschuldige, de gerechtigheid van de rechtvaardigen nemen zij weg, slaan geen acht op hun pleitgronden, beroven hen van de middelen om hun onschuld te bewijzen, en spreken een veroordelend vonnis over hen uit. In gedingen tussen man en man zullen macht en geld ten allen tijde de overhand hebben tegen recht en gerechtigheid, en hij, die nog zo blijkbaar ongelijk had, zou door een kleine steekpenning het proces winnen en de kosten vergoed krijgen. Als in criminele zaken de schuld van de gevangene nog zo stellig bewezen is, zullen zij hem voor een beloning, een geschenk, toch vrijspreken, indien hij onschuldig is, zullen zij, als hij hun geen steekpenningen geeft, ja, als de boosaardige tegenpartij hun een geschenk geeft, of als zij zelf een wrok tegen hem hebben, hem veroordelen.

II. De oordelen beschreven, die deze zonden over hen zullen brengen. Laat hen niet verwachten gemakkelijk en gerust te zullen leven, die aldus goddeloos leven, want de rechtvaardige God zal wraak doen, vers 24 - 30, waar wij kunnen opmerken:

1. Hoe volkomen dit verderf zal wezen, en hoe noodzakelijk en onvermijdelijk het zal volgen op hun zonden. Hij had dit volk vergeleken bij een wijnstok, vers 7, die goed geplant en verzorgd was, en waarvan men kon hopen dat hij bloeiend en vruchtbaar zou zijn. Maar de

genade Gods jegens hem was tevergeefs ontvangen, en toen is zijn wortel verrot, van onderen verdroogd zijnde, en de bloesem zal dan natuurlijk afvallen en als stof wegwaaien, als een licht en waardeloos ding, Job 18:16. Zonde verzwakt de kracht, de wortel van een volk, zodat zij gemakkelijk ontworteld kunnen worden, zij bederft de schoonheid, de bloesems van een volk, en ontnemt de hoop op vrucht er aan. De zonde van de onvruchtbaarheid wordt gestraft met de plaag van de onvruchtbaarheid. Zondaren maken zich tot stoppels en kaf, brandbare zaken, geschikte brandstof voor het vuur van Gods toorn, die hen dan natuurlijk zal verteren en verbranden, zoals het vuur de stoppels verteert, en niemand kan het verhinderen, of zou het willen verhinderen. Het kaf wordt verteerd zonder geholpen of beklagd te worden.

2. Hoe rechtvaardig het verderf zal wezen, omdat zij verwerpen de wet van de Heere der heerscharen, en niet willen dat Hij Koning over hen zijn zal. En gelijk de wet van Mozes verworpen werd, zo werd ook het woord, de rede, van de Heilige Israëls versmaad. Zijn woord, dat gesproken werd door Zijn dienstknechten de profeten, hen herinnerende aan Zijn wet en hen roepende tot gehoorzaamheid, werd versmaad, in de wind geslagen. God verwerpt de mensen niet voor iedere overtreding van Zijn wet en Zijn woord, maar als Zijn woord versmaad wordt en Zijn wet wordt verworpen, wat kunnen zij dan anders verwachten, de dat God hen geheel en al zal verlaten?

3. Vanwaar het verderf komen zal, vers 25. Het is verwoesting van de Almachtige.

a. De gerechtigheid Gods verordineert dit verderf want het is de toorn des Heeren, die ontstoken is tegen Zijn volk, het is de noodzakelijke handhaving van de eer van Zijn heiligheid en Zijn gezag.

b. De macht van God brengt het teweeg, Hij heeft Zijn hand uitgestrekt tegen hen, de hand, die zo menigmaal werd uitgestrekt voor hen tegen hun vijanden, is nu uitgestrekt tegen hen, in haar volle kracht. en wie kent de sterkte van Gods toorn? Of zij er zich van bewust zijn of niet het is God, die hen heeft geslagen, die hun wijnstok heeft verdorven en doen verdorren.

4. De gevolgen en de voortduur van dit verderf. Als God in toorn uitgaat tegen een volk, dan beven de bergen, vrees en schrik bevangen zelfs hun groten, die sterk en hoog zijn, de aarde wankelt en is op het punt van weg te zinken, en gelijk dit ontzettend is, - wat is ontzettender dan een aardbeving? - zo is er ook geen gezicht meer vreeslijk dan te zien dat de dode lichamen van mensen door de honden worden verscheurd, of als drek in het midden van de straten zijn geworpen. Dit geeft te kennen dat grote menigten gedood zullen worden, niet alleen krijgslieden op het slagveld, maar de inwoners hunner steden in koelen bloede ter dood gebracht, en dat de overlevenden noch de handen, noch de moed zullen hebben om hen te begraven. Dit is zeer ontzettend, en toch zozeer verdiend door de zonde, dat om dit alles de toorn des Heeren niet afgekeerd wordt, die zal blijven branden, zolang als er nog iets van de stoppelen en het kaf overgebleven is om er als brandstof voor te dienen, en Zijn hand, die Hij had uitgestrekt tegen Zijn volk om hen te slaan, blijft, omdat zij haar niet aangrijpen door gebed, noch er zich door verbetering van hun leven aan onderwerpen, nog uitgestrekt.

5. De werktuigen, die gebruikt zullen worden, om dit verderf over hen te brengen, het zal geschieden door de inval van een buitenlandse vijand, die alles zal verwoesten. Er wordt geen bijzondere vijand genoemd, en daarom hebben wij het op te vatten als een voorzegging van de verschillende oordelen van die aard, die God over de Joden gebracht heeft, Sanheribs vijandelijke inval, die spoedig daarna plaatshad, de verwoesting van Jeruzalem eerst door de Chaldeeën, en eindelijk door de Romeinen, en ik denk dat het ook beschouwd moet worden als een bedreiging van eenzelfde verwoesting over de volken en landen, die de zonden herbergen en steunen, welke in de voorafgaande verzen genoemd zijn. Het is een verklaring

van het wee, dat daar uitgesproken wordt. Als God voornemens is een tergend volk te verderven,

A. Dan kan Hij de werktuigen, er voor gebruikt moeten worden, van zeer ver laten komen, Hij kan Zijn troepen van de einden van de aarde laten aanrukken voor Zijn dienst, vers 26. Van hen, die Hem niet kennen, wordt gebruik gemaakt, om Zijn doeleinden tot stand te brengen, Zijn raad te vervullen, terwijl zij, vanwege de grote afstand, waarop zij zich bevinden, nauwelijks verondersteld kunnen worden eigen doeleinden op het oog te hebben. Als God Zijn standaard opricht, dan kan Hij het hart van de mensen bewegen om er dienst onder te nemen, of schoon zij wellicht niet weten waarom of waartoe. Als het de Heere der heerscharen behaagt om Zijn krijgsmacht in ogeschouw te nemen, dan heeft Hij in een oogwenk een groot leger bijeen, Joel 2:2, 11. Hij behoeft op de bazuin niet te blazen, Hij behoeft de trom niet te roeren, om hun kennis te geven, of om hen met moed te bezielen, neen, Hij behoeft hen slechts te sissen, of hen te fluiten, en dat is genoeg, dat horen zij, en dat bezielt hen met moed. God heeft alle schepselen tot Zijn dienst.

B. Hij kan hen met ongelooflijke spoed in dienst doen komen. Zie, haastig, snel zullen zij aankomen. Zij, die Gods werk willen doen, moeten niet treuzelen, niet talmen, en dat zullen zij ook niet als Zijn tijd gekomen is. Zij, die Gods oordelen trotseren, zullen zich schamen over hun onbeschaamdheid als het te laat is, zij zeiden minachtend en spottend: dat Hij haaste, dat Hij Zijn werk bespoedige, vers 19, en zij zullen tot hun schrik en hun beschaming bevinden dat Hij het zal, in één uur is het oordeel gekomen.

C. Hij kan hen met verbazingwekkende voortvarendheid in de dienst voorwaarts doen gaan. Dit wordt hier in zeer sierlijke woorden en verheven uitdrukkingen beschreven, vers 27 - 30.

a. Hoewel hun marsen zeer lang zijn, zal toch niemand onder hen moe wezen, zo verlangend zullen zij zijn om in dienst te komen, dat zij hun vermoeidheid zullen vergeten en er niet over zullen klagen.

b. Hoewel de weg ruw is, en misschien belemmerd door de gewone taktiek van de oorlog, zal toch niemand onder hen struikelen, maar over al de moeilijkheden van de weg zullen zij gemakkelijk heenkomen.

c. Hoewel zij genoodzaakt zijn voortdurend te waken, zal toch niemand onder hen sluimeren noch slapen, zo ijverig bezig zullen zij Zin met hun werk, In het vooruitzicht van de roof van de stad te zullen hebben voor hun moeite.

d. Zij zullen naar geen rust of ontspanning verlangen, zij zullen hun kleren niet afleggen, noch de gordel van hun lenden losmaken, maar steeds omgord zijn en het zwaard aan hun zijde hebben.

e. Zij zullen niet de minste belemmering ontmoeten, die hun mars zou kunnen vertragen, of hen zou noodzaken halt te houden, geen schoenriem van hun schoenen zal afgescheurd worden, waarvoor zij zouden moeten blijven staan om hem weer vast te maken, zoals Jozua 9:3.

f. De wapenen en ammunitie zullen allen in goede orde wezen, hun pijlen scherp om diep te wonden, en al hun bogengespannen, want zij verwachten spoedig handgemeen te zullen worden.

g. Hun paarden en oorlogswagens zijn allen geschikt voor de dienst, de paarden zo sterk, zo gehard, dat hun hoeven als een rots geacht worden, zo weinig zijn zij vermoeid van hun lange mars, en hun wagenraderen niet gebroken, of beschadigd, maar snel als een wervelwind, zo krachtig ronddraaiende om hun assen.

h. Al de krijgslieden zullen kloekmoedig wezen, vers 29, hun gejuich voor een veldslag zal als het brullen wezen van een leeuw, die zich met zijn gebrul tot moed opwekt en alles om

hem heen verschrikt. Zij, die de stem van God niet wilden horen, tot hen sprekende door Zijn profeten, maar hun oren stopten tegen hun bezwingen, zullen de stem van hun vijanden te horen krijgen, tegen hen brullende, en daaraan zullen zij geen doof oor kunnen lenen, zij zullen brullen als het bruisen van de zee in een storm, zij bruist en dreigt te verzwelgen, zoals de leeuw brult en dreigt te verscheuren.

I. Er zal niet het minste uitzicht zijn op hulp of verlossing, de vijand zal aankomen als een stroom, en er zal niemand zijn om een banier tegen hem op te richten, hij zal de prooi grijpen, en niemand zal in staat zijn haar te verlossen ja er zal niemand zijn, die een poging daartoe zal durven wagen, men zal alles maar als verloren opgeven. Laat de benauwden de blik richten waarheen zij willen, alles is even somber, want als God ons met donkere dreigende blikken aanziet, welk schepsel kan ons dan vriendelijk aanzien?

Ten eerste. Zie rond op de aarde, op het land, op dat land, hetwelk een land van licht placht te wezen en de vreugde van de gehele aarde, en zie, daar is duisternis en benauwdheid, alles is even schrikwekkend, alles is treurig niets is bemoedigend.

Ten tweede. Zie op naar de hemel, hoe groot is die duisternis! Als God Zijn aangezicht verbergt, dan is het niet te verwonderen dat de hemel het zijne verbergt en er duister uitziet, Job 34:29. Het is onze wijsheid om door een goed geweten te bewaren alles helder te houden tussen ons en de hemel, opdat wij licht mogen hebben van boven, als rondom ons wolken en donkerheid zijn.

HOOFDSTUK 6

1 In het jaar, toen de koning Uzzia stierf, zo zag ik de Heere, zittende op een hogen en verheven troon, en Zijn zomen vervullende de tempel. 2 De serafs stonden boven Hem; een iegelijk had zes vleugelen; met twee bedekte ieder zijn aangezicht, en met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij. 3 En de een riep tot de ander, en zeide: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol! 4 Zodat de posten der dorpels zich bewogen van de stem des roependen; en het huis werd vervuld met rook. 5 Toen zeide ik: Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben de Koning, de HEERE der heirscharen gezien. 6 Maar een van de serafs vloog tot mij, en had een gloeiende kool in zijn hand, die hij met de tang van het altaar genomen had. 7 En hij roerde mijn mond daarmede aan, en zeide: Zie, deze heeft uw lippen aangeroerd; also is uw misdaad van u geweken, en uw zonde is verzoend. 8 Daarna hoorde ik de stem des Heeren, dewelke zeide: Wien zal Ik zenden, en wie zal voor Ons heengaan? Toen zeide ik: Zie, hier ben ik, zend mij heen. 9 Toen zeide Hij: Ga heen, en zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet. 10 Maak het hart dezes volks vet, en maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen, opdat het niet zie met zijn ogen, noch met zijn oren hore, noch met zijn hart versta, noch zich bekere, en Hij het geneze. 11 Toen zeide ik: Hoe lang, Heere? En Hij zeide: Totdat de steden verwoest worden, zodat er geen inwoner zij, en de huizen, dat er geen mens zij, en dat het land met verwoesting verstrooid worde. 12 Want de HEERE zal die mensen verre wegdoen, en de verlating zal groot wezen in het binnenste des lands. 13 Doch nog een tiende deel zal daarin zijn, en het zal wederkeren, en zijn om af te weiden; maar gelijk de eik, en gelijk de haageik, in dewelke na de afwerping der bladeren nog steunsel is, also zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn.

Tot nu toe schijnt Jesaja slechts als een kandidaat geprofeteerd te hebben, alleen een algemene opdracht te hebben, maar hier zien wij hem, als ik dit zo zeggen mag, plechtig geordend en afgezonderd voor het profetisch ambt, door een meer bijzondere en stellige opdracht, naarmate zijn werk omvangrijker werd. Of misschien begon hij, weinig voorspoed ziende op zijn arbeid, er aan te denken om hem maar op te geven en heeft God het derhalve geschikt geoordeeld om zijn opdracht te vernieuwen in dit hoofdstuk, op een wijze, die zijn ijver kon opwekken en hem kon bemoedigen in de volvoering ervan, hoewel hij tevergeefs scheen te arbeiden. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een zeer ontzaglijk visioen, dat Jesaja gezien heeft van de heerlijkheid van God, vers 1 - 4, de verschrikking, die er door over heen is gekomen, vers 5, en de verlichting, die hem gegeven werd door een verzekering van de vergeving van zijn zonden vers 6,7.

II. Een zeer ontzaglijke opdracht, die Jesaja ontving, om in de naam van God uit te gaan als een profeet, vers 8, en door zijn prediking de onboetvaardigen te verharderen in de zonde en hen rijp te maken voor het verderf, vers 9 - 12, doch met een voorbehoud van genade voor een overblijfsel, vers 13. En het was als aan een evangelisch profeet, dat deze dingen hem getoond en tot hem gezegd werden.

Jesaja 6:1 - 4

Het gezicht, dat Jesaja gezien heeft, toen hij, zoals van Samuël gezegd is, 1 Samuel 3:20, bevestigd werd tot een profeet des Heeren, bedoelde:

1. Om zijn geloof te bevestigen, opdat hij zelf volkomen overtuigd zou zijn van de waarheid van de dingen, die hem later bekend gemaakt zullen worden. Aldus heeft God Zijn opdracht aan hem geopend, of ingeleid, maar dusdanig een visioen behoefde later niet bij iedere openbaring herhaald te worden. Aldus is God in het eerst als een God van de heerlijkheid verscheen aan Abraham, Handelingen 7:2, en aan Mozes, Exodus 3:2. De profetieën van Ezechiël en van Johannes beginnen met visioenen van de Goddelijke heerlijkheid.

2. Om te werken op zijn genegenheden, opdat hij vervuld zou zijn van zo'n eerbied voor God, dat hij er door opgewekt zou worden voor de dienst van God en er tevens in bevestigd zou worden. Zij, die aan anderen de kennis des Heeren moeten leren, behoren zelf goed met Hem bekend te zijn. Het visioen is gedateerd tot grotere zekerheid ervan, het had plaats in het jaar toen de koning Uzzia stierf, die meestal even voorspoedig en goed geregeerd heeft als wie ook van de andere koningen van Juda, en wiens regering meer dan vijftig jaar heeft geduurd. Omstreeks het tijdstip toen hij stierf, heeft Jesaja het visioen gezien van God, zittende op Zijn troon, want als de adem van vorsten uitgaat en zij weerkeren tot hun aarde, dan is dit onze troost dat De Heere in eeuwigheid zal regeren, Psalm 146:3, 4, 10.

Israëls koning sterft, maar Israëls God leeft nog. Het sterven van grote en Godvruchtige mannen moet een aanleiding voor ons zijn om met het oog van het geloof op te zien tot de eeuwige, onsterfelijke Koning. Koning Uzzia stierf onder een wolk, want hij was als een melaatse tot aan de dag van zijn dood opgesloten. Gelijk er aan het leven van vorsten een einde is, zo wordt ook hun heerlijkheid dikwijls verduisterd, maar gelijk God eeuwig is, zo is ook Zijn heerlijkheid eeuwig. Koning Uzzia sterft in een hospitaal, maar de Koning van de koningen zit op Zijn troon. Wat de profeet hier zag, is ons geopenbaard opdat wij, geloof mengende met die openbaring, er als in een spiegel de heerlijkheid des Heeren in zien, laat ons dan ter zijde ons afwenden om met nederige eerbied dit grote gezicht te beschouwen.

I. Aanschouw God op Zijn troon, en die troon hoog en verheven, niet slechts boven andere tronen, daar hij ze overtreft, maar over andere tronen, daar hij er over heerst en gebiedt.

Jesaja zag niet JHWH - de essentie, het wezen van God, (geen mens heeft dat gezien, noch kan het zien), maar Adonai - Zijn heerschappij, hij zag De Heere Jezus, aldus is dit gezicht verklaard in Johannes 12:41, namelijk dat Jesaja toen Christus' heerlijkheid zag en van Hem sprak, hetgeen een onweerlegbaar bewijs is van de godheid van onze Zaligmaker. Hij is het, die toen Hij na de opstanding neerzat aan Gods rechterhand, slechts neerzat waar Hij tevoren was, Johannes 17:5. Zie de rust van de eeuwige Geest: Jesaja zag De Heere zittende, Psalm 29:10. Zie de vrijmacht van de eeuwige monarch, Hij zit op een troon, een troon van de heerlijkheid, voor dewelke wij moeten aanbidden, een troon van de heerschappij, waaraan wij ons moeten onderwerpen, en een troon van de genade, tot welke wij met vrijmoedigheid kunnen toegaan. Deze troon is hoog en verheven boven alle mededinging en boven alle tegenspraak.

II. Aanschouw Zijn tempel, Zijn kerk op aarde, vervuld met openbaringen van Zijn heerlijkheid. zijn troon opgericht zijnde aan de deur van de tempel (zoals vorsten ten gericht zitten in de poorten) hebben Zijn zomen de tempel vervuld, dat is: de gehele wereld, want het is alles Gods tempel, en gelijk de hemel Zijn troon is, zo is de aarde Zijn voetbank, of liever, de kerk, die vervuld, verrijkt en versierd is met de tekenen van Gods bijzondere tegenwoordigheid.

III. Aanschouw de schitterende en zalige dienaren, die om Zijn troon geschaard zijn, in en door wie Zijn heerlijkheid gezien en bezongen wordt en Zijn regering wordt gediend, vers 2. Boven de troon, er boven zwevende, als het ware, of dicht bij de troon, er zich voor neerbuigende, met het oog er op gevestigd, stonden de serafim, de heilige engelen, die serafim genoemd worden, of branders, want Hij maakt Zijn dienaren tot een vlamvend vuur, Psalm 104:4, zij branden van liefde tot God en ijver voor Zijn heerlijkheid tegen de zonde en Hij gebruikt hen als werktuigen voor Zijn toorn, als Hij een verterend vuur is voor Zijn vijanden. Of het slechts twee waren, of vier of - zoals ik veeleer denk - een talloos leger van engelen, dat Jesaja gezien heeft, is onzeker, zie Daniel 7:10. Het is de heerlijkheid van de engelen dat

zij serafim zijn, warmte hebben in evenredigheid met hun licht, overvloed hebben, niet alleen van Goddelijke kennis, maar van heilige liefde. Er wordt bijzonder nota genomen van hun vleugels - en van geen ander deel van hun voorkomen - om het gebruik, dat zij ervan maakten, hetgeen bedoeld is tot onderricht van ons.

Een ieder van hen had zes vleugels, niet opwaarts uitgestrekt zoals die, welke Ezechiël gezien heeft, Ezechiël 1:11, maar,

1. Vier werden gebruikt tot een bedekking, zoals de vleugels van een zittende vogel. Met de twee bovenste vleugels die het dichtst bij het hoofd zijn, bedekten zij hun aangezicht, en met de twee onderste vleugels bedekten zij hun voeten of hun benedendeel. Dit duidt hun grote nederigheid en hun eerbied aan in het dienen van God, want Hij is grotelijks geducht in de raad van deze heiligen, Psalm 89:8. Zij bedekken niet slechts hun voeten, die delen van het lichaam, die de minst heerlijk zijn, 1 Korinthe 12:23, maar zelfs hun aangezicht, hoewel het aangezicht van engelen ongetwijfeld veel schoner is dan dat van mensenkinderen, Handelingen 6:15, maar toch, in de tegenwoordigheid Gods bedekken zij het, omdat zij de oogverblindende glans van de Goddelijke heerlijkheid niet kunnen dragen, omdat zij zich bewust zijnde van een oneindige afstand van de Goddelijke volmaaktheid, zich schamen om hun aangezicht te tonen voor de heilige God, die zelfs Zijn engelen dwaasheid ten laste legt, Job 4:18, indien zij het zouden beproeven om met Hem te wedijveren. Indien nu engelen aldus eerbiedig zijn in hun dienen van God, met welk een Godvruchtige vreze behoren wij dan niet tot Zijn troon te naderen, want anders doen wij de wil van God niet, zoals de engelen hem doen. Maar Mozes heeft, als hij voor het aangezicht des Heeren kwam om met Hem te spreken, het deksel van zijn aangezicht afgenomen, 2 Korinthe 3:18.

2. Van twee maakten zij gebruik om te vliegen, als zij op Gods boodschappen werden uitgezonden, zij vliegen snel, Daniel 9:21, sneller op hun eigen vleugels dan wanneer zij vlogen op de vleugels van de wind. Dit leert ons om het werk van God te doen met blijmoedigheid en bekwamen spoed. De engelen komen op hun vleugels van de hemel naar de aarde om ons ten goede te dienen, en zullen wij dan niet ons verheffen op vleugels van de aarde naar de hemel om met hen te delen in hun heerlijkheid? Lukas 20:36.

IV. Hoor hun koorzang of loflied, dat de engelen zingen tot eer van Hem, die op de troon zit, vers 3.

Merk op:

1. Hoe dit lied werd gezongen, met vurigheid en ijver riepen zij luide, en met eenstemmigheid riepen zij, de een tot de ander, of de een met de ander, zij zongen bij beurten, maar in samenstemming en zonder de minsten wanklank om de harmonie te verstoren.

2. Wat het lied was, het is hetzelfde, dat gezongen werd door de vier dieren, Openbaring 4:8. God te loven is altijd het werk des hemels geweest, en zal het tot in eeuwigheid blijven en is de voortdurende bezigheid van de zalige geesten hierboven, Psalm 84:5. De kerk hierboven is in haar lofzegging dezelfde, er is daar geen verandering van tijd of van toon. Voor twee dingen brengen de serafim hier aan God lofzegging.

A. Voor Zijn oneindige volmaaktheden in zichzelf. Hier is één van Zijn heerlijkste aanspraken op lof: Hij is de Heere der heerscharen van hun heerscharen, van alle heerscharen, en een van Zijn heerlijkste eigenschappen, Zijn heiligheid, zonder welke het niet zo'n reden van blijdschap en lofzegging zou wezen dat Hij de Heere der heerscharen is, of zoals het in de parallelplaats, Openbaring 4:8, is: de Heer, God de Almachtige want macht, zonder reinheid om haar te besturen, zou voor het mensdom een verschrikking wezen. Geen van al de Goddelijke eigenschappen wordt in de Schrift zo geroemd en geprezen als deze, van Gods

macht wordt tweemaal gesproken Psalm 62:12, maar van Zijn heiligheid driemaal, *Heilig, heilig, heilig*.

Hiermede wordt aangeduid: Ten eerste. De ijver en de vurigheid van de engelen in hun loven van God, hun ontbreken zelfs woorden om zich uit te drukken, en daarom herhalen zij dezelfde.

Ten tweede. Het bijzonder welbehagen, dat zij hebben in het aanschouwen van Gods heiligheid, dat is een onderwerp, waarbij zij gaarne verwijlen en zij zijn wars om er van af te laten.

Ten derde. De alles overtreffende uitnemendheid van Gods heiligheid, ver boven die van het reinste schepsel. Hij is heilig, driemaal heilig, oneindig heilig, Hij is oorspronkelijk volmaakt en eeuwig heilig.

Ten vierde. Het kan zien op de drie personen in de Godheid, Heilige Vader, Heilige Zoon, Heilige Geest, want er volgt in vers 8 :Wie zal ons heengaan? of misschien op hetgeen was, en is, en komen zal, want die titel van Gods eer is gevoegd bij dit lied, Openbaring 4:8. Sommigen houden het er voor dat de engelen hier de billijkheid toejuichen van het vonnis, dat God nu gaat uitspreken over het Joodse volk. Hierin was Hij, is Hij, en zal Hij zijn heilig, Zijn wegen zijn recht.

B. De openbaring van deze aan de kinderen van de mensen, de aarde is vol van Zijn heerlijkheid, van de heerlijkheid van Zijn macht en reinheid, want Hij is heilig in al Zijn werken, Psalm 145:17. De Joden dachten dat de heerlijkheid Gods beperkt zou zijn tot hun land, maar hier wordt te kennen gegeven dat in evangelietijden, (waarop in dit hoofdstuk gewezen wordt) de heerlijkheid Gods de gehele aarde zal vervullen, de heerlijkheid van Zijn heiligheid, die in waarheid de heerlijkheid is van al Zijn andere eigenschappen, deze heeft toen de tempel vervuld, vers 1, maar in de laatste dagen zal de aarde ervan vervuld zijn.

V. Let op de tekenen van verschrikking, waarvan de tempel door dit gezicht van de Goddelijke heerlijkheid vervuld werd, vers 4.

1. Het huis werd bewogen, niet slechts de deur, maar zelfs de posten van de drempels, die stevig bevestigd waren, werden bewogen van de stem des roependen, van de stem van God, die opriep ten oordeel, Psalm 50:4, van de stem van de engelen, die Hem loofden. Er zijn in de hemel stemmen, die voldoende zijn om al het bruisen van deze lagere wereld te overstemmen, Psalm 93:3, 4. Deze hevige schok van de tempel was een aanduiding van Gods toorn en misnoegen tegen het volk om hun zonden, het was een voorproef van de verwoesting ervan en van de stad, eerst door de Babyloniërs en later door de Romeinen, en hij was bedoeld om ons te vervullen van schrik en ontzag. Zullen muren en deurposten beven voor God, en zullen wij niet beven? 2. Het huis werd verduisterd, het werd vervuld met rook, die als een wolk was, uitgespreid over Zijn troon, Job 26:9, wij kunnen er het volle gezicht niet op hebben, noch onze woorden er over regelen vanwege de duisternis. In de tempel hierboven zal geen rook zijn, maar alles zal helder en duidelijk gezien worden, daar woont God in het licht, hier zet Hij duisternis rondom zich tot tenten, 1 Samuel 22:12.

Jesaja 6:5 - 8

Onze weetgierigheid zou er ons toe leiden om nog een nader onderzoek in te stellen aangaande de serafim, hun lied en hun diensten, maar hier verlaten wij hen, om acht te geven op hetgeen er voorviel tussen God en Zijn profeet, verborgen dingen zijn niet voor ons de verborgen dingen van de wereld van de engelen, maar de dingen, die ons geopenbaard zijn

door de profeten en het bestuur betreffende Gods koninkrijk onder de mensen. Nu hebben wij hier:

I. De ontsteltenis, waarin de profeet gekomen is door het gezicht, dat hij gezien heeft van de heerlijkheid Gods, vers 5. Toen zei ik: Wee mij. Ik zou gezegd hebben: zalig zijt gij, die aldus hogelijk bevoorrecht zijt geworden hogelijk geëerd en verwaardigd voor een tijd met het voorrecht van die heerlijke, schitterende wezens, die altijd het aangezicht van onze Vader aanschouwen. Zalig waren die ogen, die De Heere zagen, zittende op Zijn troon, en die oren welke de lofzang van de engelen hebben gehoord. En men zou denken dat hij zou hebben gezegd: "Zalig ben ik, voor eeuwig gelukzalig, niets zal mij nu meer ontroeren, niets zal mij meer doen blozen of beven", maar integendeel, hij roept uit: "Wee mij, want ik verga! Helaas, ik ben verloren, ik zat zeker sterven, Richteren 13:22, 6:22. Ik ben tot zwijgen gebracht, met stomheid geslagen, ik heb de doodslag ontvangen." Zo was er in Daniël, toen hij de woorden van de engel hoorde, geen kracht en geen adem meer overgebleven, Daniel 10:15, 17.

Merk op:

1. Welke gedachten het waren, die de profeet zo verschrikten. "Als God naar streng recht met mij handelt, dan ben ik verloren, want ik heb mij blootgesteld aan Zijn misnoegen, want ik ben een man van onreine lippen." Sommigen denken dat hij inzonderheid doelt op sommige roekeloze woorden, die hij had gesproken, of op zijn zondig zwijgen door de zonde niet te bestraffen met de moed en de vrijmoedigheid, die nodig waren, een zonde, waarvan de dienstknechten Gods zich maar al te dikwijls hebben te beschuldigen en waarover zij blozen bij de herinnering eraan. Maar het kan meer in het algemeen worden genomen: ik ben een zondaar, in het bijzonder: ik heb overtreden in woorden, en wie is er die dat niet doet? Jakobus 3 2.

Wij allen hebben reden om dit te betreuren voor het aangezicht des Heeren,

A. Dat wij zelf mensen zijn van onreine lippen, onze lippen zijn niet gewijd aan God, Hij heeft de vrucht onzer lippen niet gehad, Hebréeën 13:15, en daarom worden zij onrein geacht, onbesneden van lippen, Exodus 6:29. Ja zij zijn verontreinigd door zonde, wij hebben de taal gesproken van een onrein hart, de kwade samenspreking gehouden, die goede zeden bederft, en daardoor zijn velen verontreinigd geworden. Wij zijn onwaardig en onbevoegd om Gods naam op onze lippen te nemen. Met hoe reine lippen hebben de engelen God geprezen!

"Maar," zegt de profeet, "ik kan Hem zo niet prijzen, want ik ben een man van onreine lippen." De beste mensen van de wereld hebben reden om zich over zichzelf te schamen en over hun beste werken en diensten, als zij er toe komen om zich te vergelijken met de engelen. De engelen hadden de reinheid en heiligheid van God bezongen, en daarom noemt de profeet als hij nadenkt over de zonde, haar onreinheid want de zondigheid van de zonde is haar tegenstrijdigheid met de heiligen aard van God, en vooral daarom moet zij ons hatelijk en schrikkelijk zijn. De onreinheid onzer lippen behoort de smart te wezen van onze ziel, want door onze woorden zullen wij gerechtvaardigd of veroordeeld worden.

B. Dat wij wonen onder hen, die dit ook zijn. Wij hebben reden om het te betreuren, dat niet alleen wij zelf verontreinigd zijn, maar dat de natuur en het geslacht van de mensheid het zijn, de kwaal is erfelijk en epidemisch, hetgeen er zo ver vandaan is om onze schuld te verminderen of te vergoelijken, dat het veeleer onze smart moet vergroten, inzonderheid als wij bedenken dat wij niet gedaan hebben wat wij hadden kunnen doen om de lippen van anderen te reinigen, ja veeleer hebben wij hun wegen geleerd en hun taal gesproken, zoals Jozef in Egypte de eed van het land heeft geleerd, Genesis 42:16. "Ik woon in het midden van een volk, dat door hun onbeschaamd zondigen verwoestende oordelen over het land haalt, waarin ik, die ook een zondaar ben, met recht verwachten kan betrokken te zullen worden.

2. Wat toen de aanleiding was tot deze treurige gedachten. Mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heerscharen, gezien. Hij zag dat Gods soevereiniteit was, Hij is de Koning en Zijn macht is onweerstaanbaar, Hij is de Heere der heerscharen, dat zijn troostrijke waarheden voor Gods volk, en toch behoren zij ontzag in ons te wekken. Een gelovig gezicht op Gods heerlijke majesteit moet eerbied en Godvruchtige vrees wekken in ons allen. Wij hebben reden om verootmoedigd te zijn in het besef van de oneindige afstand, die er is tussen ons en God, en van onze zondigheid en onwaardigheid in Zijn ogen, en Zijn misnoegen te vrezen. Wij zijn verloren, indien er geen Middelaar is tussen ons en deze heilige God, 1 Samuel 6:20. Jesaja werd aldus verootmoedigd om hem te bereiden voor de eer, waartoe hij nu geroepen zal worden als een profeet. Diegenen zijn het geschiktst om in de dienst van God gebruikt te worden, die gering zijn in hun eigen ogen, en die tot een diep besef zien gekomen van hun eigen zwakheid en onwaardigheid.

II. De vrees van de profeet tot zwijgen gebracht door de goede en troostrijke woorden, waarmee de engel hem antwoordde, vers 6, 7. Onmiddellijk vloog één van de serafim tot hem om hem te reinigen en hem aldus gerust te stellen. God heeft sterke vertroostingengereed voor heilige treurenden, zij, die zich verootmoedigen in berouwvolle schaamte en vrees, zullen spoedig bemoedigd en verhoogd worden, zij, die ter neergeworpen worden op het gezicht van Gods heerlijkheid, zullen spoedig weer opgericht worden door de bezoeken van Zijn genade, Hij, die verscheurt zal genezen. Engelen zijn gediensstige geesten, uitgezonden tot dienst van de heiligen voor hun geestelijk goed. Hier werd één van de serafim voor een tijd ontslagen van de dienst bij de troon van Gods heerlijkheid om een boodschapper van Zijn genade te zijn bij een Godvruchtig man, en zo'n welbehagen had hij in deze dienst, dat hij tot hem kwam gevlogen. Aan onze Heer Jezus zelf is in zijn doodsbenauwdheid een engel verscheen uit de hemel om Hem te versterken Lukas 22:43. Hier is:

A. Een troostrijk teken hem gegeven, van de verzoening van zijn zonde. De seraf bracht een gloeiende kool van het altaar, en roerde er zijn lippen mee aan, niet om ze te schaden, maar om ze te genezen, niet om ze te branden maar om ze te reinigen, want er waren reinigingen door vuur, zowel als door water, en de drek van Jeruzalem werd afgewassen door de Geest van de uitbranding, Hoofdstuk 4:4. De gezegende Geest werkt als vuur, Mattheüs 3:11. De seraf, zelf door een Goddelijk vuur ontstoken zijnde, bracht leven in de profeet, om hem ook te bezielen met ijver, want het middel om de lippen te reinigen van de onreinheid van de zonde, is de ziel te doen ontvlammen in liefde tot God. Deze gloeiende kool was van het altaar genomen, hetzij van het reukaltaar, of van het brandofferaltaar, want op beide werd gestadig vuur aangehouden. Niets is krachtig om de ziel te reinigen en te vertroosten, dan hetgeen genomen is van Christus' genoegdoening, en de voorbede, die Hij doet krachtens deze genoegdoening, om welke te doen Hij eeuwig leeft. Het moet een kool zijn van Zijn altaar, die leven in ons brengt en onze vrede is, het kan niet door vreemd vuur geschieden.

B. Een verklaring van het teken. Zie, deze heeft uw lippen aangerod, om u hiervan te verzekeren, dat uw misdaad van u geweken en uw zonde is verzoend. De schuld uwer zonde is weggenomen door vergevende genade, de schuld van uw zonden van de tong, uw verdorven neiging tot zonde is weggenomen door vernieuwende genade, en daarom kan niets u verhinderen om God welbehagelijk te zijn als Zijn aanbieder in samenstemming met de heilige engelen, of om voor God gebruikt te worden als Zijn bode tot de kinderen van de mensen." Alleen zij, die aldus gereinigd zijn van een kwaad geweten, zijn bereid om de levende God te dienen, Hebrëen 9:14. Het wegnemen van onze zonde is noodzakelijk voor ons, hetzij om met vertrouwen en gerustheid te spreken tot God in het gebed, of om van Hem

te spreken in de prediking, ook is niemand zo geschikt om voor anderen de rijkdom en de krachs van de evangeliegenade tentoon te spreiden, als zij, die zelf de zoetheid hebben gesmaakt en de invloed hebben gevoeld van die genade, en deze zullen hun zonde zien weggenomen, die er over klagen als over een last en zich in gevaar zien van er door ten verderve te gaan.

III. De vernieuwing van des profeten zending, vers 8. Hier is een bespreking van deze zaak tussen God en Jesaja. Zij, die anderen willen helpen in hun gemeenschapsoefening met God, moeten daar zelf niet vreemd aan wezen, want hoe kunnen wij verwachten dat God door ons zal spreken, als wij Hem nooit hebben horen spreken tot ons, of dat wij aangenomen zullen worden als de mond van anderen bij God, als wij nooit hartelijk tot Hem gesproken hebben voor onszelf?

Merk hier op:

1. De raad van God betreffende Jesaja's zending. God wordt hier ingevoerd naar de wijze van de mensen, bij zichzelf overwegende en met zichzelf raadplegende. Wie zal Ik zenden, en wie van ons heengaan? God behoeft geen raad te ontvangen van anderen noch met zichzelf te rade te gaan, om te weten wat Hij doen zal, maar aldus wil Hij ons tonen, dat er een raad is in geheel Zijn wil, en ons leren om onze wegen te overdenken en inzonderheid, dat het zenden van leraren een werk is, dat niet dan na rijp beraad behoort te geschieden.

Merk op

A. Wie het is, die beraadslaagt, het is de Heer, God in Zijn heerlijkheid, die hij gezien heeft op Zijn hoge en verheven troon. Het zet eer bij aan de bediening van de godsdienst, dat God, als Hij een profeet wilde uitzenden om in Zijn naam te spreken, in al de heerlijkheid verscheen van de bovenwereld, leraren zijn de gezanten van de Koning van de koningen, hoe gering zij ook zijn, Hij, die hen zendt is groot, het is God in drie personen. Wie zal voor ons heengaan? Zoals Genesis 1:26 :Laat ons mensen maken. Vader, Zoon en Heilige Geest, zij allen werken samen, gelijk in de schepping, zo ook in de verlossing en in de regering van de mens. De leraren worden geordend in dezelfde naam, als waarin alle christenen gedoopt zijn.

B. Wat de beraadslaging is: Wie zal Ik zenden, en wie van ons heengaan? Sommigen denken dat dit inzonderheid ziet op de boodschap des toorns, die aan Israël gezonden werd, vers 9, 10. Wie zal bereid zijn op zo'n treurige boodschap uit te gaan, waarop zij in de bitterheid hunner ziel zullen uitgaan, Ezechiël 3:14. Maar ik neem het veel in ruimere zin voor al de boodschappen, die hij in de naam van God had te brengen, waarin het werk van de verharding volstrekt niet de eerste of voornaamste bedoeling was, maar het ondergeschikte gevolg ervan, 2 Korinthe 2:16. Wien zal Ik zenden? te kennen gevende, dat het een zaak betrof, waarvoor een uitgelezen zeer bekwame boodschapper werd vereist, Jeremia 49:19. God verscheen nu, vergezeld van heilige engelen, en toch vraagt Hij: Wie zal Ik zenden? Want Hij wilde hun een profeet zenden van uit het midden van hun broeders, Hebréeën 2:5. Het is de onuitsprekelijke gunst van God jegens ons, dat het Hem behaagt om ons Zijn wil te doen kennen door mensen, zoals wij zelf zijn, wier verschrikking ons niet zal beroeren en die zelf belang hebben bij de boodschap die zij brengen. Zij zijn medearbeiders met God, die zondaren en medelijders zijn met ons. Het is iets zeldzaams om iemand te vinden, die geschikt is om voor God heen te gaan en Zijn boodschappen aan de kinderen van de mensen te brengen: Wie zal Ik zenden? Wie is er voor bekwaam? Zulk een mate van kloekmoedigheid voor God en van belangstelling in de zielen van de mensen, als nodig is om iemand getrouw te maken, en daarbij, zo'n inzicht in de verborgenheden van het koninkrijk van de hemelen, als nodig is om iemand bekwaam te maken, worden zelden aangetroffen, zo'n uitlegger van de wil en de bedoeling Gods is één uit duizend, Job 33:23. Aan niemand wordt vergund om voor God heen te gaan dan aan hen, die

gezonden worden door Hem, Hij zal geen anderen erkennen dan die door Hem aangesteld zijn, Romeinen 10:15. Het is het werk van Christus om mensen in de bediening te stellen, 1 Timotheüs 1, 12.

2. Jesaja's bewilling er in. Toen zei ik: Zie hier ben ik, zend mij heen. Hij moest op een treurige boodschap uitgaan, die dienst scheen zich aan te bieden, maar iedereen weigerde hem, en toch bood Jesaja er zich voor aan. Het is een eer om als iets zeldzaams op te treden voor God, Richteren 5:7. Wij moeten niet zeggen: "ik zou heengaan, als ik dacht voorspoed te zullen hebben," maar: "ik zal heengaan en het aan God overlaten of ik voorspoed zal hebben, hier ben ik, zend mij." Jesaja is zelf in een neerslachtige gemoedstoestand geweest, vers 5, vol van twijfel en vrees, maar nu hij de verzekering heeft van de vergeving van zijn zonde, zijn de wolken weggevaagd en is hij geschikt voor de dienst en ijverig er voor.

In hetgeen hij zegt komt

a. Zijn bereidheid uit, "hier ben ik, een vrijwilliger, niet geprest tot de dienst." Zie mij, zo luidt het oorspronkelijke. God zegt tot ons: Zie Mij. Hfd. 65:1, en hier ben Ik, Hoofdstuk 58:9, zelfs voordat wij roepen, laat ons dit zeggen tot Hem, als Hij roept.

b. Zijn besluit: Hier ben ik, bereid om de grootste moeilijkheden tegen te treden. Ik heb mijn aangezicht gesteld als een keisteen." Vergelijk dit met Hoofdstuk 50:4 - 7.

c. Zijn zich overgeven aan God: Zend mij waarheen Gij wilt, maak het gebruik van mij, dat U behaagt. Zend mij, Heer, geef mij opdracht en volledige instructies, zend mij, en dan zult Gij ongetwijfeld mij bijstaan." Het is een grote troost voor hen, die God zendt dat zij heengaan voor God, en dus kunnen spreken in Zijn naam als gezaghebbende, en zeker kunnen zijn dat Hij hen zal steunen en doorhelpen.

Jesaja 6:9 - 13

God houdt Jesaja aan zijn woord en zendt hem uit op een vreemde boodschap - de ondergang te voorzeggen van zijn volk, en hen zelfs te rijpen voor die ondergang, datgene tot hen te spreken, hetwelk door hun misbruik ervan een reuk des doods voor hen zal zijn ten dode. En dit moest een type en afschaduwing wezen van de staat van de Joodse kerk in de dagen van de Messias, wanneer zij hardnekkig het evangelie zullen verwerpen, en daarop zelf door God verworpen zullen worden. Deze verzen worden in het nieuwe testament zes maal ten dele aangehaald, of er wordt naar verwezen, hetgeen te kennen geeft dat deze geestelijke oordelen in evangelietijden dikwijls komen zullen, en dat zij, ofschoon zij het minste gedruis maken, en niet komen met uitwendig gelaat, toch het verschrikkelijkst zijn van allen. Aan Jesaja worden hier deze vier dingen te verstaan gegeven.

1. Dat de massa van het volk, tot hetwelk hij gezonden wordt, een doof oor zou lenen aan zijn prediking, en moedwillig de ogen zou sluiten voor al de ontdekkingen van de wil en de bedoeling van God, die hij hun te doen had, vers 9. "Ga heen, en zeg tot dit volk, dit dwaas, ongelukkig volk, zeg hun hoe dom en verdwaasd zij zijn." Jesaja moet voor hen prediken, en zij zullen hem horen, maar dat is ook alles, want zij zullen geen acht slaan op zijn woorden, zij zullen hem niet verstaan, zij zullen zich geen moeite geven, hem de aandacht niet schenken, die nodig is om hem te verstaan, zij zijn bevooroordeeld tegen hetgeen de ware zin en betekenis was van hetgeen hij zei, en daarom zullen zij hem niet verstaan. Zij zien wel - want het gezicht is duidelijk geschreven en op kleitafelen gesteld, opdat wie voorbijloopt het kunnen lezen - maar zij begrijpen het belang niet, dat zij er bij hebben, voor hen is het slechts beuzelpraat. Er zijn velen, die het geklank horen van Gods woord, maar er de kracht niet van gevoelen.

2. Dat zij, voor zoverre zij door zijn dienstwerk niet beter gemaakt zullen worden, zij, die moedwillig blind waren, door het oordeel Gods blind gemaakt zullen worden, vers 10. Zij willen u niet verstaan of bemerken, en daarom zult gij het werktuig zijn om hun hart vet te maken, ongevoelig en zinnelijk, en aldus hun oren nog zwaarder te maken en hun ogen nog dichter toe te sluiten, zodat ten slotte hun herstel en hun bekering ten enenmale onmogelijk zijn geworden, zij zullen met hun ogen het verderf niet zien, op welks rand zij zich bevinden, noch de weg om er aan te ontkomen, zij zullen met hun oren de waarschuwingen en onderrichtingen niet horen, die hun gegeven worden, noch met hun hart verstaan hetgeen tot hun vrede dient, zodat zij bekeerd worden van de dwaling van hun weg en genezen worden." De bekering van zondaren is hun genezing. Voor bekering is een recht verstaan nodig. Soms geeft God in de weg van een rechtvaardig oordeel de mensen over aan verblindheid van hun geest, en aan een kracht van de dwaling, omdat zij de waarheid niet wilden geloven, 2 Thessalonicenzen 2:11, 12. Die vuil is, dat hij nog vuil worde. Zelfs het Woord van God blijkt dikwijls een middel om dit te doen. De evangelische profeet zelf maakt het hart van dit volk vet, niet alleen zoals hij het voorzegt, dit vonnis in de naam van God over hen uitsprekende, en het onder die naam verzegelende, maar doordat zijn prediking de strekking er toe had, sommigen in hun valse gerustheid in slaap wiegende, voor wie het een lieflijk lied was, en anderen nog woedender en geweldiger makende, voor wie het zo'n verwijt was, dat zij het niet konden dragen. Sommigen beschouwden het woord als een voorrecht, en hun overtuigingen werden er door gesmoord, Jeremia 7:4, anderen beschouwden het als een terging, en hun bederf werd er door opgewekt.

3. Dat het gevolg hiervan hun algeheel verderf zou zijn, vers 11, 12. De profeet had tegen de gerechtigheid van dit vonnis niets in te brengen, noch weigert hij om op zo'n boodschap uit te gaan, maar hij vraagt: "Hoe lang, Heere?" - een plotselinge vraag, - "Zal het altijd zo wezen. Moet ik en moeten de andere profeten altijd tevergeefs onder hen arbeiden? En zal het nooit beter wezen met de zaken?" Of (te oordelen naar het antwoord): Heer, waar zal dit ten slotte toe leiden? Wat zal er het einde van wezen?" In antwoord hierop werd hem gezegd dat het op het algehele verderf van de Joodse kerk en van de Joodse natie zou uitlopen. Als het woord van God, inzonderheid het woord van het evangelie, aldus door hen misbruikt is geworden, dan zullen zij ontkerkt worden, dat is: de eigenschap van een kerk zal hun worden ontnomen, en bijgevolg zullen zij dan vergaan, verloren zijn. Hun steden en hun landhuizen zullen onbewoond zijn, het land zal braak liggen, met verwoesting verstoord zijn, de mensen, die de huizen meest bewonen en het land bebouwen, allen gedood zijnde door het zwaard, door hongersnood of pestilentie, en zij, die aan de dood ontkwamen, ver weggevoerd zijnde in gevangenschap, zodat er een grote en algemene verlatenheid zal zijn in het midden van het land, dat volkrijke land zal een woestijn worden, en die roem van alle landen zal verlaten wezen. Geestelijke oordelen brengen dikwijls tijdelijke oordelen mee over personen en plaatsen. Dit werd ten dele vervuld in de verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeeën, toen het land, verwoest en verlaten zijnde, zijn sabbatten genoot zeventig jaren lang, maar de voorafgaande voorzeggingen zo uitdrukkelijk toegepast zijnde in het nieuwe testament op de Joden in de tijd van onze Zaligmaker, wijst dit ongetwijfeld op de laatste verwoesting en ondergang van dat volk door de Romeinen, waarin het een volkomen vervulling had, dat volk en dat land zijn tot op de huldige dag nog onder de uitwerking daarvan.

4. Dat toch een overblijfsel behouden zal worden als een gedenkteken van Gods genade, vers 13. Dit was er in de laatste verwoesting van het Joodse volk, Romeinen 11, 5. Alzo is er dan ook in deze tegenwoordige tijd een overblijfsel geworden, want aldus was het hier geschreven: nog een tiende deel zal daarin zijn, een zeker getal, maar een zeer klein getal in vergelijking met de menigte van hen, die zullen omkomen in hun ongeloof, het is hetgeen

onder de wet Gods deel was, zij zullen God gewijd zijn, zoals de tienden het waren, en zullen wezen tot Zijn dienst en Zijn eer. Betreffende dit tiende, dit behouden overblijfsel wordt ons hier gezegd:

- a. Dat zij zullen weerkeren, Hoofdstuk 6:13, 10:21, zullen weerkeren van de zonde tot God en hun plicht, weerkeren uit de ballingschap naar hun eigen land, God zal hen bekeren, en zij zullen bekeerd zijn.
- b. Dat zij zullen gegeten worden vers 13, dat is: zij zullen door God worden aangenomen, zoals de tienden het waren, die spijze waren in Gods huis, Maleachi 3:10. Het behouden van dit overblijfsel zal spijze zijn voor het geloof en de hoop van hen, die het goede wensen voor het koninkrijk Gods.
- c. Dat zij als de haageik zullen wezen in de winter, die leven heeft ofschoon hij geen bladeren heeft, als de eik, waarin nog substantie is, zelfs als hij zijn bladeren afwerpt zo zal dit overblijfsel zijn. Wel zijn zij beroofd van hun uitwendige voorspoed, en zij moeten met anderen in de algemene rampen delen, maar evenals een boom in de lente zullen zij zich herstellen en opnieuw bloeien, hoewel zij vallen, zullen zij toch niet weggeworpen worden, voor een boom, als hij afgehouden wordt, is er verwachting, dat hij zich nog zal veranderen en zijn scheut niet zal ophouden, Job 14:7.
- d. Dat dit onderscheiden overblijfsel de steun zal zijn van de openbare belangen, het heilig zaad in de ziel is de steun van de mens, een beginsel van genade in het hart zal er leven in behouden, die uit God geboren is, diens zand blijft in leem, 1 Johannes 3, 9. Zo is het heilig zaad in het land de ondersteuning van het land, behoedt het er voor om geheel ontbonden of opgelost te worden, stelt er de pilaren van vast. Psalm 75:4. Zie Hoofdstuk 1:9. Sommigen lezen de voorafgaande zinsnede met deze aldus: Gelijk de steun te Sallecheth is in de olmen en de eiken, zo is het heilig zaad het steunsel ervan, gelijk de bomen, die aan beide zijden van het verhoogde voetpad groeien, dat van het paleis des konings naar de tempel voert, 1 Koningen 10:5, bij de poort van Sallecheth, 1 Kronieken 26:16, dit voetpad steunen door de aarde er op te houden, die anders zou afbrokkelen, zo is het kleine overblijfsel van godsdienstige, ernstige, biddende mensen het steunsel van de staat, en draagt er toe bij om de dingen bij elkaar te houden en de staat voor algeheel verval of inzinking te behoeden. Sommigen houden het er voor, dat met het heilig zaad Christus bedoeld wordt, het Joodse volk is daarom voor een algehele ondergang behoed, omdat uit hen, voor zover het vlees aangaat, Christus moest voortkomen, Romeinen 9:5. Verderf het niet, er is een zegen in, Hoofdstuk 65:8, en nadat die zegen gekomen was, is het spoedig verwoest geworden. De overweging daarvan was bestemd om voor de profeet een steun te zijn in zijn arbeid. Of schoon verreweg de meesten zullen omkomen in hun ongeloof zal toch voor sommigen zijn woord een reuk des levens zijn ten leven. Als de leraren het middel zijn geweest, om een enkele ziel te behouden, dan hebben zij niet tevergeefs gearbeid.

HOOFDSTUK 7

1 Het geschiedde nu in de dagen van Achaz, de zoon van Jotham, de zoon van Uzzia, de koning van Juda, dat Rezin, de koning van Syrie, en Pekah, de zoon van Remalia, de koning van Israël, optoog naar Jeruzalem, ten oorlog tegen haar; maar hij vermocht met strijden niet tegen haar. 2 Als men de huize Davids boodschapte, zeggende: De Syriërs rusten op Efraïm, zo bewoog zich zijn hart en het hart zijns volks, gelijk de bomen des wouds bewogen worden van de wind. 3 En de HEERE zeide tot Jesaja: Ga nu uit, Achaz tegemoet, gij en uw zoon, Schear - Jaschub, aan het einde van de watergang des oppersten vijvers, aan de hogen weg van het veld des vollers; 4 En zeg tot hem: Wacht u, en zijt gerust, vrees niet, en uw hart worde niet week, vanwege die twee staarten dezer rokende vuurbranden; vanwege de ontsteking des toorns van Rezin en der Syriërs, en van de zoon van Remalia; 5 Omdat de Syriër kwaad tegen u beraadslaagd heeft, met Efraïm en de zoon van Remalia, zeggende: 6 Laat ons optrekken tegen Juda, en het verdriet aandoen, en het onder ons delen, en de zoon van Tabeal koning maken in het midden van hen. 7 Alzo zegt de Heere HEERE: Het zal niet bestaan, en het zal niet geschieden. 8 Maar Damaskus zal het hoofd van Syrie zijn, en Rezin het hoofd van Damaskus; en in nog vijf en zestig jaren zal Efraïm verbroken worden, dat het geen volk zij. 9 Ondertussen zal Samaria Efraïms hoofd zijn, en de zoon van Remalia het hoofd van Samaria. Indien gijlieden niet gelooft, zekerlijk, gij zult niet bevestigd worden. 10 En de HEERE voer voort te spreken tot Achaz, zeggende: 11 Eis u een teken van de HEERE, uw God; eis beneden in de diepte, of eis boven uit de hoogte. 12 Doch Achaz zeide: Ik zal het niet eisen, en ik zal de HEERE niet verzoeken. 13 Toen zeide hij: Hoort gijlieden nu, gij, huis van David! is het ulieden te weinig, dat gij de mensen moede maakt, dat gij ook mijn God moede maakt? 14 Daarom zal de Heere Zelf ulieden een teken geven; ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam IMMANUEL heten. 15 Boter en honig zal Hij eten, totdat Hij wete te verwerpen het kwade, en te verkiezen het goede. 16 Zekerlijk, eer dit Knechtje weet te verwerpen het kwade, en te verkiezen het goede, zal dat land, waarover gij verdrietig zijt, verlaten zijn van zijn twee koningen. 17 Doch de HEERE zal over u, en over uw volk, en over uws vaders huis, dagen doen komen, hoedanige niet gekomen zijn van dien dag af, dat Efraïm van Juda is afgeweken, door de koning van Assyrië.

18 Want het zal te dien dage geschieden, dat de HEERE zal toesissen de vliegen, die aan het einde der rivieren van Egypte zijn, en de bijen die in het land van Assur zijn. 19 En zij zullen komen, en zij allen zullen rusten in de woeste dalen, en in de kloven der steenrotsen, en in al de doornhagen, en in alle geprezeene plaatsen. 20 Te dien dage zal de Heere door een gehuurd scheermes, hetwelk aan gene zijde der rivier is, door de koning van Assyrië, afscheren het hoofd, en het haar der voeten; ja, het zal ook de baard gans wegnemen. 21 En het zal geschieden te dien dage, dat iemand een koetje in het leven zal behouden hebben, en twee schapen; 22 En het zal geschieden, dat hij vanwege de veelheid der melk, die zij geven zullen, boter zal eten; ja, een ieder, die overgebleven zal zijn in het midden des lands, die zal boter en honig eten. 23 Ook zal het te dienzelfden dage geschieden, dat iedere plaats, alwaar duizend wijnstokken geweest zijn, van duizend zilverlingen, tot doornen en distelen zal zijn; 24 Dat men met pijlen en met de boog aldaar zal moeten gaan; want het ganse land zal doornen en distelen zijn. 25 Ook al de bergen, die men met houwelen pleegt om te hakken, daar zal men niet komen uit vrees der doornen en der distelen; maar die zullen wezen tot inzending van de os, en tot vertreding van het kleinvee.

Dit hoofdstuk is een gelegenheidspreek waarin de profeet beide van goedertierenheid en recht zingt voor hen, die geen van beide bemerkten of verstonden, hij speelde voor hen op de fluit, maar zij dansten niet, hij zong hun klaagliederen, maar zij weenden niet. Hier is:

I. De ontsteltenis, waarin Achaz was wegens de aanval van de verbonden krijgsmachten van de Syriërs en van Israël tegen Jeruzalem, vers 1, 2.

II. De verzekering, die God hem tot zijn bemoediging zond door de profeet, dat de aanval verijdeld zou worden en Jeruzalem behouden zou blijven, vers 3 - 9.

III. De bevestiging hiervan door een teken dat God aan Achaz gaf, toen hu weigerde om een teken te vragen, verwijzende naar Christus en onze verlossing door Hem, vers 10 - 16.

IV. Een bedreiging van de grote verwoesting, die God over Achaz en zijn koninkrijk zal laten komen door de Assyriërs, ofschoon zij nu aan de storm ontkomen zijn, omdat zij nog in hun

goddeloosheid bleven voortgaan, vers 17 - 25. En dit is geschreven beide tot onze vertroosting en tot onze waarschuwing.

Jesaja 7:1 - 9

De opdracht van de profeet Jesaja werd vernieuwd in het jaar toen koning Uzzia stierf, Hoofdstuk 6:1. Jotham, zijn zoon regeerde, en regeerde goed gedurende zestien jaar. Gedurende al die tijd heeft Jesaja ongetwijfeld geprofeteerd, naar het hem bevolen was, en toch hebben wij in dit boek geen van zijn profetieën, gedateerd van de regering van Jotham, maar die, welke het eerst komt, was in de dagen van Achaz, de zoon van Jotham. Vele voortreffelijke, nuttige leerredenen heeft hij uitgesproken, die niet uitgegeven of in de registers bewaard zijn, want indien alles, wat merkwaardig was, geschreven ware, de wereld zelf zou de geschreven boeken niet kunnen bevatten, Johannes 21:25. Misschien had hij onder de regering van Achaz, een goddeloos koning, niet zoveel gelegenheid, om voor het hof te prediken, als in de tijd van Jotham, en heeft hij daarom meer geschreven tot een getuigenis tegen hen. Hier is:

I. Een zeer geducht complot gevormd tegen Jeruzalem door Rezin, de koning van Syrië, en Pekah, de koning van Israël, twee naburige potentaten, die in de laatste tijd al invallen hadden gedaan in Juda, aan het einde van de regering van Jotham begon De Heere in Juda te zenden Rezin, de koning van Syrië, en Pekah, de zoon van Remalia, 2 Koningen 15:37. Maar nu, in het tweede of derde jaar van de regering van Achaz, hebben zij, aangemoedigd door hun vorig succes, een verbond met elkaar aangegaan tegen Juda, omdat Achaz, ofschoon hij het zwaard boven zijn hoofd vond, zijn regering toch begon met afgoderij, daarom gaf hem de Heer, zijn God, in de hand van de koning van Syrië, 2 Kronieken 28:5, en in de hand van de koning van Israël, en er werd een grote slachting aangericht door hen in het koninkrijk, vers 6, 7. Trots en opgeblazen door deze overwinning trokken zij op tegen Jeruzalem, de koninklijke stad, ten oorlog tegen haar om haar te belegeren en er zich meester van te maken, maar het bleek in het einde dat zij hun doel niet konden bereiken. De zonde van een land brengt invallen van buitenlandse vijanden teweeg, en verraaft alle voordelige en gemakkelijke toegangen aan de vijand. En God maakt soms het een goddeloze volk tot een gesel voor het andere, maar gewoonlijk begint het oordeel met het huis Gods.

II. De grote benauwdheid, die over Achaz en zijn hof is gekomen toen hun dit plan bericht werd. Het werd de huize Davids aangezegd, dat Syrië en Efraïm een verbond hadden getekend tegen Juda, vers 2. Dit ontaalde koninklijke geslacht wordt het huls Davids genoemd, om ons te herinneren aan het artikel van Gods verbond met David: Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten en in Mijn rechten niet wandelen, indien zij Mijn inzettingen ontheiligen en Mijn geboden niet houden, zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken en hun ongerechtigheid met plagen maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hen niet wegnemen, Psalm 89:31 - 33, hetgeen op merkwaardige wijze in dit hoofdstuk vervuld is.

De tijding gekomen zijnde dat de legers van Syrië en Israël zich verenigd hadden en te velde waren getrokken, is er over het hof, de stad en het land een grote ontsteltenis gekomen, het hart van Achaz werd bewogen door vrees, en toen was het niet te verwonderen dat het hart van zijn volk het ook was, hun hart bewoog zich gelijk de bomen van het woud bewogen worden door de wind, zij werden geschokt en geschud en in grote verwarring gebracht, zij wankelden en waren onzeker in hun raad, heen en weer gejaagd, en konden tot geen vast besluit komen. Zij bogen zich voor de storm, en gaven alles op als verloren, daar zij het nutteloos achtten om weerstand te bieden. Nu was het de bewustheid van schuld, die hun deze angst veroorzaakte, alsmede de zwakheid van hun geloof, zij hadden God tot hun vijand gemaakt, en wisten niet hoe Hem tot hun vriend te maken, en daarom werden zij

getiranniseerd door hun angsten, terwijl zij, die een onergerlijk geweten bewaren en wier hart bereid is, vertrouwend op God, niet behoeven te vrezen al veranderde de aarde haar plaats, maar de goddelozen door het geruis van een gedreven blad gejaagd worden, Leviticus 26:36.

III. De orders, die aan Jesaja gegeven worden om Achaz in zijn benauwdheid te gaan bemoedigen, niet om zijnentwil, hij verdiende niets van God te horen dan woorden van verschrikking, die nog beproeving zouden toevoegen aan zijn smart, maar omdat hij een zoon was van David, en koning was van Juda. God had vriendelijkheid voor hem om zijns vaders wil, die niet vergeten moet worden, en ter wille van zijn volk, dat niet verlaten moet worden, maar bemoedigd zou wordend indien Achaz het was.

Merk op:

1. God gebod de profeet om Achaz tegemoet te gaan, hoewel deze niet om de profeet gezonden had om met hem te spreken, noch hem verzocht had om De Heere voor hem te vragen, vers 3. Ga nu uit Achaz tegemoet. God wordt dikwijls gevonden van hen, die Hem niet zoeken, en nog veel meer zal Hij gevonden worden van hen, die Hem naarstig zoeken, Hij spreekt van vertroosting tot velen, die dit niet alleen niet waardig zijn, maar er niet eens naar vragen.

2. Hij beval hem om zijn zoontje mee te nemen, omdat er in zijn naam een prediking was Shear - Jaschub - een overblijfsel zal weerkeren. De profeten hebben soms wat zij predikten, als het ware, geregistreerd in de namen van hun kinderen, zoals Hoséa 1:4, G, 9, daarom, worden Jesaja's kinderen gezegd te zijn tot tekenen, Hoofdstuk 8:18. Deze zoon werd aldus genoemd tot bemoediging van diegenen van Gods volk, die in gevangenschap weggevoerd werden, hun verzekerende dat tenminste een overblijfsel van hen zou weerkeren, hetgeen meer is dan wij kunnen zeggen te verdienen, maar toen deed God nog meer dan Hij had beloofd, want Hij droeg zorg niet alleen dat een overblijfsel zou wederkeren, maar het volle getal van hen die door de verenigde krijgsmacht van Syrië en Israël gevangen waren genomen, 2 Kronieken 28:15.

3. Hij onderrichtte hem waar hij Achaz zou vinden, hij zal hem ontmoeten, niet in de tempel, of in de synagoge, of in de koninklijke kapel, maar aan het einde van de watergang bij de opperste vijvers, waar hij zich waarschijnlijk bevond met velen van zijn dienaren om zich heen, overleggende hoe de waterwerken te behouden voor de stad, of de vijand van het voordeel ervan te beroven, Hoofdstuk 22:9, 11, 2 Kronieken 32:3, 4, of om enige noodzakelijke aanwijzingen te geven om de stad zo goed zij konden te versterken ú en misschien heeft hij alles in een zeer slechte staat van verdediging gevonden, de waterleiding defect, en ook andere dingen in een toestand van verval, zijn vrees nam toe, en hij bevond zich in groter verlegenheid dan ooit, en daarom: Ga hem daar tegemoet. Soms zendt God zeer ter rechter tijd vertroosting aan Zijn volk, en ten tijde als zij bevreesd zijn, moedigt Hij hen aan om op Hem te vertrouwen.

4. Hij legt hem woorden in de mond, want anders zou de profeet niet geweten hebben hoe een goede tijding te brengen aan zo'n slechte man, aan een zondaar in Sion, die bevreesd behoort te wezen, maar God bedoelde het tot steun voor de getrouwe Israëlieten.

A. De profeet moet hun vrees bestraffen en hun aanraden om er volstrekt niet aan toe te geven, maar hun bezonnenheid en hun tegenwoordigheid van geest, te behouden, vers 4 Wacht u en weest gerust. Om gerust te zijn is behoedzaamheid nodig, om kalmte van gemoed te hebben is het nodig op onze hoede te zijn tegen de dingen die dreigen ons te verontrusten. "Vrees niet met deze ontsteltenis, deze vrees, die verzwakt en waarin pijn is en uw hart worde niet week, zodat het bezwijkt, maar hebt goede moed en wees sterk laat de vrees u niet

beroven van de steun en de hulp, die u door verstand en godsdienst geboden worden." Zij die verwachten dat God hen zal helpen moeten zichzelf helpen, Psalm 27:14.

B. Hij moet hen leren, hun vijanden te verachten, niet in hoogmoed, of in valse gerustheid, of in onachtzaamheid - niets is gevaarlijker dan op die wijze zijn vijanden te verachten - maar in geloof en vertrouwen op God. Achaz' vrees noemt hen twee machtige vijanden, tegen geen van beiden was hij opgewassen, maar samengebonden zijnde, kon hij er niet eens aan denken om hun het hoofd te bieden. "Neen" zegt de profeet " zij zijn de staarten van rokende vuurhaarden en zij brengen elkaar in een nog ergere toestand door samen verbonden te zijn, zoals stukken hout die in het vuur bij elkaar gelegd zijnde, heftiger branden, maar het zijn wel rokende vuren en waar rook is daar is ook enig vuur, maar het kan niet zoveel zijn als gevreesd wordt, hun dreigementen zullen in rook opgaan, verdwijnen. Farao, de koning van Egypte, is maar een gedruis, Jeremia 46:17 en Rezin de koning van Syrië, is maar rook - en dat zijn ook al de vijanden van Gods kerk, rokende vlaswieken, die spoedig uitgeblust worden, - zij zijn slechts staarten van vuurbranden, inzekere zin eeds uitgebrand, hun kracht is vergaan, zij hebben zichzelf verteerd door de hitte van hun eigen toorn, gij kunt uw voet op hen zetten en alzo hun vuur uitblussen". De twee koninkrijken van Syrië en Israël waren nu hun ondergang reeds nabij. Hoe meer het oog hebben op God als een verterend vuur, hoe minder reden wij zullen hebben om mensen te vrezen al zijn zij nog zo woedend, ja wij zullen instaat zijn hen te verachten als zijnde slechte rokende vuurbranden.

C. Hij moet hun verzekeren dat het tegenwoordige plan van deze hoge bond - genoten - zo beschouwen zij zichzelf - tegen Jeruzalem gewis zal verijdeld zal worden, op niets zal uitlopen, vers 5 - 7.

a. Dezelfde zaak die Achaz zo geducht en dreigend vond, wordt de oorzaak van hun nederlaag, en dat was de diepte van hun plan en de lengte van hun hoop. "Daarom zullen zij teleurgesteld en met schande teruggezonden worden, omdat zij kwaad tegen u beraadslaagd hebben, hetgeen een belediging is van God, deze vuurbranden zijn een rook in Zijn neus, Hoofdst.65:5, en daarom moeten zij uitgeblust worden".

Ten eerste: Zij zijn zeer nijdig en boosaardig, en daarom zullen zij niet voorspoedig zijn. Juda had hen geen onrecht gedaan, zij hadden zelfs geen voorwendsel om met Achaz te twisten, maar zonder enige reden zeggen zij: "Laat ons optrekken tegen Juda en het verdriet aandoen." Zij die kwellend zijn voor anderen en anderen zonder oorzaak verdriet aandoen, kunnen niet verwachten voorspoedig te zullen zijn, zij die het beminnen kwaad te doen kunnen niet verwachten dat het hun zal welgaan.

Ten tweede: Zij zijn zeer gerust, gans zeker van de overwinning: zij zullen Juda verdriet doen door er tegen op te trekken, maar dat is nog niet alles, zij twijfelen niet, of zij zullen een bres maken in de muur van Jeruzalem, breed genoeg om er hun leger door te laten binnenrukken, of zij rekenen er op het koninkrijk in twee delen te kunnen verdelen, één voor de koning van Israël, het andere voor de koning van Syrië, die een onderkoning wilde aanstellen, namelijk de zoon van Tabeal, een onbekend persoon van geen aanzien of betekenis, het is onzeker of hij een Syriër of een Israëliet was. Zo zeker waren zij ervan hun doel te zullen bereiken, dat zij de buit verdeelden vóór zij hem hadden. Zij die het minst minachtend zijn, zijn gewoonlijk het minst voorspoedig, want God veracht gewis de verachters.

b. God zelf geeft hun Zijn woord, dat de aanslag niet zal geschieden, vers 7. Alzo zegt De Heere JEHOVAH, de vrijmachtige Heer van allen, die de raad van de heidenen vernietigt, Psalm 33:10. Hij zegt: "Het zal niet bestaan en het zal niet geschieden, hun maatregelen zullen allen verbroken worden en zij zullen niet in staat zijn hun onderneming te volvoeren." Al wat staat tegen God of denkt te kunnen staan zonder Hem, kan niet lang bestaan. De mens

wikt maar God beschikt, en wie zegt iets hetwelk geschied, zo De Heere het niet beveelt, of ertegenbevel voor geeft? Klaagliederen 3:37. Zie Spreuken 19:21.

D. Hij moet hun ten slotte een vooruitzicht geven van het verderf van deze vijanden, die nu zulk een verschrikking voor hen waren.

a. Geen van beiden zal zijn gebied vergroten, of zijn veroveringen voortzetten. De hoofdstad van Syrië is Damaskus, en het hoofd van Damascus is Rezin, daar roemt hij in, en laat hem daarmee tevreden zijn, vers 9. De hoofdstad van Efraïm is gedurende lange tijd Samaria geweest, en het hoofd van Samaria is nu Pekah, de zoon van Remalia, aan deze zal bekend gemaakt worden wat van hen is, hun grenzen zijn vastgesteld, en zij zullen ze niet overschrijden om zich meester te maken van de steden van Juda, en nog veel minder om Jeruzalem tot hun prooi te maken. Gelijk God de woning van de mensen heeft bepaald Hand.17:27 zo heeft Hij voor de vorsten de grenzen van hun gebied vastgesteld, binnen welke zij behoren te blijven, e zij moeten geen inbreuk maken op de rechten van hun burenen.

b. Efraïm, die misschien de boosaardigste en voortvarendste vijand was van die twee, zal binnenkort geheel ontworteld worden, en er zover vandaan zijn om zich van de landen van anderen meester te maken, dat zij niet instaat zullen zijn om het hunne te behouden. De uitleggers zijn in grote verlegenheid over de vraag hoe de vijf en zestig jaren te beschouwen, binnen welke Efraïm ophouden zal een volk te zijn, want de gevankelijke wegvoering van de tien stammen heeft reeds elf jaren later plaats gehad, en sommigen houden het voor een vergissing van de overschrijvers, en denken dat hier gelezen moet worden binnen zes en vijf jaren, dat dan juist elf is. Maar het is moeilijk om dit toe te geven. Anderen houden het er voor dat het vijf en zestig jaren was van de tijd toen de profeet Amos voor het eerst de ondergang heeft voorgezegd van het rijk van de tien stammen, en enige latere uitleggers achten dat het ziet op de laatste verwoesting van dat land door Esar - Haddon, die omstreeks vijf en zestig jaren hierna plaats had. Toen was Efraïm zo verbroken, dat het geen volk meer was. Nu was het de grootste dwaasheid van de wereld dat zij hun burenen ten verderve wilden brengen, die zelf voor het verderf getekend waren en er reeds zo nabij waren. Zie wat een profeet hun zei toen zij zo triomfeerden over Juda, 2 Kronieken 28:10. Bij u zijn schulden tegen De Heere uw God.

E. Hij moet hen aansporen om geloof te mengen met de verzekering, die hij hun had gegeven, vers 9. "Indien gij niet gelooft wat tot u gezegd wordt, zeker, gij zult niet bevestigd worden, uw bewogen, wankelende staat zal niet bevestigd worden, uw onrustig gemoed zal het niet, ofschoon hetgeen u gezegd wordt zo bemoedigend is, zal het toch voor u niet zo zijn, tenzij gij het gelooft en Gods woord wilt aannemen." De genade des geloofs is volstrekt noodzakelijk om kalmte en rust te doen heersen in het gemoed temidden van al de opschudding en beroering van deze tegenwoordige tijd, 2 Kronieken 20:20.

Jesaja 7:10 - 16

I. Hier doet God door Zijn profeet een genadig aanbod aan Achaz, om de voorgaande voorspellingen te bevestigen en zijn geloof er aan door zulk een teken of wonder, als hij zou verkiezen, vers 10, 11. Eis u een teken van De Heere uw God. Zie hier de Goddelijke trouw en waarheid, God zegt ons niets dan hetgeen Hij kan en wil bewijzen. Zie Zijn verwonderlijke neerbuigende goedheid jegens de mens, daar Hij bereid is om aan de erfgenamen van de beloftenis overvloedig te bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad. Hebreeën 6:17. Hij neemt onze zwakheid in aanmerking, en dat wij, liggende in het midden van een wereld van de zinnen, zo licht geneigd zijn om zichtbare en tastbare wijzen te begeren, waarom Hij ons bevoorrecht heeft met sacramentele tekens en zegels. Achaz was een slecht man, toch wordt God De Heere zijn God genoemd, omdat hij een kind was van Abraham en David, en van het

verbond, dat met hen gemaakt was. Zie hoe genadig God is, zelfs voor de boze en ongehoorzame, aan Achaz wordt gezegd zijn teken te kiezen, zoals aan Gideon ten opzichte van zijn vlies, Richteren 6:37. Dat hij zich een teken opeist, hetzij in de lucht, of op de aarde, of in het water, want in die allen is Gods macht dezelfde.

II. Achaz wijst dit aanbod ruw af, en (hetgeen niet beleefd is tegenover een meerdere) slaat het vriendelijk aanbod met verachting af vers 12. Ik zal het niet eisen. De ware reden, waarom hij niet om een teken wilde vragen was dat hij steunde en rekende op de Assyriërs op hun krijgsmacht en hun goden, en daarom niets verplicht wilde zijn aan de God van Israël, en zich ook niet aan enigerlei verplichting aan Hem wilde onderwerpen. Hij wilde om geen teken vragen ter bevestiging van zijn geloof omdat hij besloten had in zijn ongeloof te volharden, en aan zijn twijfelingen en zijn wantrouwen wilde toegeven, maar hij gaf er een vrome reden voor op: ik zal De Heere niet verzoeken, alsof het een verzoeken van God was om datgene te doen waartoe God zelf teem uitnodigt, hem aanwijst om te doen. Een verborgen ontevredenheid op God wordt dikwijls vermomd onder een schone schijn van eerbied voor Hem, en zij, die besloten hebben, om God niet te vertrouwen, wenden voor dat zij Hem niet willen verzoeken.

III. De profeet bestraft hem en zijn hof, hem en het huis van David, het gehele koninklijke geslacht om hun minachting van profetie en de weinige waardering, die zij hebben voor Goddelijke openbaring, vers 13. "Is het ulieden te weinig, dat gij de mensen moe maakt door uw verdrukking en tirannie, waarmee gij u tot een last en een verfoeiing maakt voor het mensdom, dat gij ook mijn God moe maakt met de beledigingen, die gij Hem aandoet?" Zoals de onrechtvaardige rechter, die God niet vreesde en geen mens ontzag, Lukas 18:2. Gij vermoeit De Heere met uw woorden, Maleáchi 2:17.

Niets is grievender voor de God des hemels dan om gewantrouwd te worden: "Zult gij mijn God moe maken. Zult gij veronderstellen dat Hij moe is en niet instaat om u te helpen, of dat Hij het moe is om u goed te doen? Daar de jongen moe en mat worden kunt gij al uw vrienden vermoeid hebben, maar de Schepper van de aarde wordt moede noch mat, Jesaja 40:30, 31. Of aldus: als gij de profeet beledigt, dan denkt gij slechts minachting te betonen aan mensen gelijk gij zelf zijt, en bedenkt niet dat gij God zelf beledigt, wiens boden zij zijn, en dus Hem minachting betoont, die u dit zeer euvel duidt. De profeet noemt God hier zijn God, en dat wel met zeer grote blijdschap, Achaz wilde niet zeggen: Hij is mijn God, hoewel de profeet hem er toe uitgenodigd had om dit te zeggen, vers 11, Eis u een teken van De Heere uw God, maar Jesaja zal zeggen: Hij is de mijne, Wat anderen ook mogen doen, wij moeten De Heere erkennen als onze God en ons aan Hem houden.

IV. In de naam van God geeft de profeet hun een teken. "Gij wilt om geen teken vragen maar het ongeloof van de mensen zal de belofte Gods niet teniet doen. De Heere zelf zal u een teken geven, vers 14, een dubbel teken."

1. Een teken in het algemeen van Zijn welwillendheid jegens Israël en het huis van David, gij kunt er staat op maken, dat Hij genade voor u heeft weggelegd, en dat gij door uw God niet zijt verlaten, hoe groot uw tegenwoordige benauwdheid ook zij, en hoe dreigend het gevaar ook zij, waarin gij u bevindt, want uit uw volk, uit uw geslacht, moet de Messias geboren worden, en gij kunt niet verdorven worden, d.i. gij kunt niet te gronde gaan, terwijl die zegen nog in u is, die ingeleid zal worden.

a. Op heerlijke wijze, want terwijl u dikwijls gezegd is dat Hij onder ulieden geboren zal worden, moet ik u nu nog nader mededelen, dat Hij geboren zal worden uit een maagd, hetgeen zal aanduiden beide de Goddelijke macht en de Goddelijke reinheid, waarmee Hij in de wereld komen zal, dat Hij een buitengewoon persoon zal zijn, want Hij zal niet door

gewone generatie geboren worden, en dat Hij iets heiligs zal zijn, niet bevlekt door de algemene verontreiniging van de menselijke natuur en daarom onbetwistbaar geschikt en bevoegd om de troon te hebben van Zijn vader David. Nu was dit, hoewel het pas ruim vijfhonderd jaren later vervuld zou worden, een zeer bemoedigend teken voor het huls van David (en tot hen is onder die titel de profetie gericht, vers 13) en een verzekering dat God hen niet zou verstoten. Efraïm heeft Juda wel benijd, Hoofdstuk 11:13, en het toegelegd op het verderf van het koninkrijk, maar kon niet overmogen, want de scepter zal nooit van Juda wijken voordat de Silo komt, Genesis 49:10. Zij, die door God bestemd zijn voor de grote verlossing, kunnen dit voor een stellig teken aannemen, dat zij door generlei benauwdheid, die over hen komen kan, verslonden zullen worden.

b. Deze Messias zal ingeleid worden voor een heerlijke boodschap, die opgesloten ligt in Zijn heerlijke naam, men zal Zijn naam Immanuel heten - Immanuel, God met ons, God in onze natuur, God in vrede met ons, in verbond met ons. Dit is vervuld geworden, toen zij Zijn naam noemden Jezus - Zaligmaker, Mattheüs 1:21, 23. Want indien Hij niet Immanuel - God met ons ware geweest, dan zou Hij niet Jezus - Zaligmaker, hebben kunnen wezen. Nu was dit nog een verder teken van Gods gunst jegens het huis van David en de stam van Juda, want Hij, die voornemens was deze grote verlossing voor hen te werken, zal ongetwijfeld ook al de andere verlossingen tot stand brengen, welke daarvan type en afschaduwing moesten zijn, er als het ware het preludium van zullen zijn. Hier is een teken voor u, niet in de diepte, noch in de hoogte, maar in de profetie, in de belofte, in het verbond, gemaakt met David, waarvoor gij geen vreemdelingen zijt, het beloofde Zaad zal Immanuel, God met ons wezen, laat dit woord u vertroosten, Hoofdstuk 8:10, God is met ons, en, vers 8, dat uw land Immanuels land is. Laat het hart van het huis Davids niet aldus bewogen worden, vers 2, noch Juda het aanstellen tot koning vrezende van de zoon van Tabeal vers 6, want niets kan de erfopvolging afsnijden van de Zone Davids, die Immanuel zal zijn." De sterkste vertroosting in tijden van benauwdheid zijn die, welke ontleend zijn aan Christus, aan onze betrekking tot Hem, ons deel aan Hem, en onze verwachtingen van Hem.

Van dit kind wordt ook voorzien, vers 15, dat Hij, hoewel Hij niet geboren zal worden als andere kinderen, maar uit een maagd, toch wezenlijk en waarachtig mens zal wezen, en als andere kinderen opgevoed en grootgebracht zal worden. Boter en honing zal hij eten, zoals andere kinderen, inzonderheid de kinderen van het land, dat overvloedig van melk en honing. Hoewel Hij ontvangen is door de kracht van de Heilige Geest, zal Hij daarom toch niet met engelenspijs gevoed worden, maar, zoals het Hem betaamt, in alles de broeders gelijk worden, Hebréeën 2:17.

Ook zal Hij, hoewel aldus op buitengewone wijze gegenereerd zijnde, toch niet terstond een volwassen man zijn, maar zich, evenals andere kinderen, tragsgewijze ontwikkelen, door de onderscheidene toestanden van de kindsheid en de jeugd heen gaan om tot de mannelijke leeftijd te komen, toenemen in wijsheid en statuur, eindelijk krachtig van geest worden en tot rijpheid komen, en dan weten het kwade te verwerpen en het goede te verkiezen. Zie Lukas 2:40, 52. Kinderen worden gevoed als zij klein zijn, ten einde onderwezen en onderricht te worden als zij opgroeien, zij worden onderhouden ten einde opgevoed te worden.

2. Hier is een ander teken in het bijzonder van het spoedige verderf van deze twee machtige vorsten, die nu een verschrikking waren voor Juda, vers 16. "Eer dit jongsken, dat ik nu in mijn armen heb - hij bedoelt niet Immanuel, maar Schear - Jaschub, zijn eigen zoon, die hij op Gods bevel moest meenemen tot een teken, vers 3, "eer dit jongske zal weten te verwerpen het kwade en het goede te verkiezen," (en zij, die zagen wat zijn tegenwoordige grootte en ontwikkeling waren, konden gemakkelijk gissen hoe lang dit nog zal duren) eer dit kind drie of vier jaren ouder zal zijn, zal het land, waarvan gij een afkeer hebt, vers 16, deze verbonden

krijgsmachten van Israëlieten en Syriërs, tegen welke gij zulk een vijandschap koestert en waarvoor gij zo bevreesd zijt, van zijn twee koningen verlaten zijn, beide van Pekah en van Rezin, die in een zo nauw verbond waren, dat het was alsof zij slechts van één koninkrijk koningen waren. Dit is volkomen vervuld geworden, want binnen twee of drie jaren daarna, heeft Hoséa een verbintenis gemaakt tegen Pekah en hem gedood, 2 Koningen 15:30, en voor deze gebeurtenis had de koning van Assyrië Damascus ingenomen en Rezin gedood, 2 Koningen 16:9. Ja meer, er had nu een gebeurtenis plaats, waarvan dit kind de profetie droeg in zijn naam, en die een voorproef en onderpand was van de latere gebeurtenis. Schear Jaschub betekent: Het overblijfsel zal weerkeren, hetgeen voorzeker wees op de wonderbare terugkeer van die twee honderdduizend gevangenen, die door Pekah en Rezin waren weggevoerd, en teruggebracht werden, niet door kracht of geweld, maar door de Geest des Heeren der heerschen. Lees het verhaal hiervan in 2 Kronieken 28:8 - 15. De profetische naamgeving van dit kind aldus vervuld zijnde, zal hetgeen er nog verder hem betreffende werd bijgevoegd ongetwijfeld evenzo vervuld worden, namelijk dat beide Syrië en Israël van hun koningen beroofd zullen worden. De ene zegen van God kan ons doen hopen op een andere zegen, als wij er door aangespoord worden om ons er voor te bereiden.

Jesaja 7:17 - 25

Na de troostrijke belofte, gedaan aan Achaz als een tak van het huis van David, volgen hier verschrikkelijke bedreigingen tegen hem, als een ontaarde tak van dat huis, want hoewel de goedertierenheid van God niet van hem weggenomen zal worden, ter wille van David en het verbond, dat met hem gemaakt was, zal toch zijn ongerechtigheid bezocht worden met de roede en zijn zonde met slagen. Laat hen, die met de belofte Gods geen geloof willen mengen, verwachten de verschrikkingen te horen van Zijn bedreigingen.

I. Het bedreigde oordeel is zeer groot, vers 17, het is zeer groot, want het is algemeen, het zal over de vorst zelf gebracht worden - hoog als hij is, is hij toch niet buiten het bereik ervan - en over het volk, over de gehele natie, en over het koninklijk geslacht, over het gehele huis van uw vader het zal een oordeel wezen, dat als erfgoed zal overgaan op het nageslacht met het koninklijke bloed. Het is zeer groot, want er is tevoren niets dergelijks geweest, zodanige dagen, zij er niet gekomen, zo duister, zo somber, zo treurig, als sedert de afval van de tien stammen, toen Efraïm van Juda afweek, hetgeen in waarheid wel een treurige tijd was voor het huis van David, er niet geweest zijn. Hoe langer de mensen volharden in de zonde, hoe zwaarder straf zij reden hebben te verwachten, het is de Heer, die deze dagen over hen zal brengen, want onze tijden zijn in Zijn hand, en wie kan de oordelen, die Hij brengt, weerstaan of eraan ontkomen?

II. De vijand, die gebruikt zal worden als het werktuig voor dat oordeel, is de koning van Assyrië. Achaz stelde groot vertrouwen in die vorst en rekende vast op zijn hulp tegen de verbonden machten van Israël en Syrië, en sloeg des te minder acht op hetgeen God tot hem zei door Zijn profeet tot zijn bemoediging omdat hij bouwde op zijn invloed op de koning van Assyrië, hem laaghartig had beloofd zijn knecht te zullen zijn indien hij hem enige hulp wilde zenden, hij had hem ook geschenken in goud en zilver gezonden, waarvoor hij de schatkist ledigde beide van de kerk en van de staat, 2 Koningen 16:7, 8. Nu dreigde God hem dat deze koning van Assyrië, op wie hij zo vast vertrouwde inplaats van op God, een gesel voor hem worden zal. Hij was dit al spoedig, want toen hij tot hem kwam benauwde het hem, doch sterkte hem niet, de rietstaf brak niet slechts onder hem, maar drong in zijn hand en doorboorde haar, 2 Kronieken 28:20. En van toen aan waren de koningen van Assyrië gedurende lange tijd smartende doornen voor Juda, en bezorgden hun zeer veel overlast. Het schepsel, waar wij onze hoop op bouwen, blijkt gewoonlijk ons nadeel en onze schade te zijn,

de koning van Assyrië heeft zich niet lang daarna meester gemaakt van de tien stammen, hen gevangelijk weggevoerd en hun land verwoest, zodat de voorzegging, die hier gedaan is, volkomen werd vervuld, en misschien kan het hierop zien als een verklaring van vers 8, waar voorzegd is dat Efraïm verbroken zal worden, dat het geen volk zij. En het is gemakkelijk te veronderstellen dat de profeet in vers 17 zijn rede richt tot de koning van Israël, Gods oordelen over hem aankondigende wegens zijn vijandelijke inval in Juda. Maar de uitleggers verstaan het allen van Achaz en zijn koninkrijk.

Merk nu op:

1. Een oproep, gericht tot de aanvallers, vers 18. De Heere zal de vliegen en de bijen toesissen, zie Hoofdstuk 5:26. Vijanden, die even verachtelijk schijnen als een vlieg of een bij en even gemakkelijk verpletterd worden, doch als het God behaagt, dan zullen zij Zijn werk doen, even krachtig als leeuwen en jonge leeuwen. Hoewel zij zover van elkaar verwijderd zijn als de rivier van Egypte en het land van Assyrië, zullen zij elkaar toch prompt ontmoeten en zich verenigen om het werk te doen, als God het hun gebiedt, want als God werk te doen heeft, dan is Hij om geen werktuigen verlegen waarmee het gedaan moet worden.

2. Bezit genomen door hen, vers 19. Het schijnt dat het land niet in een toestand was om weerstand te kunnen bieden, zij vinden geen moeilijkheden als zij er zich een weg in banen, maar zij zullen komen, en zij allen zullen rusten in de woeste dalen, die door de inwoners werden verlaten reeds op het eerste alarmsein, en als een goedkope en gemakkelijke prooi aan de invallers werden overgelaten. Zij zullen komen en rusten in de lage gronden, als zwermen van vliegen en bijen, en zullen zich onverwinnelijk maken door een schuilplaats te zoeken in de kloven van de steenrotsen, zoals bijen dikwijls doen, en zich geducht betonen door openlijk te verschijnen op alle doornen en alle struiken, zo algemeen zullen zij over het gehele land verspreid zijn. Deze bijen zullen op doornen en struiken zitten en niet verstoord of verjaagd worden.

3. Grote verwoestingen aangericht, en het land over het algemeen ontvolkt, vers 20. De Heere zal het hoofd en het haar van de voeten en de baard afscheren, Hij zal alles wegvagen, zoals de melaatse, als hij gereinigd werd al zijn haar afschoor, Leviticus 14:8, 9. Dit wordt gedaan met een gehuurd scheermes, dat God gehuurd heeft, alsof Hij er zelf geen had, maar voor wat Hij huurt zal Hij betalen, evenals Hij ook hen betaalt, die Hij gebruikt in Zijn dienst. Zie Ezechiël 29:18, 19. Of, dat Achaz gehuurd heeft tot zijn hulp en bijstand. God zal datgene tot een werktuig maken van zijn verderf hetwelk hij gehuurd had tot zijn dienst. Velen worden geslagen met de vlezen arm, waarop zij meer vertrouwd hebben dan op de arm des Heeren, en waarvoor zij grote onkosten gemaakt hebben, toen zij door geloof en gebed goedkoop en gemakkelijk hulp in God hadden kunnen vinden.

4. De gevolgen van die algemene ontvolking.

a. De kudden van vee zullen vernield worden, zodat iemand die grote kudden had van groot en klein vee, van allen zal beroofd zijn door de vijand, en met grote moeite een jonge koe en twee schapen voor zich zal kunnen behouden, wel een armelijke veestapel, vers 21, en toch zal hij zich nog gelukkig achten, dat hem die nog gelaten waren.

b. Het weinige vee, dat overgebleven is, zal zo'n uitgestrektheid grond hebben om in te weiden, dat zij overvloed van melk zullen geven, en wel zeer goede melk, waarvan genoeg boter zal komen, vers 22. Er zal ook zo'n gebrek aan mensen zijn, dat een koe en twee schapen voor een geheel huisgezin zal dienen, dat zeer veel dienstpersoneel placht te hebben, maar nu verminderd is.

c. Er zal geen slachtvee meer zijn, zodat zij, die vlees plachten te eten, (zoals de Joden gewoonlijk deden) zich nu genoodzaakt zullen zien om zich met boter en honing tevreden te stellen, omdat er geen vlees voor hen is, en het land zal zo ontvolkt wezen, dat er voor de weinigen, die overgebleven zijn, boter en honing genoeg zal wezen.

d. Goed land, dat goed verhuurd placht te worden, zal geheel met doornen en distelen overgroeid zijn, vers 23, waar duizend wijnstokken plachten te wezen, waarvoor de pachters duizend zilverlingen plachten te betalen als jaarlijkse pacht, zal nu niets anders zijn dan doornen en distelen, noch voor de landeigenaar noch voor de pachter enige winst, daar alles door het vijandelijke leger verwoest is geworden. God kan een vruchtbaar land spoedig in een woestijn veranderen, en het is rechtvaardig in Hem om wijnstokken in doornen te veranderen, als wij, in plaats van goede druiven voort te brengen voor Hem, stinkende druiven voortbrengen, Hoofdstuk 5:4.

e. De landbouwwerktuigen zullen in oorlogswapens veranderd worden, vers 24. Het gehele land met doornen en distelen overgroeid zijnde zal men tot de grond, weer men met sikkelen en spaden kwam om de vruchten in te zamelen nu komen met pijlen en bogen, hetzij om in het kreupelhout op wilde dieren jacht te maken of om zich tegen rovers te verdedigen, die in het struikgewas schuilen, loerende op buit, of om de slangen en venijnige dieren te doden die zich daar schuil houden. Hieruit spreekt een zeer treurige verandering in het gelaat van dat lieflijke land. Maar welke treurige verandering is er, die de zonde niet teweeg zal brengen bij een volk?

f. Er waren doornen en distelen, die nuttig plachten te zijn en van goede dienst, namelijk in de heggen, ter verdediging van de omheinde grond, deze zullen uitgerukt worden en alles open en bloot gelegd worden. Er zullen doornen en distelen zijn in grote overvloed waar zij niet moesten zijn, maar geen, waar Zij wel behoorden te wezen, vers 25. De bergen die men met houwelen pleegt om te hakken voor bijzonder gebruik, waarvan het vee placht afgehouden te worden door de vrees voor doornen en distelen, zullen nu open en bloot zijn, de heg nedergeworpen, zodat het zwijn van het woud ze kan uitwroeten, Psalm 80:13, 14. Zij zullen opengelaten worden voor de ossen om er in te treden, en voor kleiner vee. Zie de uitwerking van de zonde en van de vloek, zij heeft de aarde tot een woud van doornen en distelen gemaakt, behalve waar zij door de voortdurende zorg en de arbeid van de mensen tot orde wordt gebracht, en zie wat dwaasheid het is om ons hart te zetten op het bezit van landerijen, al zijn die ook nog zo vruchtbaar, nog zo aangenaam, als zij, al is het nog zo weinig veronachtzaamd worden niet worden bebouwd, of als zij misbruikt worden door een spilzieken zorgeloze erfgenaam of pachter, of als het land verwoest wordt door de oorlog, dan zullen zij spoedig een afzichtelijke woestenij worden. De hemel is een paradijs, dat aan zulke veranderingen niet onderhevig is.

HOOFDSTUK 8

1 Verder zeide de HEERE tot mij: Neem u een grote rol, en schrijf daarop met eens mensen griffel: Haastende tot de roef, is hij spoedig tot de buit! 2 Toen nam ik mij getrouwe getuigen, Uria, de priester, en Zacharia, de zoon van Jeberechja. 3 En ik was tot de profetes genaderd, die werd zwanger, en baarde een zoon; en de HEERE zeide tot mij: Noem zijn naam MAHER - SCHALAL, CHAZBAZ. 4 Want eer dat knechtje zal kunnen roepen: Mijn vader! of, mijn moeder! zal men de rijkdom van Damaskus, en de buit van Samaria dragen voor het aangezicht van de koning van Assur. 5 En de HEERE sprak nog verder tot mij, zeggende: 6 Dewijl dit volk veracht de wateren van Siloa, die zachtjes gaan, en er vreugde is bij Rezin en de zoon van Remalia; 7 Daarom ziet, zo zal de Heere over hen doen opkomen die sterke en geweldige wateren der rivier, de koning van Assyrië en al zijn heerlijkheid; en hij zal opkomen over al zijn stromen, en gaan over al zijn oevers; 8 En hij zal doortrekken in Juda, hij zal het overstromen, en er doorgaan, hij zal tot aan de hals reiken; en de uitstrekkings zijner vleugelen zullen vervullen de breedte uws lands, o Immanuel! 9 Vergezelt u tezamen, gij volken! doch wordt verbroken; en neemt ter ore, allen gij, die in verre landen zijt, omgordt u, doch wordt verbroken; omgordt u, doch wordt verbroken! 10 Beraadslaagt een raad, doch hij zal vernietigd worden; spreekt een woord, doch het zal niet bestaan; want God is met ons!

11 Want also heeft de HEERE tot mij gezegd, met een sterke hand, en Hij onderwees mij van niet te wandelen op de weg dezes volks, zeggende: 12 Gijlieden zult niet zeggen: Een verbintenis, van alles, waar dit volk van zegt: Het is een verbintenis; en vreest gijlieden hun vreze niet, en verschrikt niet. 13 de HEERE der heirscharen, Dien zult gijlieden heiligen, en Hij zij uw vreze, en Hij zij uw verschrikking. 14 Dan zal Hij ulieden tot een Heiligdom zijn; maar tot een steen des aanstoots en tot een rotssteen der struikeling de twee huizen van Israëel, tot een strik en tot een net de inwoners te Jeruzalem. 15 En velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en verbroken worden, en zullen verstrikt en gevangen worden. 16 Bind de getuigenis toe; verzegel de wet onder mijn leerlingen. 17 Daarom zal ik de Heere verbeiden, Die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en ik zal Hem verwachten. 18 Ziet, ik en de kinderen, die mij de HEERE gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israëel, van de HEERE der heirscharen, Die op de berg Sion woont. 19 Wanneer zij dan tot ulieden zeggen zullen: Vraagt waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar piepen, en binnensmonds mompelen; zo zegt: Zal niet een volk zijn God vragen? zal men voor de levenden de doden vragen? 20 Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben. 21 En een ieder van hen zal daar doorgaan, hard gedrukt en hongerig; en het zal geschieden, wanneer hem hongert, en hij zeer toornig zal zijn, dan zal hij vloeken op zijn koning en op zijn God, als hij opwaarts zal zien; 22 Als hij de aarde aanschouwen zal, ziet, er zal benauwdheid en duisternis zijn; hij zal verduisterd zijn door angst, en voortgedreven door donkerheid.

Dit hoofdstuk en de vier volgende tot aan Hoofdstuk 13 bevatten een voortgezette redevoering, of leerrede waarvan doel en strekking is de grote verwoesting aan te tonen, die nu weldra over het rijk van Israëel gebracht zal worden, en de grote beroering, die aan het rijk van Juda veroorzaakt zal worden door de koning van Assyrië, en dat beide waren om hun zonden, maar rijke voorziening van vertroosting is gemaakt voor hen, die God vrezen, in die donkere tijden, inzonderheid verwijzende naar de dagen van de Messias. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een profetie van de verwoesting van de verbonden koninkrijken van Israëel en Syrië door de koning van Assyrië, vers 1 - 4.

II. Van de verwoestingen die door die trotse zegevierende vorst aangericht zullen worden in het land van Israëel en van Juda, vers 5 - 8.

III. Grote bemoedigingen, gegeven aan het volk van God temidden van deze verwoestingen. Hun wordt verzekerd:

1. Dat de vijanden tegen hen hun doel niet zullen bereiken vers 9, 10.

2. Dat zo zij hun vreze Gods bewaren en de vrees voor de mens onderdrukken en ten onder houden, zij zullen bevinden dat God hun een toevlucht is, vers 11 - 14 en terwijl

anderen struikelden en in wanhoop vervielen, zij in staat zullen zijn om op God te wachten en zich bewaard zullen zien voor betere tijden, vers 15 - 18.

Eindelijk. Hij geeft allen een noodzakelijke waarschuwing om zich te wachten van waarzeggers en duivelskunstenaars te raadplegen, want daardoor zouden zij zich in wanhoop storten, maar zich dicht te houden aan het woord van God, vers 19 - 22. En deze raadgevingen en vertroostingën zullen ons ook nu nog in tijden van benauwdheid van nut zijn.

Jesaja 8:1 - 8

In deze verzen hebben wij een profetie van de voorspoed van de koning van Assyrië tegen Damascus, Samaria en Juda, dat de eerste twee door hem verwoest zullen worden, en het laatste grotelijks verschrikt. Hier hebben wij:

I. Orders, gegeven aan de profeet om deze profetie op te schrijven en haar uit te geven, opdat zij door allen gezien en gelezen zou kunnen worden, en haar te registreren opdat, als die dingen geschied zijn, zij zullen weten dat God hem heeft gezonden, want dat was een van de doeleinden van de profetie, Johannes 14:29. Hij moet een grote rol maken, waarop deze vijf hoofdstukken voluit en duidelijk geschreven zijn, hij moet er in schrijven alles wat hij voorzeggd had betreffende de vijandelijke inval van de koning van Assyrië in het land, hij moet het schrijven met een griffel op de gewone schrijfwijze en in de gewone stijl, zodat het leesbaar en verstaanbaar was voor allen. Zie Habakuk 2:2. Schrijf het gezicht en stel het duidelijk op stenen tafels opdat daarin leze wie voorbijgaat. Zij, die spreken en schrijven van de dingen Gods, moeten alle duisterheid vermijden, en er zich op toeleggen om zo te spreken en te schrijven, dat zij verstaan worden, 1 Korinthe 14:19. Zij, die schrijven voor mensen, moeten met een gewone pen schrijven, en niet de pen of de tong van engelen begeren. En omdat het gebruikelijk is om een korte zinrijken titel voor boeken te plaatsen, die uitgegeven worden, wordt de profeet bevolen om zijn boek te noemen: *Maher Shalal Chazbaz*, dat is, haast u tot de buit, haast u tot de roof, te kennen gevende dat het Assyrische leger hen spoedig zat overvallen en een grote buit zal roven. Door deze titel zal naar de inhoud en de betekenis van het boek gevraagd worden door hen, die ervan gehoord hebben, en herdacht worden door hen, die het gelezen hebben of het hadden horen lezen. Soms zal het het geheugen zeer ter hulp komen als er in weinig woorden veel gezegd wordt, die weinige woorden dienen dan als handvatsels, waarmee wij meer vastgrijpen.

II. De zorg van deze profeet om dit geschrift door getuigen te doen staven vers 2. Ik nam mij getrouwe getuigen, hij schreef de profetie in hun tegenwoordigheid, onder hun ogen, en liet haar met hun namen ondertekenen, opdat zij bereid zouden zijn om later, zo dit nodig mocht zijn, onder ede te verklaren dat de profeet zolang tevoren, voorzeggd had dat de Assyriërs een inval zullen doen in het land. Tot groter zekerheid noemt hij de namen van de getuigen, opdat iedereen zich tot hen zou kunnen wenden, het waren twee getuigen, want in de mond van twee getuigen zal alle woord bestaan. De een was Uria, de priester, van hem wordt melding gemaakt in de geschiedenis van Achaz, maar niet voor zijn goede daden, want hij heeft Achaz toegegeven in zijn afgoderij, daar hij een afgodisch altaar voor hem gemaakt heeft, 2 Koningen 16:10, 14. Maar in die tijd was er nog geen bezwaar tegen hem, hij was een getrouw getuige. Zie hoe de profeten er voor zorgden om alle belanghebbenden volkomen te overtuigen van de oprechtheid van hun bedoelingen, opdat wij mogen kennen de zekerheid van de dingen, waarin wij onderwezen zijn, en dat wij geen kunstig verdichte fabelen gevolgd zijn.

III. Dat hij de naam van zijn kind tot titel moest nemen voor zijn boek, opdat er te meer nota van genomen zou worden en het daardoor ook te meer bestendigd zou worden, vers 3. Zijn vrouw wordt, omdat zij de vrouw is van een profeet, de profetes genoemd, zij werd zwanger en baarde een zoon, een andere zoon, die de leerrede in zijn naam moest dragen, zoals de vorige dit ook gedaan heeft, Hoofdstuk 7:3, maar met dit verschil: de eerste sprak van genade: Schear Jaschub - Het overblijfsel zal wederkeren, daar hier echter geen acht op geslagen werd, spreekt deze van oordeel. Maher Shalal Chaz Baz - Haastende zal hij tot de buit komen. De profetie is verdubbeld, zelfs in die ene naam, want de zaak was gewis. Ik zal haasten om Mijn woord te doen, Jeremia 1:12. Telkens als dit kind bij zijn naam genoemd zal worden, of bij een gedeelte ervan, zou dit dienen als een memorandum van het komende oordeel. Het is goed voor ons om dikwijls te denken aan de veranderingen en moeilijkheden, waaraan wij onderhevig zijn in deze wereld, en die misschien aan de deur zijn. Als wij met vreugde onze kinderen aanzien, dan moet die vreugde getemperd worden door de gedachte: wij weten niet wat hun nog te wachten staat.

IV. De profetie zelf, die een verklaring is van de mystieke naam.

1. Dat Syrië en Israël, die nu samenverbonden waren tegen Judas binnen zeer korte tijd een gemakkelijke prooi zullen worden van de koning van Assyrië en zijn zegevierend leger, vers 4. "Eer dat knechtje, dat nu pas geboren is en een naam heeft ontvangen", zal kunnen roepen: "Mijn vader, of mijn moeder", dat gewoonlijk de eerste woorden zijn die kleine kinderen kunnen spreken, in ongeveer een paar jaar zal men de rijkdom van Damascus en de buit van Samaria, de steden, die nu zelf zo gerust zijn en zo geducht voor hun naburen, dragen voor het aangezicht van de koning van Assur, die beide stad en land zal plunderen, en de beste zaken van beide naar zijn eigen land zal zenden, om dat te verrijken en om als de trofeeën van zijn overwinning te dienen. Zij die anderen beroven, moeten verwachten zelf beroofd te zullen worden, Hoofdstuk 33:I, want De Heere is rechtvaardig, en zij, die beroeren, zullen beroerd worden.

2. Dat, daar er velen in Juda zijn, die heimelijk de belangen van Syrië en Israël waren toegedaan en ontevreden waren op het huis van David, God ook hen zal kastijden door de koning van Assyrië, die een grote kwelling zal teweegbrengen in Juda, zoals voorzeggd was in Hoofdstuk 7:17.

Merk op:

A. Wat de zonde was van de ontevreden partij in Juda, vers 6. Dit volk, tot hetwelk de profeet hier spreekt, veracht de wateren van Siloa, die zachtens gaan, veracht zijn eigen land en de regering ervan, stelt het gaarne in een kwaad daglicht omdat het niet zo'n groot aanzien heeft in de wereld, en niet zoveel gedruis maakt als sommige andere koningen en koninkrijken. Zij weigeren de vertroosting die Gods profeten hun aanbieden uit het woord van God, sprekende tot hen in het ruisen van een zachte stilte, achten ze gering, en zij verheugen zich in Rezin en de zoon van Remalia, die de vijanden zijn van hun land en er nu vijandelijk binnengetrokken zijn, zij roemden hen huizenhoog als kloeke mannen, bewonderden en verheerlijkten hun staatkunde en hun macht, juichten hun handelingen toe verheugden zich in hun voorspoed, wensten van harte dat hun plannen zouden gelukken, en waren vast besloten om tot hen over te lopen. Zulke adders koestert menige staat aan zijn boezem, die zijn brood eten en toch zijn vijanden aanhangen, geheel gereed zijn zijn belangen te verzaken, zodra zijn toestand wankelend begint te worden.

B. Het oordeel, dat God wegens deze zonde over hen zal brengen. Diezelfde koning van Assyrië, die Efraïm en Syrië zal verwoesten zal een gesel en verschrikking wezen voor hun partij in Juda. Omdat zij de wateren van Siloa verachten, en zich niet willen schikken onder de regering, die God over hen gesteld heeft, maar er onrustig onder zijn, daarom zal De Heere over hen doen opkomen de sterke en geweldige wateren van de rivier, sterke en vele van de rivier Eufraat, zij minachtten het land van Juda, omdat het niet kon roemen op een rivier die te vergelijken is met deze, de rivier bij Jeruzalem was een zeer onaanzienlijke beek. "Welnu," zegt God, "indien gij zulke bewonderaars zijt van de Eufraat, zult gij er genoeg van hebben, de koning van Assyrië, wiens land aan die rivier gelegen is, zal met zijn heerlijkheid over u komen, met zijn groot leger, dat gij roemt en verheft als zijn heerlijkheid, terwijl gij uw eigen koning veracht, omdat hij niet zo'n groot leger als dit is, te velde kan brengen, God zal dat leger over u doen komen." Als wij de mensen schatten en overschatten naar hun wereldrijke rijkdom en macht, dan is het rechtvaardig in God om hen hierdoor een gesel voor ons te maken. Het wordt als een argument gebruikt tegen het verheerlijken van rijke lieden, dat de rijken ons verdekken, ons overweldigen, Jakobus 2:3, 6. Laat ons het meeste behagen hebben in de wateren van Siloa, die zachtens gaan, want snelvlietende stromen zijn gevaarlijk. Er wordt bedreigd dat het Assyrische leger over hen zal losbreken als een overstroming van wateren, alles voor zich heen wegvagende.

Het zal doelloos zijn tegenstand te bieden, Sanherib en zijn leger zullen door Juda heengaan en zo weinig weerstand ontmoeten, dat het meer het aanzien zal hebben van een reis door het land dan van een vijandelijker inval. Hij zal tot aan de hals reiken, hij zal zover vorderen, dat hij het beleg zal slaan voor Jeruzalem, het hoofd van het koninkrijk, en niets dan dat zal uit zijn handen gehouden worden, want dat was de heilige stad. In de grootste overstelping van benauwdheid, kan en zal God het hoofd Ziens volks boven water houden, en aldus hun vertroosting en hun geestelijk leven behouden, de wateren, die tot aan de ziel komen, Psalm 69:2, kunnen reiken tot aan de hals, maar daar zullen hun trotse baren tot staan worden gebracht. En hier is nog een andere troostrijke aanduiding, namelijk dat hoewel de vleugels van de Assyriër, die roofvogel, zich uitstrekken, hoewel de rechter - en linkervleugel van zijn leger de gehele breedte van het land van Juda zullen vervullen het toch Immanuels land is. Het is Uw land o Immanuël, het moet Christus' land wezen, wat daarin moet Hij geboren worden leven en prediken, en wonderen doen. Hij was Sions Koning, en daarom had Hij bijzonder belang bij en zorg over dat land. De landen, die Immanuël als de Zijne erkent, en dat zijn al de landen, die Hem erkennen, kunnen wel overstroomd worden, maar niet verzwolgen, want als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal Immanuël de Zijnen beveiligen, en een banier tegen hem oprichten, Hoofdstuk 59:19.

Jesaja 8:9 - 15

De profeet spreekt nu weer van de tegenwoordige benauwdheid, die over Achaz en zijn hof en zijn koninkrijk gekomen was vanwege het dreigende bondgenootschap van de tien stammen met de Syriërs tegen hen, en in deze verzen:

I. Juicht hij over de invallende vijanden en trotseert hen, daagt hen uit om nu maar hun ergst te doen, vers 9, 10. "Gij volkeren, gij allen, die uit verre landen zijt, neemt ter ore wat de profeet in de naam van God tot u zegt."

1. "Wij twijfelen niet, of gij zult nu uw uiterste krachten inspannen tegen Juda en Jeruzalem, gij vergezelt u tezamen in een nauw verbond, gij omgordt u, en wederom, gij omgordt u, gij bereidt u ten oorlog, gij begeeft er u toe met een vast voornemen, gij gordt het zwaard aan, gij omgordt uw lenden, gij bemoedigt uzelf en elkaar met al de overwegingen, die gij kunt bedenken, gij neemt tezamen raad, belegt krijgsraden, en alle hoofden zijn aan het werk om de geschiktste middelen te vinden, om u meester te maken van het land van Juda, gij spreekt

het woord gij komt tot een besluit ervoor, en zijt niet altijd aan het beraadslagen, gij bepaalt wat gij doen zult, en zijt vast overtuigd van de goede uitslag, en dat de zaak door een woord sprekers tot stand zal komen." Het is met veel beleid, grote doorzettendheid en zekerheid dat de vijanden van de kerk hun plannen er tegen in werking brengen, en zeer veel moeite geven zij zich om een steen te rollen, die gewis op henzelf zal weerkeren.

2. Het zij u bekend dat al uw pogingen vruchteloos zullen zijn, gij kunt, gij zult, uw doel niet bereiken gij zult de overwinning niet wegdragen, gij zult verbroken worden, of schoon gij u vergezelt, of schoon gij u omgordt, ofschoon gij met alle mogelijke voorzichtigheid en het grootste beleid te werk gaat, zeg ik u wederom en nogmaals dat uw plannen verijdeld zullen worden, gij zult verbroken worden, ja meer, uw aanslagen zullen niet alleen niet gelukken, maar zij zullen uw eigen verderf bewerken, gij zult door de plannen, die gij tegen Jeruzalem gevormd hebt, zelf verbroken worden, uw raad zal teniet gemaakt worden, want er is geen raad noch wijsheid tegen de Heer, uw besluiten zullen niet ten uitvoer worden gebracht, zij zullen niet bestaan, gij spreekt het woord, maar wie zegt iets hetwelk geschiedt, zo de Heere het niet beveelt? Wat zich stelt tegen God en Zijn zaak en Zijn raad kan niet bestaan, maar moet onvermijdelijk vallen. want "God is met ons," (dit verwijst naar de naam Immanuël, - God met ons,) de Messias moet onder ons geboren worden, en een volk, waarvoor die eer bestemd en weggelegd is, kan niet aan een algeheel verderf worden overgegeven, wij hebben nu de bijzondere tegenwoordigheid Gods met ons in de tempel, Zijn orakelen en Zijn beloften, en deze zijn onze bescherming. God is met ons, Hij is aan onze zijde, om het voor ons op te nemen, om voor ons te strijden, en zo God voor ons is, wie kan tegen ons zijn? Aldus is het, dat de dochter van Sion hen veracht.

II. Hij vertroost en bemoedigt het volk van God met de vertroostingen en bemoedigingen, die hij zelf had ontvangen, de aanval, die op hen gedaan werd, was zeer geducht, het huis van David, het hof en de koninklijke familie waren ten einde raad, Hoofdstuk 4, 2, en zo was het geen wonder, dat ook het volk ontsteld en verbijsterd was.

1. Nu zegt ons de profeet hoe God hem geleerd had niet toe te geven aan die vrees en ontzetting, waardoor het volk was aangegrepen, niet in te stemmen met hun maatregelen, vers 11. "Alzo heeft de Heere tot mij gezegd met een sterke hand, en Hij onderwees mij van niet te wandelen op de weg van dit volk, niet te spreken zoals zij spreken, niet te doen zoals zij doen, niet dezelfde angst te koesteren, hun plannen niet goed te keuren, waarmee zij op elke voorwaarde vrede willen sluiten, of de hulp van de Assyriërs willen inroepen. God onderrichtte de profeet om niet afwaarts te gaan met de stroom. Er is in de beste mensen een neiging om van dreigende wolken verschrikt te worden, inzonderheid als de vrees epidemisch is. Wij zijn allen maar al te zeer geneigd om te wandelen op de weg van het volk, onder hetwelk wij wonen, al is het geen goede weg. Hen, die God liefheeft en erkent, zal Hij leren en bekwaam maken om tegen de stroom op te zwemmen van de algemene verdorvenheden, inzonderheid van de algemene vrees. Hij zal middelen vinden om Zijn eigen volk te leren, om niet te wandelen op de weg van anderen, maar op een sobere, afgezonderde weg. Het bederf is soms zo werkzaam zelfs in het hart van godvrezende mensen, dat zij het nodig hebben, dat hun hun plicht geleerd wordt met een sterke hand, en het is Gods kroonrecht om aldus te onderwijzen, want Hij kan het verstand geven, en de tegenspraak van het ongeloof en het vooroordeel tot zwijgen brengen. Hij kan het hart onderwijzen, en hierin onderwijst niemand zoals Hij. Zij, die anderen moeten onderwijzen, hebben nodig dat zij zelf goed onderricht zijn nopens hun plicht, en hun onderwijs zal het krachtigst zijn als zij uit hun eigen ervaring onderwijzen, het woord, dat uit het hart komt, zal hoogstwaarschijnlijk tot het hart gaan, en

hetgeen waarin wij zelf door Gods genade onderricht zijn behoren wij, naar wij er gaven en bekwaamheid toe hebben, aan anderen te leren.

2. Wat nu is het, dat hij tot Gods volk zegt?

A. Hij waarschuwt hen tegen een zondige vrees, vers 12. Het schijnt dat dit volk zich in die tijd daaraan overgaf, en vrees is aanstekelijk, hij, wiens moed hem ontzinkt, zal maken dat ook aan zijn broeders de moed ontzinkt, Deuteronomium 20:8. Daarom zegt niet: een verbintenis, van alles, waar dit volk van zegt: het is een verbintenis, dat is:

a. "Voegt u niet bij hen in de verbintenis, die zij beramen. Verenigt u niet met hen, die om zich te beveiligen een verbond willen aangaan met de Assyriërs door ongeloof en wantrouwen van God en van hun zaak. Treedt niet in een zodanige verbintenis." Het is van het grootste belang voor ons om in tijden van benauwdheid op onze hoede te zijn tegen al dergelijke angsten, die ons er toe zouden brengen om ongeoorloofde middelen aan te wenden voor onze veiligheid.

b. Weest niet bevreesd voor de verbintenissen, waarmee zij zichzelf en elkaar bang maken. Kwelt u niet met de vrees voor een verbintenis. Roept niet terstond bij ieder gerucht, dat gij hoort, of bij iedere kleinigheid, die verkeerd gaat: Er is een complot! een complot! Als zij spreken over de sombere tijding: Syrië heeft zich verbonden met Efraïms, en vragen: Wat zal er van ons worden? Wat moeten wij doen? Moeten wij vechten, of moeten wij vluchten, of moeten wij ons onderwerpen? zo vreest gijlieden hun vreze niet. Ontzet u niet voor de tekenen des hemels, zoals de heidenen, Jeremia 10:2. Vreest geen kwade tijdingen op aarde, maar laat uw hart bereid wezen. Vreest niet wat zij vrezen, en weest niet bevreesd zoals zij bevreesd zijn, laat u niet zo'n schrik aanjagen, dat gij beeft en siddert, dat is de eigenlijke betekenis van het woord. Als de vijanden van de kerk zondige verbintenissen op touw hebben gezet, dan moeten de vrienden van de kerk waken tegen de zondige vrees voor die verbintenissen.

B. Hij raadt hun een vrome, godsdienstige vrees aan. de Heere van de legerscharen, die zult gijlieden heiligen, vers 13. De gelovige vreze Gods is een bijzonder behoudmiddel tegen de ontrustende vrees voor de mens, zie 1 Petrus 3:14, 15 waar dit wordt aangehaald en toegepast op lijdende christenen.

a. Wij moeten op God zien als de Heere der heerscharen, die alle macht in Zijn hand heeft en alle schepselen tot Zijn dienst.

b. Dienoverkomstig moeten wij Hem heiligen, Hem de eer geven van die naam, en ons jegens Hem gedragen als die geloven dat Hij een heilig God is.

c. Wij moeten hem maken tot onze vreze Hem tot het voorwerp maken van onze vreze, eerbied behouden voor Zijn voorzienigheid ontzag hebben voor Zijn soevereiniteit, bevreesd zijn voor Zijn misnoegen, en stil berusten in Zijn beschikkingen. Indien wij slechts goed doordrongen waren van de grootheid en heerlijkheid van God, dan zouden wij de pracht van onze vijanden omfloerst en verduisterd zien, en ook zien, dat hun macht in bedwang wordt gehouden en als het ware gebonden is. Zij die de smaad van de mensen vrezen, vergeten de Heer, die hen gemaakt heeft, Hoofdstuk 51:12 - 13. Vergel. Lukas 12:4, 5.

C. Hij verzekert hun een heilige gerustheid en kalmte van gemoed, als zij dit doen, vers 14. "Hij zal ulieden tot een heiligdom zijn. Maakt Hem tot uw vreze, en gij zult Hem uw hoop bevinden, uw bescherming en uw machtige Verlosser. Hij zal u heiligen en bewaren, Hij zal u tot een heiligdom zijn."

a. Om u heilig te maken, Hij zal uw heiligmaking wezen," zo wordt het door sommigen gelezen. Als wij God heiligen door onze lof, dan zal Hij ons heiligen door Zijn genade.

b. "Om u gerust te maken, Hij zal uw heiligdom wezen, tot hetwelk gij de toevlucht kunt nemen om veilig te zijn, waar gij in een vrijplaats zijt tegen alle vrees. Gij zult in Hem een onschendbare vrijplaats en beveiliging vinden, en u buiten het bereik zien van gevaar." Zij, die waarlijk God vrezen, behoeven generlei kwaad te vrezen.

III. Hij dreigt het verderf van de goddelozen en ongelovigen, beide in Juda en Israël. Zij hebben part noch deel in deze vertroosting, die God, die een heiligdom zal zijn voor hen, die op Hem vertrouwen, zal een steen des aanstoots en rotssteen van de struikeling wezen voor hen, die de wateren van Siloa verachten, en zich verheugen in Rezin en de zoon van Remalia vers 6, die het schepsel tot hun vreze maken en tot hun hoop, vers 14, 15. De profeet voorzag dat het grootste deel van de beide huizen van Israël de Heere der heirscharen niet zouden heiligen, en voor hen zal Hij wezen tot een net en tot een strik, Hij zal hun een verschrikking wezen, zoals Hij een hulp en steun zal wezen voor hen, die op Hem vertrouwen. In plaats van hun voordeel te doen met het woord van God, zullen zij er zich aan ergeren, en in plaats, dat de leidingen van Gods voorzienigheid hen tot Hem leiden, zullen zij erdoor van Hem weggedreven worden. Wat een reuk des levens ten leven was voor anderen, zal voor hen een reuk des doods ten dode zijn. Zodat velen onder hen zullen struikelen en vallen, zij zullen vallen, beide in zonde en in verderf, zij zullen vallen door het zwaard zullen gevangen worden genomen, en in ballingschap weggevoerd worden. Als de dingen Gods ons een aanstoot zijn, dan zullen zij ons verderf wezen.

Sommigen passen dit toe op de ongelovige Joden, die Christus verwierpen, en voor wie Hij een rotssteen van de struikeling is geworden, want de apostel haalt deze Schriftuurplaats aan met toepassing op hen, die in hun ongeloof aan het evangelie van Christus volhardden, 1 Petrus 2:8, voor hen is Hij een rotssteen van de struikeling, omdat zij, ongehoorzaam zijnde aan het woord, er zich aan stoten en dan struikelen.

Jesaja 8:16 - 22

In deze verzen hebben wij:

I. Het onuitsprekelijk voorrecht van het volk van God daarin, dat hun de orakels van God zijn toevertrouwd: en dat zij de heilige Schriften bezitten, opdat zij de Heere der heerscharen heiligen, Hem tot hun vreze maken, en Hem hun heiligdom bevinden. Bind de getuigenis toe, vers 16. Het is een groot bewijs van Gods zorg over Zijn kerk en van Zijn liefde voor haar, dat Hij er de kostbare schat van de Goddelijke openbaring in heeft neergelegd.

1. Het is een getuigenis en een wet, niet alleen de profetie is dit, die daarom bewaard moet worden tot vertroosting van Gods volk in de naderende tijd van benauwdheid en beroering, maar het gehele woord van God is dit. God heeft het betuigd en Hij heeft het bevolen. Als een getuigenis bestuurt het ons geloof, als een wet leidt het onze handel en wandel, en wij behoren de waarheden ervan te onderschrijven, en ons te onderwerpen aan de voorschriften ervan.

2. Deze getuigenis en die wet zijn gesloten en verzegeld, want wij moeten er niets aan toevoegen en er niets van afdoen, zij zijn een brief van God aan de mens, opgevouwen en verzegeld, een proclamatie uitgevaardigd onder het grootzegel. Het sluiten en verzegelen van het oude testament betekende dat de volle verklaring van vele van de profetieën ervan bewaard is voor de nieuw testamentische tijden, Daniel 12:4 :Verzegel dit boek tot de tijd van het einde, maar wat toen gesloten en verzegeld was, is thans open en ontzegeld, en aan de kinderen geopenbaard, Mattheüs 11:25. Maar ten opzichte van de andere wereld en de toekomstige staat is de getuigenis ook nu nog gesloten en verzegeld, want wij kennen slechts ten dele en profeteren slechts ten dele.

3. Zij zijn als een heilig pand toevertrouwd aan de leerlingen, aan de kinderen van de profeten en van het verbond, Handelingen 3:25. Dat is het goede pand, dat hun toevertrouwd is, en dat hun bevolen wordt te bewaren, 2 Timotheüs 1:13, 14. Zij, die profeten tot onderwijzers hadden, moeten zich toch stipt en nauwkeurig aan het geschreven woord houden.

II. Het goede gebruik, dat wij van dit voorrecht behoren te maken. Dit wordt ons geleerd 1. Door de eigen praktijk van de profeten en besluiten, vers 17, 18. Hij omhelsde de wet en de getuigenis, en hij smaakte er de vertroosting van temidden van de vele ontmoedigingen, die hij ontmoette. Die leraren kunnen het best het Woord God aanbevelen aan anderen, die zelf voldoening hebben gesmaakt in er op te vertrouwen.

Merk op:

A. De ontmoedigingen, waaronder de profeet arbeidde. Hij noemt er twee.

a. Het toornig aangezicht van God, niet zozeer tegen hemzelf gericht, als wel tegen zijn volk, welks belangen hem zeer na aan het hart lagen. "Hij verbergt Zijn aangezicht voor het huis van Jakob en schijnt hen thans te veronachtzamen en hen onder de tekenen van Zijn misnoegen te leggen". De profeet werd zelf gebruikt om Gods toorn tegen hen te openbaren, maar hij treurde er over als een, die de dodelijke dag niet begeerde. Indien het huis Jakobs de God Jakobs verlaat, dan moet men het niet vreemd vinden, dat Hij, Zijn aangezicht voor hen verbergt.

b. De verachting en de smaad van mensen, niet alleen over hem, maar ook over de leerlingen, onder wie de wet en de getuigenis verzegeld waren. Ik en de kinderen, die de Heere mij gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen, wij worden aangestaard als monsters, of als buitenlanders nagewezen als wij door de straten gaan. Waarschijnlijk werden de profetische namen, die hij aan zijn kinderen had gegeven, bespot door de onheilige spotters van de stad. Ik ben velen als een wonder geweest, Psalm 71:7. Gods volk is het wonder van de wereld, Zacharia 3:8, vanwege hun eigenaardigheid, en omdat zij niet met hen medelopen tot dezelfde uitgieting van overdadigheid, 1 Petrus 4:4. De profeet was hier een type van Christus, want dit wordt aangehaald, Hebreëen 2:13. Ziedaar ik en de kinderen, die God mij gegeven heeft. Ouders moeten hun kinderen beschouwen als gaven van God, Zijn genaderijke gaven, Jakob heeft dit gedaan, Genesis 33:5. Leraren moeten hun bekeerlingen beschouwen als hun kinderen, en hen als zodanig liefhebben, 1 Thessalonicenzen 2:7, en als de kinderen, die God hun gegeven heeft, want als wij het middel zijn voor iets goeds voor anderen, dan zijn wij dit aan God verschuldigd. Christus ziet op de gelovigen als op Zijn kinderen, die de Vader Hem gegeven heeft, Johannes 17:6, en beide Hij en zij zijn tot tekenen en tot wonderen, die weersproken worden, Lukas 2:34, overal worden tegengesproken, Handelingen 28:22.

B. De bemoediging, die hij nam met betrekking tot deze ontmoedigingen.

a. Hij zag Gods hand in alles wat ontmoedigend was voor hem, en daar hield hij het oog op gevestigd. In welke benauwdheid het huis van Jakob ook zij, zij ontstaat uit het verbergen van Gods aangezicht, ja welke smaad ook op hem en zijn vrienden wordt geworpen, het is van de Heere der heerscharen. Hij heeft tot Simeï gezegd: vloek David, Job 19:13, 30:11.

b. Hij zag God wonen op de berg Sion, zich openbarende aan Zijn volk, en bereid om hun gebeden te horen en hun hulde te ontvangen. Hoewel Hij voor het ogenblik Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, weten zij toch waar Hem te vinden, Hij woont op de berg Sion.

c. Daarom besloot hij op de Heere te wachten, naar Hem uit te zien, acht te geven op Zijn bewegingen, zelfs terwijl Hij Zijn aangezicht verbergt, en met een nederige verzekerdheid te wachten op Zijn weerkeren in genade. Zij, die in geloof en gebed op God wachten, kunnen met hoop en blijdschap naar Hem uitzien. Als wij geen merkbare vertroosting hebben,

moeten wij toch op God letten, Hem gehoorzaam blijven en dan een poos wachten, ten tijde des avonds zal het licht wezen.

2. Door de raad, die hij geeft aan zijn leerlingen, onder wie de wet en de getuigenis verzegeld waren, aan wie de levende orakels waren overgegeven.

a. Hij veronderstelt dat zij ten dage van hun benauwdheid in verzoeking zullen zijn om waarzeggers te raadplegen, die met de duivel gemeenschap hebben, hem om raad vragen en begeren door hem ingelicht te worden nopens toekomstige zaken en gebeurtenissen, ten einde dan daarnaar hun maatregelen te nemen. Zo heeft Saul toen hij in benauwdheid was zich tot de tovenaars van Endor gewend, 1 Samuel 28:7, 15, en Ahazia tot de god van Ekron, 2 Koningen 1:2. Deze waarzeggers gebruikten fantastische gebaren en geluiden, zij piepten en mompelden binnensmonds, zij omwonden hun hoofd, zodat zij niet duidelijk konden zien of gezien worden wat zij te zeggen hadden zeiden zij met een helklinkende, afgebroken stem soms met een piepend, klagend geluid, geluid van een kraanvogel, of zwaluw, of als het gekir van een duif, Hoofdstuk 38:14. Zij spraken niet met de vrijmoedigheid en duidelijkheid, waarmee de profeten van de Heere spraken, maar als degenen die er zich meer op toelieden het volk te vermaken dan het te onderwijzen.

Toch waren er sommigen, die zo erbarmelijk dom en verdwaasd waren, dat zij hen raadpleegden en ook andere aanraden om dit te doen, namelijk de hoorders van de profeet, die betere dingen kenden, en daarom waarschuwt de profeet hen om niet te zeggen een verbintenis met de zodanigen. Er waren bepaalde, uitdrukkelijke wetten tegen deze goddeloosheid, Leviticus 19:31, 20:27, en toch werd zij in Israël gevonden, gevonden zelfs onder christelijke volken, maar laat allen, die nog enig besef hebben van godsdienst, dit tonen door te huiveren van afgrijzen bij de gedachte eraan en zeggen: Ga achter mij, Satan. Wees bang voor het gebruik van tovermiddelen en het raadplegen van hen, die door geheime kunsten voorwenden de toekomst te voorspellen ziekten te genezen, of verloren zaken te ontdekken, want dit is een zware misdaad, het is een loochenen van de God die hierboven is.

b. Hij voorziet hen van een antwoord op deze verzoeking, legt hun woorden in de mond. "indien iemand het beproeft u aldus te verstrikken, geeft hem dit antwoord: Zal niet een volk zijn God vragen? Hoe! Zal men voor de levenden de doden vragen?" a. Zegt hun dat het een beginsel van Godsdienst is, dat een volk zijn God moet vragen: nu is JEHOVAH onze God en daarom behoren wij Hem te vragen, Hem te raadplegen, en niet hen, die een waarzeggende geest hebben. Alle volken zullen wandelen elk in de naam van zijn God, Micha 4:5. Zij die het hemels heerleger tot hun goden maakten zochten ze, Jeremia 8:2. Zal niet een volk, op hetwelk schuld ligt en dat in benauwdheid is zijn God zoeken om vrede en vergeving te verkrijgen? Zal niet een volk, dat in twijfel, in nood en in gevaar is, zijn God zoeken om leiding te verkrijgen en voorziening in zijn nood en bescherming tegen zijn gevaar? Daar de Heere onze God is, en wij Zijn volk zijn, is het gewis onze plicht om Hem te zoeken." b. "Zegt hun dat het een bewijs van de grootste dwaasheid is, om voor levende mensen dode afgoden te vragen." Wat kan ongerijmder zijn dan om bij levenloze beelden leven en levende vertroosting te zoeken, of te verwachten dat doden onze vrienden zullen zijn, dat zij, als wij ze vergoden en tot hen bidden, voor ons zullen doen wat onze levende vrienden niet voor ons doen kunnen? De doden weten niemendal, en er is bij hen noch verzinning, noch werk, noch wijsheid, noch wetenschap, Prediker 9:5, 10.

Daarom is het dwaasheid voor de levenden om hun het hof te maken met enigerlei verwachting om van hen hulp te zullen verkrijgen. Tovenaars raadpleegden de doden, zoals de waarzegster van Endor, en aldus hebben zij hun eigen dwaasheid openbaar gemaakt, wij moeten leven bij de levenden, en niet bij de doden, welk leven of welk licht kunnen wij verwachten van hen, die zelf noch leven noch licht hebben?

c. Hij zegt hun de orakels van God te raadplegen. Indien de profeten, die onder hen waren, geen direct antwoord hadden op iedere vraag, hadden zij toch het geschreven Woord, en daartoe moeten zij de toevlucht nemen. Diegenen zullen er nooit toe gebracht worden om waarzeggers te raadplegen, die een goed gebruik weten te maken van hun bijbel. Willen wij weten hoe wij onze God kunnen vragen, en tot de kennis kunnen komen van Zijn wil? Tot de wet en tot de getuigenis! Daar zult gij zien wat goed is en wat de Heere van u eist. Maak Gods wetten tot uw raadgevers, en gij zult goed geraten worden.

Merk op:

aa. Welk gebruik wij moeten maken van de wet en van de getuigenis: wij moeten spreken naar dat woord, dat moeten wij tot ons richtsnoer maken, er ons naar regelen, er raad aan ontlennen, er ons toe begeven, en ons in alles er door laten besturen en regeren, wij moeten met deze gezonde woorden, 1 Timotheüs 6:3, instemmen, en van de dingen Gods spreken met de woorden, die de Heilige Geest leert. Het is niet genoeg er niets tegen te zeggen, wij moeten in overeenstemming er mee spreken.

bb. Waarom wij dit gebruik moeten maken van de wet en de getuigenis, omdat wij overtuigd zullen worden van de grootst mogelijke dwaasheid, zo wij het niet doen. Zij, die niet instemmen met het woord van God, bewijzen dat er geen licht, geen morgenlicht - dat is de betekenis van het woord - in hen is, zij hebben geen goed besef van de dingen, zij verstaan zichzelf niet, noch het onderscheid, dat er is tussen goed en kwaad, waarheid en leugen. Zij, die de Goddelijke openbaring verwerpen, hebben niet een menselijk verstand, noch erkennen zij eigenlijk de orakels van de rede, die de orakels van God niet willen erkennen. Sommigen lezen het als een bedreiging: Indien zij niet spreken naar dat woord, het zal zijn dat zij geen dageraad zullen hebben, dat is: er zal geen licht in hen zijn, geen goed, geen vertroosting, geen hulp of verlichting, maar zij zullen heengedreven worden naar duisternis en wanhoop," zoals hier volgt in vers 21, 22. Welk licht had Saul, toen hij de waarzegster raadpleegde? 1 Samuel 28:18, 20. Of welk licht kunnen zij verwachten die zich afwenden van de Vader van de lichten?

D. Hij leest het vonnis over hen, die waarzeggers en duivelskunstenaars vragen, en geen acht slaan op Gods wet en getuigenis, er zal niet slechts geen licht in hen wezen, zij zullen niet allen geen vertroosting en geen voorspoed hebben, maar zij kunnen allen schrik en alle ellende verwachten, vers 21, 22.

a. De benauwdheid, die zij vreesden, zal over hen komen. Zij zullen door het land gaan, of heen en weer gaan in het land ongestadig, onbeslist, heengedreven van plaats tot plaats door de dreigende macht van het invallende leger van een vijand. Zij zullen hard gedrukt zijn, niet wetende waarheen zich te wenden om de noodzakelijks levensbehoeften te verkrijgen, hetzij omdat het land zo verarmd was, dat er niets te krijgen was, of ten minste dat zij en hun vrienden zo verarmd zijn, dat er voor hen niets te krijgen is, zodat zij, die ten volle verzadigd plachten te wezen, zullen hongeren. Zij, die weggaan van God, gaan weg van alle goed.

b. Zij zullen zeer ongerust zijn, en zeer onrustig door hun ontevredenheid en hun ongeduld onder hun benauwdheid. Een Godvruchtige kan gebrek lijden, maar dan zet hij zijn hart stil, en doet zijn best om gerust en geduldig te zijn, maar als deze lieden hongeren, dan zullen zij kniezen en zich kwellen, en als zij niets hebben om er zich mee te voeden, dan zal het verdriet, de gemelijkheid, knagen aan hun hart, want ontevredenheid is een zonde, die zichzelf straft.

c. Zij zullen zeer tergend en prikkelend zijn voor allen, die hen omringen, ja ook voor allen die boven hen zijn. Als zij bevinden dat al hun maatregelen verbroken zijn, en zelf ten einde raad zijn, dan zullen zij alle regelen van plicht en betamelijkheid vergeten, verraderlijk hun

koning vloeken en godslasterlijk hun God vloeken, en wel meer dan in hun gedachten en in hun slaapkamer, Prediker 10:20. Zij beginnen met hun koning te vloeken, omdat hij de openbare zaken niet met beter beleid heeft bestuurd alsof hij de schuld was van alles, terwijl toch de beste en wijste koningen geen voorspoed kunnen verzekeren, maar als zij de banden van trouw hebben verbroken, dan is het niet te verwonderen als die van hun godsdienst hen ook niet lang kunnen houden, zij vervloeken nu ook hun God, vervloeken Hem en sterven, zij twisten met Zijn voorzienigheid, en smaden deze, alsof zij hun onrecht had gedaan. De dwarsheid van de mens zal zijn weg veranderen, en dan zal zijn hart zich tegen de Heere vergrammen, Spreuken 19:3. Zie hoe nodig het ons is om onze mond als met een slot te bewaren, als ons hart heet is in ons binnenste, want de taal van de gemelijkheid is gewoonlijk zeer beledigend.

d. Zij zullen zich aan wanhoop overgeven, want waarheen zij ook de blik richten, nergens kunnen zij hulp of uitkomst ontwaren, zij zullen opwaarts zien, meer de hemel ziet dreigend op hen neer, hij heeft een somber aanzien en hoe kan het ook anders, als zij hun God vloeken? Zij zullen zien op de aarde, maar welke troost kan zij bieden aan degenen, tegen wie God strijd voert? Daar is niets dan benauwdheid, en duisternis, verduistering door angst, alles is even dreigend, geen straal van licht is te bespeuren, geen moedgevend vooruitzicht doet zich voor, maar door het geweld van hun eigen vrees zullen zij heengedreven worden naar duisternis, die vrees stelt alles wat om hen heen is voor als zwart en afzichtelijk. Dit verklaart wat hij gezegd heeft in vers 20, namelijk dat er voor hen geen licht zal zijn. Zij, die hun ogen sluiten voor het licht van Gods woord, zullen rechtvaardig in duisternis gelaten worden, overgelaten worden om eindeloos rond te dwalen, en de vonken, die zij zelf ontsteken, zullen hun geen dienst bewijzen.

HOOFDSTUK 9

1 (8:23) Maar het land, dat beangstigd was, zal niet gans verduisterd worden; gelijk als Hij het in de eersten tijd verachtelijk gemaakt heeft, naar het land van Zebulon aan, en naar het land van Nafthali aan, also heeft Hij het in het laatste heerlijk gemaakt, naar de weg zeewaarts aan gelegen over de Jordaan, aan Galilea der heidenen. 2 (9:1) Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen. 3 (9:2) Gij hebt dit volk vermenigvuldigd, maar Gij hebt de blijdschap niet groot gemaakt; zij zullen nochtans blijde wezen voor Uw aangezicht, gelijk men zich verblijdt in de oogst, gelijk men verheugd is, wanneer men de buit uitdeelt. 4 (9:3) Want het juk van hun last, en de stok hunner schouders, en de staf desgenen, die hen dreef, hebt Gij verbroken, gelijk ten dage der Midianieten; 5 (9:4) Toen de ganse strijd dergenen, die streden, met gedruis geschiedde, en de klederen in het bloed gewenteld en verbrand werden, tot een voedsel des vuurs. 6 (9:5) Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst; 7 (9:6) Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op de troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des HEEREN der heirscharen zal zulks doen. 8 (9:7) de Heere heeft een woord gezonden in Jakob, en het is gevallen in Israël. 9 (9:8) En al dit volk zal het gewaar worden, Efraïm en de inwoner van Samaria; in hoogmoed en grootsheid des harten, zeggende: 10 (9:9) De tichelstenen zijn gevallen, maar met uitgehouwen stenen zullen wij wederom bouwen; de wilde vijgebomen zijn afgehouden, maar wij zullen ze in cederen veranderen; 11 (9:10) Want de Heere zal Rezins tegenpartijders tegen hem verheffen, en Hij zal zijn vijanden samen vermengen: 12 (9:11) De Syriërs van voren, en de Filistijnen van achteren, dat zij Israël opeten met vollen mond. Om dit alles keert Zijn toorn zich niet af, maar Zijn hand is nog uitgestrekt. 13 (9:12) Want dit volk keert zich niet tot Dien, Die het slaat, en de Heere der heirscharen zoeken zij niet. 14 (9:13) Daarom zal de Heere afhouden uit Israël de kop en de staart, de tak en de biez, op een dag. 15 (9:14) (De oude en aanzienlijke, die is de kop; maar de profeet, die valsheid leert, die is de staart.) 16 (9:15) Want de leiders dezes volks zijn verleiders, en die van hen geleid worden, worden ingeslokt. 17 (9:16) Daarom zal zich de Heere niet verblijden over hun jongelingen, en hunner wezen en hunner weduwen zal Hij zich niet ontfermen, want zij zijn allen tezamen huichelaars en boosdoeners, en alle mond spreekt dwaasheid. Om dit alles keert Zijn toorn zich niet af, maar Zijn hand is nog uitgestrekt. 18 (9:17) Want de goddeloosheid brandt als vuur, doornen en distelen zal zij verteren, en zal aansteken de verwarde struiken des wouds, die zich verheven hebben als de verheffing des rooks. 19 (9:18) Vanwege de verbolgenheid des HEEREN der heirscharen, zal het land verduisterd worden; en het volk zal zijn als een voedsel des vuurs: de een zal de ander niet verschonen. 20 (9:19) Zo hij ter rechterhand snijdt, zal hij toch hongeren, en zo hij ter linkerhand eet, zal hij toch niet verzadigd worden; een iegelijk zal het vlees zijns arms eten; 21 (9:20) Manasse Efraïm, en Efraïm Manasse, en zij zullen tezamen tegen Juda zijn. Om dit alles keert Zijn toorn zich niet af, maar Zijn hand is nog uitgestrekt.

In dit hoofdstuk zegt de profeet, neer de bevelen die hem gegeven zijn, Hoofdstuk 3:10, 11, tot de rechtvaardige, dat het hem zal welgaan, maar, wee de goddeloze, het zal hem kwalijk gaan. Hier zijn:

I. Genaderijke beloften aan hen, die zich houden aan de wet en de getuigenis, terwijl zij, die waarzeggers vragen, in duisternis gedreven zullen worden, zij zullen een groot licht zien, hulp in het midden van hun benauwdheid, als type van de evangeliegenade.

1. In de leer van de Messias, vers 1 - 3.
2. Zijn overwinningen, vers 4, 5.
3. Zijn regering en heerschappij, als Immanuël, vers 7.

II. Verschrikkelijke bedreigingen tegen het volk van Israël, die afgevallen waren van het huis van David en er vijanden van zijn geworden, dat een algeheel verderf over hen komen zal, dat hun hoogmoed hen zal doen vallen, vers 8 - 10, dat hun bureu een prooi van hen zullen maken vers 11, 12, dat om hun onboetvaardigheid en geveinsdheid al hun versierselen en steunsels

weggenomen zullen worden, vers 13 - 17, en dat door de toorn Gods tegen hen, en hun toorn tegen elkaar, zij volkomen te gronde gericht zullen worden, vers 18 - 21. En dit is een type van het eindelijke verderf, dat over de vijanden van de Zoon van David en van Zijn koninkrijk komen zal.

Jesaja 9:1 - 7

De eerste woorden van dit hoofdstuk verwijzen naar het einde van het vorige, waar alles donker en treurig uitzag, benauwdheid duisternis, verduistering door angst, zeer vreeslijk, maar toch niet zo vreeslijk of er zal voor de oprechten licht opgaan in de duisternis, Psalm 112:4. en ten tijde des avonds zal het licht wezen, Zacharia 14:7. Evenwel, het zal niet zo'n duisternis zijn, - hetzij in hoedanigheid of in mate - als er soms geweest is. Ook in de ergste tijden hebben de kinderen Gods een maar om er zich mee te vertroosten, iets dat een tegenwicht biedt tegen hun moeilijkheden, zij zijn vervolgd doch niet daarin verlaten 2 Korinthe 4:9, zij zijn droevig, doch altijd blij, 2 Korinthe 6:10. En het is een reden van vertroosting voor ons als de zaken op het donkerst zijn, dat Hij, die het licht formeert en de duisternis schept, Hoofdstuk 45:7, aan beide hun perken heeft gesteld, en het één stelt tegenover het andere, Genesis 1:4. Hij kan zeggen: "Tot hiertoe zal de duisternis gaan, zo lang zal zij duren, en niet verder, en niet langer." Er worden hier drie dingen beloofd, en allen wijzen zij op de genade van het evangelie, met de hoop waarop de heiligen zich toen moesten vertroosten in elke dag van wolken en donkerheid zoals wij ons nu in tijden van benauwdheid moeten vertroosten met de hoop op Christus wederkomst, hoewel deze thans, zoals Zijn eerste komst toen, een zaak van zeer ver is. Ook kan de zegen, die God weggelegd heeft voor Zijn kerk in de laatste dagen, een steun zijn voor hen, die met haar treuren om haar tegenwoordige rampen. Wij hebben hier de belofte.

I. Van een heerlijk licht, dat langzamerhand en tragsgewijze de duisternis zal verdrijven, zodat zij niet zal wezen, zoals zij soms geweest is, niet zoals zij was in haar kwelling, er zullen niet meer zulke donkere tijden zijn als er vroeger geweest zijn, toen Hij in het begin het land Zebulon licht beproefd heeft, en het land Nafthali, die ver weg lagen en het meest waren blootgesteld aan de invallen van de naburige vijanden, en later heeft Hij het land smartelijker beproefd zeewaarts en over de Jordaan, vs. 1, waarschijnlijk verwijzende naar de dagen, toen de Heere Israël begon in te korten, en Hazaël hen sloeg in al hun landpalen, 2 Kronieken 10:32. God beproeft wat mindere oordelen zullen uitwerken op een volk, eer Hij de zwaardere er over brengt, maar indien een lichte beproeving haar werk bij ons niet doet om ons te verootmoedigen en te verbeteren, dan moeten wij verwachten zwaarder beproefd te zullen worden, want als God oordeelt zal Hij overwinnen. Wel, het waren donkere tijden voor het land van Zebulon en Nafthali, en er was verduistering door angst in Galilea van de heidenen, beide ten opzichte van onwetendheid, (zij spraken niet naar de wet en de getuigenis, en daarom was er geen licht in hen, Hoofdstuk 8:20,) en ten opzichte van benauwdheden en de wanhopige toestand van hun uitwendige aangelegenheden, wij hebben beide tezamen, 2 Kronieken 15:3, 5. Israël is geweest zonder de ware God, en zonder een lerende priester, en zonder de wet, en in die tijden was er geen vrede, maar de duisternis, die bedreigd is, Hoofdstuk 8:22, zal niet de overhand hebben in zo'n hoge mate, want, vers 2: het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien.

a. In die tijd, toen de profeet leefde, waren er vele profeten in Juda en Israël, wier profetieën een groot licht waren, beide tot besturing en tot vertroosting van het volk van God, die de wet en de getuigenis bleven aankleven, behalve het geschreven woord hadden zij profetie, er waren er, die hun getoond hadden hoe lang, Psalm 74:9, hetgeen een grote voldoening voor hen was, toen zij ten opzichte van hun uitwendige benauwdheden en moeilijkheden in duisternis zaten, en in het land van de schaduw des doods woonden.

b. Dit heeft zijn volkomen vervulling bereikt toen onze Heer Jezus begon op te treden als profeet, en het evangelie predikte in het land Zebulon en Nafthali en in Galilea van de heidenen. En gelijk de Oud-Testamentische profeten getuigen van Hem waren, zo waren zij ook typen van Hem. Toen Hij gekomen was, en in de landpalen van Zebulon en Nafthali woonde, is deze profetie gezegd vervuld te zijn geworden Mattheüs 4:13 - 16. Zij, die het Evangelie niet hebben, wandelen in duisternis en weten niet wat zij doen of waar zij heengaan, en zij wonen in het land van de schaduw des doods, in dikke duisternis en in het uiterste gevaar. Als het evangelie komt tot een plaats, tot een ziel dan komt licht, een groot licht, een schijnend licht, dat meer en meer zal schijnen. Het behoort ons welkom te wezen zoals licht welkom is aan hen, die in duisternis zitten, en wij moeten het geredelijk aannemen, beide omdat het van zo uitnemend nut is voor ons, en omdat het zijn eigen bewijs met zich brengt. Voorwaar dit licht is lieflijk.

II. Van een heerlijke toeneming en een algemene blijdschap, die er uit ontstaat, vers 3. "Gij, o God, hebt dit volk vermenigvuldigd, het Joodse volk, voor hetwelk Gij genade hebt weggelegd, hoewel het door het een zware oordeel na het andere verminderd was, zijt Gij nu toch begonnen het wederom te vermenigvuldigen." Het aantal van een volk is zijn kracht en rijkdom, als de talrijken vlijtig zijn, en het is God, die de volken vermenigvuldigt, Job 12:23. Maar er volgt op: "maar Gij hebt de blijdschap niet groot gemaakt, de vleselijke blijdschap en vrolijkheid, en die dingen die er gewoonlijk de aanleiding toe zijn, maar dat zij nochtans blij zullen zijn voor uw aangezicht, er is zeer veel ernstige, geestelijke blijdschap onder hen, blijdschap voor het aangezicht des Heeren en met het oog op Hem. Dit is zeer toepasselijk op tijden van Evangelielicht, waarvan gesproken is in vers 2. Toen heeft God het volk vermenigvuldigd, het Israël van het evangelie. "En voor hem - zo lezen het de Masoreten - Hebt Gij de blijdschap groot gemaakt, voor ieder, die het licht ontvangt." De volgende woorden begunstigen die lezing, zij zullen blij wezen voor Uw aangezicht, zij komen met grote blijdschap voor Uw aangezicht in de heilige inzettingen, hun vrolijkheid is niet als die van Israël onder hun wijnstokken en vijgenbomen (Gij hebt die blijdschap niet groot gemaakt) maar het is in de gunst van God en in de tekenen van Zijn genade." Als het evangelie komt in zijn licht en kracht, brengt het blijdschap mede, en zij, die het op de rechte wijze ontvangen, verblijden er zich in, ja, en zij zullen er zich in verblijden, daarom wordt de bekering van de heidenen hierdoor geprofeteerd, Psalm 67:5. De natiën zullen zich verblijden en juichen. Dat de heidenen zich verblijden, Psalm 96:11.

1. Het is heilige blijdschap: "Zij verblijden zich voor Uw aangezicht," zij verheugen zich in de geest, zoals Christus, Lukas 10:21, en dat is voor Gods aangezicht. In het oog van de wereld zijn zij altijd droevig, maar in Gods oog zijn zij altijd blij, 2 Korinthe 6:10.

2. Het is grote blijdschap, het is blijdschap zoals in de oogst, als zij, die met tranen hebben gezaaid, en lang en met geduld gewacht hebben op de kostelijke vruchten van de aarde maaien met gejuich, en zoals in de strijd de mensen na een zware, gevaarvolle veldslag de buit verdelen. Het evangelie brengt overvloed en overwinning mede. maar zij, die er blijdschap van willen hebben, moeten verwachten door zwaar werk heen te gaan, zoals de landman eer hij de blijdschap heeft van de oogst, en door een harde strijd, zoals de krijgsman eer hij de blijdschap heeft van de buit uit te delen, maar als de blijdschap komt, zal zij een overvloedige beloning zijn voor het zware werk en de harde strijd. Zie Handelingen 8:8, 39.

III. Van een heerlijke vrijheid en verruiming, vers 4, 5. "Zij zullen zich verblijden voor Uw aangezicht en met goede reden." Want Gij hebt het juk van zijn last verbroken, en hem gerust gemaakt, want hij zal niet langer in slavernij zijn, en Gij hebt de stok van zijn schouders

verbroken, en de staf van degene, die hem dreef, die staf van de goddeloze, die lang op het lot van de rechtvaardige is geweest," zoals het juk van de Midianieten van de hals van Israël verbroken werd door het werk van Gideon. Als God Zijn vorige uitreddingen tot voorbeelden maakt in Zijn werken voor ons, dan moeten wij ze tot bemoedigingen maken voor ons om op Hem te hopen, Psalm 83:10. Doe hun als Midian. Op welke tijdelijke uitredding dit ziet, is niet duidelijk, waarschijnlijk wel op de mislukte poging van Sanherib om zich meester te maken van Jeruzalem, het werd hem verhinderd, zoals in de dagen van Midian, onmiddellijk door de hand van God, en terwijl andere veldslagen meestal gewonnen werden met veel gedruis en door veelbloedvergieten zal dit stil en zonder gedruis geschieden. "Onder Zijn heerlijkheid zal hij een brand doen branden," Hoofdstuk 10:16. Een vuur, dat niet aangeblazen is, zal hem verteren, Job 20:26. Maar ongetwijfeld ziet het nog verder naar de gezegende vruchten en uitwerkingen van dat grote licht, hetwelk hen zal bezoeken, die in duisternis zijn gezeten, het zal vrijheid meebrengen, loslating van de gevangenen, Lukas 4:19.

1. De bedoeling van het Evangelie en de genade ervan is het juk te verbreken van de zonde en van Satan, de last weg te nemen van schuld en bederf, en ons te bevrijden van de staf van de bedrivers van de verdrukkers, opdat wij tot de heerlijke vrijheid zouden komen van de kinderen Gods. Christus heeft het juk verbroken van de ceremoniële wet, Handelingen 15:10, Galaten 5:1, en ons verlost uit de hand van onzer vijanden, om Hem te dienen zonder vrees, Lukas 1:74, 75.

2. Dit geschiedt door de Geest werkende als vuur, Mattheüs 3:11, niet zoals de strijd van de krijgsman gestreden wordt, met verward gedruis, neen, de wapenen van onze krijg zijn niet vleselijk, het geschiedt door de Geest des oordeels en de Geest van de uitbranding, Hoofdstuk 4:4. Het geschiedt zoals ten dage van Midian door een werk van God in het hart van de mensen. Christus is onze Gideon, het is Zijn zwaard, dat wonderen doet. Maar wie, waar, is hij die deze grote dingen voor de kerk zal ondernemen en tot stand brengen? Hij zegt ons, vers 6, 7, dat zij gedaan zullen worden door de Messias, Immanuël, door die Zoon van een maagd, wiens geboorte hij voorspeld had, Hoofdstuk 7:14 en van wie hij nu spreekt in de profetische stijl als van iets dat reeds gedaan is. Het kind is geboren, niet alleen omdat het zo zeker was en omdat hij er zo zeker van was, alsof het reeds was geschied, maar omdat de kerk voor Zijn menswording groot voordeel oogstte van Zijn onderneming krachtens de eerste belofte betreffende het zaad van de vrouw, Genesis 3:15. Gelijk Hij was het Lam, dat geslacht is, zo was Hij ook het Kind geboren van voor de grondlegging van de wereld, Openbaring 13:8. Al de grote dingen, die God voor de Oud-Testamentische kerk gedaan heeft, zijn gedaan door Hem als het eeuwige Woord en om Zijntwil als de Middelaar. Hij was de Gezalfde, wiens aangezicht God aanschouwd heeft, Psalm 84:10, en het was om des Heeren wil, om des Heeren Christus wil, dat God Zijn aangezicht deed lichten over Zijn heiligdom, Daniel 9:17. Daarom werd het Joodse volk, en inzonderheid het huis van David, menigmaal voor naderend groot verderf bewaard, omdat die zegen in hen was. Welke grotere zekerheid kon er dus toen aan de kerk van God gegeven worden, dat zij bewaard zou blijven en de bijzondere zorg zou zijn van de Goddelijke voorzienigheid dan deze, dat God er zo'n grote zegen voor had weggelegd? De Chaldeeuse parafrase spreekt over de Man, die tot in eeuwigheid zal zijn, namelijk Christus.

En het is een zeer merkwaardige profetie van Hem en van Zijn koninkrijk, en ongetwijfeld hebben zij, die uitzagen naar de vertroosting Israëls, er vast op gebouwd en er zich dikwijls toe gewend, om haar met blijdschap en genot te lezen.

A. Zie Hem in Zijn vernedering, Hij, die de sterke God is, is het Kind, dat geboren is, de Oude van dagen wordt een kind van één span groot, de eeuwige Vader is de Zoon, ons

gegeven. Zo groot was Zijn neerbuigendheid, toen Hij onze natuur heeft aangenomen zo heeft Hij zich vernederd en ontledigd, teneinde ons te verhogen en te vervullen. Hij is geboren in onze wereld, het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond. Hij is gegeven, vrijwillig gegeven, om al datgene voor ons te zijn, wat wij in onze gevallen toestand nodig hebben, also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Hem gegeven heeft. Hij is ons geboren, Hij is ons gegeven, ons mensen, en niet de engelen, die gezondigd hebben, het wordt gezegd als met triomf, en de engel schijnt te verwijzen naar deze woorden in zijn bekendmaking aan de herders, dat de Messias gekomen is, Lukas 2:11. U is heden geboren de Zaligmaker. Dat Christus ons geboren en ons gegeven is, is het grote fundament van onze hoop, en de bron van onze blijdschap in tijden van de grootste smart en vrees.

B. Zie Hem in Zijn verhoging: dit Kind, deze Zoon, deze Zoon van God, deze Zoon des mensen, is ons gegeven met de macht en in de hoedanigheid om ons grote goedheid te bewijzen, want Hij is bekleed met de hoogste eer en macht, zodat het niet anders kan, of wij moeten gelukkig zijn, zo Hij onze Vriend is.

a. Zie de waardigheid, waartoe Hij verhoogd is, en de naam, die Hij heeft boven alle naam. Hij zal genoemd worden - en daarom zijn wij er zeker van dat Hij is en zal zijn - Wonderlijk, Raad, enz. Zijn volk zal Hem kennen en aanbidden bij deze namen, als één, die er volkomen aan beantwoordt zij zullen zich aan Hem onderwerpen en op Hem vertrouwen.

Ten eerste. Hij is Wonderlijk, Raad. Met recht wordt Hij Wonderlijk genoemd, want Hij is beide God en mens. Zijn liefde is het wonder voor engelen en verheerlijkte heiligen, in Zijn geboorte, Zijn leven en Zijn sterven, in Zijn opstanding en hemelvaart was Hij wonderlijk. Een aanhoudende reeks van wonderen vergezelde Hem, en buiten allen twijfel groot was de verborgenheid van de Godzaligheid Hem betreffende. Hij is de raad, want Hij was innig vertrouwd en bekend met de raadsbesluiten Gods van eeuwigheid af, en Hij geeft raad aan de kinderen van de mensen, waarbij Hij te rade gaat met hun welzijn. Het is door Hem, dat God ons raad heeft gegeven, Psalm 16:7, Openbaring 3:18. Hij is de wijsheid des Vaders en is ons van God gemaakt tot wijsheid. Sommigen voegen dit bij elkaar: Hij is de wonderlijke raad, een wonder van een raad, hierin heeft Hij, zoals in alle andere dingen, de voorrang, niemand onderwijst zoals Hij.

Ten tweede. Hij is de sterke God, God de Sterke. Hij wijsheid heeft, zo heeft Hij ook sterkte om voort te gaan met Zijn onderneming, Hij kan volkomen behouden, volkomen zaligmaken, en het werk van de Middelaar is van zo'n aard, dat geen andere macht dan die van de sterke God het kon volbrengen.

Ten derde. Hij is de Vader van de eeuwigheid, Hij is God, een met de Vader, die van eeuwigheid tot eeuwigheid is. Zijn vaderlijke zorg voor Zijn volk en Zijn liefde voor hetzelfde zijn eeuwig. Hij is de werker van eeuwig leven en liefde voor hen, en zo is Hij de Vader van een zalige eeuwigheid voor hen. Hij is de Vader van de toekomstige wereld, zo lezen het de LXX, de Vader van de evangeliestaat, die in onderworpenheid gebracht is aan Hem, niet aan de engelen, Hebreeën 2:5. Hij was van eeuwigheid de Vader van het grote werk van de verlossing, Zijn hart was er op gezet, het was het voortbrengsel van Zijn wijsheid als de Raad, van Zijn liefde als de Vader van de eeuwigheid.

Ten vierde.

a. Hij is de Vredevorst, Hij bewaart de vrede, gebiedt vrede, ja Hij schept de vrede in Zijn koninkrijk, Hij is onze vrede, en het is Zijn vrede, die het hart van Zijn volk bewaart en in hen heerst. Hij is niet slechts een vreedzame vorst en Zijn regering is niet slechts vreedzaam, maar Hij is de oorsprong en gever van alle goed, van al de vrede, die de tegenwoordige en toekomstige zaligheid is van Zijn onderdanen.

b. Zie de heerschappij, waartoe Hij verhoogd is, en de troon, die Hij heeft boven iedere troon, vers 6. De heerschappij is op Zijn schouders, op de Zijne alleen, Hij zal

er niet slechts het teken van dragen op Zijn schouder - de sleutel van het huis Davids, Hoofdstuk 22:22 - maar Hij zal er de last van dragen, de Vader zal haar aan Hem overdragen, zodat Hij een onbetwistbaar recht zal hebben om te regeren, en Hij zal haar op zich nemen zodat er niet aan getwijfeld kan worden dat Hij goed regeert, want Hij zal er Zijn schouder onder zetten en zal nooit klagen, zoals Mozes geklaagd heeft, dat Hij te zwaar belast is, ik alleen kan al dat volk niet dragen, Numeri 11:11, 14. Heerlijke dingen worden hier van Christus regering gesproken, vers 7.

Ten eerste. Dat het een toenemende heerschappij zal zijn, zij zal vermenigvuldigd worden, de grenzen van Zijn koninkrijk zullen al verder en verder uitgebreid worden, en dagelijks zullen er velen aan toegevoegd worden, de glans en luister ervan zullen toenemen, en zij zal al meer en meer helder schitteren in de wereld. De monarchieën van de aarde waren ieder minder glansrijk dan de andere, zodat hetgeen in goud begon, eindigde in ijzer en leem, en iedere monarchie is gaandeweg geslonken, maar het koninkrijk van Christus is een toenemend koninkrijk en zal ten laatste tot volkomenheid komen.

Ten tweede. Dat het een vreedzame regering zal zijn, in overeenstemming met Zijn hoedanigheid als Vredenvorst. Hij zal heersen door liefde, zal heersen in het hart van de mensen, zodat overal, waar Hij regeert, vrede zal zijn, en waar Zijn heerschappij toeneemt, zal ook de vrede toenemen, hoe meer wij aan Christus onderworpen zijn, hoe geruster en veiliger wij zijn.

Ten derde. Dat het een rechtmatige regering zijn zal. Hij, die de Zoon van David is, zal heersen op de troon van David en over zijn koninkrijk, waarop Hij recht heeft, God zal Hem de troon van Zijn vader David geven, Lukas 1:32 - 33. De evangeliekerk waarin Jood en heiden ingelijfd zijn tot één lichaam, is de heilige berg Sion, waarover Christus regeert, Psalm 2:6.

Ten vierde. Dat het bestuurd zal worden met wijsheid en rechtvaardigheid, ten einde aan het grote doel van de regering te beantwoorden hetwelk is de bevestiging van het koninkrijk. Hij zal het besturen in recht en gerechtigheid, alles wordt in het koninkrijk van Christus goed geregeld, in goede orde gebracht, en geen van Zijn onderdanen zal ooit reden tot klagen hebben.

Ten vijfde. Dat het een eeuwig koninkrijk zal zijn, aan de grootheid van Zijn heerschappij zal geen einde wezen, zij zal nog steeds toenemen, er zal geen einde zijn aan de vrede, want het geluk van de onderdanen van dat koninkrijk zal duren tot in eeuwigheid, en zal misschien toenemen in infinitum, eeuwiglijk. Hij zal heersen van nu aan tot in eeuwigheid, niet alleen door alle geslachten heen van de tijd, maar ook dan, wanneer het koninkrijk God en de Vader zal overgegeven zijn, de heerlijkheid beide van de Verlosser en van de verlostten zal tot in eeuwigheid zijn.

Eindelijk. Dat God zelf het op zich genomen heeft, om dit alles tot stand te brengen. de Heere der heerscharen, die alle macht in Zijn hand heeft en alle schepselen tot Zijn dienst zal zulks doen, zal de troon van David bewaren totdat deze Vredenvorst erop gevestigd is. Zijn ijver zal het doen, Zijn ijver voor Zijn eer en de waarheid van Zijn belofte en het welzijn van Zijn kerk. Het hart van God is gezet op de bevordering van Christus' koninkrijk onder de mensen, hetgeen zeer troostrijk is voor allen die er het goede voor wensen, de ijver van de Heere der heerscharen zal allen tegenstand overwinnen.

Jesaja 9:8 - 21

Hier zijn vreselijke bedreigingen, welke voornamelijk gericht zijn tegen Israël, het rijk van de tien stammen, Efraïm en Samaria, welker verderf hier voorzegd is met al de ontzettende verwarring, die de inleiding waren tot hun ondergang, hetgeen alles weinige jaren later

geschied is, maar zij zien nog verder, namelijk op al de vijanden van de troon en het koninkrijk van Christus, de Zoon van David, en kondigen het oordeel aan over alle volken, die God vergeten, en niet willen dat Christus Koning over hen zijn zal.

Merk op:

I. De inleiding tot voorzegging vers 8. de Heere heeft een woord gezonden in Jakob, gezonden door Zijn dienstknechten de profeten, Hij waarschuwt voordat Hij wondt, Hij gaf kennis van hetgeen Hij zou doen, opdat zij Hem zouden ontmoeten op de weg van Zijn oordelen, maar zij wilden geen acht slaan op de wenk, droegen er geen zorg voor om Zijn toorn af te wenden, en zo kwam Hij dan over Israël, want geen woord van God zal ter aarde vallen. Hij viel op hen als een storm van regen en hagel van omhoog, waaraan zij niet konden ontkomen. "Het is gevallen op Israël, het is even zeker dat het komen zal, alsof het er reeds was, en al het volk zal het weten door het te gevoelen, wat zij niet wilden weten door het te horen." Aan hen, die moedwillig onwetend zijn van de toorn Gods, die van de hemel geopenbaard is tegen de zonde en de zonderen, zal het te weten gedaan worden.

II. De zonden, aan het volk van Israël ten laste gelegd, welke deze oordelen over hen brachten.

1. Hun onbeschaamd trotseren van Gods gerechtigheid, daar zij dachten wel tegen Hem opgewassen te zijn. In hoogmoed en grootsheid des harten zeggen zij: "Laat God maar Zijn ergst doen, wij zullen wel tegen Hem bestand zijn, als Hij onze huizen verwoest, zullen wij ze weer opbouwen en ze sterker en fraaier maken, dan zij geweest zijn, onze huisheer zal ons niet op straat zetten, al betalen wij hem geen huur, maar wij zullen in het bezit ervan blijven. Als de huizen, die van tichelstenen gebouwd waren, afgebroken worden in de oorlog, dan zullen wij ze weer opbouwen van gehouwen steen, deze zullen dan niet zo gemakkelijk neergeworpen worden. Indien de vijand de wilde vijgenbomen omhakt, wij zullen er cederbomen voor in de plaats planten, wij zullen nog winnen bij Gods oordelen, en ze dus trotseren." Diegenen rijpen snel voor het verderf, wier hart onvernederd blijft onder vernederende beschikkingen van Gods voorzienigheid, want God zal in tegenheid wandelen met hen, die aldus in tegenheid wandelen met Hem en Hem tot ijver verwekken alsof zij sterker waren dan Hij.

2. Hun onverbeterlijkheid tot nu toe onder al de bestraffingen van Gods voorzienigheid vers 13. Dit volk keert zich niet tot degene, die het slaat, er wordt niet bij hen teweeggebracht dat zij hun leven verbeteren, hun zonden nalaten en terugkeren tot hun plicht, de Heere der heerscharen zoeken zie niet, zij zijn of atheïsten en hebben geen godsdienst, Of afgodendienaars en bidden tot de goden, die de schepselen zijn van hun eigen verbeelding en de werken van hun eigen handen. Wat God bedoelt met ons te slaan is: ons tot Hem te keren, er ons toe te brengen om Hem te zoeken, en als dit doel niet bereikt wordt door de mindere oordelen, dan kunnen zwaardere verwacht worden. God slaat ten einde niet te doden.

3. Het algemeen bederf van hun zeden en hun grote onheiligheid.

a. Zij, die een hervorming onder hen hadden moeten teweegbrengen, droegen er toe bij om hen te verderven vers 16. De leiders van dit volk zijn verleiders zij misleiden hen en doen hen dwalen, door hun goddeloosheid door de vingers te zien en goddelozen te steunen, te stijven in hun slechtheid, alsmede door hun een slecht voorbeeld te geven, en zo is het dan niet te verwonderen als zij, die door hen geleid worden, bedrogen worden, en dus verdorven en ten ondergang gebracht. Het staat slecht met een volk, als hun geneesheren hun ergste ziekte zijn. Zij, die dit volk gezegend noemen - zo staat het in kanttekening - , die hen vleien en sussen in hun goddeloosheid, en vrede, vrede tot hen roepen, doen hen dwalen, en zij, die door hen

gezegend worden genoemd, zijn eer zij het weten door hen opgeslokt. Wij hebben reden om bang te zijn voor hen, die goed van ons spreken, als wij kwaad doen. Zie Spreuken 24:24, 29:5.

b. De goddeloosheid was algemeen, allen waren er mee besmet, vers 17, zij zijn allen tezamen huichelaars en boosdoeners. Als er nog deugdzamer onder hen zijn, durven zij niet voor de dag komen, want alle mond spreekt dwaasheid en goddeloosheid, iedereen is heiligschennend tegenover God (dat is de eigenlijke betekenis van het woord) en een boosdoener tegenover de mens, die twee gaan gewoonlijk samen: zij, die God niet vrezen, ontzien geen mens, en dan spreekt iedere mond dwaasheid, leugen en smaad, beide tegen God en de mens, want uit de overvloed des harten spreekt de mond.

III. Het oordeel tegen hen bedreigd om deze hun goddeloosheid, laat hen niet denken ongestraft te zullen blijven.

1. In het algemeen: zij stellen zich hierdoor bloot aan de toorn van God, die beide verteren zal als vuur en verduisteren zal als rook.

a. Hij zal verteren als vuur, vers 18. Want de goddeloosheid brandt als vuur, het misnoegen van God wegens de zonde zal de zondaren verteren die er zich tot doornen en distels voor hebben gemaakt, en als de verwarde struiken van het woud, ontvlambare stof, door welke de Heere der heerscharen, de sterke God, zal heengaan om ze tezamen te verbranden.

b. Hij zal verduisteren als rook. De doornen en distels zullen, als het vuur ze verteert, zich verheffen als opstijgen van de rook, zodat het gehele land er door verduisterd zal zijn, zij zullen in benauwdheid zijn en geen uitweg zien, vers 19. Het volk zal zijn als voedsel voor het vuur. Gods toorn treft niemand anders dan hen, die zich als brandstof er voor maken, en dan gaan zij op als de rook van het brandoffer slachtoffers gemaakt zijnde van de gerechtigheid Gods.

2. God zal de naburige mogendheden tegen hen wapenen, vers 11, 12. In die tijd was het rijk van Israël in verbond met dat van Syrië tegen Juda. Maar de Assyriërs, die vijanden waren van de Syriërs, zullen, als zij hen overwonnen hebben, in het land van Israël vallen, en God zal hen opwekken om dit te doen, en de vijanden van Israël samenvoegen tegen hen, die daarbij nog geen eigen belangen op het oog hebben, en er zich niet van bewust zijn dat Gods hand in hun verbond is. Als vijanden opstaan en zich verbinden tegen een volk, dan moet Gods hand er in erkend worden. Zij, die elkanders deelgenoten zijn in de zonde, zoals Syrië en Israël toen zij Juda aanvielen, moeten verwachten ook te zullen delen in de straf van de zonde. Ja de Syriërs zelf, met wie zij nu in verbond zijn, zullen een gesel voor hen wezen - want het is niets ongewoons dat diegenen in twist met elkaar komen, die verenigd waren in de zonde - zij van voren en de Filistijnen van achteren, de één hen aanvallende in het front, de ander hen aanvallende in de achterhoede, zodat zij omsingeld zullen zijn door hun vijanden, die hen met volle mond zullen opeten, vers 12. De Filistijnen werden toen niet als geduchte vijanden beschouwd, en de Syriërs werden voor grote en trouwe vrienden aangezien, en toch zullen zij Israël opeten. Als de menselijke wegen de Heere mishagen, dan maakt Hij dat zelfs hun vrienden strijd tegen hen voeren.

3. God zal uit het midden van hen wegnemen degenen, op wie zij vertrouwden en van wie zij zich hulp hadden beloofd, vers 14, 15. Omdat zij God niet zochten, zullen zij, op wie zij steunen en vertrouwen, hun van generlei dienst, of nut zijn. "De Heere zal afhouden uit Israël de kop en de staart, de tak en de bieze", hetgeen verklaard wordt in het volgende vers.

a. Hun magistraten, die om hun geboorte en het ambt, dat zij bekleden, de aanzienlijken zijn en de oudsten zijn van het volk, deze zijn de kop, deze zijn de tak, waarvan zij zich kloekmoedigheid en vrucht beloven, maar omdat deze hen deden dwalen, zullen zij

afgehouden worden, en hun waardigheid en macht zullen geen bescherming voor hen wezen. Het was een oordeel over het volk, dat hun vorsten of oversten afgehouden werden, al waren zij ook niet wat zij hadden behoren te zijn.

b. Hun profeten, hun valse profeten, waren de staart en de bieze, de verachtelijkste van allen. Een goddeloos leraar is de slechtste van alle mensen, "corruptio optimi est pessima" - hetgeen het beste is, zal als het verdorven wordt, het slechtste blijken te zijn. De blinde leidde de blinde, en zo zijn beide in de gracht gevallen, en de blinde leidslieden vielen het eerst en vielen het laagst.

4. Dat de verwoesting even algemeen zal zijn als de verdorvenheid algemeen is geweest, niemand zal er aan ontkomen, vers 17.

a. "Niet degenen, die het voorwerp zijn geweest van welbehagen, niemand zal gespaard worden uit liefde. de Heere zal zich niet verblijden over hun jongelingen, die in de bloei van hun jeugd zijn, noch zal Hij zeggen: Handel zachtens met de jongeling om mijnentwil, neen, maar hen vallen met de overigen, en laat tezamen met hen het zaad van het volgende geslacht omkomen."

b. Niet zij, die de voorwerpen zijn geweest van medelijden en ontferming, niemand zal uit medelijden gespaard worden, over hun wezen en hun weduwen zal Hij zich niet ontfermen, hoewel Hij in bijzondere zin hun beschermer is, zij hadden evenals al de anderen hun weg verdorven, en zo hun armoede en hulpeloosheid hen er niet toe drong om zich van zonde te onthouden, dan konden zij ook niet verwachten dat God er door gedwongen zal zijn om hen voor oordelen te behoeden.

5. Dat zij elkaar zullen verscheuren en dat iedereen zal bijdragen om het algemene verderf te doen komen, en dat zij kannibalen voor zichzelf zullen wezen en voor elkaar de een zal de ander niet verschonen, als zij elkanders eierzucht, of geldgierigheid in de weg staan, of als zij een schijn van reden tot wraakoefening hebben. En hoe kunnen zij verwachten dat God hen zal sparen, als zij geen mededogen hebben voor elkaar? Der mensen wreedheid jegens elkaar wekt Gods toorn op tegen hen allen. Burgeroorlogen brengen een koninkrijk spoedig tot verval, zodanigen waren er in Israël, toen om de overtreding van het land zijn vorsten velen waren, Spreuken 28:2. Bij deze inwendige twisten sneden de mensen ter rechterhand en waren toch nog hongerig, en zo aten zij het vlees van hun eigen arm, aasden zij op zichzelf om hun honger te stillen, of op hun naaste bloedverwanten, die als hun eigen vlees waren, vers 20. Dit wijst op:

A. Grote schaarsheid en hongersnood, als de mensen alles naar zich toe hadden getrokken wat zij maar konden, dan waren zij nog hongerig, God heeft het ten minste niet voor hen gezegend zodat zij aten en niet verzadigd Haggai 1:6.

B. Grote roverij en plundering - "Jusque datum sceleri" - de ongerechtigheid is gevestigd door de wet. De omheining van het eigendom, die een omheining van bescherming is voor de bezittingen van de mensen, zal afgerukt worden, en iedereen zal al hetgeen, waar hij de handen op kan leggen, als het zijne beschouwen. "Vivitur ex rapto, non hospes ub hospita tustus", - zij leven van roof en de wetten van de gastvrijheid worden geschonden. En toch zullen de mensen, die aldus grijpen naar hetgeen het hun niet is, niet verzadigd worden. Geldgierige begeerten zijn onverzadelijk en deze vloek ligt op hetgeen op onrechtmatige wijze verkregen werd, dat het nooit zal gedijen. Deze inwendige twisten zullen niet alleen woeden tussen particuliere personen en geslachten, maar tussen de stammen, vers 21. Manasse zal Efraïm verslinden en Efraïms Manasse, hoewel zij verenigd zijn tegen Juda, zij, die zich verenigd hadden tegen Juda, konden niet eensgezind zijn onder elkaar, maar deze hun zondige verbintenis tegen hun naaste, die met vertrouwen bij hen woonde, werd rechtvaardig

gestraft door hun scheiding van elkaar. Of, Juda gezondigd hebbende zoals Manasse en Efraïm, zal niet alleen met hen, maar ook door hen, lijden. Wederzijdse haat en vijandschap onder de stammen van Gods Israël is een zonde, die hen rijpt voor het verderf, en is een treurig symptoom van de snelle nadering van het verderf. Indien Efraïm tegen Manasse is, en Manasse tegen Efraïms en beide tegen Juda zijn, dan zullen zij allen weldra een gemakkelijke prooi worden voor de gemene vijand.

6. Dat, hoewel zij door al deze oordelen gevolgd zullen worden, God daarom toch Zijn twist niet met hen zal laten vallen. Het is het treurig refrein van dit lied, vers 12, 17, 21. Om dit alles keert Zijn toorn niet af, maar Zijn hand is nog niet uitgestrekt.

a. Zij doen niets om Zijn toorn af te keren, zij hebben geen berouw, zij verbeteren hun leven niet, zij verootmoedigen zich niet, zij bidden niet, niemand staat in de bres, niemand antwoordt op Gods roepen, zij stemmen niet in met de plannen en bedoelingen van Zijn voorzienigheid, maar zijn verhard en gerust.

b. Daarom blijft Zijn toorn tegen hen branden en is Zijn hand nog uitgestrekt. De reden, waarom Gods oordelen blijven aanhouden, is dat het doel niet werd bereikt, de zondaars zijn er niet door tot bekering gebracht, het volk keert zich niet tot Hem, die het slaat, en daarom gaat Hij voort met hen te slaan, want als God oordeelt, zal Hij overwinnen en de hoogmoedigste zondaar zal of buigen of breken.

HOOFDSTUK 10

1 Wee dengenen, die ongerechte inzettingen inzetten, en de schrijvers, die moeite voorschrijven; 2 Om de armen van het recht af te wenden, en om het recht der ellendigen Mijns volks te roven, opdat de weduwen hun buit worden, en opdat zij de wezen mogen plunderen! 3 Maar wat zult gijlieden doen ten dage der bezoeking, en der verwoesting, die van verre komen zal? Tot wien zult gij vlieden om hulp, en waar zult gij uw heerlijkheid laten? 4 Dat elkeen zich niet zou buigen onder de gevangenen, en vallen onder de gedoden? Om dit alles keert Zijn toorn zich niet af, maar Zijn hand is nog uitgestrekt. 5 Wee de AsSyriër, die de roede Mijns toorns is, en Mijn grimmigheid is een stok in hun hand! 6 Ik zal hem zenden tegen een huichelachtig volk, en Ik zal hem bevel geven tegen het volk Mijner verbolgenheid; opdat hij de roof rove, en plundere de plundering, en stelle het ter vertreding, gelijk het slijk der straten. 7 Hoewel hij het zo niet meent, en zijn hart also niet denkt, maar hij zal in zijn hart hebben te verdelgen, en uit te roeien niet weinige volken. 8 Want hij zegt: Zijn niet mijn vorsten al tezamen koningen? 9 Is niet Kalno gelijk Karchemis? Is Hamath niet gelijk Arfad? Is niet Samaria gelijk Damaskus? 10 Gelijk als mijn hand gevonden heeft de koninkrijken der afgoden, ofschoon hun gesneden beelden beter zijn, dan die van Jeruzalem, en dan die van Samaria; 11 Gelijk als ik gedaan heb aan Samaria en aan haar afgoden, zou ik also niet kunnen doen aan Jeruzalem en aan haar afgoden?

12 Want het zal geschieden, als de Heere een einde zal gemaakt hebben van al Zijn werk op de berg Sion en te Jeruzalem, dan zal Ik te huis zoeken de vrucht van de grootsheid des harten van de koning van Assyrië, en de pracht van de hoogheid zijner ogen. 13 Omdat hij gezegd heeft: Door de kracht mijner hand heb ik het gedaan, en door mijn wijsheid, want ik ben verstandig; en ik heb de landpalen der volken weggenomen, en heb hun voorraad geroofd, en heb als een geweldige de inwoners doen nederdalen; 14 En mijn hand heeft gevonden het vermogen der volken, als een nest, en ik heb het ganse aardrijk samengeraapt, gelijk men de eieren die verlaten zijn, samenraapt; en er is niemand geweest, die een vleugel verroerde, of de bek opendeed, of piepte. 15 Zal een bijl zich beroemen tegen dien, die daarmede houwt? Zal een zaag pochen tegen dien, die ze trekt? Alsof een staf bewoog degenen, die hem opheffen? Als men een stok opheft, is het geen hout? 16 Daarom zal de Heere HEERE der heirscharen onder zijn vetten een magerheid zenden; en onder zijn heerlijkheid zal Hij een brand doen branden, als de brand des vuurs. 17 Want het Licht van Israël zal tot een vuur zijn, en zijn Heilige tot een vlam, welke in brand steken en verteren zal zijn doornen en zijn distelen, op een dag. 18 Ook zal Hij verteren de heerlijkheid zijns wouds en zijns vruchtbaren velds; van de ziel af, tot het vlees toe; en hij zal zijn, gelijk als wanneer een vaandrager versmelt. 19 En de overgebleven bomen zijns wouds zullen weinig in getal zijn, ja, een jongen zou ze opschrijven. 20 En het zal geschieden te dien dage, dat het overblijfsel van Israël, en de ontkomenen van het huis Jakobs niet meer steunen zullen op dien, die ze geslagen heeft; maar zij zullen steunen op de HEERE, de Heilige Israëls, oprechtelijk. 21 Het overblijfsel zal wederkeren, het overblijfsel van Jakob, tot de sterken God! 22 Want ofschoon uw volk, o Israël! is gelijk het zand der zee, zo zal toch maar het overblijfsel daarvan wederkeren; de verdelging is vastelijk besloten, overvloeiende met gerechtigheid. 23 Want een verdelging, die vastelijk besloten is, zal de Heere HEERE der heirscharen doen in het midden dezes gansen lands. 24 Daarom zegt de Heere HEERE der heirscharen also: Vreest niet, gij Mijn volk, dat te Sion woont! voor Assur, als hij u met de roede zal slaan, en hij zijn staf tegen u zal opheffen, naar de wijze der Egyptenaren; 25 Want nog een klein weinig, zo zal volbracht worden de gramschap, en Mijn toorn tot hun vernieling. 26 Want de Heere der heirscharen zal tegen hem een gesel verwekken, gelijk de slachting van Midian was aan de rots van Oreb; en gelijk Zijn staf over de zee was, denwelken Hij verheffen zal, naar de wijze der Egyptenaren. 27 En het zal geschieden ten zelfden dage, dat zijn last zal afwijken van uw schouder, en zijn juk van uw hals; en het juk zal verdorven worden, om des Gezalfden wil.

28 Hij komt te Ajath, hij trekt door Migron; te Michmas legt hij zijn gereedschap af. 29 Zij trekken door de doorgang, te Geba houden zij hun vernachting; Rama beeft, Gibeä Sauls vlucht. 30 Roep luide met uw stem, gij dochter van Gallim! laat ze horen tot Lais toe, o ellendige Anathoth! 31 Madmena vliedt weg, de inwoners van Gebim vluchten met hopen. 32 Nog een dag blijft hij te Nob; hij zal er zijn hand bewegen tegen de berg der dochter van Sion, de heuvel van Jeruzalem. 33 Doch ziet, de Heere HEERE der heirscharen zal met geweld de takken afkappen, en die hoog van gestalte zijn, zullen nedergehouden worden; en de verhevenen zullen vernederd worden. 34 En Hij zal met ijzer de verwarde struiken des wouds omhouwen; en de Libanon zal vallen door de Heerlijke.

In dit hoofdstuk handelt de profeet:

I. Met de trotse verdrukkers van zijn volk in het eigen land die hun macht misbruikten om het recht te verkeren met wie hij wil afrekenen voor hun tirannie, vers 1 - 4.

II. Met een dreigende buitenlandse aanval van zijn volk, Sanherib, koning van Assyrië, betreffende wie valt op te merken:

1. De opdracht, die hem was gegeven, om Juda aan te vallen, vers 5, 6.
2. Zijn hoogmoed en beledigende onbeschaamdheid bij het volvoeren van die opdracht, vers 7 - 11, 13, 14.
3. Een bestraffing van zijn hoogmoed en de bedreiging van zijn val en verderf, als hij de raad zal volbracht hebben, waartoe hij door God was verwekt, vers 12, 15 - 19.
4. Een belofte van genade aan het volk van God om hen in staat te stellen staande te blijven onder de beproeving en er goed aan te ontlennen vers 20 - 23.
5. Grote bemoediging, hun gegeven, om de dreigenden storm niet te vrezen, maar te hopen dat, hoewel thans het gehele land in grote ontsteltenis was gebracht, alles toch goed zal eindigen in het verderf van deze geduchte vijand vers 21 - 31. En dit is bedoeld om het hart van de Godvruchtige gerust te stellen met betrekking tot al de dreigende pogingen van de vijanden van de kerk, indien God voor ons is, wie kan tegen ons zijn? Niemand om ons enigerlei kwaad te doen.

Jesaja 10:1 - 4

Of het de oversten en rechters van Israël, of van Juda, of van beide, waren, over wie de profeet dit wee uitroept, is niet zeker, indien het die van Israël waren, dan moeten deze verzen samengevoegd worden met het slot van het vorige hoofdstuk, hetgeen wel waarschijnlijk is, omdat het refrein van deze profetie - om dit alles keert Sion toorn niet af - hier herhaald is in vers 4. Indien het die van Juda waren, dan tonen zij aan wat de speciale zonde was, om welke God het Assyrische leger over hen bracht - om hun magistraten te straffen voor hun slecht beheer en bestuur, waarvoor zij niet wettelijk ter verantwoording geroepen konden worden. Over hen roept hij een wee uit, eer hij van vertroosting spreekt tot Gods volk. Hier is:

1. De beschuldiging, die tegen de verdrukkers wordt uitgesproken, vers 1, 2. Hun wordt ten laste gelegd:

a. Dat zij goddeloze wetten maken en boze edicten uitvaardigen. Zij zetten ongerechte inzettingen in die in tegenspraak zijn met de natuurlijke billijkheid en met de wet van God, en het boze, dat zij voorschrijven, wordt door hun ondergeschikte ambtenaren opgeschreven en in vorm van wet gebracht. Wee de hogere machten, die deze decreten ontwerpen en uitvaardigen. Zij zijn niet te hoog om onder de Goddelijke bestraffing te zijn. En wee de lagere beambten, die deze decreten schrijven en registreren! Zij zijn niet te gering om door God opgemerkt te worden, de schrijvers, die moeite voorschrijven, de hoogsten en de minderen, vallen onder hetzelfde wee. Het is slecht om kwaad te doen, maar het is nog slechter om het met overleg te doen en met bedoeling, onrecht te doen aan velen, en velen te betrekken in de schuld van onrecht te doen.

b. van het recht te verkeren bij de ten uitvoerlegging van de wetten, die gemaakt waren. Geen volk had zulke rechtvaardige inzettingen en rechten als zij hadden, en toch vonden verdorven rechters middelen om de armen van het recht af te wenden, hen te verhinderen om tot hun recht te komen en hetgeen hun toekwam terug te krijgen, omdat zij arm en nooddruftig waren, mensen, van wie niets te halen was, geen steekpenningen verwacht konden worden.

c. Van zich te verrijken door diegenen te verdrukken, die in hun macht waren en die zij hadden moeten beschermen, zij maken de huizen en bezittingen van weduwen tot hun prooi, en zij beroven de wezen van het weinige, dat hun gelaten is, omdat zij geen vriend hebben om

voor hen op te komen. Hen niet te helpen als zij in nood zijn of gebrek lijden, hun geen recht te verschaffen, als hun onrecht werd aangedaan, zou reeds misdadig genoeg zijn geweest in mensen, die rijkdom en macht hebben, maar hen te beroven, omdat er aan de zijde van de verdrukters macht was en de verdrukten geen trooster hadden, Prediker 4:1, - dat is een wreedheid zo groot, dat men niemand in staat zou achten er zich schuldig aan te maken, die de naam van mens had, of de naam van Israëliet.

2. Een uitdaging tot hen gericht om het eens te beproeven, of zij met al hun hoogmoed en hun macht Gods oordelen van zich kunnen afwenden, vers 3. "Wat zult gijlieden doen, tot wie zult gij vlieden? Gij kunt de weduwen en wezen vertreden, maar wat zult gijlieden doen, als God opstaat"? Job 31:14. Hoge, aanzienlijke mannen, die de armen tiranniseren, denken dat zij er nooit ter verantwoording voor geroepen zullen worden, er nooit meer van zullen horen, of dat het er hun niet slechter om gaan zal, maar zal God over deze dingen geen bezoeking doen? Jeremia 5:29. Zal er geen verwoesting komen over hen, die anderen in verwoesting gestort hebben? Zij zal misschien van ver komen, waardoor het lang duurt eer zij komt, maar komen zal zij ten laatste, uitstel van straf is geen kwijschelding van straf, van ver komende, uit een hoek vanwaar zij het minst verwacht werd, zal zij des te meer verbazing en schrik verwekken. En wat zal er dan van deze onrechtvaardige rechter worden? Nu zien zij hen hulp in de poort, Job 31:21. Maar tot wie zullen zij vlieden om hulp? Er komt een dag van bezoeking, een dag van onderzoek en navraag, een dag van doorzoeking, die een ieder en een iegelijks werk aan het licht, het ware licht zal brengen.

De dag van de bezoeking zal een dag van verwoesting zijn voor alle goddelozen, wanneer al hun troost en al hun hoop weg zijn, en zij zelf in verwoesting gelaten zullen worden. In die dag van de bezoeking zullen onboetvaardige zondaren ten einde raad zijn en niet weten wat te doen. Zij kunnen niet vluchten, zich niet verbergen, zij kunnen het niet uitvechten, zich niet verdedigen, zij hebben geen toevlucht, waar zij zich kunnen beschutten tegen het kwaad, (tot wie zult gij vlieden om hulp?) of om zich hiernamaals van betere tijden te verzekeren. "Waar zult gij uw heerlijkheid laten, om haar weer te vinden als de storm voorbij is?" De rijkdom, die zij hadden verkregen, was hun heerlijkheid, en zij hadden geen veilige plaats, waar zij die konden bewaren, maar zij zullen gewis zien dat hij zich vleugelen maakt. Als onze ziel onze heerlijkheid is, zoals zij behoort te wezen, als wij haar tot onze voornaamste zorg maken, dan weten wij waar wij haar hebben, en in wiens handen wij haar kunnen aanbevelen, namelijk in die van een getrouwe Schepper. Het is ons allen zeer nodig ernstig na te denken over hetgeen wij zullen doen ten dage van de bezoeking, ten dage van dood en oordeel, en er voor te zorgen dat wij dan zullen doen wat het rechte is.

3. Het vonnis, uitgesproken over hen, waarmee zij veroordeeld worden, sommigen van hen tot gevangenschap. Zij zullen zich buigen onder de gevangenen, zij, die het hoogst verheven waren in de zonde, zullen het zwaarst beladen worden, en het diepst verzonken zijn onder ellende, anderen tot de dood, zij zullen het eerst vallen, en dus vallen onder de overige verslagenen, zij, die de weduwen en wezen hadden vertreden, zullen nu zelf met voeten worden getreden, vers 4. "Daartoe zal het komen," zegt God, "Zonder Mij, omdat gij Mij verlaten hebt, en Mij van u hebt weggedreven." Niets dan het uiterste verderf kan verwacht worden door hen, die zonder God in de wereld leven, Hem achter hun rug werpen, en zichzelf aldus buiten Zijn bescherming werpen. En toch: Om dit alles keert Zijn toorn niet af, hetgeen te kennen geeft, niet alleen dat God zal voortgaan met Zijn twist met hen, maar dat zij er in voortdurende angst om zijn zullen, zij zullen tot hun onuitsprekelijke verschrikking zien dat Zijn hand nog tegen hen uitgestrekt is, en er zal niets overblijven dan een verschrikkelijke verwachting van het oordeel.

Jesaja 10:5 - 19

De verwoesting van het rijk van Israël door Salmaneser, koning van Assyrië, was in het vorige hoofdstuk voorzeggd, en in het zesde jaar van Hiskia is die voorzeggung vervuld geworden 2 Koningen 18:10. Die verwoesting was volkomen en finaal, kop en staart werden afgehouden. Nu wordt in dit hoofdstuk de kastijding voorzeggd van het rijk van Juda door Sanherib, koning van Assyrië, en deze voorzeggung werd vervuld in het veertiende jaar van Hiskia, toen deze machtige vorst, namelijk Sanherib, aangemoedigd door de voorspoed van zijn voorganger tegen de tien stammen, opkwam tegen alle vaste steden van Juda, en ze innam, en Jeruzalem belegerde, 2 Koningen 18:13, tengevolge waarvan Hiskia en zijn koninkrijk, naar wij wel kunnen veronderstellen, grotelijks beroerd en ontsteld waren, hoewel er toen een goed werk van hervorming onder hen begonnen was. Maar het eindigde in de beschaming van de Assyriërs tot grote bemoediging van Hiskia en zijn volk in hun wederkeren tot God. Laat ons hier nu zien:

I. Hoe God in Zijn vrijmacht de koning van Assyrië afzond om Zijn knecht te zijn, en gebruik van hem maakte als een gewoon werktuig om er Zijn eigen doeleinden mee te dienen, vers 5, 6. "O Assyriër, weet dit, gij zijt de roede van Mijn toorn, en Ik zal u zenden, om een gesel te zijn voor het volk van Mijn toorn."

Merk hier op:

1. Hoe slecht het karakter van de Joden is, hoe wel zij zeer goed scheen te zijn, zij zijn een huichelachtig volk, die de godsdienst beleden, en toen inzonderheid zich scheen te hervormen en te verbeteren, maar zij waren niet waarlijk godsdienstig, niet wezenlijk hervormd en verbeterd, zie waren niet zo goed, niet zo vroom als zij voorgaven te zijn, nu door Hiskia Godsdienst en vroomheid in zwang waren gekomen. Als heersers vroom zijn en de godsdienst dus in ere is, dan is het iets geheel gewoons dat de volken huichelachtig zijn. Zij zijn een onheilig volk - zo lezen het sommigen. Hiskia had hen in grote mate van hun afgoderij genezen, maar nu geven zij zich aan goddeloosheid over, ja geveinsdheid is al goddeloosheid. Niemand ontheiligt de naam van God zo als zij die naar die naam genoemd zijn en die naam aanroepen, terwijl zij toch in de zonde leven. Daar zij een onheilig, huichelachtig volk zijn, zijn zij het volk van Gods toorn, zij liggen onder Zijn toorn, en zullen er waarschijnlijk door verteerd worden. Huichelachtige volken zijn het volk van Gods toorn, niets is aanstotelijker voor God dan veinzerij in de godsdienst. Zie welk een verandering de zonde gemaakt heeft, zij, die boven alle anderen Gods verkoren en geheiligd volk zijn geweest, zijn nu het volk van Zijn toorn geworden. Zie Amos 3:2.

2. Hoe laag het karakter is van de Assyriër, hoe laag en min, hoewel hij zeer groot scheen, hij is niets meer dan de roede van Gods toorn een werktuig, waarvan God zich wil bedienen om Zijn volk te kastijden, opdat zij, aldus van de Heere getuchtigd zonde, met de wereld niet zouden veroordeeld worden. De tirannen van de wereld zijn slechts de werktuigen van Gods voorzienigheid. Mensen zijn Gods hand, soms Zijn zwaard, om te doden, Psalm 17:13 - 14. Op andere tijden zijn zij Zijn roede om te kastijden. De staf in hun hand, waarmee zij Zijn volk slaan, is Zijn verbolgenheid, het is Zijn toorn, die de stok in hun handen geeft en hen instaat stelt slagen toe te brengen aan hen, die dachten tegen hen opgewassen te zijn. Soms maakt God een afgodisch volk, dat Hem volstrekt niet dient, tot een gesel voor een huichelachtig volk, dat Hem niet in oprechtheid en waarheid dient.

3. De Assyriër wordt de roede van Gods toorn genoemd, omdat hij door Hem gebruikt wordt.
a. Van Hem komt zijn macht. Ik zal hem zenden, Ik zal hem bevel geven. Al de macht die goddelozen hebben, ontvangen zij altijd van God, of schoon zij haar dikwijls tegen Hem

gebruiken. Pilatus kon geen macht hebben tegen Christus, of ze moest hem van boven gegeven zijn, Johannes 19:11.

b. De uitoefening van die macht wordt door Hem bestuurd. De Assyriër moet de roof roven en de plundering plunderen, maar bloed moet hij niet vergieten, wij lezen van geen verslagenen, maar hij moet het land plunderen en de huizen plunderen, het vee wegvoeren en hen van al hun rijkdom en hun sieraden beroven, en hen vertreden gelijk het slijk van de straten. Als Gods belijdend volk zich wentelt in het slijk van de zonde, dan is het rechtvaardig in God om aan hun vijanden toe te laten hen als slijk te vertreden. Maar waarom moet de Assyriër aldus tegen hen overmogen? Niet opdat zij ten verderve zouden gebracht worden, maar opdat zij grondig hervormd en verbeterd zouden worden.

II. Zie hoe de koning van Assyrië zich in zijn hoogmoed verheft en verheerlijkt als zijn eigen meester te zijn, voorgeeft onbepert heerser te zijn, onder generlei bedwang of toezicht te staan, zuiver en alleen naar zijn eigen wil en voor zijn eigen eer en heerlijkheid te handelen. God had hem gesteld tot een oordeel en om te straffen had Hij hem gegrondvest, Habakuk.1:12, om een werktuig te zijn om Zijn volk tot bekering te brengen, hoewel hij het zo niet meent en zijn hart alzo niet denkt, vers 7. Hij denkt niet dat hij hetzij Gods dienstknecht, of Israëls vriend is, dat hij niet meer kan doen dan God hem toelaat te doen, noch dat hij niet meer zal doen dan hetgeen God zal doen medewerken ten goede van Zijn volk. God bedoelt Zijn volk te tuchtigen voor, en hen aldus te genezen van, hun huichelarij, en hen nader tot zich te brengen, maar was dat Sanheribs bedoeling? Neen, dat was zeer ver van zijn gedachten, hij meende het niet zo. De alwijze God maakt soms zelfs de zondige hartstochten en plannen van de mensen dienstbaar aan Zijn eigen grote en heilige doeleinden. Als God gebruik maakt van de mensen als werktuigen in Zijn hand om Zijn werk te doen, dan is het iets geheel gewoons, dat Hij een zaak bedoelt en zij een geheel andere op het oog hebben, ja dat zij het tegenovergestelde bedoelen van wat Hij bedoelt. Wat Jozefs broeders ten kwade bedoelden, heeft God ten goede beschikt en geleid, Genesis 50:20. Zie Micha 4:11, 12. De mensen hebben hun doeleinden, en God heeft de Zijne, maar wij zijn er zeker van dat de raad des Heeren zal bestaan. Maar wat is het, dat de trotse Assyriër op het oog heeft?

Het hart van de koningen is ondoorgrondelijk, maar God wist wat in zijn hart was: hij bedoelt niets anders dan te verdelgen, uit te roeien niet weinig volkeren, en zich van hen meester te maken.

A. Hij bedoelt zich toe te geven in zijn wreedheid, met niets minder is hij tevreden dan met verdelgen en uitroeien. Hij hoopt zich te vergasten op bloed en slachting, het bloed van particuliere personen is niet voldoende voor hem, hij moet hele volkeren uitroeien. Het is beneden hem om in het klein te handelen, hij handelt in moorden in het groot, volkeren en niet weinige, moeten allen tezamen maar één hals hebben, die hij dan het genoegen kan hebben van af te snijden.

B. Hij bedoelt zijn hebzucht te bevredigen en zijn eerezucht, hij wil monarch zijn van de gehele wereld, alle volken tot zich vergaderen, Habakuk 2:5. Een onverzadelijke begeerte naar rijkdom en heerschappij is hetgeen hem drijft in deze onderneming. De profeet stelt hem hier voor als snoevende en dreigende, en te oordelen naar de brief die zijn generaal in zijn naam aan Hiskia geschreven heeft, moet deze man het in verwaandheid en laatlunkendheid zeer ver gebracht hebben. Zijn hoogmoed en aanmatiging worden hier zeer uitvoerig beschreven zelfs zijn taal wordt aangehaald, deels om hem bespottelijk te maken, en deels om aan het volk van God te verzekeren dat hij naar beneden gebracht zal worden, want het gezegde blijkt meestal waar te zijn, dat hoogmoed voor de val komt. Het geeft ook te kennen dat God kennis neemt en rekening houdt van al de trotse en vermetele woorden waarmee de

mensen hemel en aarde trotseren. Zij, die trotse woorden van ijdelheid spreken, zullen er nog van horen.

a. Hij snoeft op de grote dingen, die hij aan andere volken gedaan heeft.

Ten eerste. Hij heeft hun koningen tot zijn hovelingen gemaakt, vers 8. "Zijn niet mijn vorsten al tezamen koningen? Zij, die nu mijn vorsten zijn zijn koningen geweest." Of, hij bedoelt dat hij zijn troon dermate verhoogd heeft, dat zijn dienaren en zij, die onder hem bevel voerden even voornaam waren, en een even grote staat voerden, in even veel pracht en weelde leefden, als koningen van andere landen. Of zij, die oppermachtige vorsten waren in hun eigen gebied, hielden hun kroon van hem en deden hem hulde. Dit was een verwaand snoeven, maar hoe groot is onze God, die wij dienen, die in waarheid en werkelijkheid Koning van de koningen is, en wiens onderdanen Hem tot koningen gemaakt zijn! Openbaring 1:6.

Ten tweede. Hij heeft zich meester gemaakt van hun steden, hij noemt er verscheidene, vers 9 die alle door hem ten onder zijn gebracht. Kalno heeft zich even spoedig onderworpen als Karchemis, Hamath kon hem evenmin weerstand bieden als Arfad, en Samaria is de zijne geworden zowel als Damascus. Om dit snoeven te kunnen volhouden is hij genoodzaakt de overwinningen van zijn voorganger mee in rekening te brengen, want hij was het, die Samaria veroverd heeft, en niet Sanherib. Ten derde. Hij is te sterk geweest voor hun afgoden, hun beschermgoden, hij had de koninkrijken van de afgoden gevonden, en hij had middelen gevonden om ze tot de zijne te maken, vers 10. Hun koninkrijken ontleenden hun naam aan de afgoden, die zij aanbaden, de Moabieten worden het volk van Kamos genoemd, Jeremia 48:46, omdat zij zich verbeeldden dat hun goden hun beschermheren waren, en daarom verbeeldt zich Sanherib dat iedere verovering van een koninkrijk een zege was, die over een god was behaald. Ten vierde. Hij had zijn eigen gebied vergroot, hij had de landpalen van de volken weggenomen, vers 13, die vele grote landstreken omsloten binnen de grenzen van zijn eigen koninkrijk, en verschoof de oude landpalen, die zijn vaders hadden gesteld, veel verder naar de andere kant, hij kon het niet dulden om zo nauw ingesloten te zijn, hij moest meer ruimte hebben om te kunnen groeien. Onder het wegnemen van de landpalen van de volkeren verstaat Ds. White zijn willekeurige overbrenging van kolonies van plaats tot plaats, de gewone praktijk van de Assyriërs bij al hun veroveringen, dit is een zeer waarschijnlijke verklaring. Ten vijfde. Hij had zich verrijkt met hun schatten, die hij in zijn eigen schatkist deed vloeien. Ik heb hen voorraad geroofd, hierin heeft hij waarheid gesproken. Grote veroveraars zijn dikwijls niets meer dan grote rovers. Eindelijk. "Hij had de tegenstand, die hij ontmoette, overwonnen, ik heb als een geweldige de inwoners doen neerdalen, hen, die hoog gezeten waren en dachten wel bevestigd te zijn, heb ik vernederd en naar beneden gebracht." Hij roemt:

1. Dat hij dit alles gedaan heeft door zijn eigen wijsheid en macht, vers 13. Door de kracht van mijn hand, want ik ben geweldig, en door mijn valsheid, want ik ben verstandig, heb ik dit gedaan, niet door de toelating van Gods voorzienigheid en door de zegen van God, hij weet niet dat het God is, die hem maakt tot hetgeen hij is, en de staf in zijn hand geeft, maar offert aan zijn eigen net, Habakuk 1:16. Mijn kracht en de sterkte van mijn hand heeft mij dit vermogen verkregen, Deuteronomium 8:17. Zuiver atheïsme en godslastering zijn evenzeer als hoogmoed en ijdelheid de oorzaak, dat de mensen hun voorspoed en welslagen toeschrijven aan zichzelf, aan hun eigen verstand en beleid, en er hun eigen hoedanigheid op verheffen en verheerlijken.

2. Dat hij dit alles met grote gemakkelijheid had gedaan, het is slechts spel en vermaak voor hem geweest, alsof hij vogelnestjes had uitgehaald, vers 14. Mijn hand heeft gevonden het vermogen van de volken als een nest, toen hij het gevonden had, was het niet moeilijker om

het te nemen dan om een nest uit te halen, en evenmin gevoelde hij aarzeling of leedwezen om gezinnen ten ondergang te brengen en steden te verwoesten, als om een kraaiennest te vernielen, kinderen om te brengen was voor hem niets meer dan vogels te doden. Gelijk men de eieren, die door de moeder in het nest verlaten zijn, samenraapt, even gemakkelijk heb ik het gehele aardrijk samengeraapt (zoals Alexander, die dacht de gehele wereld veroverd te hebben). Welke prooi hij ook greep, daar is niemand geweest, die een vleugel verroerde, of de bek opendeed, of piepte, zoals vogels doen als hun nesten worden verstoord, zij durfden geen tegenstand bieden, ja niet eens een klacht uiten, zo'n ontzag hadden zij voor de machtige veroveraar, zij waren zo zwak dat zij wisten, dat het doelloos was om weerstand te bieden, en hij was zo willekeurig, dat zij wisten dat het nutteloos was om te klagen. Hoe vreemd is het toch dat mensen, die gemaakt waren om goed te doen, er trots op zijn en er behagen in scheppen om onrecht te doen, kwaad te doen aan allen, die om hen heen zijn, zonder enigerlei dwang, datgene tot hun roem en eer rekenen, wat hun schande is! Maar hun dag om te vallen zal komen, van hen namelijk die zich aldus tot de schrik maken van de machtigen, en nog veel meer van de zwakken in het land van de levenden.

b. Hij dreigt met hetgeen hij aan Jeruzalem zal doen, dat hij er het beleg voor ging slaan, vers 10, 11. Hij zal Jeruzalem en haar afgoden oververmeesteren, zoals hij andere plaatsen en haar afgoden ten onder heeft gebracht, inzonderheid Samaria.

Ten eerste. Godslasterlijk noemt hij de God van Israël een afgod en stelt Hem gelijk met de valse goden van andere volken, alsof niemand de ware God was dan Mithras, de zon, die hij aanbad. Zie hoe onwetend hij was, en het zal ons minder verwonderen dat hij zo hoogmoedig was.

Ten tweede. Hij geeft de voorkeur aan de gesneden beelden van andere landen boven die van Jeruzalem en Samaria, terwijl hij had kunnen weten dat het de aanbidders van de God van Israël uitdrukkelijk verboden was om enigerlei gesneden beelden te maken, en dat, zo iemand het deed, hij het steelsgewijze moest doen, weshalve zij niet zo rijk en prachtig konden wezen als die van andere volken. Indien hij de ark en het verzoendeksel bedoelt, dan spreekt hij als een dwaas, die hij dan ook is, en als iemand, die oordeelt naar het aanzien van de ogen, en dus gemakkelijk bedrogen kan zijn ten opzichte van geestelijke zaken. Zij, die uitwendigen glans en pracht voor een kenmerk houden van de ware kerk oordelen naar dezelfde regel.

Ten derde. Omdat hij Samaria veroverd had, maakt hij de gevolgtrekking dat Jeruzalem natuurlijk ook vallen zal. "Zou ik also niet kunnen doen aan Jeruzalem? Kan ik het niet even gemakkelijk en zou ik het niet even rechtvaardig doen?" Maar de gevolgtrekking was onjuist, want Jeruzalem bleef haar God aankleven, terwijl Samaria Hem verlaten had.

III. Zie hoe God in Zijn gerechtigheid zijn hoogmoed bestraft, en het oordeel over hem uitspreekt. Wij hebben gehoord wat de grote koning, de koning van Assyrië, zegt, wij hebben zijn grootspraak gehoord, laat ons nu horen wat de grote God door Zijn dienstknecht, de profeet, te zeggen heeft, en wij zullen bevinden dat in hetgeen, waarin hij trots handelt, God boven hem is.

1. Hij toont de ijdelheid aan van zijn onbeschaamd en vermetel roemen, vers 15. Zal een bijl zich beroemen tegen degene, die daarmee hakt? Zal een zaag pochen tegen degene, die ze trekt? Even ongerijmd is het snoeven van de trotsaard. "O welk een stof maak ik!" zegt in de fabel, de vlieg op het wagenrad. Welk een verwoesting richt ik aan onder de bomen!" zegt de bijl. Op tweeërlei wijze kan de bijl gezegd worden zich te beroemen tegen hem, die er mee hakt.

a. Bij wijze van verzet en tegenstand. Sanherib lasterde God, beledigde Hem, dreigde dat hij Hem doen zal zoals hij aan de goden van de volken gedaan heeft, dit nu was alsof de bijl hem trotseert, die ermede hakt. Het gereedschap of werktuig dat twist met de werkman, is niet minder ongerijmd dan het twisten van het leem zou zijn met de pottenbakker, en gelijk het niet gerechtvaardigd kan worden, dat mensen tegen God strijden met het vernuft, de rijkdom en de macht, die Hij hun geeft, zo is het ook niet te dulden. Maar indien de mensen aldus trots en vermetel willen wezen, alles wat rechtvaardig en heilig is willen trotseren, laat hen dan verwachten dat God met hen zal afrekenen, hoe onbeschaamder en hoe meer beledigend zij zijn zoveel zekerder en ontzettender zal hun verderf wezen.

b. Bij wijze van mededinging zal de bijl zich de lof toe-eigenen van het werk, waarvoor zij gebruikt werd? Even onzinnig, even ongerijmd was het van Sanherib om te zeggen: Door de kracht van mijn hand heb ik het gedaan, en door mijn wijsheid, vers 13. Het is alsof een staf bewoog degenen, die hem opheffen. Maar als men een stok opheft, is het niet nog hout, zoals de laatste zinsnede gelezen kan worden. Al is hij een teken van waardigheid en gezag (zoals de edelen des volks er een droegen, Numeri 21:18), al is hij een werktuig van dienst, hetzij om een zwak man te ondersteunen of om een slecht man te tuchtigen, toch is hij slechts hout, en kan niets doen dan naar hij geleid of gericht wordt door hem, die hem gebruikt. De psalmist bidt dat God de heidenen zal laten weten dat zij mensen zijn, Psalm 9:21, de staf zal laten weten dat hij hout is.

2. Hij voorzegt zijn val en ondergang.

A. Dat God, nadat Hij Zijn werk heeft gedaan door hem, Zijn werk zal doen aan hem, vers 12. Het was een treurige sombere tijd voor het volk van God toen Sanherib zijn inval deed in hun land, maar laat hen weten tot hun vertroosting:

a. Dat God bedoelde door de beschikkingen van Zijn voorzienigheid goed te doen in Sion en Jeruzalem, er is een werk aan hen te doen, dat God voornemens is te doen en dat Hij zal volbrengen. Als God de vijanden van Zijn kerk en van Zijn volk loslaat, en hun voor een tijd toelaat te overmogen, dan is het ten einde een groot en goed werk aan hen te doen, en als dat gedaan is, dan en niet eerder, zal Hij verlossing voor hen werken. Als God Zijn volk in benauwdheid brengt, dan is het om hen te louteren, Daniel 11:35, hun hun zonde in gedachtenis te brengen, hen er om te verootmoedigen, en hen op te wekken tot het besef van hun plicht, hen te leren bidden en elkaar lief te hebben en te helpen, en dit is de vrucht, namelijk het wegnemen van de zonde, Hoofdstuk 27:9. Als deze doeleinden enigermate door de beproeving bereikt zijn, dan zal zij in genade worden weggenomen, Leviticus 26:41, 42, anders niet, want evenals het woord zal ook de roede datgene volbrengen, waartoe God haar zendt.

b. Dat God, nadat Hij dit werk van genade voor Zijn volk gewerkt heeft, een werk des toorns en van de wraak zal werken aan hun aanvallers. Ik zal thuiszoeken de vrucht van de grootsheide van het hart van de koning van Assyrië: Zijn trotse woorden worden hier gezegd uit zijn hart te komen, van de grootsheid van zijn hart, en zij zijn er vrucht van, want uit de overvloed des harten spreekt de mond. Er wordt gelet op de hoogheid van zijn ogen, want een trotse blik is de aanduiding van een hovaardig gemoed. De vijanden van de kerk zijn gewoonlijk zeer hoog en trots, maar vroeg of laat zal God hiervoor met hen afrekenen. Hij roemt er in als in een onbetwistbaar bewijs van Zijn macht en heerschappij, dat Hij alle hoogmoedigen ziet en hen vernedert, Job 40:6 en verv.

B. Dat, hoe dreigend deze aanval op Sion en Jeruzalem was, hij toch gewis zal falen, op niets zal uitlopen, dat hij zijn onderneming dus niet zal kunnen volvoeren, vers 16 - 19.

Merk op:

a. Wie het is, die zijn verderf op zich neemt en er de werker van zal Zijn, niet Hiskia, noch zijn vorsten, noch de krijgsmacht van Juda en Jeruzalem - wat kunnen zij uitrichten tegen zo'n machtig leger - maar God zelf zal het doen, God zelf, als de Heere der heerscharen en als het licht van Israël. Ten eerste. Wij zijn er zeker van dat Hij het doen kan, want Hij is de Heere der heerscharen, van al de heerscharen van hemel en aarde, al de schepselen zijn tot Zijn dienst, Hij maakt gebruik van hen naar Zijn wil en welbehagen, en legt het bedwang op hen, dat Hij goedvindt. Hij is de Heere der heerscharen beide van Juda en van Assyrië, en kan de overwinning geven aan wie Hij wil. Laat ons de heerscharen niet vrezen van enigerlei vijand, als wij de Heere der heerscharen voor ons hebben. Ten tweede. Wij hebben reden om te hopen dat Hij het zal doen, want Hij is het licht Israëls en de Heilige. God is licht. In Hem zijn volmaakte helderheid, reinheid en zaligheid. Hij is licht, want Hij is de Heilige, Zijn heiligheid is Zijn heerlijkheid. Hij is Israëls licht, om Zijn volk te leiden en te raden, hen te begunstigen en te ondersteunen, en hen aldus te verblijden en te vertroosten ook in de allerdonkerste tijden. Hij is hun Heilige, Hij is in verbond met hen: Zijn heiligheid is voor hen verpand en wordt voor hen gebruikt. Gods heiligheid is de vertroosting van de heiligen, ze doen dankzegging bij de gedachtenis er aan en met grote blijdschap noemen zij Hem hun Heilige, Habakuk 1:12.

b. Hoe de verwoesting het verderf wordt voorgesteld. Zij zal wezen Ten eerste. Als een wegtering van het lichaam door ziekte. de Heere zal onder zijn vetten een magerheid zenden. Zijn talrijk leger, dat als een lichaam was, bedekt met vettigheid, zal verminderd worden en wegslinken, als een geraamte worden. Ten tweede. Als een verteerd worden van gebouwen, of bomen en struiken door vuur. Juist onder hetgeen hij roemt zal Hij een brand ontsteken, die zijn leger zal verwoesten, even plotseling als een brand een statig huis in de as legt. Sommigen zien hierin een toespeling op het vuur, dat onder de offers werd aangestoken want trotse zondaars vallen als offers van de Goddelijke gerechtigheid.

Merk op:

1. Hoe dit vuur ontstoken zal worden, vers 17. Dezelfde God, die een verblijdend licht is voor hen, die Hem getrouwelijk dienen, zal een verterend vuur zijn voor hen die met Hem beuzelen, of tegen Hem rebelleren, het licht van Israël zal een vuur zijn voor de Assyriërs, gelijk dezelfde wolkkolom een licht was voor de Israëlieten en een verschrikking voor de Egyptenaren, in de Rode Zee. Wat kan zulk een vuur tegenstaan, wat kan het uitblussen?

2. Welk een verwoesting het zal aanrichten. Het zal zijn doornen en distelen aansteken en verteren, zijn officieren en soldaten, die van weinig waarde zijn, en kwellend zijn voor Gods Israël, zoals doornen en distelen, wier einde is verbrand te worden, en die gemakkelijk en snel door een verterend vuur verbrand worden, Hoofdstuk 27:4. Wie zou Mij als een doorn en distel in oorlog stellen? Wel ver dat zij het vuur zouden tegenhouden, zullen zij het in vlam zetten. Ik zou door hen heengaan en hen tegelijk verbranden, Hoofdstuk 27:4. Zij zullen op een dag verteerd worden, allen in een ogenblik worden afgesneden, toen zij niet alleen vrede en veiligheid riepen, maar triomf en overwinning, toen is plotseling verderf over hen gekomen, het kwam bij verrassing en was in weinig tijd geheel volbracht. Zelfs de heerlijkheid van zijn bossen, vers 18, de keurbenden van zijn leger, de veteranen, de dapperste regimenten, die hij had, waar hij trots op was en waar hij het meest op rekende, die hij op prijs stelde zoals de mensen prijs stellen op hun kostbaarste bosbomen, de roem van het woud, of op hun vruchtbomen, de roem van hun Karmel, deze zullen als doornen en distelen gesteld worden voor het vuur, zij zullen verteerd worden, beide ziel en lichaam, geheel en al verteerd worden, niet slechts een lid, een lichaamsdeel, zal verbrand worden maar het leven zal weggenomen worden. God is machtig om beide ziel en lichaam te verderven, daarom moeten

wij Hem meer vrezen dan de mens die alleen het lichaam kan doden, grote legers zijn voor Hem slechts als grote wouden die Hij kan omhouwen of verbranden als het Hem behaagt.

Jesaja 10:20 - 23

De profeet had gezegd, vers 12, dat de Heere een einde zal maken van al Zijn werk op de berg Sion en te Jeruzalem, door Sanheribs inval in het land, nu wordt ons hier gezegd wat dat werk wezen zal, het zal een tweeledig werk zijn.

1. De bekering van sommigen, aan wie deze beschikking van Gods voorzienigheid geheiligd zal worden, en die de vreedzame vrucht van de gerechtigheid zal voortbrengen, hoewel zij voor het tegenwoordige geen zaak van vreugde maar van droefheid was, deze zijn slechts een overblijfsel, vers 22, het overblijfsel Israëls, vers 20 het overblijfsel Jakobs, vers 21, slechts zeer weinigen in vergelijking met het grote getal van het volk Israël, dat als het zand van de zee was. Bekeringswerk wordt slechts op een overblijfsel gewrocht dat onderscheiden wordt van de overigen en voor God wordt afgezonderd. Als wij zien hoe volkrijk Israël is, hoe talrijk de leden zijn van de zichtbare kerk, als het zand van de zee, en bedenken dat van deze toch slechts een overblijfsel wordt behouden, dat van de velen, die geroepen zijn, er slechts weinigen zijn uitverkoren, dan voorzeker zullen wij strengen om in te gaan door de enge poort, en vrezen dat wij schijnen achtergebleven te zijn. Het overblijfsel van Israël wordt gezegd dezulken te wezen, die van het huis Jakobs zijn ontkomen, dezulken die ontkomen zijn aan het bederf van het huis Jakobs en in een tijd van algemene afval aan hun oprechtheid hebben vastgehouden, en dat was een heerlijke ontkoming. En daarom ontkomen zij ook aan de verwoesting van dat huis en zullen zij in tijden van algemene rampen veilig bewaard worden, en ook dat zal een heerlijke ontkoming zijn, maar die als ternauwernood zal wezen. Hun ziel, dat is hun leven zal hun tot een buit gegeven worden, Jeremia 45:5. De rechtvaardigen zullen nauwelijks behouden worden.

a. Dit overblijfsel nu zal aflaten van alle betrouwen op een mensenarm, deze beschikking van Gods voorzienigheid zal hen daarvan genezen, zij zullen niet meer steunen op degene, die hen geslagen heeft, zullen nooit meer rekenen op de Assyriërs voor hulp tegen hun andere vijanden, zoals zij gedaan hebben, daar zij bevinden dat zij zelf hun ergste vijanden zijn, lijden leert voorzichtigheid, Zij hebben nu door droeve ervaring geleerd hoe dwaas het was om op die staf te steunen als een steun voor hen, die misschien een staf zal blijken te zijn om hen te slaan, het is een deel van het verbond van een tot God wederkerend volk, Hoséa 14:4. Assur zal ons niet behouden. Door beproeving kunnen wij leren geen schepselen tot ons betrouwen te stellen.

b. Zij zullen weerkeren tot God, tot de sterke God, - één van de namen, die aan de Messias worden gegeven, Hoofdstuk 9:6, - tot de Heilige Israëls. Het overblijfsel zal weerkeren, dat werd te kennen gegeven door de naam van de zoon van de profeet, Schear - Jaschub Hoofdstuk 7:3, namelijk het overblijfsel van Jakob. Zij zullen weerkeren nadat het beleg van Jeruzalem zal opgeheven zijn, niet alleen tot het rustig bezit van hun huizen en akkers, maar tot God en hun plicht, zij zullen berouw hebben en bidden, en Zijn aangezicht zoeken, en hun leven verbeteren. Het overblijfsel, dat ontkomt is een weerkerend overblijfsel, zij zullen weerkeren tot God en op Hem steunen. Zij alleen kunnen getroost steunen op God, die tot Hem weerkeren, wij kunnen een nederig vertrouwen hebben op God, als wij nauwgezet onze plicht jegens hem betrachten. Zij zullen steunen op de Heilige Israëls, oprechtel, en niet slechts in belijdenis. Deze belofte van de bekering en de behoudenis van een overblijfsel van Israël thans, is door de apostel toegepast, Romeinen 9:27, op het overblijfsel van de Joden, die bij de eerste prediking van het evangelie het geloofd en omhelsd hebben, en hiermede bewijst hij volkomen, dat het voor God geen nieuwe zaak was om zeer velen van het zaad Abrahams over te laten aan het verderf, terwijl Hij toch Zijn belofte aan Abraham vervult, ten volle

vervult, want zo was het nu. Het getal van de kinderen Israëls was als het zand van de zee, overeenkomstig de belofte, Genesis 22:17, en toch zal slechts een overblijfsel behouden worden.

2. De verdelging van anderen. Een verdelging, die vast besloten is, zal de Heere der heerscharen doen in het midden van dit hele land, vers 23. Dit is niet, zoals vers 18 bedoeld van de verdelging van het Assyrische leger, maar van de wegtering van de bezittingen en vele geslachten van de Joden door het Assyrische leger. Hiervan wordt nota genomen om de macht en goedheid van God te verheerlijken in de ontkoming van het onderscheiden overblijfsel, en om ons te doen weten wat er worden zal van hen, die niet willen weerkeren tot God zij zullen wegteren door een algemeen verval verdelgd worden in het midden van het land.

Merk op:

a. Het is een verdelging door God zelf aangericht: Hij is er de werker van. de Heere der heerscharen, die niemand kan weerstaan, Hij zal deze verdelging doen.

b. Zij is vast besloten, zij is niet het uitvloeisel van een plotseling opgekomen besluit, maar was tevoren verordineerd, het is bepaald niet alleen, dat er zo'n verdelging zijn zal, maar zij is voorgeschreven, afgetekend - dat is de betekenis van het woord, zij is nauwkeurig bepaald en vastgesteld, hoe ver zij zal reiken, en hoe lang zij zal duren, wie er door afgesneden, of verteerd zal worden, en wie niet.

c. Het is een verdelging, die zich over het gehele land zal verspreiden, als een machtige bergstroom, of als een overstroming, die alles voor zich heen wegvaagt.

d. Hoewel zij overvloeit, gaat zij toch niet als bij geval, zij is in gerechtigheid hetgeen betekent: beide wijsheid onbillijkheid. God zal rechtvaardig de verdelging brengen over een tergend volk, maar in wijsheid en genade zal Hij er perken aan stellen. Tot hiertoe zal zij komen en niet verder.

Jesaja 10:24 - 34

In zijn prediking onderscheidt de profeet tussen het kostelijke en het snode, want God doet dit in Zijn voorzienigheid: in Sanheribs inval spreekt Hij verschrikking tot de huichelaars, die het volk van Gods toorn zijn vers 6. Maar hier spreekt Hij van vertroosting tot de oprechten, die het volk zijn van Gods liefde. Het oordeel werd gezonden ter wille van de eersten, de verlossing werd gewrocht ter wille van de laatsten. Wij hebben hier:

I. Een vermaning aan Gods volk om niet te vrezen voor de dreigende ramp, er niet door in verwarring of ontsteltenis te komen, vers 24. Laat de zondaren in Sion verschrikt zijn, Hoofdstuk 33:14. Vrees niet, gij Mijn volk, dat te Sion woont, voor Assur. Het is tegen de wil en de bedoeling van God dat Zijn volk in enigerlei omstandigheid zich door vrees zal laten beheersen, onder de macht zal komen van de vrees, waarin pijn is, zij, die wonen in Sion, waar God woont, en waar Zijn volk gebruikt wordt in Zijn dienst, dat onder de bescherming is van de muren en bolwerken, die rondom Sion zijn, Psalm 48:13, behoeven voor generlei vijand te vrezen. Laat hun zielen gerust zijn in God.

II. Overwegingen aangeboden, om hun vrees tot zwijgen te brengen.

1. De Assyriër zal niets tegen hen doen, dan wat God bepaald en verordineerd heeft. Er wordt hun van tevoren gezegd wat hij doen zal opdat het hun geen verrassing zal zijn. Hij zal u onder Gods toelating slaan, doch het zal slechts met een roede wezen om u te tuchtigen, niet met een zwaard om u te woeden en te doden, ja hij zal zijn staf slechts tegen u opheffen, u dreigen en verschrikken, de roede tegen u schudden naar de wijze van Egypte, zoals de Egyptenaren hun staf tegen uw vadersen geschud hebben aan de Rode Zee toen zij zeiden: Wij

zullen vervolgen, wij zullen achterhalen, Exodus 15:9, maar hen niet konden bereiken om hun enigerlei kwaad te doen. Wij moeten niet bevreesd zijn voor vijanden, die niets anders kunnen doen dan ons schrik aanjagen.

2. De storm zal spoedig voorbij zijn, vers 25 Nog een klein weinig - een klein, klein weinig, zo luidt het Hebreeuws, - zo zal volbracht worden de gramschap - de gramschap zal ophouden, namelijk Mijn toorn, die de stok in hun hand is, vers 5, zodat als deze ophoudt, zij ontwapend zijn en geen kwaad meer kunnen doen. Gods toorn tegen Zijn volk is slechts voor een ogenblik, Psalm 30:6, en als deze ophoudt en van ons afgekeerd is, dan behoeven wij de grimmigheid des mensen niet te vrezen, want zij is slechts machteloze hartstocht.

3. Met de vijand, die hen dreigt, zal zelf afgerekend worden. Gods toorn tegen Zijn volk zal eindigen in de vernieling van hun vijanden. Als Hij Zijn toorn afkeert van Israël, zal Hij hem wenden tegen de Assyriër, en de roede, waarmee Hij Zijn volk kastijdt, zal niet slechte ter zijde gelegd worden, maar in het vuur worden geworpen. Hij hief zijn staf op tegen Sion, maar God zal tegen hem een gesel verwekken, vers 26, hij is een verschrikking voor Gods volk, maar God zal een verschrikking voor hem wezen, de verderfengel zal deze gesel zijn, die hij niet kan ontwijken, en tegen welke hij niet kan strijden. De profeet herinnert hen aan hetgeen God in vroegere tijden gedaan heeft tegen de vijanden van Zijn kerk, die zeer sterk en geducht waren, maar ten verderve werden gebracht.

Het verderf van de Assyriër zal wezen:

a. Naar de slachting Midians, die geschied is door een onzichtbare macht, maar plotseling geschied is, en het was een volkomen, een algeheel verderf. En als de rots Orebs, waar een van de vorsten van Midian na de veldslag gedood werd, zo zal Sanherib gedood worden in de tempel van zijn god Nisroch, na de nederlaag van zijn leger, als hij denkt dat de bitterheid des doods is geweken. Vergelijk hiermede Psalm 83:12. Maak hen en hun prinsen als Oreb en als Zeeb, en zie hoe Gods beloften en de gebeden Zijns volks overeenkomen.

b. Gelijk zijn staf was over de zee, de Rode Zee, gelijk Mozes staf daarop was om haar te verdelen, eerst ter ontkoming van Israël, om haar weer te sluiten tot verderf van hun vervolgers, zo zal Zijn staf thans opgeheven worden naar de wijze van de Egyptenaren tot verlossing van Jeruzalem en tot verderf van de Assyriërs. Het is goed om een overeenkomst op te merken tussen Gods laatste en vorige verschijningen voor Zijn volk, en tegen Zijn en hun vijanden.

4. Zij zullen volkomen verlost worden uit de macht van de Assyriër en van de vrees er voor, vers 27. Zij zullen niet slechte bevrijd worden van het Assyrische leger, dat nu bij hen ingelegerd was, en een zwaar juk en een last voor hen was, maar zij zullen de koning van Assyrië ook niet langer de schatting betalen, die hij voor deze inval van hen geëist had, 2 Koningen 18:14, zij zullen niet langer tot zijn dienst zijn, zich niet langer in zijn macht bevinden. Ook zal hij nooit weer het land een schatting opleggen. Sommigen denken dat het nog verder ziet, namelijk op de verlossing van de Joden uit hun gevangenschap in Babel, en zelfs nog verder, namelijk op de verlossing van gelovigen van de tirannie van de zonde en van Satan. Het juk zal niet slechts afgenomen worden, maar het zal worden vernietigd - de vijand zal zijn kracht niet weer herkrijgen om wederom het kwaad te doen, dat hij gedaan heeft, en dat wel ter wille van de zalving, vers 27, en ter wille van hen die deelden in de zalving.

a. Om Hiskia's wil, die de gezalfde van de Heere was, een ijverig hervormer is geweest, en dierbaar was aan God.

b. Om Davids wil, dat is hun zeer bijzonder als reden opgegeven, waarom God Jeruzalem zal beschermen tegen Sanherib, Hoofdstuk 37:35. Om Mijntwil, en om Davids Mijns knechts wil.

c. Om Zijns volks Israëls wil, de Godvruchtigen onder hen, die de zalving van de Goddelijke genade hebben ontvangen.

d. Om de wille van de Messias, de Gezalfde Gods, op wie God het oog had in al de verlossingen van de Oud-Testamentische kerk, en op wie Hij nog het oog heeft in de gunsten die Hij betoont aan Zijn volk, het is om Zijnentwil, dat het juk verbroken is en dat wij in waarheid vrij zijn gemaakt.

III. Een beschrijving beide van de verschrikking des vijands en de verschrikking, die velen er door aangegrepen had, en de dwaasheid van beide tentoongesteld in het einde, waar we hebben op te merken:

1. Hoe geducht de Assyriërs waren, en hoe stoutmoedig en dreigend zij optraden. Hier is een nauwkeurige beschrijving van zijn opmars, in welke richting hij ging, welke snelle vorderingen hij maakte: hij komt te Ajath, enz. Van deze en van de andere plaatsen heeft hij zich meester gemaakt zonder tegenstand te ontmoeten. Te Michmas legt hij zijn gereedschap af, alsof hij zijn zwaar geschut nu niet meer nodig had, zo gemakkelijk werd iedere plaats waar hij kwam ten onder gebracht, of wel de voorraadsteden van Juda, die tot dat doeleinde versterkt waren, waren nu zijn magazijnen geworden. De een of andere merkwaardige en gewichtige pas had hij genomen. Zij trekken door.

2. Hoe lafhartig de mannen van Juda waren, het ontaarde zaad van dat leeuwenwelp, zij zijn bang, op het eerste alarmsein zijn zij al gevlucht, en zij beproefden het niet eens om de vijand het hoofd te bieden, hun afval van God had hun alle moed en geestkracht benomen, zodat één duizend van hen jaagt. In plaats van een kloekmoedig juichen om elkaar aan te moedigen werd er niets gehoord dan weeklagen om elkaar te ontmoedigen en te verzwakken, en het ellendige Anatoth, een priesterstad, die vol moed behoorde te wezen, schreeuwt luider dan al de anderen, vers 30. Dit is bedoeld, hetzij:

a. Om aan te tonen, hoe snel de tijding van de voortgang van de vijand zich door het land verspreide. Hij komt te Ajath, zegt de één, ja, zegt een ander, en hij trekt door Migron, enz. En toch was het alles misschien niet zo erg als het algemeen gerucht het voorstelde. Maar wij moeten waken tegen de vrees, niet alleen voor boze zaken, maar ook voor boze tijdingen, die de dingen dikwijls veel erger voorstellen dan zij werkelijk zijn, Psalm 112:7. Of,

b. Om aan te tonen in welk naderend gevaar Jeruzalem was, toen haar vijanden zo stoutmoedig tegen haar oprukten en zo grote vorderingen maakten, en haar vrienden geen enkele poging konden doen om haar te verdedigen. Hoe stoutmoediger de vijanden van de kerk zijn, en hoe lafhartiger zij zijn, die voor haar behoorden op te komen, hoe meer God verhoogd zal worden in Zijn eigen kracht als Hij desniettemin verlossing voor haar werkt.

3. Hoe machteloos zijn aanval op Jeruzalem zal zijn. Hij blijft te Nob, waar hij de berg Sion kan zien, en daar zal hij zijn hand er tegen bewegen, vers 32, hij zal hem dreigen, dat zal alles wezen, hij zal veilig wezen en hem trotseren. Om hem met gelijke munt te betalen zal de dochter Jeruzalems haar hoofd achter hem schudden, Hoofdstuk 37:22.

4. Hoe noodlottig het in de uitkomst voor hem zelf zal blijken te zijn, als hij zijn hand tegen Jeruzalem beweegt, en op het punt is er de handen aan te slaan, dan is het Gods tijd, om tegen hem te verschijnen want Sion is de plaats, waarvan God gezegd heeft: Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid, weshalve zij, die haar dreigen, God zelf beledigen. Dan zal de Heere met geweld de takken afkappen, en de verwarde struiken des wouds omhouwen, vers 33, 34.

a. De hoogmoed van de vijand zal vernederd worden, en de takken, die hoog opgeheven zijn, zullen afgekappt worden, de hoge en statige bomen zullen omgehouden worden de

hovaardigen zullen vernederd worden, zij die zich verheffen in mededinging met God, of om Hem tegen te staan, zullen vernederd worden.

b. De macht des vijands zal verbroken worden, de verwarde struiken van het woud zal Hij omhouwen. Als de Assyrische soldaten onder de wapens waren en hun lansen omhoog hielden dan hadden zij het aanzien van een woud, zoals de Libanon, maar toen zij in één nacht allen dode lichamen waren geworden, waren de pieken op de grond gelegd, en de Libanon was plotseling neergeworpen door een machtige of een sterke, namelijk de verderfengel die in luttel tijds zovele duizenden van hen doodde. En als dat het einde zal wezen van de trotse aanvaller, zo laat Gods volk dan niet bevreesd voor hem wezen. Wie zijt gij, dat gij vreest voor de mens, die sterven zal?

HOOFDSTUK 11

1 Want er zal een Rijsje voortkomen uit de afgehouden tronk van Isai, en een Scheut uit zijn wortelen zal Vrucht voortbrengen. 2 En op Hem zal de Geest des HEEREN rusten, de Geest der wijsheid en des verstands, de Geest des raads en der sterkte, de Geest der kennis en der vreze des HEEREN. 3 En Zijn rieken zal zijn in de vreze des HEEREN; en Hij zal naar het gezicht Zijner ogen niet richten; Hij zal ook naar het gehoor Zijner oren niet bestraffen. 4 Maar Hij zal de armen met gerechtigheid richten, en de zachtmoedigen des lands met rechtmatigheid bestraffen; doch Hij zal de aarde slaan met de roede Zijns monds, en met de adem Zijner lippen zal Hij de goddeloze doden. 5 Want gerechtigheid zal de gordel Zijner lendenen zijn; ook zal de waarheid de gordel Zijner lendenen zijn. 6 En de wolf zal met het lam verkeren, en de luipaard bij de geitenbok neerliggen; en het kalf, en de jonge leeuw, en het mestvee tezamen, en een klein jongske zal ze drijven. 7 De koe en de berin zullen tezamen weiden, haar jongen zullen tezamen neerliggen, en de leeuw zal stro eten, gelijk de os. 8 En een zoogkind zal zich vermaken over het hol van een adder; en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in de kuil van de basilisk. 9 Men zal nergens leed doen noch verderven op de gansen berg Mijner heiligheid; want de aarde zal vol van kennis des HEEREN zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken. 10 Want het zal geschieden ten zelf dage, dat de heidenen naar de Wortel van Isai, Die staan zal tot een banier der volken, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn. 11 Want het zal geschieden te dien dage, dat de Heere ten anderen male Zijn hand aanleggen zal om weder te verwerven het overblijfsel Zijns volks, hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrië, en van Egypte, en van Pathros, en van Morenland, en van Elam, en van Sinear, en van Hamath, en van de eilanden der zee. 12 En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier eilanden des aardrijks. 13 En de nijd van Efraïm zal wegwijken, en de tegenpartijders van Juda zullen uitgeroeid worden; Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet benauwen. 14 Maar zij zullen de Filistijnen op de schouder vliegen tegen het westen, en zij zullen tezamen die van het oosten beroven; aan Edom en Moab zullen zij hun handen slaan, en de kinderen Ammons zullen hun gehoorzaam zijn. 15 Ook zal de Heere de inham der zee van Egypte verbannen, en Hij zal Zijn hand bewegen tegen de rivier, door de sterkte Zijns winds; en Hij zal dezelve slaan in de zeven stromen, en Hij zal maken, dat men met schoenen daardoor zal gaan. 16 En er zal een gebaande weg zijn voor het overblijfsel Zijns volks, dat overgebleven zal zijn van Assur, gelijk als Israël geschiedde ten dage, toen het uit Egypteland optoog.

Het is een zeer goede overgang in de profetie, (hetzij zij dit al of niet is in de retoriek) en een zeer gewone, om van de voorzegging van tijdelijke verlossingen van de kerk over te gaan naar die van de grote verlossing, welke in de volheid van de tijds gewerkt zal worden door Jezus Christus, waarvan de anderen typen en afschaduwingen zijn geweest, waaraan al de profeten getuigenis hebben gegeven: en aldus hebben de Joden vanouds ze verstaan. Want wat is het anders geweest, dat zo groot een verwachting van de Messias heeft opgewekt ten tijde toen Hij gekomen is? Bij gelegenheid van de profetie van de verlossing van Jeruzalem van Sanherib, komt hier nu de profetie betreffende de Messias, de Vorst.

I. Zijn afkomst uit het huis van David, vers 1.

II. Zijn bevoegdheid en bekwaamheid voor de grote onderneming, vers 2, 3.

III. De rechtvaardigheid en billijkheid van Zijn regering, vers 3 - 5.

IV. De vreedzaamheid van Zijn koninkrijk, vers 6.

V. Het inkomen van de heidenen tot dit koninkrijk, vers 10, en met hen het overblijfsel van de Joden, dat met hen verenigd zal zijn in het rijk van de Messias, vers 11 - 16.

En van dit alles zal God hun weldra een type en een duistere voorstelling geven in de voortreffelijke regering van Hiskia, de grote vorst, waarvan het volk onder hem zal genieten, na het teniet gaan van Sanheribs plannen en het weerkeren van velen uit de tien stammen uit de verstrooiing tot hun broeders van het land van Juda, toen hun die grote rust en vrede was geschonken.

Jesaja 11:1 - 9

De profeet had in deze leerrede tevoren gesproken van een Kind, dat geboren zou worden, een Zoon, die gegeven zou worden op wiens schouders de heerschappij zal zijn, dit bestemmende tot vertroosting van Gods volk in tijden van benauwdheid, zoals vele eeuwen tevoren de stervende Jakob het vooruitzicht op de Silo bedoelde tot vertroosting van zijn zaad in de verdrukking van Egypte. In Hoofdstuk 10:27 had hij gezegd dat het juk verdorven zal worden ter wille van de zalving, nu zegt hij ons hier op wie die zalving zal rusten. Hij voorzegt I. Dat de Messias ter bestemder tijd voortkomen zal uit het huis van David, als die Spruit van de Heer, waarvan hij in Hoofdstuk 4:2 had gezegd, dat Hij voortreffelijk en heerlijk zou zijn. Het Hebreeuwse woord is Netzer, waarop, naar sommigen denken, gedoeld wordt in Mattheüs 2:23, waar gezegd wordt dat door de profeten van de Messias gezegd is dat Hij Nazaréner genoemd zal worden.

Merk hier op:

1. Van wie deze Spruit voortkomen zal namelijk van Isaï. Hij zal de Zone Davids wezen met wie het verbond van het koninkrijk was aangegaan, en aan wie met een eed beloofd was, dat uit de vrucht van Zijn lenden God de Christus zou verwekken, Handelingen 2:30. David wordt dikwijls de Zoon van Isaï genoemd, en Christus wordt zo genoemd, omdat Hij niet de zoon van David, maar David zelf moet wezen, Hoséa 3:5.

2. Het geringe van Zijn verschijning.

a. Hij wordt een rijsje en een scheut genoemd, beide woorden, die hij gebruikt, betekenen een klein, zwak, teder product, een twijgje, een dun takje - zo worden die woorden door sommigen overgezet - dat gemakkelijk afgebroken kan worden. De vijanden van Gods kerk waren even tevoren vergeleken bij sterke statige takken, Hoofdstuk 10:33, die niet zonder zware arbeid afgehouden kunnen worden, maar Christus wordt vergeleken bij een rijsje, Hoofdstuk 53:2, en toch zal Hij over hen zegevieren.

b. Hij wordt gezegd voort te komen uit Isaï, veeleer dan uit David, omdat Isaï geleefd heeft en gestorven is in geringheid en onbekendheid, zijn geslacht had geen groot aanzien, 1 Samuel 18:18, en het was in smaad en minachting, dat David soms de zoon van Isaï genoemd werd, 1 Samuel 22:7.

c. Hij komt voort uit de tronk van Isai, als de koninklijke familie, die als een ceder geweest is, afgehouden was, verloren was in het gras Daniel 4:15, maar hij zal weer uitspruiten, Job 14:7. Ja het zal groeien uit zijn wortels die geheel begraven zijn in de aarde, en evenals de wortels van bloemen in de winter, geen stam of stengel hebben, die boven de grond gezien wordt. Het huis van David was zeer in verval gekomen ten tijde van Christus' geboorte, getuige de armoede en geringheid van Jozef en Maria. Aldus moest de Messias Zijn staat van vernedering beginnen, en omdat Hij er zich aan onderworpen heeft, zal Hij hogelijk verheven worden, en aldus wilde Hij er vroeg kennis van geven dat Zijn koninkrijk niet was van deze wereld. De Chaldeeuwse Parafrase geeft deze lezing van de tekst: Er zal een koning voortkomen uit de zonen van Isaï, en de Messias, (of Christus), zal uit zijn zonen gezalfd worden.

II. Dat Hij in alle opzichten bekwaam zal zijn voor het grote werk, waartoe Hij bestemd is, dat deze tere scheut zo bewaterd zal worden, zo bevochtigd zal worden door de dauw van de hemels, dat zij tot een sterke scepter van de heerschappij zal worden, vers 2.

1. In het algemeen: de Geest van de Heere zal op hem rusten, de Heilige Geest zal met al Zijn gaven en genade niet alleen op Hem komen, maar op Hem rusten, op Hem blijven, Hij zal de Geest niet met mate hebben, maar zonder mate zal de volheid van de godheid in Hem wonen, Kolossensen 1:19, 2:9. Hiermede begon Hij Zijn prediking, Lukas 4:18, de Geest van de Heere is op Mij.

2. In het bijzonder: de geest van de heerschappij, door welke Hij in alle opzichten geschikt zal zijn voor het oordeel, dat de Vader Hem overgegeven heeft toen Hij Hem macht heeft gegeven om gericht te houden, Johannes 5:22, 27. En dat niet alleen, maar Hij zal de fontein en de schatkamer van alle genade zijn voor de gelovigen, opdat zij allen uit Zijn volheid de Geest van de genade zouden ontvangen, zoals alle leden van het lichaam levensgeesten ontvangen van het hoofd.

a. Hij zal de Geest van de wijsheid en van het verstand hebben, de Geest van de raad en van de kennis, Hij zal de zaak, waarvoor Hij gebruikt wordt, ten volle verstaan. Niemand kent de Vader dan de Zoon, Mattheüs 11:27. Met hetgeen Hij aan de kinderen van de mensen bekend moet maken betreffende God en Zijn wil, zal Hij zelf volkomen bekend en vertrouwd zijn, Johannes 1:18. Hij zal Zijn geestelijk koninkrijk weten te besturen in alle takken en onderdelen ervan, zo dat Hij ten volle aan de twee grote bedoelingen ervan zal kunnen beantwoorden, namelijk de heerlijkheid Gods en het welzijn van de kinderen van de mensen. De voorwaarden van het verbond zullen door Hem vastgesteld worden, en verordeningen ingesteld worden in wijsheid, schatten van wijsheid zullen in Hem verborgen zijn. Hij zal onze raad wezen, en zal ons van God geworden zijn tot wijsheid.

b. De Geest van de kloekmoedigheid, of van de sterkte, de onderneming was zeer groot, door zeer vele en grote moeilijkheden zal heengegaan moeten worden en daarom was het nodig dat Hij zo begiftigd en toegerust zou zijn, dat Hij niet zal bezwijkt en niet ontmoedigd zal zijn, Jesaja 42:4. Hij was vermaard om Zijn kloekmoedigheid in Zijn onderwijzen van de weg Gods in waarheid zonder enige mens te vrezen, Mattheüs 22:16.

c. De Geest van de godsdienst, of van de vreze van de Heer. Niet alleen zal Hij zelf een eerbiedige liefde hebben voor de Vader, als Zijn knecht, Hoofdstuk 42:1, en werd Hij verhoord uit de vrees, Hebreeën 5:7, maar Hij zal ijver hebben voor de godsdienst en in geheel Zijn onderneming de bevordering daarvan op het oog hebben. Ons geloof in Christus was nooit bestemd of bedoeld om onze vreze van de Heere te vervangen of te verdringen, maar wel om haar te ondersteunen en te vermeerderen.

III. Dat Hij zeer juist en nauwkeurig zal zijn in het bestuur van Zijn regering en in de uitoefening van de macht, die Hem is toevertrouwd, vers 3. De Geest, waarmee Hij bekleed zal zijn zal Hem schrander of scherpzinnig maken in de vreze van de Heer, Hem scherp van ruiken doen zijn - dat is de betekenis van het woord - want de beschouwingen van de geest worden dikwijls uitgedrukt door de gewaarwordingen van het lichaam. Diegenen zijn waarlijk verstandig, die het zijn in de vreze van de Heer, in de zaken van de godsdienst, want deze is beide het fundament en de hoofdsteen van de wijsheid. Hieruit zal blijken dat wij de Geest van God hebben, als onze geestelijke zintuigen geoefend zijn, zodat wij schrander, vlug van bevattning zijn in de vreze van de Heer, diegenen hebben Goddelijke verlichting, die hun plicht kennen en hem weten te volbrengen. Daarom heeft Jezus Christus de Geest gehad zonder mate, opdat Hij Zijn onderneming volkomen zou verstaan, en Hij heeft haar verstaan, zoals blijkt, niet alleen uit de bewonderenswaardige antwoorden, die Hij gaf aan allen, die Hem ondervroegen, waardoor bewezen werd dat Hij schrander, vlug van bevattning was in de vreze van de Heer, maar ook in het beleid van geheel Zijn onderneming. Hij heeft de grote zaak van de godsdienst zo uitnemend goed geregeld en vastgesteld, beide tot eer van God, en tot gelukzaligheid van de mens, dat het erkend moet worden dat Hij haar volkomen verstaan heeft.

IV. Dat Hij recht en billijk zal handelen in al de daden van Zijn regering, dat er evenveel rechtmatigheid als wijsheid in zal gezien worden. Hij zal - zoals Hij het zelf uitdrukt - oordelen zoals Hij geoordeeld wil worden, Johannes 7:24.

1. Niet naar de uiterlijke schijn, vers 3. Hij zal naar het gezicht van Zijn ogen niet richten, ten opzichte van personen, Job 34:19, en naar de uiterlijke schijn, Hij zal ook naar het gehoor van Zijn oren niet bestraffen, niet naar algemeen verspreide geruchten en de voorstellingen van anderen, zoals de mensen dikwijls doen. Hij beoordeelt de mensen ook niet naar de schone woorden, die zij spreken, Hem Heer, JEHOVAH noemende, noch naar hun schoonschijnende daden in het oog van de wereld, die zij doen om van de mensen gezien te worden, maar Hij zal oordelen naar de verborgen mens van de harten en naar de innerlijke beginselen, waardoor de mensen zich laten regeren en waarvan Hij een onfeilbaar getuigenis. Christus zal de geheimen van de mensen oordelen, Romeinen 2:16, Hij zal er over beslissen niet naar hun voorgeven en naar de schijn - dat zou zijn te oordelen naar het gezicht van de ogen, niet naar de mening, die anderen van hen koesteren dat zou wezen te oordelen naar het gehoor van Zijn oren, neen, wij zijn er zeker van dat Zijn oordeel naar waarheid is.

2. Hij zal rechtvaardig richten, vers 5. Gerechtigheid zal de gordel van Zijn lenden zijn. Hij zal rechtvaardig wezen in het bestuur van Zijn regering, en Zijn gerechtigheid zal Zijn gordel wezen, zij zal Hem voortdurend omgeven, Hem aankleven, zij zal Zijn sieraad wezen en Zijn eer, Hij zal er zich mee gorden voor iedere daad, Hij zal Zijn zwaard aangorden ten krijg in gerechtigheid, Zijn gerechtigheid zal Zijn sterkte wezen en Hem voorspoedig maken in Zijn ondernemingen, zoals een man, wiens lenden omgord zijn. In gelijkvormigheid met Christus, moeten Zijn volgelingen hun lenden omgord hebben met de waarheid, Efëze 6:14, om hen standvastig te maken in hun belijdenis en hun godzalig leven.

In het bijzonder,

a. Hij zal in rechtmatigheid de zaak bepleiten van de armen en verdrukten, Hij zal hun beschermer wezen, vers 4, Hij zal de armen met gerechtigheid richten, Hij zal richten ten gunste en ter verdediging van hen, die het recht aan hun zijde hebben, al zijn zij ook arm in de wereld, en omdat zij arm van geest zijn. Het is de plicht van vorsten om de armen te verdedigen en te verlossen, Psalm 82:3, 4, en het is de eer van Christus, dat Hij de koning is van de armen Psalm 72:2, 4. Hij zal met rechtmatigheid voor de zachtmoedigen van de aarde bestraffen, hen, die het onrecht, dat hun gedaan is, met zachtmoedigheid dragen en met geduld, kunnen zeer bijzonder aanspraak maken op de Goddelijke zorg en bescherming. Ik ben als een dove ik hoor niet, want Gij zult horen, Psalm 38:k, 15. Sommigen lezen het: Hij zal de zachtmoedigen van de aarde met rechtmatigheid bestraffen, of tuchtigen, als Zijn eigen volk, de zachtmoedigen van het land, verkeerd doen, dan zal Hij hun overtreding met de roede bezoeken.

b. Hij zal in gerechtigheid optreden tegen Zijn vijanden, die hoogmoedige verdrukkers zijn, vers 4. Doch Hij zal de aarde slaan, de mens van de aarde, de verdrukkers, zie Psalm 10:18, de lieden, die van de wereld zijn, welker deel in dit leven is, Psalm 17:14, deze zal Hij slaan met de roede Zijns monds, het woord Zijns monds, sprekende tot hen van verschrikking en verderf. Zijn bedreigingen zullen hen aangrijpen en aan hen volvoerd worden, met de adem van Zijn lippen, door de werking van Zijn Geest, overeenkomstig Zijn woord, en er door werkende, en er mee werkende, zal Hij de goddelozen doden. Hij zal het gemakkelijk doen met een woord spreken, zoals Hij hen ter aarde velde, die kwamen om Hem te grijpen door te zeggen: Ik ben het, Johannes 18:6. Dodelijke verschrikkingen zullen hun geweten aangrijpen, dodelijke oordelen zullen hen ten verderve brengen met hun macht en al hun belangen en invloeden, en in de andere wereld zal verdrukking vergolden worden hen, die Zijn armen verdrukken. De apostel past dit toe op de mens van de zonde, die hij deze boze noemt, 2

Thessalonicensen 2:8, die de Heere verdoen zal door de Geest Sions monds. En de Cladeeër leest het hier, Hij zal die boze Romulus doden, of Rome, zoals Hugh Brougham het verstaat.

V. Dat er onder Zijn regering grote vrede en rust zal zijn. Dit is een verklaring van hetgeen gezegd is in Hoofdstuk 9, 6, dat Hij de Vredevorst zal zijn. Vrede betekent twee dingen:

1. Eenheid en eensgezindheid, deze worden te kennen gegeven in die overdrachtelijke beloften, dat zelfs de wolf vreedzaam met het lam zal verkeren - mensen van de meest woeste en grimmige aard, die allen om hen heen plachten te bijten en te verslinden, zullen door de kracht van het evangelie en de genade van Christus een zo verwonderlijke verandering ondergaan, dat zij zelfs met de zwaksten in liefde zullen leven, van wie zij tevoren een gemakkelijke prooi zouden gemaakt hebben. Zo ver zal het er vandaan zijn, dat de schapen elkaar schaden, zoals zij soms gedaan hebben, Ezechiël 34:20, 21, dat zelfs de wolven vreedzaam met hen omgaan. Christus, die onze vrede is, is gekomen om alle vijandschap te doden en duurzame vriendschap onder Zijn volgelingen tot stand te brengen, inzonderheid tussen Joden en heidenen, als grote menigten van beide bekeerd zijn tot het geloof van Christus, verenigd zijn in een stal van de schapen, dan zal de wolf met het lam verkeren, dan zal de wolf het lam niet bedreigen, en het lam zal voor de wolf niet bevreesd zijn. De luipaard zal het geitebokje niet alleen niet verscheuren, maar er bij neerliggen, zelfs hun jongen zullen tezamen neerliggen en opgeleid worden in een gezegende zalige vriendschap, ten einde haar te bestendigen. De leeuw zal niet meer verslindend zijn en zal stro eten gelijk de os, zoals, naar sommigen denken, al de roofdieren gedaan hebben voor de val. De adder en de basiliek zullen niet langer venijnig zijn, zodat ouders hun kinderen er mee zullen laten spelen, en hun handen in hun trol laten steken. Een adderengebroed zal een geslacht van heiligen worden, en de oude klacht van "homo homini lupus" - de mens is een wolf voor de mens, - zal aan een einde wezen. Zij, die de heilige berg bewonen, zullen even vriendschappelijk met elkaar leven als de dieren, die met Noach in de ark waren en het zal een middel zijn voor hun bewaring want zij zullen elkaar niet schaden en vernielen, zoals zij vroeger gedaan hebben. Dit nu:

A. Is vervuld in de verwonderlijke uitwerking van het evangelie op het gemoed van hen, die het in oprechtheid hebben omhelsd: het verandert de natuur en maakt hen, die de zachtmoedigen van de aarde vertreden hebben, niet alleen even zachtmoedig als zij zijn, maar ook dat zij vriendelijk voor hen zijn. Toen Paulus, die de heiligen had vervolgd, zich bij hen voegde en zich met hen verenigde, toen vertoefde de wolf met het lam.

B. Sommigen willen gaarne hopen dat het nog verder vervuld zal worden in de laatste dagen, als de zwaarden tot sikkelen geslagen zullen zijn.

2. Veiligheid en gerustheid, Christus, de grote Herder, zal zo goede zorg dragen voor Zijn schapen, dat zij, die hun kwaad zouden willen doen, het niet zullen kunnen, niet slechts zullen zij elkaar niet vernielen, maar aan geen vijand van buiten zal toegelaten worden hun overlast te doen, de eigenschap, of de aard van beproeving of benauwdheid, ja zelfs van de dood, zal zo veranderd wezen, dat zij aan hen, die hun wandel hebben op de berg van Zijn heiligheid, geen werkelijk leed kunnen doen, en nog veel minder hen zullen kunnen verderven, 1 Petrus 3:13. Wie, of wat, kan ons kwaad doen, indien wij navolgers zijn van het goede? Gods volk zal niet slechts verlost worden van kwaad, maar ook van de vrees er voor, zelfs het zoogkind zal zonder enigen angst zich vermaken over het hol van een adder, Paulus doet dit, als hij zegt: Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? en: Dood, waar is uw prikkel?

Eindelijk. Merk op wat de uitwerkingen wat de oorzaak zal zijn van deze verwonderlijke verzachting van van de mensen aard en karakter door de genade van God.

1. De uitwerking zal wezen volgzzaamheid, een bereidwilligheid om onderricht te ontvangen. Een kleine jongen zal ze drijven, zal hen leiden, die het tevoren veracht hebben om onder het toezicht van de sterkste man te staan. Calvijn verstaat dit van hun gewillige onderworpenheid aan Christus' dienstknechten, die met zachtmoeidigheid zullen moeten onderwijzen, geen dwingende macht zullen moeten uitoefenen, en dat zij als kinderen zullen wezen, Mattheüs 18:3. Zie 2 Korinthe 8:5.

2. De oorzaak er van zal wezen: de kennis van God. Hoe meer de mensen daarvan hebben, hoe meer zij geneigd zullen zijn tot de vrede. Zij zullen aldus leven in liefde want de aarde zal vol zijn van de kennis van de Heer, die het vuur van van de mensen hevige hartstochten en vijandschappen zal uitblussen. Hoe beter wij bekend zijn met de God van de liefde, hoe meer wij naar hetzelfde beeld veranderd zullen worden en hoe beter wij gezind zullen zijn jegens alten, die dat beeld dragen. De aarde zal even vol zijn van deze kennis als de bodem van de zee van water, zo ruim en uitgebreid zal deze kennis zijn, en zo ver zal zij verspreid worden, zo diep en degelijk zal deze kennis wezen, en zo lang zal zij duren. Er is veel meer van de kennis van God te verkrijgen door het evangelie van Christus dan door de wet van Mozes verkregen kon worden, en, terwijl toen alleen in Juda God bekend was zullen thans allen Hem kennen, Hebr. 8:11. Maar het is een wetenschap of kennis, die valselijk aldus genaamd is, welke onenigheid zaait onder de mensen, de rechte kennis van God vestigt de vrede.

Jesaja 11:10 - 16

Wij hebben hier nog een verdere profetie van de uitbreiding en bevordering van het koninkrijk van de Messias onder het type van de bloeiende toestand van het rijk van Juda in het laatste gedeelte van Hiskia's regering na de nederlaag van Sanherib.

I. De voorzegging is ten dele in vervulling gegaan toen de grote dingen, die God voor Hiskia en zijn volk gedaan had, als een banier bleken te zijn, die de naburige volken tot hen nodigde om te vragen naar de wonderen, die God gedaan had in het land, op welke boodschap de gezanten van de koning van Babel uitgezonden waren. Naar hen hebben de heidenen gevraagd, en Jeruzalem, de rust of woonstede van de Joden, was toen heerlijk, vers 10. "Toen zijn velen van de Israëlieten, die tot het rijk van de tien stammen behoorden en die na de verwoesting van dat rijk door de koning van Assyrië genoodzaakt waren een schuilplaats te zoeken in de naburige landen en in sommige verafgelegen landen en zelfs op de eilanden van de zee, aangemoedigd geworden om terug te keren naar hun eigen land en zich onder de bescherming en heerschappij te stellen van de koning van Juda, en dat wel te meer, omdat het een Assyrisch leger was door hetwelk hun land ten onder was gebracht, en dat nu zelf geheel verslagen was". Dit wordt gezegd een terugbrenging van hen te zijn ten tweeden maal, vers 11, het was zo'n blijk van de macht en goedheid van God en zo'n opwekking en bemoediging voor hen, als hun eerste verlossing uit Egypte geweest is. Dan zullen de verdrevenen van Israël weer vergaderd worden, en worden teruggebracht, en ook die van Juda, die op de nadering van het Assyrische leger op hun eigen veiligheid bedacht waren en gevlucht zijn. "Dan zal de oude vete tussen Efraïm en Juda vergeten zijn, en ze zullen zich verenigen tegen de Filistijnen en hun andere gemene vijanden", vers 13, 14.

Zij, die met elkaar gedeeld hebben in beproevingen en zegeningen, in gevaren en uitreddingen, behoren uit overweging daarvan zich te verenigen voor hun wederzijdse veiligheid en hun wederkerige bescherming, en het zal dan waarschijnlijk wel wezen met de kerk, als Efraïm en Juda verenigd zijn tegen de Filistijnen. Welke moeilijkheden er dan ook in de weg zijn voor de terugkeer van de verstrooiden, de Heere zal wel een middel vinden om die uit de weg te ruimen, zoals Hij, toen Hij Israël uitvoerde uit Egypte, de Rode Zee en de Jordaan heeft opgedroogd, vers 15, en hen door de onoverkomelijke belemmeringen van een

grote, huilende wildernis naar Kanaän heeft gevoerd, vers 16. Ditzelfde zal Hij nu ten tweede male doen, of hetgeen eraan gelijk is, van gelijke waarde er mee is. Als Gods tijd gekomen is voor de verlossing van Zijn volk, dan zullen bergen van zwarigheden er tegen voor Zijn aangezicht vlak worden. Laat ons dus niet wanhopen als het met de belangen van de kerk zeer slecht schijnt te staan, God kan sombere dagen zeer spoedig in heldere, heerlijke dagen verkeren.

II. Zij zag nog verder, namelijk op de dagen van de Messias en het inkomen van de heidenen in Zijn koninkrijk, want daarop wordt ze door de apostel toegepast, vers 10, waarvan de volgende verzen het vervolg zijn. Romeinen 15:12 "Er zal zijn de wortel van Isai, en die opstaat om over de heidenen te gebieden, op hem zullen de heidenen hopen". Dat is een sleutel tot deze profetie, welke spreekt van Christus "als de wortel van Isai, een scheut uit zijn wortels", vers 1, "een wortel uit een dorre aarde", Jesaja 53:2. Hij is de wortel Davids, Openbaring 5:5, de wortel en het geslacht Davids, Openbaring 22:16.

1. Hij zal staan, of opgericht worden, tot een banier van de volkeren, toen Hij gekruisigd was, was Hij verhoogd van de aarde, opdat Hij als een banier, of een baken, de ogen en de harten van alle mensen tot zich zou trekken, Johannes 12:32. Hij is opgericht als een banier in de prediking van het eeuwig evangelie, waarin de leraren als vaandragers de banier ontplooiën van Zijn liefde, om ons tot Hem te lokken, Hooglied 1:4, de banier van Zijn waarheid, onder welke wij ons laten aanwerven, om gebruikt te worden in de heilige oorlog tegen zonde en Satan. Christus is de banier tot wie de kinderen Gods, die verstrooid waren, bijeenvergaderd worden, Johannes 11:52 en in wie zij als in het middelpunt van hun eenheid bijeenkomen.

2. Naar Hem zullen de volkeren vragen. Wij lezen van Grieken, die dit deden Johannes 12:21 wij wilden Jezus wel zien, en bij die gelegenheid was het, dat Christus sprak van Zijn verhoogd worden van de aarde om allen tot zich te trekken. De apostel leest dit naar de LXX, of misschien geven de LXX in de edities na Christus de lezing naar de apostel, Romeinen 15:12, op Hem zullen de heidenen hopen, zij zullen naar Hem vragen, of Hem zoeken, met vertrouwen op Hem.

3. Zijn rust zal heerlijk zijn. Sommigen verstaan dit van de dood van Christus, de triomf van het kruis maakte zelfs deze heerlijk. Anderen van Zijn hemelvaart, toen Hij neerzat om te rusten aan Gods rechterhand. Of liever: het is bedoeld van de evangeliekerk, deze berg Sion, waarvan Christus gezegd heeft: Dit is Mijn rust, en waarin Hij woont. Deze is wel veracht door de wereld, maar dewijl er de schoonheid van de heiligheid. op is, is zij in waarheid heerlijk. Een troon van de heerlijkheid, een hoogheid van het eerste aan is de plaats van ons heiligdom, Jeremia 17:12.

4. Beide Joden en heidenen zullen tot Hem vergaderd worden, vers 11, een overblijfsel van beide, een, vergelijkenderwijs, klein overblijfsel, dat herwonnen zal worden, als het ware, en dat wel met grote moeite en gevaar. Gelijk God voormaals Zijn volk heeft verlost, en hen heeft vergaderd uit al de landen, waarheen zij verstrooid waren, Psalm 106:47, Jeremia 16:15, 16, zo zal Hij het ten tweede male doen op een andere wijze, namelijk door de krachtige werking van de Geest van de genade met het Woord. Hij zal Zijn hand stellen om het te doen, Hij zal Zijn macht aanwenden, de arm des Heern is geopenbaard om het te doen.

5. "Er zal een overblijfsel wezen van de Joden, dat bijeenvergaderd zal worden. De verdrevenen van Israël en de verstrooiden van Juda," vers 12, van wie velen ten tijde van hun toebrenging tot Christus, Joden waren van de verstrooiing, de twaalf stammen in de

verstrooiing, Jakobus 1:1, 1 Petrus 1:1. deze zullen tot Christus toevloeien en waarschijnlijk zijn er, naar verhouding, meer van die verstrooide Joden in de kerk gebracht dan van hen, die in hun eigen land gebleven zijn. Velen van de volkeren, de heidenen, zullen door het oprichten van deze banier ingebracht worden. Jakob heeft van de Silo voorzeggd, dat tot Hem de volken vergaderd zullen worden Genesis 49:10. Zij, die vreemdelingen en bijwoners waren, zullen nabij gebracht worden. De Joden koesterden de argwaan dat Christus zou heengaan naar hen, die onder de heidenen verstrooid waren, en dat Hij de heidenen zou leren, Johannes 7:35.

6. Er zal een gelukkige verzoening zijn tussen Efraïm en Juda, en beiden zullen veilig wezen ten opzichte van hun tegenpartijders en zij zullen heerschappij over hen hebben vers 13, 14. De verbintenis tussen Juda en Israël in die tijd was een type en afschaduwing van de vereniging van Joden en heidenen in de evangeliekerk, die zolang in geschil waren met elkaar. Het huis van Juda zal tot het huis Israëls gaan, Jeremia 3:18, en zij zullen tot een uniek volk worden, Ezechiël 37:22. Joden en heidenen zullen tot een lichaam verenigd worden, Efëze 2:16. En daar zij vrede met elkaar hebben, zullen zij, die tegenpartijders van beide zijn, uitgeroeid worden, want zij zullen de Filistijnen op de schouder vliegen, zoals een arend zijn prooi grijpt, zij zullen hen beroven aan hun westzijde, en dan zullen zij hun veroveringen voortzetten naar het oosten, naar de Edomieten, de Moabieten en Ammonieten het evangelie van Christus zal voorspoedig zijn aan alle plaatsen, en uit alle volken zullen sommigen gehoorzaam worden aan het geloof. Eindelijk. Alles wat de voortgang en de voorspoed van het evangelie zou kunnen belemmeren, zal uit de weg worden genomen. Zoals God, toen Hij Israël heeft opgevoerd van Egypte, de Rode Zee en de Jordaan heeft opgedroogd voor hun aangezicht, Hoofdstuk 63:11, 12, en gelijk Hij naderhand, toen Hij de Joden uit Babel heeft gebracht, de weg voor hen bereid heeft, Hoofdstuk 62:10, zo zullen, als Joden en heidenen tezamen, in de evangeliekerk gebracht moeten worden.

Alle beletselen daartegen weggenomen worden, vers 15, 16, moeilijkheden, die onoverkomelijk scheen, zullen op verwonderlijke wijze overwonnen worden. De blinden zullen geleid worden door de weg, die zij niet geweten hebben. Zie Hoofdstuk 42:15, 16, 43:19, 20. Bekeerlingen zullen op wagens en draagstoelen gebracht worden, Hoofdstuk 66:20. Sommigen denken dat het nog een verdere toebrenging is van grote menigten tot de kerk, waarop gedoeld wordt in de duistere profetie van het uitdrogen van de Eufraat, opdat de weg voor de koningen van het oosten bereid zou worden Openbaring 16:12, hetgeen naar dit hier schijnt te verwijzen. Als Gods tijd is gekomen om volken of afzonderlijke personen tot zich te brengen, dan zal de Goddelijke genade zegevieren over allen tegenstand. Voor het aangezicht van de Heere zal de zee vlieden en de Jordaan achterwaarts gedreven worden. En zij, die hun aangezicht hemelwaarts richten, zullen bevinden dat er niet zovele moeilijkheden zijn op de weg als zij dachten, want er zal een gebaande weg daarheen zijn, Hoofdstuk 35:8.

HOOFDSTUK 12

1 En te dienzelfden dage zult gij zeggen: Ik dank U, HEERE! dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd, en Gij troost mij. 2 Ziet, God is mijn Heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen; want de Heere HEERE is mijn Sterkte en mijn Psalm, en Hij is mij tot Heil geworden. 3 En gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils; 4 En zult te dienzelfden dage zeggen: Dankt de HEERE, roept Zijn Naam aan, maakt Zijn daden bekend onder de volken! vermeldt, dat Zijn Naam verhoogd is. 5 Psalmzingt de HEERE, want Hij heeft heerlijke dingen gedaan; zulks zij bekend op de gansen aardbodem. 6 Juich en zing vrolijk, gij inwoners van Sion! want de Heilige Israëls is groot in het midden van u.

De verlossing beloofd in het vorige hoofdstuk, werd vergeleken bij die van Israël ten dage toen het uittoog uit het land van Egypte, waarmee dat hoofdstuk eindigt. Gelijk nu Mozes en de kinderen Israëls een loflied zongen tot eer en heerlijkheid van God, Exodus 15:1, zo zal ook het volk van God dat doen ten dage als de wortel van Isai zal staan tot een banier des volks, en de wens en vreugde van alle volkeren zal wezen.

I. Te dien dage zal ieder afzonderlijk gelovige een loflied zingen voor zijn eigen deel aan die verlossing, vers 1 - 3. Gij zult zeggen: ik dank U, Heere! Het werk van de dankzegging zal een werk van de binnenkamer zijn.

II. Velen zullen zich verenigen om God te loven voor de weldaad, die voor een voortvloeit uit deze verlossing, vers 40. Gij zult zeggen: "Dankt de Heer, het werk van de dankzegging zal een werk zijn van de gemeente, en de lof van God zal in het openbaar gezongen worden in de vergadering van de oprechten."

Jesaja 12:1 - 3

Dit is het eerste gedeelte van de lof hymne, die bereid is voor het gebruik van de kerk, van de Joodse kerk, als God een grote verlossing voor haar gewerkt zal hebben, en van de christelijke kerk, als het koninkrijk van de Messias opgericht zal zijn in de wereld in weerwil van de tegenstand van de machten van de duisternis. Te dien dage zult gij zeggen: "ik dank U, Heer". De verstrooide kerk, verenigd zijnde tot één lichaam, zal als (en man, met een hart en de mond aldus God loven, die een is en wiens naam een is. Te dien dage, als de Heere deze grote dingen voor u doen zal, zult gij zeggen: "ik dank U, Heer." Dat is:

I. Gij zult reden hebben om dit te zeggen. De belofte is zeker, en de zegeningen, die erin vervat zijn, zijn zeer rijk, en als zij geschonken zullen zijn, dan zullen zij de kerk van overvloedige stof voorzien tot blijdschap, en daarom ook van dankzegging. De Oud-Testamentische profetieën van evangelietijden zijn dikwijls uitgedrukt in de blijdschap en de lof, die dan opgewekt zullen worden, want de onschatbare voorrechten en weldaden, die wij genieten door Jezus Christus, eisen de verhevenste en ruimste dankzegging.

II. "Gij zult een hart hebben om dit te zeggen." Alle andere gaven van God aan Zijn volk zullen gekroond zijn door deze, Hij zal hun genade geuren om er Hem al de eer voor toe te schrijven en er bij alle gelegenheden van te spreken met dankbaarheid aan Hem en tot Zijn lof. Gij zult zeggen, gij behoort te zeggen. Te dien dage, als velen tot Jezus Christus gebracht zullen zijn en tot Hem zullen komen als duiven tot haar vensters, zult gij, in plaats van de vriendelijke ontvangst te beneden, die hun te beurt valt van Christus, zoals de Joden de heidenen de gunst misgunden, die hun bewezen werd, zeggen: "ik dank U, Heer". Wij behoren ons te verblijden in en dankzegging te doen voor de genade Gods, die aan anderen werd bewezen, zowel als aan onszelf.

1. Aan de gelovigen wordt hier geleerd God te danken voor het afwenden van Zijn toorn van hen, en voor het weerkeren van Zijn gunst jegens hen, vers 1. "Ik dank U, Heer, ofschoon Gij toornig op mij geweest zijt". Zelfs Gods misnoegen moet ons niet beletten Hem te loven, al is Hij toornig op ons, al zou Hij ons doden, moeten wij toch op Hem vertrouwen en Hem danken. God heeft dikwijls goede redenen om toornig op ons te zijn maar nooit hebben wij reden om toornig te zijn op Hem, noch om anders dan goed van Hem te spreken, zelfs als Hij ons laakt, moeten wij Hem nog loven. Gij zijt toornig op ons geweest, maar Uw toorn is afgekeerd. God is soms toornig op Zijn eigen volk, en de vruchten van Zijn toorn worden gezien, en zij behoren er op te letten, er nota van te nemen, ten einde zich dan te verootmoedigen onder Zijn krachtige, machtige hand. Hoewel God voor een tijd toornig kan wezen op Zijn volk, zal toch Zijn toorn ten laatste afgekeerd worden, hij is slechts voor een ogenblik, en God zal ook niet eeuwig twisten. Door Jezus Christus, de wortel van Isai, is Gods toorn op het mensdom afgekeerd, want Hij is onze vrede. Hen, met wie God verzoend is, vertroost Hij, het afkeren van Zijn toorn is een vertroosting voor hen, maar dat is nog niet alles, zij, die met God verzoend zijn, die vrede hebben bij God, kunnen roemen in de hoop van de heerlijkheid Gods, Romeinen 5:1, 2. Ja soms brengt God Zijn volk in een woestijn, om daar naar hun hart te spreken Hoséa 2:13. Het afkeren van God toorn van ons en het weerkeren van Zijn vertroosting tot ons behoren de stof te zijn van onze blijde, dankbare lofzegging.

2. Hen wordt geleerd te roemen in God en in hun deel in Hem, vers 2. Zie, en verwonder u, God is mijn heil, niet slechts mijn verlosser, door wie ik verlost en behouden ben, maar mijn heil, in wie ik veilig ben. Ik steun op Hem als mijn heil, want ik heb bevonden dat Hij dit voor mij is. Hij zal de eer hebben van al het heil, dat voor mij gewrocht is, en van Hem alleen zal ik het heil verwachten, dat ik nog verder nodig heb, en niet van de heuvels en de bergen, en indien God mijn heil is, indien Hij mijn eeuwig heil voor Zijn rekening neemt, dan zal ik op Hem vertrouwen, om er mij voor te bereiden en er mij voor te bewaren. Ik zal Hem mijn tijdelijke belangen toevertrouwen niet twijfelende of Hij zal alles doen medewerken mij ten goede. Ik zal vertrouwen en altijd gerust zijn." Zij, die God tot hun heil hebben kunnen een heilige gerustheid en kalmte van geest genieten, laat het geloof in God als ons heil krachtdadig wezen:

A. Om onze vrees tot zwijgen te brengen, wij moeten vertrouwen en niet vrezen, niet vrezen dat de God, op wie wij vertrouwen, ons zal falen, neen, er is geen gevaar dat dit zal geschieden, niet vrezen voor enigerlei schepsel, hoe geducht en hoe dreigend het ook zij. Geloof in God is een souverain geneesmiddel tegen alle ontrustende en kwellende vrees.

B. Om onze verwachtingen te steunen. Is de Heere JEHOVAH ons heil? Dan zal Hij onze kracht zijn en ons lied. Wij hebben werk te doen en verzoeken te weerstaan, wij kunnen op Hem rekenen om ons voor beide bekwaam te maken, om met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens, want Hij is onze kracht, Zijn genade is dit, en die genade zal ons genoeg zijn. Wij hebben vele moeilijkheden te verduren, en in een tranendal hebben wij smarten te verwachten, en wij kunnen op Hem rekenen om ons te vertroosten in al onze verdrukkingen, want Hij is onze psalm, Hij geeft onze psalmen in de nacht. Indien wij God tot onze sterkte maken en op Hem vertrouwen, dan zal Hij onze sterkte wezen, indien wij Hem tot onze psalm maken en onze vertroosting vinden in Hem, dan zal Hij onze psalm wezen. Vele goede christenen hebben God tot hun sterkte, die Hem niet hebben tot hun psalm, zij wandelen in duisternis maar het licht is voor hen gezaaid, en zij, die God tot hun sterkte hebben, behoren Hem tot hun psalm te maken, dat is: Hem de eer er van te geven, zie Psalm 68:35, en voor zich de vertroosting ervan te nemen want Hij zal hun heil worden. Let op de

titel, die hier aan God wordt gegeven: Jah, JEHOVAH. Jah is de samentrekking van JEHOVAH, en beide betekenen Zijn eeuwigheid en onveranderlijkheid, die een grote vertroosting zijn voor hen, die op Hem steunen en vertrouwen als hun sterkte en hun psalm. Sommigen denken dat JAH de Zoon van God betekent, mens geworden zijnde, Hij is JEHOVAH, en in Hem kunnen wij roemen als onze sterkte, onze psalm en ons heil.

3. Hen wordt geleerd om voor zichzelf troost te ontfangen aan Gods liefde en aan al de tekenen van die liefde, vers 3. "Omdat de Heere der HEEREN uw sterkte is en uw psalm, en uw heil zal wezen, zult gij water scheppen met vreugde." De verzekering, die God ons heeft gegeven van Zijn liefde, en de ervaringen, die wij gehad hebben van de weldaad en de vertroosting van Zijn genade, behoren ten eerste ons geloof in en onze verwachtingen van Hem aan te moedigen, uit de fonteynen des heils in God, die de fontein is van alle goed voor Zijn volk, zult gij water scheppen met vreugde. Gods gunst zal tot u heenvloeien, en gij zult er de vertroosting van smaken en gebruik maken van de gezegende vruchten ervan." Gods beloften, die geopenbaard, bekrachtigd en aan ons gegeven zijn in Zijn inzettingen, zijn fonteynen van heil, fonteynen van de Heiland - zo wordt dit door sommigen gelezen - want daarin worden de Heiland en het heil ons bekend gemaakt en aan ons overgegeven. Het is onze plicht om door het geloof water te scheppen uit deze fonteynen, ons het voorrecht en de vertroosting toe te eigenen, die er voor ons in weggelegd zijn, als negenen, die erkennen dat daar al onze fonteynen zijn, en al onze stromen van daar tot ons vloeien, Psalm 87 - 7. Uit de fonteynen des heils zal met groot genot en voldoening water geschept worden. Het is de wil van God, dat wij ons verblijden voor Zijn aangezicht, en ons verblijden in Hem, Deuteronomium 26:11, ons verheugen in Zijn bedehuis, Jesaja 56:7, en Zijn feesten houden met blijdschap, Handelingen 2:46.

Jesaja 12:4 - 6

Dat is het tweede gedeelte van dit evangelisch lied, en het is van dezelfde strekking als het eerste, daar wekken de gelovigen zichzelf op om God te loven, hier nodigen en moedigen zij elkaar er toe aan. Zij spreken Zijn lof en lokken anderen, om er zich met hen in te verenigen.

Merk op:

1. Wie hier opgeroepen worden om God te danken, de inwoners van Sion en Jeruzalem die God op zeer bijzondere wijze beschermd heeft tegen Sanheribs geweld. Zij, die onderscheidende gunsten van God hebben ontvangen, behoren het voortvarendst en het ijverigst te zijn om Hem te loven. De evangeliekerk is Sion, Christus is Sions koning, zij, die daar een plaats en een naam hebben, moeten er zich op toeleggen om de kennis van Christus te verspreiden en velen tot Hem te brengen. Gij inwoneres van Sion - het woord is vrouwelijk - laat de zwakkere sekse krachtig zijn in de Heer, uit haar mond zal Gods lof bereid zijn.

2. Hoe zij de Heere moeten loven.

a. Door gebed moeten wij Zijn naam aanroepen, gelijk dankzegging voor vroegere weldaden een betamelijke manier is om nog verdere zegeningen te vragen, zo wordt een bidden om nog meerdere zegeningen genadiglijk aangenomen als een dankbare erkenning van de zegeningen, die wij hebben ontvangen. Door Gods naam aan te roepen, geven wij Hem iets van de eer van Zijn naam als onze machtige en milde weldoener.

b. Door te prediken en te schrijven moeten wij niet alleen spreken tot God, maar ook van Hem spreken tot anderen, wij moeten niet alleen Zijn naam aanroepen, maar - zoals de kanttekening het heeft - Zijn naam uitroepen, of verkondigen. Laat anderen door ons iets meer te weten komen dan vroeger betreffende God en de dingen, waardoor Hij zich bekend heeft gemaakt. Verkondig Zijn raadsbesluiten - zo lezen het sommigen - het werk van de verlossing is naar de raad van Zijn wil, en in dit en andere heerlijke werken, die Hij gedaan heeft,

moeten wij kennis nemen van Zijn gedachten aan ons, Psalm 40:6. Maakt deze bekend onder de volkeren, onder de heidenen, opdat zij in gemeenschap gebracht worden met Israël en met de God van Israël. Toen de apostelen het evangelie hebben gepredikt aan alle volken, begonnen zijnde van Jeruzalem, toen is deze Schrift vervuld geworden, dat Zijn daden bekend zullen gemaakt worden aan de volken, en dat hetgeen Hij gedaan heeft, bekend is op de gehele aardbodem.

c. Door een heilig juichen en een vervoering van blijdschap. "Juich en zing vrolijk, heet het evangelie welkom aan uzelf, en verkondig het aan anderen met alle tekenen van vreugde, als een stem van de roepers van de overwinning, Exodus 32:18, of voor de kroning van een konings." Numeri 23:21.

3. Waarom zij de Heere moeten loven en danken.

a. Omdat Hij zich verheerlijkt heeft. Gedenkt er zelf aan, en maakt er melding van bij anderen, dat Zijn naam verhoogd is, doorluchtiger is geworden en meer bekend, daarin zal iedere Godvruchtige zich verblijden.

b. Omdat Hij Zijn volk verhoogd heeft. Hij heeft heerlijke dingen voor hen gedaan, waardoor zij een groot en voornaam aanzien hebben.

c. Omdat Hij groot onder hen is en zijn zal. De heilige Israëls is groot, want Hij is heerlijk in heiligheid, groot omdat Hij heilig is, ware goedheid is ware grootheid, groot als de heilige Israëls, en in het midden van hen, geprezen door hen, Psalm 76:2, zich openbarende onder hen, en heerlijk verschijnende voor hen en tot hun behoefte. Het is de eer en het geluk van Israël, dat de God, die in verbond met hen is en in het midden van hen is, oneindig groot is.

HOOFDSTUK 13

1 De last van Babel, dien Jesaja, de zoon van Amoz, gezien heeft. 2 Heft op een banier, op een hogen berg; verheft een stem tot hen; beweegt de hand omhoog, dat zij intrekken door de deuren der prinszen. 3 Ik heb aan Mijn geheiligden bevel gegeven; ook heb Ik tot Mijn toorn geroepen Mijn helden, de vrolijken Mijner hoogheid. 4 Er is een ruisende stem op de bergen, gelijk eens groten volks; een stem van gedruis der koninkrijken, der verzamelde heidenen; de Heere der heirscharen monstert het krijgsheir. 5 Zij komen uit verre lande, van het einde des hemels; de Heere en de instrumenten Zijner gramschap, om dat ganse land te verderven. 6 Huilt gijlieden, want de dag des HEEREN is nabij; hij komt als een verwoesting van de Almachtige. 7 Daarom zullen alle handen slap worden, en aller mensen hart zal versmelten; 8 En zij zullen verschrikt worden, smarten en weenen zullen hen aangrijpen, zij zullen bang zijn als een barende vrouw; een iegelijk zal over zijn naaste verbaasd zijn; hun aangezichten zullen vlammeende aangezichten zijn. 9 Ziet, de dag des HEEREN komt, gruwelijk, met verbolgenheid en hittigen toorn, om het land te stellen tot verwoesting, en deszelfs zondaars daaruit te verdelen. 10 Want de sterren des hemels en zijn gesternten zullen haar licht niet laten lichten; de zon zal verduisterd worden, wanneer zij zal opgaan, en de maan zal haar licht niet laten schijnen. 11 Want Ik zal over de wereld de boosheid bezoeken, en over de goddelozen hun ongerechtigheid; en Ik zal de hoogmoed der stouten doen ophouden, en de hovaardij der tirannen zal Ik vernederen. 12 Ik zal maken, dat een man dierbaarder zal zijn dan dicht goud, en een mens dan fijn goud van Ofir. 13 Daarom zal Ik de hemel beroeren, en de aarde zal bewogen worden van haar plaats, vanwege de verbolgenheid des HEEREN der heirscharen, en vanwege de dag Zijns hittigen toorns. 14 En een iegelijk zal zijn als een verjaagde ree, en als een schaap, dat niemand vergadert; een iegelijk zal naar zijn volk omzien, en een iegelijk zal naar zijn land vluchten. 15 Al wie gevonden wordt, zal doorstoken worden, en al wie daarbij gevoegd is, zal door het zwaard vallen. 16 Ook zullen hun kinderkens voor hun ogen verpletterd worden; hun huizen zullen geplunderd, en hun vrouwen geschonden worden. 17 Ziet, Ik zal de Meden tegen hen verwekken, die het zilver niet zullen achten, en aan het goud zullen zij geen lust hebben. 18 Maar hun bogen zullen de jongelingen verpletteren, en zij zullen zich niet ontfermen over de vrucht des buiks; hun oog zal de kinderen niet verschonen. 19 Alzo zal Babel, het sieraad der koninkrijken, de heerlijkheid, de hovaardigheid der Chaldeen, zijn gelijk als God Sodom en Gomorra omgekeerd heeft. 20 Daar zal geen woonplaats zijn in der eeuwigheid, en zij zal niet bewoond worden van geslacht tot geslacht; en de Arabier zal daar geen tent spannen, en de herders zullen er niet legeren. 21 Maar daar zullen nederliggen de wilde dieren der woestijnen, en hun huizen zullen vervuld worden met schrikkelijke gedierten, en daar zullen de jonge struisen wonen, en de duivelen zullen er huppelen. 22 En wilde dieren der eilanden zullen in zijn verlaten plaatsen elkander toeroepen, mitsgaders de draken in de wellustige paleizen; hun tijd toch is nabij om te komen, en hun dagen zullen niet vertogen worden.

Tot nu toe hadden de profetieën van dit boek alleen betrekking op Juda en Israël, en inzonderheid op Jeruzalem, maar nu begint de profeet zijn blik te richten naar het buitenland, en het oordeel aan te kondigen over verschillende naburige staten en koninkrijken, want Hij, die koning is van de heiligen, is ook koning van de volken en heerst over de zaken van de kinderen van de mensen, zowel als over die van Zijn eigen kinderen. Maar de volken, waarop deze profetieën betrekking hebben, waren allen de zodanige, met wie het volk van God op de een of andere wijze omgang had, die vriendelijk of onvriendelijk voor hen geweest waren, en dienovereenkomstig zal God met hen handelen, hetzij in gunst of in toorn, want des Heeren deel is Zijn volk en op hen heeft Hij het oog in al de beschikkingen van Zijn voorzienigheid betreffende hen, die hen omringen, Deuteronomium 32:8, 9. De bedreigingen, die wij hier vinden tegen Babel, Moab, Damascus, Egypte, Tyrus, enz. waren bedoeld om diegenen in Israël te vertroosten, die God vreesden, maar verschrikt en verdrukt waren door deze machtige bureu, en om diegenen onder hen op te schrikken, die goddeloos waren. Indien God aldus streng afrekenen zal voor hun zonden met hen, die Hem niet kennen en Zijn naam niet hebben beleden, hoe streng zal Hij dan niet wezen met hen, die naar Zijn naam genoemd zijn, maar toch in opstand leven met Hem! En misschien zouden ook de bijzondere profetieën, die tot de naburige volken gericht zijn, sommigen van hen er toe kunnen brengen, om de Bijbel van de

Joden te lezen, om dan ook hun godsdienst te omhelzen. Dit hoofdstuk en het volgende bevatten wat God te zeggen had tot Babel en tot Babels koning, die toen nog weinig bekend waren aan Israël, maar in vervolg van tijd een groter vijand voor hen zijn zal dan zij nog ooit gehad hebben, waarvoor God ten laatste met hen zal afrekenen. In dit hoofdstuk hebben wij:

- I. Een algemene samenkomst van de strijdkrachten, die tegen Babel gebruikt zullen worden, vers 1 - 5.
- II. Het ontzettend bloedige werk, dat die strijders in Babel te doen zullen hebben, vers 6 – 18.
- III. Het algehele verderf van Babel, waarin dit zal eindigen, vers 19 - 22.

Jesaja 13:1 - 5

De algemene titel van het boek was: Het gezicht van Jesaja, de zoon van Amoz, Hoofdstuk 1:1. Dit is hetgeen Jesaja gezien heeft, dat even helder en volkomen voorgesteld werd aan zijn geest, alsof hij het met zijn lichamelijke ogen gezien had. Maar het opschrift van deze leerrede is: "De last van Babel."

1. Het is een last, een les, die zij te leren hadden, - zo verstaan het sommigen, maar zij zullen haar niet gaarne leren, het zal een last zijn voor hun geheugen, een last, die zwaar op hen zal drukken, en onder welke zij zullen wegzinken. Voor hen, die het Woord van God niet tot hun rust willen maken, Hoofdstuk 28:12, Jeremia 6:16, zal het tot een last worden gemaakt.

2. Het is de last van Babel, dat in die tijd afhankelijk was van de Assyrische monarchie, welker hoofdstad Nineve was, maar kort daarna in opstand er tegen kwam, en een onafhankelijke monarchie is geworden, en wel een zeer machtige, in Nebukadnezer. Deze profeet heeft later de gevangenschap van de Joden in Babel voorzegt, Hoofdstuk 39, 6. Hier voorzegt hij de wraak, die God aan Babel doen zal voor het onrecht, dat zij Zijn volk heeft aangedaan. In deze verzen wordt een oproep gericht tot de machtige en krijgshaftige volken, welke God gebruiken zal als de werktuigen van Zijn toorn ter verwoesting van Babel, later noemt hij hen, vers 17 de Meden, die in vereniging met de Perzen onder het bevel van Darius en Cyrus, de ondergang van de Babylonische monarchie zullen bewerken.

I. De plaats, die aan het verderf gewijd is, is Babel die hier "de deuren van de prinsen wordt genoemd" vers 2, vanwege de vele vorstelijke verblijven, die er in waren, statige rijk versierde paleizen, die de vijand tot een inval zullen lokken in de hoop op een rijke buit. De deuren of poorten van de prinsen waren sterk en wel bewaakt, en toch zullen zij geen beschutting of verdediging wezen tegen hen, die met de opdracht kwamen om er Gods oordelen aan te volvoeren. Voor Zijn macht en Zijn toorn zijn paleizen niets meer dan stulpjes, ook "zijn niet alleen de deuren van de prinsen aan het verderf gewijd, maar het gehele land", vers 5, want hoewel de prinsen de leiders waren in het vervolgen en verdrukken van Gods volk, was toch het gehele land er mee aan schuldig.

II. De personen, die samengebracht worden om Babel te verwoesten, worden hier genoemd:

1. "Gods geheiligden", vers 3, bestemd en aangewezen tot deze dienst, door de raad en de voorzienigheid Gods er voor afgezonderd, ontheven van ander werk, losgemaakt van andere plannen, opdat zij zich geheel en al aan dit werk kunnen geven, de zodanigen, die geschikt waren voor hetgeen, waartoe zij geroepen worden, want voor het werk, waarvoor God de mensen gebruikt, maakt Hij hen ook bekwaam. Het geeft ook te kennen dat het in Gods bedoeling, hoewel niet in de hun, een heilige oorlog was, zij hadden slechts de uitbreiding van hun eigen rijk op het oog, maar God bedoelde het ter verlossing van Zijn volk, en om een type te zijn van de verwoesting van het Nieuw-Testamentische Babel. Cyrus, de persoon, die er voornamelijk in betrokken was, wordt terecht een geheiligde genoemd, want hij was Gods

gezalfde, Hoofdstuk 45:1, en hij was een type van Hem die komen zou. Het is jammer dat niet alle krijgslieden, inzonderheid die, welke gebruikt worden in de oorlogen van de Heer, in de strikten zin van het woord geheiligden zijn, het is een wonder dat zij onheiligen durven zijn, die toch ieder ogenblik aan de dood zijn blootgesteld.

2. Zij worden Gods helden genoemd, Zijn machtigen, omdat zij macht hadden van God en haar nu voor Hem stonden te gebruiken. Er wordt van Cyrus gezegd dat "in deze veldtocht God zijn rechterhand vat", Hoofdstuk 45:1. Gods geheiligden zijn Zijn helden, Zijn machtigen, als God roept maakt Hij bekwaam, en als Hij heilig maakt, dan maakt Hij sterk in de geest.

3. Zij worden gezegd zich te verblijden in Zijn hoogheid, vers 3, met grote opgewektheid Zijn heerlijkheid en de doeleinden ervan te dienen. Hoewel Cyrus God niet kende en Zijn eer niet bedoelde in hetgeen hij deed, heeft God hem toch als Zijn dienstknecht gebruikt, Hoofdstuk 45:4. "Ik noemde u toen Mijn knecht, hoewel gij Mij niet kendet, en hij verheugde zich in de voorspoed, waardoor God Zijn naam heeft verhoogd".

4. Zij zijn zeer talrijk, een menigte, een groot volk, koninkrijken van de volken, vers 4, geen ruwe, barbaarse volken, maar geregelde troepen, zoals welgeordende koninkrijken ze uitrusten, de grote God heeft heerscharen onder Zijn bevel.

5. Zij komen van ver, van het einde des hemels, het grote, uitgestrekte land van Assyrië lag tussen Babel en Perzië. God kan diegenen tot een gesel en verderf maken voor Zijn vijanden, die het verst van hen verwijderd zijn en daarom het minst gevreesd worden.

III. De oproep, tot hen gericht, heeft een krachtige uitwerking, zij betonen een gereede gehoorzaamheid en hebben een zeer geducht aanzien. Een banier is opgeheven op een hoge berg. Gods standaard is opgericht, een vlag ter uitdaging is uitgestoken tegen Babel, zij wappert hoog in de lucht, waar allen haar kunnen zien. Wie wil, kan komen en er dienst onder nemen, en zij zullen onmiddellijk in Gods soldij worden genomen. Zij, die vrijwilligers aanwerven, moeten de stem verheffen bij het aflezen van de proclamatie, ten einde de soldaten aan te moedigen om te komen, zij moeten de hand omhoog bewegen, om hen te wenken die verre zijn en hun moed in te boezemen, die zich hebben laten aanwerven. En zij zullen dit niet tevergeefs doen. God heeft hen geroepen, die Hij voornemens is te gebruiken, vers 3, en met Zijn roeping gaat kracht uit, die niet weerstaan kan worden. Hij, die de mensen bekwaam maakt om Hem te dienen, kan, als het Hem behaagt, hen er ook gewillig toe maken. Het is de Heere der heerscharen, die het krijgslleger monstert, vers 4.

Hij verwekt hen, brengt hen tezamen, rangschikt hen, monstert hen, heeft een nauwkeurige opgave van hen in zijn monsterrol, ziet toe dat zij allen op hun post zijn en geeft hun de nodige orders. Al de krijgsheren staan onder het bevel van de Heere der heerscharen, en hetgeen ze waarlijk geducht maakt, is dat, als zij tegen Babel oprukken, de Heere komt en hen meebrengt als de instrumenten, of de wapenen van Zijn gramschap, vers 5. Grote vorsten en legers zijn slechts - instrumenten in Gods hand, wapens, waarvan het Hem behaagt zich te bedienen voor het doen van Zijn werk, en het is Zijn toorn, die hen wapent en hun voorspoed geeft.

Jesaja 13:6 - 18

Wij hebben hier een sierlijke en levendige beschrijving van de ontzettende verwoesting, die in Babel aangericht zal worden door de aanval, die de Meden en Perzen erop doen zullen. Hun, die thans veilig en gerust zijn, wordt gezegd te huilen en te weeklagen. Want,

I. God is op het punt om tegen hen te verschijnen in toorn, en vreeslijk is het om in Zijn handen te vallen. De dag van de Heere is nabij, vers 6, een kleine dag des oordeels, wanneer God zal handelen als wreker van Zijn eigen en de zaak van Zijn volk, waaraan onrecht is geschied. En er zijn de zodanigen, die reden hebben om te beven als die dag nabij is. De dag van de Heere komt, vers 9. De mensen hebben thans hun dag, en zij denken de overwinning te zullen behalen, maar God lacht hen uit, want, Hij ziet dat Zijn dag komt, Psalm 37:13. Er is geen woede bij God, en toch wordt Zijn dag van afrekening met de Babyloniërs gezegd te komen gruwelijk met verbolgenheid en hettige toorn. God zal in strengheid handelen wegens de strengheid, waarmee zij Gods volk behandeld hebben. Bij de verkeerde, de wrede, houdt Hij zich verdraaid, zal Hij zich wreed betonen, en de bloeddorstige zal Hij bloed te drinken geven.

II. Hun hart zal versmelten, er zal hun noch moed noch vertroosting gelaten zijn, zij zullen het komende oordeel noch kunnen weerstaan noch er staande onder kunnen blijven, hetzij om zich tegen hun vijand te verzetten, of om zichzelf te steunen, vers 7, 8. Zij, die ten dage van hun vrede hoogmoedig waren, trots en verschrikkelijk, vers 11, zijn, als benauwdheid komt, geheel ontmoedigd en ten einde raad, alle handen zullen slap zijn, niet in staat om een wapen vast te houden, en ieders hart zal smelten, zodat zij op het punt zullen zijn van te sterven van vrees. Smarten en weeën zullen hen aangrijpen, als die van een vrouw in barensood, en zij zullen over elkaar verbaasd zijn, door zelf verschrikt te zijn, zullen zij elkaar verschrikken en beangstigen, zij zullen zich verwonderen diegenen te zien sidderen, die moedig en ondernemend plachten te zijn, of ze zullen verbaasd zijn, elkaar aanzien, als mensen, die in verlegenheid zijn en niet weten wat te doen, Genesis 42:1. Hun aangezichten zullen als vlammen zijn, bleek als vlammen, van angst, zo verstaan het sommigen, of rood, zoals vlammen soms zijn blozende over hun eigen lafhartigheid, of hun aangezichten zullen wezen als aangezichten, die verschroeid zijn door de vlammen, of als het aangezicht van hen, die in het vuur werken, hun gelaat, zwarter dan een kool, of als een lederen zak in de rook, Psalm 119 83.

III. Alle vertroosting en hoop zal hun falen vers 10. De sterren aan de hemel zullen haar licht niet laten lichten, maar zullen bewolkt, omfloerst zijn, de zon zal verduisterd wezen wanneer zij zal opgaan, schitterend opgaande, maar terstond weer verloren of verscholen - een stellig teken van slecht weer. Zij zullen wezen als mensen, die in nood zijn op de zee, als noch zon noch gesternte verschijnen, Handelingen 27:20. Het zal een even ontzettende tijd voor hen zijn als het voor de aarde zou wezen, indien al de lichten des hemels in duisternis waren veranderd, een overeenkomst met de dag des oordeels, als de zon in duisternis veranderd zal zijn. Als de hemel aldus dreigend is, dan is dit een aanduiding van het misnoegen van de God des hemels, als de dingen een duister aanzien hebben op aarde, dan is het toch nog wel als van boven alles helder is, maar als wij vandaar geen troost hebben, waarmee zullen wij dan vertroost worden?

IV. God zal hun ongerechtigheid over hen bezoeken, en dit alles is bedoeld tot straf van zonde, inzonderheid de zonde van hoogmoed, vers 11. Dit mengt gal en alsem in de beproeving en ellende.

1. Die zonde moet thans gestraft worden. Hoewel Babel een kleine wereld is, zal zij, daar zij een goddeloze wereld is, niet ongestraft blijven. Zonde brengt verwoesting over de wereld van de goddelozen, en als de koninkrijken van de aarde met elkaar twisten, dan is dit de vrucht van Gods twist met hen allen.

2. Die hoogmoed moet thans vallen, de hovaardij van de tirannen moet thans vernederd worden, inzonderheid van Nebukadnézar en van zijn kleinzoon Belsazar, die in hun hoogmoed het volk van God vertreden hebben en zeer verschrikkelijk voor hen waren. De hoogmoed des mensen zal hem vernederen.

V. Er zal zo'n grote slachting aangericht worden, dat het een schaarsheid van mannen tengevolge zal hebben, vers 12. Ik zal maken dat een man dierbaarder zal zijn dan zuiver goud. Gij zult geen man kunnen hebben om in staatszaken te worden gebruikt, geen man om ingelijfd te worden bij het leger, geen man om een dochter aan uit te huwelijken ter opbouw van het gezin, al zoudt gij ook geld voor één willen geven. De troepen van de naburige volken zullen niet gehuurd kunnen worden voor de dienst van de koning van Babel, omdat zij zien dat alles hem tegen loopt dicht bevolkte landen worden spoedig ontvolkt door oorlog. En God kan spoedig maken dat een koninkrijk, hetwelk gezocht en bewonderd werd, door allen wordt gevreesd en geschuwd, zoals een invallend huis of een zinkend schip.

VI. Er zal een algemene verwarring en ontsteltenis heersen, zulk een verwarring in hun zaken, dat het zal zijn alsof de hemel beroerd werd door ontzettende donderslagen, en de aarde van haar plaats bewogen werd door een niet minder verschrikkelijke aardbeving. Alles zal volkomen te gronde gaan ten dage van de verbolgenheid van de Heere der heirscharen, vers 13. En door zo'n ontsteltenis zullen zij aangegrepen worden in hun gemoed, dat Babel, hetwelk als een brullende leeuw placht te wezen en een heen en weer gaande beer voor allen, die er rondom waren, als een verjaagde ree zal zijn, en als een schaap, dat niemand bijeen brengt, vers 14. Het leger, dat zij te velde zullen brengen, bestaande uit troepen van verschillende volken - zoals grote legers gewoonlijk samengesteld zijn - zal zo verstrooid worden door het zwaard van hun vijanden dat een ieder naar zijn eigen volk zal omzien, iedereen zal op zijn eigen veiligheid bedacht zijn, geen van de dappere mannen hebben hun handen gevonden, Psalm 76:6, maar slaan op de vlucht.

VII. Er zal een algemeen toneel zijn van bloed en afgrijzen, zoals dit gewoonlijk gezien wordt als het zwaard verteert. Geen wonder dat iedereen dan een goed heenkomen zoekt, daar de overwinnaar geen lijfsgenade verleende, maar allen over de kling joeg, en niet alleen degenen, die met de wapens in de hand werden aangetroffen, zoals dit onder ons, zelfs in de bloedigste oorlogen gebruikelijk is, vers 15. Al wie gevonden wordt, die zal doorstoken worden zodra het blijkt dat hij een Babyloniër is, ja omdat het zwaard de één verteert zowel als de ander, zal ook al wie daarbij gevoegd is, door het zwaard vallen. zij, die van andere volken hun te hulp komen, zullen met de anderen gedood worden. Het is gevaarlijk om in slecht gezelschap te zijn en hen te helpen, die door God vernield staan te worden, inzonderheid moeten zij, die zich bij Babel voegen, verwachten van haar plagen te zullen ontvangen, Openbaring 18:4, en daar de heiligste wetten van de natuur en van de menselijkheid door de woede van de strijd op zij worden gezet (hoewel zij niet opgeheven kunnen worden) zal de overwinnaar op de wreedste) beestachtigste wijze hun kinderen verpletteren en hun vrouwen schenden. "Jusque datum sceleri" - De goddeloosheid zal een vrije loop hebben, vers 16. Zo hebben zij Gods volk behandeld, Klaagliederen 5:11, en nu zullen zij in hun eigen munt betaald krijgen. Openbaring 13:10.

Het was nauwkeurig voorzegd dat de kinderen van Babel tegen de steenrots verpletterd zullen worden, Psalm 137:9. Hoe wreed en onrechtvaardig zij ook waren, die het gedaan hebben, God was rechtvaardig die toegelaten heeft dat het gedaan werd gedaan werd voor hun ogen, tot hun grotere verschrikking en kwelling. Ook was het rechtvaardig dat de huizen, die zij gevuld hadden met de buit van Israël, beroofd en geplunderd werden. Wat door roof verkregen werd, wordt dikwijls op dezelfde wijze verloren.

VIII. De vijand, die God tegen hen zal zenden, zal onverbiddelijk zijn, waarschijnlijk door de een of andere terging of belediging meer dan gewoonlijk verbitterd zijnde tegen hen, of, hoe dit ook zij, God zelf zal de Meden opwekken en aldus streng te zijn tegenover de Babyloniërs. Hij zal door hun neiging, hun geaardheid en hun plannen niet slechts Zijn eigen doeleinden dienen, maar het in hun hart geven om deze aanval op Babel te doen, en toelaten dat zij hem met al deze woede en wreedheid volbrengen. God is niet de werker van zonde, maar Hij zou haar niet toelaten, indien Hij niet wist hoe er voor zichzelf eer en heerlijkheid uit te doen voortkomen. Deze Meden zullen in vereniging met de Perzen dit werk grondig verrichten. Want,

1. Zij zullen zich niet laten omkopen, vers 17. Alles wat de mensen hebben, zouden zij geven voor hun leven, maar de Meden zullen het zilver niet achten, zij dorsten slechts naar bloed, niet naar goud, niemands rijkdom zal door hen als rantsoen voor zijn leven worden aangenomen.

2. Zij zullen geen medelijden betonen, vers 18, niet aan de jongelingen, die in de bloei van hun jaren zijn, ze zullen hen met hun bogen verpletteren - niet aan de leeftijd van de onschuld, zij zullen zich niet ontfemen over de vrucht van de buik, noch de kinderen verschonen, wier angstkreten, naar men zou denken, zelfs marmeren ogen tranen zouden doen storten en stenen harten zouden vermurwen. Sta hier een weinig stil, en verwonder u.

a. Dat mensen aldus wreed en onmenselijk kunnen zijn, zo volkomen ontbloot van alle mededogen en zie er in hoe verdorven en ontaard de menselijke natuur is geworden.

b. Dat de God van oneindige barmhartigheid het toelaat, ja meer, dat Hij het tot de uitvoering maakt van Zijn gerechtigheid, waaruit blijkt dat Hij, hoewel Hij genadig is, toch ook de God is, wie de wraak toekomt.

c. Dat kleine kinderen die nooit schuldig waren aan werkelijke zonde, aldus mishandeld worden, waaruit blijkt dat er een erfschuld is, waardoor het leven verbeurd is reeds van dat het bestond.

Jesaja 13:19 - 22

Het grote verderf, dat naar voorzegd was door de Meden en Perzen teweeggebracht zou worden in Babel, eindigt hier in de algehele en finale verwoesting ervan.

1. Er wordt erkend dat Babel een schone heerlijke stad was, zij was het sieraad van de koninkrijken, de heerlijkheid, de hovaardigheid van de Chaldeeën, zij was dat gouden hoofd, Daniel 2:37 - 38. Zij werd koningin van de koninkrijken genoemd Hoofdstuk 47:5, en de roem van de hele aarde Jeremia 51:41, als een aangename ree - dat is de betekenis van het woord - maar zij zal zijn als een verjaagde ree, vers 14. De Chaldeeën roemden in de schoonheid en de rijkdom van hun hoofdstad. Er is voorzegd dat zij geheel en al verwoest zal worden, zoals Sodom en Gomorra, niet op zo wonderdadige wijze, noch zo plotseling maar even krachtdadig, hoewel trapsgewijze, en het verderf zal over hen komen, zoals over Sodom, als zij zich veilig wanen en gerust zijn etende en drinkende zijn, Lukas 17:28. Babel werd ingenomen toen Belsazar aan zijn maaltijd zat, en hoewel Cyrus en Darius de stad niet afbraken, is zij toch langzamerhand vervallen en in verloop van tijd is zij geheel in puin gevallen. Er is hier voorzegd, vers 20, dat zij nooit bewoond zal worden, in de tijd van keizer Adrianus was er niets van overgebleven dan de muren, en terwijl geprofeteerd is van Ninevé, deze grote stad, dat, nadat zij verwoest en verlaten zal zijn, er toch kudde in het midden van haar zullen neerliggen, wordt hier van Babel gezegd dat de Arabieren, die herders waren, daar geen tent zullen spannen het omliggende land zal zo onvruchtbaar en kaal zijn, dat er geen weide zal wezen, zelfs niet voor schapen, maar dat het de verblijfplaats zal zijn van wilde

dieren, die de eenzaamheid zoeken. De huizen van Babel, in welke de zonen en dochters van het vermaak plachten samen te komen, zullen vol wezen van schrikkelijke gedierten, van jonge struisen en meerkatten, vers 21, die zelf daarheen gevlucht zijn. De geschiedschrijvers zeggen dat dit letterlijk vervuld is geworden. Benjamin Bar Jona zegt in zijn reisbeschrijving: "Dit is dat Babel, hetwelk van ouds dertig mijlen breed was, het is nu verwoest en verlaten, nog zijn er de ruïnen te zien van een paleis van Nebukadnézar, maar de kinderen van de mensen durven er niet ingaan, uit vrees voor slangen en schorpioenen, die de plaats in bezit hebben." Laat niemand trots zijn op zijn prachtig paleis, want hij weet niet of het niet ellendiger kan worden dan een hut, laat de mensen niet denken dat hun huizen zullen zijn tot in eeuwigheid, Psalm 49:12, daar er toch misschien niets dan de bouwvallen van zal overblijven.

3. Er wordt te kennen gegeven dat deze verwoesting binnen kort zal plaats hebben, vers 22. Hun tijd is nabij om te komen. De profetie van de verwoesting van Babel was bestemd tot ondersteuning en vertroosting van het volk van God als zij daar in gevangenschap zullen zijn en zwaar verdrukt zullen worden, en de vervulling van de profetie heeft ongeveer twee honderd jaren nadat zij is uitgesproken plaats gehad, toch volgde zij spoedig na de tijd, waarvoor zij bestemd was. Toen het volk van Israël zuchtte onder het zware juk van de Babylonische tirannie, met tranen neerzittende aan de rivieren van Babel, en gesmaad werd om de liederen Sions, toen hun verdrukken het hoogmoedigst en beledigendst waren vers 11, moesten zij weten tot hun vertroosting dat Babels tijd, haar dag om te vallen, nabij was, dat de dagen van haar voorspoed niet verlengd zouden worden, zoals zij geweest zijn. Als God met haar begint, zal Hij een einde maken. Aldus wordt gezegd van het Nieuw-Testamentische Babel, waarvan het Oud-Testamentische een type was: Uw oordeel is in één uur gekomen.

HOOFDSTUK 14

1 Want de Heere zal Zich over Jakob ontfermen, en Hij zal Israël nog verkiezen, en Hij zal hen in hun land zetten; en de vreemdeling zal zich tot hen vervoegen, en zij zullen het huis van Jakob aanhangen. 2 En de volken zullen hen aannemen, en in hun plaats brengen; en het huis Israëls zal hen erfelijk bezitten in het land des HEEREN tot knechten en tot maagden; en zij zullen gevangen houden degenen, die hen gevangen hielden, en zij zullen heersen over hun drijvers. 3 En het zal geschieden ten dage, wanneer u de Heere rust geven zal van uw smart, en van uw beroering, en van de harde dienstbaarheid, waarin men u heeft doen dienen; 4 Dan zult gij deze spreuk opnemen tegen de koning van Babel, en zeggen: Hoe houdt de drijver op? Hoe houdt de goudene op? 5 de Heere heeft de stok der goddelozen gebroken, de scepter der heersers. 6 Die de volken plaagde in verbolgenheid met een plaag zonder ophouden, die in toorn over de heidenen heerste, die wordt vervolgd, zonder dat het iemand afweren kan. 7 De ganse aarde rust, zij is stil; zij maken groot geschal met gejuich. 8 Ook verheugen zich de dennen over u, en de cederen van Libanon, zeggende: Sinds dat gij daar neerligt, komt niemand tegen ons op, die ons afhouwe. 9 De hel van onderen was beroerd om uwentwil, om u tegemoet te gaan, als gij kwaamt; zij wekt om uwentwil de doden op, al de bokken der aarde; zij doet al de koningen der heidenen van hun tronen opstaan. 10 Die altogader zullen antwoorden, en tot u zeggen: Gij zijt ook krank geworden, gelijk wij, gij zijt ons gelijk geworden. 11 Uw hovaardij is in de hel neergestort, met het geklank uwer luiten; de maden zullen onder u gestrooid worden, en de wormen zullen u bedekken. 12 Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, o morgenster, gij zoon des dageraads! hoe zijt gij ter aarde neergehouwen, gij, die de heidenen krenkte! 13 En zeide in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhogen; en ik zal mij zetten op de berg der samenkomst aan de zijden van het noorden. 14 Ik zal boven de hoogten der wolken klimmen, ik zal de Allerhoogste gelijk worden. 15 Ja, in de hel zult gij neergestoten worden, aan de zijden van de kuil! 16 Die u zien zullen, zullen u aanschouwen, zij zullen op u letten, en zeggen: Is dat die man, die de aarde beroerde, die de koninkrijken deed beven? 17 Die de wereld als een woestijn stelde, en derzelver steden verstoorde, die zijn gevangenen niet liet los gaan naar huis toe? 18 Al de koningen der heidenen, zij allen liggen neer met eer, een iegelijk in zijn huis; 19 Maar gij zijt verworpen van uw graf, als een gruwelijke scheut, als een kleed der gedoden, die met het zwaard doorstoken zijn; als die neerdalen in een steenkuil, als een vertreden dood lichaam. 20 Gij zult bij dezelve niet gevoegd worden in de begrafenis; want gij hebt uw land verdorven, en uw volk gedood; het zaad der boosdoeners zal in der eeuwigheid niet genoemd worden. 21 Maakt de slachting voor zijn kinderen gereed, om hunner vaders ongerechtigheid wil; dat zij niet opstaan, en de aarde erven, en de wereld vervullen met steden; 22 Want Ik zal tegen hen opstaan, spreekt de Heere der heirscharen, en Ik zal van Babel uitroeien de naam en het overblijfsel, en de zoon en de zoonszoon, spreekt de HEERE. 23 En Ik zal hen stellen tot een erve der nachtuilen, en tot waterpoelen; en Ik zal hen met een bezem des verderfs uitvagen, spreekt de Heere der heirscharen. 24 de Heere der heirscharen heeft gezworen, zeggende: Indien niet, gelijk Ik gedacht heb, het also geschiede, en gelijk Ik beraadslaagd heb, het bestaan zal! 25 Dat Ik Assur in Mijn land zal verbreken, en hem op Mijn bergen vertreden; opdat zijn juk van hen afwijke, en zijn last van hun schouder wijke. 26 Dit is de raadslag, die beraadslaagd is over dat ganse land; en dit is de hand, die uitgestrekt is over alle volken. 27 Want de Heere der heirscharen heeft het in Zijn raad besloten, wie zal het dan verbreken? en Zijn hand is uitgestrekt, wie zal ze dan keren? 28 In het jaar, toen de koning Achaz stierf, geschiedde deze last. 29 Verheug u niet, gij gans Palestina! dat de roede die u sloeg, gebroken is; want uit de wortel der slang zal een basilisk voortkomen, en haar vrucht zal een vurige vliegende draak zijn. 30 En de eerstgeborenen der armen zullen weiden, en de nooddruftigen zullen zeker neerliggen; uw wortel daarentegen zal Ik door de honger doden, en uw overblijfsel zal hij ombrengen. 31 Huil, gij poort, schreeuw, gij stad! gij zijt gesmolten, gij gans Palestina! want van het noorden komt een rook, en er is geen eenzame in zijn samenkomsten. 32 Wat zal men dan antwoorden de boden des volks? Dat de Heere Sion gegrond heeft, opdat de bedrukten Zijns volks een toevlucht daarin hebben zouden.

In dit hoofdstuk:

I. Wordt nog meer en zwaarder gewicht gelegd op de last van Babel, zwaar genoeg om haar als een molensteen te doen verzinken,

1. Het is Israëls zaak, die in deze twist met Babel bepleit moet worden, vers 1 - 3.
2. De koning van Babel zal op merkwaardige wijze naar beneden gebracht worden, vers 4 - 20.
3. Het gehele ras van de Babyloniërs zal uitgeroeid worden, vers 21 - 23.

II. Een bevestiging van de profetie van de verwoesting van Babel, die een zaak van afstand was, wordt hier gegeven in de profetie van de verdelging van het Assyrische leger dat een inval deed in het land, hetgeen niet lang daarna geschied is vers 24 - 27.

III. De voorspoed van Hiskia tegen de Filistijnen wordt hier voorzeggd, met het voordeel dat zijn volk hierdoor zal inoogsten vers 28 - 32.

Jesaja 14:1 – 3

Dit wordt hier te pas gebracht als de reden waarom Babel ter neergeworpen en verwoest moet worden, omdat God barmhartigheid en genade heeft weggelegd voor Zijn volk, daarom:

1. Moet voor het leed, dat hun aangedaan is, afrekening gehouden worden, en wraak geoefend worden aan hun vervolgers. Ontferming over Jakob zal toorn en verderf zijn voor Jakobs onboetvaardige, onverzoenlijke tegenstanders, zoals Babel geweest is.

2. Het juk van de verdrukking, dat Babel gedurende lange tijd op hun schouders had gelegd, moet verbroken worden, en zij moeten in vrijheid worden gesteld, daarvoor is de verwoesting van Babel even noodzakelijk als het verderf over Egypte en Farao noodzakelijk was voor hun bevrijding uit dat diensthuis. Dezelfde voorzegging is een belofte aan Gods volk en een bedreiging aan hun vijanden, zoals dezelfde beschikking van Gods voorzienigheid een heldere zijde heeft naar Israël en een donkere zwarte zijde heeft naar de Egyptenaren.

Merk op.

I. De grond van deze gunsten aan Jakob en Israël - de goedheid, die God voor hen had, en Zijn verkiezen van hen, vers 1. de Heere zal zich ontfermen over Jakob, het zaad van Jakob, dat nu in gevangenschap is in Babel. Hij zal doen blijken dat Hij zich over hen ontfermt dat Hij genade voor hen heeft weggelegd, en dat Hij niet eeuwig met hen zal twisten, maar hen nog zal verkiezen, nog tot hen zal weerkeren. Hoewel Hij hen voor een tijd verlaten en verstoten scheen te hebben, zal Hij tonen dat zij Zijn uitverkoren volk zijn, en dat de verkiezing zeker is. Hoe het ons ook moge toeschijnen, Gods goedertierenheid houdt niet op en Zijn belofte faalt niet, Psalm 77:9.

II. De bijzondere gunst, die Hij voor hen bestemd heeft.

1. Hij zal hen terugbrengen op hun geboortegrond, Hij zal hen in hun land zetten, waaruit zij verdreven waren. Een vestiging in het heilige land, het land van de belofte, is een vrucht van Gods gunst, Zijn onderscheidende gunst.

2. Velen zullen tot hun heilige godsdienst worden bekeerd, en zullen met hen terugkeren daartoe gedrongen en uitgelokt door de blijkbare tekenen van Gods gunstrijke tegenwoordigheid onder hen, de werkingen van Gods genade in hen en Zijn goede voorzienigheid over hen, de vreemdeling zal zich tot hen vervoegen, zeggende: "wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord dat God met ulieden is", Zacharia 8:23. Het voegt zeer veel toe aan de eer en de kracht van Israël, als vreemdelingen hun toegevoegd worden, en er velen van buiten toegedaan worden tot de gemeente, Handelingen 2:47. Laat de kinderen van de kerk niet schuw zijn van vreemdelingen, maar hen aannemen, die God aanneemt, en hen erkennen, die het huis van Jakob aankleven.

3. Deze bekeerlingen zullen niet alleen een eer wezen voor hun zaak, maar hun behulpzaam en van grote dienst zijn bij hun terugkeer naar hun land. De volken onder wie zij leven zullen

hen aannemen, zorg voor hen dragen medelijden met hen hebben en hen in hun plaats brengen, als vrienden, die er afkerig van zijn om van zo goed gezelschap te scheiden, als dienstknechten, gewillig en bereid om hun alle goede diensten te bewijzen, waartoe zij instaat zijn. Gods volk behoort, waar het zijn lot ook is om te wonen, door zijn voorbeeldige en vriendelijke wandel de genegenheid zien te winnen van hen, die rondom hen zijn, en aldus ook zijn godsdienst in hun goede mening aanbevelen. Dit is vervuld geworden in de terugkeer van de gevankelijk weggevoerden uit Babel, toen allen, die om hen waren, ingevolge van de proclamatie van Cyrus behulpzaam waren voor hun vertrek, Ezra 1:4 - 6, niet zoals de Egyptenaren, die naar hun vertrek verlangden omdat zij afkerig van hen waren, maar omdat zij hen liefhadden.

Zij zullen het voordeel van hun dienst hebben, als zij in hun land teruggekeerd zullen zijn, want velen zullen liever met hen gaan in de geringste hoedanigheid, voor de geringste post, dan niet met hen op te trekken, liet huis Israëls zal hen erfelijk bezitten in het land van de Heere tot knechten en tot dienstmaagden, en gelijk de wetten van dit land het er voor behoedden om een hel te zijn voor dienstbaren, daar zij er in voorzagen dat deze niet verdrukt zouden worden, zo hebben de voorrechten en voordelen het tot een paradijs gemaakt van die dienstknechten, welke vreemdelingen waren aan het verbond van de belofte, want er was een wel voor de vreemdeling en de inboorling van het land. Zij, wier deel en lot is in het land van de Heer, een land van licht, moeten er zorg voordragen, dat hun knechten en dienstmaagden delen in de weldaden en voorrechten ervan, die het dan beter zullen vinden om in het land van de Heere bezit te worden, dan zelf bezitters te zijn in andere landen.

5. Zij zullen triomferen over hun vijanden, en zij, die niet met hen verzoend wilden zijn zullen ten onder gebracht en vernederd worden door hen, zij zullen gevangen houden degenen die hen gevangen hielden, en zullen heersen over hun dravers in gerechtigheid, maar niet in wraakgierigheid. De Joden hebben misschien in het land van de Meden en Perzen Babylonische gevangenen gekocht en hen tot slaven gemaakt of het kan vervuld zijn in de overwinningen over hun vijanden in de tijd van de Maccabeeën. Het is van toepassing op de voorspoed van het evangelie, toen diegenen tot de gehoorzaamheid ervan gebracht zijn, die er de grootste tegenstanders van zijn geweest, zoals Paulus, het is ook van toepassing op het deel, dat de gelovigen hebben in Christus' overwinningen over onze geestelijke vijanden, toen Hij de gevangenis gevankelijk heeft gevoerd, op de macht, die zij verkrijgen over hun eigen bederf en de heerschappij, die de oprechten over hen zullen hebben in de morgenstond, Psalm 49:15.

6. Zij zullen een gelukkig einde zien aan al hun leed, vers 3. de Heere zal u rust geven van uw smart, en van uw beroering, en van de harde dienstbaarheid. God zelf onderneemt het om een gezegende verandering teweeg te brengen:

A. In hun toestand, zij zullen rust hebben van hun dienstbaarheid, de dagen van hun verdrukking zullen, hoewel zij vele zijn, toch een einde hebben, en de roede van de goddelozen, Psalm 125:3, kan wel lang rusten op het lot van de rechtvaardigen, maar zal er toch niet altijd op blijven rusten.

b. In hun gemoed, zij zullen rust hebben van hun smart en beroering, van het gevoel van hun tegenwoordige last en hun vrees voor erger. Vrees brengt de ziel soms evenzeer in beroering als smart, en diegenen moeten zich wel zeer gerust gevoelen, aan wie God rust heeft gegeven van beide. Zij, die bevrijd zijn van de slavernij van de zonde, hebben een fundament voor ware rust van smart en beroering.

De achtereenvolgende koningen van Babel waren de grote vijanden en verdrukkers van Gods volk, daarom wordt van de verwoesting van Babel, de val van haar koning en de ondergang van zijn geslacht hier zeer bijzonder kennis genomen en er wordt over gejuicht. Ten dage wanneer God Zijn volk rust heeft gegeven, zullen zij deze spreuk tegen de koning van Babel opnemen. Wij moeten ons niet verblijden als onze vijand valt, als "onze vijand maar als Babel de gemene vijand van God en Zijn Israël" verzinkt, "bedrijft dan vreugde over haar, gij hemel, en gij, heilige apostelen, en gij profeten", Openbaring 18:20. De Babylonische monarchie scheen goed op weg te zijn om een volstreckte, algemene en altoosdurende te zijn, en met deze aanspraken wedijverde zij met de Almachtige daarom wordt zij zeer rechtvaardig niet alleen ter neergeworpen, maar wordt er gejuicht in haar val, en het is niet alleen over haar laatste monarch, Belsazar, die in de nacht, toen Babel werd ingenomen, gedood werd, Daniel 5:30, dat hier getriomfeerd wordt, maar over geheel de monarchie, die met hem te gronde ging, niet zonder een bijzondere heenwijzing naar Nebukadnézar, onder wie deze monarchie het toppunt van haar bloei bereikt had. Hier nu:

I. Wordt vreugde betoond over de val van de koning van Babel, en hier is een zeer sierlijke spreuk bereid, niet als opschrift boven zijn praalgraf, maar om een duurzaam brandmerk van de schande te zien voor zijn nagedachtenis. Zij geeft ons een bericht van het leven en de dood van deze machtige monarch, hoe hij ter helle neergedaald is, hoewel hij de schrik van de helden is geweest in het land van de levenden, Ezechiël 32:27. In deze spreuk kunnen wij opmerken:

1. De ontzaglijke hoogte van rijkdom en macht, waartoe deze monarch en monarchie gekomen waren. "Babel was een goede stad," vers 4, het is een Chaldeeus woord in het oorspronkelijke, hetwelk aanduidt dat zij zelf haar aldus plachten te noemen, zij baadde zich in rijkdom, en overtrof alle andere steden, zoals goud alle andere metalen overtreft. Zij dorst naar goud, of zij eist goud af, zo wordt het door sommigen gelezen, want hoe verkrijgen de mensen rijkdom voor zichzelf anders dan door hem af te persen aan anderen? Het nieuwe Jeruzalem is de enig ware gouden stad, Openbaring 21:18, 21. De koning van Babel, zoveel rijkdom hebbende in zijn gebied met volstreckte, onbepaalde macht er over, heeft met behulp daarvan over de heidenen geheerst, vers 6, hij gaf hun wetten, sprak hun vonnis uit, en heeft naar zijn lust en welbehagen de heidenen gekrenkt, vers 12, of verzwakt, opdat zij niet in staat zouden zijn hem het hoofd te bieden. Zulke grote zegevierende legers bracht hij te velde, dat hij, waar hij zijn blik heenrichtte, de aarde beroerde en de koninkrijken deed beven, vers 16, al zijn naaste burenen waren bevreesd voor hem en genoodzaakt om zich aan hem te onderwerpen. Niemand kon dit doen door zijn eigen persoonlijke kracht maar door het grote aantal soldaten, die hij onder zijn bevelen heeft. Grote tirannen kunnen door sommigen te laten doen wat zij willen anderen laten lijden wat zij willen. Hoe ellendig is de toestand van het mensdom, dat aldus in een combinatie schijnt te zijn tegen zichzelf, tegen zijn eigen rechten en vrijheden, die niet anders dan door zijn eigen kracht te gronde gericht kunnen worden.

2. Het ellendige misbruik van al deze rijkdom en macht waaraan de koning van Babel zich op tweeërlei wijze schuldig had gemaakt.

A. Door grote verdrukking en wreedheid. "Hij is bekend bij de naam van drijver, of verdrukker", vers 4, hij heeft de scepter van de heersers, vers 5, gebiedt over al de vorsten rondom hem, maar het is de stok van de goddelozen, een staf waarmee hij zich steunt in zijn goddeloosheid, en waarmee hij goddeloos allen slaat, die om hem heen zijn. Hij plaagde de volkeren, hij sloeg hen niet in gerechtigheid, tot hun verbetering, maar in toorn, en dat wel zonder ophouden, hij vervolgde hen met zijn strijdkrachten, en gaf hun geen rust, geen tijd om op adem te komen, geen wapenstilstand. Hij heerste over de volkeren, maar hij heerste over

hen in verbolgenheid, alles wat hij zei en deed, zei en deed hij in hartstocht en drift zodat hij, die heerschappij had over allen, die hem omringden, geen heerschappij had over zichzelf, hij stelde de wereld als een woestijn alsof hij er trots op was "om de plaag te zijn van zijn tijd en een vloek voor het mensdom", vers 17. Grote vorsten plachten er trots op te zijn om steden te bouwen, maar het was zijn trots om ze te verwoesten, zie Psalm 9:7. Hier worden twee bijzondere voorbeelden gegeven van zijn tirannie, die erger waren dan de andere.

a. "Dat hij streng was voor zijn gevangenen", vers 17. Hij liet zijn gevangenen niet losgaan naar huis toe, hij hield hen streng opgesloten, en wilde aan geen van hen toestaan om naar zijn eigen land terug te keren. Dit ziet inzonderheid op het volk van de Joden en dat is het, hetwelk de mate van de ongerechtigheid van de koning van Babel vol deed worden, namelijk dat hij het volk van God in gevangenschap hield, en hen volstrekt niet wilde loslaten, ja en door de vaten van Gods tempel te Jeruzalem te ontwijden en feitelijk te verklaren, dat zij nooit meer tot hun vorig gebruik aangewend zouden worden, Daniel 5:2, 3. Hiervoor werd hij snel en rechtvaardig van zijn macht beroofd door één, wiens eerste daad was het gevangenhuis van Gods volk te openen, en de tempelvaten terug te zenden naar Jeruzalem.

b. Dat hij zijn eigen onderdanen verdrukt heeft, vers 20, "gij hebt uw land verdorven en uw volk gedood", en wat heeft hij daarmee gewonnen, daar toch de rijkdom van het land en de menigte des volks de kracht en de eer zijn van de vorst, die nooit zo veilig regeert en met zoveel eer als in het hart en de genegenheid van het volk? Maar tirannen offeren hun belangen op aan hun lusten en hartstochten en God zal met hen afrekenen voor hun wrede behandeling van hen, die in hun macht zijn, en met wie zij denken naar hun lust en welbehagen te kunnen handelen.

B. Grote hovaardij. Er wordt hier nota genomen van zijn pracht, het buitensporige van zijn gevolg of stoet, vers 11. Hij vertoonde zich gaarne in de uiterste pracht, maar dat was nog het ergste niet, het was zijn gemoedsgesteldheid, de hoogmoed van zijn geest, die hem rijpte voor het verderf, vers 13, 14. "Gij zei in uw hart, zoals Lucifer ik zal ten hemel opklimmen". Hier is de taal van zijn verwaandheid, misschien wel ontleend aan die van de gevallen engelen, die, niet tevreden met hun oorspronkelijke staat, de plaats, die hun was aangewezen, met God wilden wedijveren, niet alleen onafhankelijk wilden worden van Hem maar Hem gelijk wilden zijn. Of misschien verwijst het naar de geschiedenis van Nebukadnézar, die, toen hij meer dan een mens wilde zijn, rechtvaardig aan een dier gelijk werd gemaakt, Daniel 4:30. De koning van Babel belooft zich hier:

a. Dat hij in pracht en macht al zijn burens zal overtreffen, en tot het toppunt van aardse heerlijkheid en geluk zal komen, dat hij zo groot en gelukkig zal zijn als de wereld hem maken kan, dat is de hemel van een vleeselijk - gezind hart, en daar hoopt hij toe op te klimmen en even ver boven hen te zijn, die hem omringen, als de hemel boven de aarde is. Vorsten zijn de sterren Gods, die in deze duistere wereld enig licht geven, Mattheüs 24:29, maar hij zal zijn troon boven hen allen verheffen.

b. Dat hij inzonderheid Gods berg Sion zal bespotten en beledigen, waartegen Belsazar in zijn laatste dronken feestmaaltijd een bijzondere wrok scheen te hebben, toen hij de vaten van de tempel te Jeruzalem liet komen, om ze te ontwijden, Zie Daniel 5:2. In diezelfde gemoedsgesteldheid zei hij hier: ik zal mij zetten op de berg van de samenkomst. Het is hetzelfde woord, dat gebruikt is voor de heilige samenroeping - aan de zijde van het noorden waar de berg Sion gezegd wordt te zijn gelegen, Psalm 48:3. Misschien maakte Belsazar een plan om een expeditie te ondernemen naar Jeruzalem om te triomferen in de verwoesting ervan, juist toen hij door God werd afgesneden.

c. Dat hij wedijveren zal met de God van Israël, van wie hij inderdaad heerlijke dingen gehoord had, dat Hij Zijn woonstede had boven de wolken, "maar" zegt hij, "derwaarts zal ik

opklimmen, en even groot zijn als Hij, ik zal Hem gelijk wezen, die zij de Allerhoogste noemen." Het is een Godvruchtige eerezucht om te begeren als de Allerheiligste te zijn, want Hij heeft gezegd: Zijt heilig, want Ik ben heilig, meer het is een zondige eerezucht, om er naar te streven als de Allerhoogste te zijn, want Hij heeft gezegd: "Wie zichzelf verhoogt, zal vernederd worden" en de duivel - heeft onze eerste ouders misleid, toen hij hen van de verboden vrucht liet eten, hun belovende, hun voorspiegelende, dat zij als God zullen zijn.

d. Dat hij na zijn dood vergood zal worden, zoals sommigen van de eerste stichters van de Assyrische monarchie het waren, en zelfs werden sterren naar hen genoemd. "Maar", zegt hij, "ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhogen." Zodanig was zijn hoogmoed, die het onwifpelbare voorteken was van zijn val.

3. Het algehele verderf, dat over hem gebracht zal worden.

a. Er wordt voorzeggd dat zijn rijkdom teniet zal gaan, zijn macht verbroken zal worden, een einde zal gemaakt leverden aan zijn pracht en genietingen. Hij is lang een verdrukker geweest, maar hij zal ophouden dit te zijn, vers 4. Indien hij opgehouden had dit te zijn door waar berouw en door zijn leven te verbeteren, overeenkomstig de raad, die Daniël aan Nebukadnézar had gegeven, dan zou dit tot verlenging zijn geweest van zijn leven en zijn rust. Maar zij, die niet willen ophouden van te zondigen, zullen er door God toe genoodzaakt worden. De gouden stad, die, naar men gedacht zou hebben, altijddurend zou geweest zijn, houdt op van te bestaan, er is een einde aan dat Babel. De Heer, de rechtvaardige God, heeft de staf van die goddeloze vorst verbroken hem gebroken op zijn hoofd, ten teken dat hij uit zijn ambt ontzet was, God heeft hem zijn macht ontnomen, hem het vermogen benomen om nog meer kwaad te doen, Hij heeft de scepters verbroken, want ook dat zijn broze dingen, spoedig en dikwijls rechtvaardig gebroken.

b. Dat hij zelf gegrepen zal worden. Hij wordt vervolgd, vers 6, "de hand wordt aan hem geslagen", en zonder dat iemand het afweren kan. Het is het gewone lot van tirannen dat zij, als zij in de macht vallen van hun vijanden, door hun vleiers worden verlaten, die zij voor hun vrienden hebben aangezien. Wij lezen van een andere vijand, zoals deze hier, van wie voorzeggd is, dat hij tot zijn einde zal komen en geen helper zal hebben, Daniel 11:45. Tiberius en Nero hebben zich aldus verlaten gezien.

c. Dat hij gedood zal worden, afgezonderd zal worden onder de doden, gelijk de verslagenen, die in het graf liggen, die niet meer herdacht worden, Psalm 88:6. Hij zal zwak zijn als de doden, hun gelijk zijn, vers 10. Zijn pracht is in het graf gedaald, zij vergaat met hem, de pracht van zijn leven zal niet, zoals gewoonlijk, eindigen in de pracht van een begrafenis. Ware eer, dat is ware genade, zal met de ziel opwaarts gaan naar de hemel, maar ijdele pracht zal met het lichaam neerdalen in het graf, daar is er het einde van. Het geklank van zijn luiten wordt nu niet meer gehoord. De dood is een vaarwel aan de genoegens en vermaken, zowel als aan de pracht van deze wereld. De machtige vorst, die op een donzen bed placht neer te liggen en op rijke tapijten placht te treden, zeer fraaie, sierlijke dekkingen placht te hebben, onder hem zullen nu de maden gestrooid worden, en de wormen zullen hem bedekken, vers 11, wormen, die in zijn eigen rottend lichaam geteeld worden, hetgeen, hoewel hij waande een god te zijn, bewees dat hij van dezelfde stof was gemaakt als andere mensen. Als wij ons lichaam vertroetelen en versieren, dan is het goed om er aan te denken dat het weldra door de wormen zal worden gegeten.

d. Dat hij de eer niet zal hebben van begraven te worden, en nog veel minder van een deftige, voegzame begrafenis te hebben in de grafstede van zijn voorouders. Al de koningen van de heidenen liggen neer met ere, vers 18, hetzij de dode lichamen zelf, zo goed gebalsemd, dat zij voor verrotting bewaard blijven, zoals vanouds onder de Egyptenaren geschiedde, of wel hun beeltenissen zoals bij ons, die boven hun graf geplaatst zijn. Aldus lagen zij, alsof zij de versmaadheid van de dood wilden trotseren, in een armzalige, flauwe soort van eer en

heerlijkheid, een ieder in zijn huis, zijn eigen begraafplaats, want het graf is het huis, bestemd voor alle levenden, een slaaphuis waar de bedrijvigen en lastigen zullen stilliggen, en de vermoeiden zullen rusten. Maar deze koning van Babel is verworpen en heeft geen graf vers 19, zijn dood lichaam wordt als dat van een dier in de naastbij zijnde sloot geworpen, of op de naastbij zijnde mesthoop, als een gruwelijke scheut van de ene of andere giftige, schadelijke plant, die niemand wil aanraken, of als de kleren van boosdoeners, die ter dood gebracht zijn, en door de hand van de gerechtigheid met een zwaard zijn doorstoken, op wier dode lichamen steenhopen zijn opgericht, of die in de een of andere diepe steengroef zijn geworpen onder de stenen van de kuil. Ja het dode lichaam van de koning van Babel zal wezen als de gedoden in een veldslag, die door paarden en soldaten vertreden worden en verpletterd. Hij zal bij zijn voorouders niet gevoegd worden in de begrafenis, vers 20.

Een eerlijke begrafenis ontzegd te worden is een schande, een smaad waarin, als zij aangedaan wordt om van de gerechtigheid wil, zoals Psalm 79:2, evenals andere gelijksoortige versmaadheden men zich kan verblijden, Mattheüs 5:12. Het is het lot van de twee getuigen Openbaring 11:9. Maar indien het, zoals hier, de rechtvaardige straf is van ongerechtigheid, dan geeft het te kennen dat het kwaad de onboetvaardige zondaren vervolgt ook na de dood, een nog groter kwaad dan dat, - zij zullen ontwaken tot versmaadheden en eeuwige afgrijzing.

4. Het vele triomferen, dat er in zijn val zal zijn.

a. "Zij, voor wie hij een groot tiran en een schrik is geweest, zullen blij zijn, dat zij van hem bevrijd zijn", vers 7, 8. Nu hij heengegaan is, rust de gehele aarde en is stil, want hij was de grote verstoorder van de vrede, nu maken zij groot geschal en gejuich, want als de goddelozen vergaan is er gejuich, Spreuken 11:10. De dennen en de cederen van Libanon achten zich nu veilig, er is nu geen gevaar dat zij omgehouden zullen worden, ten einde een weg te bereiden voor zijn groot leger, of om hem van timmerhout te voorzien. De naburige vorsten en rijksgroten, die vergeleken worden bij dennen en cederen, Zacharia 11:2, kunnen nu gerust zijn, en behoeven niet meer te vrezen van hun rechten te worden beroofd want de hamer van de gehele aarde is afgehouden en verbroken, Jeremia 50:23, de bijl, die zich beroemde tegen diegene, die daarmee houdt, Hoofdstuk 10:15.

b. De vergadering van de doden zal hem welkom heten in hun midden, inzonderheid zij, die wreedaardig door hem daarheen werden voortgejaagd, vers 9, 10. "De hel van onderen was beroerd om uwentwille, om u tegemoet te gaan als gij kwaamt, en om u te begroeten bij uw aankomst in hun duister schrikkelijk gebied." De voornaamsten van de aarde, die, toen zij nog levend waren, door hem in ontzag werden gehouden en hem niet durfden naderen, maar opstonden van hun tronen om zich aan hem over te geven, zullen hem dit nu voor de voeten werpen, als hij komt in de staat des doods, dan zullen zij hem tegemoet gaan, zoals zij plachten te doen als hij zijn openbare intocht hield in steden, waarvan hij zich meester had gemaakt, met zulk een staatsie zal hij ingeleid worden in dit gebied van verschrikking, ten einde zijn schande en pijn zoveel zwaarder en smartelijker voor hem te maken. Zij zullen spottend en honend van hun tronen en zetels aldaar opstaan, en hem vragen of het hem behaagt er op te gaan zitten, zoals hij placht neer te zitten op hun tronen op aarde. Met de schande, die hem dan zal bedekken, zullen zij de spot drijven. "Zijt gij ook ziek, of zwak geworden, zoals wij?" vers 10. Wie zou het gedacht hebben? Gij hebt zelf niet verwacht dat het hier ooit toe zou komen, toen gij ons in alles te sterk waart. Gij, die uzelf gerangschikt hebt onder de onsterflijke goden zijt gij gekomen om uw deel en lot te nemen onder de arme sterflijke mensen? Waar is nu uw pracht en praal, en waar is uw blijdschap en vrolijkheid? Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, o morgenster, gij zoon des dageraads!" vers 11, 12. De koning van Babel heeft geschitterd als de morgenster, en hij was in de waan dat hij overal waar hij kwam daglicht meebracht, en is nu zo'n doorluchtige vorst gevallen, is zo'n ster een

klomp leem geworden? Is ooit iemand van zo'n hoogte van macht en eer gevallen in zulk een diepte van schande en ellende?

Men acht gewoonlijk dat dit een toespeling is om de val van de engelen voor te stellen, die morgensterren geweest zijn Job 38:7. "Maar hoe zijn ze gevallen! Hoe zijt gij ter aarde neergehouwen!" en er mee gelijk gemaakt, die de heidenen krenkte. God zal afrekenen met hen, die inbreuk maken op de rechten van de mensheid en haar vrede verstoren, want Hij is Koning van de volken zowel als van de heiligen. Deze ontvangst van de koning van Babel in de gewesten des doods, welke hier beschreven wordt, is voorzeker wel iets meer dan een speling van het vernuft, maar is bedoeld om deze waarheden uit te spreken:

A. Dat er een onzichtbare wereld is, een wereld van de geesten, waar de zielen van de mensen na de dood heengaan, in welke zij bestaan en handelen in een toestand van afscheiding van het lichaam.

B. Dat afgescheiden zielen elkaar kennen en met elkaar omgaan, hoewel wij geen omgang ermede hebben, de gelijkenis van de rijke man en Lazarus geeft dit te kennen.

C. Dat de dood en de hel in waarheid dood en hel zullen zijn voor hen, die ongeheiligd zijnde, van de hoogte vallen van de pracht en macht en heerlijkheid van deze wereld, en van de volheid van haar genietingen, "Kind gedenk", Lukas 16:25.

D. De toeschouwers zullen verbaasd staan over zijn val. "Als hij in de hel neergestoten zal zijn, aan de zijden van de kuil, om daar zijn plaats te krijgen", vers 15, "dan zullen zij, die hem zien, hem aanschouwen, op hem letten, zij zullen nauwelijks hun eigen ogen geloven", nooit was de dood zo'n grote verandering voor iemand als hij voor deze man is. Is het mogelijk, dat iemand, die enige uren tevoren zo groot scheen, zo fraai was uitgedost, zo omringd was van dienaren en rijksgroten, er nu zo ijzingwekkend en zo verachtelijk uitziet, daar zo naakt en veronachtzaamd neerligt? Is dat die man, die de aarde beroerde, die de koninkrijken deed beven? Wie zou gedacht hebben dat hij daar ooit toe komen zou? Psalm 82:7.

Eindelijk. Uit dit alles wordt hier een gevolgtrekking afgeleid, vers 20. Het zaad van de boosdoeners zal in eeuwigheid niet genoemd worden. De prinsen van de Babylonische monarch waren allen een zaad van boosdoeners, verdrukkers van het volk van God, en daarom ging deze schande als een erfgoed op hen over. Zij zullen in eeuwigheid niet beroemd of vermaard worden, zo lezen het sommigen, zij kunnen voor een tijd een groot aanzien hebben, maar al hun pracht en staatsie zal hun val slechts schandelijker maken, en er is geen eer op een zondige weg.

II. Het algehele verderf van de koninklijke familie wordt hier voorzeggd, tegelijk met de verwoesting van de koninklijke stad.

1. De koninklijke familie zal geheel en al uitgeroeid worden. Aan de Meden en Perzen, die gebruikt zullen worden voor dit werk van de verwoesting en vernietiging, wordt bevel gegeven om, als zij Belsazar gedood zullen hebben de slachting te bereiden voor zijn kinderen, vers 21, en die niet te sparen, de kindertjes van Babel moeten aan de steenrots verpletterd worden Psalm 137:9. Deze orders klinken zeer hard, maar a. Zij moeten lijden voor de ongerechtigheid van hun vaders, die dikwijls aan de kinderen bezocht wordt, om te tonen hoezeer God de zonde haat en er misnoegd over is, en de zondaars er van terug te houden, dat het doeleinde is van de straf. Nebukadnézar had Zedekia's zonen gedood, Jeremia 52:10, en om deze ongerechtigheid werd aan zijn zaad in dezelfde munt betaald.

b. Zij moeten thans uitgeroeid worden, opdat zij niet opstaan en de aarde erven en evenveel kwaad doen in hun dagen, als hun vaders in hun dagen gedaan hebben opdat zij niet zo kwellend zullen zijn voor de wereld door steden te bouwen ter ondersteuning van hun

tirannie, hetgeen reeds Nimrods staatkunde was, Genesis 10:10, 11, zoals hun voorouders het waren geweest door steden te verwoesten. Farao verdrukte Israël in Egypte door hen steden te laten bouwen, Exodus 1:11. Gods voorzienigheid gaat meer te rade met het welzijn van volkeren, dan wij wel weten of vermoeden, door diegenen af te snijden, die, als zij in het leven waren gebleven, onheil zouden gesticht hebben. Rechtvaardig kunnen de vijanden de kinderen doden, want "Ik zal tegen hen opstaan, spreekt de Heere der heerscharen" vers 22. En als God het openbaart als Zijn wil en bedoeling, dat het geschieden zal, dan kan niemand het verhinderen, en behoeft niemand gewetensbezwaar te hebben om het te bevorderen. Babel was misschien trots op de talrijkheid van de koninklijke familie, maar God had besloten er de naam en het overblijfsel van uit te roeien, zodat er niemand van overgelaten bleef, dat beide de zonen en de kleinzonen van de koning gedood zouden worden, en toch zijn wij er zeker van, dat Hij nooit aan één van Zijn schepselen onrecht gedaan heeft of doen zal.

2. "De koninklijke stad zal gesloopt en verlaten worden", vers 23. "Zij zal door eenzame afzichtelijke vogels, inzonderheid door de roerdomp, de nachtuil en de schuifuil in bezit worden genomen", Hoofdstuk 34:11. En aldus wordt het algehele verderf van het Nieuw-Testamentische Babylon voorgesteld, Openbaring 18:2. Zij is geworden een bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte. Babel was laag gelegen, zodat, toen de stad verlaten werd en geen zorg werd gedragen om het land te draineren het spoedig in poelen van stilstaand water werd veranderd, even ongezond als onaangenaam en aldus zal God haar met een bezem des verderfs wegvagen. Als een volk niets anders onder zich heeft dan vuil en drek, en niet gereinigd wil worden met de bezem van de hervorming of verbetering, wat kunnen zij dan anders verwachten dan met de bezem des verderfs van de aarde weggevaagd te worden?

Jesaja 14:24 - 32

De verwoesting van Babel en de ondergang van het rijk van de Chaldeeën was nog een zaak van zeer ver, het rijk was nog niet tot aanzienlijke hoogte opgeklommen, toen zijn val hier voorzien was, er verliepen nog bijna twee honderd jaar tussen deze voorziening van Babels val en de vervulling ervan. Nu zou het volk aan hetwelk Jesaja profeteerde, kunnen vragen: "Wat gaat ons dit aan, of welk goed zal daar voor ons uit voortkomen, er, welke zekerheid zullen wij er van hebben.?" Op beide vragen geeft hij het antwoord in deze verzen door een voorziening van de val beide van de Assyriërs en van de Filistijnen, de tegenwoordige vijanden, die hen kwelden, waarvan zij weldra ooggetuigen zullen zijn, en er het voordeel van zullen plukken. Dit zal thans een vertroosting voor hen wezen, en een onderpand van toekomstige uitreddingen, ter bevestiging van het geloof van hun nageslacht. God is voor Zijn volk heden dezelfde, die Hij gisteren voor hen geweest is en daarna voor hen zijn zal, en Hij zal tot in eeuwigheid dezelfde zijn die Hij geweest is, en is. Hier is:

I. De verzekering gegeven van het verderf en de ondergang van de Assyriërs, vers 25. "Ik zal Assur in Mijn land verbreken. Sanherib bracht een zeer geducht leger in het land van Juda, maar daar heeft God het verbroken, al zijn regimenten heeft God door het zwaard van de verderf engel verbroken." Zij, die ten onrechte een inval doen in Gods land, zullen ondervinden dat dit op hun gevaar is, en zij, die met onheilige voeten Zijn heilige bergen vertreden, zullen daar zelf met voeten worden getreden. God neemt op zich om dit zelf te doen, daar Zijn volk geen macht heeft tegen de grote menigte, die tegen hen opkwam. "Ik zal Assur verbreken, laat dat gerust aan Mij over, die engelen, heerscharen van engelen onder Mijn bevelen heb. " Nu zal het verbreken van de macht van Assur het verbreken zijn van het juk, van de hals van Gods volk. Zijn last zal wijken van hun schouders, de last van bezetting door dat grote leger en de last van schatting te betalen. De Assyriër moet verbroken worden,

opdat Juda en Jeruzalem op adem kunnen komen. Laat hen, die zich tot een juk en een last maken voor Gods volk, zien wat zij te verwachten hebben.

1. Deze profetie nu wordt hier bevestigd door een eed, vers 24. "De Heere der heerscharen heeft gezworen, ten einde de onveranderlijkheid te tonen van Zijn raad, en opdat Zijn volk een sterke vertroosting zou hebben", Hebreëen 6:17, 18. Wat hier gezegd wordt van dit bijzonder voornemen, is waar van al Gods raadsbesluiten: gelijk Ik gedacht heb, also zal het geschieden, want Hij is een van zin, wie zal Hem dan afkeren Job 23:13 Ook worden Hem nooit nieuwe raadslagen aan de hand gedaan, noch is Hij genoodzaakt tot andere maatregelen over te gaan, zoals de mensen dit dikwijls moeten doen als er dingen voorvallen die zij niet hebben voorzien. Laat hen, die de geroepenen zijn naar Gods raad, zich hiermede vertroosten, dat gelijk God beraadslaagd heeft het bestaan zal, en daarvan hangt hun vastigheid af.

2. Het verbreken van de macht van Assyrië is tot een voorbeeld gesteld van hetgeen God doen zal met al de machten van de volkeren, die zich tegen Hem en Zijn kerk hadden verbonden vers 26. "Dit is de raadslag, die beraadslaagd is over dat gehele land, over de gehele wereld", aldus de LXX, over al de inwoners van de aarde, aldus de Chaldeeër, niet alleen over het Assyrische rijk (dat toen in zekere zin beschouwd werd als de gehele wereld, zoals later het Romeinse rijk, Lukas 2:1, en met hetzelfde zijn vele volken gevallen, die er afhankelijk van waren, maar over al de staten en potentaten, die te eniger tijd Zijn land, Zijn bergen aanvallen, het lot van de Assyriër zal het hun wezen, zij zullen spoedig bevinden dat zij er zich tot hun eigen schade mee bemoeien. Evenals voor de Assyriërs zal Jeruzalem voor alle volken tot een lastige steen gesteld worden, "allen, die zich daarmee belasten, zullen gewis doorsneden worden," Zacharia 12:3, . Dezelfde hand van macht en gerechtigheid, die thans uitgestrekt is tegen de Assyriër, wegens zijn aanval op het volk van God, zal uitgestrekt worden tegen alle volken, die hetzelfde doen. Nog is het waar, en het zal altijd waar blijven: Vervloekt is hij, die het Israël van God vervloekt, Numeri 24:9. God zal een vijand zijn voor de vijanden van Zijn volk, Exodus 23:22.

3. Al de machten van de aarde worden uitgedaagd om Gods raad te veranderen, vers 27, "de Heere der heerscharen heeft in Zijn raad besloten om het juk van de Assyriër te verbreken en iedere scepter van de goddeloosheid, die op het lot van de rechtvaardigen gelegd is, en wie zal die raad tenietdoen? Wie kan Hem bewegen om hem te herroepen, of een pleitgrond vinden om er aan te ontkomen? Zijn hand is uitgestrekt om die raad te volvoeren, en wie heeft macht genoeg om haar af te wenden, of de loop van Zijn recht te stuiten?

II. Evenzo wordt de verzekering gegeven van het verderf en de ondergang van de Filistijnen, de vernietiging van hun macht. Deze last, deze profetie, die als een last op hen lag om hun staat te doen verzinken, kwam in het jaar toen de koning Achaz stierf, dat het eerste jaar was van Hiskia's regering, vers 28, toen een goede koning in de plaats kwam van een slechte, toen werd deze aangename boodschap tot hen gebracht. Als wij ons leven verbeteren, ons hervormen, dan, maar niet eerder, kunnen wij goede tijdingen verwachten van de hemel. Nu hebben wij hier:

1. Ene bestraffing van de Filistijnen wegens hun triomferen in de dood van koning Uzzia. Hij was als een slang voor hen geweest, had hen gebeten, had hen geslagen, had hen zeer vernederd en ten ondergebracht, 2 Kronieken 26:6. Hij voerde oorlog tegen de Filistijnen, brak hun muren af en bouwde steden onder hen, maar toen Uzzia stierf, of liever toen hij afstand deed van de regering, werd dit met blijdschap verkondigd te Gath en geboodschapt in de straten van Askelon. Het is onmenselijk om ons aldus te verheugen in de val van onze naaste, maar laat hen niet gerust zijn, want hoewel zij, nadat Uzzia gestorven was, weerwraak

oefenden aan Achaz en vele steden van Juda innamen, 2 Kronieken 28:18, zal toch uit de wortel van Uzzia een basilek voortkomen, een geduchter vijand dan Uzzia geweest is, namelijk Hiskia de vrucht van wiens regering een vurige, vliegende draak voor hen zijn zal, want hij zal hen met ongelooflijke snelheid en woede overvallen. Wij bevinden dat hij dit gedaan heeft 2 Koningen 18:8, hij sloeg de Filistijnen tot Gaza toe. Indien God het een nuttige werktuig in het midden van zijn nuttige arbeid wegneemt, dan kan en zal Hij anderen verwekken om hetzelfde werk voort te zetten en te voltooien waaraan zij bezig waren, en dat zij onvoltooid hebben gelaten.

2. Een profetie van het verderf van de Filistijnen door hongersnood en oorlog.

a. Door hongersnood, vers 30. Als het volk van God dat door de Filistijnen verwoest, benauwd en verarmd was, wederom overvloed zal hebben en de eerstgeborenen van de armen zullen weiden de armsten onder hen het brood huns bescheiden deels zullen hebben, dan zal God de wortel van de Filistijnen doden door hongersnood, wat hun kracht was, hetgeen waardoor zij dachten bevestigd te zijn, zoals de boom door de wortel zal verhongerd worden en langzamerhand opdorren, zoals zij sterven, die sterven door hongersnood, en aldus zal hij het overblijfsel doden. Zij, die ontkomen aan het ene verderf, zijn slechts bewaard voor een ander verderf, en als er slechts weinigen overgebleven zijn, zullen ook die weinigen ten slotte afgesneden worden, want God zal een voleinding maken.

b. Door oorlog. Als de nooddriftigen van Gods volk zeker, dat is veilig, zullen neerliggen, vers 30, niet verontrust door de verschrikking van de oorlog, maar zich verlustigende in zangen van de vrede, dan zal iedere poort en elke stad van de Filistijnen huilen en schreeuwen, vers 31, en zal er een algehele ontbinding zijn van hun staat, want van Juda, dat ten noorden van de Filistijnen lag, zal een rook komen, een groot, talrijk leger, dat een stofwolk doet opgaan, een rook, die de aanduiding zal zijn van een verterend vuur, dat nabij is, en niemand uit dat leger zal eenzaam zijn in de voor hem bestemde tijd, niemand zal achterblijven of vermist worden, als de ure van de strijd daar is, zij zullen sterk en eendrachtig zijn in hun aanval op de gemene vijand, als de bestemde tijd er voor gekomen is. Niemand van hun zal weigeren in de openbare dienst te treden, zoals in Debora's tijd Ruben zitten bleef tussen de stallingen, Richteren 5:16, 17. Als God werk te doen heeft dan zal Hij er de mensen op verwonderlijke wijze toe bekwaam en gezind maken.

III. Het goede gebruik, dat van al deze gebeurtenissen gemaakt zal worden ter bemoediging van het volk van God, vers 32. Wat zal men dan antwoorden aan de boden van het volk? Dit duidt aan:

1. Dat van de grote dingen, die God voor Zijn volk doet, kennis wordt genomen door hun burenen, het kan niet anders, of zij moeten ze opmerken, er werd over gesproken onder de heidenen, Psalm 126:2.

2. Dat er boden gezonden zullen worden, om er navraag naar te doen. Jakob en Israël zijn lang een volk geweest, onderscheiden van alle andere volken en met buitengewone gunsten boven hen geëerd, en daarom zijn sommigen uit welwillendheid en anderen uit kwaadwilligheid en allen uit nieuwsgierigheid, begerig om er van te horen.

3. Dat wij altijd bereid moeten zijn tot verantwoording aan een iegelijk, die ons rekenschap afeist van de hoop die in ons is, in de voorzienigheid Gods, zowel als in Zijn genade, met zachtmoedigheid en vreze, 1 Petrus 3:15. En wij behoeven niet verder te gaan dan de heilige waarheden van Gods woorden, om er rekenschap van te geven, want in alles wat God doet, vervult Hij de Schriften.

4. De uitkomst van Gods handelingen zal zo duidelijk en blijkbaar heerlijk zijn, dat allen en een ieder van hen in staat zullen wezen om er verantwoording van te doen aan een iegelijk, die er rekenschap van afeist. Het antwoord nu, dat aan de boden van het volk gegeven moet worden, is:

A. "Dat God een getrouw vriend is en zijn zal van Zijn kerk en volk", en hun belangen zal verzekeren en bevorderen. Zeg hun dat de Heere Sion gegrond heeft. Dit geeft een verklaring beide van het werk zelf, dat gedaan wordt, en van de reden ervan. Wat doet God in de wereld en wat bedoelt Hij in al de omwentelingen van staten en koninkrijken, in het verderf en de ondergang van sommige volken, en in de opkomst van anderen? In dit alles grondt Hij Sion, Hij heeft de bevordering op het oog van de belangen van Zijn kerk, en wat Hij op het oog heeft zal Hij tot stand brengen. Toen de boden van het volk vroegen naar Hiskia's voorspoed tegen de Filistijnen, dachten zij te zullen vernemen door welk staatkundig beleid en door welke krijgskunst hij zijn doel heeft weten te bereiken, maar hun wordt gezegd dat zijn succes niet te danken was aan iets van die aard, maar aan de zorg die God gedragen heeft voor Zijn kerk, en aan zijn deel er in. de Heere heeft Sion gegrond en daarom moeten de Filistijnen vallen.

B. Dat Zijn kerk een toevlucht in Hem heeft en zal hebben. De bedrukten uit Zijn volk zullen daarin een toevlucht hebben, Zijn bedrukten, die zeer naar de diepte waren gebracht, in zeer treurige toestand waren gekomen, de armsten van hen, deze meer nog dan anderen, want zij kunnen tot niets of niemand anders de toevlucht nemen, Zefanja 3:12, 13. De armen wordt het evangelie verkondigd, Mattheüs 11:5. Zij zullen hier op vertrouwen, vertrouwen op deze grote waarheid dat de Heere Sion gegrond heeft, hierop zullen zij hun hoop bouwen en niet op een vlezen arm. Dit behoort ons overvloedige voldoening te geven met betrekking tot de openbare zaken, dat hoe het ook moge gaan met particuliere personen, partijen en belangen, de kerk, God zelf tot fundeerder hebbende en Christus de rots tot haar fundament, stand zal houden. De bedrukten uit Zijn volk hebben een toevlucht daarin, zij zullen er zich heen begeven, zullen zich voegen bij Zijn kerk en zich haar belangen aantrekken, zij zullen medewerken met God om Zijn volk te bevestigen, en al hun kleine belangen en plannen daarmee verbinden en verenigen. Zij, die Gods volk aannemen voor hun volk, moeten bereid zijn om in zijn lot te delen. Laat de boden van het volk weten dat de arme Israëlieten, die op God vertrouwen, evenals Sion hun fundament hebbende in de heilige bergen, Psalm 87:1, ook als de berg Sion zijn, die niet wankelt, maar blijft in eeuwigheid, Psalm 125:1, en daarom niet zullen vrezen wat de mens hun doen kan.

HOOFDSTUK 15

1 De last van Moab. Zekerlijk, in de nacht is Ar - moabs verwoest, zij is uitgeroeid; zekerlijk, in de nacht is Kir - moabs verwoest, zij is uitgeroeid! 2 Hij gaat op naar Baith en Dibon, en naar Bamoth, om te wenen; over Nebo en over Medeba zal Moab huilen; op al hun hoofden is kaalheid, aller baard is afgesneden. 3 Op hun wijken hebben zij zakken aangegord; op hun daken en op hun straten huilen zij altemaal, afgaande met geweën. 4 Zo Hesbon als Eleale schreeuwt, hun stem wordt gehoord tot Jahaz toe; daarom maken de toegerusten van Moab een geschrei, eens iegelijks ziel in hem is kwalijk gesteld. 5 Mijn hart schreeuwt over Moab, haar grendelen zijn naar Zoar toe, de driejarige vaars; want hij gaat op met geweën naar de opgang van Luhith, want op de weg naar Horonaim verwekken zij een jammergeschrei. 6 Want de wateren van Nimrim zullen enkel verwoesting wezen; want het gras is verdord, het tedere gras is vergaan, er is geen groente. 7 Daarom zullen zij de overvloed, dien zij vergaderd hebben, en hetgeen zij weggelegd hebben, aan de beek der wilgen voeren. 8 Want dat geschreeuw zal omgaan door de landpale van Moab, haar gehuil tot Eglaim toe, ja, tot Beer - elim toe zal haar gehuil zijn. 9 Want de wateren van Dimon zijn vol bloeds, want Ik zal Dimon nog meer toeschikken: te weten leeuwen over de ontkomenen van Moab, mitsgaders over het overblijfsel des lands.

Dit hoofdstuk en het volgende bevatten de last van Moab, een profetie van een grote verwoesting, die over dat land komen zal, hetwelk grensde aan het land Israëls en er dikwijls schadelijk en kwellend voor was geweest, hoewel de Moabieten nakomelingen waren van Lot Abrahams neef en metgezel, en hoewel de Israëlieten door het bestel van God hen ongemoeid hadden gelaten, toen zij hen gemakkelijk en rechtvaardig met hun burens hadden kunnen uitroeien. In dit hoofdstuk hebben wij:

1. Een grote klacht, gemaakt door de Moabieten en door de profeet zelf over hen, vers 1 - 5.
2. De grote rampen, die van deze klacht de aanleiding zullen zijn, vers 6 - 9.

Jesaja 15:1 - 5

Het land van Moab was klein van omvang, maar het was zeer vruchtbaar, het grensde aan het gebied van Ruben aan de andere kant van de Jordaan en aan de Dode Zee. Naomi ging er heen om er als vreemdelinge te verkeren, toen er in Kanaän hongersnood was. Dit is het land, waarvan hier voorzeggd is dat het vreselijk geteisterd en verwoest zal worden, niet geheel en al ten onder gebracht, want wij vinden een andere profetie van zijn verwoesting en verderf, Jeremia 48, die vervuld is geworden door Nebukadnézar. De profetie hier moest vervuld worden binnen drie jaren, Hoofdstuk 16:14, en werd dus vervuld in de verwoestingen, die over dat land werden gebracht door het leger van de Assyriërs, dat gedurende vele jaren deze landstreken heeft geplunderd en verwoest, zich verrijkende met roof en buit. Het is geschied, hetzij door het leger van Salmanezar omstreeks de tijd van de inneming van Samaria, in het vierde jaar van Hiskia, (dat het waarschijnlijkst is), of door het leger van Sanherib, dat tien jaren later een inval deed in Juda. Wij kunnen niet veronderstellen dat de profeet naar Moab is gegaan om voor de Moabieten deze leerrede te houden, maar dat Hij haar heeft uitgesproken voor zijn eigen volk.

- a. Om hun aan te tonen dat het oordeel wel begint met het huis Gods, maar daar niet zal eindigen, dat er een voorzienigheid Gods is, die de wereld regeert en al de volkeren ervan, en dat de aanbidders van valse goden aan de God van Israël verantwoordelijk zijn, en onderworpen zijn aan Zijn oordelen.
- b. Om hun een bewijs te geven van Gods zorg en ijver voor hen, en hen ervan te overtuigen dat God een vijand was van hun vijanden, want dat zijn de Moabieten dikwijls geweest.
- c. Opdat de vervulling van deze profetie, die weldra (binnen drie jaren) zal plaatshebben, een bevestiging zou zijn van de zending van de profeten en van de waarheid van al zijn andere profetieën en de gelovigen zou aanmoedigen om er op te vertrouwen. Hier nu wordt betreffende Moab voorzeggd:

I. Dat hun voornaamste steden in een nacht overvallen en ingenomen zullen worden door de vijand, waarschijnlijk omdat de inwoners er van, evenals de mannen van Laïs, zich toegaven in gemakzucht en weelde en gerust waren vers 1. Daarom zal er grote droefheid zijn, omdat in de nacht Ar-Moab verwoest is, en Kir-Moab, de twee voornaamste steden van dat koninkrijk, in de nacht, toen zij ingenomen en geplunderd werden, was Moab uitgeroeid. De inneming van die steden legde het gehele land bloot, en maakte al de schatten ervan tot een gemakkelijke prooi voor de zegevierende vijand. Grote en zeer treurige veranderingen kunnen binnen zeer weinig tijds plaatshebben. Hier gaan in één nacht twee steden ten onder, hoewel de nacht de tijd is van rust, laat ons dus neerliggen als degenen, die niet weten wat een nacht opleveren kan.

b. Gelijk het land de steden voedt, zo beschermen de steden het land, en geen van hun kan tot de ander zeggen: ik heb u niet nodig.

II. Dat de Moabieten, hierdoor in de uiterste ontsteltenis gebracht zijnde zich tot hun afgoden zullen wenden om hulp en om hun angsten voor hen bloot te leggen, vers 2. Hij, dat is Moab, inzonderheid de koning van Moab, gaat op naar Baïth, of liever, naar het huis of de tempel van Kamos, en Dibon, de inwoners van Dibon, zijn opgegaan naar de hoogten, waar zij hun afgoden aanbaden, om daar hun klacht uit te storten. Het betaamt een volk, dat in benauwdheid is, om zijn God te zoeken, en zullen wij dan niet aldus wandelen in de naam van de Heere onze God, en Hem aanroepen ten tijde van de benauwdheid, voor wiens aangezicht wij niet zulke nutteloze tranen zullen storten als zij voor hun goden gestort hebben? III. Dat er de stem zal zijn van algemene smart, en wel door het gehele land. Dit wordt hier sierlijk en zeer aandoenlijk beschreven. Moab zal een tranendal zijn, in het klein wat de wereld in het groot is, vers 2. De Moabieten zullen het verlies bewenen van Nebo en Medeba, twee aanzienlijke steden, die waarschijnlijk geplunderd en verbrand waren. Zij zullen zich het haar uitrukken van smart, en wel in zo'n mate, dat op al hun hoofden kaalheid is, en zij zullen allen hun baard afsnijden, naar de gewone uitdrukking van smart en rouw in die tijden en die landen. Als zij uitgaan, zal het zo verre van hen zijn om te begeren een fraaie vertoning te maken, dat zij in hun waken, of in hun straten, zakken hebben aange Gord, misschien wel genoodzaakt zijnde om die armoedige kledij te dragen, omdat de vijanden hen naakt hebben uitgetogen hun huizen hebben geplunderd en hun geen andere klederen hebben gelaten. Als zij tehuis komen, zullen zij, in plaats van aan hun werk te gaan, naar het dak van hun huls gaan dat plat was, en daar zullen zij wenen, ja huilen terwijl zij roepen tot hun goden, zij, die niet met hun hart tot God roepen, huilen slechts op hun bed, Hoséa 7:14, Amos 8:3. Zij zullen afgaan met geweën, zij zullen afkomen van hun hoogten en van de daken van hun huizen, even wenende, als toen zij er naar opgingen. Het gebed tot de ware God is een verlichting voor het hart, 1 Samuel 1:18, maar gebeden tot valse goden zijn dit niet. Er worden hier verscheidene plaatsen genoemd, die vol zullen zijn van rouwklacht en geweën, vers 4, en het is slechts een schrale troost om zovele medelijders te hebben en mee rouwdragenden. Voor hen, die hartelijk belangstellen in het algemene welzijn, is het veeleer een verzwarende "socius habuisse doloris" - om medegenoten te hebben in de smart.

IV. Dat aan het krijgsvolk de moed zal ontzinken, hoewel zij soldaten van beroep waren en goed waren gewapend, zullen ze schreeuwen van vrees, een iegelijks ziel is kwalijk in hem gesteld, het leven wordt hem smartelijk, hoewel het een militair leven is, dat zich verlustigt in gevaar, vers 4. Zie hoe gemakkelijk God de stouthartigste van de mensen moedeloos kan maken, en een volk van voordeel kan beroven door hen, op wie zij het meest gesteund hadden voor kracht en bescherming. De Moabieten zullen in het algemeen zo overstelpt zijn van

smart, dat het leven zelf hun tot een last zal zijn. God kan gemakkelijk diegenen moe maken van het leven, die er het meest aan gehecht waren.

V. Dat het geroep over deze rampen smart zal verspreiden in al de omliggende plaatsen, vers 5.

a. De voorzegging heeft op de profeet zelf een diepe en smartelijke indruk gemaakt. Mijn hart schreeuwt over Moab hoewel zij vijanden zijn van Israël, zijn zij toch onze medescheepselen, met ons van dezelfde rang, en daarom moet het ons leed doen hen in zulke treurige omstandigheden te zien, te meer omdat wij niet weten hoe spoedig het onze beurt zal zijn, om van de drinkschaal van de zwijmeling te drinken. Het betaamt Gods dienstknechten om teer van hart te zijn, de dodelijke dag niet te begeren, maar gelijk hun Meester te zijn, die weende over Jeruzalem, zelfs toen Hij haar overgaf aan het verderf, gelijk hun God, die geen lust heeft aan de dood van de zondaren.

b. Al de naburige steden zullen een weerklink geven op de klacht van Moab. De vluchtelingen, die een goed heenkomen zoeken, zullen het jammergeschrei naar Zoar overbrengen, de stad, waarheen hun stamvader Lot gevlucht was voor de vlammen van Sodom, en die om zijnentwil gespaard bleef. Zij zullen evenveel gerucht maken met hun jammergeschrei als een driejarige vaars, als zij loeiende is voor haar kalf, zoals 1 Samuel 6:12. Zij zullen opgaan naar de heuvel Lubith, zoals David op de opgang van de Olijfberg is gegaan met moeizamen tred en in tranen, 2 Samuel 15:30. En in de weg van Horonaim (een tweevouds uitgang) de weg die naar de twee Beth - Horons leidt, het bovenste en het benedenste Beth - Horon, waarvan wij lezen in Jozua 16:3, 5.

Daarheen zal het jammergeschrei gebracht worden, daar zal het worden aangeheven, op die groten afstand zelfs, een geschrei van verwoesting en gevaar zoals "Brand! brand! het is met ons allen gedaan." Smart is aanstekelijk, en dat is ook vrees, en met recht, want moeite en ongeluk verspreiden zich overal heen, en als zij beginnen wie weet waar zij zullen eindigen? Jesaja 15:6 - 9 Hier beschrijft de profeet nog verder het erbarmelijk jammergeschrei, dat door het gehele land van Moab gehoord zal worden, nadat het een prooi van het Assyrische leger zal geworden zijn. Thans zal dat geschreeuw omgaan door de landpalen van Moab, vers 8. In iedere hoek van het land is de alarmkreet vernomen, en het is er door in de uiterste verwarring geraakt. Het is gekomen tot Eglaim, een stad aan de ene zijde van het land, en tot Beër - Elim, een stad, even ver gelegen naar de anderen kant. Waar de zonde algemeen was en alle vlees zijn weg verdorven heeft, wat kan daar anders verwacht worden dan een algemene verwoesting? Van twee dingen wordt hier gesproken als de oorzaken van dit klaaggeschrei.

I. "De wateren van Nimrim zullen enkel verwoesting wezen", vers 6. Het land is geplunderd en verarmd, en al zijn schatten en goed weggevaagd door het zegevierende leger. Hongersnood is meestal het treurig gevolg van de oorlog. Zie op de velden, die goed bewaterd waren, de vruchtbare weiden, die een lieflijker aanblik boden, en nog lieflijker, heerlijker voortbrengselen, alles is er opgegeten, of weggevoerd door de fourageerders van de vijand, en wat er overbleef tot slijk en modder vertreden door hun paarden. Als een leger kampeert op groene velden, dan is het groen ervan spoedig weg. Zie op de huizen, ook deze zijn beroofd, van alles ontbloot, vers 7. De overvloed van rijkdom, die zij verzameld hebben door veel behendigheid en vlijt, en hetgeen zij weggelegd hebben met grote zorg en in veel vertrouwen, zullen zij wegvoeren naar de beek van de wilgen. Hetzij dat de eigenaars het er heen zullen voeren om het te verbergen, of de vijanden zullen het er heen brengen, om het in te pakken en naar huis te zenden in hun eigen land, misschien wel over water. Zij, die er ijverig op uit zijn om veel van de overvloed van deze wereld te verkrijgen, en in zorg zijn om wat zij verkregen hebben weg te leggen, bedenken niet wat er misschien van worden zal, en in hoe weinig tijds het hun alles ontnomen kan zijn. Grote overvloed stelt de eigenaars ervan in gevaar door de

rovers aan te lokken en zij, die er op vertrouwen om hen te beschermen, bevinden dikwijls dat zij er slechts door verraden worden. In tijden van gevaarte grote overvloed dikwijls een grote last, hij vermeedert slechts de zorgen van de eigenaar of de kracht van de vijand. "Cantabit vacuus coram latrone viator". De reiziger, die geen penning bij zich heeft, zal blij zijn, als hij door een rover wordt aangesproken, dat hij niets bezit.

II. "De wateren van Dimon zullen vol bloed zijn", vers 9. Er zijn zoveel inwoners van het land gedood, dat de wateren in de nabijheid van de steden, hetzij rivieren of poelen, gekleurd zijn door mensenbloed, dat op onmenselijke wijze vergoten werd als water. Dimon betekent bloedig, de plaats zal beantwoorden aan haar naam. Misschien was het die plaats in het land van Moab, waar de wateren voor de Moabieten het aanzien hadden van bloed, 2 Koningen 3:22, 23, hetgeen hun neerlaag teweegbracht. Maar nu zegt God, zal Ik Dimon nog meer toeschikken, nog meer bloed dan reeds vergoten werd, of dan men dacht te zien in die tijd. Ik zal toevoegselen brengen over Dimon - zo luidt het oorspronkelijke - toegevoegde plagen, Ik heb nog meer oordelen voor hen weggelegd, om dit alles is Gods toorn niet afgekeerd. Als Hij oordeelt zal Hij overwinnen en aan de rol van de vervloeking zullen nog vele dergelijke woorden toegedaan worden, Jeremia 36:32. Zie hier welk meer kwaad over Dimon, over Moab, gebracht zal worden, het zal tot een land van bloed worden gemaakt. Sommigen vruchten en ontkomen, anderen zitten stil en worden voorbijgezien en zijn als een overblijfsel van het land, maar over hen zal God leeuwen brengen, roofdieren, die als één van de vier gerichten Gods geacht worden Ezechiël 14:2 en deze zullen verzamelen wat aan het zwaard des vijands ontkomen is. Zij die onboetvaardig volharden in zonde, zijn, als zij voor het een oordeel bewaard worden, slechts bewaard voor een ander oordeel.

HOOFDSTUK 16

1 Zendt de lammeren van de heerser des lands van Sela af, naar de woestijn heen, tot de berg der dochter van Sion. 2 Anderszins zal het geschieden, dat de dochteren van Moab aan de veren van Arnon zullen zijn, als een zwervende vogel, uit het nest gedreven zijnde. 3 Brengt een raad aan, houdt gericht, maakt uw schaduw op het midden van de middag, gelijk van de nacht; verbergt de verdrevenen, en meldt de omzwervende niet. 4 Laat mijn verdrevenen onder u verkeren, o Moab! wees gij hun een schuilplaats voor het aangezicht des verstoorders; want de onderdrukker heeft een einde, de verstoring is te niet geworden, de vertreders zijn van de aarde verdaan. 5 Want er zal een troon bevestigd worden in goedertierenheid, en op denzelf zal bestendig een zitten in de tent van David, een, die oordeelt en het recht zoekt, en vaardig is ter gerechtigheid. 6 Wij hebben gehoord de hovaardij van Moab, hij is zeer hovaardig; zijn hoogmoed, en zijn hovaardij, en zijn verbolgenheid, zijn alzo zijn grendelen niet. 7 Daarom zal Moab over Moab huilen, altemaal zullen zij huilen; over de fondamenten van Kir - hareseth zult gijlieden zuchten, gewisselijk, zij zijn gebroken. 8 Want de velden van Hesbon zijn verflauwd, ook de wijnstok van Sibma, de heren der heidenen hebben zijn uitgelezen planten verpletterd; zij reiken tot Jaezer toe, zij dwalen door de woestijn; hun scheuten zijn uitgespreid, zij zijn gegaan over zee. 9 Daarom beweent ik, in de wening over Jaezer, de wijnstok van Sibma, ik maak u doornat met mijn tranen, o Hesbon en Eleale! want het vreugdegeschrei over uw zomervruchten en over uw oogst is gevallen; 10 Alzo dat de blijdschap en vrolijkheid weggenomen is van het vruchtbare veld, en in de wijngaarden wordt niet gezongen, noch enig gejuich gemaakt; de druiven treder treedt geen wijn uit in de wijnbakken, ik heb het vreugdegeschrei doen ophouden. 11 Daarom rommelt mijn ingewand over Moab, als een harp, en mijn binnenste over Kir - heres. 12 En het zal geschieden, als men zien zal, dat Moab vermoeid is geworden op de hoogten, dan zal hij in zijn heiligdom gaan om te aanbidden, maar hij zal niet vermogen. 13 Dit is het woord, dat de Heere tegen Moab gesproken heeft, van toen af. 14 Maar nu spreekt de HEERE, zeggende: Binnen drie jaren (als de jaren eens huurlings), dan zal de eer van Moab verachtzaam gemaakt worden, met al die grote menigte; en het overblijfsel zal klein, weinig, onmachtig wezen.

Dit hoofdstuk bevat de voortzetting en het slot van de last van Moab. Daarin:

I. Geeft de profeet goede raad aan de Moabieten, om wat verkeerd was onder hen te verbeteren en inzonderheid om vriendelijk te zijn voor Gods volk, als het doeltreffendste middel om de tevoren bedreigde oordelen te voorkomen, vers 1 - 5.

II. Vrezende, dat zij deze raad niet zouden aannemen (want zij waren zo hoogmoedig) gaat hij voort met de voorzegging van de treurige verwoesting van het land en de schande, waartoe zij gebracht zullen worden, en dat wel binnen drie jaren, vers 6 - 14.

Jesaja 16:1 - 5

God heeft doen blijken dat Hij geen lust heeft aan het verderf van zondaren, door hun te zeggen wat zij doen kunnen om het verderf te voorkomen. Dat zegt Hij hier aan Moab.

I. Hij raadt hun aan rechtvaardig te zijn jegens het huis van David, en de schatting te betalen, die zij voorheen bij verdrag overeengekomen zijn aan de koningen uit zijn stamhuis te zullen opbrengen, vers 1. Zend de lammeren aan de heerser over het land. David had de Moabieten schatplichtig aan zich gemaakt, 2 Samuel 8:2. De Moabieten werden David tot knechten, brengende geschenken. Later betaalden zij hun schatting aan de koningen van Israël, 2 Koningen 3:4, en zij betaalden haar in lammeren. Nu eist de profeet van hen dat zij haar aan Hiskia zullen betalen. Laat haar geheven worden in alle delen van het land, van Sela, een stad aan de grenzen van Moab aan de ene zijde, tot aan de woestijn, die de grens was aan de andere zijde van het koninkrijk, en laat haar gezonden worden, waar zij behoort gezonden te worden, tot de berg van de dochter Sions, de stad Davids. Sommigen vatten het op als een raad om een lam te zenden tot een offer aan God, de heerser van de aarde - zo kan het gelezen worden - de Heere van de gehele aarde, de heerser van alle landen, van het land van Moab zowel als van het land van Israël. "Zend het tot de tempel, gebouwd op de berg Sion." En

sommigen denken dat het in die zin ironisch gesproken is, de Moabieten hun dwaasheid verwijtende van hun dralen en uitstellen om zich te bekeren en met God verzoend te worden. "Nu zoudt gij gaarne een lam zenden naar de berg Sion, ten einde de God van Israël tot uw vriend te maken, maar het is te laat, het raadsbesluit is uitgegaan, de voleinding is besloten en de dochters van Moab zullen zijn als een zwervende vogel," vers 2. Ik houd het veeleer voor een goede reed, die in alle ernst gegeven is, zoals die van Daniël aan Nebukadnézar toen hij hem zijn oordeel aankondigde. Breek uw zonden af door gerechtigheid, of er verlenging van uw vrede mocht wezen. En het is van toepassing op de groten evangelieplicht van onderworpenheid aan Christus, als de heerser over het land en onze heerser. Zend Hem het lam, het beste dat gij hebt, uzelf als een levende offerande. Als gij tot God komt de grote heerser, kom dan in de naam van het Lam, het Lam Gods.

Want anders zal het geschieden dat de dochters van Moab zullen zijn als een zwervende vogel, uit het nest gedreven zijnde, vers 2. Indien gij uw erfcijns niet wilt betalen uw rechtmatige schatting aan de koning van Juda, dan zult gij uit uw huizen gezet worden, "de dochters van Moab - de landelijke dorpen, of de vrouwen van uw land - zullen omfladderen aan de veren van Arnon, beproevende of zij langs die weg kunnen ontkomen naar een ander land, als een zwervende vogel, die nog maar half gevederd uit het nest gedreven is." Zij, die zich niet aan Christus willen onderwerpen, niet vergaderd willen worden onder de schaduw van Zijn vleugelen, zullen wezen als een vogel, die van het nest afgedwaald is, en of door de eerste de beste roofvogel gegrepen zal worden, of in verschrikking en angst eindeloos zal omdwalen. Zij, die niet willen buigen onder de vreze Gods, zullen onder de vrees van alle andere dingen moeten bukken.

II. Hij raadt hun aan vriendelijk te zijn voor het zaad Israëls, vers 3. "Breng een raad aan, roep een vergadering samen, en beraadslaagt onder elkaar wat er in dit moeilijk tijdsgewricht behoort te geschieden, en gij zult bevinden dat het de beste weg voor u is, om gericht te houden, al de onrechtvaardige decreten te herroepen die gij hebt uitgevaardigd en waarmee gij het volk hardheden hebt opgelegd, en ten teken van uw berouw er van legt u thans er op toe hen aan u te verplichten door vriendelijkheid en rechtvaardigheid, en dit zal Gode meer welbehaaglijk zijn dan alle brandoffers en slachtoffers."

1. De profeet voorzag dat er een storm opkwam tegen het volk van God, over de vromen misschien van de tien stammen, of over de twee en een halve stam aan de andere kant van de Jordaan, wier land aan dat van Moab grensde, en die door de genadige voorzienigheid van God aan de woede van het Assyrische leger waren ontkomen en voor betere tijden bewaard bleven, maar nu in de uiterste nood waren. Het gevaar en de benauwdheid, waarin zij zich bevonden, waren als de verschroeiende hitte op de middag, het aangezicht van de verstoorder was zeer toornig en dreigend tegen hen gekeerd, de verdrukker en de vertreder staan gereed hen te verslinden.

2. Hij vraagt om een schuilplaats voor hen in het land van Moab, als hun eigen land onhoudbaar voor hen geworden zal zijn. Dit gericht moeten zij houden, en aldus verstandig handelen voor zichzelf, en zo vriendelijk moeten zij wezen jegens het volk van God. Indien zij zelf in hun woonstede wensen te blijven laat hen dan nu hun deuren openen voor de verdrukte en verdreven leden van Gods kerk en voor hen wezen als de koele schaduw voor hen is, die de last en de hitte des daags dragen. Laat hen deze niet ontdekken, die zich onder hen verscholen hebben, hen niet overleveren aan de vervolgers, die hen zoeken, "Meld de omzwervende niet, dat is: verraad hem niet aan degenen, die hem zoeken, lever hem niet over," zoals de Edomieten gedaan hebben, Obadja: 13, 14, "maar verberg de verdrevenen." Dat was het goede werk, waardoor Rachabs geloof werd gerechtvaardigd, en gebleken was oprecht te zijn, Hebréeën 11:31. "Ja verberg hen niet slechts voor een tijd, maar als het nodig

is, laat hen bij u genaturaliseerd worden, laat Mijn verdrevenen onder u verkeren, O Moab, vind een verblijfplaats voor hen, wees gij hun een schuilplaats. Laat hen onder de bescherming genomen worden van de regering, ofschoon zij arm zijn en waarschijnlijk een last voor u zullen wezen." Het is dikwijls het lot zelfs van hen die waarlijk Israëlieten zijn, om verdrevenen te wezen, verdrevenen uit huis en hof door vervolging of door oorlog, Hebréeën 11:37. God erkent hen, als de mensen hen verlaten en verstoten. Zij zijn verdrevenen, maar zij zijn Mijn verdrevenen. de Heere kent degenen, die de Zijnen zijn, waar Hij hen ook vindt, zelfs daar waar niemand anders hen kent. God zal een rust en schuilplaats vinden voor Zijn verdrevenen, want hoewel zij vervolgd zijn zijn zij toch niet verlaten. Hij zelf zal hun toevlucht wezen, als zij geen andere hebben, en in Hem zullen zij thuis wezen. Als het Hem behaagt kan God vrienden verwekken voor Zijn volk, zelfs onder de Moabieten, als zij er geen kunnen vinden in het gehele land van Israël, die hen kunnen en durven herbergen en beschutten. Dikwijls komt de aarde de vrouw te hulp, Openbaring 12:16. Zij, die verwachten gunst te zullen vinden als zij zelf in benauwdheid zijn, moeten gunst betonen aan hen, die thans in benauwdheid zijn, en welke dienst aan Gods verdrevenen ook wordt bewezen, hij zal ongetwijfeld op de ene of andere wijze beloond worden.

3. Hij verzekert hun van de barmhartigheid en de zegen, die God voor Zijn volk had weggelegd.

a. Dat zij niet lang hun vriendelijke hulpvaardigheid nodig zullen hebben, hun niet tot last zullen wezen, want de verdrukker heeft bijna een einde, en de versterking is teniet geworden. Gods volk zullen niet lang verdrevenen zijn, zij zullen een verdrukking hebben van tien dagen, Openbaring 2:10, en dat is alles. De verstoorder zou nooit ophouden van te verstoren, als hij zijn zin kon hebben, maar God heeft hem in een keten. Tot hiertoe zal hij gaan, maar niet verder.

b. Dat zij eerlang in staat zullen zijn hun hun vriendelijkheid te vergelden, vers 5. "Ofschoon de troon van de tien stammen omver is geworpen, zal toch de troon van David bevestigd worden in goedertierenheid, door de goedertierenheid, die zij ontvangen van God, en de goedertierenheid, die zij bewijzen aan anderen, en door dezelfde methode kan, als het u behaagt, uw troon bevestigd worden." Het zou grote aanzienlijke lieden aansporen om vriendelijk te wezen voor het volk van God, als zij slechts wilden opmerken, hetgeen zij gemakkelijk zouden kunnen, hoe dikwijls dit de zegen Gods brengt over koninkrijken en geslachten." Maak Hiskia tot uw vriend, want gij zult bevinden dat dit in uw belang is, beide vanwege de genade Gods in hem en vanwege de tegenwoordigheid Gods bij hem. Hij zal op die troon zitten in waarheid en dan zit hij er waarlijk in ere, en zit hij er bestendig. Dan zal hij recht doen, en een beschermer wezen voor hen, die goed en vriendelijk zijn geweest voor het volk van God."

(1). Hij zal het recht zoeken, hij zal de gelegenheid zoeken om recht te doen aan hen, aan wie onrecht geschied is, en de kwaaddoeners straffen voor er nog over hen geklaagd wordt. Of, hij zal naarstig iedere zaak onderzoeken, die voor hem gebracht wordt, ten einde te ontdekken waar het recht ligt.

(2). Hij zal het recht bespoedigen, en niet uitstellen om gerechtigheid te doen, en hen niet lang laten wachten, die zich om herstel van grieven tot hem wenden. Hoewel hij het recht zoekt en het overweegt, er over nadenkt, zal hij toch onder voorwendsel daarvan de loop van het recht niet stuiten. Laat de Moabieten hier een voorbeeld aan nemen, en er zich dan verzekerd van houden, dat hun staat bevestigd zal worden.

Jesaja 16:6 - 14

Hier hebben wij

I. De zonden, die aan Moab ten laste worden gelegd, vers 6. De profeet schijnt er zichzelf voor te bestraffen, dat hij tracht goede raad te geven aan de Moabieten, daar hij tot de gevolgtrekking komt dat zij de raad, die hij hun geeft, niet zullen aannemen. Hij zei hun wat hun plicht was, - hetzij dat zij er naar wilden luisteren of niet - maar wanhoopt er aan iets goeds bij hen uit te richten, hij zou hen hebben willen genezen, maar zij wilden niet genezen worden. Zij, die geen raad willen aannemen, kunnen niet geholpen worden. Hun zonden waren:

1. Hoogmoed, daar wordt de meeste nadruk op gelegd, want er gaan misschien meer kostelijke zielen verloren door hoogmoed dan door enigerlei andere zonde. De Moabieten waren bekend om hun hovaardij. Wij hebben gehoord de hovaardij van Moab, het is hetgeen, waarover al hun burens schande roepen, hij is zeer hovaardig, de massa van het volk is dit vergetende het lage van hun afkomst en het brandmerk van de schande, dat hun ingedrukt was door de wet van God, dat geen Moabiet in de vergadering van de Heere zal komen tot in eeuwigheid, Deuteronomium 23:3. Wij hebben gehoord van zijn hoogmoed en hovaardij. Het is niet het haastig en streng oordeel van één of twee personen omtrent hen, maar de hoedanigheid, die allen, die hen kennen, hun zullen toeschrijven, het is een trots, hoogmoedig volk, en daarom zullen zij geen goede raad, die hun gegeven wordt, opvolgen, zij vinden zichzelf te wijs om raad te behoeven. Daarom zullen zij ook Hiskia's voorbeeld niet volgen, om recht te doen en barmhartigheid lief te hebben, zij verachten het om hem tot hun model te kiezen, want zij achten zich in staat hem te onderwijzen. Zij zijn hoogmoedig, en daarom willen zij zelfs aan God niet onderworpen zijn noch acht slaan op de waarschuwingen, die Hij hun geeft. De goddeloze, gelijk hij zijn neus omhoog steekt, onderzoekt niet, al zijn gedachten zijn dat er geen God is, zij zijn hoogmoedig, en daarom willen zij Gods verdrevenen niet herbergen en beschermen, zij verachten het om iets van doen met hen te hebben, maar dit is nog niet alles.

2. Wij hebben ook gehoord van zijn verbolgenheid - want zij, die zeer hoogmoedig zijn, zijn gewoonlijk ook zeer driftig, inzonderheid zijn verbolgenheid op het volk van God, dat hij het dus veeleer zal vervolgen dan beschermen.

3. Het is met zijn leugens, dat hij bevrediging verkrijgt van - zijn hoogmoed en zijn hartstochten maar zijn leugens zijn zo niet vers 6, hij zal zijn twisten en boze plannen niet ten uitvoer kunnen brengen zoals hij gehoopt had. Sommigen lezen deze volzin aldus: zijn hoogmoed, zijn hovaardij en zijn verbolgenheid zijn groter dan zijn kracht. Wij weten dat wij, indien wij in zijn macht waren, geen genade bij hem zouden vinden, maar zijn macht en kracht zijn niet in evenredigheid met zijn boosaardigheid, zijn hoogmoed brengt verderf over zijn hoofd, want hij is de inleiding tot verwoesting, en hij heeft de kracht niet om haar af te weren.

II. De smart, waarmee Moab bedreigd wordt vers 7. "Daarom zal Moab over Moab huilen. Al de inwoners zullen bitterlijk wenen over het verderf van hun land, zij zullen bij elkaar klagen, een ieder hunner zal in wanhoop huilen, en geen van hun zal een reden zien of de moed hebben om zijn vriend moed in te spreken."

Merk op:

1. De oorzaak van deze smart:

A. De verwoesting van hun steden, over de fundamente van KirHareseth zult gijlieden zuchten, die grote en sterke stad, welke stand hield tegen een machtig leger, 2 Koningen 3:25, zal nu met de grond gelijk gemaakt worden hetzij verbrand of afgebroken, en haar fundamente verbroken en vernield, dat is de betekenis van het woord, zij zullen huilen, als zij hun prachtige steden in puinhopen zien veranderd.

B. De verwoesting van hun land. Moab was vermaard om zijn velden, zijn weiden en wijngaarden, maar deze zullen allen verwoest worden door het invallende leger van de vijand vers 8, 10. Zie:

a. Welk een vruchtbaar, lieflijk land zij hadden, als de hof van de Heer, Genesis 13:10. Het was beplant met keur van edele wijnstokken, met uitgelezen planten, die zelfs reiken tot aan Jaëzer, een stad in de stam van Gad, de weelderige ranken van hun wijnstokken dwalen door de woestijn, zijn scheuten zijn uitgespreid, zij zijn gegaan over de zee, de Dode Zee, in hun hagen zelfs groeiden nog de beste druiven.

b. Hoe vrolijk en aangenaam zij er in waren geweest, menigmaal hadden zij gejuicht over hun zomervruchten en om hun oogst, zoals het landvolk soms ook bij ons doet, als zij al hun koren hebben gemaaid. Zij hadden vreugde en blijdschap gehad in hun velden en wijngaarden, zongen en juichten bij het uitpersen van de druiven, niets wordt gezegd van hun loven van God voor hun overvloed, of dat zij er Hem de eer voor gaven. Als zij het tot het onderwerp van hun dankzegging hadden gemaakt, dan zou het nu nog de oorzaak van hun blijdschap hebben kunnen zijn, maar zij maakten het tot het voedsel en de brandstof van hun lusten. Zie daarom, c. Hoe zij van alles beroofd zullen zijn. De velden zullen kwijnen, daar al de vruchten ervan weggevoerd of vertrapt zijn, zij kunnen nu niet meer, zoals vroeger, hun eigenaars verrijken en daarom kwijnen zij, zij zijn verflauwd. De soldaten, hier de heren van de heidenen genoemd, zullen alle planten uittrekken, hoewel het uitgelezen planten waren, de keur van die verkregen konden worden.

Nu is het gejuich over de zomervruchten verstomd, het is in gehuil veranderd over het verlies ervan, de blijdschap over de oogst is opgehouden, er is geen zingen geen juichen meer over het uitpersen van de wijn in de wijnbakken, zij hebben niet meer wat zij gehad hebben om er zich in te verheugen, ook hebben zij geen neiging tot blijdschap, het verderf over hun land heeft hun vrolijkheid bedorven. God kan spoedig de toon veranderen van hen, die het meest geneigd waren tot vrolijkheid en vermaak, kan spoedig hun lachen in geklaag veranderen, en de blijdschap in droefheid. Blijdschap in God is daarom ook veel beter dan blijdschap over de oogst omdat wij daarvan niet beroofd kunnen worden Psalm 4:7, 8. Verwoest hun wijnstokken en vijgenbomen, en gij maakt een einde aan al de vrolijkheid van een wereldsgezind hart Hoséa 2:11, 12. Maar een Godvruchtige kan zich verblijden in de Heer, de God van zijn heil, zelfs als de vijgenboom niet bloeien zal en er geen vrucht aan de wijnstok zal zijn, Habakuk 3:17, 18. Laat ons daarom ons ten allen tijde in God verblijden met een heilig juichen, en laat ons ons in alle andere dingen verblijden met een heilige vreze, blij zijnde als niet blij zijnde.

2. De samenstemming met de profeet in hun smart. "Daarom beween ik in de wening over Jaëzer de wijnstok van Sibma, en zie met medelijden de verwoesting van zo'n lieflijk land, ik maak u doornat met mijn tranen, o Hermon, ik vermeng mijne tranen met de uwe" - ja het blijkt een innerlijke smart te zijn, vers 11 daarom rommelt mijn ingewand over Moab als een harp, het maakt zo'n indruk op hem, dat hij een inwendig sidderen gevoelt, zoals de snaren van een harp als zij bespeeld wordt. Het betaamt Gods profeten zich gemeenzaam bekend te maken met smart, de grote Profeet was dit, Jesaja 53:3. De beproevingen van de wereld, zowel als die van de kerk, moeten ook voor ons beproevingen zijn. Zie Hoofdstuk 15:5. Aan het slot van dit hoofdstuk hebben wij:

A. De ongenoegzaamheid van de goden van Moab, de valse goden, om hen te helpen, vers 12. Moab zal spoedig de hoogten moede zijn, hij zal zijn kracht verspillen in zijn bidden tot zijn afgoden, zij kunnen hem niet helpen, en hij zal er van overtuigd zijn dat zij het niet kunnen. Het wordt gezien dat het doelloos is om hulp te verwachten van de hoogten van de aarde, zij

moet komen van boven de bergen. De mensen zijn over het algemeen zo stompzinnig dat zij de ijdelheid van de afgoden niet willen geloven, voordat men haar hun heeft doen zien, evenals die van alle vertrouwen in schepselen, en zij willen er niet van aflaten, voordat zij er moe door zijn gemaakt. Maar als hij zijn hoogten moe is, dan wil hij niet zoals hij meest, naar Gods heiligdom gaan, maar naar zijn heiligdom, naar de tempel van Kamos, de voornaamste afgod van Moab, zo wordt het algemeen verstaan, en daar zal hij met even weinig vrucht bidden en met even weinig verlichting en voldoening voor zichzelf, als Hij op zijn hoogten gedaan heeft, want welke eer afgodendienaars hun afgoden ook aandoen, zij maken hen er niet meer bekwaam door om hen te helpen, of zij de "Dei majorum gentium" zijn - "Goden van de hogere orde, of minorum, van de lagere orde", zij zijn gelijk aan de schepselen van de verbeelding van mensen en het werk van mensenhanden. Het kan misschien bedoeld zijn van hun komen tot Gods heiligdom, toen zij bevonden dat zij geen hulp konden verkrijgen van hun hoogten zullen sommigen van hen tot Gods tempel te Jeruzalem gekomen zijn om daar te bidden maar tevergeefs, Hij zal hen rechtvaardig heenzenden naar de goden, die zij verkoren en gediend hebben, Richteren 10:14.

B. De algenoegzaamheid van de God van Israël, de enige ware God, om te doen wat Hij tegen hen heeft gesproken.

a. De zaak zelf was sedert lang bepaald en besloten, vers 13. Dit is het woord, dat is de zaak, dat de Heere tegen Moab gesproken heeft van toen af, dat hij begon zo hoogmoedig en onbeschaamd te zijn en Gods volk zo mishandeld heeft. Het land was reeds sedert lang ten verderve gewijd, dit was genoeg om de verzekering te geven dat het t' woord is, dat de Heere gesproken heeft, en gelijk Hij nooit herroepen zal wat Hij gesproken heeft, zo kunnen ook al de machten van hel en aarde het niet tegenspreken of er de uitvoering van verhinderen.

b. Nu werd bekend gemaakt wanneer het gedaan zou worden, de tijd was tevoren in de raad Gods bepaald, maar thans werd hij bekend gemaakt, maar nu spreekt de Heer, zeggende: "binnen drie jaren zal het geschieden", vers 14. Het komt ons niet toe om te weten, of om te willen weten, de tijden en gelegenheden, nauwkeuriger dan God het geschikt oordeelt om ons bekend te maken, maar in zoverre mogen en moeten wij er kennis van nemen. Zie hoe God Zijn wil en bedoeling trapsgewijze te kennen geeft, het licht van de Goddelijke openbaring scheen al meer en meer, en zo is het ook met het licht van Gods genade in het hart.

Let ten eerste op het vonnis, dat over Moab wordt uitgesproken, de eer van Moab zal verachtelijk gemaakt worden, zij zal verachtelijk zijn als al de dingen, waarin zij geroemd hebben, tenietgaan. Zodanig is de heerlijkheid van deze wereld, zo verwelkend en onzeker, voor een tijdje bewonderd, maar spoedig veronachtzaamd. Laat dus datgene, hetwelk spoedig verachtelijk zal zijn in de ogen van anderen, altijd verachtelijk zijn in onze ogen in vergelijking met het geheel zeer uitnemend eeuwig gewicht van de heerlijkheid. Het was de eer van Moab dat hun land zeer volkrijk was en dat hun krijgslieden kloekmoedig waren, maar waar is haar eer, als deze grote menigte in zekere zin weggevaagd zal zijn, sommigen door het een oordeel, anderen door een ander oordeel, en het kleine overblijfsel zeer klein en zeer zwak zijn zal, niet in staat om kloekmoedig te zijn onder hun leed, en nog veel minder om de vijand het hoofd te kunnen bieden? Zo laat de sterken dan niet roemen in hun kracht, noch de menigte in haar talrijkheid.

Ten tweede. De tijd, bepaald voor de voltrekking van dat vonnis. Binnen drie jaren, als de jaren van huurling, juist aan het einde van de drie jaren, want een dienstknecht, die voor een bepaalde tijd gehuurd is, houdt rekening met één dag zelfs. Laat Moab weten dat zijn verderf zeer nabij is en er zich voor bereiden. Zij worden behoorlijk gewaarschuwd, en daarmee wordt hun tijd gegeven tot bekering, indien zij daar evenals Ninevé een goed gebruik

van hadden gemaakt, dan zou, naar wij reden hebben om te denken, het bedreigde oordeel voorkomen zijn.

HOOFDSTUK 17

1 De last van Damaskus. Ziet, Damaskus zal weggenomen worden, dat zij geen stad meer zij, maar zij zal een vervallen steenhoop zijn. 2 De steden van Aroer zullen verlaten worden; voor de kudden zullen zij wezen, die zullen daar neerliggen, en niemand zal ze verschrikken. 3 En de vesting zal ophouden van Efraïm, en het koninkrijk van Damaskus, en het overblijfsel der Syriërs; zij zullen zijn gelijk de heerlijkheid der kinderen Israëls, spreekt de Heere der heirscharen. 4 En het zal geschieden te dien dage, dat de heerlijkheid van Jakob verdund zal worden, en dat de vettigheid van zijn vlees mager worden zal. 5 Want hij zal zijn, gelijk wanneer een maaier het staande koren verzamelt, en zijn arm aren afmaait; ja, hij zal zijn, gelijk wanneer iemand aren leest in het dal Refraïm. 6 Doch een nalezing zal daarin overig blijven, gelijk in de afschudding eens olijfbooms, twee of drie bezien in de top der opperste twijg, en vier of vijf aan zijn vruchtbare takken, spreekt de HEERE, de God Israëls. 7 Te dien dage zal de mens zien naar Dien, Die hem gemaakt heeft, en zijn ogen zullen op de Heilige Israëls zien. 8 En hij zal niet aanschouwen de altaren, het werk zijner handen, ook hetgeen zijn vingers gemaakt hebben, zal hij niet aanzien, noch de bossen, noch de zonnebeelden. 9 Te dien dage zullen zijn sterke steden zijn, als een verlaten struik, en opperste tak, welke zij verlaten hebben, om der kinderen Israëls wil, hoewel daar verwoesting zal wezen. 10 Want gij hebt de God uws heils vergeten, en niet gedacht aan de Rotssteen uwer sterkte; daarom zult gij wel liefelijke planten planten, en gij zult hem met uitlandse ranken bezetten; 11 Ten dage, als gij ze zult geplant hebben, zult gij die doen wassen, en in de morgenstond zult gij uw zaad doen bloeien; doch het zal maar een hoop van het gemaaide zijn, in de dag der krankheid en der pijnlijke smart.

12 Wee der veelheid der grote volken, die daar bruisen, gelijk de zeeën bruisen; en wee het geruis der natien, die daar ruisen, gelijk de geweldige wateren ruisen! 13 De natien zullen wel ruisen, gelijk grote wateren ruisen; doch Hij zal hem schelden, zo zal hij verre wegvlieden, ja, hij zal gejaagd worden, als het kaf der bergen van de wind, en gelijk een kloot van de wervelwind. 14 Ten tijde des avonds, ziet, zo is er verschrikking, eer het morgen is, is hij er niet meer. Dit is het deel dergenen, die ons beroven, en het lot dergenen, die ons plunderen.

Syrië en Efraïm waren verbonden tegen Juda, Hoofdstuk 7:1, 2, daar zij zou nauw verbonden zijn in hun raad, wordt in dit hoofdstuk - hoewel het tot opschrift heeft: de last van Damascus (die de hoofdstad was van Syrië) ook het oordeel over Israël aangekondigd.

I. Hier wordt de verwoesting voorzeggd van de sterke steden beide van Syrië en van Israël, vers 1 - 5 en wederom in vers 9 - 11.

II. Te midden van het oordeel wordt aan barmhartigheid gedacht over Israël, en een genaderijke belofte gegeven, dat in de ramp een overblijfsel bewaard zal blijven, en er goeds door zal verkrijgen, vers 6 - 8.

III. Er wordt op de vernietiging gewezen van het Assyrische leger voor Jeruzalem, vers 12 - 14. Naar tijdsorde behoort dit hoofdstuk geplaatst te worden onmiddellijk na Hoofdstuk 9, want de verwoesting van Damascus, die hier voorzeggd is, heeft plaats gehad onder de regering van Achaz, 2 Koningen 16:9.

Jesaja 17:1 - 5

Wij hebben hier de last van Damascus. De Chaldeeuwse Parafrase geeft de lezing: de last van de beker van de vloek, die Damascus moet drinken, en daar de tien stammen in verbond waren met Damascus, moeten ze verwachten Damascus bescheid te zullen doen met die beker van de zwijmeling, als hij rondgaat.

I. Damascus zelf, de hoofdstad van Syrië moet verwoest worden, de huizen zullen waarschijnlijk verbrand worden, tenminste zullen de muren en poorten en fortificaties

afgebroken worden, en de inwoners gevankelijk weggevoerd, zodat zij voor het ogenblik weggenomen wordt, dat zij geen stad meer zij, en niet slechts tot een dorp verminderd is, maar tot een vervallen steenhoop is gemaakt, vers 1. Zulk een werk van verwoesting wordt door de zonde in steden aangericht.

2. De landsteden zijn verlaten door haar inwoners, er van weggevlucht, of door de invallenden vijand er toe gedwongen, de steden van Aroër, - een provincie van Syrië, aldus genoemd - zullen verlaten worden, vers 2, de overwonnenen durven er niet blijven, en de overwinnaars hebben hen niet nodig, ze hebben ze ook niet ingenomen uit behoefte of gebrek, maar uit moedwil of brooddronkenheid, zodat de plaatsen, waarin mensen moesten wonen, voor de kudden zullen zijn om er in neer te liggen, hetgeen zij kunnen doen zonder dat iemand ze verschrikt of stoort. Statige huizen zijn in schaapskooien veranderd. Het is vreemd dat grote veroveraars er roem in stellen om de valse vijanden van het mensdom te zijn. Maar hoe onrechtvaardig zij ook zijn, God is rechtvaardig in te maken dat deze steden haar inwoners uitspuwen, die zich door hun goddeloosheid verfoeilijk hebben gemaakt, het is beter dat kudden daar neerliggen, dan dat zij dezulken herbergen, die in openlijke rebellie zijn tegen God en de deugd.

3. De vestingen van Israël, het rijk van de tien stammen, zullen tot puinhopen worden. De vesting zal ophouden van Efraïm, vers 3, die van Samaria met al de overige. Zij hadden zich geheel onnatuurlijk verbonden met Syrië, om een inval te doen in Juda, en nu zullen zij, die deelgenoten zijn geweest in de zonde, deelgenoten zijn in het verderf, en dat wel rechtvaardig. Als de vesting zal ophouden van Efraïm, waardoor Israël verzwakt zal worden dan zal de koning ophouden van Damascus, waardoor Syrië te gronde zal gaan. De Syriërs waren de aanvoerders in het bondgenootschap tegen Juda, en daarom worden zij het eerst en het zwaarst gestraft, en omdat zij gesnoefd hebben op hun verbond met Israël, wordt hun nu Israël verzwakt is, dat snoeven verweten het overblijfsel van de Syriërs zullen zijn gelijk de heerlijkheid van de kinderen Israëls, de weinigen die van Syrië overgebleven zijn, zullen in even geringe en verachtelijke toestand zijn als waarin de kinderen Israëls zich bevinden, en de heerlijkheid van Israël zal hun geen verlichting of eer wezen. Zondige verbintenissen zullen geen kracht, geen steun zijn voor de verbondenen, als Gods oordelen over hen komen. Zie hier wat de heerlijkheid van Jakob is, als God met hem twist, en hoe weinig reden Syrië zal hebben om er trots op te zijn, dat het aan de heerlijkheid van Jakob gelijk is.

a. Zij is vermagerd, zoals iemand, die de toring heeft, vers 4. De heerlijkheid van Jakob was zijn talrijkheid, dat het zaad van Jakob was als het zand van de zee in menigte, maar deze heerlijkheid zal verdund worden, als velen gedood zullen zijn en weinigen zijn overgebleven, dan zal de vetheid van hun vlees, die hun trots was, mager worden, en het lichaam van het volk zal als een geraamte zijn, niets dan vel en been. Israël stierf aan een kwijnende ziekte het rijk van de tien stammen slonk langzaam weg. God was Israël als een mot, Hoséa 5:12. Zodanig is al de heerlijkheid van deze wereld, zij verwelkt snel en wordt dun gemaakt, maar er is een veel meer uitnemend en eeuwig gewicht van de heerlijkheid, bestemd voor het geestelijk zaad van Jakob, en die niet onderhevig is aan zo'n verval, vettigheid van Gods huis, die niet mager zal worden.

b. Zij is bijeengedreven en weggevoerd door het Assyrische leger, zoals het koren van het veld weggevoerd wordt door de landman vers 5. Het koren is de heerlijkheid van het veld Psalm 65:14, maar als het afgemaaid en weggevoerd is, waar is dan de heerlijkheid? Het volk had zich door hun zonden rijp gemaakt voor het verderf, en hun heerlijkheid werd even snel, even gemakkelijk, even rechtvaardig en even onweerstaanbaar afgesneden en weggenomen, als het koren door de landman van het veld wordt weggenomen. Gods oordelen worden

vergeleken bij het zenden van de sikkel om te maaien, als de oogst rijp is, Openbaring 14:15. En het zegevierende leger zal, evenals de zorgzame landman in het dal Refaïm waar het koren buitengewoon was, indien hij het verhelpen kan, geen aar achterlaten, niets verliezen van hetgeen waarop zij de hand kunnen leggen.

Jesaja 17:6 - 8

Temidden van het oordeel wordt hier als in een tussenzin genade voorbehouden voor het overblijfsel, dat aan het algemene verderf over het rijk van de tien stammen ontkomen is. Hoewel de Assyriërs zoveel mogelijk zorg hebben gedragen om niemand uit hun net te laten ontglippen, waren toch de zachtmoedigen van het land verborgen ten dage van toorn van de Heer, hun leven werd hun gegeven tot een buit, en het werd hun aangenaam gemaakt, doordat zij zich terugtrokken in het land van Juda, waar zij toegang hadden tot Gods voorhoven.

1. Zij zullen slechts een klein overblijfsel zijn, zeer weinigen in aantal, die getekend zullen zijn ter behoudenis, vers 6. Nalezingsdruiven zullen daarin overblijven. Het lichaam, de massa van het volk werd gevankelijk weggevoerd, maar hier en daar was er één achtergelaten, misschien wel één van twee, die op een bed lagen, terwijl de andere meegenomen werd, Lukas 17:34. De meest verwoestende oordelen in deze wereld blijven nog achter bij het laatste oordeel, dat algemeen zal zijn, en waaraan niemand ontkomen kan. In tijden van de grootste rampen worden sommigen nog veilig bewaard, zoals in tijden van de grootste ontaarding sommigen rein bewaard worden. Maar de kleinheid van het getal dergenen, die ontkomen, veronderstelt de gevangenschap van verreweg het grootste gedeelte, zij, die overgelaten worden, zijn slechts als het armzalig overschot van een olijfboom, als hij door de eigenaar zorgvuldig geschud is, twee of drie olijven in de top van de bovenste takken - buiten het bereik van hen, die de boom hebben geschud - dit is alles. Zodanig is het overblijfsel naar de verkiezing van de genade, zeer weinigen in vergelijking met de grote menigte van hen, die op de brede weg wandelen.

2. Zij zullen een geheiligd overblijfsel zijn, vers 7, 8. Deze weinigen, die bewaard bleven, zijn de zodanigen, die in het vooruitzicht van het naderend oordeel zich bekeerd hebben van hun zonden, tot verbetering van hun leven zijn gebracht, en daarom als een brandhout uit het vuur zijn gerukt, of dezulken, die omkomen zijn en naar een vreemd land zijn gevlucht, ontwaakt zijn en gedrongen, deels door het besef van de onderscheidende genade van hun redding en deels door de benauwdheid, waarin zij zich bevonden, om terug te keren tot God.

a. Zij zullen zien naar hun Schepper, en zullen vragen: "Waar is God, mijn maker, die psalmen geeft in de nacht, in zo'n nacht van beproeving als deze is?" Job 35:10. Zij zullen Zijn hand erkennen in hetgeen hun wedervaren is, in hun zegeningen en in hun beproevingen, en zich aan Zijn hand onderwerpen, zij zullen Hem de eer geven van Zijn naam, en de leiding bespeuren van Zijn voorzienigheid, zij zullen van Hem hulp en ondersteuning verwachten, op Hem vertrouwen voor hulp en uitredding. Zij zullen op Hem zien, hun ogen op Hem gericht houden, zoals de ogen van de knechten zijn op de hand van hun heren.

Merk op: Het is onze plicht om ten allen tijde op God te zien, onze ogen altijd op Hem gevestigd te houden, als onze Schepper, de oorsprong van ons bestaan, en de God van de natuur, en als de Heilige Israëls, een God in verbond met ons, en de God van de genade, inzonderheid als wij in beproeving en benauwdheid zijn, moeten onze ogen op de Heere zijn, om onze voeten uit te voeren uit het net, Psalm 25:15. Ons hiertoe te brengen is het doel van Zijn voorzienigheid als onze maker, en het werk van Zijn genade als de Heilige Israëls.

b. Zij zullen afzien van hun afgoden, de schepselen van hun eigen verbeelding, zij zullen die niet langer aanbidden, die niet langer zoeken, daarom geen hulp meer van ze verwachten. Want God wil dat de mensen alleen op Hem zien, want anders acht Hij dat zij in het geheel

niet op Hem zien. Hij, die op zijn maker ziet, moet de altaren niet aanschouwen, het werk van zijn handen, maar die verwerpen en verloochenen, hij moet niet de geringste eerbied behouden voor hetgeen zijn vingers gemaakt hebben, maar het in stukken breken, al is het ook zijn eigen kunstwerk, de bossen en de beelden, het woord betekent beelden, die ter ere van hem gemaakt zijn, en in welke zij aangebeden werd, de oudste en de meest redelijk schijnende afgoderij, Deuteronomium 4:19, Job 31: 26. Wij hebben reden om die beproevingen gezegend te achten, die scheiding maken tussen ons en de zonde, en door de overtuiging van de ijdelheid van de wereld de grote afgod, onze genegenheid er voor af te koelen, en onze verwachting er van te doen afnemen.

Jesaja 17:9 - 11

Hier keert de profeet terug tot voorzegging van de ontzettende verwoesting, die door het leger van de Assyriërs over het land Israëls gebracht zal worden.

1. Dat de steden verlaten zullen zijn, zelfs de sterke steden, die het land hadden moeten beschermen, zullen niet in staat wezen zichzelf te beschermen of te verdedigen, zij zullen wezen als een verlaten struik en bovenste tak van een oude boom die vermolmd is, verlaten door zijn bladeren, boven aan de boom, naakt, en dor en dood, zo zullen hun sterke steden er uitzien, nadat zij door haar inwoners verlaten zullen zijn, en het zegevierende leger van de vijand ze geplunderd en geschonden zal hebben, vers 9. Zij zullen wezen als de steden - aldus kan de zin aangevuld worden - , die de Kanaänieten hebben overgelaten, de oude inwoners van het land, terwille van de kinderen Israëls, toen God hen inbracht met een sterke hand, om van dat goede land bezit te nemen, steden, die zij niet hadden gebouwd. Gelijk de Kanaänieten toen vluchtten voor Israël, zo zal Israël nu vliesen voor de Assyriërs. En hierin is het woord van God vervuld geworden, dat het land hen uitspuwen zal indien zij zich aan dezelfde gruwelen schuldig maakten, als de Kanaänieten gedaan hebben, Leviticus 18:28, en dat, terwijl zij God aan hun zijde hebben, één van hen er duizend zal verjagen, zo zullen, als zij God tot hun vijand hebben gemaakt, duizend van hen vluchten voor het schelden van één, zodat er verwoesting zal zijn in de steden, overeenkomstig de bedreigingen van de wet, Leviticus 26:31, Deuteronomium 28:52.

2. Dat het land verwoest zal worden, vers 10, 11. Merk hier op:

A. De zonde, die God er toe gebracht had om zo groot verderf te brengen over dat lieflijke land, was de ongerechtigheid van hen, die daarin woonden, het is: omdat gij de God van uw heil hebt vergeten, en al het grote heil, dat Hij voor u tot stand heeft gebracht heeft, uw afhankelijkheid van Hem en uw verplichtingen aan Hem hebt vergeten, en niet gedacht hebt aan de rotssteen van uw sterkte, die niet alleen zelf een sterke rotssteen is, maar menigmaal uw sterkte is geweest, of gij zoudt reeds voorlang verbroken en verzonken zijn." De God van onze heil is de rotssteen van onze sterkte, en ons vergeten van Hem is op de bodem van alle zonde, wij hebben onze weg verdorven omdat wij de Heere onze God hebben vergeten, en aldus storten wij onszelf in het verderf.

B. Het verderf zelf nog verzwaaard en verergerd door de grote zorg, die zij gehad hebben om hun land te verbeteren en het nog aangenamer te maken.

a. Beschouw het in de zaaitijd, en alles had het aanzien van een hof en een wijngaard, dat lieflijke land was vol van aangename planten, de uitgelezenen van haar soort, ja zo zorgzaam en nauwkeurig waren de inwoners, dat zij nog niet tevreden waren met hun inheemse planten, maar naar de naburige landen zonden om buitenlandse stekken, die zoveel kostbaarder waren, omdat zij van verre kwamen, buitenlandse ranken waren en duur betaald moesten worden, hoewel hun eigen misschien volstrekt niet van mindere kwaliteit waren. Dit was een

voorbeeld van hun hoogmoed en ijdelheid, en van hun verderflijke dwaling om als de andere volken te willen zijn. Tarwe, en honing en olie waren hun voornaamste voortbrengselen, Ezechiël 27:17, maar daarmee niet tevreden, moeten zij ook bloemen en groenten hebben met vreemde namen, ingevoerd uit andere landen, en veel zorg en moeite moeten besteed worden om deze planten in broeikassen te kweken, de grond moet geforceerd worden, en zij moeten met glas worden gedekt om ze te beschutten, en vroeg in de morgen moeten de hoveniers op zijn, om het zaad te doen bloeien, opdat het dat van de bureu zou overtreffen. De sieraden van de natuur moeten niet geheel en al veronachtzaamd worden, maar het is dwaas om er al te veel om te geven, er al te grote waarde aan te hechten er meer tijd en moeite en onkosten aan te besteden dan zij waard zijn, zoals maar al te velen doen. Maar hier schijnt dit voorbeeld genoemd te zijn in het algemeen, om hun grote zorg en vlijt aan te tonen in de landbouw, en dienovereenkomstig hun verwachting ervan, zij twijfelen niet, of hun planten zullen groeien en bloeien. Maar,

b. Beschouw nu dienzelfden grond in de oogsttijd, het is alles een woestijn, een sombere, treurige plaats, zelfs voor de aanschouwers, en nog veel meer voor de eigenaars, want de oogst zal een hoop wezen een hoop van enkel verwarring ten dage de, ziekte en van de pijnlijke smart. De oogsttijd placht een tijd te wezen van blijdschap van gezang en gejuich, Hoofdstuk 16:10, maar deze oogst verteren de hongerigen. Job 5:5, waardoor het een dag van de smart wordt, en dat wel te meer omdat de planten aangenaam en kostbaar waren, vers 10, en hun verwachting er van groot was. De oogst is soms een tijd van droefheid geweest, als de opbrengst slechts gering was en het weer ongunstig, maar dan kon men hopen dat dit het volgende jaar beter zou zijn maar nu zal het een wanhopige smart zijn, want zij zullen zien, niet alleen dat de oogst van dit jaar weggevoerd wordt, maar dat de eigenschap van de grond veranderd is, en dat de overwinnaars er heer en meester van zijn. De vruchten van de oogst zullen naar het land of het legerkamp van de vijand heengaan. Deuteronomium 28:33, op de dag van de erfenis, toen gij dacht het erfelijk te zullen bezitten, zal er dodelijke smart zijn. Dit is een goede reden, waarom wij onze schat niet moeten opleggen in die dingen, welke ons zo spoedig ontnomen kunnen worden, maar in dat goede deel, hetwelk nooit van ons weggenomen kan worden.

Jesaja 17:12 - 14

In deze verzen lezen wij het vonnis van hen die het volk Gods beroven en plunderen. Indien de Assyriërs en de Israëlieten Juda aanvallen en plunderen, indien het Assyrische leger Gods volk gevankelijk wegvoert, en hun land tot een woestenij maakt, zo laat hen weten, dat verderf en ondergang hun deel en lot zullen wezen. Zij worden hier voorgesteld,

1. Triomferende over het volk van God. Zij steunen en betrouwen op hun talrijkheid, het Assyrische leger was samengesteld uit verscheidene natiën het is de veelheid van de grote volkeren, vers 2, waardoor zij hopen de overwinning te zullen behalen, zij zijn zeer luidruchtig, als het bruisen van de zeeën, zij voeren een hoogmoedige taal, hun spreken is grootspraak, zij dreigen en verschrikken Gods volk, zodat zij hen niet durven weerstaan, en maken hun bondgenoten bevreesd om hun te hulp te komen. Sanherib en Rabsaké hebben in hun redevoeringen en hun brieven een geweldig gedruis gemaakt om Hiskia en zijn volk schrik aan te jagen, de natiën, die hen volgden, ruisten gelijk grote wateren, en deze machtigen dreigen alles te zullen wegvoeren, wat op hun weg is, de rivieren verheffen haar bruisen, de rivieren verheffen haar aanstoting, Psalm 93:3, zodanig is het rumoer van de volken, en het woeden van de heidenen, Psalm 2:1.

2. Over hen getriomfeerd door de oordelen Gods. Zij denken door hun gedruis hun doel te zullen bereiken, maar wee hun, vers 12, want Hij zal hen schelden, God zal het, Hij aan wie

zij weinig denken, op wie zij geen acht slaan, voor wie zij geen ontzag hebben, Hij zal hen beteugelen met een onzichtbare hand, en dan zullen zij ver wegvlugten. Sanherib en Rabsaké en het overblijfsel van hun krijgsmacht zullen verschrikt weglopen, door hun eigen angsten worden voortgejaagd als kaf van de bergen, die aan de wind zijn blootgesteld, en als een kloot voor de wervelwind, als distelwol, aldus de kanttekening Zij maken zich als kaf voor de wind, Psalm 35:5, en dan zal de engel van de Heer - zoals het daar volgt - dezelfde engel, die zovelen van hen doodde, de overigen jagen. God zal hen maken als een rad, of een rollend ding, en hen dan vervolgen met Zijn onweer, en verschrikken met Zijn draaiwind, Psalm 83:14, 16. God kan aan de vijanden van Zijn kerk de moed benemen, als zij het meest gerust en moedig zijn, hen moedeloos maken, als zij denken vast te staan als rotsen. Dit zal plotseling gedaan worden, vers 14. Ten tijde des avonds, zij verwekken onrust, dreigen onrust en beroering voor het volk van God, maar eer het morgen is, is hij er niet meer, als het tijd is om te slapen, zijn zij in sluimering verzonken, Psalm 76:6, 7.

Het was in de nacht, dat de engel het Assyrische leger versloeg. God kan in een ogenblik de macht verbreken van de vijanden van Zijn kerk, als zij het geduchtst schijnt te zijn, en dit is geschreven ter bemoediging van het volk van God in alle eeuwen, als zij zich niet bestand vinden tegen hun vijanden, want dit is het deel dergenen die ons beroven, zij zullen zelf beroofd worden. God zal de zaak van Zijn kerk voorstaan, en zij, die er zich in mengen, doen het tot hun eigen schade.

HOOFDSTUK 18

1 Wee het land, dat schaduwachtig is aan de frontieren, dat aan de zijde der rivieren van Morenland is; 2 Dat gezanten zendt over de zee, en in schepen van biezen op de wateren! Gaat heen, gij snelle boden! tot een volk, dat getrokken is en geplukt, tot een volk, dat vreselijk is van dat het was en voortaan; een volk van regel en regel, en van vertreding, welks land de rivieren beroven. 3 Allen gij ingezetenen der wereld, en gij inwoners der aarde! als men de banier zal oprichten op de bergen, zult gijlieden het zien, en als de bazuin zal blazen, zult gijlieden het horen. 4 Want alzo heeft de Heere tot mij gezegd: Ik zal stil zijn, en zien in Mijn woning, als de glinsterende hitte op de regen, als een wolk des dauws in de hitte des oogstes; 5 Want voor de oogst, als de botte volkomen is, en de onrijpe druif rijp wordt na de bloesem, zo zal Hij de ranken met snoeimessen afsnijden, en de takken wegdoen en afkappen. 6 Zij zullen tezamen gelaten worden de roofvogelen der bergen, en de dieren der aarde; en de roofvogelen zullen op hen overzomeren, en alle dieren der aarde zullen daarop overwinteren. 7 Te dien tijd zal de Heere der heirscharen een geschenk gebracht worden van het volk, dat getrokken is en geplukt, en van het volk, dat vreselijk is van dat het was en voortaan; een volk van regel en regel, en van vertreding, welks land de rivieren beroven; tot de plaats van de Naam des HEEREN der heirscharen, tot de berg Sion.

Welk land het ook zij, dat bedoeld is met het land dat schaduwachtig is aan de vleugels, er wordt hier een wee over uitgeroepen, want God heeft er ter wille van Zijn volk een twist mee.

I. Zij dreigen Gods volk, vers 1, 2.

II. Hierop worden al de burens opgeroepen, vers 3, om nota te nemen van het gevolg ervan.

III. Hoewel het voor een tijd de schijn heeft alsof God zich niet bekommert om de benauwdheid van Zijn volk, zal Hij ten slotte tegen hun vijanden verschijnen, en hen op merkwaardige wijze uitroeien vers 4 - 6.

IV. Dit zal strekken tot eer en heerlijkheid Gods, vers 7.

Jesaja 18:1 - 7

De uitleggers zijn in grote verlegenheid om te weten waar het land te vinden, dat aan de andere kant ligt van de rivieren van Cush, sommigen houden het voor Egypte, een land, dat aan zee is gelegen en vol is van rivieren, en Israëel aanzocht om er op te vertrouwen, maar een gebroken rietstaf bleek te zijn, maar een zeer groot bezwaar hier tegen is, dat het volgende hoofdstuk van dit onderscheiden wordt door het opschrift: de last van Egypte. Anderen houden het voor Ethiopië en lezen de zin: hetwelk ligt nabij, of omstreeks, de rivieren van Ethiopië of Morenland, niet dat in Afrika, hetwelk ten zuiden van Egypte lag, maar dat, hetwelk wij Arabië noemen, en dat ten oosten van Kanaän lag en waarvan Tirhaka nu koning was. Hij dacht de Joden te beschermen onder de schaduw van zijn vleugels, als het ware, door een krachtige afleiding te geven aan de koning van Assyrië, toen hij optrok tegen zijn land, ten tijde dat deze een aanval deed op Jeruzalem, 2 Koningen 19:9. Maar hoewel hij door zijn gezanten de koning van Assyrië trotseerde, en de Joden aanmoedigde om op hem te steunen en te vertrouwen, toont God hem door Zijn profeet geringschatting, en wil niet met hem uitgaan, hij mag zijn maatregelen nemen, maar God zal andere maatregelen nemen om Jeruzalem te beschermen, terwijl Hij de aanval van Tirhaka laat mislukken en zijn Arabisch leger ten verderve laat gaan, want het Assyrische leger zal een geschenk of een offerande aan de Heere der heerscharen worden, en aan de plaats van Zijn naam, door de hand van een engel, en niet door de hand van Tirhaka, koning van Ethiopië, vers 7. Dit is waarschijnlijk een goede verklaring van dat hoofdstuk. Maar naar aanleiding van een wenk van Dr. Lightfoot in zijn Harmonie van het oude testament ben ik geneigd om dit hoofdstuk op te vatten als een profetie tegen Assyrië, en aldus als een voortzetting van de profetie in de laatste drie verzen van het vorige hoofdstuk, waarmee het dus verbonden behoorde te wezen. Die profetie was tegen het leger van Assyrië, dat tegen Juda oprukte, deze is tegen het land van Assyrië zelf, hetwelk aan de andere kant van de rivieren van Arabië lag de rivieren Eufrat en Tiger, die

aan Woest - Arabië grensden. En door het het land te noemen, dat schaduwachtig is aan de vleugels, vers 1 schijnt hij te verwijzen naar hetgeen hij zelf er van gezegd heeft, Hoofdstuk 8:8, dat de uitstrekkings van zijn vleugels zullen vervullen de breedte van Uw land, o Immanuël. De profeet heeft misschien de Assyriërs beschreven in zulke duistere uitdrukkingen, zonder hen te noemen, om dezelfde reden waarom Paulus in zijn profetie van het Romeinse rijk spreekt in een Parafrase: die hem nu weerhoudt, 2 Thessalonicenzen 2:7. Hier is:

I. De aanval gedaan door dit land - welk het ook zij - op een volk, dat verstrooid en geplukt is, vers 2. Snelle boden worden gezonden om hun de oorlog te verklaren, als een volk, getekend door de Voorzienigheid en bestemd om vertreden te worden. Of dit nu de Ethiopiërs zijn, die strijd voeren tegen Assyrië, of de Assyriërs, die oorlog voeren tegen Juda, het leert ons:

1. Dat een volk, hetwelk vreselijk was van de beginne, een groot aanzien heeft gehad en grote macht bezat, toch verstrooid en geplukt kan worden, verdorven kan worden door zijn eigen rivieren, die beide de landman en de koopman moesten verrijken. Natiën, die geducht waren en allen, die rondom haar waren, in ontzag hielden, kunnen door een samenloop van omstandigheden gering en verachtelijk worden, en een gemakkelijke prooi voor de nabuur die ze aanvalt.

2. Vorsten en staten, die er naar streven om hun gebied uit te breiden, zullen het een of ander voorwendsel vinden om te twisten met hen, naar wier land hun begeerte uitgaat. Het is een volk, dat vreeslijk was, en daarom moeten wij er wraak aan oefenen, nu is het een volk, dat verstrooid en geplukt is, een volk, dat vertreden is, en daarom zal het een gemakkelijke prooi voor ons zijn. Misschien was het niet zo verzwakt en vervallen als zij het voorstelden. Gods volk is als natie vertreden, verstrooid en geplukt, maar wie denkt het te kunnen verslinden, zal het nog even vreeslijk vinden als het geweest is van dat het was, het is neergeworpen, maar niet verlaten en niet vernietigd.

II. De alarmtrompet geblazen bij de omwonende volken, waardoor zij opgeroepen worden om te letten op hetgeen God doen zal, vers 3. De Ethiopiërs en de Assyriërs hebben hun plannen in het verborgen beraamd, en zij stelden er zich grote dingen van voor, en om ze ten uitvoer te brengen zenden zij hun gezanten en boden van plaats tot plaats, maar laat ons nu eens vragen wat de grote God van dit alles zegt.

1. Hij richt een banier op op de bergen en blaast de bazuin, waarmee Hij de oorlog verklaart aan de vijanden van Zijn kerk, en al haar vrienden, allen die het goede voor haar wensen oproept in haar dienst. Hij kondigt aan dat Hij als Heere der heerscharen een groot werk zal gaan verrichten.

2. Aan de gehele wereld wordt gezegd er kennis van te nemen: al de inwoners van de aarde moeten de banier zien en de bazuin horen moeten letten op de bewegingen van de Goddelijke voorzienigheid, en acht geven op de aanwijzing van de Goddelijke wil. Laat allen dienst nemen onder Gods banier en zich aan Zijn zijde scharen, en de bazuin horen van Zijn woord, die geen onzeker geluid geeft.

III. De verzekering, die God geeft aan Zijn profeet, en die door hem aan het volk gegeven moet worden, dat, hoewel Hij voor een tijd een onbekommerd toeschouwer kan schijnen, Hij toch gewis en tijdig zal verschijnen tot vertroosting van Zijn volk en tot beschaming van Zijn en hun vijanden, vers 4. "Alzo heeft de Heere tot mij gezegd". De mensen willen zeggen wat zij te zeggen hebben, maar God wil ook zeggen wat Hij te zeggen heeft, en gelijk wij er zeker

van kunnen zijn dat Zijn woord zal bestaan, zo fluistert Hij het dikwijls in de oren van Zijn dienstknechten de profeten. Als Hij zegt: "Ik zal rust nemen, dan is het niet alsof Hij moe was van de wereld te regeren, en alsof Hij het nodig had, of begeerde om er zich van terug te trekken ten einde rust te gaan nemen", maar het geeft te kennen:

1. Dat de grote God een volkomen, ongestoorde genieting heeft van zichzelf te midden van al de schuddingen en veranderingen van deze wereld, de Heere is zelfs onbewogen gezeten op de watervloeden, de eeuwige Geest is altijd rustig en gerust.

2. Dat het soms aan zijn volk kan toeschijnen, alsof Hij geen kennis neemt van hetgeen er in deze lagere wereld geschiedt, zij zijn in verzoeking om te denken dat Hij slaapt, Psalm 44:24 of als een versaagd man is, Jeremia 14:9, maar dat Hij zelfs dan zeer goed weet wat de mensen doen en wat Hij zelf doen zal.

A. Hij zal zorgdragen voor Zijn volk, en een schuilplaats voor hen wezen, Hij zal zien in Zijn woning, zijn oog en Zijn hart zullen er voortdurend op zijn ten goede. Sion is Zijn rust tot in eeuwigheid, waar Hij zal wonen, en Hij zal er naar zien, zo lezen sommigen het, er naar zien om er over te waken, Hij zal het licht van Zijn aangezicht er over verheffen, Hij zal overwegen wat gedaan moet worden, en zal voorzeker alles ten beste doen, Hij zal de gerieflijkheden en verkwikkingen, die Hij hun geeft in overeenstemming brengen met de behoeften van hun toestand, en zij zullen aangenaam zijn, omdat zij tijdig zijn.

a. Als een heldere warmte na de regen, aldus de kanttekening, die zeer verkwikkend en aangenaam is en de planten doet bloeien.

b. Als een wolk des dauws in de hitte van de oogst, die zeer welkom is, de dauw is verkwikkend voor de grond en de wolk voor de arbeiders. Er is datgene in God, hetwelk een beschutting en verkwikking is voor Zijn volk in iedere weersgesteldheid, en hen wapent tegen het ongerief van iedere verandering. Is het weer koud? Er is in Zijn gunst datgene, hetwelk hen zal verwarmen. Is het warm? Er is in Zijn gunst datgene, hetwelk hun een aangename koelte zal geven. Voornamen mensen hebben hun winterhuizen en hun zomerhuizen, Amos 3:15 maar zij, die thuis zijn in God, hebben beide in Hem.

B. Hij zal met Zijn en hun vijanden afrekenen, vers 5, 6. Als het Assyrische leger zich een overvloedige oogst belooft in de inneming van Jeruzalem en de plundering van de rijke stad, als de uitbotting van dat plan volkomen is, voordat de oogst is ingezameld. terwijl de onrijpe druif van hun vijandschap tegen Hiskia en zijn volk rijp wordt na de bloesem, en het plan gereed is om ten uitvoer te worden gebracht, zal God dat leger vernielen even gemakkelijk als de landman met zijn snoeimes de ranken afsnijdt van de wijnstok, of omdat de druif onrijp is en nergens toe deugt en niet genezen wil worden, de takken afsnijdt en wegwerpt. Dit schijnt te wijzen op de neerlaag van het Assyrische leger door een verderfengel, toen de dode lichamen van de soldaten verspreid lagen als de takken en ranken van een wilde wijnstok, die door de landman werden afgesneden. En zij zullen overgelaten worden aan de roofvogels van de bergen en aan de dieren van de aarde, om er op te azen, beide in de winter en in de zomer, want gelijk Gods volk beschermd wordt in alle jaargetijden, beide in koude en in hitte, vers 4, zo zijn hun vijanden aan alle weergesteldheden blootgesteld, roofvogels en verscheurende dieren zullen op hen overzomer en overwinteren, totdat zij geheel vergaan zijn.

IV. De schatting van de lof, die uit dit alles aan God gebracht zal worden, vers 7. Ten tijde, als dit alles zal geschied zijn, zal de Heere der heerscharen een geschenk gebracht worden.

1. Sommigen verstaan dit van de bekering van de Ethiopiërs tot het geloof van Christus in de laatste dagen, waarvan wij het voorbeeld en het begin hebben in de doop van de Moorse kamerling door Filippus, Handelingen 8:27. Zij, die een volk waren, dat verstrooid en

vertreden en geplukt was, vers 2, zullen een geschenk zijn aan de Heer, en hoewel zij nutteloos en waardeloos schijnen te zijn, zullen zij een aangenaam geschenk zijn aan Hem, die de mensen beoordeelt naar de oprechtheid van hun geloof en hun liefde, en niet naar de pracht en de voorspoed van hun uitwendigen toestand. Het evangelie is aan de heidenen bediend, opdat de offerande van de heidenen aangenaam worde, Romeinen 15:16. Er is geprofeteerd dat Morenland zich zal haasten zijn handen tot God uit te strekken, Psalm 68:32.

2. Anderen verstaan het van de buit van Sanheribs leger, waaruit, naar het gebruik was, geschenken gebracht worden aan de Heere der heerscharen, Numeri 31:50. Het was het geschenk van een volk, verstrooid en geplukt.

a. Het was van de Assyriërs die nu zelf in de toestand waren gekomen, die zij met minachting aan Juda hadden toegeschreven, vers 2. Zij, die onrechtvaardig anderen vertreden zullen rechtvaardig zelf vertreden worden.

b. Het werd gebracht door het volk van God dat in minachting een volk verstrooiden geplukt werd genoemd. God zal eer leggen op Zijn volk, hoewel de mensen er verachting over uitstorten. Eindelijk.

Merk op dat het geschenk, hetwelk aan de Heere der heerscharen gebracht wordt, gebracht moet worden naar de plaats van de naam van de Heere der heerscharen, wat aan God geofferd wordt moet Hem geofferd worden op de wijze door Hem bepaald. Wij moeten tot Hem gaan, en verwachten Hem te zullen ontmoeten, daar waar Hij Zijns naams gedachtenis sticht.

HOOFDSTUK 19

1 De last van Egypte. Ziet, de Heere rijdt op een snelle wolk, en Hij zal in Egypte komen; en de afgoden van Egypte zullen bewogen worden van Zijn aangezicht, en het hart der Egyptenaren zal smelten in het binnenste van hen. 2 Want Ik zal de Egyptenaren tegen de Egyptenaren verwarren, dat zij zullen strijden een iegelijk tegen zijn broeder, en een iegelijk tegen zijn naaste, stad tegen stad, koninkrijk tegen koninkrijk. 3 En de geest der Egyptenaren zal uitgeledigd worden in het binnenste van hen, en hun raad zal Ik verslinden; dan zullen zij hun afgoden vragen, en de bezweerders, en de waarzeggers, en de duivelskunstenaars. 4 En Ik zal de Egyptenaars besluiten in de hand van harde heren, en een strenge koning zal over hen heersen, spreekt de Heere HEERE der heirscharen. 5 En zij zullen de wateren uit de zee doen vergaan, en de rivier zal verzijpen en verdrogen. 6 Zij zullen ook de rivieren verre teruggedrijven, zij zullen ze uithozen, en de gedamde stromen opdrogen; het riet en het schilf zullen verwelken. 7 Het papiergewas bij de stromen, aan de oevers der stromen, en al het gezaaide aan de stromen, zal verdrogen; het zal weggestoten worden, en niet meer zijn. 8 En de vissers zullen treuren, en allen, die de angel in de stromen werpen, zullen rouw maken; en die het werpnet uitbreiden op de wateren, zullen kwijnen. 9 En de werkers in het fijne vlas zullen beschaamd worden, ook de wevers van de witte stof. 10 En zij zullen met hun fondamenten verbrijzeld worden, allen, die voor loon lustige staande wateren maken. 11 Gewisselijk, de vorsten van Zoan zijn dwazen, de raad der wijzen, der raadgevers van Farao, is onvernunftig geworden; hoe kunt gijlieden dan zeggen tot Farao; Ik ben een zoon der wijzen, een zoon der oude koningen? 12 Waar zijn nu uw wijzen? Dat zij u nu te kennen geven of vernemen, wat de Heere der heirscharen beraadslaagd heeft tegen Egypte. 13 De vorsten van Zoan zijn zot geworden, de vorsten van Nof zijn bedrogen; zij zullen ook Egypte doen dwalen, tot de uitersten hoek zijner stammen. 14 de Heere heeft een zeer verkeerden geest ingeschonken in het midden van hen, en zij hebben Egypte doen dwalen in al zijn doen, gelijk een dronkaard zich om en om wentelt in zijn uitpuwsel. 15 En er zal geen werk wezen voor de Egyptenaren, hetwelk het hoofd of de staart, de tak of de bieze doen mag. 16 Te dien dage zullen de Egyptenaars zijn als de vrouwen; en zij zullen beven en vrezen vanwege de beweging van de hand des HEEREN der heirscharen, welke Hij tegen hen bewegen zal. 17 En het land van Juda zal de Egyptenaren tot een schrik zijn; zo wie het vermelden zal, die zal in zichzelf bevreesd wezen vanwege de raad des HEEREN der heirscharen, dien Hij tegen hen beraadslaagd heeft. 18 Te dien dage zullen er vijf steden in Egypteland zijn, sprekende de spraak van Kanaan, en zwerende de Heere der heirscharen; een zal genoemd zijn een stad der verstoring. 19 Te dien dage zal de Heere een altaar hebben in het midden van Egypteland, en een opgericht teken aan haar landpalen voor de HEERE. 20 En het zal zijn tot een teken, en tot een getuigenis de Heere der heirscharen in Egypteland, want zij zullen tot de Heere roepen vanwege de verdrukken, en Hij zal hun een Heiland en Meester zenden, Die zal hen verlossen. 21 En de Heere zal de Egyptenaren bekend worden, en de Egyptenaars zullen de Heere kennen te dien dage; en zij zullen Hem dienen met slachtoffer, en spijsoffer, en zij zullen de Heere een gelofte beloven en betalen. 22 En de Heere zal de Egyptenaars dapper slaan, en genezen; en zij zullen zich tot de Heere bekeren, en Hij zal Zich van hen verbidden laten, en Hij zal hen genezen. 23 Te dien dage zal er een gebaande weg wezen van Egypte in Assyrië, dat de AsSyriërs in Egypte, en de Egyptenaars in Assyrië komen zullen; en de Egyptenaars zullen met de AsSyriërs de Heere dienen. 24 Te dien dage zal Israël de derde wezen met de Egyptenaren en met de AsSyriërs, een zegen in het midden van het land. 25 Want de Heere der heirscharen zal hen zegenen, zeggende: Gezegend zij Mijn volk, de Egyptenaars, en de AsSyriërs, het werk Mijner handen, en Israël, Mijn erfdeel!

Gelijk Assyrië een brekende roede was, waarmee Juda geslagen werd, zo was Egypte een gebroken rietstaf, waarin hij bedrogen werd, en daarom heeft God een twist gehad met beide. Wij hebben tevoren het oordeel gelezen over de Assyriërs, nu hebben wij hier de last van Egypte, een profetie betreffende dat volk.

I. Dat het zeer verzwakt en ten ondergebracht zal worden, dat het even gering zal zijn onder de volken, als het nu groot en aanzienlijk is daartoe gebracht door een verwikkeling van oordelen, die God over hetzelfde zal doen komen, vers 1 - 17.

II. Dat ten slotte Gods heilige godsdienst in Egypte zal komen en daar ingevoerd zal worden, deels door de Joden, die daarheen zullen gaan om er een toevlucht te zoeken, maar meer ten volle door de predikers van het evangelie van Christus, door wier bediening kerken zullen geplant worden in Egypte, in de dagen van de Messias, vers 18 - 25, hetgeen heerlijk zal opwegen tegen al de bedreigde rampen.

Jesaja 19:1 - 17

Hoewel Egypteland vanouds een diensthuis is geweest voor het volk van God, waar zij met strengheid geregeerd werden, bleef er in de ongelovige Joden toch nog veel van de neiging van hun vaders, die zeiden: Laat ons een hoofd opwerpen, en weerkeren naar Egypte. Bij alle gelegenheden zagen zij uit naar Egypte om hulp te verkrijgen, en daarheen vluchten ze in ongehoorzaamheid aan Gods uitdrukkelijk gebod, toen de zaken in hun land tot het uiterste waren gekomen, Jeremia 43:7. Rabsaké heeft Hiskia dit verweten, Hoofdst 36:6. Als zij in bondgenootschap waren met Egypte - en het was een machtige bondgenoot - hadden ze geen ontzag voor Gods oordelen, want zij vertrouwden op Egypte om hen daartegen te beschermen. Zij vertrouwden ook niet op de macht van God als zij in benauwdheid waren, maar Egypte was hun vertrouwen. Om al dit kwaad te voorkomen moet Egypte vernederd worden, en God zegt hun hier, dat Hij dit op velerlei wijze doen zal.

I. De goden van Egypte zullen hun blijken te zijn wat zij in werkelijkheid altijd geweest zijn, volstrekt onmachtig om hen te helpen, vers 1. de Heere redt op een snelle wolk, en Hij zal in Egypte komen, zoals een rechter zich in statige optocht naar de gerechtszitting begeeft om de kwaaddoeners te oordelen en te vonnissen, of zoals een generaal met zijn troepen te velde trekt om de rebellen te verpletteren, zo zal God in Egypte komen met Zijn oordelen, en als Hij komt zal Hij gewis overwinnen. In al deze last van Egypte wordt geen melding gemaakt van een buitenlandse vijand, die in hun land valt, maar God zelf zal tegen hen komen, en onder henzelf de oorzaken teweegbrengen van hun verderf. Hij komt op een wolk, buiten het bereik van tegenstand en weerstand. Hij komt haastig, op een snelle wolk, want hun oordeel toeft niet als de tijd er voor gekomen is. Hij rijdt op de vleugels van de wind, de glans en de pracht van aardse vorsten ver overtreffende, van de wolken maakt Hij Zijn wagen, Psalm 104:3. Als Hij komt zullen de afgoden van Egypte bewogen worden, weggenomen worden van voor Zijn aangezicht, en wellicht zullen zij vallen, zoals Dagon voor de ark. Isis, Osiris en Apis, de vermaarde afgoden van Egypte, onmachtig bevonden zijnde om hun aanbidders te helpen, zullen door hen verloochend en verworpen worden. De afgoderij had in Egypte dieper wortel geschoten dan in enig ander land, zelfs de ongerijmdste afgoderij, en toch zullen nu de afgoden bewogen worden, en zij zullen er zich over schamen. Toen de Heere Israël uitvoerde uit Egypte, had Hij gerichten geoefend aan hun goden, Numeri 33:4, geen wonder dus dat zij, als Hij komt, beginnen te beven. Als de Egyptenaren ten einde raad zijn, dan zullen zij hun afgoden vragen, en de bezweerders en de waarzeggers en de duivelskunstenaars raadplegen, vers 3, maar alles tevergeefs, zij zien, dat in weerwil daarvan, het verderf zich naar hen heenspoedt.

II. De krijgsmacht van Egypte, die vermaard was om haar dapperheid, zal geheel ontmoedigd wezen. Geen koninkrijk ter wereld heeft ooit een betere methode gehad om een staand leger te houden dan de Egyptenaren, maar nu zullen hun helden, die beroemd waren om hun kloekmoedigheid, bekend gemaakt worden als lafaards, het hart van de Egyptenaren zal smelten in het binnenste van hen, als was voor het vuur, vers 1, Egypte zal zijn bezinning verliezen, vers 3. Zij zullen geen neiging, geen vastberadenheid hebben, om stand te houden ter verdediging van hun land, hun vrijheid en hun eigendom, maar zullen gedwee en lafhartig alles overgeven aan de vijand en verdrukker, die in hun land is gevallen. De Egyptenaars

zullen als vrouwen zijn, vers 16. Op het minste alarm zullen zij verschrikt en in verwarring worden gebracht, zelfs zij, die in het centrum van het land wonen, in het midden ervan, en dus het verst verwilderd van gevaar, zullen even vol zijn van angst als degenen, die aan de grenzen wonen. Laat de stoutmoedigen en dapperen niet trots en gerust zijn, want God kan gemakkelijk de geest van de vorsten afsnijden, Psalm 76:13 en hun hart wegnemen, Job 12:24.

III. De Egyptenaren zullen verstrikt zijn in eindeloze twisten onder elkaar. Het zal niet nodig wezen een vreemde krijgsmacht op hen te laten aanrukken om hen te verderven, zij zullen elkaar vernielen, vers 2. Ik zal de Egyptenaren tegen de Egyptenaren verwarren. Daar deze verdeeldheden en vijandschappen hun zonde zijn, is God de werker er niet van, zij komen voort uit van de mensen begeerlijkheden, maar als rechter laat God ze toe om hen te straffen, en door hun verwoestende geschillen kastijdt Hij hen voor hun zondige overeenkomsten. Inplaats van elkaar te helpen en ieder op zijn plaats te arbeiden voor het algemene welzijn, zullen zij strijden een ieder tegen zijn broeder en een ieder tegen zijn naaste, die hij behoorde lief te hebben als zichzelf, stad tegen stad en koninkrijk tegen koninkrijk. Egypte was toen verdeeld in twaalf provincies of dynastieën, maar Psammetichus, de gouverneur van één ervan heeft, door ze allen tegen elkaar op te zetten, , zich ten slotte meester gemaakt van allen. Een koninkrijk, dat aldus tegen zichzelf verdeeld is, zal spoedig ten verderve worden gebracht. En, "quo discordia cives perduxit miseros!" O welk een ellende wordt er over een volk gebracht door hun onenigheid hun onderlinge geschillen! Daartoe wordt het gebracht door een verkeerde geest, een geest van tegenspraak, die de Heere heeft ingeschonken in het midden van hen, als een bedwelmende drank uit onderscheidene ingrediënten samengesteld voor de Egyptenaren, vers 14. De ene partij zal voor een zaak zijn om geen andere reden dan omdat de andere partij er tegen is, dat is een verkeerde geest, die, als hij zich mengt met de openbare aangelegenheden, de strekking heeft om de openbare belangen in de hoogste mate te schaden.

IV. Hun staatkunde zal falen, hun raad zal tot dwaasheid worden, als God de natie wil verderven, dan zal Hij haar raad verslinden, vers 3, door van de staatslieden het verstand weg te nemen, Job 12:20, of hen tegen elkaar op te zetten, zoals Husaï tegen Achitofel, of door Zijn voorzienigheid hun maatregelen verbrekende, zelfs als zij goed beroemd schijnen te zijn, zodat de vorsten van Zoan zot zijn geworden, zij maken elkaar tot dwazen, iedereen legt zijn eigen dwaasheid bloot, en de Goddelijke voorzienigheid maakt hen allen tot dwazen, vers 11. Farao had zijn wijze raadslieden, Egypte was vermaard om dezulken, maar hun raad is geheel onvernuftig geworden, zij hebben al hun overleg verloren, men zou denken dat zij idioten zijn geworden, van alle gezond verstand waren beroofd. Zo laat dan niemand roemen in zijn wijsheid, noch erop vertrouwen, noch op de wijsheid van hen, die hem omringen, want Hij, die het verstand geeft, kan als het Hem behaagt het wegnemen. En zeer waarschijnlijk zal het weggenomen worden van hen, die op hun staatkunde roemen, zoals Farao's raadslieden hier gedaan hebben, zich aanbevelen voor openbare posten van vertrouwen, en daarom snoeven op hun verstand. "Ik ben de zoon van de wijzen, van de God van de wijsheid, van de wijsheid zelf," zegt de een. "Mijn vader was een zeer voornaam raadsheer, in zijn dagen bekend en beroemd om zijn wijsheid of om de oudheid en waardigheid van zijn geslacht. "Ik ben," zegt een ander, de zoon van de oude koningen." De Egyptische edelen lieten zich zeer voorstaan op hun oudheid, fabelachtige registers overleggende van hun opvolging gedurende meer dan tien duizend jaren. Die neiging tot snoeven was toen zeer algemeen onder dit volk, zoals men zien kan in de geschiedverhalen van Herodotus, algemeen snoefde men er op dat Egypte enige duizenden jaren ouder was dan ieder ander volk. Doch waar zijn nu uw wijzen? vers 12.

Laat hen nu hun wijsheid tonen door te voorzien welk verderf over hun volk zal komen en het te voorkomen, indien zij kunnen. Laat hen met al hun bekwaamheid weten wat de Heere over Egypte besloten heeft, en zich dienovereenkomstig wapenen. Maar zoverre is het van hen om dit te doen, dat zij zelf feitelijk het verderf van Egypte bewerken en het verhaasten, vers 13. De vorsten van Nof zijn niet alleen zelf bedrogen, maar zij doen Egypte dwalen door hun koningen tot willekeurige handelingen te verleiden, waardoor zowel zij zelf als hun volk spoedig ten verderve gingen. "De regeerders van Egypte, die de steun en de hoekstenen zijn van zijn stammen, ondermijnen het zelf".

Het is treurig gesteld met een volk, als zij, die voor de veiligheid moeten zorgen, meewerken tot zijn verderf en ondergang, en als de geneesmeesters van de staat zijn ergste ziekte zijn, als de dingen, die tot de openbare vrede dienen, zo verborgen zijn voor de ogen van hen, aan wie de openbare zaken zijn toevertrouwd, dat zij zich in alles vergissen, altijd en voor alles verkeerde maatregelen nemen, zoals hier, vers 14. Zij hebben Egypte doen dwalen in al zijn doen. Iedere stap, die zij deden was een verkeerde stap, zij vergisten zich altijd, hetzij ten opzichte van het doel of van de middelen, en hun raad was weifelend en onzeker, zoals het waggelen en stamelen van een dronkaard, die zich om en omwendt in zijn uitspuwsel, en niet weet wat hij zegt of waar hij heengaat. Zie hoeveel reden wij hebben, om te bidden voor de raadsliden van de kroon en de staatsministers, die een grote steun en zegen zijn voor de staat, indien God hun de geest van de wijsheid geeft, maar geheel het tegendeel zijn, als Hij hun hart voor kloek verstand verbergt.

V. De staf van de regering zal verkeerd worden in een slang van tirannie en verdrukking, vers 4. "Ik zal de Egyptenaars overgeven in de hand van een harde heer, geen vreemdeling, maar iemand uit henzelf, en die over hen zal heersen naar erfrecht, maar een woest, wreed koning zal zijn en hen met hardheid zal regeren, hetzij de twaalf tirannen, die Sethon zijn opgevolgd, of liever Psammetichus, die de monarchie weer herstelde, want hij spreekt van een harde heer". Nu werd de wrede behandeling, die de Egyptische aandrijvers lang tevoren aan Gods Israël hebben aangedaan, herdacht tegen hen en kregen zij door een andere Farao betaald in hun eigen munt. Het is treurig gesteld met een volk, als de machthebbers, die tot stichters behoorden te zijn, tot afbreken en verwoesting zijn, en als zij door hen, die hen behoorden te regeren, ten ondergang worden gebracht, als dit de wijze is des konings, zoals het beschreven wordt - "in terrorem - ten einde af te schrikken", 1 Samuel 8:11.

VI. Egypte was beroemd om zijn rivier, de Nijl, die zijn rijkdom, zijn kracht en schoonheid was, en door hen vergoed werd. Nu wordt hier gedreigd, dat het water uit de zee zal verdrogen en de rivier zal verzilt en opdrogen, vers 5. De natuur zal hen hierin niet, zoals vroeger, begunstigen. Egypte werd nooit bevochtigd door regen van de hemel, Zacharia 14:18, weshalve de vruchtbaarheid van hun land geheel en al afhankelijk was van de overstroming van hun rivier. Indien deze dus opgedroogd is, dan zal hun vruchtbaar land spoedig in dorheid verkeren en hun oogsten zullen ophouden, al het gezaaide bij de stromen zal natuurlijk verdrogen, weggestoten worden en niet meer zijn, vers 7. Indien het papiergewas bij de stromen, zelfs aan de oevers ervan verdroogt, hoeveel te meer dan niet het koren, dat op grotere afstand ervan is, maar er de vochtigheid aan ontleent. Maar dit is nog niet alles: het uitdrogen van hun rivieren is de vernieling.

1. Van hun vestingen, want het zijn stromen van verdediging, vers 6, die de toegang tot het land bemoeilijken voor een vijand. Diepe rivieren zijn de sterkste verdedigingslinies, en het moeilijkst te forceren. Farao wordt gezegd een grote zeedraak te zijn, die in het midden van de rivieren ligt, en er door beschermd wordt, allen van rondom trotserende, Ezechiël 29:3. Maar deze zullen geledigd en opgedroogd worden, niet door een vijand, zoals Sanherib met

zijn voetzolen alle rivieren van de belegerde plaatsen verdroogd heeft, Hoofdstuk 37:25, en zoals Cyrus, die Babel ingenomen heeft door de Eufraat in vele stromen af te leiden, maar door de voorzienigheid Gods, die soms watertochten stelt tot een dorstig land, Psalm 107:33.

2. Het is het verderf voor hun vissers, vis was een groot voedingsmiddel voor de Egyptenaren, getuige de lage opmerking van de kinderen Israëls: wij gedenken aan de vissen, die wij in Egypte om niet aten, Numeri 11:5. Het opdrogen van de rivieren zal de vissen doden, Psalm 105:29, en dat zal hen te gronde richten, die vissers van beroep zijn, vis vangen, hetzij met de hengel of door het net uit te werpen vers 8.

a. Zij zullen treuren en kwijnen, omdat het met hun beroep gedaan is. Er is niets, waarover de kinderen van deze wereld zo van harte treuren als over het verlies van hetgeen waardoor zij geld plachten te verkrijgen: "Plolatur lacrymis amissa pecunia veris - Het zijn echte tranen, die gestort worden over verloren geld".

b. Het opdrogen van de rivieren zal ook hen te gronde doen gaan, die er hun werk van maakten om vis te bewaren, ten einde ze gereed bij de hand te hebben als er naar gevraagd werd. Er waren personen, die vijvers maakten voor vissen, vers 10, maar zij zullen verbroken worden, teleurgesteld worden in hun voornemen, hun bedrijf zal tenietgaan, hetzij wegens gebrek aan water om hun vijvers te vullen, of uit gebrek aan vis om er de vijvers van te voorzien. God kan middelen vinden om een land te beroven zelfs van datgene wat er de voornaamste voortbrengselen van zijn. De Egyptenaren kunnen zelf gedenken aan de vis, die zij vroeger om niet aten, maar waaraan zij nu zelfs voor geld niet komen kunnen. En wat hun verlies door de rivier nog verzwaarde was, dat het door hun eigen doen was, vers 6, zij zullen de rivieren ver terugdrijven. Hun koningen en voorname heren zullen ter voldoening van hun grillen en luimen het water uit de hoofdriever afleiden naar hun eigen huizen en hoven, en dat wel op grote afstand, hun eigen gemak en gerief stellende boven de algemene belangen van het publiek, en zo zal de kracht van de rivier tragsgewijze merkbaar afnemen.

Aldus brengen velen zich ten slotte groter nadeel toe dan zij denken.

1. Die wanen wijzer te zijn dan de natuur, beter voor zichzelf kunnen zorgen dan de natuur voor hen zorgt.

2. Die meer te rade gaan met hun particuliere belangen dan met het algemene welzijn. De zodanigen kunnen zichzelf behagen en strelen, maar zij kunnen zichzelf geen bevrediging schenken, die om aan een luim toe te geven, bijdragen tot openbare rampen, waarin zij toch zelf ten slotte moeten delen. Herodotus zegt ons dat Farao Necho - die niet lang daarna geregeerd heeft - het plan heeft opgevat om een waterweg aan te leggen van de Nijl naar de Rode Zee, een groot aantal werklieden gebruikte om daarvoor een kanaal te graven, maar hierdoor de rivier verzwakte, honderd twintig duizend personen van zijn volk verloor, en toch het werk onvoltooid heeft moeten laten.

VII. Egypte was beroemd om zijn linnenweverijen, maar dat bedrijf zal te gronde gaan. Salomo's kooplieden handelden met Egypte voor linnengaren 1 Koningen 10:28. Hun land leverde het beste vlas op, en de bekwaamste werklieden om het te bewerken. maar de werkers in het fijne vlas zullen beschaamd worden, vers 9, hetzij wegens gebrek aan vlas om te bewerken, of omdat er geen vraag was naar hetgeen zij bewerkt hadden, of zij geen gelegenheid hadden om het uit te voeren. Het kwijnen van de handel verzwakt een volk, en brengt het langzamerhand tot de ondergang. De handel van Egypte moet wel achteruitgaan, want, vers 15, Daar zal geen werk wezen voor de Egyptenaren, waarvoor zij gebruikt worden, en als er geen werk is, is er ook geen verdienste. Overal zal er stilstand zijn in de zaken, geen werk, hetwelk het hoofd of de staart, de tak of de bieve doen moge, niets voor hoog of laag, zwak of sterk, om te doen, het loon kwam teniet, Zacharia 8:10. De bloei van een rijk hangt

grotendeels af van de industrie van het volk, en de zaken zullen waarschijnlijk dan goed gaan, als alle handen aan het werk zijn, als het hoofd en de opperste tak het niet versmaden om te werken, en de arbeid van de staart en de bieze niet geminacht wordt. Maar als de geleerde stand geen bezigheid heeft, de voornaamste kooplieden geen koopwaren hebben, en de ambachtslieden niets te doen hebben, dan komt armoede over een volk als een wandelaar en als een gewapend man.

VIII. De Egyptenaren zullen door een algemene ontsteltenis bevangen worden, zij zullen beven en vrezén, vers 16, hetgeen een bewijs zal wezen van algemeen verval, en ook een middel en voorteken zal zijn van algemeen verderf. Twee dingen zijn het, die deze schrik bij hen teweegbrengen.

1. Wat zij horen van het land van Juda, dat zal een verschrikking wezen voor Egypte, vers 17. Als zij horen van de verwoestingen die daar aangericht zijn door het leger van Sanherib, zullen zij in aanmerking van de nabijheid bij Juda en van het nauwe bondgenootschap, dat er tussen hen was, tot de gevolgtrekking komen dat het nu weldra hun beurt zal zijn om aan dat zegevierende leger ten prooi te worden. Als het huis van hun buurman in brand staat, dan moeten zij wel zien dat zij zelf in gevaar zijn, en daarom zal iedere Egyptenaar, die melding maakt van Juda, in zichzelf bevreesd zijn, verwachende dat de bittere beker weldra in zijn handen gegeven zal worden.

2. Wat zij zien in hun eigen land. Zij zullen vrezén, vers 16, vanwege de beweging van de hand van de Heer, en vers 17, vanwege de raad van de Heere der heerscharen, die, te oordelen naar de beweging van Zijn hand, zij zullen denken tegen hen gericht te zijn, zowel als tegen Juda. Want indien het oordeel begint met het huis Gods waar zal het dan eindigen? Als dit aan het groene hout gedaan wordt, wat zal aan het dorre geschieden? Ziehier:

A. Hoe gemakkelijk God diegenen een schrik voor zichzelf kan maken, die niet alleen zelf gerust waren, maar een schrik zijn geweest voor allen, die rondom hen zijn. Het is slechts de beweging van Zijn hand over hen, of het leggen ervan op sommigen van hun naburen, en terstond zullen de stouthartigsten beven.

B. Hoezeer het ons betaamt om voor Gods aangezicht te vrezén, als Hij slechts Zijn hand over ons beweegt, en ons onder Zijn machtige hand te verootmoedigen, als zij ons slechts dreigt, inzonderheid als wij zien dat Zijn raad tegen ons bepaald en besloten is, want wie kan Zijn raad veranderen?

Jesaja 19:18 - 25 Door de dikke en dreigende wolk van de voorgaande profetie zien wij de zijn van de vertroosting heenbreken, en het is de zon van de gerechtigheid. God heeft nog genade weggelegd voor Egypte, en Hij zal het tonen, niet zozeer door hun handel te doen herleven en hun rivier weer vol te doen worden, als wel door de ware godsdienst onder hen te brengen, hen roepende en hen toelatende tot de aanbidding van de ene eeuwig levende en ware God, en deze zegeningen van de genade waren van veel meer waarde dan al de zegeningen van de natuur, Egypte verrijkt was. Er is ons geen gebeurtenis bekend, waarin deze profetie gezegd kan worden ten volle vervuld te zijn, tenzij dan door de bekering van Egypte tot het geloof van Christus, door de prediking (naar men veronderstelt) van de evangelist Markus en de stichting aldaar van vele gemeenten, die gedurende vele eeuwen gebloeid hebben. Veel profetieën van dit boek wijzen naar de dagen van de Messias, en waarom de ook niet deze? Het is niets ongewoons, dat van evangelie zegeningen en inzettingen gesproken wordt in de taal van de inzettingen van het oude testament. En in deze profetieën hebben de woorden te dien dage misschien niet altijd betrekking op hetgeen

onmiddellijk voorafgaat maar hebben zij een bijzondere betekenis, heenwijzende naar de dag, die zo lang tevoren was vastgesteld en waarvan zo dikwijls gesproken werd als de Opgang uit de hoogte deze duistere wereld zal bezoeken.

Maar de gissing van sommigen is niet onwaarschijnlijk, dat deze profetie ten dele vervuld is geworden toen de Joden, die uit hun eigen land gevlucht zijn om een toevlucht te zoeken in Egypte, toen Sanherib in hun land was gevallen, hun godsdienst meegebracht hebben, en door de benauwdheid, waarin zij verkeerden, tot grote ernst ontwaakt zijnde, een openbare en hartelijke belijdenis hebben afgelegd van hun godsdienst, en het middel was dat veel Egyptenaren er toe kwamen om hem te omhelzen, dat een voorbeeld en onderpand was van de overvloedige oogst van zielen, die voor God ingezameld zullen worden door de prediking van het evangelie van Christus. Josefus zegt ons ook dat Onias, de zoon van de hogepriester Onias als een vogelvrij - verklaarde wonende te Alexandrië in Egypte, verlof kreeg van Ptolomeus Philometer, die toen koning was, en Cleopatra, zijn gemalin, om een tempel te bouwen voor de God van Israël, zoals die te Jeruzalem, te Bubastis in Egypte. Hij beweerde volmacht daartoe te hebben door deze profetie in Jesaja, dat er een altaar voor de Heere zal zijn in Egypte. Josefus zegt dat de dienst van God er omstreeks drie honderd drie en dertig jaren in werd waargenomen, totdat de tempel gesloten werd door Paulinus, kort na de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen zie Josefus Antiq 13 c. 6 en de Bell Judaie, 17 c. 3 v. Maar de vrome Joden hebben altijd op die tempel gezien als zo'n grote onregelmatigheid en een belediging voor de tempel te Jeruzalem, dat wij niet kunnen veronderstellen dat deze profetie daarin haar vervulling verkregen heeft.

Merk op hoe de bekering van Egypte hier beschreven wordt.

I. Zij zullen de taal van Kanaän spreken, de heilige taal, de taal van de Schrift, zij zullen haar niet slechts verstaan, maar haar gebruiken vers 18, zij zullen die taal onder hen invoeren en er gaarne en vrijwillig gebruik van maken in hun gesprekken met het volk van God, en niet, zoals zij plachten, door een tolk, Genesis 42:23. Bekerende genade zal door het hart te veranderen ook waar het hart vol van is daar loopt de mond van over. Vijf steden in Egypte zullen deze taal spreken, er zullen zoveel Joden in Egypte komen wonen, en zij zullen er zo vermenigvuldigen, dat zij spoedig vijf steden zullen vullen, een ervan zal de stad Heres zijn, of de stad van de zon, Heliopolis, waar de zon werd aanbeden, de beruchtste van al de Egyptische steden wegens afgoderij, zelfs daar zal een heerlijke reformatie plaats hebben, zij zullen er de taal van Kanaän spreken. Of, het kan aldus opgevat worden, :Voor elke vijf steden, die de (godsdienst zullen omhelzen, zal er één wezen (een zesde van de steden van Egypte), die hem zal verwerpen, en deze zal genoemd zijn een stad des verderfs omdat zij de methode des heils afwijst.

II. Zij zullen zweren de Heere der heerscharen niet slechts bij Hem zweren, Hem de eer gevende van zich op Hem te beroepen, zoals alle volkeren zwoeren bij de goden, die zij aanbaden, maar zij zullen door een plechtige eed en gelofte zich wijden aan Zijn eer en zich verbinden tot Zijn dienst. Zij zullen zweren om Hem met een vast voornemen des harten aan te kleven, en Hem niet nu en dan, maar voortdurend te zullen aanbidden. Zij zullen Hem trouw zweren als hun Koning, aan Christus aan wie al het oordeel is overgegeven.

III. Zij zullen de openbare eredienst van God oprichten in hun land, vers 19. de Heere zal een altaar hebben in het midden van Egypte land, een altaar, waarop zij de Heere slachtoffer en spijsoffer zullen brengen, vers 21, daarom moet het geestelijk verstaan worden. Christus, het grote altaar, die iedere gave heiligt, zal daar erkend worden, en de evangelie offeranden van gebed en lofzegging zullen er geofferd worden, want naar de wet van Mozes moest er geen ander altaar voor brandoffers en spijsoffers zijn dan dat te Jeruzalem. In Christus Jezus is alle

onderscheid van volk weggenomen en een geestelijk altaar, een evangeliekerk in het midden des lands van Egypte, is Gode even welbehaaglijk als één in het midden van het land Israëls en geestelijke offeranden van geloof en liefde en een boetvaardig hart zijn de Heere meer welbehaaglijk dan een var of een stier.

IV. Het volk zal een godsdienstig aanzien hebben, en er zal openlijk belijdenis van de godsdienst worden gedaan, merkbaar voor iedereen, die onder hen komt of met hen verkeert, niet alleen in het hart des lands, maar zelfs aan de grenzen, er zal een opgericht teken zijn aan hun landpaal voor JEHOVAH tot Zijn eer, zoals er tevoren zulke tekenen opgericht waren ter ere van valse goden. Zodra een vreemdeling de grenzen van Egypte naderde, kon hij spoedig gewaar worden welke God daar aangebeden werd. Zij, die God dienen, moeten zich niet schamen Hem te erkennen en te belijden, maar zich beijveren om alles te doen, wat als een teken en getuigenis voor de Heere der heerscharen kan dienen, dat Hij zelfs in Egypteland enige getrouwe aanbidders had, die roemden in hun betrekking tot Hem, en Zijn naam tot hun sterke toren of bolwerk maakten op hun grenzen, waarmee zij versterkt waren tegen alle aanvallers.

V. In benauwdheid zijnde, zullen zij tot God bidden, Hem zoeken, en Hij zal van hen gevonden worden. En dit zal een teken en getuigenis zijn voor de Heere der heerscharen, dat Hij een God is, die het gebed hoort van alle vlees, dat tot Hem komt, vers 20. Zie Psalm 65:3. Als zij tot God roepen vanwege hun verdrukking, de harde heren, die over hen zullen heersen, vers 4, zal Hij zich van hen laten verbidden, vers 22, terwijl Hij gezegd had aan Zijn volk Israël, die het zelf verkozen hadden om zo'n koning te hebben, dat, als zij tot Hem zullen roepen vanwege hun koning, Hij hen niet zal verhoren, 1 Samuel 8:18.

VI. Zij zullen deel hebben aan de grote Verlosser. Toen zij onder de verdrukking waren van harde heren, heeft God hun misschien soms machtige verlossers verwekt, zoals Hij die voor Israël verwekt heeft in de tijd van de Richteren, en door hen heeft Hij, hoewel Hij het land geslagen had, het wederom genezen, en op hun terugkeer tot God in de weg van de plicht, keerde Hij tot hen weer in de weg van de genade, en herstelde de breuken van hun wankelende staat, want de boetvaardige Egyptenaren zullen dezelfde gunst bij God vinden, die de boetvaardige Ninevieten bij Hem gevonden hebben. Maar al die verlossingen, die voor hen gewrocht werden, waren evenals die welke voor Israël gewrocht werden, slechts typen en afschaduwingen van de evangelieverlossing. Ongetwijfeld is Jezus Christus de Heiland, de grote overste van wie hier gesproken wordt, van wie God de blijde boodschap zal zenden aan de Egyptenaren, en door wie Hij hen zal verlossen uit de hand van hun vijanden, opdat zij Hem zouden dienen zonder vrees, Lukas 1:74, 75. Jezus Christus heeft de heidense volken verlost van de dienst van stomme afgoden, en heeft zelf de gevangenen vrijheid gepredikt en verkregen.

VII. De kennis van de Heere zal onder hen de overhand hebben, vers 21.

1. Zij zullen de middelen van de kennis hebben. Gedurende vele eeuwen was alleen in Juda God bekend, want daar alleen werden de levende orakelen gevonden, maar nu zal de Heere en Zijn naam en wil in Egypte bekend zijn. Dit kan misschien ten dele zien op de vertaling van het oude testament van het Hebreeuws in het Grieks door de LXX, die gedaan werd te Alexandrië in Egypte op bevel van Ptolomeus, koning van Egypte, en het was voor de eerste maal, dat de Schriften in een andere taal werden overgezet, met behulp daarvan (de Griekse monarchie had haar taal ingevoerd in Egypte) werd de Heere de Egyptenaren bekend, en het was een middel dat Hij nog verder bekend zal worden en een gelukkig voorteken daarvan.

2. Zij zullen de genade hebben om van dat middel gebruik te maken, er is beloofd, niet alleen dat de Heere bekend zal zijn aan Egypte, maar dat de Egyptenaren de Heere zullen kennen, ze zullen het licht ontvangen en welkom heten, dat hun wordt geschonken, en zich aan de kracht ervan onderwerpen. de Heere is bekend aan ons volk maar ik vrees dat er velen van ons volk zijn die de Heere niet kennen. Maar de belofte van het Nieuwe Verbond luidt, dat zij allen de Heere zullen kennen, van de kleinste aan tot de grootste toe, welke belofte vast is al nakomelingen. De uitwerking van deze kennis van God is dat zij de Heere een gelofte zullen beloven en betalen. Want diegenen kennen de Heere niet op de rechte wijze, die of niet bereid zijn om zich aan de Heere te verbinden, of hun verplichtingen niet nakomen.

VIII. Zij zullen in de gemeenschap van de heiligen komen, aan de Heere verbonden zijnde, zullen zij toegevoegd worden aan de gemeente, en met al de heiligen tot een lichaam verenigd zijn.

1. Alle vijandschap zal gedood zijn. Dodelijke veten bestaan tussen Egypte en Assyrië, dikwijls hebben zij elkaar beoorloofd, maar nu zal er een gebaande weg wezen van Egypte in Assyrië, vers 23, een gelukkige gemeenschap gevestigd worden tussen de twee volken, zij zullen handel drijven met elkaar, en alles wet er tussen hen voorvalt zal vriendschappelijk wezen. De Egyptenaren zullen de ware God dienen, Hem aanbidden met de Assyriërs en daarvoor zullen de Assyriërs in Egypte komen en de Egyptenaren in Assyrië. Het betaamt hun die gemeenschap hebben met dezelfde God door dezelfde Middelaar, om vriendelijke betrekkingen te onderhouden met elkaar. De gedachte, dat wij elkaar ontmoeten voor dezelfde troon van de genade en tezamen de zaak van de godsdienst dienen, moet een einde maken aan alle verbittering en vijandschap, en onze harten in heilige liefde aan elkaar verbinden.

2. De heidense volken zullen niet alleen met elkaar verenigd zijn in de schaapskooi van Christus, de grote herder, maar zij zullen allen verenigd zijn met de Joden. Als Egypte en Assyrië deelgenoten zullen zijn in de dienst van God, zal Israël de derde met hen wezen, vers 24 zij zullen een drievoudig snoer worden, dat niet licht verbroken kan worden, de ceremoniële wet, die gedurende lange tijd de scheidsmuur is geweest tussen Joden en heidenen, zal weggenomen worden, en dan zullen zij één kudde worden onder één herder. Aldus verenigd zullen zij een zegen zijn in het midden des lands, en de Heere der heerscharen zal hen zegenen, vers 24, 25.

a. Israël zal een zegen zijn voor hen allen, omdat uit hen, voor zoveel het vlees aangaat, Christus is voortgekomen, en zij waren de natuurlijke takken van de goede olijfboom, die oorspronkelijk zijn wortel en vettigheid deelachtig waren, terwijl de heidenen er slechts op ingeënt waren, Romeinen 11:17. Israël lag tussen Egypte en Assyrië, en was een zegen voor hen, beide door hen elkaar te doen ontmoeten in dat woord van de Heer, hetwelk is uitgegaan van Jeruzalem, en die kerk, welke het eerst werd opgericht in het land Israëls, "qui conveniunt in aliquo tertio inter se conveniënt" - zij die zich ontmoeten in een derde, ontmoeten elkaar. Israël is die derde, in wie Egypte en Assyrië overeenkomen, en daarom is Israël een zegen, want diegenen zijn een wezenlijke en grote zegen voor hun geslacht, die het middel zijn om degenen te verenigen, die onenig met elkaar geweest zijn.

b. Zij zullen allen een zegen wezen voor de wereld, dat is de christelijke kerk, samengesteld uit Joden en heidenen, zij is de schoonheid, de rijkdom en de steun van de wereld.

c. Zij zullen allen van de Heere gezegend zijn:

(1). Zij zullen allen door Hem erkend worden als de Zijnen. Hoewel Egypte voorheen een diensthuis is geweest voor het volk van God, en Assyrië hen onrechtvaardig heeft aangevallen, zal dit alles nu vergeven en vergeten zijn, en zij zullen bij God even welkom

wezen als Israël. Zij zijn allen gelijk Zijn volk, die Hij onder Zijn bescherming neemt, zij zijn door Hem geformeerd, want zij zijn het werk van Zijn handen, niet slechts als een volk maar als Zijn volk. Zij zijn geformeerd voor Hem, want zij zijn Zijn erfdeel, dierbaar in Zijn ogen, en Hem dierbaar, en van wie Hij Zijn cijns van eer ontvangt in deze lagere wereld.

(2). Zij zullen gezamenlijk door Hem als de Zijnen erkend worden de Zijne in samenstemming, zij zullen allen delen in één en dezelfde zegen. Zij nu, die verenigd zijn in de liefde en de zegen van God, behoren daarom ook in liefde met elkaar verenigd te zijn.

HOOFDSTUK 20

1 In het jaar, toen Tartan naar Asdod kwam, als hem Sargon, de koning van Assyrië gezonden had, toen hij krijg voerde tegen Asdod, en het innam; 2 Ter zelfder tijd sprak de HEERE, door de dienst van Jesaja, de zoon van Amoz, zeggende: Ga heen, en ontbind de zak van uw lendenen, en doe uw schoenen van uw voeten. En hij deed alzo, gaande naakt en barrevoets. 3 Toen zeide de HEERE: Gelijk als Mijn knecht Jesaja naakt en barrevoets wandelt, drie jaren, tot een teken en wonder over Egypte en over Morenland; 4 Alzo zal de koning van Assyrië voortdrijven de gevangenen der Egyptenaren, en de Moren, die weggevoerd zullen worden, jongen en ouden, naakt en barrevoets, en met blote billen, de Egyptenaren tot schaamte. 5 En zij zullen verschrikken en beschaamd zijn van de Moren, op dewelke zij zagen, en van de Egyptenaars, hun roem. 6 En de inwoners van dit eiland zullen te dien dage zeggen: Ziet, alzo is het gegaan dien, opwelken wij zagen, werwaarts wij heenvloden om hulp, om gered te worden van het aangezicht des konings van Assyrië; hoe zullen wij dan ontkomen?

Dit hoofdstuk is een voorzegging van de wegvoering in gevangenschap van grote menigten beide van Egyptenaren en van Ethiopiërs door de koning van Assyrië. Hier is:

I. Het teken, waarbij dit voorzegd werd, hetwelk was dat de profeet voor een tijd barrevoets en schier naakt ging, zoals een gevangene, vers 1, 2.

II. De verklaring van dat teken met toepassing op Egypte en Ethiopië, vers 3 - 5. Het goede gebruik, dat het volk van God behoort te maken hiervan hetwelk daarin bestaat, dat zij nooit op een vlezen arm vertrouwen moeten, omdat zij hierdoor zichzelf bedriegen, vers 6.

Jesaja 20:1 - 6

Als Koning van de volken brengt God hier een zware ramp over Egypte en Morenland, maar als Koning van de heiligen doet Hij er goed uit voortkomen voor Zijn volk. Let op:

I. De datum van de profetie, het was in het jaar dat Asdod, een sterke stad van de Filistijnen (maar die, naar sommigen denken, onlangs door Hiskia herovert werd, toen hij de Filistijnen sloeg tot Gaza toe, 2 Koningen 18:8,) belegerd en ingenomen werd door een Assyrisch leger. Het is onzeker welk jaar van Hiskia dit geweest is, maar de gebeurtenis was zo merkwaardig, dat zij, die toen geleefd hebben, door dit teken de tijd er van tot op een jaar konden vaststellen. Hij, die toen koning van Assyrië was, was Sargon geheten, sommigen denken dat hij dezelfde is, die elders Sanherib wordt genoemd, anderen denken dat hij diens onmiddellijke voorganger was, en Salmanezar was opgevolgd. Tartan, die de generaal of opperbevelhebber was van deze expeditie, was één van de officieren van Sanherib, door hem gezonden om in vereniging met Rabsaké de oorlog te verklaren aan Hiskia, 2 Koningen 18:17.

II. Dat Jesaja tot een teken werd gemaakt door zijn ongewone kledij als hij op straat ging. Hij was voor zijn eigen volk een teken geweest van de treurige tijden, die gekomen waren en nog

komen zullen over hen, door de zak, waarmee hij zich gedurende enige tijd bekleed had. Sommigen denken dat hij dit gewaad van een rouwdragende had aangetrokken bij gelegenheid dat de tien stammen gevankelijk weggevoerd werden, anderen denken dat een zak zijn gewone kleding was als profeet, om te tonen dat hij van de wereld gestorven was, en er zich aan te gewennen ontberingen te verduren, zachte kleren behoren meer bij hen, die in de paleizen van de koningen verkeren, Mattheüs 11:8, dan aan hen, die op Gods boodschappen uitgaan. Elia droeg een harig kleed, 2 Koningen 1:8, evenzo Johannes de Doper, Mattheüs 3:4, en zij, die voorgaven profeten te zijn, ondersteunden hun beweren door een haren mantel te dragen, Zacharia 13:4.

Maar Jesaja heeft orders ontvangen om de zak van zijn lenden te ontbinden, niet om hem te verwisselen met betere kleren, meer om in het geheel geen aan te doen, geen bovenkleed, geen mantel, of overrok, maar alleen zijn onderklederen aan te houden, zijn hemd, naar wij kunnen veronderstellen, zijn vest en broek, en hij moet zijn schoenen uitdoen, en barvoets gaan, zodat hij, in vergelijking met het gewaad, dat anderen aanhadden, en dat, hetwelk hij gewoonlijk zelf droeg, gezegd kon worden naakt te gaan. Dit was hard voor de profeet, het was een vlek op zijn eer, en zal hem blootstellen aan smaad en minachting en aan bespottung, de jongens op straat zullen hem naropen, hem uitjouwen, en zij, die een gelegenheid tegen hem zochten, zullen zeggen: de profeet is een dwaas, de man des Geestes is onzinnig, Hoséa 9:7. Het zou ook zijn gezondheid kunnen benadelen, hij kon kou vatten, hetgeen hem koorts kon bezorgen, hem het leven kon kosten, maar God gebod hem dit te doen, ten einde een bewijs te geven van zijn gehoorzaamheid aan God ten opzichte van een zeer moeilijk gebod, en aldus de ongehoorzaamheid van het volk aan de gemakkelijkste en redelijkste voorschriften te beschamen. Als wij op de weg zijn van onze plicht, dan kunnen wij de zorg voor onze eer en onze veiligheid gerust aan God overlaten. Het hart van dit volk was zeer stompsinnig, wat zij alleen maar hoorden maakte geen indruk op hen, zij moeten onderwezen worden door tekenen, en daarom moet Jesaja dit doen tot hun stichting, was het kleed aanstotelijk, het doel was heerlijk, waarvoor een profeet van de Heere zich niet behoefde te schamen.

III. Het tonen van dit teken, vers 3, 4. Het was bedoeld om te kennen te geven dat de Egyptenaren en de Ethiopiërs gevankelijk weggevoerd zullen worden door de koning van Assyrië, even naakt, of in lompen gehuld, in even schamele, schunnige kledij als Israël geweest is. God noemt hem Zijn dienstknecht Jesaja, omdat hij zich inzonderheid in deze zaak van God een gewillige getrouwe en gehoorzame dienstknecht had betoond, en juist om deze zaak, om welke anderen misschien om hem lachten, roemde God in hem. Gehoorzamen is beter dan offerande, het behaagt God en looft Hem meer, en zal meer door Hem geprezen worden.

Jesaja wordt gezegd drie jaren naakt en barvoets te zijn gegaan, telkens als hij gedurende die tijd optrad als profeet, maar sommigen houden het er voor dat deze drie jaren geen betrekking hebben op het teken, maar op de zaak, die betekend werd. Hij wandelt naakt en barvoets, en dan volgt in het oorspronkelijke een punt, al heeft hij dit slechte eenmaal gedaan, dan was dit nog genoeg om aan allen, die om hem heen waren, aanleiding te geven om te vragen wat de betekenis er van was, of, zoals sommigen denken, hij deed het drie dagen, een dag voor een jaar, en dit voor een driejarig teken en wonder, voor een teken van hetgeen over drie jaren geschieden zal, of van hetgeen drie jaren zal duren.

Drie opeenvolgende veldtochten zal het Assyrische leger doen om de Egyptenaren en Ethiopiërs ten onder te brengen, en hen op deze barbaarse wijze weg te voeren, niet alleen de krijgslieden, die op het slagveld gevangen werden genomen, maar de inwoners, oud en jong, en het was een aangrijpend, treurig gezicht, dat medelijden moest opwekken in ieder, die nog enig gevoel had om hen, die hun leven lang goed gekleed waren geweest, nu van hun kleren

berooft te zien, zodat zij nauwelijks genoeg hadden om hun naaktheid te bedekken. Op deze omstandigheid in hun gevangenschap wordt zeer bijzonder nadruk gelegd in de voorzegging, om op hen, voor wie de profetie werd uitgesproken, een zoveel diepere indruk te maken. Er wordt uitdrukkelijk gezegd dat het de Egyptenaren tot schaamte was, vers 4, omdat de Egyptenaren een hoogmoedig volk waren, en dus de smaad een zoveel grotere schande voor hen was, hoe hoger zij zich verheven hadden, hoe dieper hun val was, zowel in hun eigen ogen als in die van anderen.

IV. De toepassing hiervan, vers 5, 6.

1. Allen, die op de Egyptenaren en de Ethiopiërs hadden gesteund, of op enigerlei wijze in betrekking tot hen hadden gestaan, schaamden zich nu over hen, en waren bevreesd om nog iets met hen van doen te hebben. De landen, die in gevaar waren om door de Assyriërs geteisterd of overmeesterd te worden, verwachtten dat Tirhaka, koning van Ethiopië, met zijn talrijke krijgsmacht de voortgang van hun zegevierende wapenen zou stuiten, en een beschermende slagboom zou zijn voor zijn bureu, en met nog groter gerustheid roemden zij dat Egypte, een rijk zo vermaard om zijn wijsheid en onverschrokken kriegsbedrijven, hen zou noodzaken het beleg van Asdod op te heffen om zich in allerijl terug te trekken, maar, in plaats hiervan, hebben zij door hun poging om hen tegen te staan, slechts zichzelf blootgesteld, en hun eigen land hun ten prooi doen worden. Hierop hebben allen van rondom zich geschaamd, dat zij zich ooit voordeel hebben beloofd van twee zo zwakke en lafhartige volken, en nu waren zij meer dan ooit bevreesd voor de toenemende macht van de koning van Assyrië, voor wie Egypte en Ethiopië bleken slechts als doornen en distelen te zijn, gebruikt om een verterend vuur te blussen of tegen te houden, maar het slechts des te heviger hebben doen branden. Zij, die enigerlei schepsel tot hun verwachting en roem stellen, en het dus in de plaats stellen van God, zullen er zich vroeg of laat over schamen, en hun teleurstelling er in zal hun vrees slechts doen toenemen. Zie Ezechiël 29:6, 7.

2. Inzonderheid zullen de Joden overtuigd worden van hun dwaasheid om op zulke gebroken rietstaven te steunen, en wanhopen aan enigerlei hulp van hen, vers 6. De inwoners van dit eiland, het land van Juda, gelegen aan de zee, hoewel er niet door omgeven, van dit land, aldus de kanttekening, aan een ieder zullen thans de ogen geopend zijn, en zij zullen zeggen: "Zie, zo is onze verwachting zo ijdel, zo dwaas, en daartoe zal het dan nu komen". Wij zijn weggevlucht naar de Egyptenaren en de Ethiopiërs om hulp te verkrijgen, en hebben gehoopt door hen verlost te worden van de koning van Assyrië, maar nu zij aldus verbroken zijn, "hoe zullen wij dan ontkomen, wij, die niet in staat zijn zulke legers te velde te brengen als zij?" Zij, die op schepselen vertrouwen, zullen teleurgesteld worden en zullen beschaamd gemaakt worden over hun vertrouwen, want 's mensen heil is ijdelheid en tevergeefs verwacht men het van de heuvelen en de menigte van de bergen. Teleurstelling in ons vertrouwen op schepselen moet ons, in plaats van ons tot wanhoop te brengen, zoals hier (hoe zullen wij dan ontkomen?) heendrijven naar God want indien wij tot Hem vluchten om hulp, zullen wij in onze verwachting niet bedrogen uitkomen.

HOOFDSTUK 21

1 De last der woestijn aan de zee. Gelijk de wervelwinden in het zuiden heen doorgaan, zal hij uit de woestijn komen, uit een vreselijk land. 2 Een hard gezicht is mij te kennen gegeven: die trouweloze handelt trouweloos, en die verstoorder verstoort; trek op, o Elam! beleger ze, o Media! Ik heb al haar zuchting doen ophouden. 3 Daarom zijn mijn lendenen vol van grote krankheid, bange weeën hebben mij aangegrepen, gelijk de bange weeën van een, die baart; ik krom mij van horen, ik word ontsteld van het aanzien. 4 Mijn hart dwaalt, gruwen verschrikt mij, de schemering, waar ik naar verlangd heb, stelt Hij mij tot beving. 5 Bereid de tafel, zie toe, gij wachter! eet, drink; maakt u op, gij vorsten, bestrijkt het schild! 6 Want aldus heeft de Heere tot mij gezegd: Ga heen, zet een wachter, laat hem aanzeggen, wat hij ziet. 7 En hij zag een wagen, een paar ruiters, een wagen met ezels, een wagen met kemels; en hij merkte zeer nauw op, met grote opmerking. 8 En hij riep: Een leeuw, Heere! ik sta op de wachttoren geduriglijk bij dag, en op mijn hoede zet ik mij ganse nachten. 9 En zie nu, daar komt een wagen mannen, en een paar ruiters! Toen antwoordde hij, en zeide: Babel is gevallen, zij is gevallen! en al de gesneden beelden harer goden heeft Hij verbroken tegen de aarde. 10 O mijn dorsing, en de tarwe mijns dorsvloers! wat ik gehoord heb van de Heere der heirscharen, de God Israëls, dat heb ik ulieden aangezegd. 11 De last van Duma. Men roept tot mij uit Seir: Wachter! wat is er van de nacht? Wachter! wat is er van de nacht? 12 De wachter zeide: De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht; wilt gijlieden vragen, vraagt; keert weder, komt.

13 De last tegen Arabie. In het woud van Arabie zult gijlieden vernachten, o gij reizende gezelschappen van Dedanieten! 14 Komt de dorstige tegemoet met water; de inwoners des lands van Thema zijn de vluchtende met zijn brood bejegend. 15 Want zij vluchten voor de zwaarden, voor het uitgetrokken zwaard, en voor de gespannen boog, en voor de zwarigheid des krijgs. 16 Want also heeft de Heere tot mij gezegd: Nog binnen een jaar, gelijk de jaren eens dagloners zijn, zo zal de heerlijkheid van Kedar ten ondergaan. 17 En het overgebleven getal der schutters, de helden der Kedarenen, zullen minder worden, want de HEERE, de God Israëls heeft het gesproken. In dit hoofdstuk hebben wij een profetie van treurige tijden, die komen zullen, en van zware lasten:

I. Over Babel, hier DE WOESTIJD DER ZEE genoemd dat zij verwoest en vernield zal worden door de Meden en Perzen met een verschrikkelijk verderf, waarvan Gods volk echter voordeel zal hebben, vers 1 - 10.

II. Over Duma, of Idumea, vers 11, 12.

III. Over Arabië of Kedar, de verwoesting van dat land was zeer nabij, vers 13 - 17. Tot deze en andere natiën, waarmee de vorsten en het volk van Israël zoveel te doen hadden, moesten Israëls profeten wel iets te zeggen hebben, er moet van buitenlandse zaken nota worden genomen zowel als van binnenlandse aangelegenheden, en naar tijdingen van buitenslands moet gevraagd worden zowel als naar berichten uit het eigen land.

Jesaja 21:1 - 10

Een last van Babel hebben wij tevoren reeds gehad, Hoofdstuk 13, hier hebben wij wederom een voorzegging van haar val. God oordeelde het geschikt om Zijn volk het geloof aan deze gebeurtenis in te prenten door regel op regel, omdat Babel soms voorgaf hun vriendelijk gezind te zijn zoals Hoofdstuk 39:1, en God wilde hen hierdoor waarschuwen om niet te vertrouwen op die vriendschap, en soms hun wezenlijk vijandig was, en God wilde hen hierdoor waarschuwen om die vijandschap niet te vrezen. Babel is getekend voor het verderf, en allen, die Gods profeten geloven, kunnen in die spiegel haar zien wankelen, haar zien tuimelen zelfs dan, als zij haar met het oog van de zinnen of van het verstand, zien bloeien, haar zien neerzitten als een koningin. Babel wordt hier de woestijn van de vlakte, of van de

zee genoemd, want het was een vlak land, vol van meren als kleine zeeën, en was overvloedig bewaterd door de vele zijstromen van de Eufraat. Babel begon pas onlangs vermaard te worden, daar Ninevé haar in glans overtrof, terwijl de monarchie in de Assyrische handen was, maar binnen weinig tijds werd ze de koningin van de koninkrijken en voordat zij op dat toppunt van grootheid was gekomen in de tijd van Nebukadnézar, heeft God door deze profeet reeds haar val voorzien, telkens en nogmaals, opdat Zijn volk niet verschrikt zou zijn door haar opkomst en bloei, noch aan hulp en uitredding zou wanhopen, als zij er ter bestemder tijd de gevangenen van zullen zijn, Job 5:3, Psalm 37:35, 36. Soms wordt zij hier een woestijn genoemd, omdat zij, hoewel zij nu een volkrijke stad was, in verloop van tijd tot een woestijn zal gemaakt worden. En het verderf, de ondergang van Babel wordt daarom zo dikwijls door deze evangelische profeet geprofeteerd, omdat het een type en afschaduwing was van het verderf van de mens van de zonde de grote vijand van de Nieuw-Testamentische kerk, die voorzien is in de Openbaring in vele uitdrukkingen, die aan deze profetieën zijn ontleend, en daarom door hen, die de profetieën van dat boek willen verstaan, geraadpleegd en vergeleken moeten worden. Hier is:

I. De krachtige aanval, die de Meden en Perzen op Babel doen zullen, vers 1, 2. Zij zullen komen uit de woestijn, uit een vreselijk land. Het noordelijk deel van Medië en Perzië waar hun soldaten meestal opgeleid werden was woest en bergachtig, vreselijk voor vreemdelingen, die er doortrokken, en krijgslieden voortbrengende, die zeer geducht waren. Elam, Perzië, wordt opgeroepen, om op te rukken tegen Babel, en gezamenlijk met de krijgsmacht van de Meden haar te belegeren. Als God werk van dien aard te doen heeft, dan zal Hij de geschikte werktuigen er voor vinden, al is het ook in een woestijn, een vreselijk land. Deze troepen komen als wervelwinden in het zuiden zo plotseling, zo krachtig en zo vreselijk zo'n geweldig gedruis zullen zij maken en zo zullen zij alles wat hun in de weg is ter neerwerpen. Zoals dit gewoonlijk gaat in zo'n geval, sommige deserteurs zullen tot hen overlopen, de trouweloze handelt trouweloos. De geschiedschrijvers verhalen ons van Gadatas en Gobryas, twee grootwaardigheidbekleders van het Babylonische rijk, die naar Cyrus overliepen, en wél bekend zijnde met al de toegangen tot de stad, een bende direct heenvoerden naar het paleis, waar Belsazar gedood werd. Zo heeft met behulp van de trouweloze die trouweloos handelde, de verstoorder verstoord. Sommigen lezen dit aldus: Er zal een bedrieger zijn van die bedrieger, Babel, en een verstoorder van die verstoorder. Of - hetgeen op hetzelfde neerkomt - de trouweloze heeft één gevonden, die trouweloos handelt, en de verstoorder één, die verstoort, zoals het verklaard wordt in Hoofdstuk 33:1. De Perzen zullen de Babyloniërs betalen in hun eigen munt. Ze, die door bedrog en geweld, misleiding en plundering, onrechtvaardige oorlogen en bedrieglijke verdragen, een prooi hebben gemaakt van hun burens, zullen hun gelijke ontmoeten, één, die tegen hen opgewassen is, en door dezelfde methode zal nu van hen een prooi gemaakt worden.

II. De verschillende indruk, die hierdoor gemaakt werd op hen, die er in Babel belang bij hadden.

1. Voor de arme verdrukte gevangenen zal het een zeer welkome tijding wezen, want hun was lang tevoren gezegd, dat Babels verwoester hun bevrijder zal wezen en daarom zullen, als zij horen dat Elam en Medië gekomen zijn om Babel te belegeren, al hun zuchtingen ophouden, zij zullen niet langer hun banen met de wateren van de Eufraat vermengen, maar hun harpen weer ter hand nemen, en glimlachen als zij Sion gedenken, terwijl zij tevoren bij de gedachte er aan geweend hebben. Want om het kermen van de nooddriftige zal de ontfermende God ter bestemder tijd opstaan, Psalm 12:6. Hij zal hun juk van hun hals verbreken, de roede van de goddeloosheid van hun lot wegnemen, en aldus hun zuchtingen doen ophouden.

2. Voor de trotse verdrukkings zal het een hard gezicht zijn, vers 2, inzonderheid voor de koning van Babel, en het schijnt dat hij het is, die hier voorgesteld wordt als treurende over zijn onvermijdelijk lot, vers 3, 4. Daarom zijn mijn lenden vol van grote ziekte, bange weeën hebben mij aangegrepen enz., hetgeen letterlijk vervuld is in Belsazar, want in dezelfde nacht, waarin zijn stad ingenomen en hij zelf gedood werd, veranderde zich op het zien van een hand, die mystieke letters op de muur schreef, de glans van de koning, en zijn gedachten verschrikten hem, en de banden van zijn lenden werden los, en zijn knieën stietsen tegen elkaar aan, Daniel 5:6. En toch was dit slechts het begin van de smarten, het kon niet anders of Daniëls ontcijfering van het schrift moest zijn verschrikking vermeederen, en het alarmsein, dat onmiddellijk volgde, dat de uitvoerders van het vonnis aan de deur waren, zal er de voltooiing van zijn. En de woorden "de nacht van mijn vermaak heeft Hij in verschrikking voor mij omgekeerd", vers 4, verwijzen duidelijk naar deze verzwarende omstandigheid van Belsazars val, namelijk dat hij gedood werd toen hij aan zijn maaltijd was en zijn feestvreugde op het hoogst was, met zijn wijnbekers en zijn bijvrouwen om zich heen, en duizend van zijn rijksgroten met hem feestvierende, die nacht van zijn vermaak, toen hij zich het grootste genot voorstelde in de voldoening van zijn lusten, met een bijzondere trotsering daarbij van God en godsdienst in de ontwijding van de tempelvaten - dat was de nacht, die in al deze verschrikking werd veranderd. Laat dit een krachtige aansporing voor ons zijn, om ons terug te houden van ijdele vrolijkheid en zinnelijke genietingen, en ons verbieden om er de vrije teugel aan te vieren, dat wij niet weten in welke rouw onze vrolijkheid zal eindigen, noch hoe spoedig het lachen in wenen veranderd zal worden - maar dit weten wij, dat om al deze dingen God ons in het gericht zal doen komen, zo laat ons dan altijd beving met onze blijdschap vermengen.

III. Een voorstelling van de houding, waarin Babel zal zijn, als zij door de vijand verrast en overvallen zal worden, geheel en al in feest, vrolijkheid, vers 5. "Bereid de tafel, met alle soorten van lekkernijen. Zie toe, gij wachter, laat de wachters in de wachttorens gesteld worden, terwijl wij eten en drinken in alle gerustheid en veiligheid en ons vrolijk maken, en als er een alarmsein gegeven wordt, dan zullen de vorsten opstaan en het schild bestrijken en aldus gereed zijn om de vijand een warme ontvangst te bieden." Zo gerust zijn zij, en zo gorden zij zich met evenveel vreugde, alsof zij zich al losmaakten.

IV. Een beschrijving van het alarm, dat aan Babel gegeven zal worden, als Cyrus en Darius er binnen gedrongen zullen zijn. de Heere toonde aan de profeet in een visioen, de wachters, die op de wachttorens gesteld waren, nabij het paleis, zoals het de gewoonte is in tijden van gevaar. De koning gebod aan hen, die hem omringden, dat zij een schildwacht meesten uitzetten, op de plaats, waar het best een naderende vijand ontdekt kon worden, en laat dezen, overeenkomstig de plicht van een wachter, aanzeggen wat hij ziet, vers 6. Wij lezen in de geschiedenis van David van een wachter, die aldus was uitgezet om tijding te ontvangen, 2 Samuel 18:24, en in de geschiedenis van Jehu, 2 Koningen 9:17. De wachter hier ontdekte een wagen, vergezeld van een paar ruiters, waarin, naar wij kunnen veronderstellen, de opperbevelhebber zich bevond, daarna zag hij nog een wagen, getrokken door ezels, of muilezels, die zeer veel gebruikt werden onder de Perzen, en een wagen, getrokken door kamelen, die evenzo veel gebruikt werden onder de Meden, zodat - naar Hugo de Groot denkt - deze twee wagenen betekenden de twee volken, die verenigd waren tegen Babel, of liever, deze wagenen komen om berichten te brengen naar het paleis, vergelijk Jeremia 51:31, 32. De looper zal de looper tegemoet lopen, en de kondschaften de kondschaften, om de koning van Babel bekend te maken, dat zijn stad van het einde is ingenomen, terwijl hij zijn brasserie houdt aan het andere einde, en niets van de zaak afweet. Deze wachter, die wagens op een

afstand ziende merkte hij er zeer nauwkeurig op met grote opmerking om de eerste berichten te ontvangen. En, vers 8, hij riep: "een leeuw". Dit woord, komende uit de mond van een wachter, gaf hun ongetwijfeld een zekere klank, waarvan iedereen de betekenis wist, hoewel wij haar thans niet weten. Waarschijnlijk was het bedoeld, om de aandacht op te wekken, die oren heeft om te horen, dat hij hore, zoals wanneer een leeuw brult. Of, hij riep als een leeuw, zeer luid en in volle ernst, daar de zaak zeer dringend was. En wat heeft hij te zeggen? 1. Hij betuigt zijn trouwe standvastigheid op de hem aangewezen post. "Heer, ik sta voortdurend op mijn wachttoren, en heb niets van belang ontdekt, tot nu voor een ogenblik, alles scheen veilig en rustig." Sommigen houden het voor een klacht van het volk van God, dat zij lang de val van Babel hadden verwacht, overeenkomstig de profetie, en die val was nog niet gekomen, maar daarbij het besluit te kennen gevende om te blijven wachten, zoals Habakuk 2:1. Ik stond op mijn wachttoren, en stelde mij op de sterkte, om te zien waarop de tegenwoordige beschikking van Gods voorzienigheid zal uitlopen.

2. Hij geeft kennis van de ontdekking, die hij gedaan heeft, vers 9, daar komt een wagen met mannen en een paar ruiters, een visioen voorstellende de intocht van de vijand in de stad met geheel zijn krijgsmacht, of de tijding ervan die naar het koninklijke paleis wordt gebracht.

V. Er wordt ten laatste een stellig bericht gegeven van de omverwerping van Babel. Die in de wagen was, antwoordde en zei: (toen hij de wachter hoorde spreken) Babel is gevallen, zij is gevallen! Of, God antwoordde aldus aan de profeet, die naar de uitkomst van deze zaken vroeg. "Het is nu hiertoe gekomen: Babel is gewis en onherroepelijk gevallen, de zaak van Babel is nu afgedaan." Al de gesneden beelden van haar goden heeft Hij verbroken tegen de aarde." Babel was de moeder van de hoerijen, hetgeen één van de oorzaken was van Gods twist met haar, maar haar afgoden zullen haar nu zo weinig beschermen, dat sommigen ervan verbroken worden tegen de aarde en anderen, die van de moeite waard waren om weggevoerd te worden, in gevangenschap zullen gaan en een last zullen wezen voor de dieren, die ze dragen, Hoofdstuk 46:1, 2.

VI. Er wordt kennis gegeven aan het volk van God, die toen in Babel gevangen waren, dat deze profetie van de val van Babel inzonderheid bedoeld was tot hun vertroosting en bemoediging, en dat zij er op aan konden, dat zij ter bestemder tijd vervuld zal worden, vers 10.

Merk op:

1. De titel, die de profeet hun in de naam van God geeft: "o mijn dorsing, en de tarwe van mijn dorsvloer". De profeet noemt hen de zonen, omdat zij zijn landgenoten waren, in wie hij een bijzondere belangstelling had, en over wie hij in zorg was, maar hij zegt het als van Godswege, en richt zijn rede tot hen die waarlijk Israëlieten waren, de getrouwe in de lande. De kerk is Gods dorsvloer, waarin de kostelijkste vruchten en voortbrengselen van deze aarde zijn, bijeenvergaderd als het ware en opgelegd. Ware gelovigen zijn de tarwe van Gods dorsvloer, geveinsden zijn slechts als kaf en stro, die heel veel plaats innemen, maar van weinig waarde zijn, waarmee de tarwe nu vermengd is, maar waarvan zij weldra voor altijd gescheiden zal worden. De tarwe van Gods dorsvloer moet verwachten gedorst te zullen worden door beproevingen en vervolgingen. Gods Israël vanouds was beproefd van zijn jeugd af aan, ploegers hebben op zijn rug geploegd, Psalm 129:3. Zelfs dan erkent God het als Zijn dorsing, nog is het het Zijne, ja de dorsing is door Hem bepaalden aangewezen, zij is onder Zijn leiding en toezicht. De dorsers konden er geen macht tegen hebben, dan die hun van boven gegeven is.

2. De verzekering, die hij hun geeft van de waarheid van hetgeen hij hun heeft overgeleverd, waarop zij dus hun hoop konden bouwen: wat ik gehoord heb van de Heere der heerscharen, de God van Israël, dat, en niets anders, dat en geen fictie, geen verbeelding van mijzelf dat heb ik ulieden aangezegd. In alle gebeurtenissen, die betrekking hebben op de kerk in het verleden, in het tegenwoordige, of in de top komst, moeten wij het oog hebben op God beide als de Heere der heerscharen en als de God van Israël, die macht genoeg heeft om alles te doen voor Zijn kerk, en genade genoeg om alles te doen, wat tot haar heil en welzijn dient. Laat ons ook naarstig acht geven op de woorden van Zijn profeten, als woorden, ontvangen van de Heer. Gelijk zij niets durven smoren van hetgeen Hij hun opgedragen heeft bekend te maken, zo durven zij ook niets bekend maken als van Zijnentwege, dat Hij hun niet bekend heeft gemaakt, 1 Korinthe 11:23.

Jesaja 21:11 - 12

Deze profetie betreffende Duma is zeer kort, en daarbij duister en moeilijk te verstaan. Sommigen denken dat Duma een deel van Arabië is, en dat de inwoners afstammelingen waren van Duma, de zesde zoon van Ismaël, zoals die van Kedar, vers 16, 17 van Ismaëls tweeden zoon, Genesis 25:13, 14. Omdat Seïr hier echter genoemd wordt, wordt Duma door anderen voor Idumea gehouden, het land van de Edomieten. Zeker zijn sommigen van Israëls naburen bedoeld, wier nood en benauwdheid voorzeggd worden, niet alleen om hen te waarschuwen en er hen op voor te bereiden, maar ook tot waarschuwing aan Israël, om niet op hen te steunen of op enigerlei ander volk, voor hulp maar alleen op God. Wij moeten zien dat alle vertrouwen op schepselen ons faalt, wij moeten gevoelen dat zij onder ons breken of wegzinken, opdat wij niet meer gewicht op hen leggen, dan zij kunnen dragen. Maar hoewel de verklaring van deze profetie moeilijk is omdat wij geen geschiedenis hebben, waarin wij de vervulling ervan vinden, zal de toepassing ervan toch gemakkelijk wezen.

Wij hebben hier:

1. Een vraag van een Edomiet aan de wachter. Iemand roept uit Seïr, iemand aan wie het openbare welzijn meer ter harte ging dan aan anderen, die zorgeloos en gerust waren. Gelijk de Macedonische man in het visioen Paulus riep om over te komen en hen te helpen Handelingen 16:9, zo heeft deze man uit Seïr in een visioen van de profeet begeerd om hem in te lichten en te onderwijzen. Hij roept niet velen, het is gelukkig dat er nog enigen zijn, die niet even onbekommerd en onverschillig zijn voor hetgeen tot de openbare vrede en de openbare veiligheid dient. Sommigen uit Seïr vragen Gods profeten om raad, en willen onderricht worden, als velen uit Gods Israël nergens acht op slaan. De vraag is ernstig. Wat is er van de nacht? Zij wordt gedaan aan een geschikt persoon, aan de wachter, wiens ambt het is antwoord te geven op zulke vragen. Hij herhaalt de vraag als iemand, die in zorg is, wie het ernst is, en die een antwoord wenst te ontvangen. Gods profeten en leraren zijn gesteld als wachters, en wij moeten hen als zodanig beschouwen. Zij zijn als wachters in de stad in tijd van vrede, om toe te zien dat alles veilig is, door persoonlijk vragen aan ieders deur te kloppen. Is zij wel gesloten? Is het vuur veilig en in orde? Om hen te besturen, de weg te wijzen die in verlegenheid zijn, en hen te bedwingen, in toom te houden, die onordelijk zijn, Hooglied 3:3, 5:7. Zij zijn als wachters in het legerkamp in tijd van oorlog, Ezechiël 33:7, zij moeten acht geven op de bewegingen van de vijand, en kennis er van geven, ontdekkingen doen, en dan waarschuwen, en hierin moeten zij zichzelf verloochenen. Het is onze plicht om navraag te doen bij de wachters, inzonderheid om hun telkens en nogmaals te vragen: Wat is er van de nacht? Want wachters waken als anderen slapen.

a. Welk uur van de nacht is het? Is het na een langdurige slaap in zonde en vleselijke gerustheid niet tijd om op te staan? niet hoog tijd om uit de slaap te ontwaken? Romeinen 13:11. Wij hebben zeer veel werk te doen, een lange reis af te leggen, is het niet tijd om in

beweging te komen? Wachter, hoe laat is het? Is er na een lange donkeren nacht hoop, dat de morgen aanbreekt?

b. Welke tijdingen zijn er van de nacht? Aldus sommigen. "Welk visioen heeft de profeet van nacht gehad? Wij zijn bereid om het te horen, te ontvangen." Of liever: "Wat valt er voor vannacht? Wat is het voor weer? Welke tijdingen zijn er?" Wij moeten een alarmsein verwachten, en nooit gerust zijn, ons aan geen vleselijke gerustheid overgeven, de dag des Heeren zal komen als een dief in de nacht, wij moeten ons bereiden om het alarmsein te horen en besluiten stand te houden, en dan op de eerste wenk letten dat er gevaar is, en terstond te wapen te gaan en onze geestelijke wapenen te gebruiken.

2. Des wachters antwoord op deze vraag. De wachter was noch in slaap, noch stom, ofschoon het een man uit Seïr was, die hem riep, was hij toch bereid hem te antwoorden: De morgenstond komt. Hij antwoordt:

A. Bij wijze van voorzegging. "Er komt eerst een morgen van licht en vrede en goede gelegenheid, gij zult nog een dag van aangenaamheid hebben, maar daarna komt een nacht van benauwdheid en ramp." In de loop van Gods voorzienigheid wisselen nacht en morgen gewoonlijk elkaar af, volgen zij elkaar op. Is het nacht? De morgen komt toch, en de Opgang uit de hoogte kent zijn plaats. Psalm 30:6. Is het dag? Maar ook de nacht komt als er een morgen is van jeugd en gezondheid, er zal een nacht komen van ziekte en ouderdom, als het een morgen is van voorspoed, voor het gezin, voor het publiek, dan moeten wij ons toch bereiden op veranderingen. Maar gewoonlijk geeft God een morgen van goede gelegenheden, eer Hij een nacht zendt van tegenspoed en ramp, opdat Zijn eigen volk bereid zou zijn voor de storm, en anderen zonder verontschuldiging worden gelaten.

B. Bij wijze van opwekking: Wilt gijlieden vragen, vraagt. Het is onze wijsheid om van de tegenwoordige morgen gebruik te maken, om ons te bereiden voor de komende nacht," vraagt, keert weer, komt!" Zijt weetgierig, zijt boetvaardig zijt gewillig en gehoorzaam. De wijze van uitdrukking is zeer opmerkelijk, want het wordt aan onze keus overgelaten wat wij zullen doen. "indien gij wilt vragen, vraagt, indien niet het is voor uw verantwoording, gij kunt niet anders zeggen dan dat u een oprecht aanbod is gedaan." Wij worden ook gedrongen om tot een beslissing te komen. Indien gij het wilt, zegt het, en aarzelt niet, wat gij doen wilt, doe het haastig, want er is geen tijd om te beuzelen. Zij, die weerkeren en tot God komen, zullen bevinden dat er zeer veel voor hen te doen is, en zeer weinig tijd om het in te doen, en daarom is het nodig dat zij ijverig bezig zijn.

Jesaja 21:13 - 17

Arabië was een groot land, dat ten oosten en zuiden van Kanaän was gelegen, veel ervan was in het bezit van de nakomelingen van Abraham. De Dedanieten, hier vermeld, vers 13 stamden af van Dedan, Abrahams zoon bij Ketura, de inwoners van Thema en Kedar stamden af van Ismaël, Genesis 25:3, 13, 15. Over het algemeen woonden de Arabieren in tenten en hielden vee, zij waren een gehard stoutmoedig volk, aan de arbeid, waarschijnlijk hebben de Joden op hen gesteund als een soort van muur tussen hen en de krijgsvolke Oosterse volken, om hen nu te verschrikken, zullen zij daarom de last horen tegen Arabië, en het zien wegzinken onder zijn eigen last.

I. Een verwoestend leger zal op hen afkomen met een zwaard, een uitgetrokken zwaard, met een gespannen boog, en met al de moeiten van de strijd, vers 15. Het is waarschijnlijk dat de koning van Assyrië op een van de tochten van zijn geducht en zegevierend leger, onderweg Arabië heeft veroverd, en geen of weinig weerstand ontmoetende, het tot een gemakkelijke

prooi voor zich heeft gemaakt. De gedachte aan de moeiten van de strijd behoort ons dankbaar te maken voor de zegeningen van de vrede.

2. Het arme landvolk zat hierdoor genoodzaakt zijn om hier of daar heen te vluchten om een schuilplaats te vinden, zodat de reizende gezelschappen van Dedanieten, die met hun karavanen op de grote weg plachten te blijven, verplicht zullen zijn die te verlaten in het woud van Arabië te gaan overnachten vers 13, en de gerieflijkheid van hun tenten zullen moeten missen, hoe armoedig die ook zijn.

3. Zij zullen verkwikking nodig hebben daar zij bijna omkomen van gebrek er aan op hun vlucht voor het invallende leger, o gij inwoners van het land van Thema - die waarschijnlijk de naaste burens waren van de reizende gezelschappen van de Dedanieten, "brengt water" - aldus de lezing van de kanttekening, - Tot de dorstige, en voorkomt met uw brood hen, die vluchten, want zij zijn voorwerpen van uw medelijden, zij dwalen niet om voor het genoegen van om te dolen, en zij zijn ook niet tot die ellende, dat gebrek, gekomen door enigerlei buitensporigheid van henzelf, maar zij vluchten voor het zwaard. Thema was een land waar het water soms schaars was, zoals wij zien in Job 6:19, en wij kunnen denken dat het zeer bijzonder aangenaam was voor deze arme, in benauwdheid verkerende vluchtelingen. Laat ons hieruit leren:

A. Om voor onszelf moeite en benauwdheid te verwachten, wij weten niet tot welke ellende wij nog kunnen komen eer we sterven. Zij, die in steden wonen kunnen genoodzaakt zijn om in bossen te overnachten, en diegenen kunnen gebrek hebben aan het nodige voedsel, die zich thans verzadigen met brood. Onze berg staat niet zo vast, of hij kan nog wankelen, verheft zich niet zo hoog, of hij kan nog beklommen worden Deze Arabieren zullen die rampen zoveel beter kunnen dragen, omdat zij zich in hun wijze van leven aan ontberingen hadden gewend.

B. Om met medelijden te zien op hen, die in benauwdheid zijn, en hun met alle blijmoedigheid te hulp te komen, niet wetende hoe spoedig wij zelf in hun omstandigheden kunnen zijn. Brengt water voor de dorstigen, en geeft brood niet alleen aan hen, die het nodig hebben en er om vragen, maar ook aan hen, die het nodig hebben zonder dat zij er om vragen. Zij, die dit doen, zullen bevinden dat het herdacht wordt tot hun lof, gelijk het hier, naar onze lezing van de tekst, herdacht wordt tot lof van het land van Thema, dat zij water brachten aan de dorstigen, en zelfs diegenen te hulp kwamen, die aan de kant van de verliezers waren.

4. Al wat de heerlijkheid was van Kedar zal verdwijnen, wegvallen. Roemden zij in hun talrijke kudden? Zij zullen allen door de vijand weggedreven worden. Zij schijnen boven andere volken vermaard te zijn geweest voor het gebruik van de boog in de strijd, maar hun boogschutters zullen in plaats van de vijand te verslaan, zelf vallen, en het overgebleven getal van de schutters zal minder worden, vers 17, hun helden, kloeke mannen van krachten bekwaamheid, zullen zeer weinig in aantal zijn want daar zij het ijverigst zijn in de verdediging van hun landen, het meest aan gevaar waren blootgesteld, vielen zij het eerst, hetzij door het zwaard van de - vijand of in de handen van de vijand. Noch de bekwaamheid van boogschutters, noch de kloekmoedigheid van de helden kan een volk beschermen tegen de oordelen Gods als zij komen met een opdracht, veeleer brengen zij hen in gevaar. Het is wel een armzalige heerlijkheid, die aldus snel teniet gaat.

5. Dit alles zal binnen weinig tijds gedaan worden. "Binnen een jaar, gelijk de jaren van een dagloner" - binnen, precies een jaar, nauwkeurig berekend - "zal dit oordeel over Kedar komen." Als deze tijdsbepaling thans van weinig nut is voor ons, (omdat wij noch vinden

wanneer de profetie werd uitgesproken, noch wanneer zij vervuld werd), kan het toch van groot nut zijn geweest voor de Arabieren van toen, om hen op te wekken tot berouw en bekering opdat zij, gelijk de mannen van Ninevé, het oordeel zouden voorkomen, nu hun gezegd werd dat het aan de deur was.

Of, als het begint vervuld te worden, dan zal de zaak geschied zijn, binnen een jaar tijds begonnen en voleindigd. Als het God behaagt, kan Hij in weinig tijd een groot werk doen 6. Het is alles bekrachtigd door de waarheid Gods, vers 16. Alzo heeft de Heere tot mij gezegd, gij kunt er mijn woord voor nemen dat het Zijn woord is, en wij kunnen er zeker van zijn, dat geen woord van Hem ter aarde zal vallen. En wederom, vers 17, de Heere, de God Israëls heeft het gesproken, als de God van Israël, ingevolge van Zijn genaderijke doeleinden met hen, en wij kunnen er zeker van zijn dat de sterkte Israëls niet liegt," 1 Samuel 15:29.

HOOFDSTUK 22

1 De last van het dal des gezichts. Wat is u nu, dat gij alegader op de daken klimt? 2 Gij, die vol van groot gedruis waart, gij woelige stad, gij, vrolijk huppelende stad, Uw verslagenen zijn niet verslagen met het zwaard, noch gestorven in de strijd. 3 Al uw oversten zijn tezamen weggevlucht; zij zijn van de schutters gebonden, allen, die in u gevonden zijn, zijn samengebonden, zij zijn van verre gevloten. 4 Daarom zeg ik: Wendt het gezicht van mij af; laat mij bitterlijk wenen; dringt niet aan, om mij te troosten over de verstoring der dochteren mijns volks. 5 Want het is een dag van beroering, en van vertreding, en van verwarring van de Heere, de Heere der heirscharen, in het dal des gezichts, een dag van ontmuring des muurs, en van geschreeuw naar het gebergte toe. 6 Want Elam heeft de pijlkoker genomen, de man is op de wagen, er zijn ruiters; en Kir ontbloot het schild. 7 En het zal geschieden, dat uw uitgelezen dalen vol wagenen zullen zijn, en dat de ruiters zich gewisselijk zullen zetten ter poorten aan. 8 En hij zal het deksel van Juda ontdekken; en te dien dage zult gij zien naar de wapenen in het huis des wouds. 9 En gijlieden zult bezien de reten der stad Davids, omdat zij vele zijn; en gij zult de wateren des ondersten vijvers vergaderen. 10 Gij zult ook de huizen van Jeruzalem tellen; en gij zult huizen afbreken, om de muren te bevestigen. 11 Ook zult gij een gracht maken tussen beide de muren, voor de wateren des ouden vijvers; maar gij zult niet opwaarts zien op Dien, Die zulks gedaan heeft, noch aanmerken Dien, Die dat van verre tijden geformeerd heeft. 12 En te dien dage zal de Heere, de Heere der heirscharen, roepen tot geweën, en tot rouwklage, en tot kaalheid, en tot omgording des zaks. 13 Maar ziet, er is vreugde en blijdschap met runderen te doden, en schapen te kelen, vlees te eten, en wijn te drinken, en te zeggen: Laat ons eten en drinken, want morgen zullen wij sterven. 14 Maar de Heere der heirscharen heeft Zich voor mijn oren geopenbaard, zeggende: Indien ulieden deze ongerechtigheid verzoend wordt, totdat gij sterft! zegt de Heere, de Heere der heirscharen. 15 Alzo zegt de Heere, de Heere der heirscharen: Ga heen, ga in tot dien schatmeester, tot Sebna, de hofmeester, en spreek: 16 Wat hebt gij hier, of wien hebt gij hier, dat gij u hier een graf uitgehouwen hebt als die zijn graf in de hoogte uithouwt, die een woning voor zich op een rotssteen laat aftekenen? 17 Zie, de Heere zal u wegwerpen met een mannelijke wegwerping, en Hij zal u ganselijk overdekken. 18 Hij zal u gewisselijk voortrollen, gelijk men een bal rolt, in een land, wijd van begrip; aldaar zult gij sterven, en aldaar zullen uw heerlijke wagenen zijn, o gij schandvlek van het huis uws heren! 19 En Ik zal u afstoten van uw staat, en van uw stand zal Hij u verstoren. 20 En het zal te dien dage geschieden, dat Ik Mijn knecht, Eljakim, de zoon van Hilikia, roepen zal. 21 En Ik zal hem met uw rok bekleden, en Ik zal hem met uw gordel sterken, en uw heerschappij zal Ik in zijn hand geven; en hij zal de inwoneren te Jeruzalem en de huize van Juda tot een vader zijn. 22 En Ik zal de sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen; en hij zal opendoen, en niemand zal sluiten, en hij zal sluiten, en niemand zal opendoen. 23 En Ik zal hem als een nagel inslaan in een vaste plaats; en hij zal wezen tot een stoel der eer voor het huis zijns vaders. 24 En men zal aan hem hangen alle heerlijkheid van het huis zijns vaders, der uitspruitelingen en der afkomelingen, ook alle kleine vaten, van de vaten der bekers af, zelfs tot al de vaten der flessen. 25 Te dien dage, spreekt de Heere der heirscharen, zal die nagel, die aan een vaste plaats gestoken was, weggenomen worden; en hij zal afgehouden worden, en hij zal vallen, en de last, die daaraan is, zal afgesneden worden; want de Heere heeft het gesproken.

Wij zijn nu dichter bij huis gekomen, want dit hoofdstuk is DE LAST VAN HET DAL VAN HET GEZICHT, Jeruzalem, andere plaatsen hadden hun last, omdat zij op de een of andere wijze in betrekking stonden tot Jeruzalem, en er werd met haar afgerekend, hetzij als boosaardige vijanden, of als bedrieglijke vrienden van het volk van God, maar laat Jeruzalem nu haar eigen vonnis horen. Dit hoofdstuk betreft:

I. De stad Jeruzalem zelf, en de omliggende plaatsen, die haar aangingen. Hier is:

1. Een profetie van de zware benauwdheid, waarin zij weldra komen zal door Sanheribs inval in het land en zijn belegering van de stad, vers 1 - 7.

2. Een bestraffing hun gegeven wegens hun verkeerd gedrag in die benauwdheid in twee opzichten:

A. Dat zij het oog niet hadden op God in de middelen, die zij gebruikten tot hun behoudenis, vers 11.

b. Dat zij zich niet verootmoedigden onder Zijn sterke hand, vers 12 - 14.

II. Het hof van Hiskia en de beambten van dat hof:

1. De ontzetting van Sebna, een slecht man uit zijn ambt van schatmeester, vers 15 - 19.

2. De aanstelling van Eliakim in zijn plaats, die zijn land betere diensten zal bewijzen, vers 20 - 24.

Jesaja 22:1 - 7 Het opschrift van deze profetie is zeer opmerkelijk, het is de last van het dal van het gezicht, van Juda en Jeruzalem, daarvoor wordt het algemeen gehouden. Jeruzalem wordt zeer juist een dal genoemd, want zij was omringd van bergen en het land van Juda was vol van vruchtbare valleien. En hoewel zij als een hoog verheven berg waren, zullen zij door de oordelen Gods naar beneden worden gebracht, diep neergedrukt, duister en vuil worden als een dal. Maar zeer nadrukkelijk wordt het een dal van het gezicht genoemd, omdat God daar bekend was en Zijn naam er groot was, daar werden de profeten door gezichten met Zijn wil bekend gemaakt, en daar zag het volk de gangen van hun God en Koning in Zijn heiligdom. Babel, een vreemdelinge zijnde voor God, werd, hoewel zij rijken groot was, de woestijn van de zee genoemd, maar Jeruzalem, aan welke Zijn orakelen waren toevertrouwd, is een dal van het gezicht, zalig zijn hun ogen want zij zien, en er zijn mannen onder hen, wier ambt het is zieners te wezen. Waar bijbels en leraren zijn, daar is een deel van het gezicht, waar in evenredigheid vrucht van verwacht wordt, maar hier is het een last van het dal van het gezicht, en het is een zware last. De voorrechten van de kerk zullen, als er geen gebruik van wordt gemaakt, de mensen niet vrijwaren tegen de oordelen Gods. Uit alle geslachten van aardbodem heb Ik ulieden alleen gekend, daarom zal Ik al uw ongerechtigheden over u bezoeken. Het dal van het gezicht heeft een bijzonderen last. Gij Kapernaum, Mattheüs 11:23. Hoe hoger de mensen opgeheven zijn door genademiddelen en zegeningen, hoe zwaarder hun oordeel zal zijn, als zij er misbruik van maken. Nu is de last van het dal van het gezicht hier hetgeen niet geheel en al ten verderve zal brengen, maar het zal hen verschrikken, want hij verwijst niet naar de verwoesting van Jeruzalem door Nebukadnézar, maar naar de aanslag, die erop gedaan zal worden door Sanherib, waarvan wij de profetie gehad hebben in Hoofdstuk 10, en de geschiedenis zullen hebben in Hoofdstuk 36, hij wordt hier opnieuw geprofeteerd, wegens de verwoestingen van vele van de naburige landen, die in de vorige hoofdstukken voorzeggd waren en door het Assyrische leger teweeggebracht zijn. Laat Jeruzalem nu weten dat, als de beker rondgaat, hij in haar handen gegeven zal worden, en hoewel hij voor haar geen noodlottige beker zal zijn, zal hij toch wel een drinkbeker van de zwijmeling zijn. Hier wordt voorzeggd:

I. De ontsteltenis, waarin de stad zal zijn op de nadering van Sanheribs leger. Zij placht vol van gedruis te zijn, een woelige stad, waarin de mensen zich heen en weer spoedden om hun zaken te doen, een volkrijke, luidruchtige stad, waar veel handel, veel vertier is, daar is ook grote drukte en rumoer. Zij placht een vrolijke joelende stad te zijn, aldus gemaakt door het drukke en vrolijke deel van het mensdom, plaatsen van samenkomst zijn plaatsen van gedruis. "Maar wat is u nu dat de winkels verlaten zijn, dat er geen wandelaars meer zijn in de straten, maar dat gij allemaal op de daken, klimt, vers 1, om in stilte en eenzaamheid te treuren, of om u te beveiligen tegen de vijand, of om u heen te zien uit te zien, of er ook hulp voor u komt opdagen, of waarheen de bewegingen van de vijand zich richten?" Laat zowel mannen van zaken als mannen van vermaak zich verblijden als niet blij zijnde, want er kan spoedig iets

gebeuren, waaraan zij weinig denken, maar dat hun vreugde zal bederven en hun zaken zal doen stilstaan, en hen zal heen zenden om "te waken als een eenzame mus op het dak," Psalm 102:8. Maar waarom is Jeruzalem in zo'n ontsteltenis? Haar verslagenen zijn niet verslagen met het zwaard, vers 2, maar a. Verslagen door honger, aldus sommigen, want daar Sanheribs leger het land verwoest en de vruchten van de aarde vernield had, moeten de levensmiddelen noodzakelijkerwijs schaars en duur zijn in de stad, hetgeen voor velen uit de armere bevolking de dood ten gevolge zal hebben, daar zij zich genoodzaakt zien ongezonder voedsel te nuttigen.

b. Verslagen door vrees, zij waren in die ontsteltenis gekomen, hoewel er geen enkel man van hen gedood was, maar zij waren zelf zo ontmoedigd, dat de vrees hen doodde even zeker alsof zij met een zwaard waren doorstoken.

II. De roemloze vlucht van de oversten van Juda, zij zijn van verre gevloten, uit alle delen van het land naar Jeruzalem, vers 3, samen gevlucht, als met aller instemming, met gemeen overleg, en werden in Jeruzalem gevonden, hun verschillende steden verlaten hebbende, waarvoor zij hadden behoren te zorgen, en ze ten prooi gelaten hebbende aan het Assyrische leger, dat, geen tegenstand ontmoetende, toen het optoog tegen alle vaste steden van Juda, ze gemakkelijk innam, Hoofdstuk 36:1. Deze oversten waren gebonden van de boog - aldus luidt het Hebreeuwse woord, zij hebben niet alleen als lafaards hun eigen steden verlaten, maar toen zij te Jeruzalem kwamen, waren zij daar van geen nut of dienst, het was alsof hun handen gebonden waren, zodat zij de boog niet konden gebruiken vanwege de verwarring en verbastering waarin zij zich bevonden. Zij beefden zo, dat zij de boog niet konden spannen. Zie hoe gemakkelijk God de mensen de moed kan benemen, en hoe stellig de vrees dit doen zal, als aan haar tirannie wordt toegegeven.

III. De grote smart, die dit aan alle ernstige, verstandige mensen zal veroorzaken, die voorgesteld wordt doordat de profeet zelf de zaak zozeer ter harte nam. Hij heeft dit beleefd, en hij was besloten om in de smart van de kinderen van zijn volk te delen, vers 4, 5. Hij wil zijn smart niet bekend maken, en daarom zegt hij aan hen, die bij hem zijn, dat zij hem niet moeten aanzien, hij wil zich overgeven aan zijn smart, hij wil in stilte wenen, maar bitterlijk wenen, en niemand moet beproeven hem te troosten, want zijn smart is hardnekkig, en zijn pijn behaagt hem. Maar wat is de reden van zijn smart? Een arme profeet had weinig te verliezen, en hij had zich gewend aan ontberingen toen hij naakt en barrevoets ging, maar het is over de versterking van de dochter van zijn volk. Openbare grieven moeten onze persoonlijke grieven zijn. Het is een dag van beroering en vertreding en van verwarring, onze vijanden beroeren en vertreden ons, en onze vrienden zijn verbijsterd en weten niet wet voor maatregelen zij moeten nemen om ons goede diensten te bewijzen, de Heere der heirscharen twist thans met het dal van het gezicht, de vijanden zijn bezig om met hun stormrammen de muren af te breken, tevergeefs roepen wij tot de bergen om de vijand af te weren, of op ons te vallen en ons te bedekken, tevergeefs zien wij uit naar hulp, die van over de bergen tot ons komen zal, of roepen wij, evenals God, de bergen om onze twist te horen, Micha 6:1, en te richten tussen ons en onze ons benadelende naburen IV. Het grote aantal en de sterkte van de vijand, die in hun land zal vallen en hun stad zal belegeren, vers 6, 7, Elam, de Perzen, komen met hun pijlkoker vol van pijlen en met wagens van strijdende krijgslieden en met ruiters, Kir, de Meden monsteren hun heirscharen, zij trekken het zwaard uit de schede en ontbloten het schild, en maken alles gereed voor het gevecht, brengen alles in gereedheid voor het beleg van Jeruzalem - dan zullen de uitgelezen dalen, de dalen rondom Jeruzalem, die bekleed plachten te zijn met kudden, en bedekt met koren, vol zijn van krijgswagenen, en aan de poort van de stad zullen de ruiters zich in slagorde stellen, om te beletten dat levensmiddelen naar binnen gebracht worden, en om voor zichzelf een weg te banen om erbinnen te dringen. In welk een

toestand moet een stad zich bevonden hebben, die aan alle zijden door zo'n leger omgeven was! Jesaja 22:8 - 14 Wat bedoeld wordt met het deksel van Juda dat aan het begin van deze paragraaf gezegd wordt ontdekt te zullen worden, is onzeker. De versterkte steden van Juda waren een bedekking voor het land, maar daar zij door het leger van de Assyriërs ingenomen waren, hielden zij op een beschutting te zijn, zodat het gehele land bloot lag voor plundering. De zwakheid van Juda, zijn naaktheid en zijn onmacht om zichzelf te helpen, kwamen nu meer dan ooit uit en aldus was het deksel van Juda ontdekt. Zijn magazijnen en voorraadschuren, die gesloten waren geweest, werden nu voor het publiek opengesteld. Dr. Lightfoot geeft er een anderen zin aan, namelijk dat door deze benauwdheid, waarin Juda gebracht zal worden God hun deksel zal ontdekken, hun geveinsdheid aan het licht zal brengen, tonen zal al wat in hun hart is, zoals bij een andere gelegenheid van Hiskia gezegd wordt, 2 Kronieken 32:31. Nu ontdekten zij beide hun vleselijk vertrouwen, vers 9, en hun vleselijke gerustheid vers 13. Aldus zal op de een of andere wijze "Efraïms ongerechtigheid ontdekt worden, mitsgaders de boosheden van Samaria," Hoséa 7:1. Zij waren nu in groten angst, en in die angst ontdekten, dat is openbaarden, zij twee dingen, die zeer verkeerd waren.

I. Een grote geringachting van Godsgoedheid en van Zijn macht om hen te helpen. Zij maakten gebruik van alle middelen, die zij slechts konden bedenken tot hun behoud, en dat is het niet, waarvoor zij gelaakt worden, maar dit doende erkenden zij God niet.

Merk op:

1. Hoe zorgvuldig zij gebruik maakten van alle voordelen, die tot hun veiligheid konden bijdragen. Toen Sanherib zich meester had gemaakt van de versterkte steden van Juda, en Jeruzalem als een hutje in een wijngaard was gelaten, dachten zij dat het nu tijd was om eens rond te zien. Er werd onmiddellijk een raad bijeengeroepen, een krijgsraad, en er werd besloten verdedigingsmaatregelen te nemen, en zich niet gedwee te onderwerpen. Ingevolge dit besluit namen zij alle maatregelen, die zij konden bedenken voor hun veiligheid. Wij verzoeken God als wij in tijden van gevaar niet alles voor onszelf doen wat wij kunnen.

a. Zij inspecteerden hun magazijnen en pakhuizen om te zien, of die wel voorzien waren van wapens en munitie, zij zagen naar de wapenen in het huis van het bos, dat Salomo te Jeruzalem gebouwd had en ingericht had tot een tuighuis, 1 Koningen 10:17, en daarvan gaven zij uit naar de behoefte was. Het is de wijsheid van de vorsten om zich in tijden van vrede te bereiden op de oorlog, opdat zij niet naar wapenen behoeven te zoeken als zij ze moeten gebruiken, misschien wel in plotseling opkomende omstandigheden.

b. Zij namen de fortificaties in ogeschouw, de reten van de stad Davids, zij gingen rondom de muren, en namen waar of zij ook hier en daar bouwvallig waren wegens verzuim van tijdige reparatie, of gebroken waren door vorige aanvallen, die er op gedaan werden. Er waren velen van die reten of scheuren, zoveel te schandelijker voor het huis van David dat zij de stad Davids aldus verwaarloosden. Zij hadden waarschijnlijk die scheuren wel vroeger gezien, maar nu bezagen zij ze om te overwegen wat er aan gedaan moest worden. Uit openbare rampen moeten wij dit goede ontvangen, dat zij ons opwekken om onze scheuren te herstellen en te verbeteren wat verkeerd is.

c. Zij zorgden voor het water van de stad, en deden wat zij konden om de belegeraars verstoken ervan te houden. Gij verzamelt het water van de oude vijver, waarvan waarschijnlijk geen grote voorraad was, en waarmee zij dus des te meer spaarzaam waren. Zie welk een zegen het is, dat, gelijk niets meer noodzakelijk is dan water voor het onderhoud van het menselijk leven, er ook niets goedkoper en meer algemeen te verkrijgen is, maar het is voorzeker slecht gesteld voor de mensen, als het, zoals hier, schaars is geworden.

d. Zij telden de huizen van Jeruzalem, opdat ieder huis zijn contingent van manschappen zou leveren voor de openbare dienst of bijdragen in geld er voor zou geven, die zij hieven naar hoofdelijken omslag, zoveel per hoofd of zoveel per huis.

e. Omdat het particuliere eigendom behoort te wijken voor de openbare veiligheid, werden de huizen, die in hun weg stonden toen de muren versterkt moesten worden, afgebroken, hetgeen in zo'n geval niet meer een onrecht is aan de eigenaars, dan het in de lucht laten springen van huizen in geval van brand.

f. Zij maakten een gracht tussen de beide muren, de buitenste en de binnenste, tot grotere veiligheid voor de stad, en lieten er het water van de oude vijver in vloeien, opdat zij zelf overvloedig van water voorzien zouden zijn, en de belegeraars er van beroofd zouden wezen, want dat schijnt het plan geweest te zijn, immers, waarom zouden de Assyriërs komen en veel water vinden? 2 Kronieken 32:4, en daardoor in staat zijn om het beleg te rekken. Als het geoorloofd is om de fourage van een land te vernielen, veel meer nog is het dan geoorloofd om zijn waterstromen af te leiden om er de vijand gebrek aan te laten hebben.

2. Hoe weinig zij bij al deze maatregelen op God acht hebben geslagen: gij ziet niet opwaarts op die, die zulks gedaan heeft, die Jeruzalem gemaakt heeft - de stad, die gij zo in zorg zijt te verdedigen, - en van al de voordelen, waarvan de natuur haar tot haar verdediging voorzien had, de bergen, waarvan zij omringd is, Psalm 125:2, en de rivieren, die van zo'n aard waren, dat de inwoners ze heen konden leiden naar elke richting, die voor hen het gerieflijkst was. Het is God, die Zijn Jeruzalem heeft gemaakt, en het van verre tijden in Zijn raad heeft geformeerd. De Joodse schrijvers over deze plaats zeggen: Er zijn zeven dingen, die God gemaakt heeft, voordat Hij de wereld gemaakt heeft, bedoelende dat Hij ze op het oog had, toen Hij de wereld maakte: de hof van Eden, de wet, de rechtvaardigen, Israël, de troon van de heerlijkheid, Jeruzalem en Messias, de Vorst. De Evangeliekerk heeft God tot haar maker. Welke dienst wij te eniger tijd doen of pogen te doen voor Gods Jeruzalem, moeten wij doen met het oog op Hem als de maker ervan, en Hij neemt het euvel op, zo wij dit niet doen. Het wordt hun hier ten laste gelegd, dat zij niet op God zagen.

a. Zij begeerden Zijn eer en heerlijkheid niet in hetgeen zij deden. Zij versterkten Jeruzalem, omdat het een rijke stad was en hun eigen huizen erin waren, niet omdat het de heilige stad was en Gods huis erin was. In al onze zorgen voor de verdediging van de kerk, moeten wij meer zien op Gods belang erin dan op ons eigen belang erin.

b. Zij vertrouwden niet op Hem voor een zegen op hun pogingen, maar achtten hun eigen kracht en hun eigen beleid genoegzaam voor hen. Van Hiskia zelf wordt gezegd, dat hij "vertrouwde op de Heere," 2 Koningen 18:5, inzonderheid bij deze gelegenheid, 2 Kronieken 32:8, maar er schijnen in zijn omgeving zodanigen te zijn geweest, die wel grote staatslieden en krijgslieden waren, maar in wie weinig Godsdienst was.

c. Zij hebben Gode geen dank toegebracht voor de voordelen, die zij hadden om hun stad te versterken in de wateren van de oude vijver, die van verre tijden geformeerd waren, zoals de beek Kison de oude rivier wordt genoemd, Richteren 5:21. In al wat ons in de natuur ooit tijd dienstig is, moeten wij de goedheid erkennen van de God van de natuur, die, toen Hij het lang tevoren geformeerd heeft, het aldus geschikt heeft, als het ware pasklaar heeft gemaakt, en naar Zijn ordening aldus in wezen liet tot op de huidige dag. Ieder schepsel is datgene voor ons, wat God het voor ons doet zijn, en daarom moeten wij voor het nut, dat het voor ons heeft, op Hem zien, die het geformeerd heeft, Hem er voor loven, en het voor Hem gebruiken.

II. Een grote minachting van Gods toorn en gerechtigheid in Zijn twisten met hen, vers 12 - 14, waar wij hebben op te merken:

1. Wat Gods bedoeling was met deze ramp over hen te brengen: het was hen te verootmoedigen, hen tot berouw en bekering te brengen, hen ernstig te maken. In deze dag van benauwdheid, van vertreding en verwarring riep de Heere hen hierdoor tot wenen en rouwklagen en tot al de uitdrukkingen van smart zelfs tot kaalheid en omgording met de zak, en dit alles om hun zonden te betreuren, door welke zij deze oordelen over hun land gebracht

hebben, en kracht bij te zetten aan hun gebeden ter afwending van de oordelen, die reeds gekomen zijn, en hen te neigen tot verbetering van hun leven door heilige ernst, en tederheid van gemoed onder het woord van God. Daartoe riep God hen door van Zijn profeten verklaring van de beschikkingen van Zijn voorzienigheid, en door hen op te wekken door die beschikkingen van Zijn voorzienigheid om acht te geven op hetgeen Zijn profeten zeiden. Als God ons dreigt met Zijn oordelen, dan verwacht en eist Hij dat wij ons vernederen onder Zijn machtige hand, dat wij sidderen als de leeuw brult, en ten dage van tegenspoed toezien.

2. Hoe zij in strijd handelen met deze bedoeling Gods, vers 13. Maar ziet, er is vreugde en blijdschap, vrolijkheid en feestmaaltijden alle mogelijke pret, zij waren even gerust en op hun gemak als zij plachten te wezen, alsof er geen vijand binnen hun landpalen was alsof zij in geen gevaar waren om in zijn handen te vallen. Toen zij de nodige voorzorgsmaatregelen hadden genomen voor hun veiligheid, trotseerden zij alle gevaar en dood, en besloten zij om nu maar vrolijk te zijn, wat er ook mocht gebeuren. Zij, die hadden behoren te eten onder de rouwdragenden, waren onder de wijnzuipers en de vleesvraten, en let op hetgeen zij zeiden: Laat ons eten en drinken want morgen zullen wij sterven. Dit kan betrekking hebben, hetzij op het bijzondere gevaar, waarin zij zich nu bevonden en waarvoor de profeet hen had gewaarschuwd, of in het algemeen op de kortheid en onzekerheid van het menselijk leven en op de nabijheid van de dood in alle tijden. Dat was de taal van de onheilige spotters, die spotten met de boden Gods, en Zijn profeten mishandelden.

a. Zij schertsten met de dood. "De profeet zegt ons dat wij weldra moeten sterven, misschien wel morgen, en dat wij daarom heden moeten treuren en ons moeten bekeren, neen, laat ons veeleer eten en drinken, opdat wij vetgemest zijn voor de slachting en goedsmoeds ons lot tegemoet gaan, als wij dan een kort leven moeten hebben, laat het tenminste een vrolijk leven zijn."

b. Zij spotten met de leer van een toekomende staat aan gene zijde van de dood, want indien er zodanige staat niet is, dan geeft de apostel toe dat er iets redelijks is in hetgeen zij zeggen, 1 Korinthe 15:32. Indien er als wij sterven een einde aan ons is, dan zou het goed zijn om het ons zo aangenaam en gemakkelijk mogelijk te maken terwijl wij leven, maar indien God om al deze dingen ons voor het gericht zal doen komen, dan is het op ons gevaar, voor onze verantwoording, zo wij "wandelen in de wegen onzes harten en in de aanschouwing van onze ogen", Prediker 11:9. Een praktisch ongeloof in een leven na dit leven is op de bodem van de vleeselijke gerustheid en beestachtige zinnelijkheid, die de zonde, de schande en het verderf zijn van zo groot een deel van het mensdom, zoals diegenen in de oude wereld, die etende en drinkende waren toen de zondvloed kwam.

3. Hoe misnoegd God hierover was, Hij gaf er Zijn toorn over te kennen aan de profeet Hij openbaarde zich voor zijn oren, opdat hij Gods misnoegen van de daken bekend zou maken: indien ulieden deze ongerechtigheid verzoend wordt totdat gij sterft! vers 14. Zij zal nimmer verzoend worden door brandoffer of slachtoffer evenmin als de ongerechtigheid van het huis van Eli verzoend werd, 1 Samuel 3:14. Het is een zonde tegen het geneesmiddel, een vrijdeling van alle middel ter overtuiging, een krachteloos maken ervan, en daarom is het niet waarschijnlijk dat zij er zich ooit van zullen bekeren en dat zij hun dus vergeven zal worden. De Chaldeeër leest dit: "zij zal u niet vergeven worden totdat gij de tweeden dood sterft." Met hen die in tegenheid wandelen met God, zal Hij in tegenheid wandelen, bij de verkeerde bewijst Hij zich een worstelaar.

Jesaja 22:15 - 25

Wij hebben hier een profetie van ontzetting uit zijn ambt van Sebna, een grootwaardigheidsbekleder aan het hof, en de bevordering van Eljakim tot die post van eer en

vertrouwen. Zulke veranderingen komen veelvuldig voor aan de hoven van de vorsten, en daarom is het vreemd dat er hier zoveel nota van wordt genomen door de profeet, maar door de vervulling van hetgeen voorzien was nopens deze particuliere personen, bedoelde God Zijn woord te bevestigen in de mond van Jesaja betreffende andere en grotere gebeurtenissen, en het is ook om aan te tonen dat, gelijk God lasten heeft voor de volken en koninkrijken in de vreemde, die openbare vijanden zijn van Zijn kerk en Zijn volk, zo heeft Hij ze ook voor de particuliere personen in het eigen land, die valse vrienden van hen zijn en hen verraden. Het is ook een bevestiging in het algemeen dat de hand Gods in alle gebeurtenissen van die aard is, welke ons toevallig schijnen en afhankelijk van de wil en de luimen van vorsten. "Het verhogen komt niet uit het oosten noch uit het westen noch uit de woestijn, maar God is Rechter, Hij vernedert deze, en verhoogt gene," Psalm 75:7, 8. Het is waarschijnlijk dat deze profetie werd uitgesproken terzelfder tijd als die, vervat in het eerste gedeelte van dit hoofdstuk, en nog voor Sanheribs inval vervuld begon te worden, want nu was Sebna over het huis, maar toen Eljakim, Hoofdstuk 36:3, en Sebna, tragsgewijze verlaagd zijnde, was toen slechts schrijver. Hier is:

I. De profetie van Sebna's ongenade, hij wordt die schatmeester genoemd, daar hem het bestuur over de inkomsten was opgedragen, en hij wordt ook gezegd hofmeester of over het huis te zijn, want zo onbegrensd was zijn eerezucht en hebzucht, dat minder dan twee posten aan het hof en die nog wel de belangrijkste waren, hem niet konden bevredigen, zelfzuchtige op eigen voordeel bedachte lieden grijpen gewoonlijk naar meer dan zij omvatten kunnen en zo wordt het werk van de post, die zij bekleden, veronachtzaamd, daar zij zich alleen om de pracht en het gewin ervan bekommeren. Het blijkt niet wat de bijzondere voorbeelden waren van Sebna's wanbeheer, waarvoor Jesaja hier gezonden wordt om tegen hem te profeteren, maar de Joden zeggen: "Hij voerde een verraderlijke briefwisseling met de koning van Assyrië, en had een verdrag met hem aangegaan om hem de stad over te leveren." Hoe dit nu zij, hij schijnt een vreemdeling geweest te zijn - want nergens lezen wij de naam van zijn vader - en dat hij aan de ware belangen van Juda en Jeruzalem vijandig gezind was, het is waarschijnlijk dat hij eerst door Achaz was benoemd en bevorderd. Hiskia zelf was een voortreffelijke vorst, maar de beste meesters kunnen zich niet altijd van goede dienaren verzekeren, het is ons nodig dat wij bidden voor vorsten, dat zij wijs en gelukkig mogen zijn in de keus van hen, in wie zij vertrouwen steller. Het was nu een tijd van reformatie, maar Sebna, een slecht man, heeft er zich in zoverre in geschikt, dat hij zijn plaats aan het hof kon behouden, en waarschijnlijk hebben vele anderen gedaan wat hij deed, en daarom wordt Sanherib gezegd gezonden te zijn tegen een huichelachtig volk, Hoofdstuk 10:6.

In deze boodschap aan Sebna hebben wij:

1. Een bestraffing van zijn hoogmoed, ijdelheid en valse gerustheid, vers 16. Wat hebt gij hier, of wie hebt gij hier? Welk een geweldige beweging en gedruis maakt gij I Tot welke staat zijt gij hier geboren? Wien hebt gij hier, aan wie zijt gij hier verwant? Zijt gij niet van geringe afkomst, "filius populi - niets dan een plebejer," die men weet niet waar vandaan komt? Wat betekent het dan, dat gij u een fraai huis hebt gebouwd, u een woning bebouwen en gegraveerd hebt? Zo keurig en kunstig was het, dat het veeleer het werk van een beeldhouwer dan van een metselaar of timmerman scheen te zijn. En het scheen uitgehouwen te zijn in een rots, zo stevig was het gefundeerd, en zo on-inneembaar was het. Ja meer, gij hebt u een graf uitgehouwen, alsof hij bedoelde dat zijn pracht zijn begrafenis zou overleven. Ofschoon Jeruzalem de plaats niet was van de begrafenis zijner vaderen, zoals Nehémia haar aandoenlijk noemde, Nehémia 2:3, wilde hij dat zij de plaats zal zijn van zijn eigen begrafenis, en daarom richtte hij reeds bij zijn leven een monument voor zich op, en hij richtte het hoog op. Zij, die statige monumenten oprichten voor hun hoogmoed, vergeten dat, hoe

schoon die graven er nu ook van buiten uitzien, zij van binnen toch vol van doodsbeenderen zijn, het is jammer, dat de grafsteen het graf doet vergeten.

2. Een profetie van zijn val en het tanen van zijn heerlijkheid.

a. Dat hij nu spoedig uit zijn ambt ontzet en verlaagd zal worden, vers 19. Ik zal u afstoten van uw staat. Hoge plaatsen zijn glibberig, en zij worden terecht van hun ere ambten beroofd, die er zich op verhovaardigen en er door opgeblazen worden, beroofd van hun macht die er kwaad mee doen. God zal dit doen, die zich toont God te zijn, door allen hoogmoedige te zien en hem ten onder te brengen, Job 40:7. Hiernaar verwijst vers 25. De nagel, die nu aan een vaste plaats gestoken is, Sebna, die denkt onwrikbaar bevestigd te zijn in zijn ambt, zal weggenomen worden, en hij zal afgehouden worden, en hij zal vallen. Diegenen dwalen, die denken dat enigerlei plaats in deze wereld een vaste plaats is, of zichzelf als nagelen beschouwen, die er vast in gestoken zijn, want er is hier op aarde niets dan onzekerheid. Als de nagel valt, wordt de last, die er op was, afgesneden, toen Sebna in ongenade viel, kwam er verachting over allen, die van hem afhankelijk waren. Zij, die hoge posten bekleden, zullen velen hebben, die op hen steunen, als gunstelingen op wie zij trots zijn op wie zij vertrouwen, maar zij zijn lasten op hen, en zullen misschien door hun gewicht de nagel doen breken, en dan zullen beide tezamen vallen, door misleiding elkaar in het verderf storten - het gewone lot van hoge personen en hun vleiers die meer van elkaar verwachten dan zij doen kunnen.

b. Dat hij na een wijle niet alleen afgestoten zal worden van zijn staat, maar weggedreven zal worden uit het land. de Heere zal u wegvoeren met de gevangenschap eens machtigen, vers 17, 18. Sommigen denken dat de Assyriërs hem grepen en wegvoerden, omdat hij beloofd had hen te zullen helpen, doch het niet had gedaan, maar tegen hen optrad, of, misschien heeft Hiskia, zijn verraad ontdekkende, hem verbannen en hem verboden om ooit terug te komen, of misschien heeft hij, zelf bevindende dat hij aanstotelijk was geworden voor het volk, zich naar een ander land teruggetrokken, om daar zijn overige dagen in geringheid en onbekendheid door te brengen.

Hugo de Groot denkt dat hij door melaatsheid was aangetast, een ziekte, die algemeen verondersteld werd onmiddellijk van de hand Gods te komen, een teken zijnde van Zijn misnoegen inzonderheid als straf voor hoogmoed, zoals in het geval van Mirjam en van Uzzia, en vanwege deze ziekte werd hij als een bal uit Jeruzalem geworpen. Zij, die als zij macht hebben, anderen heen en weer werpen, zullen rechtvaardig zelf weggeslingerd worden, als hun dag om te vallen gekomen is. Velen, die zichzelf bevestigd achtten als een nagel in een vaste plaats, kunnen er toe komen om als een bal weggeworpen te worden, want wij hebben hier geen blijvende stad. Sebna dacht dat zijn plaats te eng voor hem was, hij had geen ruimte genoeg om te groeien, daarom zal God hem in een groot land zenden, waar hij ruimte zal hebben om rond te dwalen, maar nooit de weg zal vinden om terug te keren, want daar zal hij sterven, daar zal zijn gebeente gelegd worden, en niet in het graf, dat hij zich had uitgehouwen en daar zullen zijn wagenen, waarin hij toen hij in zijn heerlijkheid was rondreed in de straten van Jeruzalem, en die hij meenam in zijn ballingschap, hem slechts zijn vroegere grootheid smadelijk in de herinnering brengen tot schande van het huis zijns heren, van het hof van Achaz, die hem tot ere ambten had verheven.

II. De profetie van Eljakims bevordering vers 20 en verv. Hij is Gods dienstknecht, heeft zich als zodanig getrouw betoond in andere ambten of bedieningen, en daarom zal God hem tot die hoge staat roepen. Zij, die naarstig zijn in plichtsbetrachting in een lagere sfeer, zijn goed op weg om in Gods boeken te staan voor bevordering. Eljakim ondermijnt Sebna niet, heeft geen invloeden tegen hem aangewend, hij dringt zich ook niet in in zijn ambt, maar God roept hem er toe, en in hetgeen waartoe God ons roept, zal Hij ons ook erkennen.

Hier wordt voorzeggd:

1. Dat Eljakim in Sebna's plaats gesteld zal worden van hofmeester, schatmeester en eerste staatsminister. De profeet moet dit aan Sebna zeggen, vers 21. "Hij zal met uw rok bekleed worden, met het gewaad van de ere, hij zal met uw gordel, het teken van de macht, gesterkt worden, want hij zal uw heerschappij hebben." Dit te horen zal een grote vernedering zijn voor Sebna, en nog groter vernedering zal het voor hem wezen om het te zien. Voornamen kunnen, vooral als zij hoogmoedig zijn, hun opvolgers niet dulden of verdragen. God neemt het op zich om dit te doen, niet alleen omdat Hij het in het hart van Hiskia zal geven om het te doen, en Zijn hand erkend moet worden, die het hart van vorsten leidt en bestuurt in de aanstelling en de verwijdering van mensen, Spreuken 21:1, maar omdat de machten, de ondergeschikte zowel als de opperste, van God verordineerd zijn. Het is God, die de vorsten met hun gewaad bekleedt, en daarom moeten wij hun onderdanig zijn om des Heeren wil, en met het oog op Hem, 1 Petrus 2:13. En daar Hij het is, die de regering in hun handen stelt, moeten zij regeren naar Zijn wil, tot Zijn eer en heerlijkheid, zij moeten richten voor Hem, door wie zij richten, en gerechtigheid stellen, Spreuken 8:15. En zij kunnen op Hem vertrouwen, dat Hij hen bekwaam zal maken voor hetgeen waartoe Hij hen roept, naar de belofte, die hier gedaan wordt: Ik zal hem bekleden, en dan volgt erop: Ik zal hem sterken. Zij, die geroepen worden tot posten van vertrouwen en macht, moeten God bidden om genade om hen in staat te stellen de plichten te volbrengen van hun ambt, want dat behoort hun voornaamste zorg te zijn. Eljakims bevordering wordt verder beschreven door het leggen van de sleutel van het huis Davids op zijn schouder, vers 22.

Waarschijnlijk droeg hij een gouden sleutel op zijn schouder als een kenteken van zijn ambt, of was er een geborduurd op zijn rok of mantel, waarop dit een toespeling is. Daar hij over het huis gesteld is, en daar hem de sleutel is overgegeven, zoals de zegels overgegeven zijn aan de lord groot - zegelbewaarder, "zal hij opendoen en niemand zal sluiten, en zal hij sluiten en niemand zal opendoen." Hij had toegang tot het schathuis, het zilver en het goud, en de specerijen, en het wapenhuis en de schatten, Hoofdstuk 39:2, en beschikte over hetgeen daar voorhanden was naar hij het goed oordeelde voor de openbare dienst. Hij stelde op mindere of ondergeschikte posten wie hij wilde, en verwijderde er uit wie hij wilde.

Onze Heere Jezus beschrijft Zijn macht als Middelaar door een toespeling hierop Openbaring 3:7, namelijk dat Hij "de sleutel Davids heeft, waarmee Hij opent en niemand sluit, en sluit en niemand opent." Zijn macht in het koninkrijk van de hemelen en in het regelen van alle zaken in dat koninkrijk is volstrekt, onweerstaanbaar en onbetwistbaar.

2. Dat hij in dat ambt bevestigd zal worden, hij zal het levenslang bekleden, en niet "durante beneplacito - gedurende het welbehagen," vers 23. Hij zal hem als een nagel inslaan in een vaste plaats, om niet weggenomen of afgesneden te worden. Zo duurzaam zal de eer wezen, die van God komt, voor allen, die haar voor Hem aanwenden. Onze Heere Jezus is als een nagel in een vaste plaats, Zijn koninkrijk kan niet wankelen, en Hij zelf is nog dezelfde.

3. Dat hij in zijn ambt tot grote zegen zal zijn, en dat is het wat de gunsten kroont, die hem hier bewezen worden. God maakt zijn naam groot, want hij zal een zegen zijn, Genesis 12:2.

a. Hij zal een zegen wezen voor zijn land, vers 21. Hij zal de inwoners te Jeruzalem en de huize van Juda tot een vader zijn. Hij zal zorgdragen niet alleen voor de zaken van het huis des konings, maar voor al de openbare belangen in Jeruzalem en Juda. Regeerders moeten vaders wezen voor hen, die onder hun bestuur staan, om hen met wijsheid te onderwijzen, met liefde te regeren, en wat verkeerd is met tederheid te bestraffen, hen te beschermen en voor hen te zorgen, in zorg voor hen te zijn zoals een vader voor zijn eigen kinderen, voor zijn eigen gezin. Het is gelukkig voor een volk, als hof noch stad noch land afzonderlijke belangen hebben, maar aller belangen samenkomen in hetzelfde middelpunt, zodat de hovelingen ware

patriotten zijn, en het land reden heeft om hen te zegenen, die door het hof gezegend worden, en als zij, die vaders zijn voor Jeruzalem, de koninklijke stad, dit niet minder zijn voor het huis van Juda.

b. Hij zal een zegen wezen voor zijn geslacht vers 23, 24. Hij zal wezen tot een stoel van de ere voor het huis zijns vaders, de hoge wijsheid en deugd, die hem voor die hoge waardigheid hebben aanbevolen, maakten hem tot een eer voor zijn geslacht, dat waarschijnlijk tevoren reeds zeer aanzienlijk was, maar nu tot nog veel hoger aanzien klom. Kinderen moeten er naar streven om een eer te zijn voor hun ouders en hun bloedverwanten. De eer, die de mensen doen afstralen op hun bloedverwanten door hun Godsvrucht en hun nuttige arbeid voor het openbare welzijn, is meer te waarderen, dan die welke zij aan hun geslacht ontlelen door hun naam en hun eretitel. Eljakim bevorderd zijnde, zal men aan hem hangen alle heerlijkheid van het huis zijns vaders, allen maakten hem het hof, en de schoven van zijn broeders bogen zich neer voor de zijne.

Merk op: de eer van deze wereld geeft de mens geen innerlijke waardij of voortreffelijkheid, zij is slechts aan hem gehangen als iets bijkomends en zij zal spoedig van hem wegvallen. Eljakim werd vergeleken bij een nagel in een vaste plaats en naar deze vergelijking worden al de leden van zijn familie, die waarschijnlijk talrijk was - en dat was er de heerlijkheid van - gezegd van hem af te hangen, zoals in een huis de vaten, die handvatsels hebben, opgehangen worden aan nagelen. Het geeft ook te kennen dat hij edelmoedig zorg zal dragen voor hen allen, het gewicht van die zorg zal dragen, al de vaten, niet alleen de flessen, maar ook de bekers, alle kleine vaten, de minste, die tot zijn familie behoorden, zullen door hem verzorgd worden. Zie welk een last diegenen op zich nemen, die hoge posten bekleden, weinig denken zij hoevelen en hoeveel van hen afhankelijk zullen zijn, indien zij getrouw willen zijn in de uitoefening van hun plichten. Onze Heere Jezus, de sleutel van het huis Davids hebbende, is als een nagel in een vaste plaats, en al de heerlijkheid van het huis Zijns Vaders hangt aan Hem, is ontleend aan Hem, ook de geringsten, die tot Zijn kerk behoren, zijn Hem welkom, en Hij is in staat om de druk van hen allen te dragen. Die ziel kan niet omkomen, die zaak kan niet ter aarde vallen, hoe groot haar gewicht ook zij, die door het geloof aan Christus is gehangen.

HOOFDSTUK 23

1 De last van Tyrus. Huilt, gij schepen van Tarsis! want zij is verwoest, dat er geen huis meer is, dat niemand er meer ingaat; uit het land Chittim is het aan hen openbaar geworden. 2 Zwijgt, gij inwoners des eilands! gij, die de kooplieden van Sidon, over zee varende, vervulden, 3 En wiens inkomst was het zaad van Sichor over de grote wateren, de oogst der rivier; en zij was de markt der heidenen. 4 Word beschaamd, o Sidon! want de zee spreekt, ja, de sterkte der zee, zeggende: Ik heb geen barensnood gehad, ik heb ook niet gebaard, en ik heb geen jongelingen groot gemaakt, en geen jonge dochters opgebracht. 5 Gelijk als geweest is de tijding van Egypte, zal men ook in weedom zijn, als men van Tyrus horen zal. 6 Vaart over naar Tarsis, huilt, gij inwoners des eilands! 7 Is dit uw vrolijk huppelende stad? welker oudheid wel van oude dagen af is; maar haar eigen voeten zullen haar verre wegdragen, om in vreemdelingschap te verkeren. 8 Wie heeft dit beraadslaagd over Tyrus, die kronende stad, welker kooplieden vorsten zijn, welker handelaars de heerlijkste in het land zijn? 9 de Heere der heerscharen heeft het beraadslaagd, opdat Hij ontheilige de hovaardij van alle sieraad, om al de heerlijksten der aarde verachtelijk te maken. 10 Ga door naar uw land, als een rivier, gij dochter van Tarsis! er is geen gordel meer. 11 Hij heeft Zijn hand uitgestrekt over de zee, Hij heeft de koninkrijken beroerd; de Heere heeft bevel gegeven tegen Kanaän, om haar sterkten te verdelgen. 12 En Hij heeft gezegd: Gij zult niet meer vrolijk huppelen, o gij verdrukte maagd, gij dochter van Sidon! Naar Chittim toe, maak u op, vaar over; ook zult gij aldaar geen rust hebben. 13 Ziet, het land der Chaldeen; dit volk was er niet; Assur heeft het gefondeerd voor degenen, die in de wildernissen woonden; zij richtten hun sterkten op, en bouwden hun paleizen, maar Hij heeft het tot een vervallen hoop gesteld. 14 Huilt, gij schepen van Tarsis! want ulieder sterkte is verstoord.

15 En het zal geschieden te dien dage, dat Tyrus zal vergeten worden zeventig jaren, gelijk eens konings dagen; maar ten einde van zeventig jaren zal in Tyrus als een hoerenlied zijn: 16 Neem de harp, ga in de stad rondom, gij vergeten hoer! speel wel, zing veel liederen, opdat uwer gedacht worde! 17 Want het zal geschieden ten einde van zeventig jaren, dat de Heere Tyrus zal bezoeken, en dat zij wederkeren zal tot haar hoerenloon, en zij zal hoererij bedrijven met alle koninkrijken der aarde, die op de aardbodem zijn. 18 En haar koophandel en haar hoerenloon zal de Heere heilig zijn, het zal niet ten schat vergaderd noch opgesloten worden; maar haar koophandel zal wezen voor hen, die voor de Heere wonen, opdat zij eten tot verzadiging, en dat zij gedurig deksel hebben.

Jesaja 23:15 - 18

I. Hier is de tijd bepaald voor de duur der verwoesting van Tyrus, die geen altijddurende verwoesting moest wezen. Tyrus zal vergeten worden zeventig jaren, vers 15. Zolang zal zij verwaarloosd zijn, in vergetelheid zijn begraven. Zij werd verwoest door Nebukadnézar omstreeks dezelfde tijd, dat Jeruzalem verwoest werd, en zij bleef ook even lang in puin liggen. Zie de dwaasheid van die hoogmoedige, eierzuchtige veroveraar. In welk opzicht was hij rijker of sterker geworden door zich meester te maken van Tyrus, als al de inwoners er uit verdreven waren en hij geen van zijn eigen onderdanen kon missen om haar te vervullen en te versterken? Het is vreemd dat de mensen er behagen in konden scheppen om steden te verwoesten en haar gedachtenis met haar te doen vergaan, Psalm 9:7. Hij vertrad de hoogmoed van Tyrus, en hierin diende hij Gods raad, maar hij deed het met nog groter hoogmoed, waarvoor God hem spoedig daarna vernederd heeft.

II. Een profetie van de wederherstelling van Tyrus in haar heerlijkheid, na zeventig jaren gelijk de dagen van een koning, of van een dynastie, of van het geslacht van een koning, - van Nebukadnézar, toen die voorbij waren, kwam eraan de verwoesting van Tyrus een einde. En wij kunnen veronderstellen dat Cyrus, toen hij de Joden vrijliet en hen aanmoedigde om Jeruzalem te herbouwen, ook de Tyriërs vrijliet en hen heeft aangemoedigd om Tyrus te herbouwen. Zo worden de voorspoed en de tegenspoed van plaatsen, zowel als van personen, tegen elkaar over gesteld, opdat de prachtigste, vermaardste steden niet al te gerust zijn, en die het meest verwoest zijn, niet zullen wanhopen. Er is voorzeggd:

1. Dat God in Zijn voorzienigheid wederom in gunst zal neerzien op deze verwoeste stad, vers 17. de Heere zal Tyrus bezoeken in genade, want hoewel Hij twist, zal Hij toch niet eeuwig

twisten. Er is niet gezegd: Haar bekenden zullen haar bezoeken, haar koloniën, die zij geplant heeft, en de handelssteden, met welke zij betrekkingen onderhield - zij hebben haar vergeten, maar de Heere zal haar bezoeken door de een of andere ongedachte wending, Hij zal Zijn gramschap tegen haar doen ophouden, en dan zullen de dingen wederom hun natuurlijke loop volgen.

2. Dat zij haar beste pogingen zal aanwenden ons haar handel te doen herleven. Zij zal zingen als een hoer, die gedurende enigen tijd gestraft was voor haar ontucht, maar als zij weer in vrijheid is gesteld, zal zij - zo sterk is de neiging tot bederf - zich wederom tot haar vorige kunsten van verleiding begeven. De Tyriërs, die weergekeerd zijn uit de gevangenschap, en zij, die achtergebleven waren, wederom moed vattende, zullen zich weer tot de handel begeven, zich de beste koopwaren aanschaffen, goedkoper verkopen dan hun naburen, zeer schikkelijk zijn voor alle klanten, als een hoer, die vergeten was, zich, als er weer van haar wordt gesproken - door zingen en spelen aan het gezelschap aanbeveelt, neemt een harp, gaat rondom de stad, misschien wel 's avonds, speelt wèl, zingt veel liedjes. Dat zijn onschuldige, geoorloofde vermaken, indien er op sobere, matige en ingetogen wijze gebruik van wordt gemaakt, maar zij, die er aan gehecht zijn, moeten er toch niet al te veel van houden, zij moeten ook de eierzucht niet hebben om er in uit te munten, anderen er in te overtreffen, want wat zij nu ook mogen wezen, in oude tijden waren zij middelen om dwazen te verlokken en te verleiden. Tyrus zal nu langzamerhand wederom de markt van de volkeren worden, zij zal terugkeren tot haar loon, tot haar handel, en zal hoererij bedrijven, (dat is, zij zal handelsverkeer hebben want de profeet houdt de beeldspraak nog vol) met alle koninkrijken van de aarde waarmee zij vroeger in haar voorspoed handel gedreven heeft. De liefde voor wereldlijke rijkdom is geestelijke hoererij, en daarom worden geldgierige mensen "overspelers en overspeelsters" genoemd, Jakobus 4:4, en geldgierigheid is geestelijke afgoderij.

3. Dat zij nu van haar handel een beter gebruik zal maken dan vroeger, dit goed zullen haar rampen bij haar uitgewerkt hebben, vers 18. Haar koophandel en haar hoerenloon zullen de Heere heilig zijn. De handel van Tyrus en al het gewin van haar handel zullen Gode en Zijn eer gewijd zijn, gebruikt worden in Zijn dienst: het zal niet zoals vroeger als schat vergaderd noch opgestoken worden, om het onderwerp te zijn van hun hoogmoed en de steun van hun vleselijk vertrouwen, maar het zal besteed worden aan werken van Godsvrucht en liefdadigheid. Wat zij kunnen missen van het onderhoud van henzelf en hun gezin, zal wezen voor hen, die voor de Heere wonen, voor de priesters, de dienstknechten des Heeren, die de dienst waarnemen in Zijn tempel te Jeruzalem, niet om hen een grote en prachtige staat te laten voeren, maar opdat zij en de hunnen eten tot verzadiging, het brood huns bescheiden deels zullen hebben met zo min mogelijk van de zorgen, die hen van hun dienstwerk zouden afhouden, en opdat zij geen rijke en fraaie, maar duurzame klederen zullen hebben, sterke en duurzame klederen voor oude lieden - zo lezen het sommigen, alsof de priesters, hoewel zij jong zijn, toch even eenvoudige en deftige klederen moeten dragen als oude lieden. Dit nu:

A. Veronderstelt dat de Godsdienst in het nieuwe Tyrus zal heersen, dat de Tyriërs tot de kennis van de ware God zullen komen en in gemeenschap met Gods Israël. Misschien heeft hun medegevangenschap in Babel met de Joden, die daar profeten bij zich hadden, hen er toe geneigd om zich met hen te verenigen in hun Godsverering, en hen afgewend van hun afgoden, zoals ook de Joden daar van hun afgoderij genezen werden, en toen zij met hen uit de gevangenschap bevrijd werden, en, naar zij reden hadden te geloven, om hunnentwil, en weer in Tyrus gevestigd waren zullen zij gaven en offeranden naar de tempel gezonden hebben, alsmede geschenken aan de priesters. Wij vinden, dat toen Tyriërs in het land van

Juda woonden, Nehémia 13:16. Tyrus en Sidon waren in Christus' tijd de Godsdienst beter gezind dan de steden van Israël, want indien Christus onder hen ware gegaan, zij zouden zich bekeerd hebben, Mattheüs 11:21. En wij ontmoeten Christenen te Tyrus, Handelingen 21:3, 4, en vele jaren later heeft het Christendom daar gebloeid. Sommigen van de rabbijnen verwijzen deze profetie van de bekering van Tyrus naar de dagen van de Messias.

B. Het is een aansporing voor hen, die goederen hebben, om ze te gebruiken in de dienst van God en Godsdienst, en datgene het best uitgezet te achten, hetwelk daaraan uitgegeven werd. Beide de koopwaren van de handelaar en het loon van de dagloners zullen Gode gewijd zijn. Beide de koopwaar - het beroep, dat wij volgen - en het loon - het gewin van ons beroep - moeten de Heere heiligheid zijn, in toespeling op hetgeen gegraveerd stond op de kroon van de hogepriesters, Exodus 39:30, en op de afzondering van de tienden onder de wet, Leviticus 27:30. Zie een dergelijke belofte, die naar Evangelietijden verwijst, Zacharia 14:20, 21.

Wij moeten eerst onszelf geven om heiligheid des Heeren te zijn, eer hetgeen wij doen, of hebben, of verkrijgen dit zijn kan. Als wij met God zijn in ons particulier beroep, als wij gewone dingen doen op Godvruchtige wijze, als wij overvloedig zijn in werken van Godsvrucht en barmhartigheid, vrijgevig zijn in het lenigen van de nood van de armen en voor het onderhouden van de eredienst en het Evangelie bevorderen, dan zijn onze koopwaar en ons loon heiligheid des Heeren, indien wij er in oprechtheid Zijn eer heerlijkheid mee op het oog hebben. En het behoeft niet ten schat vergaderd en opgelegd te worden op aarde, want het is ten schat vergaderd en opgelegd in de hemel, "in beurzen, die niet verouderen," Lukas 12:33.

HOOFDSTUK 24

1 Ziet, de Heere maakt het land ledig, en Hij maakt het woest; en Hij keert deszelfs gestaltenis om, en Hij verstroot zijn inwoners. 2 En gelijk het volk, alzo zal de priester wezen; gelijk de knecht, alzo zijn heer; gelijk de dienstmaagd, alzo haar vrouw; gelijk de koper, alzo de verkoper; gelijk de lener, alzo de ontlener; gelijk de woekeraar, alzo die, van welken hij woeker ontvangt. 3 Dat land zal ganselijk ledig gemaakt worden, en het zal ganselijk beroofd worden; want de Heere heeft dit woord gesproken. 4 Het land treurt, het verwelkt; het aardrijk kweelt, het verwelkt; de hoogsten van het volk des lands kwelen. 5 Want het land is bevekt vanwege zijn inwoners; want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond. 6 Daarom verteert de vloek het land, en die daarin wonen, zullen verwoest worden; daarom zullen de inwoners des lands verbrand worden, en er zullen weinig mensen overblijven. 7 De most treurt, de wijnstok kweelt, allen die blijhartig waren, zuchten. 8 De vreugde der trommelen rust; het geluid der vrolijk huppelenden houdt op, de vreugde der harp rust. 9 Zij zullen geen wijn drinken met gezang; de sterke drank zal bitter zijn dengenen, die hem drinken. 10 De woeste stad is verbroken, al de huizen staan gesloten, dat er niemand inkomen kan. 11 Er is een klagelijk geroep op de straten, om des wijns wil; alle blijdschap is verduisterd, de vreugde des lands is heengevaren. 12 Verwoesting is in de stad overgebleven, en met gekraak wordt de poort in stukken verbroken. 13 Want in het binnenste van het land, in het midden dezer volken, zal het alzo wezen, gelijk de afschudding des olijfbooms, gelijk de nalezingen, wanneer de wijnoogst geëindigd is. 14 Die zullen hun stem opheffen, zij zullen vrolijk zingen; vanwege de heerlijkheid des HEEREN zullen zij juichen van de zee af. 15 Daarom eert de Heere in de valleien, in de eilanden der zee de Naam des HEEREN, des Gods van Israël. 16 Van het uiterste einde der aarde horen wij psalmen, tot verheerlijking des Rechtvaardigen. Doch nu zeg ik: Ik word mager, ik word mager, wee mij! de trouwelozen handelen trouweloos, en met trouweloosheid handelen de trouwelozen trouweloos. 17 De vrees, en de kuil, en de strik over u, o inwoners des lands! 18 En het zal geschieden, zo wie voor de stem der vreze vlieden zal, die zal in de kuil vallen; en die uit de kuil opklimt, die zal in de strik gevangen worden; want de sluizen in de hoogte zijn opengedaan, en de fondamenten der aarde zullen beven. 19 De aarde zal ganselijk verbroken worden, de aarde zal ganselijk vaneen gescheurd worden, de aarde zal ganselijk bewogen worden. 20 De aarde zal ganselijk waggelen, gelijk een dronkaard, en zij zal heen en weder bewogen worden, gelijk een nachthut; en

haar overtreding zal zwaar op haar zijn, en zij zal vallen, en niet weder opstaan. 21 En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere bezoeking doen zal over de heirscharen des hogen in de hoogte, en over de koningen des aardbodems op de aardbodem. 22 En zij zullen samenvergaderd worden, gelijk de gevangenen in een put, en zij zullen besloten worden in een gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden. 23 En de maan zal schaamrood worden, en de zon zal beschaamd worden, als de Heere der heirscharen regeren zal op de berg Sion en te Jeruzalem, en voor zijn oudsten zal heerlijkheid zijn.

Men is het er algemeen over eens dat hier een nieuwe leerrede begint, waarmee wordt voortgegaan tot het einde van Hoofdstuk 27. En hierin zegt de profeet, naar de aanwijzing, die hij heeft ontvangen, in vele dierbare beloften, tot de rechtvaardigen dat het hun wel zal gaan, en, in vele schrikkelijke bedreigingen zegt hij: Wee de goddelozen, het zal hun kwalijk gaan, Hoofdstuk 3:10, 11, en zij zijn ineengestrengeld, opdat zij elkaar zullen ophelderen. Dit hoofdstuk is meestal dreigend, en gelijk de oordelen, die bedreigd worden, zeer zwaar en smartelijk zijn, zo is het volk dat met die oordelen bedreigd wordt, zeer talrijk. Het is niet de last van een bijzondere stad of koninkrijk, zoals wij tevoren gehad hebben, maar de last van de gehele aarde. Het woord betekent wel alleen het land, omdat ons eigen land gewoonlijk als de gehele aarde voor ons is. Maar het wordt hier verklaard door een ander woord en zo blijkt het dat het niet zo beperkt is, het is de wereld, vers 4, zodat het tenminste een gehele nabuurschap van natiën moet omvatten.

1. Sommigen denken (en met grote waarschijnlijkheid), dat het een profetie is van de grote verwoesting, die Sanherib en zijn Assyrisch leger nu weldra onder vele van de volken in dat deel van de wereld aanrichten zal.

2. Anderen denken dat zij wijst op even gelijke verwoestingen die omstreeks honderd jaren later Nebukadnézar en zijn legerscharen in diezelfde landstreken aanrichten zullen, gaande van het éne koninkrijk neer het andere, niet alleen om ze te veroveren, maar om ze te verwoesten, in puinhopen te verkeren, want dat was de methode die door deze Oosterse volken in hun oorlogen gevolgd werd. De beloften, die onder deze bedreigingen gemengd zijn, zijn bedoeld tot ondersteuning en vertroosting van het volk van God in deze zeer rampspoedige tijden. En daar hier geen bijzondere volken genoemd zijn door wie, of over wie deze verwoestingen komen zullen, komt het mij voor dat zij op beide gebeurtenissen zien kunnen. Ja meer: de Schrift heeft velerlei vervulling, en wij behoren er volle ruimte aan te geven, en daarom ben ik geneigd te denken dat de profeet, naar deze en dergelijke voorbeelden, waarop hij inzonderheid het oog had, hier bedoelt om in het algemeen de rampspoedige toestand van het mensdom voor te stellen, en de velerlei ellende, waaraan het menselijk leven is blootgestelde inzonderheid die waarmee de oorlogen van de volken gepaard gaan. De profeten waren voorzeker gezonden, niet alleen om bijzondere gebeurtenissen te voorzeggen, maar om het hart van de mensen te vormen tot deugd en Godsvrucht, en te die einde werden hun profetieën geschreven en in wezen gehouden, namelijk tot ons onderricht, en daarom moeten zij niet beschouwd worden als VAN EIGEN UITLEGGING te zijn. Daar nu een innige, volkomen overtuiging van de ijdelheid van de wereld en van haar ongenoegzaamheid om ons gelukkig te maken, er zeer veel toe zal bijdragen om ons tot God te brengen en onze genegenheid te doen uitgaan naar een andere wereld, toont de profeet ons hier welke kwelling des geestes wij te wachten hebben van deze dingen, opdat wij daar nooit onze rust in zullen zoeken, noch ons enigerlei voldoening zullen beloven buiten de genieting van God. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een bedreiging van verwoestende oordelen vanwege zonde, vers 1 - 12, waarbij de verzekering gevoegd is dat de Godvruchtigen vertroost zullen worden, vers 13 - 16.

II. Een verdere bedreiging van gelijke verwoestingen, vers 16 - 22, waarbij de verzekering gevoegd is dat te midden van dit alles God verheerlijkt zal worden.

Jesaja 24:1 - 12

Het is een zeer somber, treurig toneel, dat deze profetie ons voorstelt, waar wij onze blik ook heen richten, alles ziet er even droevig uit. De verwoestingen worden hier beschreven in een grote verscheidenheid van uitdrukkingen, die allen dezelfde strekking hebben, en allen verzwarend zijn.

I. De aarde is van al haar sieraden beroofd, en heeft het voorkomen alsof zij van haar grondslag was weggenomen, zij is ontledigd en woest, vers 1, alsof zij tot haar eerste chaos was teruggekeerd, *tohoe wavohoe*, wederom niets dan verwarring en leegte is, Genesis 1:2, zonder vorm en ledig, weliswaar, de aarde betekent soms het land en zo is het woord "arèts" in het derde vers hier ook door land vertaald, het land zal ganselijk ledig gemaakt worden, en het zal ganselijk beroofd worden, maar ik zie toch niet in, waarom het daar niet evenals in vers 1 door de aarde vertaald is, want gewoonlijk, zo niet altijd, is er, als het een bijzonder land betekent, iets aan toegevoegd, of ten minste staat dit toevoegsel er niet ver vanaf, om aan te tonen welk land bedoeld is, zoals het land - of de aarde - van Egypte, of Kanaän, of dit land, of ons land, of uw land en dergelijke meer. Het zou inderdaad op een bijzonder land kunnen wijzen, en een twijfelachtig woord gebruikt kunnen zijn, om zo'n toepassing te wettigen, want het is goed om op onszelf toe te passen en op ons eigen land, wat de Schrift in het algemeen zegt van de ijdelheid en de kwellings des geestes, waarmee alles hier beneden gepaard gaat, maar het schijnt bedoeld om te spreken van hetgeen dikwijls aan veel landen wedervaart, en hun zal wedervaren zolang als de wereld blijft bestaan, en wie weet hoe spoedig het aan ons eigen land kan wedervaren, en wat in het algemeen de aard is van alle aardse dingen, er is geen wezenlijk genot, geen voldoening in, het minste en geringste maakt ze onbruikbaar. Dikwijls zien wij talrijke gezinnen en rijke bezittingen geheel ontledigd geheel bedorven door het een of ander oordeel, of misschien slechts door langzaam, schier onmerkbaar verval. De zonde heeft de aarde onderstboven gekeerd, de aarde is voor de mens iets geheel anders geworden, dan wat zij geweest is toen God haar gemaakt had om hem ter woonplaats te zijn. De zonde heeft er ook de inwoners van verstrooid, de rebellie te Babel had de verstrooiing van het mensdom ten gevolge. Op hoe velerlei wijze worden de inwoners beide van steden en van particuliere huizen niet verstrooid, zodat naaste bloedverwanten en oude burens niets meer van elkaar weten!

Dezelfde strekking heeft vers 4. De aarde treurt, zij verwelkt, zij stelt hen teleur die er hun geluk in gesteld hebben, en er hoge verwachtingen van hebben gekoesterd, en gaf hun niet wat zij er zich van beloofd hebben. De gehele wereld kwijnt en verwelkt als zich heenspoedende naar een algehele ontbinding. Zij is op zijn best genomen als een bloem, die verdort in de handen van hen, die er al teveel behagen in scheppen, en haar op hun borst, aan hun hart leggen. En gelijk de aarde zelf oud wordt, zo kwijnen ook zij, die daarop wonen. De mensen dragen een zwak, ziekelijk lichaam met zich om, zijn dikwijls eenzaam, als opgesloten door beproeving, vers 6. Als de aarde kwijnt en niet zo vruchtbaar is als zij placht te zijn, dan zijn zij, die daarop wonen, die haar tot hun tehuis, hun rust, hun deel maken, kwijnend en verlaten, terwijl zij, die door het geloof in God wonen, zich in Hem kunnen verblijden, ook wanneer de vijgenboom niet bloeit. Als wij de blik om ons heen slaan, en zien in hoeveel plaatsen pestilenties en brandende koorts woeden, en hoeveel er in weinig tijds door weggeraapt worden, zodat soms de levenden nauwelijks volstaan om de doden te begraven, dan zullen wij misschien begrijpen wat de profeet bedoelt als hij zegt: de inwoners van de aarde worden verbrand, of verteerd, sommigen door de ene ziekte, anderen door een andere en vergelijkenderwijs zijn er slechts weinigen overgebleven. De wereld, waarin wij

leven, is een wereld van teleurstelling, een tranendal, een stervende wereld, en de kinderen van de mensen erin zijn slechts van weinig dagen, die vol zijn van moeite en verdriet.

II. Het is God, die al deze rampen over de aarde brengt. De Heere, die de aarde gemaakt heeft, haar vruchtbaar heeft gemaakt en schoon ten diepste en ten gerieve van de mens maakt haar nu ledig en woest, vers 1, want de Schepper is en zal zijn de rechter, Hij heeft het onbetwistbaar recht om vonnis over haar te vellen, en een onweerstaanbare macht om dat vonnis te voltrekken. Het is de Heere, die dat woord gesproken heeft, en Hij zal het werk doen, vers 3, het is Zijn volk, die de aarde verteerd heeft, vers 6, de algemene vloek, die de zonde "over het aardrijk heeft gebracht om des mensen wil," Genesis 3:17, en de bijzondere vloek, die geslachten en landen over zich gebracht hebben door hun ontzettende goddeloosheid. Zie de kracht van Gods vloek, hoe hij alles ledig maakt, alles verwoest, zij, die door Hem gevloekt worden, zijn in waarheid gevloekt.

III. Personen van alle rang en stand zullen in deze rampen delen, vers 2. Gelijk het volk also zal de priester wezen, enz. Dit is waar van vele van de gewone rampen van het menselijk leven. Allen zijn onderworpen aan dezelfde lichaamskrankheden, leed van het hart, beproevingen in familiebetrekkingen en dergelijke meer, enigerlei wedervaart aan hen, die van zeer verschillenden stand zijn, tijd en toeval wedervaart aan allen. Het is in bijzondere zin waar van verwoestende oordelen, die God soms over zondige volken brengt, als het Hem behaagt kan Hij ze algemeen maken, zodat niemand eraan ontkomt of er van vrijgesteld wordt, hetzij de mensen veel of weinig hebben, zij zullen alles verliezen. Zij, die van geringer stand zijn, zullen het eerst lijden door hongersnood, maar zij, die van hongeren stand zijn, gaan het eerst in gevangenschap, terwijl de armen in het land gelaten worden. Het zal voor allen gelijk wezen:

1. Met hoog en laag, gelijk het volk also zal de priester wezen, of de vorsten. De waardigheid van de magistraten en van de bedienaren van de godsdienst, de achting en eerbied die aan beide verschuldigd zijn, zullen hen niet beveiligen, "de aangezichten van de ouden zijn niet geëerd geweest," Klaagliederen 5:12. De priesters waren even verdorven en goddeloos als het volk, en hun hoedanigheid van priester heeft hen niet weerhouden van te zondigen, hoe kunnen zij dan verwachten dat zij hen zal beveiligen tegen het oordeel? In beide is het "gelijk het volk also de priester," Hoséa 4:8, 9.

2. Met dienstknecht en vrije: gelijk de knecht also zijn heer, gelijk de dienstmaagd also haar vrouwe, zij hebben allen hun weg verdorven, en daarom zullen zij allen ongelukkig gemaakt worden, als de aarde verwoest wordt.

3. Met rijk en arm, zij, die tevoren geld hebben, geld uitzetten op interest, zullen er niet beter aan toe zijn dan zij, die zo verarmd zijn, dat zij genoodzaakt zijn hun bezittingen te verkopen en geld op te nemen op interest. Er zijn oordelen, behalve nog die op de grote dag van het oordeel, waarin rijken en armen elkaar ontmoeten. Laat hen, die tot aanzien zijn gekomen in de wereld, hun minderen niet op een te grote afstand van hen stellen, want zij weten niet hoe spoedig zij op gelijke voet met hen zullen wezen. De rijkdom van de rijke is in zijn verbeelding zijn sterke stad, maar hij zal dit niet altijd blijken te zijn in de werkelijkheid.

IV. Het is de zonde, die deze rampen over de aarde brengt. De aarde is ledig gemaakt en kwijnt weg, omdat zij bevlekt is vanwege haar inwoners, vers 5. Zij is bevlekt door de zonde van de mensen, en daarom is zij verwoest door de oordelen Gods. Zodanig is de vuile aard van de zonde, dat zij de aarde zelf verontreinigt onder de zondige inwoners ervan, zodat zij onaangenaam is in de ogen van God en van goede mensen. Zie Leviticus 18:25, 27, 28. Bloed

inzonderheid verontreinigt het land, Numeri 35:33. De aarde spuwt nooit haar inwoners uit, voordat zij haar bevlekt hebben door hun zonden. Wel, wat hebben zij gedaan?

1. Zij hebben de wetten overtreden van hun schepping, niet beantwoord aan het doel ervan. De banden van de wet van de natuur zijn door hen verbroken, en de koorden hunner verplichtingen aan de God van de natuur hebben zij van zich geworpen.

2. Zij hebben de inzettingen veranderd van de geopenbaarde godsdienst, diegenen van hen, die er het voordeel van hadden genoten. Zij hebben de inzettingen veronachtzaamd, zo lezen het sommigen, en hebben ze niet nauwgezet waargenomen, in het bedrijven van de zonde zijn zij over de wet heengegaan, en in het nalaten van plichten zijn zij de inzettingen voorbijgegaan.

3. Hierin hebben zij het eeuwig verbond verbroken, dat een eeuwige verplichting oplegt, en voor hen, die het houden, een eeuwige zegen zal zijn. Het is Gods grote neerbuigende goedheid, dat het Hem behaagt om in een weg des verbonds met de mensen te handelen, ten einde hun goed te doen, en hen daardoor te verplichten om Hem dienst te doen. Zelfs zij, die geen voordeel hadden van Gods verbond met Abraham, hadden toch voordeel van Zijn verbond met Noach en zijn zonen dat een eeuwig verbond genoemd wordt, Zijn verbond met dag en nacht, maar zij nemen de voorschriften niet waar van de zonen van Noach, ze erkennen Gods goedheid niet in dag en nacht, leggen er zich niet op toe om Hem dank te bewijzen, en aldus verbreken zij het eeuwig verbond, en verijdelen er het genaderijke doeleinde van.

V. Deze oordelen zullen van de mensen hoogmoed vernederen en hun vrolijkheid bederven, als de aarde ledig wordt gemaakt.

1. Het is een grote vernedering van des mensen hoogmoed, vers 4. De hoogmoedigen van de aarde kwijnen, want zij hebben datgene verloren, hetwelk hun hoogmoed steunde en waarvoor zij zich groot gemaakt hebben, God kan hen, die het hoofd zo omhoog hielden, zo ten onder brengen dat zij het hoofd laten hangen.

2. Het is een grote verstoring van de vrolijkheid van de mensen, daar wordt lang bij stilgestaan, vers 7 - 9. Allen, die blijhartig waren, zuchten, zodanig is de aard van vleselijke vrolijkheid, zij is slechts "als het geluid van de doornen onder een pot," Prediker 7:6. Luid gelach eindigt gewoonlijk in een zucht, zij, die de wereld tot hun voornaamste vreugde maken, kunnen zich niet te allen tijde verblijden. Als God Zijn oordelen zendt op de aarde, bedoelt Hij er mee diegenen ernstig te maken, die zich geheel en al aan hun vermaak hadden overgegeven. uw lachen worde veranderd in treuren. Als de aarde ledig gemaakt is, dan houdt het geluid van de vrolijk huppelenden op. Vleselijke vreugde is luidruchtig, maar het geluid ervan zal spoedig ophouden, en het einde ervan is droefheid. Van twee dingen wordt gebruik gemaakt om ijdele vrolijkheid op te wekken en te uiten, en de blijhartige menigte wordt hier beroofd van beide.

A. Drank, de most treurt, hij is zuur geworden, omdat hij niet gedronken werd, warmt hoe geschikt hij ook is voor hen, die bitterlijk bedroefd van ziel zijn, zij hebben er dan de smaak niet voor, zoals de blijhartigen er smaak voor hebben, de wijnstok kweelt, en geeft weinig hoop op een goede wijnoogst, en daarom zuchten de blijhartigen, want zij kennen geen andere blijdschap dan die van hun koren en most en olie, als deze vermenigvuldigd worden, Psalm 4:8, en zo gij hun wijnstok en vijgenboom verwoest, dan doet gij al hun blijdschap ophouden, Hoséa 2:11, 12. Zij zullen nu geen wijn drinken met gezang, zoals zij plachten, zij zullen hem

veeleer drinken met zuchten, ja de sterke drank zal bitter zijn dengenen, die hem drinken, omdat zij er hun tranen wel mee moeten vermengen, of omdat zij er door ziekte de smaak voor hebben verloren. God heeft velerlei middelen om wijn en sterke drank te verbitteren voor hen, die ze liefhebben en er de grootste smaak in hebben, lichaamskwalen, benauwdheid van ziel, het verderf van de bezitting of van het land, zullen de Sterken drank bitter maken, al het zingenot flauw en smakeloos doen zijn.

B. Muziek. De vreugde van de trommelen rust en de harpen, die bij hun maaltijden plachten te zijn, Hoofdstuk 5:12. De gevangenen in Babel hangen hun harpen aan de wilgen. Kortom, alle vreugde is verduisterd, nergens bespeurt men iets aangenaams, niemand heeft de kracht om zich tot een grimlach te dwingen, de vreugde des lands is heengevaren, vers 11, en als het de vreugde is, die Salomo waanzin noemt, dan is er niet veel aan verloren.

VI. De steden zullen op bijzondere wijze door deze verwoesting van het land te lijden hebben, vers 10. De stad van de verwarring, of van de verbijstering is afgebroken, zo lezen wij het zij ligt open en bloot voor de invallende vijanden, niet alleen door het afbreken van haar muren, maar door de verbijstering, die zich van de inwoners meester heeft gemaakt, ieder huis is gesloten, misschien vanwege de pest, die de inwoners verbrand of verteerd heeft, zodat er slechts weinig mensen zijn overgebleven, vers 6 Besmette huizen worden gewoonlijk gesloten, opdat niemand erin zal gaan, of zij zijn gesloten omdat zij onbewoond en verlaten zijn. Er is een klagelijk geroep om des wijns wille, vanwege het bederf van de wijnoogst, zodat er waarschijnlijk geen wijn te krijgen is. In de stad, in Jeruzalem zelf, die zo sterk bezocht placht te wezen, zal niets overgelaten zijn dan verwoesting, in de straten groeit gras, en met gekraak wordt de poort in stukken verbroken, vers 12. Allen, die heen en weer plachten te gaan door de poort, zijn geslagen, en al de kracht van de stad is afgesneden. Hoe spoedig van God een stad van orde in een stad van verwarring verkeren! en dan zal zij ook spoedig een stad van verwoesting zijn.

Jesaja 24:13 - 15

Wij zien hier hoe God in het midden van de toorn aan het ontfermen gedenkt. Als Juda en Jeruzalem en de omliggende landen overmeesterd zullen zijn door de vijand, Sanherib of Nebukadnézar, dan zal daar een overblijfsel zijn, dat behouden wordt van het algemene verderf, en het zal een vroom, een Godvruchtig overblijfsel zijn. God volgt gewoonlijk deze methode als Zijn oordelen zijn uitgegaan, Hij maakt geen voleinding, Hoofdstuk 6:13. Of, wij kunnen het aldus opvatten: hoewel van het grootste deel van het mensdom genot en vertroosting is weggenomen door het ledigmaken van de aarde en de verwoesting ervan, zijn er toch enige weinigen, die zichzelf beter verstaan, hun schat opgelegd hebben in de hemel, en niet in de dingen van hier beneden, en daarom hun vertroosting en blijdschap in God kunnen behouden, zelfs als de aarde treurt en kwijnt.

Merk op:

1. Het kleine tal van dit overblijfsel, vers 13. Als alles ten verderve gaat, dan zal er als de afschudding des olijfbooms wezen, en gelijk de nalezingen wanneer de wijnoogst geëindigd is, hier en daar een, die aan de algemene ramp zal ontkomen (zoals Noach en zijn gezin toen de oude wereld onder de zondvloed werd bedolven), die in staat zullen zijn neer te zitten op de puinhopen van de dingen, die hun het leven hebben veraangenaamd en zelfs dan zich kunnen verblijden in de Heere, Hábakuk 3:16 - 18, die als alle aangezichten somber en treurig zijn, "hun hoofd kunnen opheffen met blijdschap", Lukas 21:26, 28. Deze weinigen zijn verstrooid, op een afstand van elkaar, zoals de afschuddingen van de olijfboom, en zij zijn verborgen, verscholen onder de bladeren. de Heere alleen kent degenen, die de Zijnen zijn, de wereld kent hen niet.

2. De grote Godsvrucht van dit overblijfsel, die zoveel groter is omdat zij zo ternauwernood aan deze grote verwoesting ontkomen zijn, vers 14. Zij zullen hun stem opheffen, zij zullen vrolijk zingen.

a. Zij zullen zingen van blijdschap over hun verlossing, als de vrolijkheid van vleeselijk - gezinde wereldlingen ophoudt, is de blijdschap van de heiligen even levendig als ooit, als de blijhartigen zuchten omdat de wijnstok kwijnt, dan zullen de oprechten van hart zingen omdat het verbond van de genade, de fontein van hun vertroosting en het fundament van hun hoop, nooit faalt, zij, die zich verblijden in de Heere, kunnen zich verblijden in verdrukking, en door het geloof kunnen zij juichen als allen rondom hen in tranen zijn.

b. Zij zullen zingen tot eer en lof van God, zij zullen zingen, niet alleen van de goedertierenheid, maar van de heerlijkheid des Heeren, hun liederen zijn ernstig en ontzagwekkend, en in hun geestelijke blijdschap hebben zij een eerbiedig besef van de grootheid van God, en houden zij zich nederig op een afstand als zij tot Hem komen met hun lof. De heerlijkheid des Heeren, die een oorzaak van verschrikking is voor de goddelozen, voorziet de heiligen van liederen des lofs. Zij zullen zingen van de grootheid of alles overtreffende heerlijkheid des Heeren, tentoon gespreid beide in Zijn oordelen en in Zijn goedertierenheden, want van beide moeten wij zingen, , moeten wij Hem zingen, Psalm 101:1. Zij, die van het land, dat ledig gemaakt en verwoest werd ontkomen zijn, of nog ontkomen zullen naar de zee, zullen vandaar luid roepen, zij zullen juichen, hun verstrooiing zal er toe bijdragen om de kennis van God te verspreiden, en zij zullen zelfs op ver verwijderde kusten Zijn lof doen weerklinken. Het strekt zeer tot eer van God, als zij, die Hem vrezen, zich in Hem verblijden en Hem loven zelfs in de donkerste, treurigste tijden.

3. Hun heilige ijver om anderen op te wekken tot dezelfde Godsvrucht, vers 15. Ze moedigen hun lotgenoten in het lijden aan om evenzo te doen.

a. Zij, die in de vuren zijn, in de smeltkroes van de beproeving, de vuren, door welke de inwoners van de aarde verbrand worden, vers 6. Of in de valleien, in de lage, duistere, vuile plaatsen.

b. Zij, die op de eilanden in de zee zijn, waarheen zij verbannen werden, of genoodzaakt werden er heen te vluchten, om er een schuilplaats te vinden, ver verwijderd van al hun vrienden, zij "waren in het vuur en in het water gekomen," Psalm 66:12, maar laat hen in beide de Heere verheerlijken, Hem verheerlijken als de Heere, de God Israëls. Zij, die door het geloof kunnen roemen in verdrukking, behoren God te verheerlijken in verdrukking en Hem te danken voor de vertroosting, die overvloedig zijn, gelijk als hun beproeving overvloedig is. Wij moeten in ieder vuur, ook in het heetste, op ieder eiland, zelfs in het afgelegenste, onze goede gedachten van God behouden, als wij, ofschoon Hij, ons zou doden, toch op Hem betrouwen, al worden wij om Zijnentwil de gehele dag gedood, en toch op geen van deze dingen achten, dan eren wij de Heere in de vuren, vers 15, zoals de drie jongelingen en de martelaars, die op de brandstapel hebben gezongen.

Jesaja 24:16 - 23

Deze verzen spreken, evenals de vorige, duidelijk I. Van vertroosting tot de heiligen. Zij kunnen door de rampen van de plaatsen, waar zij wonen, tot de uiterste delen van de aarde gedreven worden, of misschien ter wille van hun Godsdienst genoodzaakt zijn daarheen te gaan, maar daar zullen zij zingen, niet zuchten, van daar hebben wij psalmen gehoord, en het is ons een troost ze te horen, te horen dat Godvruchtige mensen hun Godsdienst met zich meenemen zelfs tot in de verste landen, te horen dat God hen daar bezoekt, en hen aanmoedigt om te hopen dat Hij hen vandaar vergaderen zal, Deuteronomium 30, 4, en aldus is hun lied tot verheerlijking des Rechtvaardigen, het woord staat in het enkelvoud, en er kan de rechtvaardige God mee bedoeld zijn, die rechtvaardig is in alles wat Hij over ons gebracht

heeft, dit is de Heere te verheerlijken in de vuren - of, de bedoeling kan ook wezen: Deze psalmen strekken tot eer of tot sieraad van hen, die ze zingen. Wij doen onszelf de grootst mogelijke eer aan als wij ons bezighouden met God te eren en te verheerlijken. Dit kan zien op het zenden van het Evangelie tot de uiterste einden van de aarde. zo ver als dit door ons bewoonde eiland in de dagen van de Messias waarvan de blijde boodschap weerkaatst wordt in psalmen, die vandaar gehoord worden, uit kerken, die daar geplant zijn, tot eer en heerlijkheid van de rechtvaardigen God, in overeenstemming met het lied van de engelen: Ere zij God in de hoogste hemelen, en ere zij allen rechtvaardigen mensen, want het werk van de verlossing was verordineerd tot onze ere eer de wereld was.

II. Van verschrikking tot de zondaren, zichzelf en anderen vertroost hebbende met het vooruitzicht op een behouden overblijfsel, keert hij nu terug om te treuren over de ellende, die als een machtige bergstroom zal losbreken over de aarde. Edoch nu zeg ik: Ik word mager, ik word mager, wee mij! vers 16. De blote gedachte eraan verteert mij, maakt mij mager. Hij voorziet:

1. Het algemeen heersen van de zonde, dat de ongerechtigheid de overhand zal hebben vers 16. De trouwelozen handelen trouweloos, dat is zelf reeds een oordeel, en het brengt God er toe om nog andere oordelen te zenden

a. De mensen zich trouweloos jegens elkaar, er is geen trouw in de mens, er heerst een algemene oneerlijkheid. De waarheid, die heilige band van de samenleving, is weggegaan, en er is niets dan trouweloosheid in van de mensen handelingen. Zie Jeremia 9:1, 2.

b. Zij zijn allen trouweloos jegens hun God, met betrekking tot Hem en hun verbond met Hem zijn de kinderen van de mensen allen trouweloos in hun handelingen, en hebben zeer trouweloos gehandeld met hun God door van hun trouw aan Hem af te wijken, dit is de oorsprong en dit is de verzwaring van de zonde van de wereld. En als de mensen trouweloos zijn geweest jegens hun God, hoe kunnen zij dan trouw zijn jegens elkaar?

2. Het algemeen heersen van de toorn en van Gods oordelen wegens deze zonde.

a. Van tijd tot tijd zullen de inwoners van de aarde vervolgd worden van de ene plaats naar de andere, door het een of ander onheil, vers 17, 18. De vrees en de kuil en de strik, vrees voor de kuil en de strik is over hen, waar zij ook zijn, want de kinderen van de mensen weten niet in welk kwaad zij plotseling verstrikt kunnen worden, Prediker 9:12. Deze drie woorden schijnen gekozen te zijn als een sierlijke woordspeling, of, zoals wij het nu minachtend noemen, een gerinkinkt van woorden: pachad, pachas, pach, zo luiden zij in het Hebreeuws, maar de betekenis is duidelijk vers 18, namelijk, dat "het kwaad de zondaars zal vervolgen," Spreuken 13:21, dat de vloek de ongehoorzamen zal treffen, Deuteronomium 28:15, dat zij die gerust zijn omdat zij aan het een oordeel zijn ontkomen, niet weten hoe spoedig een ander over hen komen kan. Hetgeen, waarmee deze profeet al de inwoners van de aarde dreigt, wordt door een andere profeet tot een deel gemaakt van de oordelen over Moab, Jeremia 48:43, 44. Maar het is een gewoon voorbeeld van de rampspoedige staat van het menselijk leven, dat, als wij het een kwaad zoeken te vermijden wij in een ander vervallen, dat nog erger is, en dat het einde van de ene moeilijkheid, de ene benauwdheid, dikwijls het begin is van een andere, zodat wij het minst veilig zijn, als wij het meest gerust zijn.

b. De aarde zelf zal in stukken geschud worden, het zal letterlijk zo wezen aan het einde, als alle de werken daarop verbrand zullen worden, en dikwijls is het zo in overdrachtelijke zin, eer dat dit einde er is, "de sluizen in de hoogte zijn opengedaan, om" toorn neer te gieten, zoals in de algemene zondvloed, "Hij regent op de goddelozen vurige kolen en zwavel," Psalm 11:6, en de fonteynen van de grote afgrond opengebroken zijnde, zullen de grondvesten van de aarde natuurlijk wankelen, de natuur is uit haar voegen geraakt, alles is in verwarring.

Zie hoe sierlijk dit is uitgedrukt, vers 19, . "De aarde zal ganselijk verbroken worden, de aarde zal ganselijk vaneen gescheurd worden, de aarde zal ganselijk bewogen worden, uit haar plaats worden bewogen, God zal de hemelen en de aarde doen beven", Haggai 2:6. Zie de ellende van hen, die hun schat opleggen in de dingen van de aarde en om die dingen geven, er hun hart op stellen, zij stellen hun vertrouwen in hetgeen weldra ganselijk verbroken, ganselijk vaneen gescheurd zal worden, de aarde zal waggelen gelijk een dronkaard, zo ongestadig, zo onzeker zijn al de bewegingen van deze dingen.

Wereldlingen wonen erin als in een paleis, als in een kasteel, als in een oninneembaren toren, maar zij zal heen en weer bewogen worden gelijk een nachthut, zo gemakkelijk, zo snel, en met zo weinig verlies voor de groten landheer. Het afbreken van de aarde zal slechts wezen als het afbreken van een nachthut, die het land wel gaarne kwijt wil wezen, omdat zij slechts bedelaars herbergt, weshalve geen zorg wordt gedragen om haar weer op te bouwen, zij zal vallen en niet weer opstaan, maar er zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn, waarin niets dan gerechtigheid zal wonen. Maat wat is het, dat aldus de aarde beweegt en haar doet verzinken? Het is haar overtreding, die zwaar op haar zal zijn. Zonde is een last voor geheel de schepping, zij is een zware last, een last onder welke zij thans zucht, en die haar ten slotte zal doen verzinken. Zonde is het verderf van staten) koninkrijken en geslachten, zij vallen onder het gewicht van die "plaat van lood," Zacharia 5:7, 8.

c. God zal een bijzondere twist hebben met de koningen en de groten van de aarde, vers 2t. Hij zal bezoeking doen over de heirscharen des hogen in de hoogte, heirscharen van vorsten zijn voor God niet meer dan heirscharen van gewone mensen, wat kon een heerschaar van groten doen met hun verenigde strijdkrachten, als de Allerhoogste, de Heere van de heirscharen, met hen twist, om hun hoogte te vernederen, hun heirscharen te verstrooien en hun bondgenootschappen te verbreken? De hogen, die in de hoogte zijn, die opgeblazen zijn door hun hoogheid en hun grootheid, die denken zo hoog te zijn, dat zij buiten het bereik zijn van alle gevaar, zullen gewaar worden dat God al hun hoogmoed en al hun wreedheid aan hen zal bezoeken, waarmee zij hun naburen hebben geschaad en hun onderdanen hebben verdrukt, zodat deze nu op hun eigen hoofd zal weerkeren. Met de koningen van de aarde zal nu op aarde worden afgerekend, om te tonen dat er waarlijk een God is, die richt op de aarde en aan de hoogmoedigste van de koningen vergelden zal naar hun doen.

Laat hen, die vertreden worden door de hogen van de aarde, zich hiermede vertroosten, dat, hoewel zij hen niet kunnen, niet durven, niet moeten weerstaan, er toch een God is, die rekenschap van hen zal afeisen, en over hen op hun eigen mesthoop zal zegevieren, want de aarde, waarvan zij de koningen zijn, is in Zijn ogen niets meer of niets beters dan dat. Dit is alleen in het algemeen, in het bijzonder wordt voorzeggd, vers 22 dat zij tezamen vergaderd zullen worden, gelijk de gevangenen, gelijk schuldig verklaarde, veroordeelde gevangenen tezamen vergaderd worden in een put, of kerkerhol, en daarin strenge gevangenschap opgesloten zijn, de koningen en hogen, die voor zichzelf alle mogelijke vrijheid namen, en er vermaak in vonden om anderen op te sluiten, zullen nu zelf opgesloten worden. Laat de vrije zich niet beroemen op zijn vrijheid evenmin als de sterke zich moet beroemen op zijn kracht, want hij weet niet in welk bedwang hij nog komen kan.

Maar na veel dagen zullen zij weer bezocht worden, hetzij:

(1). Dat zij bezocht zullen worden in toorn - het is hetzelfde woord in een anderen vorm, dat gebruikt is in vers 21. de Heere zal hen straffen, zij zullen bewaard worden voor de dag van de voltrekking van het vonnis, zoals ter dood veroordeelde gevangenen, en zoals de gevallen engelen "met eeuwige banden onder de duisternis bewaard worden tot het oordeel van de grote dag." Judas, vers 6. Laat dit een verklaring zijn van het uitstel van de Goddelijke wraak, het vonnis wordt niet snel voltrokken, omdat de dag van de voltrekking nog niet gekomen is,

en misschien niet komen zal dan na vele dagen, maar het is zeker dat de goddeloze bewaard wordt voor de dag des verderfs, en intussen bewaard, behoed blijft, maar "ten dage van de vervolgenheid te voorschijn gebracht zal worden," Job 21:30, x) zo laat ons dan over niets voor de tijd oordelen.

(2). Zij zullen bezocht worden in genade, en uit hun gevangenschap worden bevrijd, en zullen wederom - zo niet hun waardigheid - maar dan toch hun vrijheid herkrijgen. Bij zijn veroveringen heeft Nebukadnézar veel koningen en vorsten tot zijn gevangenen gemaakt, en hen in de gevangenis te Babel opgesloten, onder anderen ook Jojachin, koning van Juda, maar na veel dagen, toen hij het hoofd had neergelegd, heeft zijn zoon hem bezocht en hem in zijn dienstbaarheid enige vriendelijkheid betoond, want het wordt als een voorbeeld van zijn bijzondere vriendelijkheid voor Jojachin genoemd, dat hij "zijn stoel stelde boven de stoel van de koningen, die bij hem te Babel waren," Jeremia 52:32. Als wij het toepassen op de algemene staat van het mensdom, dan wordt er een omwenteling van toestand mee te kennen gegeven, zij, die hoog waren, zijn gestraft, zij, die gestraft waren, hebben verademing na vele dagen, opdat niemand in deze wereld gerust zij, al is zijn toestand ook nog zo bloeiend, en opdat niemand zal wanhopen, in hoe treurige toestand hij zich ook moge bevinden.

3. In dit alles eer en heerlijkheid aan God vers 23. Als dit alles plaats heeft, als de trotse vijanden van Gods kerk vernederd worden naar beneden gebracht zijn, dan zal het buiten alle tegenspraak blijken dat de Heere regeert, hetgeen altijd waar is, maar niet altijd even merkbaar is.

a. Als de koningen van de aarde gestraft zijn voor hun tirannie en verdrukking, dan wordt aan geheel de wereld bekend gemaakt dat God de Koning van de koningen is, Koning is boven hen, door wie zij verwinbaar zijn, Koning over hen, aan wie zij verantwoordelijk zijn, dat Hij heerst als Heere van de heirscharen, van alle heirscharen, van hun heirscharen, dat Hij regeert op de berg Sion en in Zijn kerk, tot haar eer en haar welzijn, ingevolge de belofte waarop zij gegrond is, regeert in Zijn Woord en in Zijn inzettingen dat Hij regeert voor Zijn oudsten en voor al Zijn heiligen, inzonderheid voor Zijn dienstknechten, de ouderlingen van Zijn kerk, die hun oog gericht hebben op al de uitgangen van Zijn macht en voorzienigheid, en in al deze gebeurtenissen Zijn hand opmerken. Gods oudsten de oudste discipelen, de ervaren Christenen, die dikwijls als zij in verwarring en verlegenheid waren, in het heiligdom zijn gegaan, in Gods heiligdom in Sion en Jeruzalem, en zich bekend hebben gemaakt met Zijn openbaringen van zichzelf aldaar, zij zullen meer dan anderen zien van Gods heerschappij en soevereiniteit in deze werkingen van Zijn voorzienigheid.

b. Dan zal het blijken dat Hij heerlijk regeert, regeert in zo'n glans en luister, dat de maan schaamrood zal worden en de zon beschaamd zal worden, gelijk de kleinere lichten verduisterd en uitgeblust worden door de grotere. Hoge, aanzienlijke mannen, die dachten zo glansrijk en zo groot een heerschappij te hebben als de zon en de maan, zullen beschaamd worden, als God zal blijken boven hen te zijn, en nog veel meer als Hij tegen hen verschijnt, dan zal hun aangezicht schaamrood zijn, zodat zij Gods naam zullen zoeken.

De Oosterse volken aanbaden de zon en de maan, maar als God zo heerlijk zal verschijnen voor Zijn volk tegen Zijn en hun vijanden, dan zullen al deze voorgewende godheden zich er over schamen, dat zij ooit de hulde van hun misleide en verblinde aanbidders hebben ontvangen. De heerlijkheid van de Schepper overtreft oneindig ver de heerlijkheid van het luisterrijkste schepsel. Op de grote dag, wanneer de Rechter van hemel en aarde verschijnen zal in Zijn heerlijkheid, dan zal door Zijn alles overtreffende glans de zon in duisternis veranderd worden en de maan in bloed.

HOOFDSTUK 25

1 HEERE! Gij zijt mijn God, U zal ik verhogen, Uw Naam zal ik loven, want Gij hebt wonder gedaan; Uw raadslagen van verre zijn waarheid en vastigheid. 2 Want Gij hebt van de stad een steenhoop gemaakt; de vaste stad tot een vervallen hoop; het paleis der vreemdelingen, dat het geen stad meer zij, in eeuwigheid zal zij niet herbouwd worden. 3 Daarom zal U een machtig volk eren, de stad der tirannische volken zal U vrezen. 4 Want Gij zijt de arme een Sterkte geweest, een Sterkte de nooddrufte, als hem bange was; een Toevlucht tegen de vloed, een Schaduw tegen de hitte; want het blazen der tirannen is als een vloed tegen een wand. 5 Gelijk de hitte in een dorre plaats, zult Gij de onstuimigheid der vreemdelingen neerdrukken; gelijk de hitte door de schaduw ener dikke wolk, zal het gezang der tirannen vernederd worden. 6 En de Heere der heirscharen zal op dezen berg allen volken een vetten maaltijd maken, een maaltijd van reinen wijn, van vet vol mergs, van reine wijnen, die gezuiverd zijn. 7 En Hij zal op dezen berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmede alle volken bewonden zijn, en het deksel, waarmede alle natiën bedekt zijn. 8 Hij zal de dood verslinden tot overwinning, en de Heere HEERE zal de tranen van alle aangezichten afwissen; en Hij zal de smaadheid Zijns volks van de ganse aarde wegnemen; want de Heere heeft het gesproken. 9 En men zal te dien dage zeggen: Ziet, Deze is onze God; wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken. Deze is de HEERE, wij hebben Hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijn zaligheid. 10 Want de hand des HEEREN zal op dezen berg rusten; maar Moab zal onder Hem verdorst worden, gelijk het stro verdorst wordt tot mest. 11 En Hij zal Zijn handen uitbreiden in het midden van hen, gelijk als een zwemmer die uitbreidt om te zwemmen, en Hij zal hun hoogmoed vernederen met de lagen hunner handen. 12 En Hij zal de hoge vesten uwer muren buigen, vernederen, ja, Hij zal ze ter aarde tot het stof toe doen reiken.

I. Na de bedreigingen van toorn, die wij in de vorige hoofdstukken gehad hebben, hebben wij hier een lof - en dankzegging voor hetgeen God gedaan heeft die de profeet in naam van de kerk tot God richt en daarmee leert hij ons hetzelfde te doen, vers, 1 - 5.

II. Dierbare beloften van hetgeen God nog verder voor Zijn kerk doen zal inzonderheid in de genade van het Evangelie, vers 6 - 8.

III. Het triomferen van de kerk in God over haar vijanden, vers 9 - 12. Dit hoofdstuk ziet met evenveel lieflijkheid op de kerk als de vorige met bedreiging gezien hebben in de wereld.

Jesaja 25:1 - 5

Aan het einde van het vorige hoofdstuk was gezegd dat de Heere der heirscharen heerlijk zal regeren, in overeenstemming daarmee spreekt de profeet hier van "de eer van de heerlijkheid Mijns koninkrijks," Psalm 145:12 en geeft hij er Hem de eer van, en ofschoon dit zijn vervulling zal hebben in de verwoesting van Babel en de bevrijding van de Joden uit hun gevangenschap aldaar, schijnt het toch nog verder te zien, namelijk op de lofzeggingen, die Gode geofferd zullen worden door de Evangeliekerk voor Christus' overwinningen over onze geestelijke vijanden, en de vertroosting, die Hij voorzien heeft voor alle gelovigen. Hier:

I. Besluit de profeet om zelf God te loven, want zij, die anderen willen opwekken om God te loven, moeten er in de eerste plaats zichzelf toe opwekken, vers 1. "Heere, Gij zijt mijn God, een God in verbond met mij." Als God bezoeking doen zal over de koningen des aardbodems op de aardbodem, en hen voor Zijn aangezicht doet beven, kan een arme profeet tot Hem gaan en met nederige vrijmoedigheid zeggen: Heere, Gij zijt mijn God, daarom zal ik U verhogen en Uw naam loven. Zij, die de Heere tot hun God hebben, zijn gehouden en verplicht Hem te loven, want Hij heeft ons aangenomen tot Zijn volk, opdat wij Hem tot een naam en tot lof en tot heerlijkheid zouden zijn, Jeremia 13:11. Door God te loven, verhogen wij Hem, niet dat wij Hem hoger kunnen maken dan Hij is, maar wij moeten Hem voor onszelf en voor anderen hoger doen worden. Zie Exodus 15:2.

II. Verlostigt hij zich in de gedachte dat ook anderen er toe gebracht zullen worden, om God te loven, vers 3 "Daarom, om de verwoestingen, die Gij door Uw voorzienigheid "aanricht op de aarde," Psalm 46:9, en de rechtvaardige wraak, die Gij gedaan hebt aan Uw vijanden en aan de vijanden van Uw kerk zal U een machtig volk eren, zal de stad van de tirannische volken, de hoofdstad, of de steden van zulke volken, "U vrezen." Dit kan verstaan worden:

1. Van de volken, die sterk en vreeslijk waren tegen God, zij, die vijanden zijn geweest van Gods koninkrijk en met grote kracht en verschrikking tegen zijn belangen hebben gestreden, zullen of bekeerd worden en God verheerlijken door zich met Zijn volk te verenigen in Zijn dienst, of ten minste overtuigd worden, zodat zij zich overwonnen erkennen. Zij, die de schrik van de helden zijn geweest, zullen genoodzaakt zijn te beven voor Gods oordelen, en tevergeefs zullen zij tot bergen en rotsen roepen om hen te verbergen. Of 2. Van hen, die nu sterk en vreeslijk gemaakt zullen worden door God en voor God, hoewel zij tevoren zwak en vertreden waren. Hij zal zo blijkbaar voor hen verschijnen voor hen optreden, die God vrezen en Hem verheerlijken, dat allen zullen erkennen dat zij een sterk volk zijn, en ontzag voor hen zullen hebben. Er was een tijd, "toen velen uit de volkeren des lands Joden werden, omdat de vrees van de Joden op hen was gevallen," Esther 8:17, en dat zij, die hun God kenden, sterk waren en krachtige daden deden," Daniel 11:32, waarvoor zij God verheerlijkten.

III. Hij merkt op wat het onderwerp is en behoort te wezen van deze lof. Wij en anderen moeten God verhogen en Hem loven, want

1. Hij heeft wonderen gedaan, naar de raad van Zijn wil, vers 1. Wij verhogen God door wat Hij gedaan heeft te bewonderen als waarlijk wonderbaar, als wonderbare bewijzen van Zijn macht boven hetgeen door schepselen gedaan kan worden, en wondervolle bewijzen van Zijn goedheid boven hetgeen zondige schepselen, zoals wij zijn, konden verwachten. Deze wonderbare dingen, die nieuw en verrassend voor ons zijn en geheel ongedacht, zijn naar Hij ze beraadslaagd heeft van verre, dat is: van ouds, beraamd door Zijn wijsheid en bedoeld tot Zijn heerlijkheid en tot vertroosting van Zijn volk. Al de werkingen van de voorzienigheid zijn naar de eeuwige raad Gods, en die is waarheid en vastigheid, in overeenstemming met Zijn hoedanigheden en in overeenstemming met elkaar, en op hun tijd zullen zij gewis volbracht worden.

2. Hij heeft inzonderheid de hoogmoed van de machtigen van de aarde vernederd en hun macht verbroken, vers 2. "Gij hebt van de stad, van menige stad, een steenhoop, een puinhoop gemaakt, van menige vaste stad, die zich wel bewaard waande door natuur en kunst, en haar talrijke, kloekmoedige strijdkrachten, hebt Gij een vervallen hoop gemaakt." Welke geschapen sterkte kan stand houden tegen de Almacht? "Menige stad, die zo rijk gebouwd was dat zij een paleis genoemd kon worden, en zo druk bezocht werd door personen van de hoogste rang uit alle plaatsen, dat zij het paleis van de vreemdelingen genoemd kon worden, hebt Gij zo doen vervallen, dat zij geen stad meer is, zij is met de grond gelijk gemaakt, en niet een steen is op de anderen gebleven, en zij zal nooit herbouwd worden." Dit is het geval geweest met vele steden in onderscheidene delen van de wereld inzonderheid met die van ons eigen volk, steden, die eens gebloeid hebben, zijn in verval geraakt, en als verloren, en het is nauwelijks meer bekend, behalve door opgegraven urnen en muntstukken, waar zij gestaan hebben. Hoe vele van de steden Israëls zijn reeds sedert lang niets meer dan puinhopen. Hierdoor leert God ons dat wij hier geen blijvende stad hebben, en daarom een toekomstige moeten zoeken, die nooit tot een puinhoop zal worden, nooit zal vervallen.

3. Hij heeft tijdig Zijn nooddruftig volk geholpen en ondersteund, vers 4. Gij zijt de arme een sterkte geweest, een sterkte de nooddruftige. Gelijk God de sterken, die hoogmoedig en gerust zijn, verzwakt, zo versterkt Hij de zwakken, die nederig en ernstig zijn en op Hem steunen. Ja

meer, Hij maakt hen niet alleen sterk, maar Hij zelf is hun sterkte, want in Hem sterken zij zich, en het is Zijn gunst en genade die de sterkte is van hun hart. Hij is een sterkte voor de noodduftige als hij bang is, als hij sterkte nodig heeft en als zijn benauwdheid hem uitdrijft tot God. En gelijk Hij hen sterkt tegen hun innerlijk verval, zo beschermt en beschut Hij hen tegen aanvallen van buiten, Hij is een toevlucht tegen de vloed, tegen de storm van regen of hagel, en een schaduw tegen de verschroeiende hitte van de zomer. God is een algenoegzame bescherming voor Zijn volk in iedere weersgesteldheid, beide in hitte en in nat weer en in droog weer. "De wapenen van de gerechtigheid zijn dienstig voor de rechter - en voor de linkerzijde, 2 Korinthe 6:7. In welke gevaren of moeilijkheden, benauwdheden Gods volk ook mogen wezen, er is afdoende voor gezorgd dat hun geen wezenlijk kwaad zal overkomen. Als de gevaren het meest dreigen en verschrikken, dan zal God verschijnen tot veiligheid van Zijn volk, als het blazen van de tirannen als een vloed, een storm, is tegen de wand, die een groot gedruis maakt, maar de muur niet om ver kan werpen.

De vijanden van Gods armen zijn tirannen, zij doen alles wat zij kunnen om zich vreeslijk voor hen te maken, hun woeden is als het huilen van de stormwind, luid en bulderend, onstuimig en verwoed, maar evenals de wind is hun woeden onder Goddelijk bedwang, want God heeft de wind in Zijn vuisten verzameld, en God zal zo'n beschutting wezen voor Zijn volk, dat zij in staat zullen zijn de schok te verduren, stand te houden vast te houden aan hun oprechtheid en hun vrede te bewaren. Een storm, die tegen een schip aankomt, doet het heen en weer slingeren, maar die tegen een muur aankomt, beweegt hem niet, Psalm 76:11, 138:7.

4. Dat Hij hen, die op Hem betrouwen, beschut en zal beschutten tegen de onbeschoftheid van hun trotse verdrukken, vers 5. Gij zult de onstuimigheid van de vreemdelingen neerdrukken, Gij zult haar doen bedaren, tot zwijgen brengen, zoals de hitte in een dorre plaats verminderd en gematigd wordt door de schaduw van een wolk, het gezang, of het triomferend gejuich, van de tirannen zal vernederd worden, en zij zullen genoodzaakt worden van toon te veranderen. Merk hier op:

a. De verdrukken van Gods volk worden vreemdelingen genoemd, want zij vergeten dat degenen, die zij verdrukken, van hetzelfde stof zijn gemaakt als zij zelf, en dat zij met hen van één bloede zijn. Zij worden tirannen, of vreeslijken genoemd, want zij bedoelen dit te zijn, zij worden liever gevreesd dan bemind.

b. Hun onbeschoftheid jegens het volk van God is luidruchtig, maakt gedruis, maar dat is ook alles, het is slechts het geraas van vreemdelingen, die door allen die op hun weg zijn te dreigen en te overbluffen en door grootspreken hun doel denken te bereiken. "Farao, de koning van Egypte is maar een gedruis," Jeremia 46:17. Het is slechts als de hitte van de zon, verschroeiend op het midden van de dag, maar waar is zij, als de zon is ondergegaan?

c. Hun gedruis en hun hitte en al hun triomferen zullen vernederd worden, in hun verwachtingen zullen zij teleurgesteld worden, en al hun eer zal in het stof worden gelegd. De tak van de vreeslijken, zelfs de bovenste tak, zal verbroken worden, op de mesthoop worden geworpen.

d. Als de arbeiders in Gods wijngaard te eniger tijd geroepen worden om de last en de hitte des daags te dragen, dan zal Hij wel een middel vinden om hen te verkwikken, als onder de schaduw van een wolk, opdat zij niet bovenmate gedrukt zullen worden.

Jesaja 25:6 - 8

Wij (gelijk velen) veronderstellen dat dit betrekking heeft op de grote blijdschap, die in Sion en Jeruzalem zal zijn, hetzij nadat het leger van de Assyriërs verslagen was door een engel, of nadat de Joden uit hun gevangenschap in Babel bevrijd waren, of bij gelegenheid van een andere even grote en verbazingwekkende verlossing, maar wij kunnen niet anders dan

geloven dat het nog verder ziet, namelijk op de genade van het Evangelie en de heerlijkheid die de kroon en de voltooiing is van die genade, want het is bij onze opstanding door Christus, dat hetgeen hier gezegd is zal geschieden, dan, en niet eerder, zal het (als wij de apostel Paulus kunnen geloven) zijn algehele vervulling erlangen, "dan zal de dood verslonden zijn tot overwinning," 1 Korinthe 15:54. Dat is de sleutel tot de overige beloften, die hier saamverbonden zijn. En zo hebben wij hier een profetie van de zaligheid en de genade die ons aangebracht zijn door Jezus Christus, "van welke zaligheid ondervraagd en onderzocht hebben de profeten," 1 Petrus 1:10.

1. Dat de genade van het Evangelie een koninklijke feestmaaltijd zal zijn voor al het volk, niet zoals die van Ahasvéros, die alleen ten doel had de grootheid van de gever van het feestmaal te tonen, Esther 1:4, weshalve, terwijl bij die maaltijd alles voor het vertoon was, hier, bij deze maaltijd alles ten genoegen van de gasten en voor de substantie, het wezen, is. De toebereidselen, die in het evangelie gemaakt zijn voor de vriendelijke ontvangst van boetvaardigen en smekelingen bij God, zijn dikwijls in het Nieuwe Testament voorgesteld door de gelijkenis van een maaltijd, Mattheüs 22:1 en verv, dat aan hetgeen hier gezegd wordt ontleend schijnt te zijn.

a. God zelf heeft deze feestmaaltijd bereid, en wij kunnen er zeker van zijn dat Zijn toebereiding is naar het Hem betaamt te geven, veeleer dan naar het ons betaamt te ontvangen. de Heere der heirscharen richt die maaltijd aan.

b. De genodigde gasten zijn alle volkeren, heidenen, zowel als Joden. Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Er is genoeg voor allen, en al wie wil kan komen en om niet nemen, zelfs degenen, die vergaderd zijn van de uitgangen van de wegen en van de heggen.

c. De plaats is de berg Sion, vandaar is de prediking des Evangelies uitgegaan, de predikers moesten beginnen te Jeruzalem. De Evangeliekerk is het Jeruzalem, dat boven is, daar is deze maaltijd bereid, en tot die maaltijd moeten al de genodigde gasten komen.

d. De voorziening is zeer rijk, en alles is er van het beste, het is een maaltijd, die overvloed en verscheidenheid veronderstelt, het is een voortdurend feestmaal voor de gelovigen, als het dit niet is, dan is het hun eigen schuld. Het is een maaltijd van vet vol merg, zo smakelijk, zo voedzaam zijn de vertroosting van het Evangelie voor allen, die er op leven en teren. De teruggekeerde verloren zoon werd onthaald op het gemeste kalf. En David smaakt in zijn gemeenschap met God een genot, waarmee zijn ziel verzadigd wordt als met merg en vet. Het is een maaltijd van zuivere wijn, de krachtigsten wan, die gezuiverd is, helder en rein is. Er is in het Evangelie datgene, hetwelk evenals wijn, die met matigheid gebruikt wordt, het hart verheugt, de moed opwekt en geschikt is voor hen, die een bezwaard hart hebben, omdat zij overtuigd zijn van zonde en er om treuren, opdat zij drinken en hun ellende vergeten (want dat is het goede gebruik van wijn, hij is een hartsterking voor hen, die hem nodig hebben, Spreuken 31:6, 7,) opdat Zij goedsmoeds zijn, wetende dat hun zonden zijn vergeven, en opdat zij krachtig zullen zijn in hun geestelijke arbeid en strijd, als een krachtig man, die verkwikt is door de wijn.

2. Dat de wereld bevrijd zal zijn van de duisternis van de onwetendheid en dwaling, in welker nevelen zij zo lang verloren en begraven was, vers 7. Hij zal op deze berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmee alle volken bedekt zijn - geblinddoekt zijn, zodat zij hun weg niet kunnen zien, hun werk niet kunnen doen, weshalve zij eindeloos omdolen. Hun aangezichten zijn bedekt, zoals van mensen, die ter dood veroordeeld zijn, of zoals van doden. Er is een deksel, waarmee alle natiën bedekt zijn, want allen waren zij in duisternis gezeten, en geen wonder, daar zelfs de Joden, onder wie "God bekend was, een deksel op hun hart hadden," 2 Korinthe 3:15. Maar dit deksel zal de Heere vernietigen door het licht van Zijn

Evangelie, dat in de wereld schijnt, en de kracht van Zijn Geest, die van de mensen ogen opent, om het te ontvangen. Hij zal hen opwekken tot geestelijk leven, die gedurende lange tijd dood zijn geweest in zonden en misdaden.

3. Dat de dood overwonnen zal zijn, de kracht ervan verbroken, en de eigenschap ervan veranderd zal worden. "Hij zal de dood verslinden tot overwinning," vers 8.

a. Christus zelf zal in Zijn opstanding triomferen over de dood, zijn banden verbreken en al zijn koorden wegwerpen. Het graf scheen Hem te verslinden, maar in werkelijkheid heeft Hij het graf verslonden.

b. De zaligheid van de heiligen zal buiten het bereik zijn van de dood, die een einde maakt aan al de genietingen van de wereld, ze verbittert en haar schoonheid bederft.

c. De gelovigen kunnen triomferen over de dood, en op hem zien als op een overwonnen vijand: Dood, waar is uw prikkel? d. Als de dode lichamen van de heiligen opgewekt zullen worden op de grote dag en hun sterfelijkheid verslonden zal zijn door het leven, dan zal de dood voor eeuwig verslonden zijn tot overwinning, en hij is de laatste vijand.

4. Dat de smart verbannen zal zijn, en dat er een volkomen en eindeloze blijdschap zal wezen, de Heere Heere zal de tranen van uw aangezichten afwissen, zij, die treuren om de zonde, zullen vertroost worden, en zij zullen vrede hebben in hun gemoed. Er is in het verbond van de genade datgene, hetwelk genoegzaam opwegen kan tegen alle smart en leed van de tegenwoordige tijd, genoeg om onze tranen af te wissen en ons te verkwikken. Zij inzonderheid, die lijden om Christus wil, zullen overvloedige vertroosting ontvangen, naardat hun beproevingen overvloedig zijn. Maar het is in de blijdschap des hemels en in geen mindere dan die, dat dit woord, evenals het vorige, vervuld zal worden, want daar is het, dat "God alle tranen van hun ogen zal afwissen," Openbaring 7:17, 21:4. : En daarom zal er geen smart meer zijn, omdat er geen dood meer zal wezen. De hoop hierop behoort thans de al te overvloedige tranen af te wissen, al het wenen te matigen, hetwelk het zaaien zou belemmeren.

5. Dat al de smaad, die op de Godsdienst en de ernstige belijders ervan geworpen is, voor altijd afgewenteld zal zijn. Hij zal de smaadheid Zijns volks, waaronder zij zo lang geleefd hebben, de laster en de verkeerde voorstellingen, die hen zwart hebben gemaakt, de onbeschoftheid en wreedheid, waarmee hun vervolgers hen vertreden hebben, wegnemen. Hun gerechtigheid zal voortgebracht worden als het licht, ten aanschouwe van de gehele wereld, die ervan overtuigd zal zijn dat zij niet de zodanigen zijn als boosaardig gezegd werd, en zo zal het onrecht, dat hun als zodanig aangedaan werd, ophouden. Soms doet God reeds in deze wereld datgene voor Zijn volk, waardoor de smaad van hen wordt weggenomen. Maar hoe dit nu zij, het zal voorzeker krachtadig gedaan worden op de grote dag, want de Heere heeft het gesproken, en Hij kan en zal Zijn woord gestand doen. Laat ons thans smart en schande geduldig verdragen, en van beide een goed gebruik maken, want beide zullen weldra weggenomen worden.

Jesaja 25:9 - 12

Hier is het welkom, dat de kerk zal geven aan de zegeningen, die in de vorige verzen beloofd zijn, vers 9. Men zal te dien dage zeggen met een nederig, heilig triomferen en juichen: Zie, deze is onze God, wij hebben Hem verwacht. Aldus zal de verlossing van de kerk uit langdurige en zware benauwdheden gevierd worden, aldus zal het als een leven uit de doden voor haar zijn. Met zo'n vervoering van vreugde en lof zullen diegenen de blijde boodschap van de Verlosser ontvangen, die Hem verwachten en door Hem de verlossing verwachten in

Jeruzalem, en met zo'n lied van de overwinning zullen de verheerlijkte heiligen ingaan tot de vreugde des Heeren.

1. God zelf moet van alles de eer ontvangen, Zie, deze is onze God, deze is de Heere. Dit, hetwelk gedaan is, is Zijn doen, en het is wonderlijk in onze ogen. Hierin heeft Hij gehandeld naar Hij is, in overeenstemming met Zijn aard, Zijn wezen, Hij heeft er Zijn wijsheid macht en goedheid in verheerlijkt. Hierin heeft Hij voor ons gedaan als onze God, een God in verbond met ons, en die wij dienen. Onze triomfen moeten niet eindigen in hetgeen God voor ons doet, in hetgeen Hij ons geeft, maar door deze heen moeten zij gaan tot Hem, die er de werker en gever van is: Deze is onze God. Heeft een van de volkeren van de aarde zo'n God om op te vertrouwen? Neen, hun rotssteen is niet gelijk onze rotssteen, niemand is er gelijk God, o Jeshurun.

2. Hoe langer het verwacht werd, hoe meer welkom het is. Deze is het, die wij hebben verwacht, vertrouwende op Zijn woord van de belofte, en ten volle verzekerd zijnde dat Hij op de bestemde, de juiste tijd komen zal, en daarom waren wij gewillig om op Zijn tijd te wachten. En nu bevinden wij dat wij niet tevergeefs op Hem hebben gewacht, want de zegen komt ten laatste met een overvloedige beloning, of vergoeding, voor het uitstel.

3. Het is een oorzaak van onuitsprekelijke vreugde. "Wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijn zaligheid. Wij, die in de weldaad, het voordeel ervan delen, zullen instemmen met de blijde dankzegging er voor." 4. Het is een aanmoediging om te hopen op de voortduur en de voltooiing van deze zaligheid. Wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken, zal voleinden wat Hij heeft begonnen, want Gods werk is volmaakt.

II. Een vooruitzicht van nog verdere zegeningen ter bevestiging en bestendiging van dezen.

1. De macht van God zal voor hen aangewend worden, Hij zal hun belangen blijven voorstaan. De hand des Heeren zal op deze berg rusten, vers 10. De kerk en het volk van God zullen blijvende bewijzen hebben van Gods tegenwoordigheid, van Zijn wonen onder hen, voortdurend zal Zijn hand over hen wezen om hen te beschermen en te bewaren, voortdurend uitgestrekt zijn om te voorzien in hun behoeften. De berg Sion is Zijn rust lot in eeuwigheid, hier zal Hij wonen.

2. De macht hunner vijanden, die tegen hen aangewend is, zal verbroken wordend. Moab wordt hier genomen voor al de tegenstanders van Gods volk, die kwellend voor hen zijn, zij zullen allen vertreden, of gedorst worden (want in die tijd dorste men het koren door er op te treden) en weggeworpen worden, als stro op de mesthoop nergens anders toe deugende. God heeft Zijn hand doen rusten op deze berg, en zij zal geen hand zijn, die slap neerhangt, geen gevouwen hand zijn, geen zwakke werkeloze hand, maar Hij zal Zijn handen uitbreiden in het midden van hen, in het midden van Zijn volk, als een, die zwemt, hetgeen te kennen geeft dat Hij Zijn macht zal gebruiken en krachtadig voor hen zal aanwenden, dat Hij aan alle zijden voor hen zal werken, dat Hij gemakkelijk en krachtadig de tegenstand tegen Zijn genaderijke doeleinden met hen zal tenietdoen, en daardoor Zijn goed werk onder hen zal bevorderen, en dat Hij gestadig werkzaam zal zijn tot hun behoefte, want aldus is het zwemmen. Er is inzonderheid voorzeggd wat Hij voor hen zal doen.

a. Hij zal de hoogmoed van hun vijanden neerwerpen, (de hoogmoed, waaraan naar ieder wist, Moab schuldig was, Hoofdstuk 16:6), door het een vernederende oordeel na het andere, van hen wegnemende hetgeen waarop ze hoogmoedig zijn.

b. Hij zal de roof van hun handen neerwerpen, hun ontnemen wat zij door roof en afpersing verkregen hebben, Hij zal de wapenen van hun handen neerwerpen die opgeheven zijn tegen

Gods Israël, Hij zal hun macht ganselijk verbreken en hen buiten staat stellen om nog meer kwaad te doen.

c. Hij zal al hun versterkingen vernietigen, hun fortificaties verdoen, vers 12. Moab heeft zijn muren en hoge vesten, waarmee hij hoopt zich te beveiligen, en van welke hij voornemens is Gods volk te kwellen, maar God zal ze vernederen, ja Hij zal ze ter aarde tot het stof toe doen reiken, en zo zullen zij, die er op vertrouwd hebben geheel weerloos zijn. Er is geen oninneembare vesting voor de Almacht, geen veste zo hoog, of de arm des Heeren kan er over heen gaan en haar ter neerwerpen. Deze verwoesting van Moab is een type of beeld van Christus' zegevieren over de dood, waarvan gesproken is in vers 8, Zijn beroven van overheden en machten, Coloss. 2:15, Zijn neerwerpen van Satans sterkten door de prediking van Zijn Evangelie, 2 Korinthe 10:4, en Zijn heersen totdat "Zijn vijanden gezet zullen zijn tot een voetbank van Zijn voeten," Psalm 110:1.

HOOFDSTUK 26

1 Te dien dage zal dit lied gezongen worden in het land van Juda; Wij hebben een sterke stad, God stelt heil tot muren en voorschansen. 2 Doet de poorten open, dat het rechtvaardige volk daarin ga, hetwelk de getrouwigheden bewaart. 3 Het is een bevestigd voornemen, Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd. 4 Vertrouwt op de Heere tot in der eeuwigheid; want in de Heere HEERE is een eeuwige rotssteen. 5 Want Hij buigt de hooggezetenen neer, de verheven stad; Hij vernedert ze, Hij vernedert ze tot de aarde toe, Hij doet ze tot aan het stof reiken. 6 De voet zal ze vertreden, de voeten des ellendigen, de treden der armen. 7 Het pad des rechtvaardigen is geheel effen, de gang des rechtvaardigen weegt Gij recht. 8 Wij hebben ook in de weg Uwer gerichten, U, o HEERE! verwacht; tot Uw Naam en tot Uw gedachtenis is de begeerte onzer ziel. 9 Met mijn ziel heb ik U begeerd in de nacht, ook zal ik met mijn geest, die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken; want wanneer Uw gerichten op de aarde zijn, zo leren de inwoners der wereld gerechtigheid. 10 Wordt de goddeloze genade bewezen, hij leert evenwel geen gerechtigheid, hij drijft onrecht in een gans richtig land, en hij ziet de hoogheid des HEEREN niet aan. 11 HEERE! is Uw hand verhoogd, zij zien het niet; maar zij zullen het zien, en beschaamd worden, vanwege de ijver over Uw volk, ook zal het vuur Uw wederpartijders verteren. 12 HEERE! Gij zult ons vrede bestellen, want Gij hebt ons ook al onze zaken uitgericht. 13 HEERE, onze God! andere heren, behalve Gij, hebben over ons geheerst; doch door U alleen gedenken wij Uws Naams. 14 Dood zijnde zullen zij niet weder leven, overleden zijnde zullen zij niet opstaan; daarom hebt Gij hen bezocht, en hebt hen verdeld, en Gij hebt al hun gedachtenis doen vergaan. 15 Gij, o HEERE! had dit volk vermeerderd, Gij hadt dit volk vermeerderd; Gij waart verheerlijkt geworden; maar Gij hebt hen in al de einden des aardrijks verre weggedaan. 16 HEERE! in benauwdheid hebben zij U bezocht; zij hebben hun stil gebed uitgestort, als Uw tuchtiging over hen was. 17 Gelijk een bevruchte vrouw, als zij nadert tot het baren, smarten heeft, en schreeuwt in haar weeën, also zijn wij geweest, o HEERE! vanwege Uw aangezicht. 18 Wij waren bevrucht, wij hadden de smarten, maar wij hebben niet dan wind gebaard; wij deden het land geen behoudenis aan, en de inwoners der wereld vielen niet neer. 19 Uw doden zullen leven, ook mijn dood lichaam, zij zullen opstaan; waakt op en juicht, gij, die in het stof woont! want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden, en het land zal de overledenen uitwerpen. 20 Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga. 21 Want ziet, de Heere zal uit Zijn plaats uitgaan, om de ongerechtigheid van de inwoners der aarde over hen te bezoeken; en de aarde zal haar bloed ontdekken, en zal haar doodgeslagenen niet langer bedekt houden.

Dit hoofdstuk is een lied van heilige blijdschap en lof, waarin de grote dingen die God in het vorige hoofdstuk beloofd heeft te zullen doen voor Zijn volk tegen zijn en hun vijanden, bezongen worden, het is gemaakt om gezongen te worden als deze profetie vervuld zal zijn, want wij moeten ons beijveren om God te ontmoeten met onze dankzeggingen, als Hij tot ons komt met Zijn zegeningen. Nu wordt het volk van God hier geleerd:

- I. Te juichen in de veiligheid en heilige gerustheid beide van de kerk in het algemeen en van ieder particulier lid ervan onder de bescherming van God, vers 1 - 4.
- II. Te triomferen over alle tegenstaande machten, vers 5, 6.
- III. Met God te wandelen en op Hem te wachten ook in de donkerste, zwaarste tijden, vers 7 - 9.
- IV. Te treuren over de stompzinnigheid van hen, die geen acht sloegen op de leidingen van Gods voorzienigheid, evenmin op die welke ten zegen, als op die, welke ter beproeving waren, vers 10, 11.
- V. Zichzelf en anderer te bemoedigen met de hoop dat God nog zal voortgang met hun goed te doen, vers 12, 14, zichzelf verbindende om in Zijn dienst te volharden, vers 13.
- VI. Te gedenken aan de leidingen van Gods voorzienigheid met hen in hun staat van benauwdheid en beproeving en hun gedrag onder deze leidingen, vers 15 - 18.
- VII. Zich te verblijden in de hoop op een heerlijke verlossing, die voor hen als een opstanding zal zijn uit de doden, vers 19, en zich terug te trekken in de verwachting ervan, vers 20, 21.

En dit is geschreven tot hulp en ondersteuning van het geloof en de hoop van Gods volk in alle tijden, zelfs die, op welke de einden van de eeuwen gekomen zijn.

Jesaja 26:1 - 4

Aan de profetieën van Evangelie - genade is zeer gepast een lied toegevoegd, waarin wij Gode de eer geven van die genade en voor onszelf de vertroosting ervan nemen. Te die dage, ten dage van het Evangelie, waarvan de dag van de overwinningen en verruimingen van de Oud-Testamentische kerk een type was (en op sommige daarvan kan dit in de eerste plaats zien), te dien dage zal dit lied gezongen worden, er zullen personen zijn om het te zingen, er zal oorzaak en er zullen harten zijn om het te zingen, het zal gezongen worden in het land van Juda, dat een beeld was van de Evangeliekerk, want het Evangelieverbond is gezegd gemaakt te zijn met het huis van Juda, Hebréeën 8:8. Heerlijke dingen worden hier van de kerk van God gezegd.

I. Dat zij zeer versterkt is tegen hen, die slecht zijn, vers 1. Wij hebben een sterke stad, tot een stad gemaakt door de handvest van het eeuwig verbond, geschikt om allen te ontvangen, die door dat verbond tot vrijen zijn gemaakt, om er hun werk en hun vermaak in te vinden, het is een sterke stad, zoals Jeruzalem geweest is toen zij wel samengevoegd was en God zelf tot een vurige muur rondom haar had, zo sterk, dat niemand zou hebben kunnen geloven "dat de tegenstander en vijand tot haar poorten zou ingaan," Klaagliederen 4:12. De kerk is een sterke stad, want zij heeft muren en bolwerken die door God zelf gemaakt zijn, want Hij heeft in Zijn belofte de zaligheid zelf tot haar verdediging gesteld. Zij, die voor de zaligheid bestemd zijn zullen bevinden dat deze hun bescherming is, I Petrus 1:4.

II. Dat zij vervuld is van hen, die goed zijn, en deze zijn er in de plaats van versterkingen voor. Want indien de inwoners van Jeruzalem zijn zoals zij behoren te wezen, dan zijn zij haar sterkte, Zacharia 12:5. Er wordt hier bevel gegeven, dat de poorten geopend zullen worden, opdat het rechtvaardige volk daar inga, hetwelk de getrouwheden bewaart, vers 2. Zij waren door de ongerechtigheid van vroegere tijden gebannen en uitgeworpen, maar nu zijn de wetten, die tegen hen gemaakt werden, afgeschaft, en zij hebben vrijheid om weer naar binnen te gaan. Of, er is een wet voor een algemene naturalisatie van al de rechtvaardigen, tot welke natie zij ook mogen behoren, hen aanmoedigende om te komen en zich te vestigen in Jeruzalem. Als God voor een plaats of een volk grote dingen gedaan heeft, dan verwacht Hij dat zij aldus zullen vergelden naar de weldaad, die hun bewezen is, namelijk dat zij vriendelijk zullen zijn voor Zijn volk, en hen onder hun bescherming zullen nemen, hun hartelijke, broederlijke liefde zullen betonen. Het is de aard van de rechtvaardigen, dat zij de getrouwheden bewaren, Gods waarheid bewaren, het vaste geloof daaraan zal een gebiedende invloed hebben op geheel hun wandel. Goede beginselen, vast in het hoofd geprent, zullen goede besluiten brengen in het hart, en een goede praktijk teweegbrengen in het leven. Het is het belang van staten om de zodanigen te steunen, en hen te lokken om in hun midden te komen wonen, want zij brengen een zegen mede.

III. Dat allen, die er toe behoren, veilig en gerust zijn, en een heilige kalmte van gemoed smaken in de verzekerdheid van Gods gunst. Dat is hetgeen hier beloofd is, vers 3. Gij zult hem in volkomen vrede bewaren, vrede, volkomen vrede, inwendige vrede, uitwendige vrede, vrede met God, vrede van de consciëntie, in alle tijden, onder alle gebeurtenissen, in deze vrede zal hij gesteld worden, en het bezit ervan zal hem bewaard blijven, wiens hart op God steunt, omdat hij op Hem vertrouwt. Het is de eigenschap van iedere goede mens, dat hij op God vertrouwt, zich stelt onder Zijn leiding en bestuur, en er vast op rekent dat het hem grotelijks tot voordeel zal zijn om dit te doen. Zij, die op God vertrouwen, moeten hun hart op

Hem doen steunen, in Hem gerust doen zijn, moeten te allen tijde en onder alle omstandigheden op Hem vertrouwen, zij moeten Hem standvastig en getrouw aankleven meteen volkomen voldoening in Hem. Hen, die dat doen, zal God in bestendige vrede bewaren, en die vrede zal hen bewaren. Als slechte tijdingen gehoord worden, zullen zij kalm de gebeurtenissen afwachten, en niet beroerd worden door schrikmares, door die tijdingen teweeggebracht, want "hun hart is vast, vertrouwende op de Heere," Psalm 112:7. Het is een zaak van voorschrift of gebod, vers 4. "Laat ons gerust zijn, ons hart geruststellen door tot in eeuwigheid op de Heere te vertrouwen, daar God vrede beloofd heeft aan hen, die op Hem steunen, zo laat ons het voordeel van die belofte niet verliezen, maar een algeheel vertrouwen in Hem stellen. Vertrouw op Hem tot in eeuwigheid, in alle tijden, als gij niets anders hebt om op te vertrouwen, vertrouw op Hem voor die vrede, dat deel, hetwelk is tot in eeuwigheid." Al hetgeen, waarvoor wij op de wereld vertrouwen, is slechts voor een ogenblik, alles wat wij er van verwachten is beperkt binnen de grenzen van de tijd, maar hetgeen waarvoor wij op God vertrouwen, zal duren zolang als wijzelf duren. Want in de Heere JEHOVAH, in Hem, die was, is en zijn zal, Is een rots van de eeuwen, een vast en stevig fundament voor het geloof om op te bouwen, en het huis, dat op die rots gebouwd is, zal staan blijven in de storm. Zij, die op God vertrouwen, zullen in Hem niet alleen eeuwige sterkte vinden, maar van Hem ontvangen, want in de Heere JEHOVAH is eeuwige sterkte, vers 4, sterkte, die hen zal heenvoeren naar het eeuwige leven, naar de zaligheid, die tot in eeuwigheid is, en daarom moeten zij op Hem vertrouwen tot in eeuwigheid, en nooit hun vertrouwen wegwerpen.

Jesaja 26:5 - 11

Hier moedigt de profeet ons nog verder aan om op de Heere te vertrouwen tot in eeuwigheid, en op Hem te blijven wachten.

I. Hij zal nederige zielen, die op Hem vertrouwen doen triomferen over hun trotse vijanden vers 5, 6. Zij, die zichzelf verhogen, zullen vernederd worden, want Hij buigt de hooggezetenen, en in hetgeen waarin zij trots neerzitten, is Hij boven hen, zelfs de verheven stad. Babel of Ninevé vernedert Hij, Hoofdstuk 25:12. Hij kan het doen, al is zij ook nog zo wel versterkt. Hij heeft het dikwijls gedaan, Hij zal het doen, want Hij weerstaat de hovaardigen, het is Zijn eer om het te doen, want Hij bewijst zich God te zijn door "alle hoogmoedigen te zien en ten onder te brengen," Job 40:7. Zij daarentegen, die zichzelf vernederen, zullen verhoogd worden, want de voeten van de armen zullen op de verheven steden treden, vers 6. Hij zegt niet: grote legers zullen ze vertreden, maar als God het gedaan wil hebben, zullen de voeten van de armen het doen, Maleachi 4:3. "Gij zult de goddelozen vertreden. Treedt toe, zet uw voeten op de halzen van deze koningen." Zie Psalm 147:6, Romeinen 16:20.

II. Hij neemt kennis van de weg Zijns volks en heeft er een welgevallen aan, vers 7. Het pad des rechtvaardigen is geheel effen, het is zijn streven en voortdurende zorg om met God te wandelen in gestadige gehoorzaamheid en een heilige levenswandel, mijn "voet staat op effen baan," gaat op een effen pad, Psalm 26:12. En het is hun geluk, hun voorrecht, dat God hun weg effen en gemakkelijk voor hen maakt. O Gij rechtvaardige, Gij maakt het pad van de rechtvaardigen effen, vers 7, door datgene te voorkomen of weg te nemen, dat een struikelblok voor hen zou kunnen zijn, zodat niets een aanstoot voor hen zal zijn, Psalm 119:165. God weegt hun pad, aldus lezen wij het. Hij beschouwt het, gaat het na, en zal hun genade geven, die voor hen genoeg is om over alle moeilijkheden heen te komen, die zij op hun weg kunnen ontmoeten. Aldus zal God zich met de oprechten oprecht betonen.

III. Het is onze plicht en zal onze troost zijn om op God te wachten, en heilige begeerten naar Hem te blijven koesteren, ook in de donkerste meest moedbenemende tijden, vers 8, 9. Dit is altijd de praktijk geweest van Gods volk, zelfs dan, als Hij hen misnoegd aanzag.

1. Voortdurend op Hem te steunen, "Wij hebben ook in de weg van Uw gerichten U, o Heere, verwacht, als Gij ons gekastijd hebt, dan hebben wij naar geen andere hand dan de Uwe uitgezien, om verlichting te verkrijgen," zoals "de dienstknecht alleen op de hand zijns heren ziet totdat hij hem genadig" is, Psalm 123:2. Wij kunnen ons van Gods gerechtigheid op niets anders beroepen dan op Zijn genade. Als Gods oordelen lang duren, als het een weg van oordelen is - dat is de betekenis van het woord - dan moeten wij het wachten toch niet moede zijn, maar blijven wachten.

2. Heilige begeerten tot Hem op te zenden. Onze benauwdheden, hoe zwaar die ook zijn, moeten ons nooit de Godsdienst moede doen zijn, ons nooit van God afwenden, nog altijd moet tot Zijn naam en Zijn gedachtenis de begeerte van onze ziel zijn, en in de nacht, de donkerste, langste nacht van de beproeving, moeten wij met onze ziel Hem begeren.

a. Onze grote belangstellende zorg moet zijn betreffende Gods naam, en onze ernstige begeerte dat die verheerlijkt moge worden, wat er dan ook van onze naam moge worden. Dat is hetgeen, waarop wij moeten wachten en waarvoor wij moeten bidden: "Vader, verheerlijk Uw naam, en dan zijn wij tevreden."

b. Onze grote vertroosting moet wezen in de gedachtenis van die naam, van alles, waardoor God zich bekend heeft gemaakt. De gedachtenis van God moet onze grote steun en ons genot, ons vermaak wezen, en hoewel vrij soms Hem niet gedachtig zijn, moet toch onze begeerte naar Zijn gedachtenis wezen, en wij moeten ons moeite geven met ons eigen hart, om Hem steeds voor onze geest te hebben.

c. Onze begeerte naar God moet inwendig wezen, vurig en oprecht. Met onze ziel moeten wij Hem begeren, met onze ziel moeten wij naar Hem smachten Psalm 42:2, en met onze geest, die in het binnenste van ons is, met de innerlijkste gedachten van ons hart moeten wij Hem vroeg zoeken. Onze Godsdienst is van geen betekenis, als wij er geen hartewerk van maken.

d. Zelfs in de donkerste nacht van beproeving moet onze begeerte naar God zijn als onze zijn en ons schild, want hoe of op wat wijze het God ook behaagt met ons te handelen, nooit moeten wij daarom slechte gedachten van Hem koesteren, onze liefde tot Hem laten verkoelen.

e. Indien onze begeerten wezenlijk naar God zijn, dan moeten wij dit tonen door Hem te zoeken, Hem vroeg te zoeken als degenen, die wensen Hem te vinden, en de gedachte vrezen Hem te zullen missen. Zij die God willen zoeken en vinden, moeten Hem bijtijds zoeken, Hem ernstig zoeken. Al komen wij nog zo vroeg, zullen wij Hem gereed en bereid vinden om ons te ontvangen.

IV. In Zijn zenden van oordelen is het Gods genaderijk doeleinde, om de mensen er toe te brengen Hem te zoeken en Hem te dienen. Wanneer Uw gerichten op de aarde zijn, die alles verwoesten, dan hebben wij reden te verwachten dat niet alleen Gods belijdend volk, maar zelfs de inwoners van de wereld gerechtigheid zullen leren, dat hun vergissingen gerectificeerd zullen worden, hun leven verbeterd zal worden, dat zij er toe gebracht zullen worden om Gods rechtvaardigheid te erkennen in hen te straffen, dat zij berouw zullen hebben van hun eigen ongerechtigheid door God te beledigen, en er aldus toe gebracht worden om op rechte wegen te wandelen. Zij zullen dit doen, de gerichten zijn bedoeld om hen hiertoe te brengen, zij hebben de strekking om die uitwerking teweeg te brengen, en hoewel velen hardnekkig blijven, zijn er toch sommigen, zelfs van de inwoners van de wereld, die hun voordeel zullen doen met deze tucht, en gerechtigheid zullen leren, voorzeker

zullen zij het, zij zouden wel zeer stompzinig zijn, indien zij het niet deden. De bedoeling van de beproevingen is ons gerechtigheid te leren, en welgelukzalig is de man, die God tuchtigt en aldus leert, Psalm 94:12. *Discife justitiam morite, et non temnere divos* - Laat deze bestraffing u leren gerechtigheid aan te kweken en u doen aflaten van de goden te verachten. Virgilius.

V. Diegenen zijn in waarheid goddeloos, die niet willen dat de gunstige methoden, welke God gebruikt om hen ten onder te brengen en te verbeteren, enigerlei uitwerking op hen zullen hebben, zodat het nodig is dat God streng met hen zal handelen door Zijn gerichten, welke hen zullen vernederen, die op geen andere wijze vernederd willen worden.

Merk op:

1. Hoe de zondaars in tegenheid wandelen met God, en weigeren zich te onderwerpen aan de middelen, die gebruikt worden tot hun verbetering en aan het doel ervan te beantwoorden.

a. Er wordt hun gunst betoond, zij ontvangen vele zegeningen van God, Hij doet Zijn zon over hen schijnen, en doet Zijn regen op hen neerdalen. Hij maakt hen voorspoedig en geeft hun overvloed, aan velen van de slagen van Gods gerichten ontkomen zij, door welke anderen, minder goddeloos dan zij zijn, afgesneden werden, in sommige bijzondere gevallen schijnen zij op merkwaardige wijze bevoorrecht te zijn boven hun naburen, en de bedoeling van dat alles is hen te winnen om God, die hen aldus bevoorrecht, lief te hebben en te dienen, en toch is het alles te vergeefs, zij willen geen gerechtigheid leren, willen niet tot bekering gebracht worden door de goedheid van God, en dan is het nodig dat God Zijn oordelen zendt op de aarde, om met de mensen af te rekenen voor hun misbruiken van zegeningen.

b. Zij leven in een *geheel richtig* land, in een land van oprechtheid, waar de Godsdienst beleden wordt en in ere is, waar het Woord van God wordt gepredikt, en waar hun veel goede voorbeelden worden gegeven, in een effen land, waar niet zoveel struikelblokken zijn als in andere plaatsen, in een land waar ondeugd en goddeloosheid tegengegaan en gestraft worden, en toch zullen zij daar onrechtvaardig handelen en volharden op hun boze wegen. Zij, die goddeloos handelen, handelen onrechtvaardig tegenover God en de mensen, en met hun eigen ziel, en zij, die niet terecht gebracht willen worden door de gerechtigheid des volks, kunnen verwachten, dat de oordelen God over hen zullen komen. Ook kunnen zij geen plaats verwachten in het land van de gelukzaligheid hiernamaals, die zich thans niet onderwerpen aan de wetten en de gewoonten, noch gebruik maken van de voorrechten en voordelen van het land van de oprechtheid. En waarom doen zij het niet? Het is omdat zij de hoogheid des Heeren niet willen aanzien, niet willen geloven) niet willen bedenken welk een God van ontzaglijke majesteit Hij is, wiens wetten en gerechtigheid zij blijven minachten. Gods majesteit openbaart zich in al de beschikkingen van Zijn voorzienigheid, maar zij slaan er geen acht op, en daarom streven zij er ook niet naar om aan deze beschikkingen te beantwoorden. Zelfs als wij de zegeningen en goedertierenheden des Heeren ontvangen, dan moeten wij nog op de hoogheid des Heeren zien en op Zijn goedheid.

c. God heft Zijn hand op om hen te waarschuwen opdat zij door berouw en gebed zich met Hem zullen verzoenen, maar zij letten er niet op, zij hebben er geen bewustheid van dat God toornig op hen is, of tegen hen uitgaat. Zij willen niet zien, en niemand is zo blind als zij, die niet willen zien, die hun ogen sluiten voor de klaarste overtuigingen van schuld en toorn, die aan het toeval of "het gemene lot" toeschrijven, wat duidelijk en blijkbaar een Goddelijke bestraffing is, die op de dreigende tekenen van hun eigen verderf geen acht slaan, maar vrede roepen voor zichzelf als de rechtvaardige God krijg tegen hen voert.

2. Hoe God hun ten laatste te sterk zal zijn, want als Hij oordeelt, zal Hij overwinnen. Zij willen niet zien, maar zij zullen zien, zij zullen genoodzaakt worden te zien, of zij willen of

niet, dat God toornig op hen is. Atheïsten, spotters en zij, die zich aan vleselijke gerustheid overgeven, zullen weldra gevoelen wat zij nu niet willen geloven, namelijk dat het vreeslijk is om te vallen in de handen van de levenden God. Zij willen het kwaad niet zien van de zonde, inzonderheid van de zonde om het volk van God te haten en te vervolgen, maar door de tekenen van Gods misnoegen tegen hen, en in de uitreddingen, die God werkt voor Zijn volk, zullen zij zien, dat wat tegen hen, dat is tegen Gods volk, gedaan wordt, beschouwd zal worden als tegen Hemzelf gedaan, en dienovereenkomstig afrekening er voor zal worden gehouden. Zij zullen zien dat zij aan Gods volk groot en veel onrecht hebben gedaan, en zij zullen beschaamd worden om hun vijandschap tegen en hun afgunst van hen, en hun slechte behandeling van hen, die een betere behandeling verdiend hadden. Zij, die kwaadwillig gezind zijn jegens Gods volk, hebben reden om er zich over te schamen omdat het zo ongerijmd, zo onredelijk is, en vroeg of laat zullen zij er zich ook over schamen, zal de herinnering er aan hen doen blozen.

Sommigen lezen dit: Zij zullen zien, en beschaamd worden over de ijver van het volk, door de ijver, die God betonen zal voor Zijn volk, als het hun te weten zal gedaan worden, dat God ijvert voor de eer en het welzijn van Zijn volk, dan zullen zij beschaamd worden bij de gedachte dat zij hadden kunnen behoren tot dat volk, maar het niet hebben gewild. Daarom is hun oordeel dat, dewijl zij het geluk van Gods vrienden hebben geminacht, het vuur van Gods tegenstanders hen zal verteren, vers 11, het vuur, dat bestemd is voor Gods vijanden, en waarmee zij verteerd zullen worden, het vuur, bestemd voor de duivel en zijn engelen. Zij, die vijanden zijn van Gods volk en het benijden, worden door God beschouwd als Zijn vijanden, en dienovereenkomstig zal Hij met hen handelen.

Jesaja 26:12 - 19

In deze verzen ziet de profeet terug op hetgeen God met hen gedaan heeft in Zijn goedertierenheden en in Zijn oordelen, en van beiden zingt hij Gode, en dan ziet hij voorwaarts op hetgeen hij hoopt dat God voor hen doen zal.

Merk op:

I. Zijn beschouwingen en overleggingen zijn gemengd. Als hij terugziet op de toestand van de kerk, dan bevindt hij:

1. Dat God in veel opzichten zeer genadig voor hen is geweest, en grote dingen voor hen heeft gedaan, vers 12. Gij hebt al onze werken in ons gewerkt, of voor ons gewerkt. Welk goed werk ook door ons gedaan wordt, het is toe te schrijven aan het goede werk, dat door Gods genade in ons werd gewerkt, Hij is het, die goede gedachten en neigingen in ons hart geeft, als zij daar te eniger tijd zijn, en die beide het willen en het werken in ons werkt naar Zijn welbehagen. Daar er nu op ons gewerkt is, werken of handelen wij. En als ons enigerlei vriendelijkheid betoond wordt, of als het voorspoedig gaat met onze zaken, dan is het God, die dit voor ons gewerkt heeft, en als een schepsel, of een zaak nuttig is voor ons welzijn en ons lieflijk is, dan is Hij het, die ze aldus voor ons doet zijn, soms doet Hij datgene voor ons werken, hetwelk tegen ons scheen te zijn. In het bijzonder: Gij, o Heere, hebt dit volk vermeerderd, vers 15, zodat een kleine tot duizend is geworden, in Egypte werden zij uitermate vermenigvuldigd, en later in Kanaän, zodat zij het land vervulden, en hierin zijt Gij verheerlijkt, want de menigte des volks is de eer van de vorst, en hierin werd God verheerlijkt als zijnde getrouw aan Zijn verbond met Abraham, dat Hij hem de vader van vele volken zou doen worden. Gods volk is een toenemend volk, en het is de heerlijkheid Gods dat het dit is. De toeneming van de kerk, dat heilig volk, is hetgeen, waarin wij ons daarom moeten verblijden, omdat het de toeneming is van hen, die het tot hun levenswerk maken om God te verheerlijken in de wereld.

2. Dat Hij hen echter onder Zijn bestraffing had gelegd.

a. De naburige volken hadden hen soms verdrukt, over hen geheerst, vers 13, hen getiranniseerd. Heere, onze God. Gij die alleen recht hebt om over ons te heersen, wiens onderdanen en dienstknechten wij zijn, tot U brengen wij onze klacht - immers, tot wie anders zullen wij er mee gaan? - dat andere heren, behalve Gij, over ons geheerst hebben." Niet alleen in de dagen van de Richteren, maar ook later heeft God hen herhaaldelijk verkocht in de hand hunner vijanden, of liever, door hun ongerechtigheden hebben zij zichzelf verkocht, Hoofdstuk 52:3 - 5. Als zij zorgeloos en onachtzaam zijn geweest in de dienst van God, dan heeft God het toegelaten, dat hun vijanden heerschappij over hen hadden, opdat zij het verschil zouden leren kennen tussen Zijn dienst en de dienst van de koninkrijken van de landen. Het kan opgevat worden als een belijdenis van zonde, namelijk dat zij andere goden gediend hebben, en zich hebben onderworpen aan de bijgelovige wetten en gebruiken van hun naburen, door welke andere heren (want zij noemden hun afgoden Baälim, = heren) over hen geheerst hebben behalve God. Maar nu beloven zij dat dit niet meer zo zijn zal, van nu voortaan zullen wij door U alleen Uw naam gedenken, U alleen zullen wij aanbidden en alleen op de wijze, die door U verordineerd is." Dit kan ook onze berouwvolle overdenking wezen: Andere heren, behalve God, hebben over ons geheerst, iedere lust is onze heer geweest, en wij zijn er gevankelijk door gevoerd, en dat heeft lang genoeg, ja te lang, geduurd, dat wij aldus God en onszelf onrecht hebben gedaan. Daarom moet ook door ons hetzelfde vrome besluit worden genomen, dat van nu voortaan wij alleen Gods naam zullen gedenken, en dat wij ons nauw aan God en onze plicht zullen houden en Hem nimmer zullen verlaten.

b. Soms zijn zij voor het aangezicht hunner vijanden gevankelijk weggevoerd, vers 15. "Het volk, dat Gij in het eerst vermeerderd hebt en wortel hebt doen schieten, hebt Gij nu verminderd, weggerukt, "in alle einden des aardrijks verre weggedaan," zoals bedreigd is in Deuteronomium 30:4, 28:64. Doch merk op: tussen de vermelding van hun vermeerdering, en die van hun wegneming wordt gezegd: Gij waart verheerlijkt, want de oordelen, die God over Zijn volk brengt om hun zonden, zijn Hem tot eer en heerlijkheid, zowel als de zegeningen die Hij hun schenkt ter vervulling van Zijn belofte.

c. Hij gedenkt er aan dat zij, toen zij aldus verdrukt en gevankelijk weggevoerd werden tot God riepen, hetgeen een goed bewijs was dat zij noch Hem geheel hadden verlaten, noch geheel verlaten waren door Hem, en dat er genaderijke bedoelingen waren in de oordelen, die over hen waren gekomen, vers 16. Heere, in benauwdheid hebben zij U bezocht. Dit ging gewoonlijk zo met het volk van Israël, zoals wij dikwijls bevinden in de dagen van de Richteren, toen "andere heren over hen geheerst hebben, dan verootmoedigden zij zich en zeiden: de Heere is rechtvaardig", 2 Kronieken 12:6. Zie hier:

a. Hoe nodig beproevingen voor ons zijn, zij zijn nodig tot opwekking van gebed. Als er gezegd wordt: in benauwdheid hebben zij U bezocht, dan ligt daarin opgesloten dat zij, toen zij vrede en voorspoed hadden, vreemdelingen waren voor God, zich op een afstand van Hem hielden en zelden tot Hem naderden, alsof zij, als zij in gunst waren bij de wereld, Zijn gunsten niet nodig hadden.

b. Het nut en voordeel, dat wij dikwijls hebben uit beproevingen, zij brengen ons tot God, wekken ons op tot onze plicht, en tonen ons onze afhankelijkheid van Hem. Zij die tevoren zelden naar God zagen, bezoeken Hem thans, zij komen dikwijls tot Hem, zij worden vriendelijk, maken Hem het hof. Tevoren kwam het gebed drupsgewijze, maar nu storten zij hun gebed uit, nu komt het als water uit een fontein, niet als water uit een filtreerketel. Zij hebben hun verborgen rede uitgestort - aldus de kanttekening - Bidden is spreken tot God, maar het is een verborgen spreken, want het is de taal van het hart, waarmee wij vrijer en uitvoeriger kunnen zijn in ons spreken tot Hem, dan wanneer wij in het openbaar tot Hem

spreeken. In benauwdheid zullen diegenen God vroeg zoeken, die tevoren traag waren om Hem te zoeken, Hoséa 5:15. Het zal de mensen vurig en vloeiend maken in het gebed. "Zij hebben een gebed uitgestort, zoals de dankoffers uitgestort werden, als Uw tuchtiging over hen was." Maar het is te vrezen dat zij, als de tuchtiging van hen weggenomen is, langzamerhand tot hun vorige zorgeloosheid zullen terugkeren, zoals zij dikwijls gedaan hebben.

c. Hij klaagt dat hun worstelingen om hun vrijheid zeer smartelijk en gevaarlijk zijn geweest, maar toch niet voorspoedig zijn geweest, vers 17, 18.

d. Zij hadden de smarten en weeën, die zij vreesden. "Gelijk een bevruchte vrouw als zij nadert tot het baren, smarten heeft en schreeuwt in haar weeën, also zijn wij geweest. Wij hebben met grote zorg en moeite gepoogd onszelf te helpen, maar onze smarten en benauwdheden zijn nog vermeerderd door die pogingen," zoals toen Mozes kwam om Israël te verlossen, het getal van de tichelstenen verdubbeld werd. Hun gebeden werden opgewekt door de hevigheid van hun smarten, en werden sterk en dringend als de kreten van een vrouw in barensnood, also zijn wij geweest in Uw ogen, o Heere! Het was in hun benauwdheid een troost en voldoening voor hen dat Gods oog op hen was, dat al hun ellende voor Zijn ogen was, Hij was geen vreemdeling voor hun smarten, noch voor hun gebeden. "Heere, voor U is al mijn begeerte, en mijn zuchten is voor U niet verborgen," Psalm 38:10.

Telkenmale als zij tot de Heere kwamen met hun smekingen en klachten, waren zij in pijn en smart als een barende vrouw. Zij hadden de voorspoed, het goede gevolg niet, dat zij begeerden en waarop zij hoopten. "Wij waren bevrucht, wij hebben de hoop gekoesterd op een spoedige en gelukkige verlossing, en als wij smarten leden, hebben wij ons hiermede vertroost, dat de vreugdevolle geboorte onze ellende zou doen vergeten, Johannes 16:21. Maar helaas, niet dan wind gebaard, het bleek een valse ontvangenis te zijn, onze verwachtingen werden teleurgesteld, en onze smarten scheen veeleer smarten des doods dan barensweeën te zijn. Al onze pogingen bleven zonder gevolg, wij deden de lande geen behoudenis aan, wij hebben geen verlossing gewerkt, noch voor onszelf, noch voor onze vrienden en bondgenoten, veeleer hebben wij onze eigen toestand en de hunne noch slechter gemaakt, en de inwoners van de wereld, met wie wij gestreden hebben, vielen niet voor ons aangezicht, hun macht is niet verminderd, hun hoop is niet neergeslagen, zij zijn nog even hoog en aanmatigend als ooit. Een rechtvaardige zaak kan krachtig bepleit worden, beide door gebed en door streven, zowel voor God als voor de mensen, en kan toch gedurende lange tijd lijden, zodat het doel niet wordt bereikt.

II. Zijn hoop en vooruitzicht zijn zeer lieflijk. In het algemeen: "HEERE, Gij zult ons vrede bestellen, al het goede, dat de nood van onze toestand vereist." Alle vrede, waarop de kerk hoopt, is van Gods bestel. En wij kunnen ons hiermede vertroosten, dat welke benauwdheid ook voor een tijd beschikt wordt over het volk van God ten laatste toch vrede besteld, verordineerd zei worden voor hen, want het einde van die mannen zal vrede zijn. En indien God door Zijn Geest al onze werken in ons werkt, dan zal Hij ons vrede bestellen, want het werk van de gerechtigheid zal vrede zijn. En de vrede, die God bestelt of verordineert, is ware, duurzame vrede, die de wereld noch geven noch wegnemen kan, want voor hen, die hem hebben, is hij onveranderlijk zoals de verordining van dag en nacht. En naar hetgeen God voor ons gedaan heeft, kunnen wij hopen dat Hij ons ook nog verder goed zal doen. Heere, Gij hebt de wens van de zachtmoedigen gehoord, en daarom zult Gij, Psalm 10:17, en als deze vrede voor ons besteld is, dan zullen wij door U alleen Uw naam gedenken, vers 13, aan U alleen zullen wij er de eer van geven, en aan niemand anders. En alleen op Uw genade zullen wij steunen, om ons hiertoe in staat te stellen." Wij kunnen Gods naam niet anders loven dan door Zijn kracht. De profeet vertroost de kerk inzonderheid door het vooruitzicht van twee dingen.

1. Het verbazingwekkende verderf van haar vijanden, vers 14. Zij, die andere heren, zijn dood, die over ons geheerst hebben, hun macht is onherroepelijk verbroken, zij zijn volkomen afgesneden, teniet gedaan, en zij zullen niet weer leven, zullen nooit weer in staat zijn om hun hoofd op te houden. Overleden zijnde, zullen zij niet weer opstaan, maar, gelijk Haman, als zij begonnen zijn te vallen voor het zaad van de Joden, zullen zij verzinken als een steen. Daarom omdat zij veroordeeld zijn tot dit algehele verderf, heeft God ingevolge van dit vonnis hen bezocht in toorn als een rechtvaardig rechter, en beide de mensen zelf afgesneden - Gij hebt hen verdelgd - en hun gedachtenis, - Gij hebt al hun gedachtenis doen vergaan. Zij en hun namen zijn tezamen in het stof begraven. Zij zijn of vergeten, of er wordt met verfoeiing en afkeer melding van hen gemaakt. De zaak, die voorgestaan wordt tegen God en Zijn koninkrijk onder de mensen, kan wel voor een wijle voorspoedig zijn, maar ten laatste zal zij vallen, en allen, die haar aanhangen, zullen met haar vergaan. De Joodse geleerden, dit vergelijkende met vers 19, leiden er uit af dat de opstanding van de doden alleen voor de Joden is, en dat zij, die tot andere volken behoren, niet zullen opstaan, maar wij weten beter, wij weten dat allen die in de graven zijn de stem zullen horen van de Zoon van God, en dat dit spreekt van het eindelijke verderf van Christus' vijanden, hetwelk is de tweede dood.

2. De verbazingwekkende opstanding van haar vrienden, vers 19. Hoewel de kerk zich niet verheugt in de geboorte van het jongskens, waarvan zij in barensnood was, maar niet dan wind gebaard heeft, zal de teleurstelling toch op gelijkwaardige wijze opgewogen worden. Uw doden zullen leven, zij, van wie men dacht dat zij dood waren, die in zichzelf het vonnis des doods hadden ontvangen, die buiten geworpen waren, alsof zij de natuurlijke dood waren gestorven, zullen wederom verschijnen in hun vorige kracht. Een geest des levens uit God is in de gedode getuigen gegaan, en zij zullen wederom profeteren, Openbaring 11:11. "De dorre doodsbeenderen zullen leven en een geheel zeer groot heir worden," Ezechiël 37:10 "Met mijn dood lichaam zullen zij opstaan." Als wij de opstanding van de doden geloven, van onze dode lichamen ten laatsten dage, zoals Job en de profeet hier, het geloofd hebben, dan zal dit het geloof voor ons gemakkelijk maken in de beloofde herstelling van de luister en de kracht van de kerk in deze wereld. In hoe vervallen toestand zij ook moge wezen, als Gods tijd gekomen is, zullen zij opgewekt worden, zullen zij herleven, zelfs Jeruzalem, de stad Gods, maar die nu neerligt als een dood lichaam tot hetwelk de arenden vergaderd worden. God erkent haar nog als de Zijne, en dat doet ook de profeet, maar zij zal opstaan, zal herbouwd worden en wederom bloeien. En daarom: laat het arme, verlaten, treurige overblijfsel van haar inwoners, die als in het stof wonen, opwaken en zingen, want zij zullen "Jeruzalem, de stad hunner bijeenkomsten, een geruste woonplaats zien," Hoofdstuk 33. 20.

De dauw van Gods gunst zal hun zijn als een avonddauw voor de moeskruiden, die de gehele dag verdroogd en verdord waren door de hitte van de zon, en nu weer verkwikt en verfrist worden. En als de lentedauw, die de aarde bevochtigt en de kruiden, die erin begraven zijn, doet uitspruiten zo zullen zij wederom bloeien, en het land zal de overledenen uitwerpen, zoals het de kruiden uit haar wortelen werpt. De aarde waarin zij verloren scheen, zal bijdragen tot hun herleving. Als de kerk en haar belangen hersteld moeten worden, dan zullen de dauw des hemels en de vettigheid van de aarde niet in gebreke blijven om er het hun voor te doen.

Nu kan dit, (evenals Ezechiël's visioen, dat er een verklaring van is) gevoegelijk toegepast worden:

A. Op de geestelijke herleving van hen, die dood waren in de zonde, door de kracht van Christus' Evangelie en genade. Aldus wordt het door Dr. Lightfoot toegepast, Hor. Hebreeën in John. 12.

De heidenen zullen leven, met mijn dood lichaam zullen zij opstaan, zij zullen na Christus' opstanding binnengeroepen worden, zullen met Hem opstaan, en met Hem neer zitten in de

hemel, ja zij zullen mijn lichaam opwekken, zegt hij, zij zullen het mystieke lichaam van Christus worden, en zullen opstaan als een deel van Hem.

b. Op de laatste opstanding, als de dode heiligen zullen leven en met Christus' lichaam zullen opstaan, want Hij is opgestaan als de eersteling, en de gelovigen zullen opstaan krachtens hun vereniging met Hem en hun gemeenschap in Zijn opstanding.

Jesaja 26:20 - 21

Deze twee verzen worden verondersteld niet te behoren tot het lied, dat het overige deel van het hoofdstuk inneemt, maar dat er een nieuw onderwerp mee begint, en zij dus veeleer een inleiding zijn tot het volgende hoofdstuk, dan het slot van dit. Of, terwijl in het voorafgaande lied het volk van God tot Hem had gesproken, klagende over hun leed, geeft Hij hier een antwoord op hun klachten, waarin 1. Hij hen uitnodigt om in hun binnenste kamers te gaan, vers 20. "Kom, Mijn volk, kom tot Mij, kom bij Mij", (Hij roept hij naar geen andere plaats, dan die, waar Hij zelf hen zal vergezellen), "laat de storm, die anderen verspreidt, u nader tot elkaar brengen. Kom, ga in uw binnenste kamers, blijf niet buiten, opdat u de storm niet overvalle, zoals de Egyptenaren door de hagelstorm overvallen waren," Exodus 9:21.

a. Kom in kamers van onderscheiding, kom in uw eigen vertrekken, en blijf niet langer vermengd met de kinderen van Babel, "Ga uit het midden van hen", "en scheid u af," 2 Korinthe 6:17. Openbaring 18:4. Als God de Godvruchtigen voor zich heeft afgezonderd, dan behoren zij zichzelf af te zonderen.

b. "In de kamers van de verdediging in welker verberging of kracht gij veilig kunt zijn ook in de zwaarste tijden." De hoedanigheden Gods zijn "het verborgene van Zijn tent," Psalm 27:5. Zijn naam is een sterke toren, waarheden wij kunnen lopen om er beschut te zijn, Spreuken 18:10. Wij moeten door het geloof een weg vinden naar deze kamers en er ons verbergen, met een heilige gerustheid en kalmte van gemoed moeten wij ons onder de Goddelijke bescherming stellen. Kom, zoals Noach in de ark, want Hij sloot de deur achter hem toe. Als gevaren dreigen, dan is het goed om zich terug te trekken en verborgen te zijn, zoals Elia bij de beek Krith.

c. In kamers van gebed, "ga in uw binnenkamer, en sluit de deur," Mattheüs 6:6. Wees in het verborgene met God, ga in uw binnenkamer om uw eigen hart te onderzoeken en spreek met uw hart om te bidden en u te verootmoedigen voor God." Dit werk moet gedaan worden in tijden van benauwdheid en gevaar, en aldus verbergen wij ons, wij bevelen ons Gode aan om ons te verbergen, en Hij zal ons verbergen, hetzij onder de hemel of in de hemel. Israël moet binnenshuis blijven als de verderf engel uitgaat om de eerstgeborenen van Egypte te doden, want anders zal het bloed aan de posten van hun deuren hen niet beveiligen. Dat moesten ook Rachab en haar gezin toen Jericho verwoest werd, Diegenen zijn het veiligst, die het minst gezien worden. Qui bene latuit, bene vixit. Hij heeft goed geleefd, die een gepaste mate van verberging gezocht heeft.

2. Hij verzekert hun dat binnen zeer korte tijd de benauwdheid voorbij zal zijn, dat zij niet lang in angst en gevaar zullen zijn. Verberg U als een klein ogenblik, het kleinste deel van de tijd, dat wij ons kunnen voorstellen zoals een atoom van stof, ja, indien gij u een ogenblik kunt voorstellen, dat korter is dan een ander, het is slechts een klein ogenblik, kleiner dan gij denkt, als hij voorbij is, zal hij u als niets toeschijnen, gij zult er u over verwonderen dat hij zo spoedig voorbij is. Gij zult niet lang verborgen behoeven te blijven, de gramschap zal weldra overgaan, de gramschap van de vijanden tegen u, hun woede en hun macht om te vervolgen, die u noodzaken u te verbergen. Dit zal spoedig voorbij zijn. God zal hen afsnijden, hun macht verbreken, hun raadslagen tenietdoen, en een middel ter ontkoming voor u vinden." Toen Athanasius door een edict van Julianus uit Alexandrië was verbannen en zijn vrienden in diepe droefheid hierover waren zei hij hun goedsmoeds te zijn. Nebucula est quae cito per

transibit - " het is een wolkje dat spoedig voorbij zal drijven. Gij zult een verdrukking hebben van tien dagen, en dat is alles, Openbaring 2:10. Dit stelt Gods lijdend volk in staat om hun verdrukking een lichte verdrukking te noemen, die zeer haast voorbijgaat.

3. Hij verzekert hun dat er met hun vijanden afgerekend zal worden voor al het kwaads dat zij hun gedaan hebben door het zwaard hetzij van de strijd of van vervolging, vers 21. de Heere zal hen bezoeken, hen straffen, voor het bloed, dat zij vergoten hebben. Hier is De vierschaar gespannen en het proces begonnen. de Heere zal uit Zijn plaats uitgaan om de ongerechtigheid van de inwoners van de aarde over hen te bezoeken, de ongerechtigheid, waarmee zij allen, die om hen heen zijn, hebben beroerd. Er is zeer veel ongerechtigheid onder de inwoners van de aarde, maar hoewel zij er zich allen in verenigen, hoewel zij al hun macht samenvoegen om de ongerechtigheid te werken zal zij toch niet ongestraft blijven. Behalve nog de eeuwige straf, die de goddelozen wacht hiernamaals, zijn er nog merkwaardige voorbeelden van hoe wreedheid, verdrukking en vervolging reeds in deze wereld gestraft worden. Als van de mensen gramschap is overgegaan en zij hun ergst gedaan hebben, laat hen de Gods gramschap verwachten "want Hij ziet dat Zijn dag komt," Psalm 37:is. God zal uitgaan uit Zijn plaats om te straffen, Hij openbaart zich op buitengewone wijze van de hemel, het uitspansel van Zijn macht, van het heiligdom, de woonplaats van Zijn genade, Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning, toen Hij zich tevoren scheen te verbergen, en nu zal Hij iets groots doen, als het voortbrengsel van Zijn wijzen, rechtvaardigen en verborgen raad, als een vorst, die te velde trekt, Zacharia 2:13. Sommigen merken op dat Gods plaats, het verzoendeksel - de genadetron - is, daar verlustigt Hij zich te wezen, als Hij uitgaat om te straffen, dan gaat Hij uit Zijn plaats, want Hij heeft geen lust, geen welgevallen aan de dood van de zondaren.

4. De misdadigers zijn schuldig verklaard, daar de feiten klaar en overtuigend zijn bewezen. De aarde zal haar bloed ontdekken, het onschuldige bloed, het bloed van de heiligen en martelaren, dat als water op de aarde vergoten is geworden en dat door de aarde ingedronken werd, er in verborgen en er door bedekt was, zal nu aan het licht worden gebracht en in rekening worden gebracht, want God zoekt de bloedstortingen, en Hij zal hun, die bloed vergoten hebben, bloed geven te drinken, want zij zijn het waardig. Moorden, die in het geheim werden gepleegd, en andere verborgen ongerechtigheden, zullen vroeg of laat ontdekt worden. En de verslagenen, die lang door de aarde bedekt waren zullen niet langer door haar bedekt worden, zij zullen ontdekt worden als bewijzen tegen de moordenaars. De stem van het bloed van Abel roept van de aarde, Genesis 4:10, 11. De zonden die in vergetelheid begraven scheen, zullen in de herinnering teruggeroepen worden en weer afgelezen worden, als de dag van de afrekening komt. Zo laat Gods volk dan geduldig een wijle wachten, want zie, de Rechter is aan de deur.

HOOFDSTUK 27

1 Te dien dage zal de Heere met Zijn hard, en groot, en sterk zwaard bezoeken de Leviathan, de langwemelende slang, ja, de Leviathan, de kromme slomme slang; en Hij zal de draak, die in de zee is, doden. 2 Te dien dage zal er een wijngaard van roden wijn zijn; zingt van denzelf bij beurte. 3 Ik, de HEERE, behoeve dien, alle ogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren nacht en dag. 4 Grimmigheid is bij Mij niet; wie zou Mij als een doorn en distel in oorlog stellen, dat Ik tegen hem zou aanvallen, en hem te gelijk verbranden zou? 5 Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen, hij zal vrede met Mij maken; vrede zal hij met Mij maken. 6 In het toekomende zal Jakob wortelen schieten, Israël zal bloeien en groeien; en zij zullen de wereld met inkomsten vervullen. 7 Heeft Hij hem geslagen, gelijk Hij dien geslagen heeft, die hem sloeg? Is hij gedood, gelijk zijn gedoden gedood zijn geworden? 8 Met mate hebt Gij met hem getwist, wanneer Gij hem wegstiet; als Hij hem wegnam door Zijn harden wind, in de dag des oostenwinds. 9 Daarom zal daardoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden, en dit is de ganse vrucht, dat Hij deszelfs zonde zal wegdoen, wanneer Hij al de stenen des altaars maken zal als verstrooide kalkstenen, de bossen en de zonnebeelden zullen niet bestaan. 10 Want de vaste stad zal eenzaam, de woonstede zal verstoten en verlaten worden, gelijk een woestijn; daar zullen de kalveren weiden, en daar zullen zij neerliggen, en zullen haar takken verslinden. 11 Als haar takken verdord zullen zijn, zullen zij afgebroken worden, en de vrouwen, komende, zullen ze aansteken; want het is geen volk van enig verstand; daarom zal Hij, Die het gemaakt heeft, Zich deszelf niet ontfermen, en Die het geformeerd heeft, zal aan hetzelfde geen genade bewijzen. 12 En het zal te dien dage geschieden, dat de Heere dorsen zal, van de stroom der rivier af tot aan de rivier van Egypte; doch gijlieden zult opgelezen worden, een bij een, o gij kinderen Israëls! 13 En het zal te dien dage geschieden, dat er met een grote bazuin geblazen zal worden; dan zullen die komen, die in het land van Assur verloren zijn, en de heengedrevenen in het land van Egypte; en zij zullen de Heere aanbidden op de heiligen berg te Jeruzalem.

In dit hoofdstuk gaat de profeet voort met aan te tonen:

I. Welke grote dingen God voor Zijn kerk en volk doen zal, en nu weldra gedaan zullen worden in de verlossing van Jeruzalem van Sanherib en de verdelging van het Assyrische leger, maar het wordt uitgedrukt in algemene bewoordingen, ter bemoediging van de kerk in latere eeuwen met betrekking tot de macht hater vijanden.

1. Dat er met trotse verdrukken afgerekend zal worden, vers 1.
2. Dat er zorg zal gedragen worden voor de kerk als Gods wijngaard, vers 2, 3.
3. Dat God Zijn twist met Zijn volk na hun wederkeren tot Hem zal opgeven vers 4, 5.
4. Dat Hij hen grotelijks zal vermenigvuldigen, vers 6.
5. Dat de aard en de eigenschap hunner beproevingen veranderd zullen worden, vers 7, zij zullen gelenigd en gematigd worden, vers 8, en ook geheiligd vers 9.
6. Dat de kerk wel voor een tijd verwoest kan worden, vers 10, 11, maar dat zij weer hersteld zal worden, en de verstrooide leden ervan zullen weer bijeenvergaderd worden. vers 12, 13.

II. Dit alles is van toepassing op de genade van het Evangelie, en op Gods belofte aan en de beschikkingen van Zijn voorzienigheid jegens de Christelijke kerk en degenen, die er toe behoren.

Jesaja 27:1 - 6

De profeet zingt hier van recht en goedertierenheid.

I. Van recht op de vijanden van Gods kerk vers 1. "Verdrukking over hen, die haar verdrukken," 2 Thessalonicenzen 1:6. Als de Heere uitgaat uit Zijn plaats om de inwoners van de aarde te straffen, Hoofdstuk 26:21 dan zal Hij gewis de leviathan straffen de draak, die in de zee is, iedere hoogmoedige, verdrukkende tiran, die de schrik is van de helden, en, evenals

de leviathan, zo woest is, dat niemand zo koen is, dat hij hem opwekken zou, terwijl "zijn hart zo vast is als een steen en de sterken schromen voor zijn verheffing," Job 41:1, 15, 16. De kerk heeft vele vijanden, maar gewoonlijk is er een onder hen, die geduchter is dan de overige. Zodanig was Sanherib in zijn dagen en Nebukadnézar in de zijne, en Antiochus in de zijne, aldus is Farao vroeger geweest, en hij wordt de "leviathan genoemd, en de zeedraak," Psalm 74:14, Hoofdstuk 51:9, Ezechiël 29:3. De Nieuw-Testamentische kerk heeft haar leviathan gehad, wij lezen van "een grote rode draak, gereed om haar te verslinden," Openbaring 12:3. Deze boosaardige vervolgende machten worden hier vergeleken bij de leviathan vanwege haar grootte en haar kracht, en de grote beweging, die zij maken in de wereld, bij draken, vanwege haar woestheid en woede, bij slangen stekende slangen, die doordringen tot hun raad vlug in haar bewegingen, die, als zij eenmaal in hun hoofd zijn gekomen, zich spoedig in geheel hun lichaam zullen wringen, staande in de weg van al hun naburen, en hem versperrende, bij kromme slangen, listig en zich indringend, maar verkeerd en boosaardig. Als grote en machtige vorsten het volk van God tegenstaan, dan zijn zij in Gods schatting als draken en slangen, de plagen van het mensdom en ter bestemder tijd zal God hen straffen. Zij zijn te groot voor de mensen om met hen te handelen, of om door hen ter verantwoording te worden geroepen, en daarom zal de grote God dit zelf doen. Hij heeft een hard en groot, en sterk zwaard, om strafoefening aan hen te houden, als de mate hunner ongerechtigheid vervuld is, en hun dag om te vallen is gekomen.

Het is zeer krachtig uitgedrukt in het oorspronkelijke. Met Zijn zwaard, dat wrede, en dat grote, en dat sterke, zal de Heere deze onhandelbaren, deze weerstrevenden misdadiger straffen, en het zal een zware straf zijn, Hij zal de draak, die in de zee is, doden, want de bezolding van zijn zonde is de dood. Dit zal niet alleen een voorkomen zijn van nog meer kwaad te doen, zoals door het doden van een wild dier, maar een rechtvaardige straf voor het kwaad, dat hij gedaan heeft, zoals het ter dood brengen van een verrader of rebel. God heeft een sterk zwaard om dit te doen, een verscheidenheid van oordelen, voldoende om de hoogmoedigste te vernederen en de machtigste van Zijn vijanden te verbreken, en Hij zal het doen als de dag van de strafvoltrekking gekomen is. In die dag zal Hij straffen, Zijn dag, die komt, Psalm 37:13. Dit is van toepassing op de geestelijke overwinningen, behaald door onze Heere Jezus over de machten van de duisternis. Hij heeft de overste van deze wereld niet slechts ontwapend, beroofd en buiten geworpen, maar met Zijn sterk zwaard: de kracht van Zijn dood en de predatie van Zijn Evangelie, Hij doet teniet, en Hij zal tenietdoen degene, die het geweld des doods had, dat is: de duivel, die grote leviathan, de oude slang, de draak. Hij zal gebonden worden, opdat hij de volken niet meer zal verleiden, en dat is een straf voor hem, Openbaring 20:2, 3. En eindelijk zal hij, omdat hij de volken verleid heeft, in de poel des vuurs geworden worden, Openbaring 20:10.

II. Van goedertierenheid jegens de kerk, te die dage, als God de leviathan straft, laat de kerk en al haar vrienden gerust en goedsmoeds zijn, laat hen, die haar dienen, zingen tot haar vertroosting, haar in slaap zingen met deze verzekeringen, laat het gezongen worden in haar vergaderingen:

1. Dat zij de wijngaard des Heeren is, onder Zijn bijzondere zorg en hoede is, vers 3. In Gods oog is zij een wijngaard van roden wijn. De wereld is als een onvruchtbare, waardeloze woestijn, maar de kerk is omheind als een wijngaard, een bijzondere plaats en van grote waarde, waarvoor grote zorg wordt gedragen, en waar veel moeite aan gedaan wordt, en waarvan kostelijke vruchten worden ingezameld om God en de mensen te eren. Het is een wijngaard van rode wijn, die de beste, de keurigste druiven oplevert, waarmee de reformatie van de kerk wordt aangeduid, daar zij nu Gode goede vruchten voortbrengt, terwijl zij tevoren vruchten voortbracht voor zichzelf, of stinkende druiven voortbracht, Hoofdstuk 5:4. Nu draagt God zorg:

A. Voor de veiligheid van de wijngaard: Ik, de Heere, behoeve die. Hij zegt dit, als er in roemende dat Hij het op zich heeft genomen om de bewaarder Israëls te zijn. Zij, die Gode vrucht voortbrengen, zijn onder Zijn bescherming. Hij zegt dit als ons verzekende dat zij dit zullen zijn, Ik, de Heere, die alles kan, maar niet kan misleiden, niet kan liegen, Ik behoeve die, opdat niemand hem schade, nacht en dag zal Ik hem bewaren. Gods wijngaard in deze wereld is zeer blootgesteld aan beschadiging, er zijn velen die hem zouden willen schaden, hem zouden willen vertreden en verwoesten, Psalm 80:13, maar God zal niet toelaten dat er werkelijk schade of nadeel aan wordt toegebracht, dat er geen ander kwaad aan wordt gedaan, dan waaruit Hij goeds kan doen voortkomen. Hij zal hem voortdurend behouden, nacht en dag, en niet zonder noodzaak, want de vijanden zijn rusteloos in hun plannen en aanvallen er tegen, en zoeken dag en nacht om hem kwaad te doen. God zal hem behoeden in de nacht van de beproeving en vervolging, en in de dag van vrede en voorspoed, waarvan de verzoeken niet minder gevaarlijk zijn. Gods volk zal behoed worden, niet alleen voor "de pestilentie, die in de donkerheid wandelt, maar voor het verderf, dat op de middag verwoest," Psalm 91:6. Deze wijngaard zal goed omheind zijn.

B. Voor de vruchtbaarheid van deze wijngaard: alle ogenblik zal Ik hem bevochtigen, en toch zal hij niet te veel bewaterd worden. De zachte stille dauw van Gods genade en zegen zal er voortdurend op neerdalen, opdat hij veel vrucht zal voortbrengen. Wij hebben de voortdurende en gestadige bevochtiging nodig van de Goddelijke genade, want als deze te eniger tijd onthouden wordt, dan verdorren wij en gaan teniet. God bevochtigt Zijn wijngaard door de dienst des Woords, dat is: door Zijn dienstknechten, de profeten, wier leer zal druipen als de dauw. Paulus plant, en Apollos maakt nat, maar God geeft de wasdom, want zonder Hem waakt de wachter en bevochtigt de landman tevergeefs.

2. Dat Hij soms wel twist met Zijn volk, maar als zij zich aan Hem onderwerpen, dan zal Hij met hen verzoend worden, vers 4, 5. Gramschap is bij Hem niet jegens Zijn wijngaard, hoewel Hij veel in hem ziet dat Hem aanstotelijk is, zal Hij er toch geen voordeel tegen zoeken, niet met de aller-uiterste strengheid er tegen handelen. Het is waar: als Hij doornen en distelen vindt in plaats van druiven, die in overleg tegen Hem gesteld zijn (zoals ook werkelijk hetgeen in de wijngaard niet voor Hem is, tegen Hem is), dan zal Hij ze vertreden en verbranden, maar anders: "indien Ik toornig ben op Mijn volk, dan weten zij wat zij te doen hebben, laat hen zich verootmoedigen en bidden, en Mijn aangezicht zoeken, en aldus Mijn kracht aangrijpen met de oprechte begeerte om zich met Mij te verzoenen, dan zal Ik ook spoedig met hen verzoend zijn, en zo zal alles wel wezen." God ziet de zonden van Zijn volk en is misnoegd op hen, maar op hun berouw wendt Hij Zijn toorn van hen af. Dit kan zeer goed beschouwd worden als de hoofdsom van de leer van het Evangelie, waarmee de kerk alle ogenblik bevochtigd moet worden.

a. Hier wordt een twist verondersteld tussen God en de mens, want hier wordt een strijd gestreden, en er moet vrede gemaakt worden, het is een oude twist, die begonnen is toen de zonde is gekomen, het is van Gods zijde een rechtvaardige twist, maar aan de zijde van de mens een zeer onrechtvaardige twist.

b. Hier wordt ons een genaderijke uitnodiging gedaan om de twist bij te leggen, en het geschil te vereffenen. "Laat hem, die begeert vrede te hebben met God, Zijn sterkte aangrijpen, Zijn sterken arm, die opgeheven is tegen de zondaar om hem dood te slaan, en laat hem door zijn smekingen de slag tegenhouden laat hem met Mij worstelen zoals Jakob gedaan heeft, besloten zijnde Mij niet te laten gaan zonder een zegen, en hij Israël zijn - een vorst bij God." Vergevende genade is de sterkte onzes Heeren genoemd, laat hem deze aangrijpen. Christus is de arm des Heeren, Hoofdstuk 53:1. Christus gekruisigd is "de kracht Gods," 1 Korinthe 1:24, laat hem door een levend geloof Hem aangrepen, zoals iemand, die verzinkt, een tak

aangrijpt, of een touw, of een plank, die onder zijn bereik is, of zoals de kwaaddoener de horens van het altaar aangreep, gelovende dat er geen andere naam gegeven is, door welke hij zalig kan worden, door welke hij verzoend kan worden.

c. Hier is een drievoudig snoer van argumenten om ons te bewegen dit te doen.

(1) Tijd en ruimte worden ons gegeven om het in te doen, want gramschap is niet bij God, Hij doet niet met ons zoals grote voorname mannen doen met hun minderen, als de een een fout begaat, en de ander er in gramschap over ontstoken is. Mensen, die in gramschap, in woede zijn ontstoken, geven zich geen tijd om na te denken, bij hen volgt op ieder woord een slag. Driftige mensen zijn spoedig toornig en onvermurwbaar als zij toornig zijn. Een kleine zaak zal hen tot toorn prikkelen, maar geen kleine zaak zal hen tevreden stellen. Zo is het niet met God, Hij bedenkt dat wij stof zijn, Hij weet wat maaksel wij zijn, Hij is traag tot toorn, wekt Zijn toorn niet op, twist niet altoos.

(2) Het is ijdel om te denken dat wij met Hem kunnen strijden. Indien wij volharden in onze twist met Hem, en denken te zullen overwinnen, dan is dit slechts als het stellen van doornen en distelen voor een verterend vuur, die wel verre van zijn voortgang te stuiten, het slechts te feller doen branden. Wij zijn niet opgewassen tegen de Almacht. Wee dus hem, die twist met zijn Maker, hij kent de sterkte niet van Zijn toorn.

(3) Dit is de enige weg - en het is een zekere weg - ter verzoening. Laat hem die maatregel nemen om vrede met Mij te verkrijgen, en hij zal vrede met Mij maken en daardoor zal goed, alle goed tot hem komen. God is bereid om met ons verzoend te worden, indien wij bereid zijn om verzoend te worden met Hem.

3. Dat de kerk van God in de wereld een groeiend, toenemend lichaam zal zijn en ten laatste een groot lichaam zal worden vers 6. In het toekomstige - in latere tijden - als deze rampen voorbij zijn, of in de dagen van het Evangelie, de laatste dagen, zal Hij Jakob wortelen doen schieten, dieper dan tevoren want de Evangeliekerk zal vaster bevestigd zijn dan de Joodse kerk ooit geweest is, en zich verder verspreiden. Of, Hij zal die van Jakob zijn, die terugkeren uit hun gevangenschap, of, zoals wij, het lezen, hen, die van Jakob komen, zal Hij wortel doen schieten neerwaarts, en opwaarts vruchten doen dragen Hoofdstuk 37:31. Zij zullen bevestigd worden in een voorspoedige toestand, en dan zullen zij uitspruiten en bloeien, en gegronde hoop geven op een goeden oogst, en zo zal het ook blijken te zijn, want zij zullen de wereld met inkomsten vervullen. Velen zullen toegebracht worden tot de kerk, er zullen talrijke proselieten zijn, sommigen uit alle volken zullen de Heere de God Israëls, tot een naam en een lof zijn, en de bekeerden zullen vruchtbaar zijn in de vruchten van de gerechtigheid, de prediking van het Evangelie brengt vruchten voort in de gehele wereld, Coloss. 1: 6, vruchten, die blijven, Johannes 15:16.

Jesaja 27:7 - 13

Hier zingt de profeet wederom van goedertierenheid en recht, niet, zoals tevoren, van recht over de vijanden en van goedertierenheid jegens de kerk, maar recht over de kerk, en goedertierenheid, gemengd met dat recht.

I. Hier is recht bedreigd tegen Jakob en Israël, zij zullen bloeien en groeien, vers 6, maar:

1. Sommigen van hen zullen geslagen en gedood worden, vers 7. Als God iets verkeerd onder hen vindt, dan zal Hij hen daarom onder de tekenen van Zijn misnoegen leggen. Het oordeel, het recht, zal beginnen met het huis Gods, en hen, die God uit alle volkeren van de aarde gekend heeft, zal Hij in de eerste plaats straffen.

2. Jeruzalem, hun versterkte stad, zal eenzaam en verlaten zijn vers 10, 11. God had velerlei methodes gebruikt om hen tot berouw en bekering te brengen, en tot verbetering van hun levenswandel, maar voor hen bleken zij geen kracht van uitwerking gehad te hebben en nu zal Hij voor een tijd hun land woest laten liggen, en die bedreiging werd vervuld toen Jeruzalem verwoest is geworden door de Chaldeeën, is die woonstede verstoten en verlaten geworden, en is het gedurende lange tijd gebleven. Als de kleinere oordelen het werk niet doen, dan zal God grotere zenden, want als Hij oordeelt, zal Hij overwinnen. Jeruzalem is een versterkte stad geweest, niet zozeer door de kunst of door de natuur, als wel door Gods genade en bescherming, maar toen God er toe gebracht was om zich ervan terug te trekken, toen was haar schaduw, dat is haar bescherming, van haar geweken, en toen is zij verlaten geworden gelijk een woestijn. En in de lieflijkere hof van Jeruzalem zal vee weiden, zal daarin neerliggen, en er zal niemand zijn om het weg te drijven, en zij zullen de tedere takken van de vruchtbomen eten, hetgeen wellicht nog verder betekent dat het volk een gemakkelijke prooi voor zijn vijanden zal worden, als de takken ervan verdorren, terwijl zij nog aan de boom zijn, omdat zij vernietigd zijn door ruwe winden en vorst, zullen zij afgebroken worden voor brandstof, en dan zullen de vrouwen en kinderen komen om ze in brand te steken. Er zal een algehele verwoesting zijn, want zelfs de bomen zullen bedorven, vernietigd worden. En dit is een beeld, of type, van de treurige toestand van de wijngaard, vers 2, toen hij "stinkende druiven voortbracht," Hoofdstuk 3:2. Onze Heiland schijnt hiernaar te verwijzen als Hij zegt van de "ranken van de wijnstok, die niet in Hem" bleven, dat zij verdorren, en dat men ze vergadert en ze in het vuur werpt, en dat zij verbrand worden," Johannes 15:6, hetgeen op bijzondere wijze vervuld werd in de ongelovige Joden. De gelijkenis wordt in de volgende woorden verklaard: het is geen volk van enig verstand, het is dom en verdwaasd, en ontbloot van de kennis van God, en heeft geen smaak voor Goddelijke dingen, het is als een verdorde tak, waarin geen sap meer is, en dat is op de bodem van al die zonden, om welke God hen woest gelaten heeft, eerst hun afgoderij en later hun ongeloof. Hoe schrandere en vernuftig goddeloze mensen ook zijn ten opzichte van andere dingen, ten opzichte van hun grootste belangen zijn zij zonder enig verstand, en daar hun onwetendheid moedwillig is, zal zij niet alleen geen verontschuldiging voor hen zijn, maar zij zal de grond wezen van hun veroordeling, want daarom zal Hij, die hen gemaakt heeft, die hun het aanzijn heeft gegeven, zich niet over hen ontfermen, noch hen redden van het verderf, dat zij zelf over zich brengen, en Hij, die hen geformeerd heeft tot een volk, hen voor zich heeft geformeerd om Zijn lof te verkondigen, zal, daar Hij ziet dat zij niet beantwoorden aan het doel hunner formering maar het haten om hervormd, opnieuw geformeerd te worden, hen verwerpen, en hun geen genade bewijzen, en zo zijn zij dan verloren, want indien Hij, die ons gemaakt heeft door Zijn kracht, ons niet gelukkig maakt door Zijn gunst en genade, dan zou het ons beter zijn niet gemaakt te zijn geworden.

Zondaren vleien zich met de hoop op straffeloosheid, of dat er tenminste niet zo streng met hen gehandeld zal worden als hun leraren zeggen, daar God toch genadig is en hun maker is, maar hier zien wij hoe zwak en onvoldoende deze pleitgronden zullen zijn, want als zij zonder verstand zijn, zal Hij, hoewel Hij hen gemaakt heeft en ofschoon Hij genade heeft weggelegd voor hen, die in zoverre zichzelf verstaan, dat zij er zich tot Hem om wenden, hun toch geen genade bewijzen, hun geen gunst betonen.

II. Hier is zeer veel genade gemengd onder dit oordeel, want er zijn goede en Godvruchtige mensen gemengd onder hen, die verdorven en ontaard zijn, een overblijfsel naar de verkiezing van de genade, over wie God zich zal ontfermen, en aan wie God genade zal bewijzen, en deze beloften schijnen te wijzen op al de rampen van de kerk, waarvoor God deze verlichting zal voorzien.

1. Zij zullen wel geslagen en gedood worden, maar niet in die mate en op die wijze als waarop hun vijanden geslagen en gedood zijn, vers 7. God heeft Jakob en Israël geslagen, en hij is gedood, velen van hen, die verstaan worden onder het volk, "zullen vallen door het zwaard en door de vlam vele dagen," Daniel 11:33. Maar het zal niet wezen zoals degenen, die geslagen en gedood zijn.

a. Die hen tevoren hadden geslagen, de roede van Gods toorn zijn geweest, en de staf in Zijn hand, waarvan Hij gebruik heeft gemaakt om Zijn volk te kastijden, en met wie op hun beurt afgerekend zal worden, zelfs daarvoor. Het kind wordt gespaard, maar de roede wordt verbrand.

b. Die later door Hem gedood zullen worden, als Hij de heerschappij zal verkrijgen, en hen dan betalen zal in hun eigen munt, of om Zijntwil gedood zijn om hun bepleiten van Zijn zaak. Gods volk en Gods vijanden worden hier voorgesteld:

A. Als worstelende met elkaar, zo is het zaad van de vrouw en het zaad van de slang altijd geweest, zo is het nog, en zo zal het altijd zijn, in deze strijd zijn er doden aan beide zijden. God maakt gebruik van slechte mensen, niet alleen om Zijn volk te slaan, maar om Zijn volk te doden, want ze zijn Zijn zwaard, Psalm 17:13. Maar als de drinkschaal van de zwijmeling hun in handen wordt gegeven, dan zal het veel erger zijn met hen dan het ooit met Gods volk is geweest in hun grootste benauwdheid - van het zaad van de vrouw worden slechts de verzenen vermorzeld, maar van de slang wordt de kop vermorzeld. Hoewel Gods volk grote verliezen kan lijden en voor een wijle in groot lijden kan zijn, zullen toch zij, die hen verdrukken, blijken nog veel grotere verliezen te lijden en in veel zwaarder lijden te komen hier of hiernamaals ten minste, want God zei hun dubbel vergelden, Openbaring 18:6.

b. Als tezamen delende in de rampen van deze tegenwoordige tijd, beide worden zij geslagen, beide worden zij gedood, en beide door de hand van God, want enerlei wedervaart de rechtvaardige en de goddeloze, maar is Jakob geslagen zoals zijn vijanden het zijn? Neen volstrekt niet, voor hem is de eigenschap ervan veranderd, zodat het geheel wat anders wordt. Hoe het ons ook moge voorkomen, er is in werkelijkheid een zeer groot verschil tussen de beproevingen en de dood van Godvruchtigen en de beproevingen en de dood van goddelozen.

2. Hoewel God met hen zal strijden, zal het toch met mate zijn, en de beproeving zal verzacht worden, geëvenredigd zijn aan hun kracht, niet aan hetgeen zij verdienen, vers 8. Hij zal hun beproevingen toebedelen, zoals de wijze geneesheer medicijnen voorschrijft aan zijn patiënt, precies zoveel van ieder bestanddeel, of juist zoveel bloed zal laten wegvloeien, als er een ader geopend is, zo ordonneert God de benauwdheden van Zijn volk, hen niet latende "verzocht worden boven hetgeen zij vermogen," Jesaja 10:13. Hij moet hun beproeving zo uit, dat zij weinig tegelijk hebben, opdat zij niet bovenmate gedrukt zouden zijn, want Hij weet wat maaksel zij zijn, en bestraft met oordeel, maar wekt niet al Zijn toorn tegen hen op. Als de beproeving komt, als Hij haar uitzendt en haar Zijn opdracht geeft, dan twist Hij met mate, en niet tot het uiterste, Hij neemt in aanmerking wat wij kunnen dragen, als Hij begint te kastijden en als Hij voortgaat met Zijn twist, zodat het de dag is van Zijn oostenwind, die niet alleen bulderend en luidruchtig is, maar ook schadelijk en verdervend, toch weerhoudt Hij Zijn harde, scherpe wind, beteugelt hem en stelt hem grenzen, laat hem niet zo hard waaien als gevreesd werd. Als Hij Zijn koren want, dan geschiedt het met een zacht windje, dat slechts het kaf wegblaast, meer niet het goede koren. God heeft de winden tot Zijn dienst en onder Zijn bevel, en iedere beproeving onder zijn bedwang. Tot hiertoe zal zij gaan en niet verder. Laat ons niet wanhopen, als het met de zaken zeer treurig gesteld is, al zijn de winden nog zo ruw, nog zo hard, God kan tot hen zeggen: Zwijgt, wees stil.

3. God zal hen wel beproeven, maar Hij zal hun beproevingen hun ten goede doen medewerken, zij zullen iets goeds werken voor hun ziel, Hij zal hen er door kastijden zoals een vader zijn kind kastijdt, om de dwaasheid uit te drijven, die in zijn hart gebonden is, vers 9. Daarom zal daardoor de ongerechtigheid Jakobs verzoend worden. Dat is het doel van de beproeving, daartoe is zij geschikt gemaakt en door Gods genade er toe medewerkende, zal zij deze gezegende uitwerking hebben, zij zal de gewoonten van de zonde doden, daardoor zullen de verontreinigingen van de ziel uitgezuiverd worden, dit is al de vrucht, dit is het wat God bedoelt, dit is al het kwaad, dat zij hun doen zal dat hun zonde weggenomen wordt, en geen grotere weldaad dan deze is, kan hun worden bewezen, al is het dan ook dat zij door een beproeving geschiedt. Daarom, omdat de beproeving verzacht en gematigd wordt, en de harde wind wordt tegengehouden, daarom kunnen wij tot de gevolgtrekking komen dat Hij hun reformatie en niet hun verderf op het oog heeft, en omdat Hij aldus zachtkens met ons handelt, behoren wij er naar te streven om te beantwoorden aan het doel, waarmee Hij ons beproeft. De bijzondere zonde, van welke zij door middel van de beproeving genezen moesten worden, was afgoderij, de zonde, die dat volk zo lichtelijk heeft omringd, en waaraan zij zozeer gehecht en als verslaafd waren. Efraïm is vergezeld met de afgoden. Maar door de gevangenschap in Babel zijn zij niet alleen van die zonde gespeend, maar zij werden er tegen ingenomen. Efraïm zal zeggen: Wat heb ik meer met de afgoden te doen? Van Jakob is de zonde weggenomen, verzoend, wanneer hij al de stenen des altaars, van zijn afgodisch altaar, waarvan de stenen hem dierbaar en heilig waren, maken zal als verstrooide kalkstenen: hij veracht ze niet slechts, heeft er geen meerdere waardering voor dan voor kalkstenen, maar hij gevoelt er toorn tegen opkomen in zijn binnenste, en in heilige wraakoefening slaat hij ze in stukken even gemakkelijk als kalkstenen in stukken worden gebroken, de bossen en de zonnebeelden zullen voor deze boetvaardige niet staan blijven, ook deze zal hij ter neerwerpen om ze nooit weer op te richten. Dit was in overeenstemming met de wet, die het afbreken en vernietigen voorschreef van alle monumenten van de afgoderij, Deuteronomium 7:5, en in overeenstemming met deze belofte, sedert de gevangenschap in Babel is er geen volk ter wereld, dat zo'n ingewortelde afkeer heeft van afgoden en afgoderij, als het volk van de Joden. Het doel van de beproeving is scheiding te maken tussen ons en de zonde, inzonderheid die, welke onze eigen ongerechtigheid is geweest, en dan blijkt het dat de beproeving ons goed gedaan heeft, als wij ons op een afstand houden van de gelegenheid tot zondigen, en alle nodige voorzorgen nemen, niet slechts om niet terug te vallen in de zonde, maar zelfs om er niet door verzacht te worden, Psalm 119:67.

4. Hoewel Jeruzalem voor een tijd verwoest en verlaten zal worden, zal er toch een dag komen, wanneer haar vrienden er zich uit alle landen, waarheen zij verstrooid waren, weer heen zullen begeven, vers 12, 13, hoewel de massa van de natie verlaten is als geen volk van enig verstand, zullen toch zij, die waarlijk kinderen Israëls zijn, weer saamvergaderd worden als de schapen van de kudde, als er met de herders, die ze verstrooid hebben, afgerekend zal worden Ezechiël 34:10 - 12. Merk nu ten opzichte van deze verstrooide Israëlieten op:

A. Vanwaar zij gehaald zullen worden: de Heere zal hen afslaan, vers 12, als vruchten van een boom, of, hen uitslaan, zoals koren uit de aar, Hij zal hen ontdekken en hen afscheiden van hen, onder wie zij woonden en met wie zij tot een volk verenigd scheen te zijn, van de stroom van de rivier, de Eufraat, af in het noordoosten, tot aan de Nijl, de rivier van Egypte in het zuidwesten, zij die heengedreven waren naar het land van Assyrië, en daar in het land van hun vijanden, in gevangenschap waren, waar zij op het punt waren van om te komen uit gebrek aan de noodzakelijke levensbehoeften, en op het punt waren van te wanhopen aan verlossing of uitkomst, en zij, die heengedreven waren naar het land van Egypte, waarheen velen van hen, die in het land achtergelaten waren na de gevangenschap in Babel, heen zijn gegaan

tegen het uitdrukkelijk gebod van God, Jeremia 43:6, 7, en daar leefden als uitgeworpenen. God heeft genade weggelegd voor allen en zal doen blijken dat, hoewel zij uitgeworpen zijn, zij daarom toch niet verworpen zijn.

b. Op welke wijze zij teruggebracht zullen worden. "Gijlieden zult opgelezen worden één bij één, niet bij grote getallen, niet in troepen, uzelf de weg banende, maar stil, steelsgewijze als het ware, eerst een enkele komende, en dan wederom een." Dit geeft te kennen dat het overblijfsel, hetwelk behouden zal worden, slechts uit enkelen zal bestaan en die dan nog met moeite, als door vuur gered zijn, en zij zullen niet in gezelschappen komen, maar naar God ieders geest er toe opwekt.

c. Door welk middel zij saamvergaderd zullen worden: er zal een grote bazuin geblazen worden, en dan zullen zij komen. Cyrus' proclamatie van vrijheid aan de gevangenen is deze grote bazuin, welke de Joden, die in hun slavernij ingeslapen waren, opgewekt heeft tot krachtsinspanning, het was als het blazen van de trompet des jubeljaars, dat het jaar van de vrijlating verkondigde. Dit is van toepassing op de prediking van het Evangelie, waardoor zondaren tot de genade Gods worden geroepen en ingezameld, dezulken, die uitgeworpen waren, op het punt waren van om te komen, zij, die verre waren, worden nabij gebracht. Het Evangelie verkondigt het welvaangename jaar des Heeren. Het is ook van toepassing op de bazuin van de aartsengel op de laatste dag, door welke de heiligen vergaderd zullen worden tot heerlijkheid Gods, die als uitgeworpenen in hun graven lagen.

d. Tot welk doeleinde zij saamvergaderd zullen worden: om de Heere te aanbidden op de heilige berg te Jeruzalem. Toen de gevangenen weggevoerden zich verzamelden en terugkeerden naar hun eigen land, was het voornaamste, waar zij het oog op hadden, en het eerste, waar zij zich op toeleiden, de eredienst van God. De heilige tempel lag in puin, maar zij hadden de heiligen berg, "de plaats van het altaar," Genesis 13:4. Vrijheid om God te aanbidden is de kostelijkste en begerenswaardigste vrijheid, en na bedwang en verstrooiing moet de vrije toegang tot Zijn huis ons meer welkom zijn dan de vrije toegang tot onze eigen huizen. Zij, die vergaderd worden door het geklank van de Evangeliebazuin, worden ingebracht om God te aanbidden, en worden toegevoegd tot de gemeente, en de grote bazuin van allen zal de heiligen bijeenvergaderen om God dag en nacht te dienen in Zijn tempel.

HOOFDSTUK 28

1 Wee de hovaardige kroon der dronkenen van Efraïm, welker heerlijk sieraad is een afvallende bloem, die daar is op het hoofd der zeer vette vallei, der geslagenen van de wijn. 2 Ziet, de Heere heeft een sterke en machtige, er is gelijk een hagelvloed, een poort des verderfs; gelijk een vloed der sterke wateren; die overvloeien, zal Hij ze ter aarde neerwerpen met de hand. 3 De hovaardige kronen der dronkenen van Efraïm zullen met voeten vertreden worden. 4 En de afvallende bloem zijns heerlijken sieraads, die op het hoofd der zeer vette vallei is, zal zijn gelijk een vroegrijpe vrucht voor de zomer, welke, wanneer ze iemand ziet, terwijl zij nog in zijn hand is, slokt hij ze op. 5 Te dien dage zal de Heere der heirscharen tot een heerlijke Kroon en tot een sierlijken Krans zijn de overgeblevenen Zijns volks; 6 En tot een Geest des oordeels dien, die ten oordeel zit, en tot een sterkte dengen, die de strijd afkeren tot de poort toe. 7 En ook dwalen dezen van de wijn, en zij dolen van de sterken drank; de priester en de profeet dwalen van de sterken drank; zij zijn verslonden van de wijn, zij dolen van sterken drank; zij dwalen in het gezicht; zij waggelen in het gericht. 8 Want alle tafels zijn vol van uitspuwsel en van drek, zodat er geen plaats schoon is. 9 Wien zou Hij dan de kennis leren, en wien zou Hij het gehoorde te verstaan geven? de gespeenden van de melk, de afgetrokkenen van de borsten? 10 Want het is gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig. 11 Daarom zal Hij door belachelijke lippen, en door een andere tong tot dit volk spreken; 12 Tot dewelken Hij gezegd heeft: Dit is de rust, geeft de moeden rust, en dit is de verkwikking; doch zij hebben niet willen horen. 13 Zo zal hun het woord des HEEREN zijn; gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig; opdat zij heengaan, en achterwaarts vallen, en verbreken, en verstrikt en gevangen worden. 14 Daarom, hoort des HEEREN woord, gij bespotters, gij heersers over dit volk, dat te Jeruzalem is! 15 Omdat gijlieden zegt: Wij hebben een verbond met de dood gemaakt, en met de hel hebben wij een voorzichtig verdrag gemaakt; wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal, zal hij tot ons niet komen; want wij hebben de leugen ons tot een toevlucht gesteld, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen. 16 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefden steen, een kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is; wie gelooft, die zal niet haasten. 17 En Ik zal het gericht stellen naar het richtsnoer, en de gerechtigheid naar het paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overlopen. 18 En ulieder verbond met de dood zal te niet worden, en uw voorzichtig verdrag met de hel zal niet bestaan; wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal, dan zult gijlieden van denzelf vertreden worden. 19 Van de tijd af, als hij doortrekt, zal hij ulieden wegnemen, want allen morgen zal hij doortrekken, bij dag en bij nacht; en het zal geschieden, dat het gerucht te verstaan, enkel beroering wezen zal. 20 Want het bed zal korter zijn, dan dat men zich daarop uitstrekken kunne; en het deksel zal te smal wezen, als men zich daaronder voegt. 21 Want de Heere zal Zich opmaken, gelijk op de berg Perazim, Hij zal beroerd zijn, gelijk in het dal van Gibeon, om Zijn werk te doen, Zijn werk zal vreemd zijn; en om Zijn daad te doen, Zijn daad zal vreemd zijn! 22 Nu dan, drijft de spot niet, opdat uw banden niet vaster gemaakt worden; want ik heb van de Heere HEERE der heirscharen gehoord een verdelging, ja, een, die vast besloten is over het ganse land.

23 Neemt ter ore en hoort mijn stem, merkt op en hoort mijn rede! 24 Ploegt de ploeger de gehelen dag om te zaaien? Opent en egt hij zijn land de gehelen dag? 25 Is het niet alzo? Wanneer hij het bovenste van hetzelfde effen gemaakt heeft, dan strooit hij wikken, en spreidt komijn, of hij werpt er van de beste tarwe in, of uitgelezen gerst, of spelt, elk aan zijn plaats. 26 En zijn God onderricht hem van de wijze, Hij leert hem. 27 Want men dorst de wikken niet met de dorswagen, en men laat het wagenrad niet rondom over het komijn gaan; maar de wikken slaat men uit met een staf, en het komijn met een stok; 28 Het brood koren moet verbrijzeld worden, maar hij dorst het niet gedurig dorsende; noch hij breekt het met het wiel zijns wagens, noch hij verbrijzelt het met zijn paarden. 29 Zulks komt ook voort van de Heere der heirscharen; Hij is wonderlijk van raad, Hij is groot van daad.

In dit hoofdstuk:

I. Worden de Efraïmieten bestraft en bedreigd om hun hoogmoed en hun dronkenschap, hun valse gerustheid en zinnelijkheid, vers 1 - 8, maar in het midden daarvan is hier een genaderijke belofte van Gods gunst jegens het overblijfsel Zijns volks, vers 5, 6.

II. Zij worden ook bestraft en bedreigd om hun stompzinnigheid en hun onbekwaamheid om te profiteren van het onderwijs, dat de profeet hun in de naam van God gaf, vers 9 - 13.

III. De oversten van Jeruzalem worden bestraft en bedreigd om hun onbeschaamde minachting van Gods oordelen en hun trotseren ervan, en na een genaderijke belofte van Christus en Zijn genade, wordt hun bekend gemaakt dat de ijdele hoop, waarmee zij zich vleien om aan Gods oordelen te ontkomen, hen voorzeker teleur zal stellen, vers 14 - 22.

IV. Dit alles wordt bevestigd door een beeld of gelijkenis, ontleend aan de methode, die de landman aanwendt voor zijn brood en zijn graan, daarnaar moeten zij verwachten dat God handelen zal met Zijn volk, dat Hij onlangs Zijn dorsing en de tarwe Zijns dorsvloers had genoemd, Hoofdstuk 21:10, vers 23 - 29. Dit is geschreven tot onze vermaning en is nuttig om ons te waarschuwen en te bestraffen.

Jesaja 28:1 - 8

I. Hier waarschuwt de profeet het rijk van de tien stammen voor de oordelen, die over hen zullen komen wegens hun zonden, die spoedig daarna volvoerd werden door de koning van Assyrië, die hun land verwoestte en het volk gevangelijk wegvoerde. Efraïm had zijn naam ontleend aan vruchtbaarheid, hun grond zeer vruchtbaar zijnde, en de voortbrengselen ervan waren zeer overvloedig en de beste van hun soort, zij hadden zeer veel vette valleien vers 1, 4, en Samaria, dat op een heuvel was gelegen, was, als het ware, aan het hoofd van de vette valleien. Hun land was rijk en lieflijk, en als de hof des Heeren, het was de roem van Kanaän, zoals Kanaän de roem was van alle landen, hun korenoogsten hun wijnoogst weren het heerlijk sieraad op het hoofd van hun valleien, die geheel bedekt waren met koren en wijnstokken. Merk nu op:

1. Welk een slecht gebruik zij maakten van hun overvloed. Wat God hun gaf om Hem er mee te dienen, verdierven zij, misbruikten zij door het tot voedsel en brandstof te maken voor hun lusten.

A. Zij waren er door opgeblazen van hoogmoed. De goedheid, waarmee God hun jaren kroonde, die Hem een heerlijk sieraad des lofs behoorde te wezen, was hun een sieraad des hoogmoeds. Zij, die rijk zijn in de wereld, zijn licht hoogmoedig, 1 Timotheüs 6:17. Hun koning, die de kroon droeg, was er trots op dat hij over zo'n rijk land regeerde. Samaria, hun koninklijke stad, was bekend om haar hoogmoed. Misschien was het onder hen gebruikelijk om op hun feesten guirlandes te dragen, vervaardigd van bloemen en korenaren, die zij droegen ter ere van hun vruchtbaar land. Hoogmoed was een zonde, die algemeen onder hen heerste, en daarom heeft de profeet in de naam van Hem, die de hovaardigen wederstaat, vrijmoedig een wee uitroepen over de hovaardige kroon. Als zij, die kronen dragen, er hoogmoedig op zijn, dan moeten zij niet denken dat zij aan dat wee zullen ontkomen. Hetgeen waar de mensen hoogmoedig op zijn, is hun, al is het ook nog zo nietig, een kroon, hij, die hoogmoedig is, denkt dat hij zo groot is als een koning, maar wee hun, die aldus zichzelf verhogen, zij zullen vernederd worden, hun hoogmoed is de voorbode van hun verderf.

B. Ze gaven zich toe in zinnelijkheid, Efraïm was bekend, of berucht, om zijn dronkenschap en uitgieting van overdadigheid. Samaria, het hoofd van de vette valleien, was vol van degenen die geslagen waren van de wijn, er door gebroken waren, zoals de kanttekening zegt. Zie hoe dwaas dronkaards handelen, en geen wonder, daar zij in het bedrijven van de zonde reeds dwazen of dieren van zichzelf maken.

a. Zij laten zich overwinnen door de zonde, laten de zonde over zich heersen, worden er de dienstknechten van, 2 Petrus 2:1 - 9, zij worden er gevangen door geleid, en de gevangenschap is zoveel smadelijker omdat zij vrijwillig is. Sommigen van deze slaven hebben zelf erkend dat er geen zwaarder werk ter wereld is dan drinken. Zij zijn verslagen, niet door de wijn, maar door hun liefde ervoor.

b. Zij onderwerpen zich om er door in het verderf gestort te worden, zij zijn verbroken door de wijn hun gezondheid is er door te gronde gericht zij zijn gebroken in hun beroep, hun bezittingen en hun gezin worden er in het verderf door gestort, hun vrede met God is verbroken, en hun zielen zijn in gevaar om voor eeuwig verloren te gaan, en dit alles voor de bevrediging van een lage lust. Wee die dronkaards van Efraïm! De leraren moeten het algemene wee van het woord toepassen op bijzondere plaatsen en personen. Wij moeten zeggen: Wee de dronkaards! hun toestand is een toestand van wee en ellende hun dierlijke genietingen moeten beklagd, niet benijd worden, "zij zullen het koninkrijk Gods niet beërven," 1 Korinthe 6:10, de vloek is van kracht tegen hen, Deuteronomium 29:19, 20. Ja, wij moeten nog verder gaan en zeggen: Wee de dronkaards van zo'n plaats, opdat zij mogen horen en vrezen, ja, en wee deze of die persoon, als hij een dronkaard is. Er is een bijzonder wee over de dronkaards van Efraïm, want zij behoren tot Gods belijdend volk, en hun betaamt dronkenschap minder de aan anderen, zij weten beter en daarom moeten zij een beter voorbeeld geven. Sommigen houden het er voor dat de hovaardige kroon behoort tot de dronkaards, en dat er de guirlandes mee bedoeld zijn, waarmee zij gekroond werden, die in hun wedstrijden bij hun drinkgelagen de overwinning hadden behaald over de overigen van het gezelschap, dat is, meer hadden kunnen drinken dan een hunner: zij waren er trots op sterke wijndrinkers te zijn, maar wee hun, die aldus roemen in hun schande.

2. De rechtvaardigheid Gods in het wegnemen van hun overvloed, die zij aldus misbruikt hadden. Hun heerlijk sieraad, de overvloed, waarop zij trots waren is slechts een verwelkende bloem, het is spijze, die vergaat. De beste vruchten zijn, als God ze verderft, er op blaast, slechts verwelkende bloemen, vers 1. God kan gemakkelijk "hun koren wegnemen op zijn tijd," Hoséa 2:8, en locum valtatum, grond die vervreemd was en braak ligt, herstellen, dit Zijn goed, dat zij voor Baäl bereid hebben. God heeft een beambte, gereed en bereid om beslag te leggen voor Hem. Hij heeft tot Zijn dienst een sterke en machtige, die in staat is het werk te doen namelijk de koning van Assyrië, die met de hand ter aarde zal werpen, gemakkelijk en als door het omwenden van de hand zal ter neerwerpen en vernietigen, al hetgeen waarop zij hoogmoedig zijn en waarin zij een welbehagen hebben, vers 2. Hij zal het ter aarde werpen om in stukken te worden gebroken met een sterke hand, waartegen zij niets vermogen. Dan zullen de hovaardige kroon en de dronkenen van Efraïm met voeten vertreden worden vers 3, zij zullen aan verachting worden blootgesteld, en niet in staat zijn om zich te herstellen. Dronkaards zijn in hun dwaasheid er licht toe geneigd om trotselijk te spreken, en dan het meest op zichzelf te roemen, als zij het meest over zichzelf beschaamd moesten zijn, maar hierdoor maken zij zich slechts des te meer bespottelijk. Het sieraad hunner valleien, waarin zij roemden, zal wezen:

A. Als een verwelkende bloem (zoals tevoren, vers 1) het zal vanzelf verdorren, en heeft in zich de beginselen van zijn eigen bederf, het zal mettertijd door zijn eigen mot en roest verdorven worden.

B. Gelijk de rijpe vrucht zodra zij ontdekt is geplukt en gegeten wordt, zo is de rijkdom van de wereld, behalve nog dat hij vanzelf kan vervallen en tenietgaan, ook er aan blootgesteld om door anderen te worden verslonden, en wel met evenveel gretigheid als de eerste rijpe vruchten, als er sterk naar verlangd wordt, Micha 7:1. Dieven breken door en stelen. De oogst, waar de wereldling trots op is, wordt door de hongerigen verteerd, Job 5:5, niet zodra bespeuren zij de prooi, of zij steken de hand er naar uit, en verslinden al wat zij er machtig van kunnen worden, hij wordt even gemakkelijk verslonden als de vruchten, die rijp zijn, voordat zij tot haar volle wasdom zijn gekomen en zeer klein zijnde, opgegeten worden, en van weinig waarde zijnde, worden zij niet bewaard, maar terstond opgegeten.

II. Vervolgens wendt hij zich tot het rijk van Juda, dat hij de overgeblevenen Zijns volks noemt, vers 5, want zij waren slechts twee stammen tegen tien in het rijk van Israël.

1. Hij belooft hun Gods gunst, en dat zij onder Zijn leiding en bescherming genomen zullen worden, als het sieraad van Efraïm blootgesteld zal zijn om vertreden en verslonden te worden, vers 5, 6. Te die dage als het Assyrische leger Israël zal verwoesten, en Juda zou kunnen denken dat het huis van hun buurman in brand staande, hun eigen huis gevaar liep van ook in brand te geraken, te die dagen van vertreding en benauwdheid, zal God de overgeblevenen Zijns volks zijn alles wat zij nodig hebben en kunnen begeren, niet alleen voor het rijk van Juda, maar ook voor diegenen van Israël, die aan hun oprechtheid hebben vastgehouden, en die, zoals waarschijnlijk het geval was met sommigen van hen, zich naar het land van Juda hebben begeven om zich onder de bescherming van de Godvruchtige koning Hiskia te stellen. Toen de Assyriër, deze machtige en sterke, in Israël was als een hagelstorm, knetterend en bulderend, als een verwoestende stormwind, alles ter neer werpende, inzonderheid op zee, en als een vloed van de sterke wateren, die overvloeien, het land overstromen, vers 2, dan zal in die dag de Heere der heirscharen van alle heirscharen, door bijzondere gunsten Zijn volk onderscheiden, die zich onderscheiden hebben door een standvastig aankleven van Hem, en wat zij het meest behoeven, zal Hij zelf dan voor hen wezen.

a. De waarde van de beloften wordt er zeer door verhoogd dat God, zich verbindende om een algenoegzaam God te zijn voor Zijn volk, het op zich neemt om zelf alles voor hen te zijn, dat zij kunnen begeren. Hij zal hun al de eer aandoen, die nodig is, niet alleen om hen voor smaad en minachting te behoeden, maar om hun eer en achting te doen verwerven. Hij zal hun tot een heerlijke kroon wezen en tot een sierlijke krans. Zij, die de hovaardige kroon droegen, hebben met minachting neergezien op Gods volk, en het vertreden, en zij - Gods volk - waren het snarenspeel van de dronkenen van Efraïm, maar God zal door Zijn voorzienigheid zo voor hen verschijnen, dat het blijkbaar wordt dat Zijn gunst over hen is, en dat zal hun een heerlijke kroon wezen, immers welke grotere heerlijkheid of eer kan een volk hebben, dan om door God als de Zijnen erkend te worden? En Hij zal door Zijn genade zo aan hen verschijnen, dat het blijkbaar wordt dat Zijn beeld in hen vernieuwd is, en dat zal hun tot een sierlijke krans wezen, immers welk groter sieraad kan iemand hebben dan het sieraad van de heiligheid? Zij, die God tot hun God hebben, hebben Hem tot een kroon van de heerlijkheid en tot een sierlijker krans, want zij zijn Hem tot koningen en priesters gemaakt.

b. Hij zal hun al de wijsheid en genade geven die zij nodig hebben om de plicht van hun plaats en roeping naar de eis te vervullen. Voor hen, die ten gerichte zitten zal Hij zelf een geest des gericht's of des oordeels wezen, de raadsliden van de kroon zullen door wijsheid worden geleid en bestuurd, en de rechters zullen regeren door recht en billijkheid. Het is voor ieder volk een grote zegen als zij, die tot openbare ambten geroepen worden, bekwaam zijn voor hun post, als zij, die ten oordeel zitten, een geest des oordeels hebben, een geest van bestuur en regering.

c. Hij zal hun al de moed en de vrijmoedigheid geven die nodig zijn, om hen vastberaden te doen heengaan door al de moeilijkheden en de tegenstand, die zij waarschijnlijk zullen ontmoeten, Hij zal tot een sterkte wezen degenen, die de strijd afkeren tot de poort toe, tot de poort van de vijand, wiens steden zij belegeren, of tot hun eigen poorten, als zij een uitval doen tegen de vijanden, die hen belegeren. De kracht van het krijgsvolk is evenzeer van God afhankelijk als de wijsheid van de magistraten, als God die beide geeft dan is Hij een kroon van de heerlijkheid voor Zijn volk. Dit kan zeer wel verondersteld worden op Christus te wezen, en zo wordt het door de Chaldeeuwse Parafrase ook uitgelegd: te dien dage zal de

Messias een heerlijke kroon zijn. Simeon noemt Hem de heerlijkheid van Zijn volk Israël, en Hij is ons geworden wijsheid en rechtvaardigheid en kracht van God.

2. Hij klaagt over de verdorvenheden, die onder hen gevonden werden, en over de vele verdorvenen, vers 7. En ook dezen, ook velen van Juda, dwalen van de wijn. Er zijn dronkenen van Jeruzalem, zowel als dronkenen van Efraïm, en daarom moet de genade Gods te meer bewonderd worden dat Hij de heerlijkheid van Juda niet verdorven heeft, zoals Hij de heerlijkheid van Efraïm heeft verdorven. Sparende genade legt ons zeer bijzondere verplichtingen op, als zij aldus onderscheidend voor ons is. Efraïms zonden worden in Juda gevonden, maar toch niet Efraïms verderf. Zij dwalen door wijn, hun onmatig drinken is zelf reeds een praktische dwaling, zij denken hun verbeeldingskracht er door te verhogen, maar zij verderven hun oordeel er mede, en aldus bedriegen zij zichzelf, zij denken er hun gezondheid door te bevorderen, er hun spijsvertering gemakkelijk door te maken, maar zij bederven hun lichaamsgestel, en verhaasten ziekte en de dood. En het is de aanleiding tot zeer vele dwalingen in beginsel, hun verstand wordt er door beneveld, het geweten verleid, en daarom zullen zij, om er zich in te steunen, verdorven meningen omhelzen, en hun verstand, hun geest geweld aandoen, om zich toe te geven in hun lusten. Waarschijnlijk zijn sommigen door hun liefde tot de wijn en sterken drank er toe gebracht om afgoden te aanbidden, want bij hun afgodische feesten werd daar een overvloedig gebruik van gemaakt, en zo dwaalden zij door de wijn, zoals Israël zich door zijn liefde voor de dochteren van Moab aan Baäl - Peor gekoppeld heeft. Drie dingen worden hier opgemerkt als verzwaringen van deze zonde:

A. Dat diegenen er zich aan schuldig maakten, wier roeping het was om anderen er tegen te waarschuwen, hen betere dingen te leren, en die dus een beter voorbeeld hadden moeten geven. De priester en de profeet zijn verslonden van de wijn hun ambt is er geheel in bedolven, teniet gedaan. De priesters waren als offeraars door een speciale wet verplicht om matig te zijn, Leviticus 10:9, en als oversten en magistraten kwam het hun niet toe wijn te drinken, Spreuken 31:4. De profeten waren een soort van nazireeërs, zoals blijkt uit Amos 2:11, en daar zij naar hun ambt bestraffers waren, was het hun plicht om zich op de grootst mogelijke afstand te houden van de zonden, die zij in anderen bestraften, en toch waren velen van hen verstrikt in deze zonde. Hoe, een priester, een profeet, een bedienaar van het Evangelie, en toch dronken! Vertel het niet te Gath. Zulk een ergernis, zo'n schande zijn zij voor hun gewaad.

B. Dat de gevolgen ervan zeer verderfelijk waren, niet alleen door de slechte invloed van hun voorbeeld maar als de profeet dronken was dan dwaalde hij in het gezicht, de valse profeten maakten zich duidelijk als de zodanigen bekend, als zij door de drank waren bevangen. De priester vergat de inzetten en veranderde de rechtzaak aller verdrukten, Spreuken 31:5, hij was even onvast in de werkingen van zijn geest als in de bewegingen van zijn lichaam. Welke wijsheid of gerechtigheid kan men verwachten van hen, die verstand en deugd en geweten en alles wat van waarde is opofferen aan zo'n lage lust als de liefde tot sterke drank is? Welgelukzalig zijt gij land, welks vorsten ter rechter tijd eten, tot sterkte, en niet tot drinkerij, Prediker 10:17.

C. Dat de ziekte epidemisch was, en dat de meesten van hen, die open tafel hielden, er door besmet waren. Alle tafels zijn vol van uitpuwsel, vers 8. Zie hoe hatelijk een zaak de zonde van de dronkenschap is, welk een belediging zij is voor de menselijke samenleving, zij is grof, ongemanierd, in zo'n mate, dat de toeschouwers ervan walgen, want de tafels, waaraan zij hun spijs eten, zijn vuil, bevlekt door de tekenen van hun zonde, die de zondaars bekend maken zoals Sodom, hun tafels zijn vol van uitpuwsel. Zodat de overwinnaar, in plaats van fier te zijn op zijn kroon, er zich veeleer over moest schamen. Het is voor ieder volk een slecht voorteken, als zo'n domme zonde een nationale zonde geworden is.

Jesaja 28:9 - 13

De profeet klaagt hier over de erbarmelijke domheid van het volk, dat zij onleerzaam waren, zich niet verbeterden door de middelen van de genade, die zij deelachtig waren, zij bleven nog zoals zij waren, hun vergissingen werden niet hersteld, hun hart werd niet vernieuwd hun levensgedrag niet verbeterd.

Merk op:

I. Wat het was, dat hun profeten en leraren bedoelden, het was hen kennis te leren, de kennis van God en van Zijn wil, en hen het gehoorde te doen verstaan, vers 9. Dit is Gods wijze van handelen met de mensen, eerst hun geest te verlichten met de kennis van Zijn waarheid, en aldus hun genegenheden te winnen, en hun wil in onderwerping te brengen aan Zijn wetten, aldus komt Hij in door de deur, terwijl de dief en moordenaar langs een andere weg naar binnen klimt.

II. Welke methoden zij aanwendden om dit doel te bereiken. Zij lieten geen middel onbeproefd om hun goed te doen, maar onderwezen hen, zoals kinderen onderwezen worden kleine kinderen, die pas beginnen te leren, die van de borst worden genomen om naar de boeken te gaan, vers 9, want onder de Joden was het gebruikelijk dat moeders haar kinderen zoogden totdat zij drie jaren oud waren, en dus bijna gereed waren om naar school te gaan. En het is goed om bijtijds te beginnen met kinderen, naar hun vatbaarheid, de goede kennis des Heeren te leren, en hun onderricht te geven reeds zodra zij gespeend zijn van de moedermelk. De profeten onderwezen hen, zoals kinderen onderwezen worden, want

1. Zij waren vlijtig en standvastig in hen te onderwijzen, zij gaven zich veel moeite met hen, en gebruikten veel wijsheid om hen te onderrichten naar hun behoefte, en naar dat zij in staat waren het onderwijs te dragen, vers 10. Gebod op gebod zo moet het zijn, of, zoals sommigen het lezen: zo is het geweest. Zij werden onderwezen, zoals aan kinderen lezen wordt geleerd, door gebod op gebod, en zoals hen schrijven wordt geleerd, door regel op regel, hier een weinig, daar een weinig van deze zaak, en een weinig van een andere zaak, opdat de afwisseling in het onderwijs aangenaam en uitlokkend zou zijn, een weinig van het ene, en een weinig van het andere, opdat hun geheugen niet overladen zou worden, een weinig van de ene profeet, en een weinig van een anderen opdat iedereen behagen kan hebben in zijn vriend en deze kan bewonderen. Voor ons onderricht in de dingen Gods is het nodig dat wij gebod op gebod hebben, en regel op regel, opdat aldus het een gebod, gevolgd en versterkt zou worden door een ander gebod en de ene regel door de anderen, het gebod van gerechtigheid moet volgen op dat van de Godsvrucht, en het gebod van de liefde op dat van de gerechtigheid. Ja, het is nodig dat hetzelfde gebod en dezelfde regel dikwijls herhaald worden, ons worden ingeprint, opdat wij ze te beter zullen verstaan, en ze ons zoveel gemakkelijker voor de geest kunnen brengen als wij ze nodig hebben. Onderwijzers behoren zich te schikken naar de vatbaarheid van hun leerlingen, zij moeten hun geven hetgeen zij het meest van node hebben en het best kunnen dragen en zij moeten hun weinig tegelijk geven, Deuteronomium 6:6, 7.

2. Zij spraken hen vriendelijk aan, vers 12. Door Zijn profeten zei God tot hen: Deze weg, die wij u wijzen en op dewelke wij u leiden en besturen is de rust, de enige rust waarmee gij de vermoeide kunt doen rusten, en dit zal de verkwikking zijn voor uw eigen zielen, en zal rust aanbrengen voor uw land van de oorlog en de andere rampen, waardoor het zo lang geteisterd werd." Door Zijn Woord roept God ons tot niets anders dan tot hetgeen tot ons eigen voordeel

en welzijn is, want de dienst van God is de enige ware rust voor hen, die de dienst van de zonde moede zijn, en er is geen verkwikking dan onder het zachte juk van de Heere Jezus.

III. Hoe weinig uitwerking dit alles gehad heeft op het volk, zij waren even ongeschikt om te leren als kinderen, die pas van de melk gespeend zijn, en het was even onmogelijk om hen iets te doen verstaan, vers 9, ja men zou liever een kind van twee jaar willen onderwijzen dan het op zich te nemen om hen te onderwijzen, want evenals zo'n kind hebben zij niet slechts het vermogen niet, om in zich op te nemen wat hen geleerd wordt, maar zij zijn er tegen bevooroordeeld. Evenals kinderen "hebben zij melk van node, en kunnen geen vaste spijsje verdragen," Hebreëen 5:12.

1. Zij wilden niet horen, vers 12, neen, zelfs niet hetgeen hun tot rust en verkwikking zou zijn, zij hadden geen lust om het te horen, het woord van God eiste hun ernstige aandacht, maar kon haar niet verkrijgen, zij bevonden zich ter plaatse waar het gepredikt werd, maar zij neigden er hun oor niet naar of het ging bij hen het een oor in en het andere oor uit.

2. Zij wilden niet opmerken, het was voor hen gebod op gebod, en regel op regel, vers 13, zij gingen voort op een weg van uitwendige verrichtingen, zij hielden de oude gewoonten aan om de prediking bij te wonen van de profeten, en zij weerklonk voortdurend in hun oren, maar dat was alles, zij maakte geen indruk op hen, zij hadden de letter van het gebod, maar geen ervaring van de kracht en de geest ervan, het sloeg gedurig tegen hen aan, maar het sloeg niet in hen. Ja meer: 3. Zij scheen de spot te drijven met de prediking van de profeten, het woord des Heeren was hun tsau latsau, kau lakau (het oorspronkelijke is op rijm) zij maakten een deun van de woorden van de profeten, en zongen ze als zij vrolijk waren bij de wijn. David was het snarenspeel van de dronkaards. Het is zeer goddeloos en een zware belediging voor God om een grapje te maken van heilige dingen, ijdelijk te spreken van hetgeen ons ernstig moest maken.

IV. Hoe streng God hiervoor met hen zal afrekenen:

1. Hij zal hen beroven van het voorrecht van een duidelijke prediking, en met stamelende lippen en een andere tong tot hen spreken, vers 11. Zij, die niet willen verstaan wat duidelijk is, maar dit geringachten als nietig en beuzelachtig, worden terecht in spanning gehouden door hetgeen boven hun bevassing is. Of, God zal vreemde legers onder hen zenden, wier taal zij niet verstaan, om hun land te verwoesten. Aan hen, die de troostrijke stem van Gods Woord niet willen horen, zal de verschrikkelijke stem te horen gegeven worden van Zijn roede. Of, deze woorden kunnen opgevat worden als aanduidende Gods neerbuigende goedheid, daar Hij zich neerbuigt tot hun bevassing in Zijn handelingen met hen, Hij lispelt voor hen in hun eigen spraak, zoals een voedster doet met een kindeke, met stamelende lippen om hun genoeg te doen. Hij veranderde Zijn stem, beproefde eerst de ene manier met hen en toen een andere. De apostel haalt het aan als een gunst, 1 Korinthe 14:21, het toepassende op de gave van de talen, en klagende dat zij met dat al toch niet wilden horen.

2. Hij zal een algeheel verderf over hen brengen. door hun goddeloos verachten van God en Zijn Woord verhaasten zij slechts hun eigen verderf, maken zij er zich rijp voor, het is opdat zij heengaan en achterwaarts vallen, al erger en erger zullen worden al verder en verder van God zullen afwijken van de ene zonde tot de andere zullen gaan, totdat zij geheel verbroken zijn, verstrikt en gevangen zullen worden, en in het verderf gestort, vers 13. Zij hebben hier een weinig en daar een weinig van het woord van God, zij denken dat het te veel is, en zeggen tot de zieners: Ziet niet, maar het blijkt te weinig te zijn om hen tot bekering te brengen, en

zal blijken genoeg te wezen om hen te veroordelen. Als het geen reuk des levens is ten leven dan zal het een reuk des doods zijn ten dode.

Jesaja 28:14 - 22 De profeet, hen bestraft hebbende, die spotten met het woord van God, gaat nu voort en bestraft hen, die spotten met Gods oordelen en ze trotseerden, want Hij is een natijs God. en zal niet dulden dat zijn inzettingen en Zijn voorzienigheid geminacht worden. Hij richt zich tot de spotters, die heersen in Jeruzalem, die de magistraten waren van de stad, vers 14. Het staat slecht met een volk, als hun stoelen des gericht's het gestoelte worden van de spotters, als heersers spotters zijn, maar dat de heersers van Jeruzalem mannen zijn van zulk een karakter, dat zij de oordelen Gods geringachten, en het beneden zich achten om op de tekenen van Zijn misnoegen te letten, dat, voorwaar, is zeer treurig. Wie zullen treurenden zijn in Sion, als deze spotters zijn?

Merk op:

I. Hoe deze bespotters zich in hun vleselijke gerustheid in slaap susten, en zelfs God Almachtig uittartten om maar Zijn ergst te doen, vers 15. Gij zegt: Wij hebben een verbond gemaakt met de dood en het graf. Zij dachten zo zeker te zijn van hun leven, zelfs toen de meest verwoestende oordelen waren uitgegaan, alsof zij een verdrag hadden aangegaan met de dood, om niet tot hen te komen voor zij hem riepen, noch hen door geweld weg te rakken, maar dat zij slechts van ouderdom zouden sterven. Als wij met God verzoend zijn en met Hem een verbond gesloten hebben, dan hebben wij in waarheid een verbond gemaakt met de dood, en dan komt hij op de geschiktste tijd zodat, wanneer hij komt, hij nooit een verschrikking voor ons zijn zal, noch ons wezenlijk kwaad zal doen. De dood is van ons, indien wij van Christus zijn, 1 Korinthe 3:22, maar te denken om de dood tot onze vriend te maken, of in verbond met hem te zijn, terwijl wij door de zonde God tot onze vijand maken en in oorlog zijn met Hem, dat is wel de grootste ongerijmdheid, die men zich denken kan. Het was een ijdele waan van deze spotters, dat, "wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal door ons land, en anderen er onder vallen zullen, die toch tot ons niet komen zal, ons niet zal bereiken, hoewel hij zich ver uitstrekt, zal hij ons toch niet ter neerwerpen, al is hij dan ook een overvloeiende gesel." Het is voor onboetvaardige zondaars de grootste dwaasheid om te denken dat het hun, hetzij in deze wereld of in de andere, beter zal gaan dan hun naburen. Maar wat is de grond van hun vertrouwen? Wel waarlijk: Wij hebben de leugen ons tot een toevlucht gesteld.

Hetzij:

1. Dat hetgeen de profeten hun zeiden leugen was, en hen zal bedriegen, ofschoon zij het als een degelijke omheining beschouwden. De bescherming van hun afgoden, de beloften, waarmee hun valse profeten hen susten, hun staatkundig beleid, hun rijkdom. hun invloed op het volk, dat waren de dingen, waarop ze vertrouwden, en niet op God, ja zij vertrouwden erop tegen God. Of

2. De dingen, die leugen en bedrog moesten zijn voor de vijand, die de flagellum Dei - de gesel Gods was, de overvloeiende gesel, wilden zij zich verzekeren door de vijand te misleiden door krijgslisten, of met hun geveinsde onderwerping in vredesverdragen. De overige steden van Juda werden genomen omdat zij zich hardnekkig verdedigden, maar de oversten van Jeruzalem hopen beter te slagen, zij denken bekwaamer staatslieden te zijn dan de oversten van de landsteden, zij zullen de koning van Assyrië vleien met een belofte van onderwerping, van hun stad aan hem over te geven, of van hem schatplichtig te zullen worden, terwijl zo het voornemen koesteren om zijn juk af te werpen zodra het gevaar voorbij is, er zich niet om bekreunende, dat "zij leugenaars bij hem bevonden zullen worden," zoals de uitdrukking is in Deuteronomium 33:29. Diegenen bedriegen zichzelf, die denken hun doel

te kunnen bereiken door hen te bedriegen met wie zij omgaan of te doen hebben. Zij die hun doeleinden najagen door slinksheid en bedrog, door lage armzalige middeltjes, kunnen ze misschien wel bereiken, maar zij kunnen niet verwachten er wezenlijk genot of genoeg in te zullen smaken. Eerlijkheid is de beste staatkunde. Maar tot zulke toevluchten worden zij heengedreven, die van God afwijken en zich aldus buiten Zijn bescherming stellen.

II. Hoe God door Zijn profeet hen opwekt uit deze slaap en hun de dwaasheid toont van hun gerustheid.

1. Hij zegt hun op welke gronden zij gerust kunnen zijn. Hij verstoort hun vals vertrouwen niet voor Hij hun de vaste grond toont waarop ze kunnen rusten, vers 16. Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion. Deze grond, dit fundament is:

A. Zijn beloften in het algemeen, Zijn woord, waarop Hij Zijn volk heeft doen hopen, Zijn verbond met Abraham, dat Hij hem en de zijnen tot een God zal zijn, dit is een fundament, een fundament van steen, stevig en duurzaam, voor het geloof, om op te bouwen, het is een beproefde steen, want al de heiligen hebben erop gesteund, en hij heeft hun nooit gefaald.

B. De belofte van Christus in het bijzonder, want op Hem is dit uitdrukkelijk toegepast in het Nieuwe Testament, 1 Petrus 2:6 - 8. Hij is de steen, die het hoofd des hoeks is geworden. De grote belofte van de Messias en Zijn koninkrijk, dat beginnen moest te Jeruzalem, was voldoende om Gods volk ook in de zwaarste tijden gerust te stellen, want zij wisten zeer goed dat tot aan Zijn komst de scepter niet zou wijken van Juda. Sion zal blijven zolang als dit fundament daar gelegd zal worden. Dit zegt de Heere JEHOVAH tot vertroosting van hen, die geen leugen tot hun toevlucht durven stellen. "Zie, en beschouw Mij als een, die het op zich genomen heeft, om een grondsteen te leggen in Sion." Jezus Christus is een fundament, dat God zelf heeft gelegd, dit is van de Heere geschiedt, Hij is gelegd in Sion, in de kerk, op de heiligen berg. Hij is een beproefde steen, een beproevende steen, zoals sommigen de uitdrukking verstaan, een toetssteen, die onderscheiden zal tussen hetgeen echt is en hetgeen nagmaakt is. Hij is een kostelijke steen, want zodanig zijn de fundamentstenen van het Nieuwe Jeruzalem, Openbaring 21:19, een hoeksteen, in dewelke de zijden van het gebouw verenigd zijn, de hoofdsteen des hoeks. En hij, die deze beloften gelooft en er op vertrouwt, zal niet haasten, zal niet haastig en gejaagd heen en weer lopen, zoals mensen, die ten einde raad zijn, niet hier en daar naar middeltjes uitzien om zich te redden, noch zal hij door schrik en angst op zijn voeten gedreven worden, zoals de goddeloze, Job 18:11, maar met een vast hart zal hit kalm en rustig de gebeurtenis afwachten, zeggende: de wil van God is mij welkom. Hij zal niet haasten in zijn verwachtingen, zodat hij de tijd niet vooruitloopt, die in de raad Gods bepaald is, maar zo Hij vertoeft, zal hij toch de bestemde ure afwachten wetende dat Hij, die staat te komen, zal komen en niet zal toeven. Hij, die gelooft, zal niet meer haasten dan met goede spoed overeenkomt, want hij is ervan overtuigd dat Gods tijd de beste is, en die zal hij geduldig verbeiden.

Naar de LXX wordt dit door de apostel aldus uitgedrukt: "die gelooft, zal niet beschaamd worden," 1 Petrus 2:6, zijn verwachtingen zullen niet verijdeld, maar ver overtroffen worden.

2. Hij zegt hun dat zij op de grond, waar zij nu op bouwden, niet veilig kunnen zijn, maar dat hetgeen, waar zij op vertrouwden, hun gewis zal falen, vers 17. Ik zal het gericht stellen naar het richtsnoer, en de gerechtigheid naar het paslood. Dit kan aanduiden:

A. Het opbouwen van Zijn kerk, het fundament gelegd hebbende, vers 16, zal Hij nu het gebouw oprichten, zoals bouwlieden doen, naar meetsnoer en paslood, Zacharia 4:10. Gericht zal het richtsnoer, en gerechtigheid het paslood zijn. De kerk, gesondeerd zijnde op Christus,

zal geformeerd en gereformeerd worden naar de Schrift, de maatstaf van recht en gerechtigheid, "het oordeel zal wederkeren tot de gerechtigheid," Psalm 94:15. Of,

B. De straf van de vijanden van de kerk, tegen wie Hij naar streng recht zal optreden, overeenkomstig de bedreigingen van de wet, Hij zal naar verdienste met hen handelen, en het oordeel over hen brengen, dat zij uitgetart hebben, maar ook in wijsheid en naar een nauwkeuriger regel, opdat met het onkruid niet ook de tarwe uitgerukt zal worden. En wanneer God aldus komt om het oordeel uit te voeren:

A. Dan zullen deze spotters beschaamd worden in de ijdele verwachtingen, waarmee zij zichzelf misleiden hebben.

Ten eerste. Zij hadden het plan, om de leugen tot hun toevlucht te stellen, maar het zal blijken, dat dit in werkelijkheid een toevlucht van de leugen, een bedrieglijke toevlucht is, die de hagel zal wegvagen, die hagelvloed, waarvan gesproken is in vers 2. Zij, die de leugen tot hun toevlucht stellen, bouwen op het zand, en als de storm komt, zal het gebouw vallen en de bouwer onder het puin begraven. Zij, die iets anders dan Christus tot hun schuilplaats stellen, zullen zien dat de wateren het overstroomden, zoals elke schuilplaats buiten de ark door de wateren van de zondvloed overstroomd en weggevaagd werd. Zodanig is de hoop van de geveinsde, dat zal het einde wezen van al zijn vertrouwen. Ten tweede. Zij snoefden op een verbond met de dood en een verdrag met het graf, maar het zal teniet gedaan worden, als gemaakt zijnde zonder de toestemming van Hem, die de sleutelen heeft van de hel en de dood, en er de soevereine heerschappij over heeft. Diegenen misleiden slechts zichzelf, die denken door enigerlei list aan het oordeel Gods te ontkomen. Ten derde. Zij waanden dat de overvloeiende gesel niet tot hen zal komen, als hij doorgaat door het land, maar de profeet zegt hun dat zij, als anderen vallen onder de algemene ramp, niet alleen er in zullen delen, maar er door vertreden zullen worden. "Gij zult er als een neerdorsing voor zijn, zij zal over u triomferen, evenzeer als over ieder ander, en gij zult er de gemakkelijke prooi van worden."

Hun wordt verder gezegd, vers 19 :

1. Dat het met hen zal beginnen. Zij zullen er zo weinig aan ontkomen, dat zij de eersten zullen zijn om er door te vallen. Van de tijd af, als hij doortrekt, zal hij ulieden wegnemen, alsof hij opzettelijk gekomen was om u te grijpen.

2. Dat hij hen dicht zal achtervolgen, "Want alle morgen zal hij doortrekken, even stipt en gestadig als de dag weerkeert, zult gij van de een of andere verwoesting horen, die er door aangericht is, want de Goddelijke gerechtigheid zal volgen op zijn slag, nooit zult gij veilig en gerust wezen, bij dag noch bij nacht, er zal een pestilentie zijn, die in de donkerheid wandelt en een verderf, dat op de middag verwoest." 3. Dat er niet aan te ontkomen zal zijn. "Het horen van het bericht van zijn nadering zal u geen gelegenheid geven om te ontsnappen, want er zal geen weg ter ontcoming open zijn, het zal slechts een kwelling voor u zijn, dat gij hem ziet komen, maar geen middel zult vinden om u te verweren." Of, zelfs het gerucht ervan uit de verte zal een verschrikking voor wezen, en wat zal dan de zaak zelf voor u zijn?" Boze tijdingen zijn een verschrikking en kwelling voor de spotters, maar hij wiens hart vast is, vertrouwend op de Heere, vreest ze niet, terwijl als de overvloeiende gesel komt, alle vertroosting en alle vertrouwen faalt aan de spotters, vers 20.

aa. Hetgeen, waarin zij dachten rust te zullen vinden, reikt niet tot de lengte van hun verwachtingen, et bed zal korter zijn dan dat men zich daarop uitstrekken kan, zodat men genoodzaakt is zich in te krimpen of zich te krommen. bb. Hetgeen, waarin zij dachten zich te beschutten, blijkt ongenoegzaam om aan het doel te beantwoorden. Het deksel zal te smal wezen als men zich daaronder voegt. Zij, die niet bouwen op Christus als hun fundament,

maar op hun eigen gerechtigheid betrouwen, zullen in het einde blijken zichzelf bedrogen te hebben, zij kunnen nooit gerust noch veilig, nooit warm zijn, het bed is te kort, het deksel te smal, zoals de vijgenbladeren van onze eerste ouders, de schande van hun naaktheid zal toch gezien worden.

bb. God zal verheerlijkt worden in de volbrenging van Zijn raad, vers 21. Als God komt om met deze spotters te twisten, dan zal Hij:

Ten eerste. Zijn werk doen en Zijn daad tot stand brengen, Hij zal werken voor Zijn eigen eer en heerlijkheid, overeenkomstig zijn eigen raad, het werk zal voor allen, die het zien, openbaar worden als het werk van God, de rechtvaardigen Rechter van de aarde.

Ten tweede. Hij zal het nu doen tegen Zijn volk, zoals Hij het vroeger deed tegen hun vijanden, waaruit zal blijken dat Zijn gerechtigheid onpartijdig is. Hij zal nu opwaken tegen Jeruzalem, zoals in Davids tijd tegen de Filistijnen op de berg Perazim 2 Samuel 5:20, en zoals in Jozua's tijd tegen de Kanaänieten in het dal van Gibeon. Als zij die beleden leden te zijn van Gods kerk, zich door hun hoogmoed en hun minachting als Filistijnen en Kanaänieten maken, dan moeten zij verwachten als de zodanigen behandeld te worden.

Ten derde. Dit zal Zijn vreemde werk wezen, Zijn vreemde daad, het is werk, dat Hij niet gaarne doet, Hij verlustigt zich veeleer in genade te betonen, en beproeft niet van harte, niet gaarne, het is werk, waaraan Hij niet gewoon is, wat betreft eigen volk. Hij beschermt en begunstigt het, het is in waarheid een vreemd werk, als Hij zich hun in een vijand verkeert en tegen hen strijdt, Jesaja 63:10, het is een werk, waarover al de naburige volken zich zullen verbazen, Deuteronomium 29:24, en daarom worden de puinhopen van Jeruzalem gezegd tot verbazing te zijn, Jeremia 25:18.

Eindelijk. Wij hebben de toepassing van dit alles in vers 22. Nu dan, drijft de spot niet of weest dus geen spotters) durft niet spotten met de bestraffingen van Gods woord noch met het naderen van Zijn oordelen." Het bespotten van de boden Gods was Jeruzalems zonde, die er het meest toe bijdroeg om de maat van haar ongerechtigheid vol te doen worden. De gedachte aan Gods oordelen, die over geveinsde belijders zullen komen, moet de spotters tot zwijgen brengen en hen tot ernst stemmen. "Drijft de spot niet, opdat uw banden niet vaster gemaakt worden, zowel de banden, waarmee gij gebonden zijt onder de heerschappij van de zonde - want er is weinig hoop dat spotters bekeerd zullen worden - als de banden die u onder de oordelen Gods doen komen." God heeft banden van gerechtigheid, sterk genoeg om hen vast te houden, die al de banden verbreken van Zijn wet, en al Zijn touwen van zich werpen. Laat deze spotters de Goddelijke bedreigingen niet gering achten, want de profeet (die één dergenen is, met wie de verborgenheid des Heeren is) verzekert hun dat hij van de Heere Heere der heirscharen gehoord heeft, dat een verdelging vast besloten is over het gehele land en kunnen zij dan denken er aan te zullen ontkomen? Of zal hun ongeloof de bedreiging teniet doen? Jesaja 28:23 - 29 Deze gelijkenis is, - evenals vele van de gelijkenissen van onze Zaligmaker - ontleend aan het beroep van de landman, en wordt ingeleid met een ernstige opwekking tot aandacht, wie oren heeft om te horen, dat hij hore, hore en versta, vers 23.

I. De gelijkenis is duidelijk genoeg, de landman legt zich met grote zorgvuldigheid en wijs beleid toe op zijn werk, en geeft zich daarbij veel moeite, secundum artem - naar de regel - en naar zijn oordeel hem leidt volgt hij methode en orde bij zijn werk.

1. Bij zijn ploegen en zaaien. Ploegt de ploeger de gehele dag om te zaaien? Ja, dat doet hij, en hij ploegt op hope en hij zaait op hope, 1 Korinthe 9:10. Opent en egt hij zijn land? Ja, dat doet hij, opdat het geschikt zou zijn om het zaad te ontvangen. En wanneer hij aldus het bovenste effen heeft gemaakt, zaait hij dan niet zijn zaad, zaad, dat geschikt is voor de grond?

Want de landman weet welk graan geschikt is voor de kleiachtigen grond, en welk voor de zandgrond, en dienovereenkomstig zaait hij iedere soort in de geschikte plaats ervoor tarwe in de voornaamste plaats, zoals de kanttekening zegt, want dat is het voornaamste graan, en was een van de voornaamste voortbrengselen van Kanaän. Ezechiël 27:17, "en gerst aan Mijn plaats." De wijsheid en goedheid van de God van de natuur kunnen hierop opgemerkt worden, dat Hij om aan Zijn schepselen een aangename verscheidenheid van voortbrengselen te geven, de verschillende grondsoorten daarvoor geschikt heeft gemaakt.

2. In zijn dorsen, vers 27, 28, ook dat doet hij naar de aard van het graan, dat uitgedorst moet worden, de wikken en het komijn, die gemakkelijk door de hulzen of aren losgelaten worden, worden slechts met een staf en een stok gedorst, maar het broodkoren vereist meer kracht, en daarom moet dit verbrijzeld worden met een dorsslede, die van onder met ijzer beslagen was, die werd er heen en weer over getrokken, om er het koren uit te slaan, en toch zal hij het niet altijd door dorsen, niet langer dan nodig is, om het koren van het kaf los te maken, Hij zal het niet breken of verbrijzelen in de grond met zijn wagenrad, doch verbrijzelt hij het met zijn paarden, het vermalen ervan geschiedde door een andere bewerking. Merk hier meteen op, welk een moeite er gedaan moet worden voor ons noodzakelijk voedsel, niet alleen om het te verdienen, maar ook om het te bereiden, en toch is dit met dat al slechts spijs, die vergaat, zal het ons dan verdrieten om nog veel meer moeite te doen voor de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven Het broodkoren wordt verbrijzeld, Christus was dit, het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen opdat Hij voor ons het brood des levens zijn zou.

II. De verklaring van de gelijkenis is niet zo duidelijk. De meeste uitleggers houden haar voor nog een nader antwoord aan hen, die de oordelen Gods trotseerden: "Laat hen weten, dat, gelijk de landman niet altijd ploegt, maar ten laatste zijn zaad zal zaaien, zo zal God niet altijd dreigen, maar ten slotte Zijn bedreigingen ten uitvoer brengen, en over de zondaren de oordelen doen komen, die zij verdiend hebben, doch Hij zal het doen in wijsheid en in evenredigheid met hun kracht, opdat zij er niet ten verderve, maar tot bekering en verbetering van leven door worden gebracht. Maar ik denk dat wij aan deze gelijkenis een ruimere strekking kunnen geven.

1. In het algemeen: dat God, die aan de landman deze wijsheid geeft, zelf ongetwijfeld oneindig wijs is. Het is God, die de landman onderricht van de wijze, dat is, hem wijsheid leert, als zijn God, vers 26. Landbouwers hebben wijsheid nodig om hun zaken, hun werkzaamheden te regelen, en zij behoren die werkzaamheden niet op zich te nemen, tenzij dat zij ze tenminste enigermate verstaan, en zij moeten er zich op toelekken om door waarneming en ervaring hun kennis te vermeerderen. Daar de koning zelf van het veld wordt gediend is de bevordering van de landbouwkunde een algemene dienst aan de mensheid, veel meer dan die van iedere andere kunst of wetenschap. De bekwaamheid van de landman is uit God, zoals iedere goede en volmaakte gave dit is. Het neemt iets af van het gewicht en de verschrikking van het vonnis, dat over de mens werd uitgesproken om de zonde, dat toen God, om het te voltrekken, de mens heenzond om de aarde te bebouwen, Hij hem leerde om dit op de voor hem voordeligste wijze te doen want anders zou hij in de grootheid van zijn dwaasheid in plaats van de grond altijd door het zand van de zee bebouwd hebben, tevergeefs arbeidende. Hij is het, die aan de mensen de bekwaamheid geeft voor dit beroep, die er hun de neiging toe geeft, die er hen vermaak in doet vinden, en indien sommigen, die er door Gods voorzienigheid als voor gemaakt waren, er als voor geknipt waren, zoals wij zeggen, er zich niet in verblijdden en verlustigden, zoals Issaschar die stam van landbouwers, zich verblijdden in hun tenten, in weerwil van de zware arbeid en de vermoeienis, die aan dit beroep zijn verbonden, dan zouden wij spoedig gebrek hebben aan het nodige

levensonderhoud. Indien sommigen verstandiger en oordeelkundiger zijn in het bestuur van deze of van welke andere zaken ook dan anderen, dan moet God daarin erkend worden, en Hem moeten de landbouwers bidden om wijsheid in hun zaken, want meer dan ieder ander zijn zij onmiddellijk afhankelijk van Gods voorzienigheid.

Ten opzichte van de andere voorbeelden van des landmans beleid in het dorsen van zijn koren, daarvan wordt gezegd: zulks komt ook voort van de Heere van de heirscharen, vers 29. Ook de eenvoudigste voorschriften van rede en gezond verstand moeten erkend worden te zijn voortgekomen van de Heere van de heirscharen. En het is van Hem, als de mensen hun zaken doen met verstand en beleid, en wij moeten Hem erkennen als wonderlijk te zijn van raad en groot van daad, Gods werking is naar Zijn wil, nooit handelt Hij tegen zijn eigen wil en gevoelen, zoals de mensen dikwijls doen, en er is een raad in geheel zijn wil, Hij is groot van daad, omdat Hij wonderlijk is van raad.

2. Gods kerk is Zijn akkerwerk, 1 Korinthe 3:9. Als Christus de ware wijnstok is, dan is Zijn Vader de landman, Johannes 15:1, en voortdurend bebouwt hij het land door Zijn Woord en Zijn inzettingen. Ploegt de ploeger de gehele dag, en egt hij zijn grond opdat hij het zaad kan ontvangen, en egt God niet door Zijn dienstknechten het braakland? Strooit niet de ploeger, als de grond geschikt en gereed is voor het zaad, het zaad in de geschikte plaatsen? Dat doet Hij, en zo zaait de grote God Zijn zaad door de hand van Zijn dienstknechten, Mattheüs 13:19, die het woord van de waarheid recht moeten snijden, om aan ieder zijn deel te geven. Hoedanig de grond van het hart ook moge zijn, er is in het Woord het een of andere zaad, dat er geschikt voor is. En evenals van het woord Gods, zo wordt ook van de roede Gods een wijs gebruik gemaakt. Beproevingen zijn Gods dorswerktuigen, bestemd om ons los te maken van de wereld, ons te scheiden van ons kaf, en ons te bereiden om gebruikt te worden. En God zal er gebruik van maken naar Hij het nodig oordeelt, maar Hij zal ze in evenredigheid zenden met onze kracht, zij zullen niet zwaarder zijn dan nodig is. Indien de staf en de stok aan het doel beantwoorden, dan zal Hij geen gebruik maken van Zijn wagenrad en Zijn paarden. En wanneer deze nodig zijn, zoals voor het verbrijzelen van het broodkoren (dat niet anders van het stro bevrijd kan worden), dan zal Hij het toch niet altijd dorsen Hij zal niet altoos twisten, maar Zijn toorn zei slechts voor een ogenblik zijn, noch zal Hij de gevangenen van de aarde onder Zijn voeten verbrijzelen. En hierin moeten wij Hem erkennen te zijn wonderlijk van raad en groot van daad.

HOOFDSTUK 29

1 Wee Ariel, Ariel! de stad, waarin David gelegerd heeft; doet jaar tot jaar; laat ze feestofferen slachten. 2 Evenwel zal Ik Ariel beangstigen, en er zal treuring en droefheid wezen, en die stad zal Mij gelijk Ariel zijn. 3 Want Ik zal een leger in het rond om u slaan, en Ik zal u belegeren met bolwerken, en Ik zal vestingen tegen u opwerpen. 4 Dan zult gij vernederd worden, gij zult uit de aarde spreken, en uw spraak zal uit het stof zachtjes voortkomen; en uw stem zal zijn uit de aarde als van een tovenaars, en uw spraak zal uit het stof piepen. 5 En de menigte uwer vreemde soldaten zal zijn gelijk dun stof, en de menigte der tirannen als voorbijvliegend kaf; en het zal in een ogenblik haastelijk geschieden. 6 Gij zult van de Heere der heerscharen bezocht worden met donder, en met aardbeving, en groot geluid, met wervelwind, en onweder, en de vlam eens verterenden vuurs. 7 En gelijk de droom van een nachtgezicht is, also zal de veelheid aller heidenen zijn, die tegen Ariel strijden zullen; zelfs allen, die tegen haar en haar vestingen strijden, en haar beangstigen zullen. 8 Het zal also zijn, gelijk wanneer een hongerige droomt, en ziet, hij eet; maar als hij ontwaakt, zo is zijn ziel ledig; of, gelijk als wanneer een dorstige droomt, en ziet, hij drinkt; maar als hij ontwaakt, ziet, zo is hij nog mat, en zijn ziel is begerig; also zal de menigte aller heidenen zijn, die tegen de berg Sion krijgen. 9 Zij vertoeven, daarom verwondert u; zij zijn vrolijk, derhalve roept gijlieden; zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van sterken drank. 10 Want de Heere heeft over ulieden uitgegoten een geest des diepen slaaps, en Hij heeft uw ogen toegesloten; de profeten, en uw hoofden, en de zieners heeft Hij verblind. 11 Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden van een verzegeld boek, hetwelk men geeft aan een, die lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. 12 Of men geeft het boek aan een, die niet lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet lezen. 13 Want de Heere heeft gezegd: Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijn mond, en zij Mij met hun lippen eren, doch hun hart verre van Mij doen; en hun vreze, waarmede zij Mij vrezen, mensengeboden zijn, die hun geleerd zijn; 14 Daarom, ziet, Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen. 15 Wee dengenen, die zich diep versteken willen voor de HEERE, hun raad verbergende; en welker werken in duisterheid geschieden, en zij zeggen: Wie ziet ons, en wie kent ons? 16 Ulieder omkeren is, alsof de pottenbakker geacht werd als leem, dat het maaksel zeide van zijn maker: Hij heeft mij niet gemaakt; en het geformeerde vat van zijn pottenbakker zeide: Hij verstaat het niet. 17 Is het niet nog om een klein weinig, dat de Libanon in een vruchtbaar veld zal veranderd worden, en het vruchtbare veld voor een woud geacht zal worden? 18 En te dien dage zullen de doven horen de woorden des Boeks; en de ogen der blinden, zijnde uit de donkerheid en uit de duisternis, zullen zien. 19 En de zachtmoedigen zullen vreugde op vreugde hebben in de HEERE; en de behoeftigen onder de mensen zullen zich in de Heilige Israëls verheugen. 20 Wanneer de tiran een einde zal hebben, en dat het met de bespotter uit zal zijn, en dat allen, die tot ongerechtigheid waken, uitgeroeid zullen zijn; 21 Die een mens schuldig maken om een woord, en leggen dien strikken, die hen bestraft in de poort; en die de rechtvaardige verdrijven in het woeste. 22 Daarom zegt de HEERE, Die Abraham verlost heeft, tot het huis van Jakob also: Jakob zal nu niet meer beschaamd worden, en nu zal zijn aangezicht niet meer bleek worden; 23 Want als hij zijn kinderen, het werk Mijner handen, zien zal in het midden van hen, zullen zij Mijn Naam heiligen; en zij zullen de Heilige Jakobs heiligen, en de God van Israël vrezen. 24 En die dwalende van geest zijn, zullen tot verstand komen, en de murmureerders zullen de lering aannemen.

Dit wee over Ariël, hetwelk wij in dit hoofdstuk hebben, is hetzelfde met de last van HET DAL DES GEZICHTS, Hoofdstuk 22:1, en waarschijnlijk wijst het op dezelfde gebeurtenis, namelijk de belegering van Jeruzalem door het Assyrische leger, dat aldaar door een engel werd verdelgd, maar het is van toepassing op de verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeeën en haar eindverwoesting door de Romeinen.

Hier is

I. De gebeurtenis zelf voorzeggd, dat Jeruzalem in grote benauwdheid zal zijn, vers 1 - 4, 6, maar dat de vijanden, die haar benauwen, teleurgesteld en verslagen zullen worden, vers 5, 7, 8.

II. Een bestraffing van drie soorten van zondaren.

1. Zij, die stompzinnig waren en geen acht sloegen op de waarschuwingen van de profeet, vers 9 - 12.

2. Zij, die vormelijk en geveinsd waren in hun Godsdienstige verrichtingen, vers 13, 14.

3. De staatslieden, die atheïstisch en goddeloos de leidingen minachten van Gods voorzienigheid, en hun eigen plannen stelden in mededinging ervan, vers 15 - 17.

III. Dierbare beloften van genade en goedertierenheid jegens een onderscheiden overblijfsel, dat God zal heiligen, en in hetwelk Hij geheiligt zal worden, als hun vijanden en vervolgers uitgeroeid zullen worden, vers 18 - 24.

Jesaja 29:1 - 8

Men is het er algemeen over eens, dat het Jeruzalem is, hetwelk hier Ariël genoemd wordt, want dat was de stad, waarin David gelegerd of gewoond heeft. Dat deel ervan, dat Sion genoemd werd, was in zeer bijzondere zin Davids stad, waarin beide de tempel en het paleis waren, maar waarom het aldus genoemd werd is zeer onzeker, waarschijnlijk waren de naam en de reden toen welbekend. Steden, zowel als personen krijgen bijnamen. Ariël betekent Gods leeuw, of de sterke leeuw, gelijk de leeuw koning is onder de dieren, zo was Jeruzalem onder de steden, aan allen om haar heen de wet voorschrijvende het was "de stad van de grote Koning," Psalm 48:2, 3, het was de hoofdstad van Juda, die "een leeuwenwelp" genoemd wordt, Genesis 49:9, en wiens veldteken een leeuw was, en Hij, die de leeuw is uit de stam van Juda, was er de heerlijkheid van. Jeruzalem is soms een verschrikking geweest voor de naburige volken, en zo lang zij een stad van de gerechtigheid was, was zij stoutmoedig als een leeuw.

Sommigen denken dat Ariël het brandofferaltair betekent, hetwelk de dieren verteerde, die er op geofferd werden, zoals de leeuw zich prooi verslindt. Wee het altaar in de stad waar David woonde, dat met de tempel verwoest werd door de Chaldeeën. Ik houd het veeleer voor een wee over Jeruzalem, Jeruzalem, het wordt hier herhaald, zoals in Mattheüs 23:37, opdat het te meer tot opwaking zal zijn. Hier is:

I. De benauwdheid of beangstiging van Jeruzalem voorzgd. Jeruzalem is een sterke stad als een leeuw, een heilige stad, als een leeuw Gods, maar, zo ongerechtigheid in haar wordt gevonden, wee haar! Het was de stad waarin David gewoond heeft, hij was het, die er in gebracht heeft wat er de heerlijkheid van was, en haar tot een type maakte van de Evangeliekerk, en zijn wonen erin was een type van Christus wonen in Zijn kerk. Er wordt melding van gemaakt als een verzwaring van Jeruzalems zonde, dat er beide het getuigenis van Israël en de stoelen des gericht van het huis Davids in gesteld waren.

1. Laat Jeruzalem weten dat haar uitwendige bevoorrechting met de Goddelijke eredienst haar niet tot vrijstelling kan dienen van de oordelen Gods, vers 1. "Voegt jaar tot jaar" gaat voort in de weg van uw feesten, laat al uw mannen daar driemaal in het jaar verschijnen voor het aangezicht des Heeren, en geen hunner ledig komen, naar de wet en het gebruik, en laat hen nooit bij een van deze plechtigheden ontbreken - laat hen feestofferen slachten, zoals zij plachten te doen, maar laat hen, zolang hun levensgedrag niet verbeterd en hun hart niet verootmoedigd is, niet denken dat zij daarmee God, die zij beledigd hebben, kunnen verzoenen, en er Zijn toorn door kunnen afwenden." Geveinsden kunnen gevonden worden in gestadig volbrengen van Godsdienstige handelingen, en daarmee kunnen zij zichzelf misleiden, maar nooit kunnen zij er God mee behagen, of Hem er door verzoenen.

2. Laat haar weten dat God tegen haar komt in misnoegen, dat zij van de Heere der heirscharen bezocht zal worden, vers 6. Er zal een onderzoek plaats hebben naar haar zonden,

en ze zullen gestraft worden, God zal er met verschrikkelijke oordelen voor afrekenen, met de ontzettende verschrikkingen en verwoestingen van de strijd, die als donder en aardbevingen, stormen en wervelwinden zullen zijn, en met verterend vuur, inzonderheid vanwege het ontzettend, schrikwekkend geluid. Als een buitenlands vijand, niet aan hun grenzen, maar in het binnenste van hun land was, brullende en alles verwoestende, inzonderheid zo'n leger als dat van de Assyriërs was, welks aanvoerders zo onbeschaamd en beledigend waren, zoals blijkt uit het gedrag en de houding van Rabsaké, en de gewone soldaten waren ongetwijfeld nog veel ruwer en woester dan konden zij de Heere der heirscharen zien, hen bezoekende met donder en storm. Daar hiervan echter gesproken wordt als van een groot geluid, kan er mee te kennen gegeven zijn dat zij meer verschrikt dan geschaad zullen worden.

Inzonderheid

A. Zal Jeruzalem belegerd worden. Hij zegt niet: Ik zal Ariel verwoesten, of vernietigen, maar Ik zal Ariël beangstigen, en zij wordt daarom in benauwdheid gebracht, opdat zij er door opgewekt zijnde tot bekering en reformatie, niet ten verderve zou worden gebracht, vers 3. Ik zal een leger in het rond om u slaan. Het was het leger van de vijand, dat er zich om heen kampeerde, maar God zegt dat Hij het zal doen, want zij zijn Zijn hand, Hij zal het doen door hen. God had zich dikwijls en gedurende lange tijd door een heir van engelen voor hen en rondom hen gelegerd tot hun bescherming en uitredding, maar nu was Hij hun in een vijand veranderd, en streed Hij tegen hen. Hij was het, die het beleg om hen sloeg en Hij was het, die de vestingen tegen hen had opgeworpen. Als de mensen tegen ons strijden, dan moeten wij daarin zien dat God met ons twist.

b. Zij zal in droefheid zijn omdat zij het land verwoest ziet, ziet dat al de vaste steden van Juda in de macht zijn van de vijand, daar zal treuring en droefheid wezen, vers 2. Zij, die het vrolijkst en lustigst zijn, zullen gewoonlijk, als zij in benauwdheid komen, het meest ter neergeslagen en overstelpt van droef held en kommer zijn, hun lachen wordt dan in rouwklage verkeerdt. Geheel Jeruzalem zal mij dan als Ariël zijn, gelijk het altaar met vuur erop, en geslachte dieren er om heen," zo was het toen Jeruzalem door de Chaldeeën werd verwoest, en ongetwijfeld velen gedood waren, en toen zij belegerd was door de Assyriërs. De gehele stad zal een altaar wezen, waarin zondaren, vallende onder de oordelen, die zijn uitgegaan, als slachtoffers zullen wezen van de Goddelijke gerechtigheid. Of aldus: Daar zal treuring en droefheid wezen, zij zullen berouw hebben, zich verbeteren, zich tot God wenden, en dan zal zij mij wezen als Ariël. Jeruzalem zal zichzelf zijn zal mij weer een Jeruzalem wezen, een heilige stad, Hoofdstuk 1:26.

c. Zij zal vernederd worden, onderworpen worden gemaakt, vers 4. "Gij zult naar bereden worden gebracht van de hoogte uwer verwaandheid, waartoe gij zijt gekomen, de trotse blikken en de hoogmoedige taal zullen door de éne vernederende leiding van Gods voorzienigheid na de andere naar beneden worden gebracht." Zij, die Gods oordelen hebben geminacht, zullen er door vernederd worden, want de hoogmoedigste zondaren zullen of buigen voor Zijn aangezicht, of breken. Zij laadden hoogmoedige woorden gesproken, hadden "de hoorn verhoogd omhoog, hadden gesproken met stijve hals," Psalm 75:6, maar nu zullen zij uit de aarde spreken, zullen zij uit het stofpiepen. Dit geeft te kennen dat zij zwak en onmachtig zullen zijn, niet in staat om manmoedig te spreken of om alles te zeggen wat zij wilden zeggen, maar evenals van personen, die ziek zijn, of aan wie alle moed schijnt te begeven zal hun spraak zacht, fluisterend en afgebroken zijn, en dat zij angstig en in ontsteltenis zullen zijn en genoodzaakt om zachtjes te spreken bevreesd zijnde dat de vijanden hen zouden horen, en daardoor in het voordeel tegen hen zouden komen, en dat zij zich gedwee aan de overwinnaars zullen moeten onderwerpen. Toen Hiskia zich aan de koning van Assyrië onderwierp, zeggende: "Ik heb gezondigd, wat gij ma opleggen zalf, zal ik dragen," 2

Koningen 18:14, was zijn spreken zacht, sprak hij op lage toon sprak hij uit het stof. God kan hen doen kruipen die het stoutmoedigst zijn geweest, kan hun alle moed benemen.

II. Het verderf van Jeruzalems vijanden wordt voorzeggd tot vertroosting van al haar vrienden, en die in deze benauwdheid het goede voor haar wensten, vers 5, 7. gij zult vernederd worden, vers 4, gij zult uit de aarde spreken, zo laag, zo naar de diepte zult gij gebracht zijn. Maar" (aldus kan het overgezet worden) de menigte uwer vreemde soldaten en van uw verschrikkelijken, - de talrijke legers van de vijand zullen zelf als dun stof zijn, in het geheel niet tot spreken in staat, zij zullen niet eens kunnen fluisteren, maar als het kaf zijn, dat wegstuift. Gij zult vernederd worden, maar zij zullen geheel en al ontmoedigd worden, alle moed en geestkracht zal uit hen geweken zijn, geslagen en gedood op een andere wijze, Hoofdstuk 27:7, zij zullen voorbijgaan, ja het zal in een ogenblik zijn, plotseling, de vijand zal verrast, overvallen worden door het verderf, en gij zult verrast worden door de redding, de verlossing." Het leger van de Assyriërs werd door de engel plotseling, in een ogenblik dood op de plaats neergelegd. Zodanig zal ook het verderf wezen van de vijanden van het Evangelie - Jeruzalem "hun oordeel is in één uur gekomen," Openbaring 18:10.

En wederom, vers 6. Gij zult bezocht worden, of zoals dit placht te worden overgezet, Zij zal bezocht worden met donder en een groot gedruis. Gij zult in schrik en angst worden gebracht, maar gij zult dit spoedig te boven komen. Maar, vers 7, de veelheid aller heidenen, die tegen haar strijden, zal zijn als de droom van een nachtgezicht, zij en hun voorspoed zullen spoedig, onherroepelijk voorbijgaan.

De veelheid van de heidenen, die strijden tegen Sion, zal wezen als een hongerige, die droomt dat hij eet, maar nog hongerig is, dat is:

1. Zij hoopten Jeruzalem tot hun prooi te maken en zich te verrijken met de buit van die rijke stad, maar hun hoop zal een ijdele droom blijken te zijn, waarmee zij zich voor eeuwige kunnen vermaken, maar die eindigen zal in teleurstelling voor hen. Zij verbeeldde zich reeds meesters te zijn van Jeruzalem, maar zij zullen het nimmer wezen.

2. Zijzelf met al hun pracht en macht en voorspoed zullen verdwijnen als een droombeeld, wanneer men ontwaakt, zij zullen van even weinig waarde en van even korte duur zijn Psalm 73:20. "Hij zal wegvliegen als een droom" Job 20:8. Het leger van Sanherib verdween en was spoedig weg, hoewel het het land vervuld had, zoals een droom iemands hoofd vervult, inzonderheid zoals een droom van spijs het hoofd vervult van hem, die hongerig naar bed ging. Velen verstaan deze verzen als een deel uitmakende van de bedreiging van toorn, als God komt om Jeruzalem te beangstigen en haar te belegeren.

a. De veelheid van haar vrienden op wie zij steunt om haar te helpen, zal haar geen goed doen, want hoewel zij verschrikkelijken zijn, vers 5 zullen zij toch wezen als dun stof of voorbijvliegend kaf.

b. De veelheid van haar vijanden zal nooit denken haar kwaad genoeg te kunnen doen, maar als zij veel van haar verslonden hebben, dit is, haar zeer veel schade en nadeel hebben toegebracht, dan zullen zij nog wezen als een die droomt dat hij eet, en nog hongerig is. Zij zullen nog meer van haar willen verslinden.

Jesaja 29:9 - 16

I. Hier staat de profeet verbaasd over de domheid van het grootste deel van de Joodse natie. Zij hadden Levieten, die de goede kennis des Heeren onderwezen en hierin werden zij door Hiskia aangemoedigd, 2 Kronieken 30:22. Zij hadden profeten, die hun boodschappen brachten van God, en hun te kennen gaven wat de oorzaken waren van Gods misnoegen tegen hen en wat er de gevolgen van zouden zijn. Nu zou men denken: Voorzeker, dit grote volk dat

al de voordelen heeft van de Goddelijke openbaring, is "een wijs en verstandig volk," Deuteronomium 4:6. Maar, helaas, het was geheel anders, vers 9. De profeet richt zich tot het sober denkende deel van hen, hen oproepende om getroffen te zijn door de algemene achteloosheid en onverschilligheid van hun naasten. Het kan aldus gelezen worden: Zij stellen het uit om zich te bekeren, maar verwondert u er over dat zij zo dom zijn, zij spelen met hun misleiding van zichzelf, zij vermaken zich en zijn vrolijk maar gijlieden, roept uit: treurt over hun dwaasheid, roept tot God in het gebed voor hen. Hoe minder besef zij ervan hebben, dat de hand Gods tegen hen is uitgestrekt, hoe meer gijlieden deze dingen ter harte moet nemen." De gerustheid van de zondaren op hun zondigen weg is een rechtmatige oorzaak van droefheid en verbazing voor alle ernstige mensen, die zich gedrongen moeten gevoelen om te bidden voor hen, die niet bidden voor zichzelf. Maar wat is er? Waarover moeten wij ons verwonderen?

1. Wij kunnen er wel over verwonderd zijn dat de massa van het volk zo stompzinnig en verdwaald is, alsof zij dronken waren. Ze zijn dronken, maar niet van wijn - niet alleen van wijn, daarvan waren zij dikwijls dronken - en zij dwaalden van de wijn, Hoofdstuk 28:7. Zij waren dronken van liefde voor zingenot, van vooroordelen tegen de Godsdienst en van verdorven beginselen, die zij in zich hadden opgenomen, evenals dronkaards weten zij niet wat zij zeggen of doen, noch waar zij heengaan. Zij hebben geen besef ervan, dat zij onder Gods bestraffing liggen. "Men heeft mij gebeukt, ik heb het niet gevoeld," zegt de dronkaard, Spreuken 23:35. God spreekt tot hen eenmaal, je twee maal, maar als mensen, die dronken zijn, bemerken zij het niet zij verstaan het niet, maar vergeten de inzetting. Zij waggelen in hun raadsbesluiten, zij zijn onvast en ongestadig, en struikelen over alles wat hun in de weg komt. Er is zo iets als geestelijke dronkenschap.

2. Nog vreemder is het, dat God zelf een geest van diepe slaap over hen heeft uitgegoten, en hun ogen heeft toegesloten, vers 10, dat Hij, die hun gebiedt te ontwaken en hun ogen te openen, hen toch te slapen legt en hun ogen sluit, maar het is in de weg van een rechtvaardig oordeel, om hen er voor te straffen, dat zij de duisternis liever hebben dan het licht, en voor hun liefhebben van de slaap. Als God door zijn profeten hen riep, dan zeiden zij: nog een weinig slaap, nog een weinig sluimeren, en daarom zond God hun een kracht van de dwaling, en zei: Slaapt nu voort. Dit wordt toegepast op de ongelovige doden, die het Evangelie van Christus verwierpen en daarom rechtvaardig verhard werden in hun ongeloof totdat de toorn over hen gekomen is, Romeinen 11:8. "God heeft hun gegeven een geest van diepe slaap," en wij hebben reden om te vrezen dat dit ook de rampzalige toestand is van velen, die leven in het volle licht van het Evangelie.

3. Het is zeer treurig dat dit ook de toestand was van hen, die hun profeten, hun oversten en hun zieners waren, dat zij, die hun leidlieden behoorden te wezen, zelf verblind waren, en het is gemakkelijk te zeggen wat de noodlottige gevolgen zullen zijn als de blinden de blinden leiden. Dit werd vervuld toen in de laatste dagen van de Joodse kerk de overpriesters en de schriftgeleerden en de ouderlingen van het volk de grote tegenstanders waren van Christus en Zijn Evangelie, en het oordeel van de verblinding over zich gebracht hebben.

4. De treurige uitwerking hiervan was, dat al de middelen tot overtuiging, kennis en genade, die zij bezaten, krachteloos waren en niet beantwoordden aan het doel, vers 11, 12 "Het gezicht van al de profeten, van de ware en de valse, is ulieden geworden als de woorden van een boek, of van een brief, die verzegeld is, gij kunt de waarheid van de ware gezichten en de leugen van de valse niet onderscheiden." Of ieder gezicht, inzonderheid dat, hetwelk deze profeet had gezien voor hen, en bekend had gemaakt aan hen, was onbegrijpelijk voor hen

geworden, zij bezaten het, maar waren er niet meer door te weten gekomen, zij wisten er evenmin iets meer door dan iemand, die nog zo goed lezen kan, te weten krijgt door een boek, dat verzegeld is en waarvan hij de zegelen niet moet verbreken. Hij ziet dat het een boek is, en dat is alles, hij weet niets van hetgeen er in is. Zo wisten zij dat wat Jesaja zei een gezicht en profetie was, maar de betekenis ervan was voor hen verborgen, het was hun slechts een geklank van woorden, waardoor zij volstrekt niet verschrikt of getroffen werden, het beantwoordde niet aan het doel, want het maakte volstrekt geen indruk op hen. Noch zij die konden lezen, noch zij die het niet konden, waren er te beter om, dat God hun zoveel boodschappen zond door Zijn dienstknechten, de profeten, en zij begeerden het ook niet te zijn. Zij, die tot het gewone volk behoorden verontschuldigten zich van acht te slaan op hetgeen de profeten zeiden door te zeggen dat zij niet geleerd waren, geen goede opleiding hadden genoten, alsof het hun niet aanging om de wil van God te kennen, en alsof zij niet verplicht waren om Gods wil te doen, omdat zij niet tot geleerden waren opgeleid: het gaat mij niet aan, ik ben niet geleerd, vers 12. Die van betere rang of stand waren, gaven voor dat de profeet een eigenaardige wijze van spreken had, die voor hen duister was en waaraan zij, hoewel zij geletterd waren niet gewoon waren, en *Si non vis intelligi, debes negligi*, als gij niet begrepen wilt worden, dan verdient gij veronachtzaamd te worden. Beiden waren ongegronde voorwendsels, want Gods profeten waren noch voor de wijzen, noch voor de onwijze, ontrouwe schuldenaars, Romeinen 1:14.

Of, wij kunnen het aldus verstaan: het boek van de profetie was hun verzegeld overgegeven, zodat zij het niet konden lezen, en dit was een rechtvaardig oordeel over hen, want het was hun dikwijls genoeg onverzegeld overgegeven, maar zij wilden zich de moeite niet geven om er de taal van te leren, en dan verontschuldigten zij hun niet lezen ervan met te zeggen dat zij niet geleerd waren. Doch merk op: "Het gezicht is ulieden aldus geworden, ulieden, wier geest door de god van deze wereld verblind is, maar in zichzelf is het zo niet, het is niet zo voor allen, hetzelfde gezicht, dat voor ulieden een reuk des doods is ten dode, is en zal wezen voor anderen een reuk des tevens ten leven." De kennis is gemakkelijk voor hem, die verslaat.

II. In de naam van God richt de profeet bedreigingen tot hen, die vormelijk en geveinsd zijn in hun godsdienstige verrichtingen, vers 13, 14. Merk hier op:

1. De zonde, die hun hier ten laste wordt gelegd: geveinsdheid bij God in hun vrome verrichtingen, vers 13. Hij, die het hart kent en niet misleid kan worden door uiterlijk vertoon van vroomheid, legt het hun ten laste, hetzij hun eigen hart er hen al of niet om veroordeelt. Hij, die groter is dan het hart en alle dingen weet, weet dat, hoewel zij tot Hem naderen met hun mond en Hem eren met hun lippen, zij er toch niet oprecht in zijn. God te aanbidden is tot Hem te naderen en Hem onze hulde te bieden. Het is tot Hem te komen als degenen, die zaken met Hem te doen hebben en Hem daarin te eren. Dit moeten wij doen met onze mond en onze lippen in het spreken van Hem, en in het spreken tot Hem moeten Wij Hem de offerstieren, de belijdenis van onze lippen betalen, Hoséa 14:3. En als het hart vol is van Zijn liefde en vreze, dan zal uit de overvloed daarvan de mond spreken. Maar er zijn velen, wier Godsdienst slechts lippenwerk is. Zij zeggen hetgeen een uitdrukking is van naderen tot God en van aanbidding van Hem, maar het komt slechts van de tanden, het is slechts uitwendig, want:

A. Zij leggen zich niet met het hart toe op de dienst, als zij voorgeven tot God te spreken, denken zij aan duizend nietigheden, zij hebben hun hart verre van Mij gedaan, vers 13, opdat zij niet tot Mij bidden en niet onder het gehoor des Woords zullen komen. Als er werk gedaan moet worden voor God waarvoor het hart vereist wordt, dan werd dit weggezonden met de ogen van de zotte in het einde van de aarde.

B. Zij stellen het woord Gods niet tot regel van hun aanbidding of hun eredienst, noch Zijn wil tot de reden van hun doen en laten, hun vreze, waarmee zij Mij vrezen, was een gebod van

mensen. Zij aanbaden de God Israëls, niet naar Zijn verordening, maar naar hun eigen verzinzel, naar het voorschrift van hun valse profeten, of van hun afgodische koningen, of naar de gebruiken van de volken, die rondom hen woonden, de overlevering van de ouden gold bij hen meer dan de wetten, die God aan Mozes had geboden. Of, indien zij God aanbaden overeenkomstig Zijn inzetting in de dagen van Hiskia, een groot hervormer, dan hadden zij meer het oog op het voorschrift van de koning dan op het gebod van God. Onze Heiland past dit toe op de Joden van Zijn tijd, die vormelijk waren in hun Godsverering en vasthielden aan hun eigen bedenkselen, en van hen zegt Hij, dat zij God tevergeefs eren, Mattheüs 15:8, 9.

2. Het is een geestelijk oordeel, waarmee God dreigt hen te zullen straffen voor hun geestelijke boosheid, vers 14. Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, of Ik zal een wonderlijk werk doen, zij deden een vreemd ding, zij deden alle oprechtheid weg uit hun hart, nu zal God een ander vreemd ding doen: Hij zal alle schrandereheid, of wijsheid, weg doen uit hun hart, de wijsheid hunner wijzen zal vergaan. Zij veinsden en dachten God te bedriegen, en nu worden zij aan zichzelf overgelaten om dwazen te zijn, en niet alleen zichzelf te bedriegen, maar om gemakkelijk bedrogen te worden door allen die om hen heen zijn. Zij die van de Godsdienst slechts een voorwendsel maken om hun eigen doeleinden er mee te dienen, zijn aan het einde van al hun wijsheid, en het is rechtvaardig in God om diegenen van hun verstand te beroven, die hun oprechtheid van zich wegdoen. Dit werd vervuld in de noodlottige verblinding, die blijkbaar over het Joodse volk was gekomen, nadat zij het Evangelie van Christus hadden verworpen, hebben zij hun hart verre weggedaan van God, en daarom heeft God in gerechtigheid wijsheid verre weggedaan van hen en voor hun ogen verborgen zelfs hetgeen tot hun tijdelijke vrede diende. Dit is een wonderlijk werk, het is verrassend, het is verbazingwekkend, dat wijze mensen plotseling hun wijsheid verliezen en aan een kracht van de dwaling worden overgegeven. Oordelen over de geest zijn het meest verbazingwekkend, hoewel er het minst op gelet wordt.

III. Hij toont de dwaasheid aan van hen, die dachten dat zij hun handelingen voor God konden verbergen, hun plannen onafhankelijk van God konden volvoeren en ze voor Zijn alziend oog verborgen houden. Hier wordt:

1. Hun staatkunde beschreven, vers 15. Zij willen zich diep verstoppen voor de Heere, opdat Hij niet zal weten wat zij doen of wat zij voornemens zijn te doen. Zij zeggen: "Wie ziet ons? Geen mens, en dus ook God zelf niet." Hun raadslagen voor hun veiligheid hielden zij voor zich, en nooit vroegen zij er God om raad voor, ja meer: zij wisten dat ze God mishagden, maar dachten dat zij ze voor Hem verborgen konden houden, en als Hij ze niet wist, kon Hij ze ook niet verijdelen of tegenwerken. Zie wat dwaze, vruchteloze moeite zondaren doen op hun zondige wegen: zij zoeken diep, zij zinken diep, om hun raad voor de Heere te verbergen, die in de hemel zit en hen uit lacht. Ongeloof in Gods alwetendheid is op de bodem van de vleselijke aanbidding en van het vleselijk vertrouwen van de geveinsden, Psalm 94:7, Ezechiël 8:12, 9:9.

2. De ongerijmdheid van hun staatkunde wordt in het licht gesteld, vers 16. Ulieder onderstboven keren van de dingen, uw verschillende plannen, uw heen en weer wenden van uw zaken, om er de vorm aan te geven, die u behaagt, of liever: Uw omkeren van de orde van zaken, denkende dat Gods voorzienigheid er zich naar schikken zal, rekening zal houden met uw plannen, en dat God er niet meer van moet weten dan gij goedvindt, (hetgeen een volkomen onderstboven keren is van de dingen en een beginnen van de verkeerden kant.) zal geacht worden als leem van de pottenbakker. God zal uw zaken, uw plannen en uw raadslagen wenden en besturen, met evenveel gemak en even volstreckte macht, als de pottenbakker vorm

en gestalte geeft aan zijn leem." Zie hoe God de raadslagen en plannen van de mensen, die zonder God gevormd en tegen Hem gericht zijn, veracht, en hoe weinig reden wij dus hebben om ze te vrezen. Zij, die denken hun plannen voor God te verbergen:

A. Verloochen Hem hiermede als hun Schepper. Het is alsof het werk zou zeggen van hem, die het gemaakt heeft: "hij heeft mij niet gemaakt, ik heb mijzelf gemaakt." Indien God ons gemaakt heeft, dan, gewis, kent Hij ons, zoals door de psalmist wordt aangetoond, Psalm 139:1, 13 - 15. Zodat zij, die zeggen dat Hij hen niet ziet, evengoed zouden kunnen zeggen dat Hij hen niet gemaakt heeft. Veel van de goddeloosheid van de goddelozen komt hieruit voort, dat zij vergeten dat God hen geformeerd heeft, Deuteronomium 32:18. Of, b. Hetgeen op hetzelfde neerkomt: zij loochen dat Hij een wijze Schepper is, het geformeerde vat zegt van zijn pottenbakker: hij verstaat het niet want indien Hij het verstond om ons zo kunstig te formeren, inzonderheid indien Hij ons tot verstandelijke wezens heeft gemaakt, "de wijsheid in ons binnenste heeft gezet," Job 38:36 dan heeft Hij ongetwijfeld ook verstand, om ons te kennen, ons en alles wat wij zeggen en doen. Gelijk zij, die met God twisten, zo leggen ook zij, die denken zich voor Hem te verbergen, Hem dwaasheid ten laste, maar zal Hij, die het oog formeert, niet zien? Psalm 94:9

Jesaja 29:17 - 24

Van hen, die hun raad voor de Heere dachten te verbergen, werd gezegd dat zij de dingen onderstboven keerden, vers 16, en zij dachten het te doen zonder dat God het wist, maar God zegt hun hier dat Hij op Zijn wijze de dingen onderstboven zal keren, en laat ons nu zien wiens woord zal bestaan, het Zijne of het hunne. Zij geloven Gods voorzienigheid niet. "Wacht een wijle," zegt God, en gij zult door klaarblijkelijke bewijzen ervan overtuigd worden dat er een God is, die de wereld regeert, en dat Hij haar regeert en er alle dingen in regelt ten beste van Zijn kerk." De wonderbare omkeringen, die hier voorzeggd zijn, kunnen in de eerste plaats betrekking hebben op de gelukkige vestiging en regeling van de zaken van Juda en Jeruzalem na de mislukking van Sanheribs aanval, en de rust, die de Godvruchtigen genoten toen zij verlost waren van de verschrikking van het zwaard beide van de strijd en van de vervolging. Maar het kan nog verder zien, namelijk op de verwerping van de Joden bij de eerste planting van het Evangelie (want hun ongeloof en hun geveinsdheid zijn hier voorzeggd, vers 13), en de toelating van de heidenen in de kerk. In het algemeen: het is een grote en verbazingwekkende verandering, die hier voorzeggd wordt, vers 17. De Libanon, die een woud was, is in een vruchtbaar veld veranderd, en de Karmel, die een vruchtbaar veld was, zal een woud worden, het is een ruiling. Binnen zeer weinig tijds kunnen soms grote veranderingen ontstaan, veranderingen ten goede zowel als ten kwade. Het was een teken, dat hun gegeven werd van Sanheribs neerlaag, dat de grond buitengewoon vruchtbaar zal zijn, Hoofdstuk 37:30. In dit jaar zal men eten wat vanzelf gegroeid is, het voedsel voor mensen zal, evenals het voedsel voor de dieren, het spontane voortbrengsel zijn van de grond, de Libanon zal dan een vruchtbaar veld worden, zo vruchtbaar, dat hetgeen een vruchtbaar veld geacht werd nu in vergelijking er mee slechts als een woud beschouwd zal worden. Toen een grote oogst van zielen van onder de heidenen ingezameld werd voor Christus, was de woestijn in een vruchtbaar veld verkeerd, en de Joodse kerk, die gedurende langen tijd een vruchtbaar veld was geweest, is een woest en eenzaam woud geworden, Hoofdstuk 54:1.

In het bijzonder:

1. Zij, die onwetend waren, zullen verstandig worden, vers 18. Zij, die deze profetie niet begrepen hebben - zij was hun als een gesloten en verzegeld boek, vers 17 - zullen, als zij vervuld is, haar verstaan, en zij zullen niet alleen de hand Gods erkennen in de gebeurtenis, maar ook de stem Gods in de voorzegging ervan. De doven zullen dan de woorden uit het

boek horen, de vervulling van de profetie is de beste verklaring ervan. De Goddelijke openbaring zal dan tot de arme heidenen worden gebracht, en zij, die in duisternis waren gezeten, zullen het grote licht zien, zij, die blind waren, zullen uit de duisternis zien, want het Evangelie was hun gezonden om hun ogen te openen, Handelingen 26:18.

Merk op: het middel dat Gods genade gebruikt om de mensen vruchtbaar te maken in goede gezindheden en goede daden, is: hun verstand te openen en hen de woorden van Gods boek te doen hoven.

2. Zij, die dwaalbegrippen waren toegedaan, zullen rechtzinnig worden, vers 24. Die dwalende van geest zijn, die verkeerde voorstellingen hadden van de woorden van het boek en van hun betekenis, zullen tot een recht verstand van de dingen komen. - De geest van de waarheid zal hun vergissingen rectificeren en hen in alle waarheid leiden. Het behoort ons aan te moedigen om te bidden voor hen, die gedwaald hebben en misleid waren, dat God dezulken tot een recht verstand kan brengen, en hen ook dikwijls er toe brengt. Dan zullen zij, die tegen Gods waarheden gemurmureerd hebben als harde woorden, en er zo gaarne mee getwist hebben, de ware betekenis dier leerstellingen leren verstaan, en er mee verzoend worden. Zij die in dwaling waren omtrent de voorzienigheid Gods met betrekking tot de openbare zaken en aangelegenheden, en tegen haar beschikkingen hebben gemurmureerd, zullen, als zij de uitkomst van de dingen zien, ze beter verstaan en bespeuren wat Gods bedoeling ermede was Hoséa 14:10.

3. Zij, die neerslachtig waren, zullen opgewekt en blijmoedig worden, vers 19. De zachtmoedigen zullen vreugde op vreugde hebben, of hun vreugde vermeerderen in de Heere. Zij, die arm zijn in de wereld en arm van geest die, onder beproeving zijnde, zich schikken naar hun beproeving, geheel lijdelijk en niet hartstochtelijk als zij God voor hen zien verschijnen, zullen vreugde op vreugde hebben in de Heere of hun vreugde vermeerderen. Dit duidt aan dat zij zelfs in hun benauwdheid hun blijdschap in de Heere hebben bewaard, want nu vermeerderen zij haar. Zij, die, als zij in benauwdheid zijn zich waarlijk kunnen verblijden in God, zullen spoedig reden hebben om zich grotelijks in Hem te verblijden. Als de blijdschap in de wereld afneemt en verwelkt, dan neemt de blijdschap in God toe en wint veld. Dit schijnende licht zal al meer en meer schijnen, want wat bedoeld wordt is, dat deze blijdschap volkomen zal worden. Zelfs de armen de behoeftigen onder de mensen, zullen zich verblijden in de Heilige Israëls en hun armoede behoeft hen niet te beroven van deze blijdschap, Habákuk 3:17, 18. En de zachtmoedige, de nederige, de geduldige zullen toenemen in deze blijdschap. De genade van de zachtmoedigheid zal zeer veel bijdragen om onze heilige blijdschap te doen toenemen.

4. De vijanden, die geducht waren, zullen gering, verachtelijk worden. Sanherib, de tiran, de verschrikkelijke, en zijn groot leger, die het land in zo'n ontsteltenis brachten, zullen een einde nemen, vers 30, hun zal de macht ontnomen worden om nog meer kwaad te doen. De macht van Satan, die ware tiran, zal verbroken worden door de overwegende invloed van het Evangelie van Christus, en zij, die met vrees des doods van de dienstbaarheid onderworpen waren van hem, die het geweld des doods had zullen verlost worden, Hebreeën 2:14, 15.

5. Dat de woede van de vervolgers tot bedaren zal worden gebracht, zodat degenen, voor wie zij kwellend zijn geweest, verlost zullen zijn van de vrees voor hen. Om de rust van Gods volk volkomen te maken, zal niet alleen de buitenlandse tiran vernietigd worden maar zullen ook de spotters in het eigen land uitgeroeid worden door Hiskia's reformatie. Diegenen zijn een gelukkig volk, die, als God hun overwinningen voorspoed geeft tegen hun verschrikkelijke vijanden uit het buitensland, er zich ijverig op toeleggen om ondeugd,

goddeloosheid en de geest van vervolging, deze gevaarlijke vijanden in het eigen land, tegen te gaan. Of, zij zullen verteerd en uitgeroeid worden door de oordelen Gods. Zij zullen uitgekozen worden om tot voorbeelden te worden gesteld. Of, zij zullen onmerkbaar wegteren, beschaamd gemaakt zijnde door de vervulling van de voorzeggingen, waarmee zij de spot gedreven hebben. Let op hetgeen de goddeloosheid was van deze spotters, om welke zij uitgeroeid zullen worden: zij zijn vervolgers geweest van Gods volk en van Zijn profeten, waarschijnlijk in het bijzonder van de profeet Jesaja, en daarom klaagt hij zo aandoenlijk over hen en hun listige boosaardigheid. Sommigen als aanbrengers en vervolgers, anderen als rechters, deden alles wat zij konden, om hem het leven te benemen of ten minste hem van zijn vrijheid te beroven.

En dit is zeer van toepassing op de overpriesters en de Farizeeën, die Christus en Zijn apostelen hebben vervolgd, en om die zonde zijn zij en hun volk van spotter verteerd en uitgeroeid.

- a. Zij bespotten de profeten en de ernstige belijders van de Godsdienst, zij minachtten hen en deden alles wat zij konden om verachting over hen te brengen, zij waren spotters en zaten in het gestoelte des spotters.
- b. Zij zochten gelegenheid tegen hen, door hun spionnen zien zij uit naar ongerechtigheid, of zij de hand kunnen leggen op iets, dat gezegd of gedaan werd, dat een ongerechtigheid genoemd kon worden. Of, zij zelf zien uit naar een gelegenheid om kwaad te doen, zoals Judas gedaan heeft om de Heere Jezus te verraden.
- c. Zij maakten gebruik tegen hen van iedere vergissing in hun spreken, van het minste of geringste, dat enigszins verkeerd was uitgedrukt, maakten zij een grond van beschuldiging. Zij maakten een mens, al was hij ook nog zo wijs en goed, ja al was hij een mens Gods, schuldig voor een woord, een verkeerd gekozen woord, of een misplaatst woord, al wisten zij ook heel goed dat het goed bedoeld was. Zij vitten op ieder woord, dat de profeten tot hen spraken bij wijze van vermaning, al was het ook nog zo onschuldig gesproken en zonder enige bedoeling om hen te beledigen. Aan hetgeen gezegd werd gaven zij de slechtste uitlegging en maakten er een misdaad van. Zij, die bedenken hoe licht wij allen er toe kunnen komen om onbedacht te spreken en ons te vergissen in het horen, of wat wij horen verkeerd op te vatten, zullen het zeer onrechtvaardig, zeer onbillijk vinden, om een mens schuldig te maken om een woord.
- d. Zij deden alles wat zij konden om hen, die getrouwelijk met hen handelden en hun fouten onder het oog brachten, in moeilijkheden te brengen. Hen, die hen bestraffen in de poort, aan wie door hun ambt als profeten, rechters of magistraten de plicht was opgelegd, om bestraffers te zijn en de mensen hun overtredingen te tonen haatten zij, zij legden hun strikken, zoals de Farizeeën hun handlangers uitzonden om onze Heiland in Zijn rede te verstrikken, Mattheüs 22:15, opdat zij iets zouden hebben om Hem ten laste te leggen, dat Hem gehaat kon maken bij het volk en onaangenaam aan de regering. Aldus hebben zij de profeten vervolgd, en het is ook voor de meest omzichtige schier onmogelijk om hun woorden met zoveel voorzichtigheid te kiezen en te plaatsen, dat zij aan deze strikken kunnen ontkomen. Zie hoe laag goddeloze mensen zijn, dat ze een wrok koesteren tegen hen, die uit welwillendheid voor hen hun ziel zoeken te redden van de dood, en zie hoe bestraffers beide moed nodig hebben om hun plicht te doen en voorzichtigheid om bij het doen van hun plicht de strik te vermijden.
- e. Zij verkeren het recht en willen geen eerlijk man zijn eerlijke zaak laten winnen, zij verdreven de rechtvaardige om een nietig ding, zij veroordelen hem, of doen uitspraak in zijn proces tegen hem, zonder dat er een bewijs of ook maar een schijn van bewijs tegen hem is. Zij zullen door allerlei slinkse streken iemands goeden naam wegnemen, hem in een vals daglicht stellen, zoals zij ook met onze Heiland gedaan hebben. Wij moeten het niet vreemd

vinden als wij de beste van de mensen aldus behandeld zien, de discipel is niet meer dan zijn Meester, maar wacht een weinig, en God zal niet slechts hun gerechtigheid voortbrengen, maar deze spotters verteren en uitroeien.

6. Jakob, die gebloed heeft om de smaad, en gebeefd heeft voor de dreigementen van zijn vijanden, zal nu bevrijd worden van zijn schande en zijn vrees, daar de smaad van hem weggenomen en deze dreigementen verijdeld zullen worden, vers 22. Daarom zegt de Heere, die Abraham verlost heeft, hem geroepen heeft uit Ur der Chaldeeën en hem aldus verlost heeft van de afgoderij van zijn vaders, en hem als een vuurbrand uit het vuur heeft gerukt. Hij, die Abraham verlost heeft uit zijn strikken en benauwdheden zal allen, die door het geloof zijn echt zaad zijn uit de hunne verlossen. Hij, die in de verlossing van Abraham Zijn zorg begon voor Zijn kerk, toen zij en haar Verlosser nog in zijn lenden waren, zal nu de zorg er voor niet van zich werpen. Omdat de vijanden van Zijn volk zo ijverig zijn beide om hen zwart te maken en hen te verschrikken, zal Hij voor het huis van Jakob verschijnen, en ze zullen niet beschaamd zijn, zoals zij geweest zijn, maar hun versmaders iets te antwoorden hebben, en hun aangezicht zal nu niet meer bleek worden, zij zullen moed grijpen en hun vijanden in het aangezicht zien zonder van kleur te veranderen, waartoe zij ook alle reden hebben, die de God Abrahams aan hun zijde hebben.

7. Jakob, die dacht dat zijn geslacht zou uitsterven, dat het erfdeel van de Godsdienst ervan weggenomen zou worden, zal de voldoening hebben om in opvolgende geslachten een talrijk nakroost aan God te zien gewijd, vers 23.

a. Hij zal zijn kinderen zien een talrijke menigte van gelovigen, een biddend volk, het geestelijk zaad van de gelovigen Abraham en de worstelende Jakob, Zijn pijlkoker vol hebbende van deze pijlen, zal hij niet beschaamd worden, maar spreken met de vijanden in de poort, Psalm 127:5. Christus zal niet beschaamd worden, Hoofdstuk 50:7, want Hij zal zaad zien, Hoofdstuk 53:10, Hij ziet enig zaad, en voorziet nog meer in het midden van hem, toestromende tot de kerk, en daar wonende.

b. Zijn kinderen zijn het werk van Gods handen, geformeerd zijnde door Hem, zijn zij geformeerd voor Hem, Zijner handen werk, en geschapen tot goede werken. Het is troostrijk voor oudere om te denken dat hun kinderen Gods schepselen zijn het werk van de handen van Zijn voorzienigheid. Maar het zal hun tot nog veel meer troost zijn, om hen Zijn nieuwe schepselen te zien het werk van de handen van Zijn genade.

c. Hij en zijn kinderen zullen de naam van God heiligen als hun God, als de heilige Jakobs, en zij de God Israëls vrezen en aanbidden. Dit wordt gesteld tegenover zijn beschaamd zijn en zijn bleek worden, als hij verlost is van zijn versmaadheden en zijn gevaren, dan zal hij niet zichzelf groot maken, maar hij zal de heilige Jakobs heiligen. Als God onze toestand aangenaam en gemakkelijk maakt, dan moeten wij er naar streven om Hem heerlijk te maken. Ouders en kinderen zijn dan in waarheid sieraden en vertroosting voor elkaar, als zij zich verenigen in het heiligen van Gods naam. Als ouders hun kinderen en kinderen zichzelf overgeven aan God, om Hem te zijn tot een naam en een lof, dan zal het woud spoedig tot een vruchtbaar veld worden.

HOOFDSTUK 30

1 Wee de kinderen, die afvallen, spreekt de HEERE, om een raadslog te maken, maar niet uit Mij, en om zich met een bedekking te bedekken, maar niet uit Mijn Geest, om zonde tot zonde te doen; 2 Die gaan, om af te trekken in Egypte, en vragen Mijn mond niet; om zich te sterken met de macht van Farao, en om hun toevlucht te nemen onder de schaduw van Egypte. 3 Want de sterkte van Farao zal ulieden tot schaamte zijn, en die toevlucht onder de schaduw van Egypte tot schande. 4 Wanneer zijn vorsten zullen geweest zijn tot Zoan, en zijn gezanten zullen gekomen zijn tot nabij Chanes; 5 Hij zal hen allen beschaamd maken door een volk, dat hun geen nut kan doen, noch tot hulp, noch tot voordeel, maar tot schande en ook tot smaadheid zijn zal. 6 De last der beesten, van het zuiden, naar het land des angstes, en der benauwdheid, van waar de sterke leeuw en de oude leeuw is, de basilisk en de vurige vliegende draak; hun goederen zullen zij voeren op de rug der veulens, en hun schatten op de bulten der kemelen, tot het volk, dat hun geen nut zal doen. 7 Want Egypte zal ijdelijk en te vergeefs helpen; daarom heb Ik hierover geroepen; Stilzitten zal hun sterkte zijn. 8 Nu dan, ga heen, schrijf voor hen op een tafel, en teken het in een boek, opdat het blijve tot de laatste dag, voor altoos, tot in eeuwigheid. 9 Want het is een weerspanning volk; het zijn leugenachtige kinderen; kinderen, die des HEEREN wet niet horen willen. 10 Die daar zeggen tot de ziens: Ziet niet; en tot de schouwers: Schouwt ons niet, wat recht is; spreekt tot ons zachte dingen, schouwt ons bedriegerijen. 11 Wijkt af van de weg, maakt u van de baan; laat de Heilige Israëls van ons ophouden! 12 Daarom, zo zegt de Heilige Israëls: Omdat gijlieden dit woord verwerpt, en vertrouwt op onderdrukking en verkeerdheid, en steunt daarop: 13 Daarom zal ulieden deze misdaad zijn gelijk een vallende scheur, uitwaarts gebogen in een hogen muur, welks breuk haastelijk in een ogenblik komen zal. 14 Ja, Hij zal ze verbreken, gelijk een pottenbakkerskruik verbroken wordt; in het brijzelen zal Hij niet verschonen; also dat van haar verbrijzeling niet een scherf zal gevonden worden, om vuur uit de haard te nemen, of om water te scheppen uit een gracht.

15 Want also zegt de Heere HEERE, de Heilige Israëls: Door wederkering en rust zoudt gijlieden behouden worden, in stilheid en in vertrouwen zou uw sterkte zijn; doch gij hebt niet gewild. 16 En gij zegt: Neen, maar op paarden zullen wij vlieden; daarom zult gij vlieden! En: Op snelle paarden zullen wij rijden; daarom zullen uw vervolgers ook snel zijn! 17 Een duizend van het schelden van enige, van het schelden van vijf zult gij allen vlieden; totdat gij overgelaten wordt, gelijk een mast op de top van een berg, en als een banier op een heuvel. 18 En daarom zal de Heere wachten, opdat Hij u genadig zij, en daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij Zich over ulieden ontferme, want de Heere is een God des gerichts; welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten. 19 Want het volk zal in Sion wonen, te Jeruzalem; gij zult ganselijk niet wenen; gewisselijk zal Hij u genadig zijn op de stem uws geroeps; zo haast Hij die horen zal, zal Hij u antwoorden. 20 de Heere zal ulieden wel brood der benauwdheid, en wateren der verdrukking geven; maar uw leraars zullen niet meer als met vleugelen wegvliegen, maar uw ogen zullen uw leraars zien; 21 En uw oren zullen horen het woord desgenen, die achter u is, zeggende: Dit is de weg, wandelt in denzelf; als gij zoudt afwijken ter rechter hand of ter linkerhand. 22 En gijlieden zult voor onrein houden het deksel uwer zilveren gesneden beelden, en het overtreksel uwer gouden gegoten beelden; gij zult ze wegwerpen gelijk een maanstondig kleed, en tot elk van die zeggen: Heen uit! 23 Dan zal Hij uw zaad, waarmee gij het land bezaaid hebt, regen geven, en brood van des lands inkomen, en hetzelfde zal vet en smoutig zijn; uw vee zal te dien dage in een wijde landouwe weiden. 24 En de ossen, en ezelveulens, die het land bouwen, zullen zuiver voeder eten, hetwelk verschud is met de werpschoffel en met de wan. 25 En er zullen op allen hogen berg, en op allen verhevenen heuvel beekjes en watervlieten zijn, in de dag der grote slachting, wanneer de torens vallen zullen. 26 En het licht der maan zal zijn als het licht der zon, en het licht der zon zal zevenvoudig zijn als het licht van zeven dagen; ten dage als de Heere de breuk Zijns volks zal verbinden, en de wonde, waarmee het geslagen is, genezen.

27 Ziet, de Naam des HEEREN komt van verre, Zijn toorn brandt, en de last is zwaar; Zijn lippen zijn vol gramschap, en Zijn tong, als een verterend vuur; 28 En Zijn adem is als een overlopende beek, die tot aan de hals toe raakt; om de heidenen te schudden met een schudding der ijdelheid, en als een misleidende toom in de kinnebakkens der volken. 29 Er zal een lofzang bij ulieden zijn, gelijk in de nacht, wanneer het feest geheilgd wordt; en blijdschap des harten, gelijk van een, die met pijpen wandelt, om te komen tot de berg des HEEREN, tot de Rotssteen van Israël. 30 En de Heere zal Zijn heerlijke stem doen horen, en de neerlating Zijns arms doen zien, met grimmigheid van toorn, en een vlam van verterend vuur, stralen, en een vloed, en hagelstenen. 31 Want door de stem des HEEREN

zal Assur te morzel geslagen worden, die met de roede sloeg. 32 En alwaar die gegrondveste staf doorgegaan zal zijn (op welken de Heere dien zal hebben doen rusten), daar zal men met trommelen en harpen zijn; want met bewegende bestrijdingen zal Hij tegen hen strijden. 33 Want Tofeth is van gisteren bereid; ja, hij is ook voor de koning bereid; Hij heeft hem diep en wijd gemaakt, het vuur en hout van zijn brandstapel is veel; de adem des HEEREN zal hem aansteken als een zwavelstroom. De profetie in dit hoofdstuk schijnt evenals die in het vorige betrekking te hebben op het naderend gevaar van Jeruzalem en de verwoesting van Juda door Sanheribs vijandelijke inval in het land.

Hier is:

I. De rechtmatige bestraffing van hen die in deze benauwdheid op de Egyptenaren vertrouwden voor hulp, en in allerijl hulp en bijstand uit Egypte wilden halen, vers 1 - 7.

II. Een verschrikkelijke bedreiging tegen hen die de goede raad in de wind sloegen, die God door Zijn profeten hun gaf tot rust van hun gemoed in deze benauwde donkere tijden hun verzekerende dat, wat er ook met anderen zou geschieden, het oordeel hen gewis zal achterhalen, vers 8 - 17.

III. Een genaderijke belofte aan hen die op God vertrouwden, dat zij niet slechts door de benauwdheid heen zullen komen maar dat zij gelukkige dagen zouden zien daarna, tijden van vreugde en van hervorming overvloedige middelen van genade en daarmee ook overvloed van uitwendige goede dingen met toenemende blijdschap en overwinningen, vers 18 - 26. Vele van deze beloften zijn toepasselijk op Evangeliegenade.

IV. Een profetie van de volkomen neerlaag en de algehele ondergang van het Assyrische leger, hetgeen een oorzaak zal zijn van grote vreugde, en een inleiding tot deze betere tijden vers 27 - 33.

Jesaja 30:1 - 7

Het was dikwijls zonde en de dwaasheid van het volk van de Joden, dat zij, als zij aangevallen werden door hun naburen aan de ene zijde, naar hulp uitzagen van hun naburen aan de andere zijde, in plaats van op te zien tot God en hun vertrouwen op Hem te stellen. Tegen Israël hebben zij de hulp ingeroepen van de Syriërs, 2 Kronieken 16:3. Tegen de Syriërs riepen zij de hulp in van de Assyriërs. 2 Koningen 16:7, tegen de Assyriërs roepen zij nu hier de hulp in van de Egyptenaren en Rabsaké werpt hun dit voor de voeten, 2 Koningen 18:21. Merk hier nu op:

I. Hoe deze hun zonde beschreven wordt, en wat er in was, dat God tergde en tot toorn verwekte. Toen zij zich in gevaar en benauwdheid zagen:

A. Wilden zij niet te rade gaan met God. Zij wilden hun eigen zin volgen, en God niet om raad vragen, hoewel zij het gereede en onfeilbare middel hadden om het te doen, door Urim of profeten. Zij waren zo overtuigd van de wijsheid van hun eigen maatregelen, dat zij het nodeloos vonden om het orakel te raadplegen. "Zij nemen raad onder elkaar, maar zij vragen Mij niet om raad en nog veel minder zouden zij een raad van Mij aannemen. Zij bedekken zich met een bedekking - zij dachten zich te beveiligen onder deze of die beschutting, welke dienen kon om hen te beschermen tegen het geweld van een storm, - Maar niet uit Mijn Geest," - niet zulk een, als God door Zijn Geest in de mond van de profeten, hun aanwees - en daarom zal die bedekking te kort blijken te wezen en een toevlucht van de leugenen."

B. Zij konden niet op God vertrouwen. Zij achtten het niet genoeg God aan hun zijde te hebben, noch hebben zij er zich het minst om bekommerd om Hem tot hun vriend te maken, maar zij versterkten zich met de macht van Farao, zij achtten dat hij een machtige bondgenoot was, en twijfelden niet of zij zouden met goed gevolg tegen de Assyriër kunnen strijden, indien hij aan hun zijde was. De schaduw van Egypte - en het was slechts een schaduw - was hun bedekking, waarin zij zich hulden.

II. Wat het kwaad was van deze zonde.

a. Het stempelde hen als afvallige kinderen, en als zodanig wordt hier een wee tegen hen uitgesproken, vers 1. Naar belijdenis waren zij Gods kinderen, maar dewijl zij niet op Hem vertrouwden, worden zij terecht gebrandmerkt als afvalligen, of rebellen, want als wij Gods voorzienigheid wantrouwen, dan wijken wij af van onze trouw aan Hem.

b. Zij doen zonde tot zonde. Het was zonde die benauwdheid over hen deed komen, en toen hebben zij, in plaats van zich te bekeren, van de overtredingen tegen de Heere nog meer gemaakt 2 Kronieken 28:22. En zij, die misbruik hebben gemaakt van Gods zegeningen door ze tot voedsel te maken voor hun lusten, maakten evenzo misbruik van hun beproevingen, door ze tot voorwendsel te maken van hun wantrouwen van God, en zo gingen zij van kwaad tot erger, voegden zonde tot zonde, en gelijk zij, die dit doen, hun eigen keten zwaarder maken, zo is het rechtvaardig in God om hun plagen wonderlijk te maken. Hetgeen dit nu nog verzwaarde, was:

A. Dat zij zoveel moeite deden om de Egyptenaren aan hun zijde te krijgen, zij gaan om af te trekken in Egypte, reizen heen en weer om er een voordelige weg heen te vinden, maar zij vragen Mijn mond niet, bekommeren er zich niet om of God dit al of niet zou goedkeuren en toestaan.

B. Dat zij daar zo grote onkosten voor maakten, vers 6. Zij beladen de beesten van het zuiden (paarden die gehaald waren uit Egypte, dat ten zuiden van Judea lag) met hun schatten, daar zij waanden - zoals gewoonlijk het geval is met mensen, die in angst zijn - dat zij overal veiliger zouden zijn dan waar zij waren. Of zij zonden hun schatten daarheen, om er Farao's hovelingen mee om te kopen om hun belangen te dienen, of als soldij voor hun leger. God zou hen gratis geholpen hebben, maar als zij hulp willen hebben van de Egyptenaren, dan moeten zij haar duur betalen, en daartoe schijnen zij bereid te zijn. De schatten die aldus besteed worden, zullen weinig voordeel opleveren. Zij voerden hun goederen naar Egypte door een land, (aldus kan het gelezen worden) van angst en benauwdheid, de "grote en vreeslijke woestijn die tussen Kanaän en Egypte lag, waar de vurige slangen en scorpioenen zijn," Deuteronomium 8:15. Zij wilden het wagen om door deze gevaarlijke woestijn heen te gaan, en hun bezittingen naar Egypte te brengen. Of, het kan bedoeld zijn van Egypte zelf, dat voor Israël een diensthuis was geweest, en daarom een land van angst en van de benauwdheid wordt genoemd, en waar zeer veel roofdieren en venijnige dieren gevonden werden. Zie in welke gevaren de mensen zich begeven, die God verlaten, en aan welke gevaren zij zich blootstellen in hun vleselijk vertrouwen op mensen, en hun verwachtingen van het schepsel.

III. Wat er de gevolgen van zijn zullen.

A. De Egyptenaren zullen hun gezanten ontvangen, vriendelijk tot hen spreken, en zich bereid tonen om met hen te onderhandelen vers 4. Zijn vorsten zullen geweest zijn te Zoan aan Farao's hof aldaar, en zij hebben een audiëntie gehad bij de koning, om hen aan te moedigen, om op zijn vriendschap te rekenen, en op de hulp, die hij hen zenden zou. Maar

B. Zij zullen niet beantwoorden aan hun verwachtingen, zij konden hun van geen nut of voordeel zijn, vers 5. Want God zegt: het volk zal hun geen nut doen, vers 6, en ieder schepsel is datgene voor ons, - en niets meer - wat Hij het voor ons doet zijn, hetzij dat de troepen, waarvan zij hen zouden voorzien, niet bijtijds op de been gebracht konden worden, of dat zij, toen zij aangewezen waren, niet geschikt bleken te zijn voor de dienst, en zij geen van hun beproefde, ervaren troepen voor deze expeditie wilden afstaan, of dat de mars zolang was, dat zij niet konden aankomen op het ogenblik, dat er behoefte aan hen was, of de Egyptenaren zouden niet van harte voor Israël zijn meer om de ene of andere reden heimelijk de Assyriërs

zijn toegedaan, Egypte zal ijdelijk en tevergeefs helpen, vers 7. Zij zullen hinderen en schade doen in plaats van te helpen. En daarom:

C. Zullen zij, die nu zo verzot zijn op de Egyptenaren, zich ten laatste over hen schamen, over hen en over al hun verwachtingen van en hun betrouwen op hen, vers 3, De sterkte van Farao, die ulieder roem was, zal ulieden tot schaamte zijn. Al uw naburen zullen u uw dwaasheid verwijten van er op vertrouwd te hebben, en gij zult het u ook zelf verwijten. En de schaduw van Egypte, het land, dat schaduwachtig is, Hoofdstuk 18:1, dat uw vertrouwen was zal ulieden tot schande zijn, het zal u niet slechts teleurstellen en de oorzaak zijn van uw schande, maar het zal al uw andere steunselen verzwakken, en een oorzaak van onheil voor u wezen." Later dreigt God het verderf van Egypte om deze zaak, omdat zij trouweloos met Israël hadden gehandeld, omdat zij hun een gebroken rietstaf geweest zijn, Ezechiël 29:6, 7. De vorsten en gezanten van Israël, die zo sterk aandrongen op een verbond met hen, zullen, als zij zich onder hen zullen bevinden, zoveel van hun zwakheid of liever van hun laagheid zien, dat zij allen beschaamd zullen zijn wegens een volk dat hun geen nut kan doen, noch hun tot hulp noch tot voordeel kan zijn, maar tot schande en ook tot smaadheid zijn zal, vers 5. Zij, die vertrouwen op God, op Zijn macht, Zijn voorzienigheid en belofte, zullen nooit beschaamd worden in hun hoop. maar zij, die in enigerlei schepsel vertrouwen stellen, zullen het vroeg of laat een schande en smaadheid voor hen bevinden. God is waarachtig en kan vertrouwd worden, maar alle mensen zijn leugenachtig en moeten gewantrouwd worden. De Schepper is een Rots der eeuwen, het schepsel is een gebroken rietstaf. Wij kunnen van de mens niet te weinig verwachten en niet te veel van God.

IV. De toepassing van dit alles, vers 7. "Daarom heb ik hierover, over dit plan van hen - geroepen, Ik heb het verkondigd, opdat allen er kennis van zouden nemen, ik heb er op aangedrongen als iemand, die in ernst is. Stilzitten zal hun sterkte zijn, stilzitten in nederig vertrouwen op God en Zijn goedheid en in kalme onderworpenheid aan Zijn willen zich niet beroeren door allerlei pogingen om van dit of dat schepsel hulp te verkrijgen." Als wij in de dag van de benauwdheid stilzitten, rustig hopen en wachtende op het heil des Heeren, en alleen van geoorloofde regelmatige middelen gebruik maken tot onze behoudenis dan zal dit de sterkte zijn van onze ziel, beide tot dienen en tot lijden, en dan zal de kracht Gods ons ten dienste doen zijn. Wij verzwakken ons en brengen God er toe om zich van ons terug te trekken, als wij vlees tot onze arm stellen, want dan wijkt ons hart van de Heere af. Als wij ons vermoeid hebben door hulp te zoeken bij schepselen, dan zullen wij bevinden dat het beste middel om ons te verkwikken daarin bestaat, dat wij rusten in de Schepper: hier ben ik, Hij doe met mij wat goed is in Zijn ogen.

Jesaja 30:8 - 17

I. De inleiding is zeer indrukwekkend: de profeet moet dit niet alleen prediken, hij moet het ook schrijven, vers 8, het schrijven op een tafel om opgehangen te worden voor het publiek, hij moet het zorgvuldig optekenen, niet op los papier, dat verloren of gescheurd kan worden, maar in een boek, om bewaard te blijven voor het nageslacht, in perpetuum rei memoriam - tot een blijvend getuigenis tegen dit boze geslacht, laat het blijven, niet slechts tot de eerstvolgende eeuwen, maar voor altijd, zolang de wereld bestaan zal, en dat zal het want het boek van de Schrift zal ongetwijfeld tot aan het eind van de tijd bestaan blijven en gelezen worden. Laat het geschreven worden:

1. Om de mensen te beschamen van de tegenwoordige tijd, die het niet wilden horen en ter harte nemen, toen het werd gesproken, laat het geschreven worden, opdat het niet verloren ga, hun kinderen kunnen er hun voordeel mee doen, al willen zij zelf het niet.

2. Om God te rechtvaardigen in het oordeel dat Hij over hen ging brengen, de mensen zullen in verzoeking zijn om te denken dat Hij te hard voor hen is geweest en al te streng tenzij zij weten hoe zeer slecht zij waren, en hoe tergend, en welke zachte middelen God beproefd heeft, eer Hij het tot dit uiterste gebracht heeft.

3. Ter waarschuwing van anderen, om niet te doen zoals zij gedaan hebben, opdat het hun niet zal gaan zoals het met hen gegaan is. Het is bestemd tot vermaning van hen, die op de verst afgelegen plaatsen zijn en in de verste toekomst leven. "Voor hen, over wie het einde van de eeuwen gekomen is," I Korinthe 10:11. Het moet van nut zijn voor Gods dienstknechten, niet alleen om te prediken, maar om te schrijven, want hetgeen geschreven is, blijft.

II. Het karakter, de hoedanigheid, die aan de slechte Joden wordt toegeschreven, is zeer treurig. Als hij hen in hun eigen kleuren wil schilderen, dan moet hij dit van hen schrijven (en wij zijn er zeker van, dat hij geen vals getuigenis tegen hen aflegt, noch hen slechter voorstelt dan zij waren, want het oordeel Gods is naar waarheid), dat het een weerspannig volk is, vers 9. De Joden waren - voor zover wij weten - het enig belijdend volk, dat God toen had in de wereld, en toch waren velen van hen weerspannig.

1. Zij waren weerspannig tegen hun eigen overtuiging en hun eigen verbond, want zij zijn leugenachtige kinderen, die wat zij zeggen niet gestand doen, die veel beloven, veel goeds en schoons beloven, maar het niet nakomen. Toen Hij hen in een verbond met zich opnam, zei Hij van hen: zij zijn immers Mijn volk, kinderen, die niet liegen, Hoofdstuk 63:8, maar zij zijn gebleken anders te zijn.

2. Zij waren weerspannig tegen het Goddelijk gezag, zij zijn kinderen, die des Heeren wet niet willen horen noch er acht op willen slaan, maar hun eigen zin willen doen, al is het ook dat hun zin lijnrecht staat tegenover Gods wil.

III. De beschuldiging, die tegen hen wordt ingebracht, is zeer zwaar, en het vonnis, dat over hen geveld wordt, verschrikkelijk. Twee dingen worden hun hier ten laste gelegd, en wegens beide wordt hun oordeel uitgesproken, en het is een vreeslijk oordeel.

1. Zij verboden de profeten om in de naam Gods tot hen te spreken en getrouwelijk met hen te handelen. Deze hun zonde wordt beschreven in vers 10, 11. Zij hebben zich zo heftig gesteld tegen - de profeten, om hun het prediken te beletten, of ten minste om getrouw met hen te handelen in hun prediking, zij hebben hen zo bespot, hen zo uit het veld geslagen, dat zij feitelijk tot de zieners zeiden: ziet niet. Zij hadden het licht, maar hadden de duisternis liever. Het was hun voorrecht dat er zieners onder hen waren, maar zij deden wat zij konden om hun de ogen uit te steken, dat er profeten onder hen waren, maar zij deden wat zij konden om hun de mond te snoeren, want zij plaagden hen door hun boze wegen en handelingen, Openbaring 11:10. Zij, die aan Godvruchtige leraren het zwijgen opleggen en een goede prediking afkeuren en tegenwerken, worden terecht geacht weerspannigen te zijn tegen de Heere, en dus worden zij ook terecht aldus genoemd. Zie wat het was in de prediking van de profeten, waarmee zij zich bezwaard achtten:

A. De profeten wezen hen op hun fouten en gebreken, en waarschuwden hen voor ellende en gevaar door de zonde, en dat konden zij niet dragen of dulden. Zij moeten zachte dingen tot hen spreken, moeten hen vleien in hun zonden en zeggen dat zij wal handelden, en dat er geen kwaad, geen gevaar was in hun wijze van leven. Laat iets nog zo recht en waar zijn, als het niet zacht is, dan willen zij er niet van horen. Maar als het overeenkomt met de goede mening, die zij van zichzelf hebben, en hen daarin zal bevestigen al is zij ook nog zo onjuist, en al

worden zij daardoor ook nog zo bedrogen en misleid, dan willen zij dat het hun geprofeteerd zal worden. Zij die begeren bedrogen te worden, verdienen bedrogen te worden.

B. De profeten hielden hen tegen op hun zondige wegen, en stelden zich op hun weg, zoals de engel zich op Bileams weg had gesteld, met het uitgetogen zwaard van Gods toorn in hun hand, zodat zij er niet zonder verschrikking op konden voortgaan. En dit namen zij hun hoogst kwalijk, als zij gemelijk voortgingen op de weg van hun eigen hart dan zeiden zij tot de profeten: "Wijkt af van de weg, maakt u van de baan! Wat doet gij op onze weg? Kunt gij ons niet met rust laten, niet laten doen wat wij willen?" Diegenen hebben er hun hart ten volle toe gezet om kwaad te doen, die aan hun getrouwe waarschuwers zeggen, dat zij hun uit de weg moeten blijven. "Houd gij op, waarom zouden zij u slaan?" 2 Kronieken 25:16.

C. De profeten spraken hun voortdurend van de Heilige Israëls, wezen hen er op welk een vijand Hij is van de zonde en hoe streng Hij zal afrekenen met de zondaren, en zij konden het niet dragen, om daarvan te horen. Beide de zaak zelf en de uitdrukking ervan waren te ernstig voor hen, en daarom: als de profeten tot hen willen spreken, dan is het hun beding dat zij God niet de Heilige Israëls zullen noemen want Gods heiligheid is de hoedanigheid, die goddelozen het meest vrezen. Laat ons niet meer lastig gevallen worden met die statige inleiding tot uw vrijpostige toespraken. Diegenen hebben reden om te vrezen dat zij zullen omkomen in hun zonden, die het niet kunnen dragen om ervan weggeschrikt te worden. Wat nu is het oordeel, dat hierom over hen wordt uitgesproken? Wij hebben het in vers 12, 13.

Merk op:

A. Wie het is, die uitspraak over hen doet. Zo zegt de Heilige Israëls. Van deze titel van God, waar zij inzonderheid bezwaar tegen hadden, maakt de profeet gebruik. Getrouwe leraren zullen er zich niet van laten weerhouden om zulke uitdrukkingen te gebruiken, die geschikt zijn om zondaars te doen ontwaken, al mishagen zij hen ook. Wij moeten de mensen zeggen dat God de Heilige Israëls is, en aldus zullen zij Hem bevinden te zijn, of zij het willen horen of niet willen horen.

B. Wat de grond is van het oordeel, omdat zij dit woord verwerpen, hetzij in het algemeen: ieder woord, dat de profeten tot hen spraken, of in het bijzonder: dit woord, dat van God spreekt als de Heilige Israëls, dit verwerpen zij, en willen het noch tot hun vreze maken, om er ontzag voor te hebben, noch tot hun hope, om er enigerlei vertrouwen in te hebben, maar veeleer dan iets verplicht te willen zijn aan de Heilige Israëls zullen vertrouwen op onderdrukking en verkeerdheid, op de rijkdom, die zij verkregen hebben, en de invloed, die zij verworven hebben door liet en geweld, of op de zondige methoden, die zij aanwendden voor hun eigen veiligheid in tegenspraak met God en Zijn wil. Op deze steunen zij, en daarom zullen zij terecht vallen.

C. Wat het oordeel is, dat over hen wordt uitgesproken, deze misdaad zal ulieden zijn gelijk een vallende scheur. Dit uw vertrouwen zal zijn als een huis dat op het zand gebouwd is, dat vallen zal in de storm, en de bouwer onder het puin ervan zal begraven. Uw verwerpen van dit woord van God, waarop gij had kunnen bouwen, zal al het overige, waarop gij vertrouwt, als een uitwaarts gebogen muur maken, die, als er enig gewicht op wordt gelegd, naar beneden komt, ja, die dikwijls onder zijn eigen gewicht wegzinkt." Het verderf, dat zij hierdoor over zichzelf zullen brengen, zal zijn: Ten eerste. Een plotseling verderf, de verbreking zal plotseling geschieden, in een ogenblik, en wanneer zij het niet verwachten, waardoor het nog zoveel te verschrikkelijker zal zijn, en wanneer zij er niet op voorbereid en niet op gewapend zijn en daardoor zal het nog te meer noodlottig zijn. Ten tweede. Het zal een algeheel verderf zijn, algemeen en onherstelbaar. "Gij en al uw gebouwen zult niet alleen zwak zijn, als het leem van de pottenbakker, Hoofdstuk 29:16, maar verbrijzeld zoals het vat van de pottenbakker." Hij, die de ijzeren scepter heeft, zal het verbreken, Psalm 2:9, en Hij zal het niet sparen, niet in zorg zijn om er enig deel van heel te houden. Maar als het eens verbroken

is, zodat het opgeschikt is geworden voor het gebruik, laat het dan maar geheel verbrijzeld worden, zodat er geen scherp van overblijft, groot genoeg om er een weinig vuur of water mee op te nemen, twee zaken, die wij dagelijks nodig hebben, en die arme lieden gewoonlijk in een stuk van een gebroken kruik halen. Zij zullen zijn niet slechts als "een ingebogen wand," Psalm 62:4, maar als een gebroken kan of glas, dat nergens toe deugt, en ook nooit meer heel gemaakt kan worden.

2. Zij sloegen geen acht op de vriendelijke aanwijzing, die God hun gaf, niet slechts hoe zij zich konden beveiligen, maar ook hoe zij tot kalmte en gerustheid konden komen. Zij wilden hun eigen weg gaan, vers 15 - 17.

Merk op:

A. De methode, die God hun aanwees om redding en sterkte te verkrijgen. De God, die hen kende en wist wat goed en geschikt voor hen was en die hun welzijn begeerde, gaf hun dit voorschrift, en het wordt ons allen aanbevolen.

a. Willen wij behoed worden voor het kwaad van elke ramp, behoed worden tegen de verzoeking ervan, en beveiligd worden tegen de vloek ervan, die er het enige kwaad van zijn? Het moet wezen in wederkering en rust, in wederkering tot God, en in Hem te rusten als onze rust. Laat ons wederkeren van onze boze wegen, waarop wij zijn afgeweken, en rusten, ons stellen op de weg van God en onze plicht, dat is het middel om gered te worden. Keert terug van dit plan om af te gaan naar Egypte, en berust in de wil van God, en dan kunt gij het gerust aan Hem overlaten om voor uw veiligheid te zorgen. In wederkering, in een grondige bekering van uw hart een grondige reformatie van uw leven en in rust, een volkomen onderworpenheid van uw ziel aan God, en een welgevallen aan Hem zult gij behouden worden.

b. Willen wij gesterkt worden om te kunnen doen wat van ons geëist wordt, en te dragen wat ons wordt opgelegd. Het moet wezen in stilheid en in vertrouwen, wij moeten ons hart, ons gemoed kalm en bedaard houden in een voortdurend steunen en bebouwen op God, op Zijn macht en Zijn goedheid, wij moeten tot onszelf inkeren met een heilige kalmte, alle heftige en onstuimige hartstochten bedwingende, en de vrede in ons binnenste bewaren. En wij moeten op God vertrouwen met een heilige overtuiging dat Hij kan doen wat Hij wil, en doen zal wat het beste is voor Zijn volk. En dit zal onze sterkte wezen. het zal ons bezielen met zo'n heilige kloekmoedigheid, dat het ons met kalmte en gerustheid zal heenhelpen door al de moeilijkheden, die wij ontmoeten.

B. De minachting, die zij betoonden voor dit voorschrift, zij wilden Gods raad niet aannemen, hoewel hij zo tot hun welzijn was. En rechtvaardig zullen zij aan hun ziekte sterven, die God niet tot hun geneesmeester willen aannemen. Wij zijn gewis vijanden van onszelf, indien wij Hem niet onderworpen willen zijn. Zij wilden van de voorgeschreven methode niet eens de proef nemen, edoch gij hebt niet gewild. Gij zegt, vers 16, nee, wij zullen niet stilzitten, maar op paarden zullen we vlieden, op snelle paarden zullen Wij rijden, wij zullen ons hierheen spoeden en daarheen om buitenlandse hulp te halen. Zij denken wijzer te zijn dan God, en beter te weten wat goed voor hen is dan Hij. Toen Sanherib al de vaste steden van Juda innam, wilden deze weerspannige kinderen zich niet laten bewegen om stil te ziften en geduldig te wachten op Gods verschijnen voor hen, zoals Hij ten laatste zo wonderbaarlijk voor hen verscheen is, maar wilden liever zelf voor hun veiligheid zorgen, en hierdoor hebben zij zich nog aan zoveel te meer gevaar blootgesteld.

C. Het vonnis, hetwelk dieswege over hen wordt uitgesproken. Hun zonde zal hun straf wezen. "Gij wilt vlieden, en daarom zult gij vlieden, gij wilt spoed maken, en daarom zullen

zij die u vervolgen spoed maken." De honden zullen het hardst hem al blaffende nalopen, die het snelste rijdt. De overwinnaars beschermen hen, die stilzaten, maar vervolgden hen, die zochten te ontkomen, en zo werd dat zelfde plan, door hetwelk zij dachten behoudenis te verkrijgen, rechtvaardig hun verderf, en die het schuldigst waren, leden het meest. Er is voorzeggd, vers 17,

a. Dat zij gemakkelijk afgesneden zullen worden, zij zullen door hun eigen angsten zo ontmoedigd zijn, nog vermeerderd door hun vlucht, dat een van de vijanden van hen zal verslaan, en vijf een geheel leger op de vlucht zal drijven, Deuteronomium 32:30.

b. Dat zij algemeen afgesneden zullen worden, en er slechts hier en daar een zal ontkomen, alleen in een eenzame plaats, overgelaten als een toonbeeld, als een mast, of een baken op een hoge berg, een waarschuwend voorbeeld voor anderen om zulke zondige maatregelen en zulk vleselijk vertrouwen te vermijden.

Jesaja 30:18 - 26

De slotwoorden van de vorige paragraaf: gij zult overgelaten worden gelijk een mast, of een baken, op de top van een berg, worden door sommigen opgevat als een belofte, dat een overblijfsel van hen behouden zal worden als gedenktekenen van Gods genade. De profeet zegt hun hier welke goede tijden er op deze rampen zullen volgen, of, de eerste woorden van deze paragraaf kunnen gelezen worden als een tegenstelling: Evenwel, in weerwil hiervan zal de Heere wachten, opdat Hij u genadig zij. De profeet, aangetoond hebbende dat zij, die Egypte tot hun vertrouwen gesteld hebben, er zich over zullen schamen, loont hier nu aan dat zij, die stilzaten en alleen God tot hun vertrouwen gesteld hebben, er de vertroosting van zullen smaken. Het is een reden tot vertroosting voor het volk van God als de tijden zeer slecht zijn dat alles nog wel zal wezen, wel met hen, die God vrezen, als wij tot de goddelozen zeggen: Het zal u kwalijk gaan.

I. God zal hun genadig zijn en zich over hen ontfermen, dat is de grond van alle goed. Indien wij gunst vinden bij God en Hij ons genadig is, dan zullen wij vertroosting hebben, vertroost worden naar de tijd, dat wij verdrukt zijn geweest.

1. "Hij zal wachten om genadig te zijn, vers 18, Hij zal wachten totdat gij tot Hem weerkeert en Zijn aangezicht zoekt, en dan zal Hij gereed en bereid zijn om u tegemoet te komen met genade. Hij zal wachten om het op de beste en geschiktste tijd te doen, wanneer het het meest zal strekken tot Zijn eer en heerlijkheid en het u op het aangenaamst zal verrassen. Hij zal u voortdurend volgen met Zijn gunst, en geen gelegenheid laten voorbijgaan om u genadig te zijn."

2. "Hij zal zich opwekken om u te verlossen, Hij zal verhoogd worden, Hij zal ontwaken uit Zijn heilige woning", Zacharia 2:13, opdat Hij met meer dan gewone tekenen van machten goedheid voor u zal verschijnen en aldus zal Hij verhoogd worden, Hij zal Zijn naam verheerlijken, dat is het wat Hij op het oog heeft in Zijn genadig zijn aan Zijn volk." 3. Hij zal zeer genadig zijn, vers 19, en dat wel in antwoord op het gebed, hetgeen Zijn vriendelijkheid dubbel vriendelijk maakt. "Hij zal u genadig zijn op de stem uws geroeps, de stem van uw nood, als die het dringendst is, de stem van uw gebed, als dit het vurigst is, als Hij die hoort, is er niets meer nodig, zo haast Hij die horen zal, op het eerste woord, zal Hij u antwoorden en zeggen: hier ben Ik." In het bijzonder:

A. Zij, die gestoord waren in het bezit van hun goederen, zullen er weer in het rustige bezit van komen. Als het gevaar voorbij is, zal het volk in Sion wonen te Jeruzalem, zoals Zij plachten, zij zullen veilig wonen, vrij van de vrees van kwaad.

B. Zij, die geheel in tranen waren, zullen reden hebben om zich te verblijden, en ze zullen niet meer wenen, en zij, die in Sion de heilige stad wonen, zullen daar genoeg vinden om de tranen van hun ogen af te wissen. Dit nu is gegrond op twee grote waarheden:

a. Dat de Heere een God van het gericht is, Hij is beide wijs en rechtvaardig in al de beschikkingen van Zijn voorzienigheid, getrouw aan Zijn woord en teder voor Zijn volk. Als Hij Zijn kinderen kastijdt, dan "doet Hij het met mate", Jeremia 10:24, met matiging en voorzichtigheid, wetende wat maaksel zij zijn. Wij denken dat we ons gerust kunnen verlaten op een man van oordeel en billijkheid, en zullen wij dan onze weg niet overgeven aan de God des gericht's?

b. Dat derhalve al degenen welgelukzalig zijn die Hem verwachten, die niet slechts tot Hem komen met hun gebeden, maar met hope op Hem wachten, die geen onwettige middelen willen aanwenden om zich uit hun benauwdheden te redden, of hun verlossing vooruitlopen, maar geduldig wachten op Gods verschijnen voor hen op Zijn eigen wijze en op Zijn eigen tijd. Omdat God oneindig wijs is, zijn diegenen in waarheid welgelukzalig, die zich aan Hem overgeven, aan Hem toevertrouwen.

II. Zij zullen niet wederom het gebrek kennen aan de middelen van de genade, vers 20, 21. Hier:

1. Wordt verondersteld dat zij, nadat deze verlossing voor hen gewrocht is, in benauwdheid en moeilijkheden kunnen komen. Er was beloofd, vers 19, dat zij niet meer zullen wenen en dat God hun genadig zou zijn, en toch wordt hier als iets stelligs aangenomen, dat God hun "brood van de benauwdheid en wateren van de verdrukking zou kunnen geven, gevangeniskost", I Koningen 22:27, grove en armoedige spijs, waarmee de armen zich voeden. Als de ene benauwdheid voorbij is, dan weten wij niet hoe spoedig zij door een andere gevolgd zal worden, en wij kunnen delen in de gunst van God en zulke vertroosting, als genoegzaam zijn om het wenen te verbieden, en ons toch brood van de benauwdheid te eten gegeven worden en wateren van de verdrukking te drinken worden gegeven. Laat ons daarom over liefde en haat niet oordelen naar hetgeen voor ons is.

2. Er is beloofd dat hun ogen hun leraars zullen zien, dat zij getrouwe leraars zullen hebben, en dat zij een hart zullen hebben om hen te achten, en dat zij hen niet gering zullen achten, zoals zij plachten te doen, en dan zullen zij verzoend zijn met het brood van de benauwdheid en de wateren van de verdrukking. Het was een bekend gezegde onder de oude Puriteinen: Bruin brood en het Evangelie zijn een gezonde kost. Een hongersnood van brood is niet zo'n grote ramp als een hongersnood van het Woord Gods. Amos 8:11, 12. Het schijnt dat hun leraars naar een hoek gedrongen of weggezonden waren, vers 20, (waarschijnlijk genoodzaakt waren onder de regering van Achab om zich in veiligheid te stellen) maar zo zal het niet langer wezen. Veritas non quaerit angulos - De waarheid zoekt geen hoeken op om er zich in te verbergen, maar de leraren van de waarheid kunnen soms genoodzaakt zijn om een schuilplaats te zoeken in een hoek, en het gaat slecht met de kerk als dit het geval is, als de vrouw met haar kroon van twaalf sterren naar de woestijn moet vluchten, Openbaring 12:6 als de profeten bij vijftigen verborgen worden in een spelonk, 1 Koningen 18:4. Maar God zal een tijd vinden, wanneer Hij de leraars weer uit hun hoeken zal roepen en hen weer in hun plechtige vergaderingen zal plaatsen, die hun eigen leraars zullen zien, en "de ogen van allen in de synagogen op hen geslagen zijn," Lukas 4:20. En het zal hun zoveel aangenamer zijn vanwege het bedwang, waaronder zij geweest zijn, zoals licht uit de duisternis, zoals leven uit de doden. Voor allen, die God en hun eigen ziel liefhebben, is deze terugkeer van getrouwe leraars uit hun hoeken, inzonderheid met een belofte dat zij niet weer naar de hoeken gedreven zullen worden, het aangenaamste deel van iedere verlossing, er is genoeg

vertroosting en lieflijkheid in, om zelfs het brood van de benauwdheid en de wateren van de beproeving te verzoeten. Maar dit is nog niet alles, er is beloofd dat zij het voordeel zouden hebben niet alleen van een openbare bediening van de Godsdienst, maar ook van persoonlijke vermaning en raadgeving, vers 21. "Uw oren zullen horen een woord achter u naroevende, zoals iemand een reiziger naroept, die hij ziet afdwalen van de weg." Merk op:

A. Vanwaar dit woord komen zal, van achter u van iemand, die gij niet ziet, maar die u ziet. "Uwe ogen zien uw leraars, maar deze leraar is buiten uw gezicht, het is uw eigen geweten, dat nu door de genade Gods opgewekt zal zijn om zijn ambt te vervullen zijn dienst te verrichten."

B. Wat het woord zal zijn. "Dit is de weg, wandelt daarop. Als gij in twijfel zijt, dan zal uw geweten u leiden op de weg van uw plicht, als gij onverschillig zijt en beuzelt, dan zal het geweten u opwekken om voort te gaan op de weg." Gelijk God zich niet onbetuigd heeft gelaten, zo heeft Hij ons niet zonder gidsen gelaten, om ons de weg te wijzen.

C. Het tijdige van dit woord, het zal komen als gij zoudt afwijken ter rechter - of ter linkerhand. Wij zijn er zeer onderhevig aan om af te dwalen van onze weg, er zijn wendingen aan beide zijden, en die krommingen van de weg schijnen zo begaanbaar en zijn zo druk bezocht, dat zij gemakkelijk voor de rechte weg gehouden kunnen worden, er zijn dwalingen aan de rechter - en aan de linkerzijde, uitersten aan beide zijden van de deugd, de verzoeker is druk in de weer om ons op bijpaden te lokken. Dan is het gelukkig als wij door de bijzondere raad van een getrouw leraar of vriend, of door de bestraffing van het geweten, of het twisten van Gods Geest op de rechte weg gehouden worden, en er voor bewaard worden om de verkeerde weg op te gaan.

D. De voorspoed van dit woord: "Het zal niet slechts gesproken worden, maar uw oren zullen het horen, terwijl God tevoren eenmaal gesproken heeft, ja tweemaal, en gij er niet op hebt gelet, Job 33:14, nu zult gij aandachtig luisteren naar deze geheimenissvolle fluisteringen, en ze met een gehoorzaam oor horen." Als God ons niet slechts het woord, maar ook het horende oor geeft, niet alleen de middelen van de genade geeft, maar ook een hart om van die middelen een goed gebruik te maken, dan hebben we reden om te zeggen: Hij is ons zeer genadig, en reden om te hopen dat ook nog verder genade voor ons is weggelegd.

III. Zij zullen genezen zijn van hun afgoderij, zij zullen twisten met hun afgoden en nooit meer met hen verzoend worden, vers 22. De verlossingen, die God voor hen zal werken zullen hen er van overtuigen, dat het hun belang is zowel als hun plicht om Hem alleen te dienen, en zij zullen erkennen dat, gelijk hun benauwdheid over hen gekomen was wegens hun afgoderij, zij van hen weggenomen werd op voorwaarden, dat zij er niet toe zouden terugkeren. Dit is ook de goede uitwerking van hun zien van hun leraars, en van hun horen van het woord achter hen, hierdoor zal blijken dat de genademiddelen, die zij bezitten, hun goeddoen, dat zij met hun troetelzonde zullen breken.

Merk op:

1. Hoe verzot zij vroeger op hun afgoden geweest zijn in de dagen van hun afval, van afgodendienaars wordt gezegd, dat zij "razen naar verschrikkelijke afgoden, Jeremia 50:38, zij zijn er verzot op, zij hadden zilveren gesneden beelden en gouden gegoten beelden, en hoewel goud geen verguldsel behoeft, hadden zij er toch overtrekselen voor en versierselen er aan, zij spaarden geen kosten om hun afgoden te eren.

2. Hoe verstandig razend (als ik zo eens spreken mag) zij nu op hun afgoden waren, welk een heiligen toorn zij tegen hen koesterden ten dage van hun berouw en hun bekering. Ze hebben hun beelden niet alleen verlaagd, maar ze geschonden, ontsierd, ze niet slechts ontsierd maar verontreinigd, zij hebben er niet alleen de gestalte van bedorven, maar in heilige woede er

tegen ontstoken, hebben zij het goud en zilver, waarvan zij gemaakt waren, weggeworpen, hoewel het van waarde was en tot betere doeleinden kon aangewend worden. Zij konden het niet van zich verkrijgen om er enigerlei vat ter ere van te maken. De rijke gewaden, waarmee deze beelden bekleed waren, wierpen zij weg als vuil goed, hetwelk hen, die het aanraken, onrein maakt tot aan de avond, Leviticus 15:23. Aan allen, die waarlijk boetvaardig zijn, is de zonde zeer hatelijk geworden, zij walgen er van, en vanwege haar walgen zij van zichzelf, zij werpen het op de mesthoop die er de geschiktste plaats voor is, ja naar het kruis, want zij kruisigen hun vlees, hun geroep er tegen is: Kruisig het! kruisig het! Zij zeggen tot hetzelfde Abi hinc in malam rem - Ga van mij uit! Zij zijn vast besloten het nooit weer te herbergen. Alle gelegenheid tot zondigen doen zij zo ver mogelijk van zich weg, en alle verzoeken er toe, al zijn zij ook als een rechter oog of een rechterhand, en betuigen er tegen zoals Efraïm, Hoséa 14:9. Wat "heb ik meer met de afgoden te doen!" Dit is waarschijnlijk in veel afzonderlijke personen vervuld geworden, die door de verlossing van Sanheribs leger van de dwarsheid van hun afgoderij genezen waren, en van haar aflieten. Het werd vervuld in de massa van het joodse volk, na hun terugkeer uit de Babylonische gevangenschap, want van die tijd af hebben zij de afgoden altijd verafschuwde, en het wordt dagelijks vervuld in de bekering van zielen door de kracht van de Goddelijke genade van geestelijke afgoderij tot de vreze en liefde van God. Zij, die zich bij de Heere voegen, moeten afstand doen van iedere zonde, en tot haar zeggen: Ga van mij uit!

IV. God zal hun overvloed geven van alle goede dingen, als Hij hun hun leraars geeft, en zij hem hun hart geven, zodat zij beginnen het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid te zoeken, dan "zullen alle andere dingen hun toegeworpen worden", Mattheüs 6:33. En als het volk er toe gebracht wordt om God te loven, dan "geeft de aarde haar gewas, en God onze God zal ons zegenen," Psalm 67:6, 7. Zo volgt hier: "Als gij uw afgoden verzaakt zult hebben, dan zal God uw zaad, waarmee gij het land bezaaid hebt, regen geven," vers 23. Als wij tot God weerkeren in de weg van de plicht, dan zal Hij ons tegenkomen met Zijn gunsten.

1. God zal u regen geven voor het zaad, dat gij zaait, juist op de tijd wanneer het er behoefte aan heeft, en niet meer.

Merk op: Hoe de vlijt van de mensen en Gods zegen samenwerken voor het goede, dat wij genieten met betrekking tot het tegenwoordige leven. Gij zult het land bezaaien, dat is uw deel, uw werk en dan zal God het zaad regen geven, dat is Zijn deel, Zijn werk. Zo is het met geestelijke vrucht: wij moeten moeite doen aan ons hart, en dan op God wachten voor Zijn genade.

2. Het gewas van de aarde zal rijk en goed zijn, alles zal het beste wezen van zijn soort, het zal vet en smoutig zijn, zeer vet en zeer goed: vet en overvloedig, zo lezen wij het, goed en genoeg ervan. Uw land zal in waarheid Kanaän zijn, het is dit op zeer merkwaardige wijze geweest na Sanheribs neerlaag, door de bijzondere zegen van God, Hoofdstuk 37. Aldus heeft God de verliezen willen vergoeden, die zij door die verwoesting geleden hebben.

3. Niet slechts het bouwland, maar ook de weidevelden zullen merkwaardig vruchtbaar zijn. Uw vee zal te die dage in een wijde landouw weiden, zij die grazen, zullen genoeg ruimte hebben, en de ossen en ezelsveulens, die voor het werk gehouden worden om het land te bebouwen, en beter gevoed moeten worden vanwege hun arbeiden, zullen zuiver voer hebben, het koren zal hun niet, als gewoonlijk in het kaf gegeven worden, om het langer te laten duren, maar goed, zuiver koren, voor menselijk gebruik, daar het met de wan gewend is, het redeloze vee zal delen in de overvloed, dit is ook betamelijk, want het zucht onder de last van de vloek, die de zonde van de mensen over de aarde gebracht heeft.

4. Zelfs de toppen van de bergen, die onvruchtbaar plachten te zijn, zullen zo goed bevochtigd worden door de regen des hemels dat er beekjes en waterstromen zullen zijn, die vandaar afvloeien naar de dalen, vers 25, en dat wel in de dag van de grote slachting, die door de engel aangericht zal worden in het legerkamp van de Assyriërs, wanneer de torens en batterijen, die zij hadden opgericht voor de belegering van Jeruzalem, het leger verslagen zijnde, zullen vallen. Waarschijnlijk is dit naar de letter vervuld geworden, en dat terzelfder tijd, dat dit leger verslagen en gedood werd, deze overvloedige regens gevallen zijn in goedertierenheid jegens het land.

V. De uitwerking van dit alles zal buitengewone vertroosting en blijdschap zijn voor het volk van God, vers 6. Licht, dat is kennis, zal toenemen, vermeerderd worden, als de profetieën vervuld zijn, zullen zij ten volle begrepen worden, of liever, het zegevierend juichen zal toenemen. Het licht van de blijdschap, dat voor de oprechten gezaaid is, zal nu uitspruiten met een grote vermeerdering, het licht van de maan zal even schitterend en sterk worden als dat van de zon, en dat van de zon zal naar gelijke evenredigheid toenemen, en wezen als het licht van zeven dagen, iedereen zal veel blijmoediger en veel aangenamer schijnen te zijn dan gewoonlijk. Er zal een hoge springvloed van vreugde zijn in Juda en Jeruzalem bij gelegenheid van de ondergang van het Assyrische leger, als de Heere de breuk van Zijn volk zal verbinden, hen er niet alleen voor behoedt om nog verder gewond te worden, maar de wonden heelt, die hun door de vijandelijke inval toegebracht waren, en hun verliezen vergoed. De grote benauwdheid, die over hen was gekomen, hun wanhoop aan hulp, en de plotselinge redding zullen hun blijdschap grotelijks vermeerderen. Dit wordt door velen toegepast op het licht, dat door het Evangelie in de wereld gebracht werd aan hen, die in duisternis waren gezeten, en het licht des Ouden Testaments even ver overtrof, als het licht van de zon dat van de maan overtreft, en genezing verkondigde aan hen, die gebroken van hart zijn, en het verbinden van hun wonden.

Jesaja 30:27 - 33

Deze verschrikkelijke voorzegging van het verderf van het Assyrische leger is, hoewel dreigend voor de Assyriërs, een deel van de belofte aan Israël van God, dat God niet slechts de Assyriërs zal straffen voor het kwaad, dat zij gedaan hebben aan Israël van God, maar hen zal beletten om het nogmaals te doen, daar Hij er hun de macht toe zal ontnemen. En deze voorzegging, die weldra in vervulling zal gaan, zal de voorgaande beloften, die in de laatste dagen vervuld zullen worden, bevestigen en bekrachtigen. Hier is:

I. God Almachtig toornig, en in Zijn toorn uitgaande tegen de Assyriërs, Hij wordt hier ingeleid in al de kracht en de verschrikking van Zijn toorn, vers 27. De naam van JEHOWAH, die de Assyriërs minachtten en op een afstand gesteld hadden, alsof zij buiten zijn bereik waren en Hij hun geen kwaad kon doen: zie, hij komt van verre, een bode komt in de naam des Heeren zo ver, als van de hemel neer de aarde, hij is een bode des toorns, brandende van toorn. Gods lippen zijn vol gramschap wegens de lastering van Rabsaké, die Israëls God op één lijn stelde met de goden van de heidenen, Zijn tong is als een verterend vuur, want Hij kan Zijn trotse vijanden ten verderve spreken, zelfs Zijn adem komt met evenveel kracht als "een overlopende beek," en daarmee zal Hij de goddelozen doden, Hoofdstuk 11:4. Hij smoort Zijn toorn niet, zoals de mensen hun toorn inhouden of smoren, als hij of zonder oorzaak of machteloos is, maar Hij zal Zijn heerlijke stem doen horen, als Hij de oorlog verklaart aan een vijand, die Hem trotseert, vers 30, Hij zal Zijn gramschap, de grimmigheid Zijns toorns de hoogste mate van Zijn toorn, doen zien, die toorn zal wezen als de vlam van een verterend vuur, dat alles voor zich heen wegdrijft en verteert, met bliksemen

en een hagelstorm, welke allen ontzaglijke natuurverschijnselen zijn, en daarom uitdrukkingen zijn van de verschrikking van de almachtige God van de natuur.

II. De voltrekking van dit vonnis door de engel des Heeren. De mensen zijn dikwijls toornig en kunnen dan slechts dreigen en hoge woorden spreken, maar als God Zijn heerlijke stem doet horen, dan zal dat niet alles zijn, het zal daar niet bij blijven, dan zal Hij ook de nederlating van Zijn arm doen zien, vers 30. De werkingen van Zijn voorzienigheid zullen de bedreigingen van Zijn woord volvoeren, zij die "de verhoging van Zijn hand" niet wilden zien Hoofdstuk 26:1 - 1, zullen de nederlating van Zijn arm gevoelen en tot hun koste gewaarworden dat de last ervan zwaar is, vers 27, zo zwaar, dat zij hem niet kunnen dragen, noch er bestand onder kunnen blijven, maar er onvermijdelijk onder moeten verzinken en verpletterd worden. Wie kent de sterkte van Zijn toorn, of stelt zich voor wat een beledigd God doen kan? Vijf dingen worden hier bereid voor de voltrekking van het vonnis.

1. Hier is een overlopende beek, die reiken zal tot aan de hals toe, de gehele massa van het leger zal overstelpen, alleen Sanherib, het hoofd van dat leger, zal boven water blijven, en aan die slag ontkomen, daar hij voor een anderen slag bewaard blijft, die hem zal treffen in het huis van Nisroch, zijn god. Het Assyrische leger was voor Juda als een overlopende beek geweest, reikende tot aan de hals toe, Hoofdstuk 8:7, 8, en nu zal de adem van Gods toorn dit voor dat leger zijn.

2. Hier is een zeef van de ijdelheid, waarmee God de heidenen zal ziften, of wannen, vers 28, uit welke het Assyrische leger was samengesteld. De grote God kan de volken ziften, want zij zijn allen voor Hem als stofjes aan de weegschaal, Hij zal hen ziften, niet om er sommigen uit te vergaderen, die behouden zullen worden, maar om hen tegen elkaar te schudden, hen in ontsteltenis te doen komen en hen allen weg te schudden ten laatste, want het is een zeef van de ijdelheid (die niets terughoudt) waarmee zij geschud worden, en zij worden bevonden een en al kaf te zijn.

3. Hier is een toom, die God in hun kinnebakken heeft, om hen te bedwingen en te weerhouden van het kwaad te doen, dat zij zouden doen, en hen te noodzaken om tegen hun wil Zijn doeleinden te dienen, Hoofdstuk 10:7. Inzonderheid van Sanherib zegt God, Hoofdstuk 37:29, dat Hij Zijn haak in zijn neus zal leggen en Zijn gebit in zijn lippen. Het is een misleidende toom, een toom, die hen doet dwalen, hen dwingende om methodes te volgen, die hen en hun belangen gewis ten verderve zullen wezen. God leidt Zijn volk door een woord op de rechte weg, vers 21, maar met een toom voort Hij Zijn vijanden regelrecht ten verderve. 4 Hier is een roede en een staf, namelijk de stem des Heeren, Zijn woord, bevel gevende hieromtrent, waarmee de Assyriër te morzel geslagen zal worden, vers 31. De Assyriër is zelf een roede geweest in Gods hand, ter kastijding van Zijn volk, en hij had hen geslagen Hoofdstuk 10:5. Dat was een voorbijgaande roede, maar tegen de Assyriër zal een gegrondveste staf uitgaan, die een gestadigen slag zal geven, hem zo goed treffen, dat er een indruk of litteken door zal komen op hem. Het is een staf met een grondslag, gegrond op hetgeen de vijanden verdienen en op Gods vastbesloten raad, Hoofdstuk 10:23, en daarom is er geen ontkomen aan, kan hij er zich niet buiten het bereik van stellen, hij zal doorgaan door iedere plaats waar een Assyriër gevonden wordt, en de Heere zal hem op hem leggen en op hem doen rusten, vers 32. Zodanig is de rampzalige toestand van hen, die volharden in hun vijandschap tegen God: de toorn Gods blijft op hen.

5. Hier is Tofeth voor hen verordineerd en bereid, vers 33. Het dal van de zoon van Hinnom nabij Jeruzalem, werd Tofeth genoemd. Men onderstelt dat vele Assyrische regimenten in dat

dal gelegerd waren en aldaar door de verderfengel gedood werden, of wel de lichamen van hen, die aldus gedood waren, zijn aldaar verbrand geworden. Hiskia had onlangs en van gisteren - zo luidt de uitdrukking - het verordineerd, dat is: zeggen sommigen - hij had het ontdaan van de beelden, die erin opgericht waren, ter welker eer zij hun kinderen verbrandden, en aldus werd het bereid om de vergaarbak te zijn van de dode lichamen van hun vijanden, voor de koning van Assyrië, voor zijn leger is het bereid en er is brandstof genoeg, bereid om hen allen te verbranden, en zij zullen verteerd worden, even plotseling en volkomen, alsof het vuur onderhouden werd door een aanhoudende stroom van zwavel, want zodanig zal de adem des Heeren, Zijn woord en Zijn toorn er voor zijn. Gelijk nu de profeet in de voorgaande beloften onmerkbaar, als het ware, overgaat tot de beloften van Evangeliegenade en vertroosting, zo wijst hij hier in de bedreiging van de ondergang van Sanheribs leger op de finale en eeuwige verwoesting van alle onboetvaardige zondaars. Onze Heiland noemt de toekomstige rampzaligheid van de veroordeelden Gehenna, in toespeling op het dal van Hinnom, hetgeen enige ondersteuning geeft aan de toepassing hiervan op die rampzaligheid evenals ook aan dat hetwelk in de Openbaring zo dikwijls de poel wordt benoemd, die daar brandt van puur en sulfur. Deze wordt gezegd vanouds bereid te zijn voor de duivel en Zijn engelen, voor de grootste van de zondaren, de hoogmoedigsten en die denken aan niemand verantwoordelijk te zijn voor hetgeen zij zeggen en doen, namelijk voor koningen is hij bereid. Hij is diep en wijd, ruim genoeg om de wereld van de goddelozen in zich op te nemen, het vuur en hout van zijn brandstapel is veel. Gods toorn is het vuur, en de zondaars maken zichzelf tot brandstof er voor, en de adem des Heeren - de kracht van Zijn toorn - steekt het aan en zal het altijd brandende houden. Zie Hoofdstuk 66:24. En daarom: zijt beroerd en zondigt niet.

III. De grote vreugde, welke hierdoor veroorzaakt zal worden aan het volk van God, de val van de Assyriër is de triomf van Jeruzalem vers 29. Er zal een lofzang bij ulieden zijn, gelijk in de nacht, een psalm des lofs, zoals die zij bezongen, die des nachts in het huis des Heeren staan, en zingen tot eer van Hem, die psalmen geeft in de nacht. Het zal geen lied van ijdele vrolijkheid zijn, maar een heilig lied, zoals dat hetwelk gezongen werd, wanneer het feest geheiligd werd, op een ernstige, Godsdienstige wijze. Onze blijdschap over de val van de vijanden van de kerk moet een heilige blijdschap zijn, blijdschap des harten, geluk van een, die met pijpen wandelt, zoals de zonen van de profeten deden als zij profeteerden, 1 Samuel 10:5, "om te komen tot de Heere des Heeren," en er de lof te zingen "van de rotssteen Israëls." Ja in elke plaats, waar de Goddelijke wraak de Assyriërs vervolgt, ze vallen niet slechts onbetreurd, maar al hun naburen zullen hun val vieren met trommelen en harpen, verheugd om te zien hoe God met bewegende bestrijdingen tegen hen strijdt, om hen uit de wereld weg te schudden, vers 32, want als de goddelozen omkomen, dan is er gejuich, en het is met een bijzondere voldoening, dat wijze en Godvruchtige mensen het verderf zien van hen, die gelijk de Assyriërs onbeschaamd en hovaardig God hebben getrotseerd, en over geheel het mensdom getriomfeerd hebben.

HOOFDSTUK 31

1 Wee dengen, die in Egypte om hulp aftrekken, en steunen op paarden, en vertrouwen op wagenen, omdat er vele zijn, en op ruiters, omdat die zeer machtig zijn; en zien niet op de Heilige Israëls, en zoeken de Heere niet. 2 Nochtans is Hij ook wijs, en Hij doet het kwaad komen, en trekt Zijn woorden niet terug; maar Hij zal Zich opmaken tegen het huis der boosdoeners, en tegen de hulp dergenen, die ongerechtigheid werken. 3 Want de Egyptenaren zijn mensen, en geen God, en hun paarden zijn vlees, en geen geest; en de Heere zal Zijn hand uitstrekken, dat de helper struikelen zal, en die geholpen wordt, zal neervallen, en zij zullen al tezamen te niet komen. 4 Want alzo heeft de Heere tot mij gezegd: Gelijk als een leeuw, en een jonge leeuw over zijn roof brult, wanneer ook een volle menigte der herderen samengeroepen wordt tegen hem, verschrikt hij voor hun stem niet, en vernedert zich niet vanwege hun veelheid; alzo zal de Heere der heirscharen neerdalen, om te strijden voor de berg Sions en voor haar heuvel. 5 Gelijk vliegende vogelen, alzo zal de Heere der heirscharen Jeruzalem beschutten, beschuttende zal Hij haar ook verlossen, doorgaande zal Hij haar ook uithelpen. 6 Bekeert u tot Hem, van Denwelken de kinderen Israëls diep afgeweken zijn. 7 Want te dien dage zullen zij verwerpen, een ieder zijn zilveren afgoden en zijn gouden afgoden, welke u uw handen tot zonde gemaakt hadden; 8 En Assur zal vallen door het zwaard, niet eens mans, en het zwaard, niet eens mensen, zal hem verteren; en hij zal voor het zwaard vlieden, en zijn jongelingen zullen versmelten. 9 En hij zal van vreze doorgaan naar zijn rotssteen, en zijn vorsten zullen voor de banier verschrikken, spreekt de HEERE, die te Sion vuur, en te Jeruzalem een oven heeft.

Dit hoofdstuk is een kort begrip van het vorige, de hoofden ervan zijn tamelijk gelijk aan elkaar. Hier is:

- I. Een wee over hen, die bij de inval van het Assyrische leger op de Egyptenaren vertrouwden voor hulp, en niet op God, vers 1 - 3.
- II. De verzekering die hun gegeven is, dat God in die tijd van gevaar en benauwdheid zorg zou dragen voor Jeruzalem, vers 4, 5.
- III. Een oproep tot bekering en reformatie, vers 6, 7.
- IV. Een voorzegging van de val van het Assyrische leger, en de verschrikking, die hierdoor over de Assyrischen koning komen zal, vers 8, 9.

Jesaja 31:1 - 5

Dit is het laatste van de vier hoofdstukken, die beginnen met "Wee" en het zijn allen weeën over de zondaars, die onder het belijdend volk van God gevonden werden - over de dronkaards van Efraïm, Hoofdstuk 28:1, over Ariël, Hoofdstuk 29:1, over de kinderen, die afvallen, Hoofdstuk 30:1, en hier over hen die in Egypte om help aftrekken, want 's mensens betrekking tot de kerk zal hen niet beveiligen tegen het Goddelijk "Wee!" indien zij leven in minachting van de Goddelijke wetten.

Merk op:

- I. Wat de zonde was, die hier bestraft wordt, vers 1.

1. Hun vergoden van de Egyptenaren, en dat zij hun het hof maakten, alsof dat volk welgelukzalig was, hetwelk de Egyptenaren tot vrienden en bondgenoten had. In iedere verlegenheid trekken zij af in Egypte om hulp, alsof de aanbidders van valse goden meer invloed hadden in de hemel en meer waarschijnlijk voorspoed zouden hebben op aarde, dan de dienstknechten van de levende en ware God. Wat hen aanlokt in Egypte is, dat de Egyptenaren veel wagens hebben om er hen van te voorzien, benevens paarden en ruiters, die sterk en machtig waren, en als zij een goede krijgsmacht vandaar in hun dienst konden krijgen, dan zouden zij zich wel in staat achten om de koning van Assyrië en zijn talrijk leger het hoofd te bieden. Aan hun koningen was het verboden om de paarden en wagenen te vermenigvuldigen, en hun was de dwaasheid voor ogen gehouden om er op te vertrouwen, Psalm 20:8, maar zij denken wijzer te Zijn dan hun Bijbel.

2. Dat zij de God Israëls veronachtzaamden: zij zien niet op de Heilige Israëls, zij behandelen Hem alsof het niet van de moeite waard was om van Hem nota te nemen in deze benauwdheid, zij gaan met Hem niet te rade, zoeken Zijn gunst niet, bekommeren er zich niet om om Hem tot hun vriend te maken.

II. De grove ongerijmdheid en dwaasheid van deze zonde.

1. Zij verachtzaamden een, die zij, zo zij niet op Hem wilden vertrouwen, reden hadden te vrezen. Zij zoeken de Heere niet, wenden zich niet tot Hem, nochtans is Hij ook wijs, vers 2. Zij doen moeite om de Egyptenaren in een verbond met hen te krijgen, omdat zij de naam hebben van een wijs volk te zijn, en is dan God niet ook wijs? En zou de oneindige wijsheid, als zij aan hun zijde is, hun niet van oneindig meer nut en voordeel zijn dan al de staatkunde van Egypte? Zij geven zich wel moeite om af te trekken in Egypte, een vervelende en vermoeiende reis, terwijl zij betere raad en betere hulp hadden kunnen krijgen door op te zien naar de hemel, en het niet hebben gewild. Daar als zij Gods wijsheid niet willen inroepen om voor hen te handelen, dan zullen zij bevinden dat zij tegen hen handelt. Hij is wijs, te wijs om door hen verschalkt te kunnen worden, en Hij zal kwaad brengen over hen, die Hem aldus beledigen. Hij zal Zijn woorden niet terugtrekken, zoals de mensen, (omdat zij wispelturig en dwaas zijn) maar Hij zal zich opmaken tegen het huis van de boosdoeners, deze kuiperij van hen, die aftrekken in Egypte. God zal tegen hen verschijnen tot hun beschaming, overeenkomstig het woord, dat Hij gesproken heeft, en Hij zal de hulp, die zij van de werkers van de ongerechtigheid denken te verkrijgen, tegenstaan. Sommigen denken dat de Egyptenaren het tot een van de voorwaarden hebben gesteld, waarop zij in verbond met hen wilden komen, dat zij de goden van Egypte zouden aanbidden, en dat zij er in toegestemd, hebben en dat zij daarom beide boosdoeners en werkers van de ongerechtigheid worden genoemd.

2. Zij vertrouwden op degenen, die niet in staat waren hen te helpen, en van wie dit spoedig zou blijken, vers 3. Laat hen weten dat de Egyptenaren, op wie zij zeer steunden en vertrouwden, "mensen zijn en geen god." Gelijk het goed is voor de mensen, om te weten dat "wij slechts mensen zijn," Psalm 9:21, zo is het ook goed voor ons om te bedenken dat zij, die wij liefhebben en op wie wij vertrouwen slechts mensen zijn. Zonder God kunnen zij dus niets doen, niets tegen Hem, niets in vergelijking met Hem. Zij zijn mensen, en dus wispelturig en dwaas, veranderlijk en sterfelijk, heden hier, morgen voorbijgegaan, zij zijn mensen, laat ons dus geen goden van hen maken, door hen tot onze hoop en ons vertrouwen te stellen, en datgene van hen te verwachten, hetwelk alleen in God gevonden wordt, zij zijn geen god, zij kunnen niet doen voor ons wat God voor ons doen kan en doen zal, zo wij op Hem betrouwen. Laat ons dan Hem niet veronachtzamen, om hen te zoeken, laat ons de rots van de eeuwen niet verlaten voor gebroken rietstaven, noch de fontein van levende wateren voor gebroken waterbakken. De Egyptenaren hebben inderdaad paarden, die zeer sterk zijn, maar zij zijn vlees en geen geest, en daarom, sterk als zij zijn, kunnen zij toch vermoeid worden door een langdurige tocht, en daarom ondienstig worden, of zij kunnen in een veldslag gewond en gedood worden, en hun berijders overreden laten worden. Iedereen weet dat de Egyptenaars geen god zijn, en dat paarden geen geest zijn, maar zij, die hulp van hen verwachten, bedenken het niet, want anders zouden zij niet zo'n groot vertrouwen in hen stellen. Zondaren kunnen van dwaasheid overtuigd worden door de duidelijkste blijkbaarste waarheden, die zij niet kunnen ontkennen, maar niet willen geloven.

3. Zij zullen gewis ten verderve gaan met de Egyptenaren, op wie zij vertrouwden, vers 3. Zo de Heere slechts Zijn hand uitstrekt, hoe gemakkelijk, hoe krachtadig zal Hij hun vertrouwen op Egypte beschaamd doen uitkomen, en de Egyptenaren beschaamd maken over de

aanmoediging, die zij hun gegeven hebben om op hen te vertrouwen, want de helper en die geholpen wordt zullen tezamen vallen, en hun wederzijds verbond zal blijken hun gezamenlijk verderf te zijn. Met de Egyptenaren zal weldra afgerekend worden, zoals blijkt uit "de last van Egypte," Hoofdstuk 19, en dan zullen zij, die tot hen gevloeden zijn, om bij hen hulp n een schuilplaats te vinden, met hen vallen, want er is geen ontkomen aan de oordelen Gods, het kwaad vervolgt de zondaren, en het is rechtvaardig in God, om dat schepsel tot een gesel voor ons te maken, waarvan wij een afgod hebben gemaakt.

4. Zij namen Gods werk uit Zijn handen, zij wendden groten ijver voor om Jeruzalem te beschermen en te bewaren door een verbond met Egypte aan te raden, en als anderen zich niet konden verenigen met hun maatregelen, dan pleitten zij op de plicht van zelfbehoud, en trokken zelf af in Egypte. Nu zegt de profeet hun hier dat Jeruzalem behouden zal worden zonder hulp van Egypte, en dat zij, die daar blijven, veilig zullen zijn, maar dat zij, die naar Egypte gevloeden zijn, ten verderve zullen gaan. Jeruzalem was onder Gods bescherming, en dus was het niet nodig haar onder de bescherming te stellen van Egypte, maar een werkelijk wantrouwen in Gods algenoegzaamheid is op de bodem van al ons zondig afwijken van Hem naar het schepsel. De profeet zegt hun dat hij dit uit Gods eigen mond had gehoord, want alzo heeft de Heere tot mij gezegd, wij kunnen er staat op maken.

a. Dat God verschijnen zal tegen Jeruzalems vijanden met de stoutmoedigheid van een leeuw over zijn roof, vers 4. Als de leeuw uitgaat om zijn prooi te grijpen, gaan een menigte van herders tegen hem uit (want het betaamt naburen om elkaar te helpen, als personen of bezittingen in gevaar zijn). Deze herders durven niet in de nabijheid van de leeuw komen, al wat zij doen kunnen is een groot gedruis te maken, en daarmee denken zij hem weg te verschrikken en te verjagen. Maar slaat hij er acht op? Neen, hij verschrikt niet voor hun stem noch vernedert hij zich in zo verre, om er in het minst door bewogen worden, hetzij om van zijn prooi af te laten, of om meer haast te maken de hij andere doen zou om haar te grijpen. Alzo zal de Heere der heirscharen neerdalen om te strijden voor de berg Sion met zulk een onbewogen, onversaagde vastberadenheid, die door geen tegenstand bewogen kan worden, en Hij zal even gemakkelijk en onweerstaanbaar het Assyrische leger verdoen, als een leeuw een lam in stukken scheurt. Wie er ook tegen God verschijnen, zij zijn slechts als een troep van arme, eenvoudige herders, die schreeuwen tegen een leeuw, die het versmaadt om notitie van hen te nemen, of ook maar om er zijn tred om te verhaasten. Voorwaar, zij die zo'n beschermer hebben behoeven niet af te trekken in Egypte om hulp te verkrijgen.

b. Dat God voor Jeruzalems vrienden zal verschijnen met de tederheid van een vogel voor zijn jongen. God was bereid om Jeruzalem te vergaderen, zoals een hen haar kuikens vergadert onder haar vleugelen, Mattheüs 23:37, maar zij, die op de Egyptenaren vertrouwden, wilden niet. Gelijk vogels, die met alle mogelijke spoed naar hun nesten vliegen, als zij ze aangevallen zien, en met tedere bezorgdheid boven hun nesten fladderen, om hun jongen te beschermen en de aanvallers te verjagen, met zulk teder mededogen en liefde zal de Heere der heirscharen Jeruzalem verdedigen. "Gelijk een arend zijn jongen opwekt, als zij in gevaar zijn, ze neemt en draagt op zijn vleugels," zo heeft de Heere Israël uitgevoerd uit Egypte, Deuteronomium 32:11, 12, en Hij heeft nu nog dezelfde tedere zorg over hen, die Hij toen over hen gehad heeft, zodat zij niet weer om een schuilplaats naar Egypte behoeven te vlieden. Beschuttende zal Hij haar ook verlossen, Hij zal haar zo verdedigen, dat Hij haar veiligheid zal verzekeren en bestendigen haar niet verdedigen voor een wijle, om haar tenslotte toch te verlaten, maar haar zo verdedigen, dat zij niet in des vijands handen zal vallen, "Ik zal deze stad beschermen, om die te verlossen," Hoofdstuk 37:35, "doorgaande zal Hij haar ook uithelpen, het woord voor doorgaande" is in die zin alleen hier gebruikt en in

Exodus 12:12, 23, 27, betreffende des verderfengels voorbijgaan van de huizen van de Israëlieten, toen hij al de eerstgeborenen van de Egyptenaren sloeg, naar welke gebeurtenis hier verwezen wordt, het Assyrische leger moest verslagen worden door een verderfengel, die Jeruzalem voorbij zou gaan, hoewel zij verdiende verwoest te worden, en alleen tegen de belegeraars zijn zwaard zou trekken. Zij zullen door de pestilentie gedood worden, maar geen van de belegerden zal door de besmetting worden aangetast. Aldus zal Hij wederom de huizen Zijns volks voorbijgaan en ze beveiligen.

Jesaja 31:6 - 9

Dit verklaart de voorgaande verlossing van Jeruzalem, zij zal geschikt worden gemaakt om verlost te worden, en dan zal de verlossing voor haar gewrocht worden, want naar die methode verlost God.

I. Jeruzalem zal hervormd worden, en aldus zal zij verlost worden van haar vijanden binnen haar muren, vers 6, 7. Hier is:

1. Een genaderijke roeping tot bekering. Dit was de stem des Heeren, roepende in de stad, de stem van de roede, de stem des zwaards, en de stem van de profeten, verklarende het oordeel. Bekeer u, o bekeert u nu van uw boze wegen, tot God, keert terug tot uw trouw aan Hem, van wie de kinderen Israëls diep zijn afgeweken, van wie gij, o kinderen Israëls, zijt afgeweken." Hij herinnert hen aan hun geboorte en afkomst, dat zij kinderen Israëls waren en dus onder de grootst mogelijke verplichting waren aan de God Israëls, als een verzwering van hun afwijken van Hem, en als een aanmoediging aan hen om tot Hem weer te keren. Zij zijn afkerige kinderen geweest, maar toch kinderen, laat hen dus terugkeren, dan zullen hun afkeringen genezen worden, Zij zijn diep afgeweken, met grote behendigheid, naar zij dachten, "de afwijkers zijn diep," Hoséa 5:2, maar het zal blijken dat zij gevaarlijk zijn afgeweken, de smet van hun zonde is diep ingedrongen in hun natuur, en kan er niet gemakkelijk uit verwijderd worden, zoals de zwartheid van de Moorman, zij "hebben zich zeer diep verdorven," Hoséa 9:9, zij zijn diep gezonken in ellende, en kunnen zich niet gemakkelijk herstellen, en daarom is het nodig, dat gij u haast om tot God weer te keren.

2. Een genaderijke belofte van de goede voorspoed van deze roeping, vers 7. Te dien dage zullen zo wegwerpen, een ieder zijn afgoden, in gehoorzaamheid aan Hiskia's bevelen hetgeen, totdat zij verschrikt waren door de inval van de Assyriërs, velen geweigerd hadden te doen. Het is een gelukkige schrik en angst die ons wegschrikt van onze zonden. Het zei een algemene hervorming zijn, een ieder zal zijn eigen afgoden wegwerpen, zal met deze beginnen eer hij het onderneemt om de afgoden van anderen te vernietigen, hetgeen niet nodig zal zijn als iedereen zichzelf hervormt. Het zal een grondige hervorming zijn, want zij zullen aflaten van hun afgoderij, hun troetelzonde van de zilveren afgoden en de gouden afgoden, de afgoden, waar zij het meest op verzot zijn. Velen maken een afgod van hun goud en hun zilver, en door de liefde daarvoor worden zij getrokken en er toe gebracht om van God af te wijken, meer zij, die zich tot God wenden, werpen die liefde weg uit hun hart, en zullen bereid zijn er van te scheiden als God hen er toe roept. Het zal een hervorming zijn naar een recht beginsel, een beginsel van Godsvrucht en staatkunde, zij zullen de afgoden wegwerpen, omdat zij hun tot zonde waren, een oorzaak en aanleiding tot zonde. daarom willen zij niets met hen te doen hebben hoewel zij het werk hunner eigen handen geweest zijn, en zij er deswege een bijzondere genegenheid voor koesterden.

Zonde is het werk van onze eigen handen, maar door in haar te werken, hebben wij ons eigen verderf gewerkt, en daarom moeten wij het wegwerpen, en diegenen zijn er op verbazingwekkende wijze aan gehecht, die er niet toe bewogen kunnen worden om het weg te werpen, terwijl zij zien dat, zo zij het niet wegwerpen, zij zelf weggeworpen zullen worden.

Sommigen houden dit slechts voor een voorzegging dat zij, die op afgoden vertrouwen, deze in toorn zullen wegwerpen, als zij zien dat zij hun van generlei nut of dienst zijn. Maar het komt zo nauwkeurig overeen met Hoofdstuk 30:22, dat ik het veeleer houd voor een belofte van een oprechte reformatie.

II. Jeruzalems belegeraars zullen verslagen worden, en aldus zal zij bevrijd worden van de vijanden rondom haar muren. waarvoor door het eerste de weg bereid is. Als een volk terugkeert tot God, dan kunnen zij het aan Hem overlaten om hun zaak te bepleiten en voor te staan tegen hun vijanden. Dan als zij hun afgoden weggeworpen hebben, dan zal Assur vallen, vers 8, 9.

1. Het leger van de Assyriërs zal dood op de plaats worden uitgestrekt, niet door het zwaard van een man, een sterke man noch door het zwaard van een mens, van een geringe zwakke man, noch van enig mens, wie dan ook, hij zij Israëliet of Egyptenaar, niet krachtdadig door het zwaard van een sterke man, noch listiglijk door het zwaard van een geringe man, maar door het zwaard van een engel, die met meer kracht slaat dan een sterk man, maar toch meer stil en in het verborgen dan een gering man, door het zwaard des Heeren, en Zijn macht en toorn in de hand van de engel, aldus zullen de jongelingen van het leger versmelten, verslagen worden, cijnsbaar worden aan de dood. Als God werk te doen heeft tegen de vijanden van Zijn Kerk, dan verwachten wij dat het gedaan moet worden door krachtige mannen en geringe mannen, officieren en gewone soldaten, maar als het God behaagt, kan Hij het doen zonder beide. Hij heeft geen legerscharen van mensen nodig, die legioenen van engelen tot Zijn dienst heeft, Mattheüs 26:53.

2. De koning van Assyrië zal vluchten voor dat onzichtbare zwaard, hopen de buiten het bereik ervan te zullen komen, en hij zal zich heenspoeden naar zijn eigen gebied, heengaan naar een van zijn sterkten, uit vrees dat de Joden hem zullen vervolgen, nu zijn leger verslagen was. Sanherib was er vast van overtuigd geweest, dat hij zich meester zou maken van Jeruzalem, en op de onbeschaamde wijze had hij beide God en Hiskia getrotseerd, maar nu heeft hij voor beide. God kan de hoogmoedigheid van de mensen de schrik in het hart doen slaan, en de stoutmoedigheid doen sidderen. Zie Job 18, 11, 20:24. Zijn vorsten, die hem vergezellen, zullen verschrikken voor de banier, zullen in voortdurende angst zijn bij de herinnering aan de banier in de lucht, die de verderfengel misschien ontplooid had voor hij de noodlottige slag gaf. Of, zij waren bevreesd voor iedere banier, die zij zagen, denkende dat één van de Joodse krijgshelden hen vervolgde. De banier die God ontplooit ter bemoediging van Zijn volk, Psalm 60:6, zal een verschrikking wezen voor Zijn en hun vijanden. Aldus snijdt Hij de geest van de vorsten af als druiven en is de koningen van de aarde vreeslijk. Maar wie zal dit doen? Het is de Heere, die te Sion vuur en te Jeruzalem een oven heeft.

a. Die aldaar woont en huishoudt zoals iemand woont en huishoudt waar hij zijn vuur en zijn oven heeft, het is de stad van de grote Koning, en laat de Assyriërs niet denken dat zij Hem uit Zijn eigen huis kunnen dringen, er Hem het bezit van kunnen ontnemen.

b. Die aldaar een verterend vuur is voor al Zijn vijanden, en hen zal zetten als "een vurige oven ten tijde Zijns toornige aangezichts," Psalm 21:10, Hij zelf is "een vurige muur rondom Jeruzalem," zodat wie haar aanvalt, dit doet op zijn eigen gevaar, Zacharia 2:5, Openbaring 11:5.

c. Die aldaar Zijn altaar heeft, waarop het heilig vuur voortdurend brandend wordt gehouden, en dagelijks tot Zijn eer offers worden gebracht, waarin Hij een welbehagen heeft, en daarom zal Hij deze stad verdedigen, inzonderheid het oog hebbende op het grote offer, dat aldaar ook geofferd zal worden, en waarvan al de andere offers typen waren. Als wij het vuur van heilige

liefde en Godsvrucht brandend houden in onze harten en in onze huizen, dan kunnen wij er staat op maken, dat God een bescherming zal wezen voor ons en voor onze huizen.

HOOFDSTUK 32

1 Ziet, een koning zal regeren in gerechtigheid, en de vorsten zullen heersen naar recht. 2 En die man zal zijn als een verberging tegen de wind, en een schuilplaats tegen de vloed, als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zwaren rotssteen in een dorstig land. 3 En de ogen dergenen, die zien, zullen niet terugzien, en de oren dergenen, die horen, zullen opmerken. 4 En het hart der onbedachtzamen zal de wetenschap verstaan, en de tong der stamelenden zal vaardig zijn, om bescheiden te spreken. 5 De dwaas zal niet meer genoemd worden milddadig, en de gierige zal niet meer mild geheten worden. 6 Want een dwaas spreekt dwaasheid, en zijn hart doet ongerechtigheid, om huichelarij te plegen, en om dwaling te spreken tegen de HEERE, om de ziel des hongerigen ledig te laten, en de dorstige drank te doen ontbreken. 7 En eens gierigaards ganse gereedschap is kwaad; hij beraadslaagt schandelijke verdichtselen, om de ellendigen te bederven met valse redenen, en het recht, als de arme spreekt. 8 Maar een milddadige beraadslaagt milddadigheden, en staat op milddadigheden. 9 Staat op, gij geruste vrouwen, hoort mijn stem; gij dochters, die zo zeker zijt, neemt mijn redenen ter ore. 10 Vele dagen over het jaar zult gij beroerd zijn, gij dochters, die zo zeker zijt, want de wijnoogst zal uit zijn, er zal geen inzameling komen. 11 Beeft, gij geruste vrouwen; weest beroerd, dochters, die zo zeker zijt; trekt u uit, en ontbloot u, en gordt zakken om uw lendenen. 12 Men zal rouwklagen over de borsten, over de gewenste akkers, over de vruchtbare wijnstokken. 13 Op het land mijns volks zal de doorn en de distel opgaan; ja, op alle vreugdehuizen, in de vrolijk huppelende stad. 14 Want het paleis zal verlaten zijn, het gewoel der stad zal ophouden; Ofel en de wachttorens zullen tot spelonken zijn, tot in der eeuwigheid, een vreugde der woudezelen, een weide der kudde. 15 Totdat over ons uitgegoten worde de Geest uit de hoogte; dan zal de woestijn tot een vruchtbaar veld worden, en het vruchtbare veld zal voor een woud geacht worden. 16 En het recht zal in de woestijn wonen, en de gerechtigheid zal op het vruchtbare veld verblijven. 17 En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid. 18 En mijn volk zal in een woonplaats des vredes wonen, en in welverzekerde woningen, en in stille geruste plaatsen. 19 Maar het zal hagelen, waar men afgaat in het woud, en de stad zal laag worden in de laagte. 20 Welgelukzalig zijt gijlieden, die aan alle wateren zaait; gij, die de voet des osses en des ezels derwaarts heenzendt!

Dit hoofdstuk schijnt zo'n profetie te zijn van de regering van Hiskia, dat zij gelijk staat met een kort begrip van de geschiedenis ervan, en dat wel met het oog op het koninkrijk van de Messias, wiens regering afgeschaduwd werd door de troon van het huis van David, waarom Hij zo dikwijls de Zoon van David genoemd wordt. Hier is:

- I. Een profetie van het goede werk van reformatie, waarmee hij zijn regering zal aanvangen, en de gelukkige invloed die het zal hebben op het volk, dat ellendig verdorven is geworden onder de regering van zijn voorganger, vers 1 - 8.
- II. Een profetie van de grote beroering die in het midden van zijn regering aan het koninkrijk veroorzaakt zal worden door de inval van de Assyriërs vers 9 - 14.
- III. Een belofte van betere tijden daarna tegen het laatste tijdperk van zijn regering, beide ten opzichte van Godsvrucht en van vrede vers 15 - 20, en wij kunnen veronderstellen dat deze belofte ook nog verder heenziet naar de dagen van de Messias.

Jesaja 32:1 - 8

Wij hebben hier de beschrijving van een bloeiend koninkrijk. "Welgelukzalig zijt gij, O land, wanneer het aldus met u is, wanneer koningen, vorsten en volk, ieder op zijn plaats, zijn zoals zij behoren te wezen." Het kan beschouwd worden als een voorschrift, of regel beide voor magistraten en onderdanen, wat beide behoren te doen, of als een lofrede op Hiskia, die goed regeerde, en iets gezien heeft van de gelukkige uitwerking van zijn goede regering, en het was

bestemd om het volk te doen beseffen hoe gelukkig zij waren onder zijn bestuur, en hoe zorgzaam zij behoorden te wezen om een goed gebruik te maken van hun voordelen en voorrechten, en daarbij hen er toe te brengen om uit te zien naar het koninkrijk Christus en de tijd van hervorming, die door dat koninkrijk ingeleid zal worden. Hier is ter vertroosting van de kerk beloofd en voorgeschreven:

I. Dat magistraten in hun ambt hun plicht zullen doen, en dat de machten beantwoorden zullen aan het grote doel, waartoe zij door God zijn verordineerd, vers 1, 2.

1. Er zal een koning zijn, en er zullen vorsten wezen, die regeren en heersen zullen, want het kan niet goed gaan als er geen koning is in Israël. De vorsten moeten een koning, een monarch, als opperste boven zich hebben, in wie zij zich kunnen verenigen, en de koning moet vorsten onder zich hebben als beambten, door wie hij kan handelen, 1 Petrus 2:13, 14. Beiden zullen zij hun plaats kennen en vervullen, de koning zal regeren, en toch zullen de vorsten, zonder enigerlei verkorting van zijn rechtmatig kroonrecht, heersen in een lagere sfeer, en allen tot bevordering van het openbare welzijn.

2. Zij zullen hun macht uitoefenen volgens de wet, en niet tegen de wet. Zij zullen heersen in gerechtigheid en naar recht, met wijsheid en billijkheid, de goeden beschermend en de bozen bestraffend. En deze koningen en vorsten erkent Christus als te regeren door Hem, die gerechtigheid stellen, Spreuken 8:15. Zulk een Koning zo'n Vorst is Christus zelf, Jesaja 9:8, 11:4.

3. Aldus zullen zij tot groten zijn voor het volk. Een man, die man, die koning, die heerst in gerechtigheid, zal wezen als een verberging. Als vorsten zijn zoals zij behoren te zijn, dan is het volk zoals het wenst te zijn.

a. Zij zijn beschut en beschermd tegen velerlei kwaad. Deze goede magistraat is als een schuilplaats voor de onderdanen tegen de vloed, de storm van schade en geweld, hij beschermt de armen en de wezen, zodat zij de machtigen niet ten prooi worden. Waarheen zal de verdrukte onschuld vliden, als zij bezwakt wordt door smaad of terneer wordt geworpen door geweld, waarheen anders dan tot de magistraat, als tot haar verberging? Op hem beroept zij zich, en door hem wordt haar recht gedaan.

b. Zij worden verkwikt en vertroost door velerlei zegeningen. Deze goede magistraat verleent zo'n steun aan hen, die arm en in nood zijn, en zo'n aanmoediging aan alles wat prijzenswaardig is, dat hij als waterbeken is in een dorre plaats, de aarde verkoelende en verfrissende, en haar vruchtbaar makende, en als de schaduw van een zware rotssteen, onder welke een arme reiziger zich kan beschutten tegen de verschroeiende hitte van de zon in een dorstig land. Het is voor een Godvruchtige, die nauwgezet zijn plicht zoekt te betrachten temidden van smaad en tegenspraak, een grote verkwikking, als hij ten slotte ondersteuning, gunst en goedkeuring vindt bij de magistraat. Dit alles en nog veel meer is de mens Christus Jezus voor de gehoorzame en getrouwe onderdanen van Zijn koninkrijk. Als wij door de grootste rampen worden getroffen, niet alleen de wind, maar de vloed ons overvalt, als stormen van schuld en toorn ons benauwen en tegen ons aandruisen, dan drijven zij ons heen naar Christus, en in Hem zijn wij niet slechts veilig, maar wij weten het, wij hebben er de overtuiging van, in Hem vinden wij waterbeken voor hen, die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, al de verkwikking en vertroosting, die een nooddruftige ziel kan begeren, en de schaduw, niet van een boom, door welke zon en regen heendringen, maar van een rots, een grote rotssteen, die een grote, ruime beschutting biedt aan de reiziger. Sommigen merken hier op dat, gelijk de verberging, de schuilplaats en de rotssteen zelf het beuken en rammeien van

de wind en de storm ontvangen, om hen te beschutten, die een schuilplaats onder hen gezocht hebben, zo heeft Christus zelf de storm verdragen, om hem van ons af te weren.

II. Dat onderdanen hun plicht zullen doen in hun plaats.

1. Zij zullen gewillig zijn om onderwezen te worden en om dingen recht te verstaan, zij zullen hun vooroordelen afleggen tegen hun bestuurders en leraars en zich aan het licht en de kracht van de waarheid onderwerpen, vers 3. Als dit gezegende werk van de reformatie ter hand wordt genomen, en de mensen het hunne er voor doen, dan zal God niet in gebreke blijven om het Zijne te doen. Dan zullen de ogen van hen, die zien, van de profeten, de zieners, niet duister zijn, vers 3, maar God zal hen zegenen met visioenen, die zij moeten mededelen aan het volk, en zij, die het geschreven woord lezen, zullen niet langer een deksel op hun hart hebben, maar de dingen klaar en duidelijk zien, dan zullen de oren van hen, die het woord horen prediken, naarstiglijk luisteren en wat zij horen geredelijk aannemen, en niet zo zwaar van gehoor zijn als zij plachten te wezen. Dit zal geschieden door de genade van God, inzonderheid door de Evangeliegenade, want het horende oor en het ziende oog, de Heere heeft ze gemaakt, ze opnieuw gemaakt, ja die beide.

2. Er zal door hetgeen hen geleerd wordt een wondervolle verandering in hen gewerkt worden, vers 4.

a. Zij zullen een helder hoofd hebben, en in staat zijn het verschil te zien tussen de dingen en er over te oordelen. Het hart van hen, die roekeloos en onbedachtzaam waren, en de tijd niet namen om over de dingen na te denken, zal nu genezen worden van die overijling, en de wetenschap verstaan, want de Geest van God zal hun verstand openen dat gezegende werk, hetwelk Christus in Zijn discipelen heeft gewrocht na Zijn opstanding, Lukas 24:45, als een voorbeeld van hetgeen Hij doen zal voor al de Zijnen door hun verstand te geven, 1 Johannes 5:20. De Godvruchtige plannen van goede vorsten zullen dan waarschijnlijk doeltreffen, als hun onderdanen zich de vrijheid gunnen om na te denken, zodat zij de dingen in het rechte licht beschouwen.

b. Zij zullen een onbelemmerde spraak hebben. De tong van de stotteraar, die zo gebrekkig sprak van de dingen Gods, zal nu duidelijk uitdrukking kunnen geven aan hun gedachten, zoals degenen, die de dingen verstaan, waarvan zij spreken, die spreken omdat zij geloven. Er zal zo'n toeneming zijn van heldere, duidelijke, methodische kennis van de dingen Gods, dat zij, van wie men dit niet verwacht zou hebben, op verstandige wijze zullen spreken van die dingen, zeer tot eer van God en tot stichting van anderen. Hun hart vol zijnde van deze goede rede, is hun tong een pen van een vaardige schrijver, Psalm 45:2.

3. Het onderscheid tussen goed en kwaad, deugd en ondeugd, zal goed in acht worden genomen, en niet meer met elkaar verward worden door hen, die duisternis voor licht en licht voor duisternis houden, vers 5. De verachte zal niet meer genoemd worden milddadig.

a. Slechte mensen zullen niet meer door vorsten bevorderd worden. Als een koning regeert in gerechtigheid, dan zal hij geen personen op plaatsen van eer en macht stellen, die slechte manieren hebben en van een lage, gierige aard zijn, en zich niet bekommeren om het kwaad dat zij doen, of wat nadeel zij aan anderen toebrengen, zo zij slechts hun eigen doel bereiken. Dezulken zijn "verachte" personen, zoals Antiochus genoemd wordt Daniel 11:21. Als zij tot aanzien komen, dan worden zij "milddadig en weldadig" genoemd, zij worden "weldadige heren genaamd," Lukas 22:25, maar het zal niet altijd zo wezen, als de wereld wijzer wordt, dan zullen de mensen bevorderd worden naar hun verdienste, en eer (die nooit gedacht werd passend te zijn voor de zot, Spreuken 26:1,) zal niet langer aan de zodanigen verspild worden.

b. Slechte mensen zullen niet langer in eer zijn onder het volk, en ondeugd niet langer vermomd zijn in het gewaad van de deugd. Er zal niet meer tot Nabal gezegd worden: Gij zijt Nadib (zo zijn de woorden) zo'n schraapzuchtige mestworm als Nabal was, een dwaas, behalve voor zijn geld, zal niet geëerd worden met de titel van heer of vorst. Ook zal een vrek, die zich om niemand bekommert dan om zichzelf geen goed doet met hetgeen hij heeft, maar een onnutte last is voor de aarde, niet Mijnheer genoemd worden, of liever, zij zullen van hem niet zeggen: hij is rijk, want dat is de betekenis van het woord. alleen diegenen moeten geacht worden rijk te zijn, die rijk zijn in goede werken, niet zij, die overvloed hebben, maar zij, die er een goed gebruik van maken. Kortom: het staat goed met een volk als de mensen in het algemeen geacht worden naar hun deugd, naar het goed dat zij doen aan het mensdom, en niet naar hun rijkdom of naar hun eretitel. Of dit vervuld was in de regering van Hiskia, en in hoeverre het verwijst naar het koninkrijk van Christus (waarin - dies zijn wij zeker - de mensen beoordeeld worden naar wat zij zijn, niet naar wat zij hebben, en niemands karakter verkeerd beoordeeld wordt) zullen wij niet zeggen, maar het schrijft beide aan vorst en volk een voortreffelijke regel voor, namelijk om de mensen te eren naar hun persoonlijke verdienste. Om aan deze regel kracht bij te zetten is hier een beschrijving beide van de verachte persoon en van de milddadige, en daardoor zullen wij zo'n groot verschil tussen hen zien, dat wij geheel en al onszelf moeten vergeten, als wij aan de verachte persoon of de vrek de achting betonen, die alleen de milddadige toekomt.

A. Een veracht persoon en een vrek zullen kwaad doen, en dat wel te meer, als hij bevorderd wordt, en de macht in zijn handen heeft, de eer, die hem te beurt is gevallen zal hem slechter, niet beter maken vers 6, 7. Zie de aard, het karakter van deze laaghartige mensen.

Ten eerste. Zij bedenken altijd om de een of andere onrechtvaardige daad te doen, kwaad beramende, hetzij tegen een particulier persoon of tegen het publiek, op middelen zinnende om het ten uitvoer te brengen, en zij hebben zich voldoening te verschaffen voor zo velerlei dwaze grieven, dat er geen het minste vonkje van edelmoedigheid in hen schijnt te zijn, hun hart zal nog de ene of andere ongerechtigheid werken.

Merk op: Er is werk van het hart zowel als van de handen, gelijk voor God gedachten woorden zijn, zo zijn in Zijn schatting plannen werken. Zie welk een moeite zondaren doen om te zondigen, zij werken er voor, hun hart is er op gezet, met grote kunst en naarstigheid werken zij ongerechtigheid. Zij beraadslagen schandelijke verdichtselen met al de listigheid van de oude slang en met grote vastberadenheid, hetgeen de zonde uiterst zondig maakt, want hoe meer list en overleg in een zonde is, hoe meer er van Satan in is.

Ten tweede. Bij deze plannen gaan zij met list en veinzerij te werk, als zij ongerechtigheid bedenken, dan plegen zij huichelarij, zij veinzen zich rechtvaardig te zijn Lukas 20:20. Het afschuwelijkste kwaad zal gehuld worden in het schoonschijnendste kleed van de Godsvrucht, achting en liefde voor mensen, en zorg voor het algemene welzijn. Diegenen zijn de verachtelijksten van de mensen die het ergste kwaad bedoelen als ze het schoonst en vriendelijkst spreken.

Ten derde. Zij spreken laagheid. Als zij in drift zijn, dan zult gij bespeuren wat zij zijn aan hun lage, gemene taal, die zij spreken tot hen, die hen omringen, en die aan geen mannen van rang en eer betaamt, of, uitspraak doende in het gericht stellen zij schurkachtig de dingen voor in een vals licht, ten einde het recht te verkeren.

Ten vierde. Zij beledigen God, die een rechtvaardig God is en gerechtigheid liefheeft, zij spreken dwaling tegen de Heere, en daarmee bedrijven zij goddeloosheid, want dat is de betekenis van het woord, hetwelk wij vertalen door huichelarij. Zij spreken een onrechtvaardig oordeel uit, en zij maken goddeloos gebruik van de naam van God om het te bekrachtigen alsof, omdat het gericht Godes is," Deuter. 1:17 daarom hun vals en onrechtvaardig oordeel ook Zijns is, dit is dwaling spreken tegen de Heere, onder voorgeven

van waarheid en gerechtigheid voor Hem te spreken, en niets kan met meer onbeschaamdheid tegen God gedaan worden, dan om goddeloosheid te beschermen met Zijn naam.

Ten vijfde. Zij bedriegen het mensdom inzonderheid hen, die zij verplicht zijn te beschermen en te helpen.

1. In plaats van in de nood van de armen te voorzien, verarmen zij hen, zij maken de ziel van de hongeriger ledig, hetzij hun de spijsz ontnemende, die zij hebben, hetgeen bijna gelijk staat met hun te weigeren wat zij nodig hebben, en dat zij hun kunnen geven. En zij doen de dorstige drank ontbreken. Zij onthielden hun de hulp, die zij plachten te hebben, hoewel zij haar even nodig hadden als ooit tevoren. Diegenen zijn inderdaad verachtelijke personen, die het armhuis of het hospitaal beroven.

2. In plaats van de armen recht te doen, als zij zich op hun rechtspraak beriepen, beraadslagen zij om de armen te verderven, door in hun gerechtshoven met liegende woorden tot hun nadele te spreken, en uitspraak te doen ten gunste van de rijken, waarbij zij dan bepaald en onmiskenbaar partijdig zijn, ja, hoewel de noodduftigen rechtspreken, hoewel de bewijzen duidelijk het recht hunner zaak aantonen, verliezen zij toch hun proces, want de rechters laten zich door steekpenningen, niet door het recht regeren. Eindelijk: deze gierigaards, deze verachtelijke personen hebben altijd slechte werktuigen om zich heen, die bereid zijn hun schurkachtige oogmerken te dienen, al hun dienstknechten zijn goddeloos, geen plan zo zichtbaar en tastbaar onrechtvaardig, of er kunnen van de zodanigen gevonden worden, die zich als werktuigen willen laten gebruiken om het ten uitvoer te brengen. Eens gierigaards gehele gereedschap is kwaad, en men kan niets anders van hem verwachten, maar dit is onze troost: zij kunnen niet meer kwaad doen, dan God hun toelaat te doen.

B. Iemand, die in waarheid milddadig is, en de eer verdient van aldus genoemd te worden, legt er zich op toe om aan iedereen goed te doen, naar de kring, waarin hij zich beweegt, vers 8.

Merk op:

Ten eerste. Zijn zorg en zijn bedenken om goed te doen. Hij beraadslaagd milddadigheden, met evenveel zorg en ijver als waarmee de gierigaard bedenkt om te sparen en wat hij heeft alleen voor zichzelf op te leggen, bedenkt en overlegt de goede en barmhartige mens om hetgeen hij heeft op de beste wijze aan te wenden tot nut en welzijn van anderen. Liefdadigheid moet bestuurd worden door wijsheid, en milddadigheden moeten met voorzichtigheid en overleg beoefend worden, opdat zij aan het doel ervan beantwoorden, en de barmhartigheid niet misplaatst zal zijn. Als de milddadige al de milddadigheden beraadslaagd heeft, die in zijn macht zijn, dan beraadslaagt hij nog milddadigheden, die in de macht van anderen zijn, en spoort hen aan om ze te beoefenen.

Ten tweede. De vertroosting, die hij smaakt, en het voordeel, dat hij geniet in goed doen. Door milddadigheden staat hij, of hij wordt er door bevestigd. Gods voorzienigheid zal hem voor zijn milddadigheid belonen met gestadige voorspoed en een bevestigde goede naam. De genade Gods zal hem overvloedige voldoening en een bevestigde vrede schenken in zijn eigen gemoed, wat anderen ontrust, zal hem niet beroeren, want zijn hart is vast. Dit is het loon van de barmhartigheid Psalm 112 - 5, 6. Sommigen lezen dit: de vorst of de edele, aanzienlijke man, zal eervolle maatregelen nemen, en door zulke eervolle of vernuftige maatregelen zal hij staan, of bevestigd worden. Het staat goed met een land als de edele en geëerde mannen ervan inderdaad mannen van eer zijn, die het versmaden om iets laags te doen, en als zijn koning aldus een zoon van de edelen is.

Jesaja 32:9 - 20

In deze verzen zien wij God, opstaande in het gericht tegen de verachte personen, om hen te straffen voor hun slechtheid, maar eindelijk terugkerende in genade tot de milddadigen, om hen te belonen voor hun milddadigheid.

I. Toen er zo'n groot zedenbederf was, en de heilige God zo getergd was, kon men slechte tijden verwachten, en hier wordt aangekondigd dat zulke tijden komen zullen. De alarmklok wordt geluid voor de geruste vrouwen vers 9, en de dochters, die zo zeker zijn, zo zorgeloos zijn, om wier hoogmoed, ijdelheid en zucht naar weelde te bevredigen, haar echtgenoten en vaders in verzoeking waren de armen te laten verhongeren. Laat hen horen wat de profeet in de naam van God haar te zeggen heeft. "Staat op, luistert met eerbied en aandacht."

1. Laat hen weten dat God op het punt staat van verwoestende oordelen te brengen over het land, waarin zij in weelde en brooddronkenheid leefden. Dit schijnt in de eerste plaats te zien op de verwoestingen, die door Sanheribs leger werden aangericht, toen hij al de vaste steden van Juda innam. Maar dan moeten deze woorden vele dagen en jaren, overgezet worden zoals in de kanttekening) door vele dagen over het jaar, gedurende iets meer dan een jaar zal deze verwoesting gaande zijn, zolang duurde het van het eerste binnenkomen van dat leger in het land van Juda tot aan de verdelging ervan. Maar het is van toepassing op de ellendige teleurstelling, welke diegenen vroeg of laat zullen ondervinden, die hun hart stellen op de wereld en er hun geluk in denken te vinden. Gij zult beroerd zijn, gij dochters, die zo zeker zijt. Het zal ons niet beveiligen tegen beroering om de zorg van ons te werpen als wij rust hebben, ja voor hen, die zo gaarne leven zonder zorg, zal een weinigje beroering een grote kwelling wezen en hun zeer zwaar en hard vallen. Zij waren zorgeloos en gerust omdat zij geld genoeg hadden en vrolijkheid genoeg. Maar de profeet zegt haar hier:

A. Dat het land, waar zij haar pracht van ontvingen en haar lekkernijen van hadden weldra verwoest zal zijn, de wijnoogst zal uit zijn, zal mislukken, en wat zult gij dan doen, hoe zult gij aan wijn komen om er u vrolijk mee te maken? Daar zal geen inzameling komen, geen inzameling van vruchten, want er zullen geen zijn om ingezameld te worden, en gij zult er het gebrek aan vinden, vers 10, gij zult gebrek hebben aan de uiers, de goede melk van de koeien, de aangename velden en hun voortbrengselen, de nuttige velden, die dienstig zijn aan het menselijk leven, zijn de aangename, gij zult gebrek hebben aan de vruchtbare wijnstok, en de druiven, die hij u placht af te leveren." Het misbruik van overvloed wordt terecht gestraft met de schaarsheid, en diegenen verdienen beroofd te worden van hetgeen tot onderhoud des levens dient, die het tot voedsel en brandstof hebben gemaakt van hun lusten, en het voor Baäl hebben bereid.

B. Dat ook de steden, de steden van Juda, in welke zij gerust woonden, haar renten verteerden, en zich vrolijk maakten met haar lekkernijen, verwoest zullen worden, vers 13, 14. Doornen en distelen, de vruchten van de zonde en van de vloek, zullen opkomen, niet alleen op het land van Mijn volk, dat onbebouwd zal zijn maar op alle vreugdehuizen, de schouwburgen, de speelhuizen, de herbergen in de vrolijk huppelende stad. Toen een buitenlands leger land was binnengevallen, zijn de vreugdehuizen ongetwijfeld in huizen van rouw verkeerd, toen zijn de paleizen of huizen van de edelen verlaten geworden door de eigenaars ervan, die misschien naar Egypte zijn gevlucht om hulp, de menigte van de stad waren door hun leidslieden verlaten, om zo goed zij konden voor zichzelf te zorgen. Dan zullen de statige huizen tot spelonken zijn tot in eeuwigheid, die haar fort en torens zijn geweest voor sterkte en pracht, zij zullen verlaten zijn, de eigenaars zullen er nooit in terugkeren, iedereen zal er op zien zoals op Jericho, als op een anathema (uitgebannen, vervloekte) zodat zij, zelfs als het weer vrede zal zijn, niet weer herbouwd zullen worden,

maar in puin worden geworpen, een vreugde van de woudezelen en een weide van de kudden. Zo is menig huis in puin gestort door de zonde. Jam seges est ubi Trojo fuit. Koren groeit op de plaats waar Troje gestaan heeft.

2. Laat hen in het vooruitzicht hiervan beven en beroerd zijn, zich uittrekken en ontblootten, en zakken om haar lenden gorden, vers 11. Dit geeft te kennen dat zij aldus zullen beven wanneer de ramp gekomen zal zijn, genoodzaakt zullen zijn om zich te ontbloten, dat Gods oordeel haar dan zal ontbloten, maar:

A. Dat het beste middel om de ramp te voorkomen zou zijn berouw te hebben en zich te bekeren, zich te verootmoedigen om haar zonde, in het stof neer te liggen voor God, in waar berouw en droefheid naar God, waardoor dan haar rust en gerustheid nog zouden voortduren. Dit is God te ontmoeten op de weg van Zijn oordelen, en een bestraffing te voorkomen, door zelf onze fouten te verbeteren, alleen diegenen zullen breken, die niet willen buigen.

B. Dat de beste voorbereiding op de ramp of benauwdheid zou zijn zichzelf te verloochenen en een leven te leiden van ootmoed en doding van het vlees, los te zijn van alle genietingen van de zinnen. Zij, die door een heilige minachting van de wereld zichzelf reeds ontbloot hebben, kunnen het gemakkelijk dragen om ontbloot te worden, als benauwdheid en dood komen.

II. Terwijl er nog een overblijfsel onder hen was van mensen, die aan hun oprechtheid vasthouden, hadden zij reden om te hopen dat ten laatste goede tijden zullen komen, en op zulke tijden geeft de profeet hun hier een aangenaam vooruitzicht. Zulke tijden zagen ze in het laatste gedeelte van Hiskia's regering, maar de profetie kan wel verondersteld worden verder te zien, namelijk naar de dagen van de Messias, die Koning van de gerechtigheid is, en Koning van de vrede, en van wie al de profeten getuigd hebben.

Merk nu op:

1. Hoe deze gezegende tijden ingeleid zullen worden: door de uitgieting van de Geest uit de hoogte, vers, 15, hetgeen niet alleen Gods welwillendheid jegens ons te kennen geeft, meer ook het goede werk Gods in ons, want dan, en niet eerder, zullen er goede tijden zijn, als God door Zijn genade aan de mensen goede harten geeft, en daarom is als God Zijn Heiligen Geest geeft aan allen, die er Hem om vragen, dit in werkelijkheid Zijn geven aan hen van alle goede dingen, zoals blijft uit de vergelijking van Lukas 11:13, met Mattheüs 7:11 Dit is de grote zaak met de hoop, waarop Gods volk zich vertroost, namelijk dat de Geest over hen zal uitgestort worden, dat er een overvloediger uitstorting zal zijn van de Geest van de genade dan vroeger, naardat behoefte van de kerk in haar treurige toestand het nodig maakt. komt uit de hoogte, en daarom zien zij er voor op tot hun Vader in de hemel. Als God gunst wil betonen aan Zijn kerk, dan stort Hij Zijn Geest uit beide om Zijn volk te bereiden om Zijn gunst te ontvangen, en om hen, die Hij als werktuigen wil gebruiken van zijn gunst, er voor bekwaam te maken, en hun voorspoed te geven, want hun pogingen, om het verval van de kerk te herstellen, zijn geheel vruchteloos, totdat de Geest over hen is uitgestort, en dan wordt het werk plotseling gedaan. Het koninkrijk van de Messias werd ingeleid en opgericht door de uitstorting van de Heilige Geest, Handelingen 2, en daardoor wordt het nog in wezen gehouden, en zal het ten einde toe in wezen blijven.

2. Welk een verwonderlijke, gelukkige verandering er dan plaats zal hebben. Hetgeen een dorre, onvruchtbare woestijn was, zal een vruchtbaar veld worden, en wat nu een vruchtbaar veld geacht werd, zal in vergelijking met wat het dan zal wezen, voor een woud worden gehouden. "Dan zal de aarde haar gewas geven." Er is beloofd, dat in de dagen van de Messias "de vrucht van de aarde zal ruisen als de Libanon," Psalm 72:16. Sommigen passen

dit toe op de toelating van de heidenen in de Evangeliekerk die de woestijn tot een vruchtbaar veld maakte en de verwerping en buitensluiting van de Joden waardoor datgene tot een woud werd, hetwelk een vruchtbaar veld geweest is. Op de heidenen was de Geest des levens uitgestort, maar op de Joden een geest van een diepe slaap. Zie wat het bewijs is en wat de uitwerking is van de uitstorting des Geestes over een ziel - zij wordt er vruchtbaar door gemaakt en heeft haar vrucht tot heiligheid. Er zijn drie dingen, die deze tijden tot gelukkige tijden maken.

A. Recht en gerechtigheid, vers 16. Als de Geest uitgestort wordt op een land, dan zal het recht in de woestijn wonen, en haar in een vruchtbaar veld veranderen, en de gerechtigheid zal op het vruchtbare veld verbleven, en het nog vruchtbaarder maken. De leraren zullen de wet verklaren, en de magistraten zullen haar ten uitvoer leggen en beide zullen het zo oordeelkundig en met zoveel getrouwheid doen, dat door beide de slechten goed en de goeden beter gemaakt zullen worden. Onder alle soorten van mensen, onder de armen, de geringer en ongeleerden, die evenals de woed fijn veronachtzaamd worden, en de rijken, de aanzienlijken en geleerden, die gewaardeerd worden als het vruchtbare veld, zullen rechte denkbeelden zijn omtrent de dingen, goede beginselen heersen, en zal nauwgezet te werk worden gegaan ten opzichte van goed en kwaad, zonde en plicht. Of, in alle delen des lands, in landelijke dorpen en in de steden, onder het ruwe volk, en onder de meer beschaafden en verfijnden, zal een behoorlijke rechtsbedeling zijn. De wet van Christus voert een recht of regeling in, waarnaar wij geregeerd moeten worden en het Evangelie van Christus een gerechtigheid, door welke wij behouden moeten worden, en overal waar de Geest wordt uitgestort, wonen en blijven deze beide als een eeuwige gerechtigheid.

B. Vrede en rust, vers 17, 18. Dit is van tweeërlei aard.

a. Innerlijke vrede, vers 17. Dit volgt op de inwoning van de gerechtigheid, vers 16. Zij, in wie dit werk gewrocht is, zullen de gezegende uitwerking ervan ervaren. Het is zelf vrede, en de uitwerking ervan is gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid, een heilige kalmte en gerustheid van het hart, waardoor de ziel zichzelf bezit, en God bezit, en het is niet in de macht van de wereld om haar te verstoren. Vrede en gerustheid en eeuwige zekerheid kunnen verwacht en zullen gevonden worden in de weg en het werk van de gerechtigheid. Alleen in de ware Godsdienst kan ware voldoening worden gevonden, daarin is zij te vinden zonder falen. Het is een stil en gerust leven, dat geleid wordt in alle Godzaligheid en eerbaarheid, 1 Timotheüs 2:2.

Ten eerste. Zelfs het werk van de gerechtigheid zal vrede zijn, in het volbrengen van onze plicht zullen wij overvloedig genot smaken, een tegenwoordig groot loon van gehoorzaamheid in gehoorzaamheid. Hoewel het werk van de gerechtigheid zwaar en kostbaar kan zijn, ons blootstellen kan aan minachting, is het toch vrede, zo'n vrede, dat hij volstaat om onze kosten te dragen.

Ten tweede. De werking van de gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid, niet alleen tot aan het einde van de tijd, van onze tijd, en in het einde, maar tot in de eindeloze eeuwen van de eeuwigheid. Wezenlijke heiligheid is wezenlijk geluk, thans, en zal volmaakte gelukzaligheid, dat is: volmaakte heiligheid zijn in eeuwigheid.

b. Uitwendige vrede, vers 18. Het is een grote zegen als zij, die door de genade Gods een rustig en vreedzaam gemoed hebben, door de voorzienigheid Gods in woonplaatsen van de vrede wonen, niet verontrust in hun huizen, of gestoord in hun vergaderingen. Toen de verschrikking van Sanheribs inval voorbij was, was het volk zich ongetwijfeld meer dan ooit bewust van de zegen van een rustige woning, zonder verontrust te worden door de verschrikkingen van de oorlog. Laat ieder gezin ernaar streven, om zich vrij te houden van

twist en geharrewar van binnen, geen twee tegen drie, en geen drie tegen twee in het huis, en dan van de vrees des kwaads van buiten. Jeruzalem zal een vreedzame woonstede zijn, vergelijk Hoofdstuk 33:20. En als het zal hagelen en er een geweldige storm over het woud zal losbarsten, dat blootligt voor de gure winden, dan zal Jeruzalem een stille rustplaats zijn want de stad zal laag worden in de laagte, onder de wind zijn, niet zijn zoals de sleden, die hoog gelegen zijn en dus blootgesteld aan al de woede van de storm, maar beschut door "de bergen, die rondom Jeruzalem zijn," Psalm 125:2, de forten en de hoge torens zullen naar beneden gebracht worden, vers 14, maar de stad die laag ligt zal een rustige verblijfplaats zijn. Diegenen zijn het veiligst en kunnen gerust wonen, die nederig zijn en in de laagte willen wonen, vers 19. Zij, die in een vreedzame woonplaats willen wonen, moeten bereid zijn om laag te wonen en in een lage plaats. Sommigen denken dat hier een toespeling is op de bewaring van het land Gosen voor pest en hagel, die in het land van Egypte een grote verwoesting hebben aangericht.

c. Overvloed. Er zal overal zo'n goede oogst ingezameld worden, en in elk jaar dat de landbouwers gelukkig geprezen worden, die aan alle wateren zaaïen, vers 20, die al de grond bezaaïen, die voor het zaad geschikt is, die hun "brood - of hun broodkoren uitwerpen op het water," Prediker 11:1. God zal de wasdom geven, maar dan moet de landman vlijtig wezen en op zijn werk acht geven, en aan alle wateren zaaïen, en als hij dat doet, dan zal het koren zo dicht en hoog opkomen, dat hij er zijn vee, de os en de ezel heenzendt om er het bovenste van te eten, en het aldus laag te houden, daar het anders al te welig op zou schieten. Dit is van toepassing:

A. Op de prediking des Woords. Sommigen denken dat het wijst op het dienstwerk van de apostelen, die als landlieden uitgingen om hun zaad te zaaïen, Mattheüs 13:3, en zij zaaiden aan alle wateren - overal waar zij kwamen, predikten zij het Evangelie. Wateren betekenen mensen, en zij predikten voor grote scharen van mensen. Overal waar zij het hart van de mensen verzacht vonden en bevochtigd, en geneigd om het Woord te ontvangen, wierpen zij er het goede zaad in. En terwijl het door de wet van Mozes aan de Joden verboden was om "tegelijk met een os en een ezel te ploegen," Deuter. 22:10, hetgeen te kennen gaf, dat Joden en heidenen niet onder elkaar vermengd moesten, zal nu het onderscheid weggenomen worden, en beide de os en de ezel beide Jood en heiden, zullen gebruikt worden in de Evangeliedienst en er het voordeel van genieten.

B. Op werken van liefdadigheid, als God deze gelukkige tijden zendt, zalig zijn dan degenen, die er gebruik van maken door goed te doen met hetgeen zij hebben, die alle gelegenheden waarnemen om de armen te helpen, want te bestemder tijd zullen zij maaien.

HOOFDSTUK 33

1 Wee u, gij verwoester, die niet verwoest zijt, en gij, die trouweloos handelt, waar men niet trouweloos tegen u gehandeld heeft! Als gij het verwoesten zult volbracht hebben, zult gij verwoest worden; als gij het trouweloos handelen zult voleind hebben, zal men trouweloos tegen u handelen. 2 HEERE, wees ons genadig, wij hebben op U gewacht; wees hun arm allen morgen, daartoe onze behoudenis ten tijde der benauwdheid. 3 Van het geluid des rumoers zullen de volken wegvlieden; van Uw verhoging zullen de heidenen verstrooid worden. 4 Dan zal ulieder buit verzameld worden, gelijk de kevers verzameld worden; men zal daarin ginds en weder huppelen, gelijk de sprinkhanen ginds en weder huppelen. 5 de Heere is verheven, want Hij woont in de hoogte; Hij heeft Sion vervuld met gericht en gerechtigheid. 6 En het zal geschieden, dat de vastigheid uwer tijden, de sterkte van uw behoudnissen zal zijn wijsheid en kennis; de vreze des HEEREN zal zijn schat zijn. 7 Ziet, hun allersterksten roepen daar buiten; de boden des vredes wenen bitterlijk. 8 De gebaande wegen zijn verwoest, die door de paden gaat, houdt op; hij vernietigt het verbond, hij veracht de steden, hij acht geen mens. 9 Het land treurt, het kweelt; de Libanon schaamt zich, hij verwelkt; Saron is geworden als een woestijn; zo Basan als Karmel zijn geschud. 10 Nu zal Ik opstaan, zegt de HEERE, nu zal Ik verhoogd worden, nu zal Ik verheven worden. 11 Gijlieden gaat met stro zwanger, gij zult stoppelen baren; uw geest zal u als vuur verslinden. 12 En de volken zullen zijn als de verbrandingen des kalks; als afgehouden doornen zullen zij met het vuur verbrand worden. 13 Hoort gijlieden, die verre zijt, wat Ik gedaan heb; en gijlieden, die nabij zijt, bekent Mijn macht! 14 De zondaren te Sion zijn verschrikt; beving heeft de huichelaren aangegrepen; zij zeggen: Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwigen gloed wonen kan? 15 Die in gerechtigheden wandelt, en die billijkheden spreekt; die het gewin der onderdrukkingen verwerpt; die zijn handen uitschudt, dat zij geen geschenken behouden; die zijn oor stopt, dat hij geen bloedschulden hore, en zijn ogen toesluit; dat hij het kwade niet aanzie; 16 Die zal in de hoogten wonen, de sterkten der steenrotsen zullen zijn hoog vertrek zijn; zijn brood wordt hem gegeven, zijn wateren zijn gewis. 17 Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een ver gelegen land zien. 18 Uw hart zal de verschrikking overdenken, zeggende: Waar is de schrijver? Waar is de betaalsheer? Waar is hij, die de torens telt? 19 Gij zult niet meer dat stuurse volk zien, het volk, dat zo diep van spraak is, dat men het niet horen kan, van belachelijke tong, hetwelk men niet verstaan kan. 20 Schouwt Sion aan, de stad onzer bijeenkomsten; uw ogen zullen Jeruzalem zien, een geruste woonplaats, een tent, die niet ter neer geworpen zal worden, welker pinnen in der eeuwigheid niet zullen uitgetogen worden, en van welker zelen geen verscheurd worden. 21 Maar de Heere zal aldaar bij ons heerlijk zijn, het zal zijn een plaats van rivieren, van wijde stromen; geen roeischip zal daar doorvaren, en geen treffelijk schip zal daar overvaren. 22 Want de Heere is onze Rechter, de Heere is onze Wetgever, de Heere is onze Koning. Hij zal ons behouden. 23 Uw touwen zijn slap geworden, zij zullen hun mastboom niet kunnen recht stijf houden, zij zullen het zeil niet uitspannen; dan zal de roof van een overvloedigen buit uitgedeeld worden, zelfs zullen de lammen de roof roven. 24 En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek, want het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben.

Dit hoofdstuk heeft betrekking op dezelfde gebeurtenissen als het vorige: de benauwdheid van Juda en Jeruzalem door Sanheribs inval, en hun verlossing uit die benauwdheid door de vernietiging van het Assyrische leger. Dezen zijn in de profetie doorengemengd bij wijze van een pindarische ode. (Pindaricus= Grieks lyricus 518 - 442 vChr.) Merk op:

- I. De grote benauwdheid, waarin Juda en Jeruzalem komen zullen, vers 7 - 9.
- II. De bijzondere angst, waarin de zondaren in Sion zullen verkeren, vers 13, 14.
- III. De gebeden van de Godvruchtigen tot God in deze benauwdheid, vers 2.
- IV. De heilige gerustheid, die zij zullen smaken te midden van die benauwdheid, vers 15, 16.
- V. De verdelging van het Assyrische leger, vers 1, waarin God grotelijks verheerlijkt zal worden, vers 5, 10 - 12.
- VI. De verrijking van de Joden met de buit uit het Assyrische legerkamp, vers 4, 23, 24.

VII. De gelukkige bevestiging van Jeruzalem en de Jooden staat, die op deze gebeurtenis volgde. De Godsdienst zal heersen, vers 6, en hun burgerlijke staat zal bloeien, vers 17 - 22. Dit is spoedig vervuld geworden, maar is geschreven tot onze lering.

Jesaja 33:1 - 12

Wij zien hier:

I. Hoe er met de trotse en trouweloze Assyriër voor al zijn bedrog en geweld wordt afgerekend, en hoe hij onder een wee wordt gelegd, vers 1. Merkt op:

1. De zonde, waaraan de vijand schuldig was: hij had het volk van God beroofd, een prooi van hen gemaakt, en hierop had hij zijn verbond van vrede met hen verbroken en trouweloos met hen gehandeld. Waarheid en barmhartigheid zijn twee zulke heilige zaken, en er is zoveel van God in, dat diegenen wel onder de toorn Gods moeten zijn, die zich om geen van beide bekommeren, volkomen onverschillig zijn voor het kwaad dat zij doen, de verwoesting. die zij aanrichten, de veinzerij, waaraan zij zich schuldig maken, en de plechtigste verbintenissen verbreken, ten einde hun eigen goddeloze doeleinden tot stand te brengen. Bloeddorstige en bedrieglijke mensen zijn de slechtste van de mensen.

2. De verzwaring van deze zonde, hij beroofde hen, die hem nooit schade of nadeel hadden toegebracht, hij had zelfs geen voorwendsel, geen schijnrede, om met hen te twisten, en hij handelde trouweloos met degenen die altijd in trouw en oprechtheid met hem hadden gehandeld. Hoe minder aanleiding de mensen ons gegeven hebben om hun onrecht te doen, hoe meer wij er God mee tergen en tot toorn verwekken.

3. De straf, die wegens deze zonde over hen komen zal. Hij, die de steden van Juda beroofde, zal zijn eigen leger vernietigd, verdelgd zien door de engel, en zijn legerkamp geplunderd door hen, die hij tot zijn prooi had gemaakt. De Chaldeeën zullen trouweloos handelen met de Assyriërs, en tegen hen opstaan, afvallig van hen worden. Twee van Sanheribs eigen zonen zullen trouweloos met hem handelen en hem laaghartig vermoorden, terwijl hij in het gebed is tot zijn god. De rechtvaardige God betaalt de zondaren dikwijls in hun eigen munt, "indien iemand in gevangenschap voert, dan gaat hij in gevangenschap vergeldt haar, gelijk ook zij vergolden heeft" Openbaring 13:10, 18:6. De tijd, wanneer aldus met hem gehandeld zal worden, als hij het trouweloos handelen zal voleindigd hebben en het verwoesten zal volbracht hebben, niet door berouw en verbetering van leven, waardoor het verderf voorkomen had kunnen worden, Daniel 4:27, maar als hij zijn ergst zal gedaan hebben, als hij zo ver gegaan zal zijn als God hem toeliet te gaan, tot het uiterste van zijn keten, waaraan hij gehouden werd, dan zal de beker van de zwijmeling in zijn handen gegeven worden. Als hij tot de volkomen wasdom van zijn goddeloosheid zal gekomen zijn, de mate van zijn ongerechtigheid vol is geworden, als hij gedaan heeft, zal God beginnen, want Zijn dag komt.

II. Het biddend volk van God in vurige smeking voor de troon van de genade voor het land, dat nu in benauwdheid is, vers 2. Heere wees ons genadig, de mensen zijn wreed, wees Gij genadig, wij hebben Uw toorn verdiend, maar wij smeken om Uw gunst, en als wij U gunstig voor ons mogen bevinden, dan zijn wij gelukkig, dan zal de benauwdheid, waarin wij verkeren, ons niet schaden, ons niet ten verderve brengen. Het is te vergeefs om hulp te verwachten van het schepsel, wij stellen geen vertrouwen in de Egyptenaren, maar wij hebben alleen op U gewacht, met het besluit om ons aan U te onderwerpen, hoe ook de afloop zal zijn van deze benauwdheid, hopende dat die afloop goed en troostrijk voor ons zijn zal." Zij, die door het geloof nederig wachten op God, zullen gewis bevinden dat Hij hun genadig is. Zij bidden:

1. Voor hen, die in militairen dienst voor hen gebruikt werden: "Wees hun arm iedere morgen, Hiskia en zijn vorsten en al de krijgslieden hebben het nodig, dat Gij hun voortdurend en gestadig kracht en moed geeft, voorzie dus in hun behoefte, en wees hun een algenoezaam God. Laat hen iedere morgen, als zij uitgaan op het werk van de dag, misschien nieuw werk te doen hebben, en nieuwe moeilijkheden zullen ontmoeten, opnieuw bezielt worden met kracht en moed, en laat dan hun kracht zijn als hun dag." In onze geestelijke strijd zijn onze eigen handen ons niet genoeg, noch kunnen wij iets tot stand brengen, tenzij God niet alleen onze armen sterkt, maar zelf onze arm is, Genesis 49:24, zo geheel en volstrekt zijn wij afhankelijk van Hem als onze arm iedere morgen, zo voortdurend steunen wij op Zijn macht, zowel als op Zijn barmhartigheden, die, iedere morgen nieuw zijn, Klaagliederen 3:23. Indien God ons op enige morgen aan onszelf overlaat, dan zijn wij verloren, daarom moeten wij ons iedere morgen Hem aanbevelen, en uitgaan in Zijn kracht om het werk van de dag te doen op zijn dag.

2. Voor de massa van het volk: Wees Gij daartoe ook onze behoudenis ten tijde van de benauwdheid, van ons, die stilzitten en ons niet wagen op de hoogten van het veld." Zij steunen op God niet alleen als hun behouder om verlossing voor hen te werken, maar als hun behoudenis zelf, want, hoe het ook moge gaan met hun tijdelijke belangen, zij achten zich veilig en behouden, als zij Hem tot hun God hebben. Als Hij het op zich neemt om hun behouder te zijn, dan zal Hij hun behoudenis wezen, want Gods werk is volmaakt. Sommigen lezen dit aldus: "Gij, die iedere morgen hun arm waart, die de voortdurende kracht en hulp waart van onze vaderen voor ons, "wees ook onze behoudenis ten tijde van de benauwdheid," help ons, Gij, die hen geholpen hebt. "Zij hebben op U gezien en werden verlicht," Psalm 34:6, laat ons dan niet in duisternis wandelen."

III. Het Assyrische leger vernietigd, en hun kamp tot een rijke, goedkope en gemakkelijke prooi gemaakt voor Juda en Jeruzalem. Niet zodra is het gebed opgezonden, vers 2, of het is verhoord, vers 3, ja het wordt overtroffen. Zij baden dat God hen verlossen zou van hun vijanden, maar Hij doet meer dan dat, Hij geeft hun de overwinning over hun vijanden en overvloedige stof tot juichen, want:

1. De sterkte van het Assyrische legerkamp is gebroken, vers 3, toen de verderfengel zoveel duizenden van hen doodde, van het geluid des rumoers, of de kreten van de stervende soldaten, die, naar wij kunnen veronderstellen, niet stil en zwijgend zijn gestorven, zijn de overigen van het volk gevloeden, en heeft ieder zo goed hij kon een goed heenkomen gezocht, toen God zich aldus verhief, zijn de verschillende volken of stammen, waaruit het leger was samengesteld, verstrooid geworden. Het was tijd om op te staan en zich te redden, toen zo'n voorbeeldeloze pestilentie onder hen uitbrak. Als God opstaat, worden Zijn vijanden verstrooid, Psalm 68:2.

2. De buit van het Assyrische leger wordt geroofd bij wijze van wedervergelding voor al de verwoestingen van de vaste steden van Juda vers 4. Uw buit zal verzameld worden door de inwoners van Jeruzalem gelijk de rupsen verzameld worden en gelijk het heen en weer lopen van de sprinkhanen, vers 4, de berovers zullen zich even snel en gemakkelijk meester maken van de schatten van de Assyriërs, als een leger van rupsen of sprinkhanen een veld of een boom kaal afvreten. Zo wordt het vermogen van de zondaar weggelegd voor de rechtvaardige, en wordt Israël verrijkt met de buit van de Egyptenaren. Sommigen houden het er voor dat de Assyriërs de rupsen en sprinkhanen zijn, die als zij gedood zijn, bijeen verzameld worden op hopen, zoals de kikvorsen van Egypte, waarna er overheen wordt gelopen, en zij onder de voeten vertreden worden.

IV. God en Zijn Israël hierdoor verheerlijkt en verhoogd. Als de buit van de vijand aldus verzameld is:

1. Dan zal God er de lof voor ontvangen, vers 5. de Heere is verheven. Het is zijn eer om hoogmoedige mensen aldus te vernederen, en hen tezamen in het stof te verbergen, aldus maakt Hij Zijn naam groot, en Zijn volk geeft er Hem de eer voor, zoals Israël toen de Egyptenaren in de Rode Zee waren verdrongen Exodus 15:1, 2 en verv. Hij is verheven als één, die in de hoogte woont, buiten het bereik van hun rasteringen, en een overheersende macht over hen heeft en er zich in verlustigt om te tonen dat Hij in hetgeen, waarin zij trots handelen, boven hen is, die doet wat Hij wil, en zij kunnen Hem niet weerstaan.

2. Zijn volk zal er de zegen van hebben. Als God opstaat om de volken te verstrooien, die zich tegen Jeruzalem verbonden hebben vers 3, dan heeft Hij als een voorbereiding daarvoor, of als de vrucht en het voortbrengsel ervan, Sion vervuld met gericht en gerechtigheid, niet alleen met een besef van, een gevoel voor recht, meer met een ijver er voor en een algemene zorg, dat het goed en behoorlijk bedeed zal worden. Zij zal wederom de stad van de gerechtigheid genoemd worden, Hoofdstuk 1:26.

Hierin wordt de genade Gods evenzeer verhoogd, als Zijn voorzienigheid verhoogd was in het verderf van het Assyrische leger. Wij kunnen geloven dat God genade heeft weggelegd voor een volk, als Hij het vervult met recht en gerechtigheid, als allerlei soort van mensen en al hun daden en zaken er door bestuurd en geregeerd worden en zij er zo van zijn vervuld, dat geen andere bedenkselen of overwegingen hen er tegen kunnen innemen. Hiskia en zijn volk worden aangemoedigd vers 6, met een verzekering, dat God hen zei bijstaan in hun nood. Hier is:

A. Een genaderijke belofte Gods voor hen om op te steunen: de vastigheden van uw tijden, de sterkte van uw behoudenissen zal zijn wijsheid en kennis. Hier is een begerenswaardig doel voorgesteld, en dat is: vastigheden van onze tijden, dat de dingen in het eigen land niet verstrooid worden en uit de voegen geraken, en de sterkte van de behoudenissen, verlossing van en voorspoed tegen vijanden van buiten. In de verlossing, die God verordineert voor Zijn volk, is sterkte, het is een hoorn van de zaligheid, van de verlossing. En hier is de weg en het middel om tot dat doel te komen: wijsheid en kennis, niet alleen Godsvrucht, maar wijsheid. Deze is het, die door de zegen van God de vastigheid van onze tijden en de sterkte onder verlossing zal zijn, die wijsheid, welke ten eerste zuiver en daarna vreedzaam is, en particuliere belangen opoffert aan het algemeen welzijn, zo'n wijsheid zal waarheid en vrede bevestigen, en de bolwerken ter verdediging ervan versterken.

B. Een Godvruchtig grondbeginsel voor Hiskia en zijn volk, om er zich door te laten regeren - de vreze des Heeren is zijn schat, vers 7, het is Gods schat in Zijn woord, waarvan Hij Zijn schatting ontvangt, of liever, het is de schat van de vorst. Een goed vorst houdt het daarvoor, dat wijsheid beter is dan goud, en aldus zal hij het ook bevinden. De ware Godsdienst is de ware schat van iedere vorst en ieder volk, hij duidt hen aan als rijken. De plaatsen waar veel bijbels en leraren zijn, en een ernstig, vroom volk is, zijn wezenlijk rijk, en dragen bij tot hetgeen een volk rijk maakt in deze wereld, daarom heeft een volk er belang bij om de Godsdienst te steunen, en zich in acht te nemen voor al hetgeen hem in de weg staat.

V. De grote benauwdheid, die over Jeruzalem is gekomen, beschreven, opdat zij, die de profeet geloofden, van tevoren zouden weten welke beroeringen er komen zullen, en er zich op zouden bereiden, en opdat, als de voorgaande belofte van verlossing vervuld zal zijn, de herinnering aan hun uiterste nood er toe zou bijdragen om er God in te verheerlijken, en hen des te meer dankbaar zou maken, vers 7 - 9. Hier wordt voorzeggd:

1. Dat de vijand zeer onbeschaamd, zeer beledigend zal zijn, en er met hem niet gehandeld zal kunnen worden, hetzij over de vrede, want hij heeft het verbond verbroken, hij heeft zelfs niet geaarzeld om het te verbreken, alsof het beneden hem was om aan zijn woord gebonden te zijn, of over de oorlog, want hij heeft de steden veracht, hij versmaadt het om notitie te nemen, hetzij van hun beroep op gerechtigheid, of van hun bede om genade. Hij maakt er zich zo gemakkelijk meester van, - hoewel zij vaste steden genoemd worden - en ontmoet er zo weinig tegenstand bij, dat hij ze veracht, en geen mededogen kent als hij alle inwoners over de kling jaagt want hij acht geen mens, hij heeft geen medelijden, zelfs niet met hen, jegens wie hij bijzondere verplichtingen heeft. Hij vreest God niet en ontziet geen mens, maar gedraagt zich hoog en gebiedend jegens iedereen. Er zijn van de zodanigen, die er roem in stellen om het gehele mensdom te vertreden, die noch eerbied hebben voor de verwaardigen, noch medelijden met de ellendigen.

2. Dat hij daarom tot geen voorwaarden van verzoening gebracht kan worden. De allersterksten van Jeruzalem, niet tegen hem bestand zijnde, moeten zich gedwee door geweld en gedruis laten ter neerwerpen hetgeen hen naar buiten doet roepen, omdat zij hun land niet kunnen dienen, zoals zij het tegen een billijke tegenstander hadden kunnen dienen. De boden door Hiskia gezonden, om over de vrede te onderhandelen, hem zo hoogmoedig en onhandelbaar vindende, zullen bitterlijk wenen uit ergernis om de teleurstelling, die zij ondervonden hebben bij hun onderhandeling, zij zullen wenen als kinderen, daar zij er aan wanhopen om een middel te vinden, waardoor hij bevredigd kan worden.

3. Dat het land voor een tijd geheel treurig zal zijn, eenzaam en als verlaten vanwege zijn leger.

a. Niemand durfde de wegen bereizen, zodat handel en bedrijf stilstonden, en - hetgeen nog erger was - niemand kon veilig naar Jeruzalem opgaan om de plechtige feesten te vieren. de gebaande wegen zijn verwoest. Terwijl de velden woest liggen, vertreden zoals de wegen zijn de gebaande wegen verwoest onbetreden als de velden, want de reiziger die door de paden gaat, houdt op.

b. Niemand had enig voordeel van de grond, vers 9. De aarde placht zich te verheugen in haar voortbrengselen ten dienste van Gods Israël, maar nu eten de vijanden van Israël die op, of vertreden ze, het land treurt en kweelt, het heeft een droevig aanzien, en op het aangezicht van de landlieden staat ellende te lezen daar het hun en hun gezin aan het nodige voedsel ontbreekt. De gewone vreugde van de oogst is in een klaaglied veranderd, zo vergankelijk en onzeker is alle aardse vreugde en genot. De verwoesting, de verlatenheid is algemeen, dat deel van het land, hetwelk aan de tien stammen behoorde, was reeds verwoest geworden, de Libanon, vermaard om zijn ceders, Saron om zijn rozen, Basan om zijn vee, Karmel om zijn koren, allen zeer vruchtbaar, zijn nu als een woestijn geworden, zij schamen zich om bij hun oude naam genoemd te worden, daar zij zo ongelijk zijn aan hetgeen zij waren. Zij schudden hun vruchten af voor de tijd in de hand van de berover, die op de bestemde tijd plachten verzameld te worden door de hand van de eigenaar.

VI. God, ten laatste verschijnende in Zijn heerlijkheid tegen de aanrander, vers 10 - 12. Als de dingen aldus tot het uiterste gebracht zijn,

1. Zal God zich grootmaken. Hij scheen neer te zitten als een onverschillig toeschouwer. "Maar nu zal Ik opstaan, zegt de Heere, nu zal Ik verschijnen en handelen, en daarin zal Ik niet slechts blijkbaar gezien, maar verheerlijkt worden." Hij zal niet slechts klaarlijk bewijzen dat er een God is, die recht doet op de aarde, maar dat Hij God is over allen en hoger is dan de hoogste. Nu zal Ik opstaan, Mij verheffen, mij tot handelen bereiden, zal Ik krachtdadiglijk handelen en erin verheerlijkt worden. Gods tijd, om voor Zijn volk te verschijnen, is wanneer

hun zaken het slechtst staan, "als de hand, dat is hun kracht, is weggegaan, en de beslotene en verlatene niets is," Deuteronomium 32:36. Als alle andere helpers falen, dan is het Gods tijd om te helpen.

2. Hij zal de Assyriër naar beneden brengen. "Gij, o Assyriërs, zijt zwanger van de hoop dat gij al de schatten van Jeruzalem in bezit zult krijgen, tot uw eigendom zult maken, en gij zijt in pijn en smart totdat dit zo is, maar al uw hoop zal vernietigd worden. Gij gaat met stro zwanger en gij zult stoppelen baren, die niet slechts waardeloos zijn en nergens toe deugen maar brandbaar zijn en geschikt voedsel voor het vuur, waaraan zij niet ontkomen kunnen, als uw eigen adem als vuur u zal verteren. De adem van Gods toorn, tegen u opgewekt door de adem van uw zonde, uw boosaardige adem, de dreiging en moord, die gij blaast tegen het volk van God, zal u en uw lasterlijke adem tegen God en Zijn naam verteren. God zal hun eigen tong tegen hen doen aanstoten, en hun eigen adem zal het vuur aanblazen, dat hen verteert. En dan is het geen wonder, dat de volken zullen zijn als de verbranding van de kalk in een kalkoven, allen tezamen ontbrandende, en als doornen, die verdord en droog zijn en daarom gemakkelijk vlam kunnen vatten en spoedig verbrand zijn. Zodanig was de vernietiging van het Assyrische leger, het was als het verbranden van doornen, die goed gemist kunnen worden, of het verbranden van kalk waardoor hij goed voor iets wordt. De verbranding van dat leger verlichtte de wereld met de kennis van Gods macht en deed Zijn naam helder schitteren.

Jesaja 33:13 - 24

Hier is een inleiding, die aandacht eist, en het betaamt dat allen, beide die verre zijn en die nabij zijn, letten op hetgeen God zegt en doet, vers 13. Hoort, gijlieden, die verre zijt, ver, hetzij ten opzichte van plaats of van tijd. Laat ver verwilderde streken en toekomstige eeuwen horen wat God gedaan heeft. Zij doen het, zij zullen het doen uit de Schrift, met even veel zekerheid als zij, die nabij zijn, de naburige volken, en zij, die toen leefden. Maar wie zij ook zijn, die horen, hetzij die nabij is of die ver zijn, wat God gedaan heeft, laat hen Zijn macht erkennen, die onweerstaanbaar is, laat hen erkennen dat Hij alles doen kan. Diegenen zijn zeer stompzinig, die horen wat God gedaan heeft en toch Zijn macht niet willen erkennen. Wat nu is het, dat God gedaan heeft en waarvan wij nota moeten nemen, en waarin wij Zijn macht moeten erkennen?

I. Hij heeft de zondaren te Sion verschrikt, vers 14, beving heeft de huichelaars aangegrepen. Er zijn zondaren te Sion, huichelaars, die van Sions voorrechten genieten en deelnemen aan Sions erediensten - maar hun hart is niet recht in de ogen Gods, zij houden de zonde aan onder de dekmantel van een zichtbare en uitwendige belijdenis, hetgeen hen als huichelaren doet kennen. Zondaren te Sion zullen zeer veel te verantwoorden hebben, meer dan andere zondaren, en hun plaats in Sion zal zo weinig hun veiligheid waarborgen, dat zij beide hun zonde en hun straf zal verzwaren. Deze zondaren te Sion, die altijd aan angst en verschrikking onderhevig zijn geweest, waren nu door een meer dan gewone ontsteltenis aangegrepen, daar hun geweten hen van schuld overtuigde.

1. Toen zij het Assyrische leger Jeruzalem zagen belegeren en op het punt om het in brand te steken en in de as te leggen, en de wespen in het nest te verbranden, bevindende dat zij niet naar Egypte konden ontkomen, zoals dit aan sommigen gelukt was, en de beloften wantrouwende, die God door Zijn profeten gegeven had, dat Hij hen zou verlossen waren zij ten einde raad en liepen zij rond als mensen, die van hun zinnen beroofd zijn, roepende: "Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Laat ons dus de stad verlaten en elders een goed heenkomen zoeken, men zou even goed bij een eeuwige gloed kunnen wonen als

hier." Wie zal voor ons opstaan tegen dit verterende vuur? Zo lezen het sommigen. Zie hier hoe het de zondaren te Sion te moede is als Gods oordelen zijn uitgegaan, zolang er slechts mee gedreigd werd, hebben zij ze gering geacht, hebben zij ze niet geteld, maar als zij staan uitgevoerd te worden, slaan zij tot het andere uiterste over, dan vergroten zij ze, stellen er zich het ergste van voor, zij noemen ze verterend vuur en eeuwigen gloed, en wanhopen aan hulp of redding. Zij, die rebelleren tegen de geboden van het Woord, kunnen er in tijd van nood de vertroosting niet van smaken. Of liever:

2. Toen zij het Assyrische leger verdelgd zagen, want de verdelging daarvan is het vuur waarvan onmiddellijk tevoren gesproken is vers 11, 12, toen de zondaren te Sion zagen welk een ontzettend strafgericht door Gods toorn gehouden was, waren zij in grote angst daar ze zich bewust waren dat zij die God hadden getergd door hun heimelijk aanbidden van andere goden, en daarom roepen zij: Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan, voor hetwelk zo groot een heirleger slechts is als doornen? Wie is er onder ons die bij deze eeuwige gloed wonen kan, die het Assyrische leger als de verbrandingen van de kalk heeft gemaakt? vers 12. Zo zeiden zij, of hadden zij moeten zeggen. Gods oordelen over de vijanden van Sion moeten de zondaren te Sion verschrikken, ja David zelf siddert er voor, Psalm 119:120. God zelf is dit verterend vuur, Hebreeën 12:29. Wie kan voor Hem bestaan? 1 Samuel 6:20. Zijn toorn zal hen tot in eeuwigheid branden, die er zich tot brandstof voor hebben gemaakt, het is een vuur, dat nooit uitgeblust zal worden en nooit vanzelf zal uitgaan, want het is toorn van een eeuwig God, knagende aan het geweten van een onsterflijke ziel De stoutmoedigste zondaren zijn er niet tegen bestand. zij kunnen er noch de voltoering van verduren noch de ontzettende verwachting ervan. Laat ons allen hierdoor opgewekt worden om de toekomstige toorn te ontvlieden, door tot Christus te vlieden als onze toevlucht.

II. Hij heeft genadiglijk voorzien voor de veiligheid van Zijn volk, dat op Hem vertrouwt. Hoort dit, en erkent Zijn macht in hen, die in gerechtigheden wandelen en die billijkheden spreken in de hoogten te doen wonen, vers 15, 16. Wij hebben hier:

1. Het karakter van de Godvruchtige, dat hij behoudt, zelfs in tijden van heersende goddeloosheid, en het wordt in onderscheidene bijzonderheden beschreven.

a. Hij wandelt in gerechtigheden, in geheel zijn wandel laat hij zich leiden door hetgeen recht en billijk is, en legt hij er zich op toe om aan iedereen te geven wat hem toekomt aan God wat Gode toekomt en aan de mensen wat hun toekomt. Zijn wandel is de gerechtigheid zelf, hij zou om de gehele wereld te winnen geen onrechtvaardigheid willen begaan.

b. Hij spreekt billijkheden, hij spreekt oprechtheden, zo is het in het Hebreeuws, hij spreekt wat waar en recht is, en met eerlijke oprechte bedoeling. Hij kan niet het een denken en wat anders zeggen, niet naar de ene kant zien en roeien naar de anderen kant. Zijn woord is hem even heilig als zijn eed, en is dus niet ja en neen.

c. Zó ver is het van hem om onrechtmatig gewin te begeren, dat hij het veracht, hij acht het iets laags en vrekkige, iets dat niet voegt aan een man van eer, om zich te verrijken door een handeling, die aan zijn naaste ontbering en lijden veroorzaakt. Hij veracht het om iets onrechtvaardigs te doen, ja om iets strengs te doen, al zou hem dit ook voordeel aanbrengen. Hij overschat het gewin niet, en daarom kan hij gemakkelijk het gewin verafschuwen, dat op oneerlijke wijze verkregen wordt.

d. Zo hem ooit steekpenningen in de hand geduwd worden om het recht te verdraaien, schudt hij zijn hand uit ten einde ze niet vast te houden, en hij doet het met de uiterste verfoeiing, daar hij het als een belediging beschouwt dat zij hem aangeboden werden.

e. Hij stopt zijn oren voor alles wat de strekking heeft tot wreedheid of bloedvergieten, of voor inblazingen, die hem aansporen tot wraak, Job 31:31. Hij leent een doof oor aan hen, die

zich verlustigen in oorlog en hem verlokken om lotgemeen met hen te worden, Spreuken 1:14, 16.

f. Hij sluit zijn ogen toe, dat hij het kwade niet aanzie. Hij heeft zo'n afschuw van de zonde, dat hij het niet dragen kan om te zien dat anderen haar bedrijven, en zelf is hij op zijn hoede tegen alle gelegenheden er toe. Zij die de reinheid van hun ziel wensen te bewaren, moeten streng wachthouden over de gewaarwordingen van hun lichaam, hun oren stoppen voor verzoeken en hun ogen afwenden van ijdelheid te zien.

2. Des Godvruchtigen vertroostingen, die hij behouden kan zelfs in tijden van algemene rampen, vers 16.

a. Hij zal veilig wezen, hij zal aan het verterend vuur en de eeuwige gloed ontkomen, hij zal toegang hebben tot en gemeenschap oefenen met die God, die een verterend vuur is, maar voor hem een verblijdend licht zal wezen. En wat betreft tegenwoordige moeilijkheden, of rampen, hij zal in de hoogte wonen, buiten het bereik ervan, ja buiten het gehoor van het rumoer ervan, hij zal er niet wezenlijk door geschaad worden, ja hij zal er niet grotelijks door verschrikt worden, in een overloop van grote wateren zullen zij hem niet aanraken, of, indien zij hem aanvallen, dan zullen de sterkten van de steenrotsen zijn hoog vertrek zijn, sterk en onneembaar, versterkt door de natuur zowel als door kunst. De Goddelijke macht zal hem veilig bewaren, en zijn geloof in die macht zal hem kalm en gerust doen zijn. God, de Rots van de eeuwen, zal zijn hoog vertrek wezen.

b. Hij zal van al het nodige voorzien zijn, hij zal geen gebrek hebben aan iets, dat noodzakelijk voor hem is, zijn brood wordt hem gegeven, zelfs als de stad het nauwst door de belegeraars wordt ingesloten en de toevoer van levensmiddelen is afgesneden, en zijn wateren zijn gewis, hij zal zeker zijn van de voortduur ervan, zodat hij zijn water niet bij mate en met verbaasdheid zal drinken, die de Heere vrezen hebben geen gebrek aan iets dat goed voor hen is.

III. Hij zal Jeruzalem beschermen en het verlossen uit de handen van de aanvallers. Deze storm, die hen bedreigt, zal voorbijgaan en hun staat zal wederom voorspoedig zijn. Er worden hier vele voorbeelden van gegeven.

1. Hiskia zal zijn zak afleggen en al de droefheid van zijn gelaat, en hij zal in het openbaar verschijnen in zijn schoonheid, in zijn koninklijk gewaad, en met een aangenaam voorkomen, vers 17, tot grote vreugde van al zijn liefhebbende onderdanen. Aan hen, die in gerechtigheden wandelen, zal niet alleen brood worden gegeven, en niet slechts zullen hun wateren gewis zijn, maar zij zullen met het oog des geloofs de Koning van de koningen zien in Zijn schoonheid, de schoonheid van de heiligheid, en die schoonheid zal over hen wezen. Psalm 90:17." De schoonheid des Heeren onzes Gods zij over ons."

2. Het beleg opgeheven zijnde, door hetwelk zij strikt binnen de muren van Jeruzalem moesten blijven, zullen zij nu vrij zijn om uit te gaan op hun zaken of voor hun genoeg, zonder gevaar van in des vijands handen te vallen, en zij zullen een ver gelegen land zien, zij zullen de verst afgelegene hoeken van het land bezoeken, en een blik werpen op de aangrenzende landstreken, hetgeen zoveel aangenamer zal zijn na zolang opgesloten te zijn geweest. Aldus aanschouwen de gelovigen het hemelse Kanaän, het land dat zeer ver is, en in boze tijden vertroosten zij er zich mede.

3. De herinnering aan de angst en de benauwdheid, waarin zij verkeerd hebben, zal nog toevoegen aan de blijdschap over hun verlossing, vers 18. Hun hart zal de verschrikking verdenken, er met blijdschap aan denken, nu zij voorbij is. Gij zult denken dat gij de

alarmkreet nog hoort in uw oren, toen het geroep weerklonk: Te wapen! te wapen! te wapen! ieder naar zijn post! Waar is de schrijver, de staatssecretaris voor oorlog? Dat hij verschijne met zijn monsterrol. Waar is de betaalsheer van het leger? Laat hem zien wat hij in kas heeft om de kosten van de verdediging te bestrijden. Waar is hij, die de torens telt? Laat hem er het verslag van inleveren, opdat zorg gedragen worde dat in ieder van hen een voldoende aantal mannen gelegerd worde." Of deze woorden kunnen genomen worden als Jeruzalems juichen over het verslagen leger van de Assyriërs, te meer omdat de apostel er op zinspeelt, als hij triomfeert over de geleerdheid van deze wereld, toen zij verslagen werd door het Evangelie van Christus, 1 Korinthe 1:20. De jonkvrouw, de dochter Sions veracht al hun krijgstoebereidselen. Waar is de schrijver, of krijgscmissaris van het Assyrische leger? Waar is hun schatmeester, en waar zijn hun ingenieurs, die de torens telden? Allen zijn zij of dood, of gevloden. Zij zijn ten einde.

4. Zij zullen niet meer verschrikt worden door het gezicht van de Assyriërs, die van nature een woest, wild uitziend volk waren, en inzonderheid zeer wreed en woest jegens het volk van de Joden, en ze waren van een vreemde taal en konden noch hun smekingen noch hun klachten verstaan en dat gaf hun een voorwendsel om er doof voor te zijn, en zij konden ook niet verstaan worden, het is een volk zo diep van spraak, dat men het niet verstaan kan, hetgeen hen nog geduchter maakt, vers 19. Uw ogen zullen hen niet meer zo stuurs, zo woest zien, hun gelaat zal een geheel ander aanzien hebben, als zij daar allen dood neerliggen.

5. Zij zullen geen gevaar meer vrezen voor Jeruzalem, Sion en de tempel aldaar, vers 20. "Schouwt Sion aan, de stad van onze bijeenkomsten, de stad, waar onze plechtige, heilige feesten gevierd worden, waar wij plachten bijeen te komen ter aanbidding Gods." In de tijd van hun benauwdheid waren de Godvruchtigen onder hen het meest in zorg en droefheid over Sion omdat het de stad van hun plechtige bijeenkomsten was, in zorg en vrees dat de overwinnaar de tempel zou verbranden, en zij die niet meer zouden hebben om er hun plechtige feesten in te houden. In tijden van openbaar gevaar moeten wij ons het meest bekommeren om onze Godsdienst, en de steden onzer bijeenkomsten behoren ons dierbaarder te zijn dan onze vaste steden of onze voorraadsteden. Het is met het oog daarop, dat God verlossing zal werken voor Jeruzalem, omdat het de stad is van de Godsdienstige plechtigheden, laat deze nauwgezet gehouden worden als de roem en heerlijkheid van een volk, en dan kunnen wij op God rekenen om een verdediging er voor te scheppen. Er worden hier twee dingen aan Jeruzalem beloofd:

A. Een goed gegronde veiligheid, het zal een geruste woonplaats zijn voor het volk van God, zij zullen niet meer zoals vroeger gekweld en ontroerd worden door de verschrikking van het zwaard van de krijg of van de vervolging hoofdstuk 29:20. Het zal een geruste woonplaats zijn daar het de stad van onze bijeenkomsten is. Het is wenselijk om rustig te zijn in onze eigen huizen, maar veel meer nog om rustig te zijn in Gods huis en daar niemand te hebben, die ons beangstigt. Zo zal het wezen met Jeruzalem en uw "ogen zullen het zien," hetgeen voor een Godvruchtige een grote voldoening zal zijn, Psalm 128:5 - 6. "Gij zult het goede van Jeruzalem aanschouwen, en vrede over Israël gij zult lang genoeg leven om het te zien en er in te delen."

B. Een onbewogen vastheid. Jeruzalem, de stad van onze bijeenkomsten, is in vergelijking met het Nieuwe Jeruzalem toch slechts een tent. De tegenwoordige openbaringen van de Goddelijke heerlijkheid en genade zijn niets in vergelijking met die, welke weggelegd zijn voor de toekomstige staat, maar het is een tent, die niet ter neer zal geworpen worden. Als deze benauwdheid voorbij is, zal Jeruzalem gedurende lange tijd een duurzame vrede genieten, en haar heilige voorrechten, die de pinnen en zelen zijn van haar tent, zullen niet van

haar weggenomen worden en in de regeling van haar eredienst zal geen stoornis zijn. Gods kerk op aarde is een tent, die wel van de ene plaats naar de andere kan overgebracht worden, maar niet ter neer wordt geworpen, zolang de wereld bestaan zal, want in iedere eeuw zal Christus een zaad hebben, dat Hem dient, de beloften van het verbond zijn haar pinnen, die nooit weggenomen zullen worden, en de ordinanties en inzettingen van het Evangelie zijn haar zelen die niet verscheurd zullen worden. Het zijn dingen, die niet bewogen kunnen worden, maar zullen blijven, al zouden hemel en aarde wankelen.

6. God zelf zal hun beschermer en verlosser zijn, vers 21, 22. Dat is de voornaamste grond van hun vertrouwen. "Hij, die zelf de heerlijke is, zal Zijn heerlijkheid voor ons tentoonstrekken, en een heerlijkheid voor ons zijn, die de mededingende heerlijkheid van de vijand zal verduisteren." Door een genadige Heere te zijn is God een heerlijke Heere, want Zijn goedheid is Zijn heerlijkheid. God zal de Verlosser zijn van Jeruzalem en haar heerlijke Heere.

a. Als een wachter tegen hun tegenstanders van buiten. Het zal een plaats van rivieren en wijde stromen zijn. Jeruzalem was niet zoals de meeste grote steden aan een aanzienlijke rivier gelegen, slechts de Kidron stroomde haar voorbij, en zo ontbrak haar een van de beste versterkingen zowel als een van de grootste voordelen voor handel en verkeer, en hierom hebben hun vijanden hen veracht, en twijfelden zij niet of zij zouden een gemakkelijke prooi van hen maken, maar de tegenwoordigheid en de macht des Heeren zijn te allen tijde genoegzaam om alles wat er aan het schepsel aan kracht of schoonheid ontbreekt te vergoeden. In God hebben wij alles, alles wat wij nodig hebben of kunnen begeren. Vele uitwendige voordelen ontbreken aan Jeruzalem, die andere plaatsen hebben, maar in God hebben zij hetgeen er meer dan tegen opweegt. Maar indien er rivieren en wijde stromen om Jeruzalem heen zijn, zouden deze dan aan een vijandelijke vloot geen gemakkelijke toegang kunnen geven tot de stad? Neen, dat zijn rivieren en stromen, waarop geen door roeiriemen voortgedreven galeien varen, geen oorlogschip, geen voortreffelijk schip zal gezien worden. Als God zelf de rivier is, dan moet zij wel ontoegankelijk wezen voor de vijand, zij kunnen er noch de weg door vinden, noch er zich met geweld een weg overheen banen.

b. Als een gids voor hun zaken in het eigen land. "Want de Heere is onze Rechter aan wie wij rekenschap hebben te geven, op wiens rechterstoel wij ons beroepen, aan wiens uitspraak wij ons houden, en die derhalve (naar wij hopen) recht voor hen doen zal. Hij is onze Wetgever, Zijn woord is ons wet, alle gedachte in ons is gevangen geleid tot gehoorzaamheid aan Hem. Hij is onze Koning aan wie wij hulde en belasting betalen, en een onverbreekbare trouw bewijzen, en daarom zal Hij ons behouden." Want gelijk bescherming trouw verwekt, zo kan trouw bescherming verwachten en haar ook van God ervaren. Door het geloof nemen wij Christus aan als onze Vorst en Zaligmaker, en als zodanig steunen wij op Hem, en wijden wij ons toe aan Hem.

Merk op, met welk een gevoel van triomf en met welk een nadruk op de heerlijken naam van God zij zich vertroosten met dit: JEHOVAH is onze Rechter, JEHOVAH is onze Wetgever, JEHOVAH is onze Koning, die uit zichzelf bestaande, ook zelfgenoegzaam is en algenoegzaam is voor ons.

7. De vijanden zullen geheel verduisteld zijn, al hun kracht is verbroken, al hun plannen zijn verijdeld, als een schip op zee, dat door zwaar weer geteisterd de storm het hoofd niet kan bieden, daar het tuig gescheurd is, de masten gebroken zijn en er geen middel is tot repareren, dat als een wrak wordt opgegeven, bevindende dat zij de masten niet kunnen versterken of stevig maken, maar dat zij naar beneden zullen komen. Zij dachten zich zeker van Jeruzalem, maar juist toen zij als het ware de haven binnenkwamen en meenden dat alles nu het hun was, werden zij door windstilte overvallen en konden zij de zeilen niet uitzetten maar lagen zij daar

door tegenwind opgehouden, totdat God Zijn gramschap over hen uitstortte. De vijanden van Gods kerk zijn dikwijls ontwapend en onttuigd, als zij denken hun doel bijna bereikt te hebben.

8. De schatten van hun legerkamp zullen een rijke buit zijn voor de Joden de roof van een overvloedige buit zal uitgedeeld worden. Toen de meesten gedood waren, zijn de overigen in verwarring gevlucht, en met zo'n overhaasting, dat zij (evenals de Syriërs) hun tenten lieten zoals zij waren, en al de schatten, die erin waren, in de handen vielen van de belegerden, en zelfs de lammen de roof roofden, zij, die thuis bleven, deelden de roof er was zo gemakkelijk aan te komen, dat niet slechts de krachtige man er zich meester van kon maken, maar ook de lamme, wiens handen lam waren zodat hij niet kon strijden, en wiens voeten kreupel waren zodat hij niet kon vervolgen. Gelijk de overwinning geen gevaar voor hen opleverde, zo kostte hun het roven van de buit geen moeite, en er was zo'n overvloed van dat zij, die voortvarend waren en het eerst kwamen, zoveel wegdroegen als zij wilden, en de lammen, die laat kwamen, toch nog genoeg vonden. Aldus heeft God uit het kwade het goede doen voortkomen, en Jeruzalem niet slechts verlost, maar verrijkt, en de verliezen, die zij hadden geleden, ruimschoots vergoed. Op zo goede en troostrijke wijze zullen de benauwdheden van Gods volk dikwijls eindigen.

9. Beide ziekte en zonde zullen weggenomen worden, en ziekte wordt dan weggenomen in genade, wanneer dit al de vrucht ervan is, en de herstelling ervan de wegneming is van de zonde.

a. Geen inwoner zal zeggen, ik ben ziek. Gelijk de lammen de roof zullen roven, zo zullen de zieken in weerwil van hun zwakheid naar het verlaten legerkamp weten te komen, om iets van de roof voor zich te nemen, of, er zal zo'n algemene vervoering van vreugde wezen bij deze gelegenheid, dat zelfs de zieken voor het ogenblik hun ziekte en de smarten er van zullen vergeten, om zich met het algemene vreugdebetoon te verenigen, de verlossing van hun stad zal hun genezing zijn. Of, het geeft te kennen dat, terwijl gewoonlijk besmettelijke ziekten het gevolg zijn van langdurige belegeringen, dit toch niet zo zijn zal met Jeruzalem maar dat de inwoners met de overwinning er, de vrede ook gezondheid zullen hebben, en er geen klachten zullen zijn over ziekte binnen haar poorten, of, zij die ziek zijn, zullen hun ziekte dragen zonder te klagen, zolang zij zien dat alles wel is met Jeruzalem. Ons gevoel van persoonlijke grieven moet zich oplossen in dankbaarheid voor openbare en algemene zegeningen.

b. Het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben, niet alleen aan het volk als geheel zal de nationale schuld vergeven worden in de wegneming van het nationale oordeel, meer particuliere personen, die daarin wonen, zullen berouw hebben en zich bekeren, en vergeving ontvangen van hun zonden. En dit is beloofd als hetgeen op de bodem is van alle andere gunsten, Hij zal zo en zo voor hen doen, "want Hij zal hun ongerechtigheden genadig zijn," Hebreëen 8:12. Zonde is de ziekte van de ziel, als God de zonde vergeeft, dan geneest Hij de ziekte, en als de krankheden van de zonde genezen zijn door vergevende genade, dan is de prikkel uit de lichaamskrankheid weggenomen met de oorzaak ervan, zodat de inwoners of niet ziek zullen zijn, of ten minste, niet zullen zeggen: ik ben ziek. Als de ongerechtigheid weggenomen is, dan hebben wij weinig reden om over uitwendige beproevingen te klagen. Zoon, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven.

HOOFDSTUK 34

1 Nadert, gij heidenen, om te horen, en gij volken! luistert toe; de aarde hore, en haar volheid, de wereld en al wat daaruit voortkomt. 2 Want de verbolgenheid des HEEREN is over al de heidenen, en grimmigheid over al hun heir; Hij heeft hen verbannen, Hij heeft ze ter slachting overgegeven. 3 En hun verslagenen zullen weggeworpen worden, en van hun dode lichamen zal hun stank opgaan; en de bergen zullen smelten van hun bloed. 4 En al het heir der hemelen zal uitteren, en de hemelen zullen toegerold worden, gelijk een boek, en al hun heir zal afvallen, gelijk een blad van de wijnstok afvalt, en gelijk een vijg afvalt van de vijgenboom. 5 Want Mijn zwaard is dronken geworden in de hemel; ziet, het zal ten oordeel neerdalen op Edom, en op het volk, hetwelk Ik verbannen heb. 6 Het zwaard des HEEREN is vol van bloed, het is vet geworden van smeer, van het bloed der lammeren en der bokken, van het smeer der nieren van de rammen; want de Heere heeft een slachtoffer te Bozra, en een grote slachting in het land der Edomieten. 7 En de eenhoornen zullen met hen afgaan, en de varren met de stieren; en hun land zal doordronken zijn van het bloed, en hun stof zal van het smeer vet gemaakt worden. 8 Want het zal zijn de dag der wraak des HEEREN, een jaar der vergeldingen, om Sions twistzaak. 9 En hun beken zullen in pek verkeerd worden, en hun stof in zwavel; ja, hun aarde zal tot brandend pek worden. 10 Het zal des nachts of des daags niet uitgeblust worden, tot in der eeuwigheid zal zijn rook opgaan; van geslacht tot geslacht zal het woest zijn, tot in eeuwigheid der eeuwigheden zal niemand daar doorgaan. 11 Maar de roerdomp en de nachtuil zullen het erfelijk bezitten, en de schuifuit, en de raaf zal daarin wonen; want Hij zal een richtsnoer der woestigheid over hen trekken, en een richtlood der ledigheid. 12 Hun edelen (doch zij zijn er niet) zullen zij tot het koninkrijk roepen, maar al hun vorsten zullen niets zijn. 13 En in hun paleizen zullen doornen opgaan, netelen en distelen in hun vestingen; en het zal een woning der draken zijn, een zaal voor de jongen der struisen. 14 En de wilde dieren der woestijnen zullen de wilde dieren der eilanden daar ontmoeten, en de duivel zal zijn metgezel toeroepen; ook zal het nachtgedierte zich aldaar neerzetten, en het zal een rustplaats voor zich vinden. 15 Daar zal de wilde meerle nestelen en leggen, en haar jongen uitbikken, en onder haar schaduw vergaderen; ook zullen aldaar de gieren met elkaar verzameld worden. 16 Zoekt in het boek des HEEREN, en leest; niet een van dezen zal er feilen, het een noch het ander zal men missen; want mijn mond zelf heeft het geboden, en Zijn Geest Zelf zal ze samenbrengen. 17 Want Hij Zelf heeft voor hen het lot geworpen, en Zijn hand heeft het hun uitgedeeld met het richtsnoer; tot in der eeuwigheid zullen zij dat erfelijk bezitten, van geslacht tot geslacht zullen zij daarin wonen.

In dit hoofdstuk hebben wij het noodlottig oordeel over de natiën, die vijanden waren van Gods kerk en volk, hoewel alleen Edom genoemd wordt vanwege de oude vijandschap tussen Ezau en Jakob, die even typisch was als de nog oudere vijandschap tussen Kaïn en Abel, en voortvloeide uit de oorspronkelijke vijandschap van de slang jegens het zaad van de vrouw. Het is waarschijnlijk dat deze profetie vervuld werd in de grote verwoestingen, aangericht eerst door het Assyrische leger, of liever, door het leger van Nebukadnézar enige tijd daarna, onder de volken, die naburen waren van Israël en op de een of andere wijze schadelijk voor hen geweest zijn. Deze machtige veroveraar stelde er zijn roem in om bloed te vergieten en de landen te verwoesten, en - geheel buiten zijn bedoeling - heeft hij hiermede vervuld wat God hier tegen Zijn en Zijns volksvijanden heeft bedreigd. Maar wij hebben reden te denken dat het bedoeld is als een aankondiging van Gods toorn tegen allen, die strijden tegen de belangen van Zijn koninkrijk onder de mensen, dat het herhaaldelijk vervuld wordt in de verwoesting, die veroorzaakt wordt door de oorlogen, die de volken voeren tegen elkaar, en in andere verwoestende oordelen, en ten volle vervuld zal worden in de finale ontbinding van alle dingen op de dag des oordeels en in het verderf van de goddelozen. Hier is:

- I. Een oproep tot algemene aandacht, vers 1.
- II. Een ontzettend toneel van bloed en verwarring voorgesteld, vers 2 - 7.
- III. De reden, opgegeven voor deze oordelen, vers 8.
- IV. De voortduur van deze verwoesting, daar het land als de zee van Sodom zal wezen, vers 9, 10, en de steden overgelaten zijn aan wilde dieren en onrein gevogelte, vers 11 - 15. De plechtige bevestiging hiervan, vers 16, 17. Laat ons horen en vrezen.

Jesaja 34:1 - 8

Hier hebben wij een profetie, gelijk wij elders een geschiedenis hebben, van de oorlogen des Heeren, die, hiervan zijn wij zeker, allen beide rechtvaardig en voorspoedig zijn. Aan deze wereld, als Zijn schepsel, doet Hij goed, maar daar zij de belangen dient van Satan, die de god van deze wereld genoemd wordt, strijdt Hij tegen haar.

I. Hier wordt de bazuin geblazen en de oorlog verklaard, vers 1. Alle natiën moeten horen en luisteren, niet alleen omdat hetgeen God doen gaat hun aandacht wel waardig is zoals Hoofdstuk 33:13, maar omdat zij er allen in betrokken zijn, het is met hen, dat God een twist heeft, het is tegen hen, dat God uitgaat in toorn. Laat hen er allen kennis van nemen, dat de grote God toornig op hen is, dat Zijn verbolgenheid is over alle heidenen, laat dus alle heidenen naderen en horen. "De bazuin wordt geblazen in de stad," Amos 3:6, en de wachters op de muren roepen: "Luistert naar het geluid van de bazuin," Jeremia 6:1, "de aarde hore en haar volheid, want zij is des Heeren," Psalm 24:1, en behoort te luisteren naar haar maker en meester. De wereld moet horen en alles wat daaruit voortkomt, de kinderen van de mensen, die van de aarde aards zijn, komen er uit voort en moeten er toe weerkeren, of, de onbezielde voortbrengselen van de aarde worden opgeroepen, daar het meer waarschijnlijk is dat zij zullen luisteren dan de zondaren, wier hart verhard is tegen de roepstem Gods. Hoort, gij bergen, de twist des Heeren," Micha 6:2. Het is zo rechtvaardig een twistzaak, dat omtrent haar billijkheid gerust een bergop gedaan kon worden op geheel de wereld.

II. Hier is het manifest openbaar gemaakt waarin wordt aangetoond:

1. Tegen wie Hij oorlog voert, vers 2, de verbolgenheid des Heeren is over al de heidenen, zij zijn allen saamverbonden tegen God en Gods dienst, allen zijn zij de belangen togedaan van de duivel, en daarom is Hij verbolgen op allen, namelijk op al de heidenen, die Hem vergeten. Gedurende lange tijd heeft Hij hen "laten wandelen in hun wegen," Handelingen 14:16, maar nu zal Hij niet langer zwijgen, gelijk zij allen de weldaad hadden van Zijn lankmoedigheid, zo moeten zij nu allen verwachten Zijn toorn te gevoelen. Zijn grimmigheid is inzonderheid over hun legers.

a. Omdat zij met hun legers kwaad hebben gedaan aan het volk van God, deze zijn het, die bloedig werk onder hen gedaan hebben, en daarom kunnen zij er zeker van zijn dat hun bloed te drinken zal worden gegeven.

b. Omdat zij met deze, dit is met hun legers, bestand denken te zijn tegen de gerechtigheid en de macht van God, zij steunen en vertrouwen er op als hun verdediging en bescherming, en daarom zal over hen in de eerste plaats Gods verbolgenheid zijn. Voor Gods toorn zijn legerscharen slechts als stoppelen voor een verterend vuur, al zijn zij ook nog zo talrijk en kloekmoedig.

2. Voor wie Hij strijd voert, en wat de gronden en redenen zijn van de oorlog, vers 8. Het is de dag van de wraak des Heeren, en Hij is het wie de wraak toekomt, en die nooit onrechtvaardig is, als Hij wraak doet, Romeinen 3:5. Gelijk er een dag is van de lankmoedigheid des Heeren, zo zal er een dag zijn van Zijn wraak, want, hoewel Hij lang verdraagt, zal Hij toch niet altijd verdragen. Het is het jaar van de vergeldingen om Sions twistzaak. Sion is de heilige stad, de stad onder bijeenkomsten een type en afschaduwing van de kerk Gods in de wereld. Sion heeft een rechtvaardige twistzaak met haar naburen om het onrecht dat zij haar hebben aangedaan, voor al die trouweloosheid en wreedheid, waarmee zij haar behandeld hebben, haar heilige dingen ontwijpende, haar paleizen verwoestende en haar zonen dodende. Zij heeft het aan God overgelaten om haar twistzaak te twisten, en Hij zal het doen als de bestemde tijd gekomen is om aan Sion gunst te bewijzen, dan zal Hij aan haar

vervolgers en verdrukkers het kwaad vergelden, dat zij haar gedaan hebben. De twistzaak zal beslist worden, dat is er zal uitspraak in worden gedaan, en die uitspraak zal luiden dat aan Sion onrecht is gedaan, en in het haar aangedane onrecht werd Sions God verongelijkt, en nu zal na deze beslissing het oordeel worden uitgesproken, en het oordeel, het vonnis zal volvoerd worden. Er is in de raad Gods een tijd vooraf vastgesteld voor de verlossing van de kerk en het verderf van haar vijanden, een jaar van de verlost, dat komen zal, een jaar van de vergeldingen om Sions twistzaak en wij moeten het geduldig verbeiden, en over niets oordelen voor de tijd.

III. Hier zijn de krijgsoperaties en de methode ervan vastgesteld met onfeilbare zekerheid van succes.

1. Het zwaard des Heeren gebaad in de hemel, vers 5, dat is al de voorbereiding voor de oorlog, die hier gemaakt wordt. Het kan een toespeling zijn op een onder hen bestaand gebruik, om hun zwaarden in het een of ander vocht te dompelen om ze te harden of blinkend te maken, het is hetzelfde als ze te scherpen en te vegen, dat is te polijsten, Ezechiël 21:9 - 11. Gods zwaard is gebaad in de hemel, in Zijn raad en raadsbesluit, in Zijn gerechtigheid en macht, en dan kan niemand er voor bestaan.

2. Het zal neerdalen, wat Hij besloten heeft zal zonder falen ten uitvoer worden gebracht, het zal neerdalen van de hemel, en hoe hoger de plaats is, vanwaar het komt, hoe zwaarder het vallen zal, het zal neerdalen op Edom, het volk van Gods vloek, dat onder Zijn vloek ligt en er door ten verderve gewild is. Rampzalig, voor eeuwig rampzalig zijn zij. die zich door hun zonden tot het volk van Gods vloek hebben gemaakt, want het zwaard des Heeren zal zonder falen gepaard gaan met de vloek des Heeren, en er het vonnis van volvoeren, en die Hij vloekt, zijn in waarheid vervloekt. Het zal neerdalen ten oordeel, om oordelen te volvoeren aan de zonderen. Gods oorlogszwaard is altijd een zwaard van de gerechtigheid. Er is opgemerkt van Hem, uit wiens mond een scherp zwaard gaat, dat Hij "oordeelt en krijg voert in gerechtigheid," Openbaring 19:11, 15.

3. De heidenen en hun legers zullen aan het zwaard overgeleverd worden, vers 2. God heeft hen ter slachting overgeleverd, en dan kunnen zij zichzelf er niet van verlossen, en evenmin kunnen al de vrienden, die zij hebben, hen ervan verlossen. Alleen diegenen worden gedood, die God ter slachting overlevert, want de sleutels van de dood zijn in Zijn hand, en door hen ter slachting over te leveren, heeft Hij hen ten enenmale verdaan, hun verderf is even gewis, als God hen er aan gewijd heeft, alsof zij reeds vernietigd waren, volkomen vernietigd. God heeft in werkelijkheid al de wrede vijanden van Zijn kerk ter slachting overgeleverd door het woord, Openbaring 13:10 :Indien iemand met het zwaard zal doden, die moet zelf met het zwaard gedood worden, want de Heere is rechtvaardig.

4. Ingevolge het vonnis zal er een ontzettende slachting onder hen aangericht worden, vers 6. Als het zwaard des Heeren neerdaalt met een opdracht, dan houdt het een parate executie, het is vol van bloed, het is er mee gedrenkt, het is er van verzadigd, ja oververzadigd, met het bloed van de verslagenen, het is er vet mee gemaakt. Als de dag van Gods misbruikte goedertierenheid en lankmoedigheid voorbij is, dan zal het zwaard van Zijn gerechtigheid geen lijfsgenade verlenen en niemand sparen. Door de zonde hebben de mensen de eer van de menselijke natuur verloren, en zijn zij geworden als de beesten die vergaan, daarom worden hun terecht het mededogen en de eerbied ontzegd, die aan de menselijke natuur verschuldigd zijn, en worden zij als beesten gedood, en zo geeft men er niet meer om een leger van mensen te doden, dan om een kudde van lammeren of geiten te slachten, en zich met het vet van de nieren van de rammen te voeden. Ja het zwaard des Heeren zal niet alleen de lammeren en

geiten doden, de infanterie van hun leger, de arme, gewone soldaten, maar, vers 7, ook de eenhoornen zullen met hen naar beneden worden gebracht, en de varren met de stieren, al zijn zij ook nog zo hoog en trots, nog zo sterk en woest, "de groten, en de rijken, en de oversten over duizend," Openbaring 6:15, het zwaard des Heeren zal een even gemakkelijke prooi van hen maken als van de lammeren, en voor de toorn van de grote God zijn de grootste van de mensen als niets. Zie welk een bloedig werk er gedaan zal worden, hun land zal doordronken zijn van het bloed, zoals van de regen, die er dikwijls en in groten overvloed opvalt, en hun stof, hun dor en onvruchtbaar land zal van het smeer vet gemaakt worden, als bemest worden met het vet van mensen, die in de volle kracht van hun leven gedood zijn. Ja zelfs de bergen, die hard en rotsachtig zijn, zullen smelten van hun bloed, vers 3. Deze uitdrukkingen zijn hyperbolisch, zoals de uitdrukking van Johannes in Openbaring 14:20 "het bloed is tot de tomen van de paarden gekomen," en zij worden gebezigd omdat zij een zeer vreeslijken klank hebben voor het gevoel (zelfs de gedachte aan zoveel mensenbloed doet ons huiveren) en daarom zijn zij geschikt om de verschrikking van Gods toorn aan te duiden, die boven alle beschrijving of bevatting ontzettend is. Zie welk een werk door zonde en toorn gedaan wordt zelfs in deze wereld, en bedenk hoeveel verschrikkelijker nog de toekomstige toorn zijn zal, die zelfs de eenhoornen zal doen afgaan naar de afgrond.

5. Deze grote slachting zal een groot offer zijn aan de gerechtigheid Gods, vers 6. de Heere heeft een slachtoffer te Bozra, daar is het dat de klederen van de groten Verlosser besprenkeld waren met bloed, Hoofdstuk 63:1. Offeranden waren bedoeld tot eer van God, om te doen blijken dat Hij de zonde haat en er voldoening voor eist, en dat niets anders dan bloed er verzoening voor doen kan, tot dit doeleinde wordt deze slachting aangericht, opdat daarin de toorn Gods zal geopenbaard worden van de hemel tegen alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen, inzonderheid tegen hun goddeloze en onrechtvaardige vijandschap tegen Zijn volk, aan welke zonde de Edomieten zich openlijk schuldig hadden gemaakt. Voor het brengen van grote offeranden werden zeer vele dieren geslacht, hecatomb - bè (offer van 100 dieren) werden geofferd, en hun bloed voor het altaar uitgestort, en zo zal het wezen in deze dag van de wraak des Heeren. En zo zou de gehele aarde gedrenkt zijn geworden met het bloed van zondaren, indien Jezus Christus, het grote zoenoffer, Zijn bloed niet voor ons had gestort, maar zij, die Hem verwerpen, en geen verbond willen maken met God door deze grote offerande, zullen zelf als slachtoffers vallen van de Goddelijke wraak. Veroordeelde zondaren zijn eeuwige offeranden, Markus 9:48, 49. Zij, die niet offeren (en dat zijn de goddelozen, Prediker 9:2) moeten geofferd worden.

6. Deze verslagenen zullen verfoeilijk zijn voor het mensdom, en zullen evenzeer zijn afkeer en walging zijn, als zij er ooit Zijn verschrikking voor waren, vers 3. Zij zullen weggeworpen worden, niemand zal hun de eerbied bewijzen van hun een eerlijke begrafenis te bezorgen, van hun dode lichamen zal hun stank opgaan, door hun walgelijker reuk, zowel als door het ijzingwekkend gezicht in alle mensen verontwaardiging zal opgewekt worden tegen de zonde en vrees voor de toorn Gods. Zij liggen onbegraven, om gedenktekenen te blijven van de Goddelijke gerechtigheid.

7. De uitwerking en het gevolg van deze slachting zullen een algemene verbijstering en verslagenheid zijn, alsof het gehele samenstel van de natuur in ontbinding of oplossing verkeerde vers 4. Al het heil van de hemelen zal offeren - de zon zal verduisterd worden, en de maan zal er zwart uitzien of in bloed veranderd worden, de hemelen zelf zullen als een boek, of als een perkamenten rol, toegerold worden, als wij er mee afgedaan hebben en het terzijde leggen of wanneer het verschrompeld is door de hitte van het vuur. De sterren zullen vallen zoals de bladeren in de herfst, als de schoonheid, vreugde en vertroosting van het

overwonnen volk zullen weg zijn, verloren zijn, de magistratuur en de regering zullen afgeschaft wezen, en alle heerschappij en bestuur, behalve die van het zwaard van de strijd, zal vallen. De veroveraars van die tijd vonden er behagen in om de landen, die zij veroverd hadden, in een woestenij te veranderen, en hier wordt in overdrachtelijke bewoordingen zo'n volkomen verwoesting beschreven, maar de letterlijke vervulling ervan zal plaatshebben in de ontbinding van alle dingen aan het einde van de tijd, van welke laatste dag des oordeels de oordelen, die God thans soms over zondige volken laat komen, typen en voorlopers zijn, en hierdoor behoren wij opgewekt te worden, en daaraan te denken om welke reden deze uitdrukkingen hier en in Openbaring 6:12, 13 gebruikt zijn. Maar zonder metaphoor zijn zij gebruikt in 2 Petrus 3:10 waar ons gezegd wordt dat "de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan, en de aarde verbrand zal worden." Jesaja 34:9 - 17 Deze profetie heeft een zeer donker aanzien maar zij ziet gewis verder dan naar Edom en Bozra.

1. Zij spreekt van de treurige veranderingen die door de Goddelijke voorzienigheid dikwijls gemaakt worden in landen, steden, paleizen en geslachten, plaatsen, die gebloeid hebben en druk werden bezocht, komen op vreemde, verbazingwekkende wijze in verval. Wij weten de plaatsen niet te vinden, waar grote steden, die in de geschiedenis beroemd waren, gestaan hebben. Vruchtbare landen zijn in de loop van de tijden tot woeste gronden geworden, en prachtige, volkrijke steden zijn in puinhopen veranderd. Oude, vervallen kastelen hebben een afschrikkend aanzien, en hun puinhopen worden thans bijna evenzeer gevreesd als eertijds hun garnizoenen gevreesd werden.

2. Zij spreekt van de verwoestende oordelen, die de uitwerkselen zijn van Gods toorn en de rechtvaardige straf over hen, die vijanden zijn van Zijn volk, en die God hun zal opleggen als het jaar van de verlossing is gekomen, en het jaar der vergeldingen om Sions twistzaak. Zij wier doel het is de kerk te vernietigen, kunnen dat nooit doen, maar zullen onfeilbaar zichzelf in het verderf storten.

3. Zij spreekt van de eindelijke verwoesting van deze boze wereld, die "ten vure bewaard wordt tegen de dag des oordeels", 2 Petrus 3:7. De aarde zelf zal, als zij met al de werken, die daarin zijn verbrand zal worden, misschien in een hel veranderd worden voor hen, die alleen op de dingen van de aarde hun hart gezet hadden hoe dit nu zij, wij zien wat het lot zijn van hen die het geslacht zijn van Gods vloek.

I. Het land zal worden als de zee van Sodom vers 9, 10. De beken, die het land bevochtigden, aangenaam en verfrissend waren voor de inwoners, zullen nu in pek veranderd worden, zullen gestold worden, zullen er zwart uitzien en zeer langzaam of in het geheel niet vloeien. Hun stromen zullen in traag pek veranderd worden, aldus Sir Richard Blackwore.

Hun stof zal tot zwavel worden, zo brandbaar heeft de zonde hun land gemaakt dat het in brand zal geraten door het eerste vonkje van Gods toorn, dat er op valt, en als het in brand is, zal het tot brandend pek worden. Het vuur zal algemeen zijn, het zal overal wezen, niet een enkel huis slechts of een enkele stad, zal in brand geraten, maar een geheel land, en het zal in niemands macht wezen om het te blussen, het zal voortdurend branden, branden tot in eeuwigheid, en zal nacht noch dag geblust worden. De pijniging van hen, die in de hel zijn, of die een hel in hun binnenste hebben, in hun eigen geweten, gaat onophoudelijk voort. De rook van hun vuur gaat op tot in eeuwigheid. Zolang als er tergende zondaren zijn op de aarde, van geslacht tot geslacht, een toeneming van zondige mensen, "om de hittigheid van des Heeren toorn te vermeerderen," Numeri 32:14, zal er een rechtvaardig God in de hemel zijn om hen er voor te straffen. En zolang een volk een opvolging van zondaren aanhoudt, zal God een opeenvolging van plagen voor hen hebben, en nooit zal iemand, die valt onder Gods toorn, in

staat zijn om zich te herstellen. Men zal bevinden - hoe licht de mensen er ook overmogen denken - dat het vreeslijk is te vallen in de handen van de levenden God. Als het land ten verderve gewijd is, zal niemand er doorgaan. De reizigers zullen liever een grote omweg maken, dan binnen de reuk ervan te komen.

II. De steden zullen worden als oude vermolmden huizen, die door de eigenaars verlaten zijnde, een schrikkelijk aanzien hebben, daar zij gewoonlijk in het bezit zijn van roofdieren en van onheilspellende vogels. Zie hoe akelig de paleizen van de vijand er uitzien. De beschrijving er van is zeer bijzonder sierlijk en treffend.

1. God zal ze tekenen voor het verderf, Hij zal een richtsnoer van de woestheid over Bozra trekken, en een richtlood van de ledigheid, vers 11. Hiermede wordt de billijkheid van het vonnis aangeduid, dat er over uitgesproken is, het is naar de regel van de gerechtigheid, en de nauwkeurigheid, waarmee het voltrokken werd de verwoesting geschiedt niet zo maar in 't wilde, maar naar regel en orde, de verwarring en ledigheid, die over geheel de oppervlakte van het land verspreid zal zijn, zal wezen als die van de gehele aarde, toen zij Tòhoe wavòhoe was diezelfde woorden zijn hier gebruikt, woest en ledig. De zonde zal een provincie spoedig in een chaos veranderen en de schoonheid van geheel de schepping bederven, Genesis 1:2. Als er verwarring is, zal er spoedig leegte zijn, maar beide zijn verordeneerd door de bestuurder van de wereld, en in juiste evenredigheid.

2. Hun groten zullen allen gedood zijn, of geen van hen zal voor de dag durven komen, vers 12. Zij zullen de edelen van het koninkrijk roepen, om de moeilijke taak op zich te nemen, die voor hen ligt, maar er zal niemand wezen om de puinhoop onder zijn zorg en hoede te nemen, al hun vorsten, de treurige tijding ontvangen hebbende, zullen niet zijn dat is zullen teniet zijn, zij zullen ten einde raad wezen, niet bij machte om hun enigerlei hulp te verlenen, hen te behoeden en te beschutten tegen het verderf.

III. Zelfs hun statige huizen en vestingen zullen als woestijnen worden, vers 13. Niet alleen gras zal er in groeien, maar doornen zullen in hun paleizen opgaan, netelen en distelen in hun vestingen, en er zal niemand zijn om die uit te roeien of te vertreden. Soms zien wij bouwvallen van huizen, die aldus begroeid zijn met allerlei onkruid. Het geeft te kennen dat de plaats niet slechts onbewoond en onbezocht zal zijn, waar een volledig hof placht gehouden te worden, maar dat zij onder de vloek Gods ligt, want doornen en distelen waren de voortbrengselen van de vloek, Genesis 3:18.

IV. Zij zullen de woonstede en plaats van samenkomst wezen van verschrikkelijke, afzichtelijke dieren en vogelen, die gewoonlijk zulke treurige, woeste plaatsen bezoeken, omdat zij er ongestoord verblijf kunnen houden, en als zij daarheen geschrikt worden, dan dragen zij er toe bij om de mensen ervan weg te schrikken. Over deze bijzonderheid van de verwoesting, die zo geschikt is om vrees en ontsteltenis op te wekken in de mens, wordt hier zeer uitgeweid, vers 11. De roerdomp zal het erfelijk bezitten, die gaarne op eenzame plaatsen is Psalm 102:7, en de nachtuil, die afschuwelijke geluiden maakt, de uil, een treurige vogel, de raaf, een roofvogel, aangelokt door de dode lichamen, zullen daar wonen. al de onreine vogels, die niet ten dienste waren van de mens, vers 13. Het zal een woning van de draken zijn, die giftig en dus schadelijk zijn. Hetgeen een hof was voor vorsten, zal nu een hof wezen voor uilen en struisvogels, vers 14. De wilde dieren van de woestijnen, van de droge landstreken, zullen als bij afspraak, de wilde dieren van de eilanden van de vochtige moerassige streken, daar ontmoeten en zij zullen zich verlustigen in de volkomen woestheid, die zij daar zullen vinden. De duivel zal zijn metgezel toeroepen om met hem te gaan naar

deze woeste plaats, daar zijnde, zullen zij zich verheugen zo'n aangename woonstede te hebben gevonden. Daar zal de nachtuil, een onheilspellende nachtvogel, rusten, de wilde merel zal daar haar nest maken, vers 15, leggen en haar jongen uitbikken, of uitbroeden, het gebroed er van zal in wezen gehouden worden, om erfgenamen te bezorgen voor die eenzame, woeste plaatsen, de gieren, die azen op dode lichamen, zullen aldaar met elkaar verzameld worden. Merk nu op:

1. Hoe de plaatsen, die door de mensen werden verlaten, en waarvan zij zich op een afstand houden, geschikte plaatsen zijn voor dieren, voor welke Gods voorzienigheid zorg draagt, en die zij niet zal veronachtzamen.

2. Op wie zij gelijken, die nors, ongezellig en ongenaakbaar zijn, zich in treurige neerslachtigheid terugtrekken in sombere eenzaamheid, zij zijn als deze eenzame schepselen, die zich verlustigen in woestheid.

3. Welk een akelige verandering teweeggebracht wordt door de zonde, zij verandert een vruchtbaar land in onvruchtbaarheid, een drukbezochte stad in een woestijn.

V. Hier wordt een verzekering gegeven van de volkomen vervulling van deze voorzegging zelfs tot in de kleinste bijzonderheden ervan, vers 16 17: "Zoekt in het boek des Heeren en leest. Als dit verderf komt, vergelijkt dan de gebeurtenis met de voorzegging, en gij zult bevinden dat zij er nauwkeurig mee overeenkomt." Het boek van de profeten is het boek des Heeren (en wij behoren het te raadplegen en er mee te spreken), dat het gezag heeft van een Goddelijken oorsprong, wij moeten het niet alleen lezen, maar erin zoeken, ons eerst naar de ene tekst wenden, en dan naar een anderen, en ze met elkaar vergelijken. Zeer veel nuttige kennis zou door zo'n onderzoeken van de Schriften verkregen worden welke niet door een oppervlakkige lezing verkregen kan worden.

Als gij de voorzegging uit het boek des Heeren gelezen hebt, merk dan op:

1. Dat gij overeenkomstig hetgeen gij gelezen hebt, ziet, niet een van deze zal er feilen, noch dier, noch vogel, en daar voorzegd is dat zij het zullen bezitten van geslacht tot geslacht en te dien einde de soort voortgeplant moet worden, zullen de paren in wezen blijven, deze tekenen van verwoesting zullen vruchtbaar zich en zich vermenigvuldigen en het land vervullen.

2. Dat Gods mond deze ontzettende monsterring geboden hebbende, Zijn Geest ze tesamen zal brengen, zoals de dieren door instinct tot Adam vergaderd werden om namen te krijgen en tot Noach om in de ark gehuisvest te worden. Wat Gods woord bepaald heeft, zal door Zijn Geest ten uitvoer worden gebracht, want geen woord van God zal ter aarde vallen. Evenzo zal het woord van Gods belofte vervuld worden door de werkingen van Zijn Geest.

3. Dat er een juiste orde en evenredigheid in acht is genomen in de vervulling van de bedreiging. Hij heeft het lot geworpen voor deze dieren en vogels, zodat ieder van hen zijn plaats zal kennen, alsof zij door een meetsnoer was aangewezen. Zie hetzelfde in Joel 2:7, 8. "Zij zullen hun rangen niet verbreken, en zij zullen elkaar niet dringen." De waarzeggers onder de heidenen voorspelden de gebeurtenissen naar de vlucht van de vogels, alsof het lot van de mensen van hen afhing: maar hier bevinden wij dat de vlucht van de vogels onder het bestuur is van de God van Israël, Hij heeft het lot voor hen verworpen.

4. Dat de verwoesting voortduren zal, tot in eeuwigheid zullen zo dat erfelijk bezitten. Gods Jeruzalem kan in puin worden geworpen kan wijken voor het Evangelie - Jeruzalem, dat neergeworpen kan zijn, maar weer opgebouwd zal worden en voortduren zal, totdat het wijkt voor het hemelse Jeruzalem. Maar de vijanden van de kerk zullen verwoest zijn tot in eeuwigheid zullen met een eeuwige verwoesting worden gestraft.

HOOFDSTUK 35

1 De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos. 2 Zij zal lustig bloeien, en zich verheugen, ja, met verheuging, en juichen; de heerlijkheid van Libanon is haar gegeven, het sieraad van Karmel en Saron; zij zullen zien de heerlijkheid des HEEREN, het sieraad onzes Gods. 3 Versterkt de slappe handen, en stelt de struikelende knieën vast. 4 Zegt de onbedachtzamen van harte: Weest sterk, en vreest niet; ziet, ulieder God zal ter wrake komen met de vergelding Gods. Hij zal komen en ulieden verlossen. 5 Alsdan zullen der blinden ogen opengedaan worden, en der doven oren zullen geopend worden. 6 Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong des stommen zal juichen; want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis. 7 En het dorre land zal tot staand water worden, en het dorstige land tot springaders der wateren; in de woningen der draken, waar zij gelegen hebben, zal gras met riet en biezen zijn. 8 En aldaar zal een verheven baan, en een weg zijn, welke de heilige weg zal genaamd worden; de onreine zal er niet doorgaan, maar hij zal voor deze zijn; die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen. 9 Er zal geen leeuw zijn, en geen verscheurend gedierte zal daarop komen, noch aldaar gevonden worden; maar de verlostten zullen daarop wandelen. 10 En de vrijgekochten des HEEREN zullen wederkeren, en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden.

Gelijk na de voorzegging van Gods oordelen over de wereld, Hoofdstuk 24, de belofte volgt van grote zegen, die weggelegd is voor Zijn kerk, Hoofdstuk 25 zo vinden we na het sombere, ontzettende toneel van verwarring in het vorige hoofdstuk, nu in dit hoofdstuk een stralend en lieflijk toneel, dat, hoewel het de bloeiende staat voorstelt van Hiskia's koninkrijk in het laatste tijdperk van zijn regering, echter even ver daar overheen ziet, als de profetie in het vorige hoofdstuk verder zag dan op de verwoesting en het verderf van de Edomieten, beide zijn typisch, en van het meeste belang is het voor ons om op die dingen te zien, waarvan zij typen waren, het koninkrijk van Christus en het koninkrijk van de hemelen. Als de wereld die in het boze ligt, in puin zal zijn, en de Joodse kerk, die in ongeloof bleef volharden, een verwoesting zal geworden zijn, dan zal de Evangeliekerk opgericht worden en bloeien.

I. De heidenen zullen erin gebracht worden, vers 1, 2, 7.

II. Haar vrienden, die zwak en vreesachtig waren, zullen bemoedigd worden, vers 3, 4.

III. Wonderen zullen gewrocht worden op het lichaam en de ziel van de mensen, vers 5, 6.

IV. De Evangeliekerk zal geleid worden in de weg van de heiligheid, vers 8, 9.

V. Ze zal ten slotte tot eindeloze blijdschap gebracht worden, vers 10. Aldus vinden wij in dit hoofdstuk meer van Christus en de hemel dan men in het Oude Testament verwacht zou hebben.

Jesaja 35:1 - 4

In deze verzen hebben wij:

I. Het dorre, woeste land bloeiende. In het vorige hoofdstuk hadden wij een volkrijk en vruchtbaar land, dat in een akelige woestijn was veranderd, nu hebben wij in plaats hiervan een woestijn in een goed land veranderd. Toen het land van Juda bevrijd was van het Assyrische leger, begonnen die delen van het land welke door de verwoestingen, die zij er in hadden aangericht, tot een wildernis waren gemaakt, zich te herstellen, en zo hadden zij opnieuw een aangenaam aanzien, ze bloeiden weer als de roos. Toen de heidense volken, die gedurende lange tijd als een woestijn zijn geweest en Gode geen vrucht hebben voortgebracht, het Evangelie hebben aangenomen, is met het Evangelie ook blijdschap tot hen gekomen, Psalm 67:4 - 5, 96:11, 12. Toen Christus gepredikt werd in Samaria, "werd er grote blijdschap in de stad," Handelingen 8:8. zij, die in duisternis waren gezeten, zagen een groot en vreugdevol licht. En toen bloeiden zij en gaven hoop op een overvloedige oogst van vruchten,

want dat was het, dat de predikers van het Evangelie op het oog hadden, Johannes 15:16 heen te gaan en vrucht te dragen, Romeinen 1:13, Coloss. 1:6. Hoewel bloesems geen vruchten zijn, en dikwijls tenietgaan, zijn zij er toch voor om vruchten voort te brengen. Bekerende genade doet de ziel, die een wildernis was, zich verheugen, ja met verheuging en juichen, en overvloedig bloeien. Aan deze bloeiende woestijn zal al de heerlijkheid van de Libanon gegeven worden, welke bestond in de sterkte en statigheid van zijn cederen, met het sieraad van Karmel en Saron, welke bestond in koren en vee. Alles wat van waarde is in een inzetting, is in het Evangelie gebracht. Al de schoonheid van de Joodse kerk was toegelaten in de Christelijke kerk, en kwam uit in volkomenheid, zoals de apostel uitvoerig aantoonde in zijn brief aan de Hebreërs, al wat uitnemend en wenselijk was in de Mozaïsche bedeling, is overgebracht in de Evangelische inzettingen.

II. De heerlijkheid Gods uitblinkende. Zij zullen zien de heerlijkheid des Heeren, God zal zich meer dan ooit openbaren in Zijn genade en liefde voor het mensdom (want dat is Zijn heerlijkheid, Zijn sieraad), en Hij zal hun ogen geven om haar te zien en harten om er door getroffen te zijn. Dit is het, dat de woestijn zal doen bloeien. Hoe meer wij door het geloof van de heerlijkheid des Heeren zien en van het sieraad van onze God, hoe meer vreugdevol en hoe meer vruchtbaar wij zullen zijn.

III. De zwakken en vreesachtigen bemoedigd vers 3, 4. Gods profeten en dienstknechten zijn er inzonderheid mee belast, om krachtens hun ambt, de slappe handen te versterken, hen te vertroosten, die zich nog niet konden herstellen van de angst, waarin zij verkeerd hadden vanwege het Assyrische leger, met de verzekering dat God nu in genade tot hen zou wederkeren. Dat is het doel van het Evangelie:

1. Hen te versterken, die zwak zijn, en hen te bevestigen: de slappe handen, die niet in staat zijn om te werken of om te strijden, en nauwelijks opgeheven kunnen worden in het gebed, en de struikelende knieën, die noch kunnen staan noch kunnen lopen, en ongeschikt zijn voor de loop, die ons voorgesteld is. Het Evangelie voorziet ons van versterkende overwegingen, en toont ons waar kracht is weggelegd voor ons. Onder ware Christenen zijn er velen, die slappe handen hebben en struikelende knieën, die nog slechts kinderen zijn in Christus, maar het is onze plicht om onze broeders te versterken, Lukas 22:32, niet alleen de zwakken te verdragen, maar te doen wat wij kunnen om hen te bevestigen en te steunen, Romeinen 15:1, Thessalonicenzen 5:14. Het is ook onze plicht om onszelf te versterken, "de trage handen en de slappe knieën weer op te richten", Hebreërs 12:12, gebruik makende van de kracht, die God ons gegeven heeft, en haar oefenende.

2. Hen te bemoedigen, die vreesachtig zijn en moedeloos zijn geworden. Zegt tot hen, die vreesachtig van hart zijn, vers 4, z) die vreesachtig zijn door hun eigen zwakheid en de kracht van hun vijanden, tot hen die haastig zijn - dat is hier de betekenis van het woord - die op het eerste alarm gaan vluchten, en de zaak maar als verloren opgeven, die in hun haasten zeggen: "Wij zijn afgesneden, wij zijn verloren", Psalm 31:23, er is genoeg in het Evangelie om deze vrees tot zwijgen te brengen, het zegt tot hen, en laat hen het tot zichzelf en tot elkaar zeggen: Weest sterk en vreest niet. Vrees verzwakt, hoe meer wij er tegen strijden, hoe sterker wij zullen zijn, beide voor doen en voor lijden, en tot onze aanmoediging om te strijden heeft Hij, die tot ons zegt: Weest sterk, hulp voor ons besteld bij een held.

IV. De verzekering gegeven van de nadering van een Verlosser: "Ziet, ulieder God zal ter wrake komen. God zal voor u verschijnen tegen uw vijanden, zal vergelding doen voor de schade, die zij aangericht hebben, en voor de verliezen, die gij geleden hebt." In de volheid des tijds zal, de Messias komen om wrake te doen aan de machten van de duisternis, hen te

beroven en openlijk tentoon te stellen, en de treurenden in Sion te belonen met een overvloedige vertroosting. Hij zal komen en ulieden verlossen, met de hoop hierop hebben de Oud-Testamentische heiligen hun zwakke handen versterkt. Hij zal weerkomen aan het einde van de tijd, weerkomen in vlammend vuur om verdrukking te vergelden aan hen, die Zijn volk verdrukt hebben, en rust aan hen, die verdrukt werden, zo'n rust, als niet slechts een einde zal maken aan al hun moeite en verdriet maar er de volkomen vergoeding voor zal zijn. 2 Thessalonicenzen 1:6, 7. Zij, wier hart beeft voor de arke Gods en die in kommer zijn over Zijn kerk in de wereld, kunnen zich hiermede geruststellen: God zal het werk in Zijn eigen handen nemen. Uw God zal komen, die uw zaak bepleit en uw belangen erkent, God zelf, die alleen God is.

Jesaja 35:5 - 10

Dan, wanneer ulieder God zal komen, namelijk Christus, om Zijn koninkrijk in de wereld op te richten, waarvan al de profeten getuigen, inzonderheid in hun profetieën nopens tijdelijke uitreddingen van de kerk, en deze Evangelische profeet in het bijzonder, - zie dan uit naar grote dingen.

I. Er zullen wonderen gewrocht worden in het koninkrijk beide van de natuur en van de genade, wonderen van goedertierenheid, gewerkt voor de kinderen van de mensen, genoegzaam om te doen blijken dat het niet minder dan een God is, die tot ons komt.

1. Er zullen wonderen gewrocht worden aan het lichaam van de mensen, vers 5, 6. De ogen van de blinden zullen opgedaan worden. Dit werd dikwijls gedaan door onze Heere Jezus, toen Hij hier op aarde was, door het spreken van een woord, en eens heeft Hij aan een blindgeborene het gezicht gegeven. Mattheüs 9:27, 12:22, 20:30, Johannes 9:7. Door Zijn macht werden ook de oren geopend, door één woord: Effatha, wordt geopend, Markus 7:34. Aan velen, die lam waren, werd het gebruik van hun ledematen zo volkomen teruggegeven, dat zij niet slechts konden lopen maar springen, en daar hadden zij zoveel vreugde in, dat zij het niet konden laten om op te springen van blijdschap, zoals de kreupelen gedaan heeft, Handelingen 3:8. Ook de stommen werden instaat gesteld te spreken, en dan was het niet te verwonderen dat zij lust hadden om te zingen van vreugde, Mattheüs 9:32, 33. Deze wonderen die Christus gewrocht heeft om te bewijzen dat Hij van God gezonden was, ja die Hij werkte door Zijn eigen kracht en in Zijn eigen naam, en daardoor bewees dat Hij God was, dezelfde, die in de beginne de mens de mond gemaakt heeft, het horende oor en het ziende oog. Toen Hij aan de discipelen van Johannes Zijn Goddelijke zending wilde bewijzen deed Hij het door wonderen van die aard, waardoor deze Schrift vervuld is geworden.

2. Wonderen, grotere wonderen nog, zullen gewrocht worden aan de zielen van de mensen. Door het woord en de Geest van Christus zijn zij, die geestelijk blind waren, verlicht geworden, Handelingen 26:18, zij, die doof waren voor de roepstem van God, werden horende gemaakt zoals Lydia, "wier hart de Heere geopend had, zodat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd" Handelingen 16:14. Zij, die onbekwaam waren voor alles wat goed is, zijn er door Goddelijke genade niet alleen bekwaam toe geworden, maar ook ijverig werkzaam erin en zij lopen de weg van Gods geboden. Ook van hen, die stom waren, en niet van God of tot God wisten te spreken, zullen, daar hun verstand geopend werd om Hem te kennen daardoor de lippen geopend worden om Zijn lof te verkondigen. De tong van de stomme zal zingen van vreugde, van de blijdschap over Gods heil. Uit de mond van kinderen en zuigelingen zal Gode lof bereid worden.

II. De Geest zal uitgestort worden van boven. Er zullen wateren en stromen zijn, springaders van levende wateren, toen onze Heiland van deze sprak als van de vervulling van de Schrift - en hoogstwaarschijnlijk bedoelde Hij deze schriftuurplaats - zegt de Evangelist ons: "Dit zeide Hij van de Geest," Johannes 7:38. 39, en dat zegt ook deze profeet, Hoofdstuk 32:15, zo ook hier, vers 6, in de woestijn waar men dit het minst zou verwachten zullen wateren uitbarsten, dit werd vervuld "toen de Heilige Geest viel op de heidenen, die het Woord hoorden," Handelingen 10:44, toen werden de fontein des levens geopend, uit welke rivieren voortkwamen, welke de aarde overvloedig bevochtigden. Deze wateren worden gezegd uit te barsten, hetgeen een aangename verrassing te kennen geeft voor de heidenwereld, die hen als het ware, in een nieuwe wereld bracht. De gezegende uitwerking hiervan zal wezen dat het dorre land tot staand water zal worden, vers 7. Zij, die vermoeid en belast waren onder de last van schuld, en verschroeid waren onder de bewustheid van Gods toorn, vonden rust en verkwikking en overvloedige vertroosting in het Evangelie. "Het dorstige land, waarin geen water was, geen inzettingen, Psalm 63, 2, zal tot springaders van de wateren worden," er zal een Evangeliedienst zijn, en daardoor de inzettingen van het Evangelie in haar reinheid en haar overvloed, die "de rivieren zijn, welke de stad Gods verblijden", Psalm 46:5. In de woningen van de draken, die verkozen op de dorre grond te wonen, Hoofdstuk 34:13, zullen deze wateren vloeien en ze verdrijven, zodat waar zij gelegen hebben, gras met riet en biesen zal zijn, een grote overvloed van nuttige voortbrengselen. Zo was het toen Christelijke kerken geplant werden, en zeer gebloeid hebben in de steden van de heidenen, die gedurende vele eeuwen woningen zijn geweest van de draken, of liever van de duivels, zoals Babylon, Openbaring 18:2, toen de hoedanigheid van de afgod tempels veranderd was, en zij aan de dienst van het Christendom werden gewijd, toen Zijn de woningen van de draken tot vruchtbaar veld geworden.

III. De weg van Godsdienst en Godsvrucht zal opengelegd worden - hij wordt hier de heilige weg genoemd, vers 8, de weg beide van een heilige aanbidding en van een heiligen wandel. Heiligheid is de rechtheid van de menselijke natuur en de menselijke wil, in overeenstemming met de natuur en de wil van God. De weg van de heiligheid is de weg van de Gode dienstige plichten, waarop de mensen behoren te wandelen en voorwaarts te streven met het oog op de heerlijkheid Gods en hun eigen geluk in de genieting van Hem. "Als onze God zal komen om ons te verlossen, dan zal Hij deze weg voor ons aftekenen door Zijn Evangelie, zoals hij nooit tevoren beschreven was."

1. Hij zal een verordeneerde weg zijn, een verheven baan, een weg waarop wij geleid worden door Goddelijk gezag, en waarop wij beschermd worden door een Goddelijk bevelschrift. Het is de koninklijke weg, de grote weg van de Koning van de koningen, waarop wij wel aangevallen, maar niet tegengehouden kunnen worden. De weg van de heiligheid is de weg van Gods geboden, "het is de goede oude weg," Jeremia 6:16.

2. Het zal een verordeneerde weg zijn, de weg, waarop God Zijn uitverkorenen tot zich zal brengen, maar de onreine zal er niet doorgaan, hetzij om hem te verontreinigen of om hen te hinderen, die er op wandelen. Het is een afzonderlijke weg, onderscheiden van de weg van de wereld, want "het is een weg van afscheiding van en ongelijkvormigheid met de wereld, hij zal wezen voor hen, die de Heere zich afgezonderd heeft", Psalm 4:4, zal voor hen bewaard zijn, de verlost en zullen er op wandelen, en de voldoening, die zij in deze wegen van de liefelijkheid smaken, zal buiten het bereik zijn van de overlast en de kwelling van een boze wereld. "De onreine zal er niet doorgaan, want het zal een billijke weg zijn, zij, die er op wandelen, zijn de onbesmetten van de weg," Psalm 119:1, die van de verontreiniging van de wereld ontkomen.

3. Het zal een rechte weg zijn. Wie deze weg wandelt, zelfs de dwazen, zij, die in andere dingen van zwakke geestvermogens zijn, zullen door het Woord en de Geest zulke duidelijke aanwijzingen hebben voor deze weg, dat zij niet zullen dwalen, dat wil niet zeggen dat zij onfeilbaar zullen zijn in hun gedrag en wandel, of dat zij zich nergens in zullen vergissen, maar dat zij niet schuldig zullen zijn aan een noodlottig wangedrag, zij zullen niet zo van de weg afdwalen, of zij zullen er weer op komen en goed en wel het einddoel van hun reis bereiken. Zij, die op de smalle weg zijn, zullen, hoewel sommigen van hen op het een pad kunnen vervallen, en anderen op een ander, elkaar toch ten slotte aan het einddoel ontmoeten, want geen van hen zal ooit weer op de brede weg vervallen, de geest van de waarheid zal hen in alle waarheid leiden, die nodig voor hen is. De weg naar de hemel is een rechte, eenvoudige weg, en gemakkelijk te vinden. God heeft het dwaze van deze wereld uitverkoren, en heeft hen wijs gemaakt ter zaligheid, de wetenschap is voor de verstandige licht.

4. Hij zal een veilige weg wezen. Daar zal geen leeuw zijn, en geen verscheurend gedierte zal daarop komen, vers 9, geen om te schaden of te doden. Zij, die zich getrouw houden aan die weg, blijven buiten het bereik van Satan, de briesende leeuw, die boze raakt hen niet aan. Zij, die wandelen op de weg van de heiligheid, kunnen met heilige gerustheid en kalmte van gemoed voortgaan, wetende dat niets hen wezenlijk schaden kan, zij zullen geen kwaad vrezen. Het was in de dagen van Hiskia enige tijd nadat de tien stammen gevangelijk weggevoerd waren, dat God, misnoegd zijnde op de kolonies, die daar gevestigd waren, er leeuwen in zond, 2 Koningen 17:25. Maar Juda houdt vast aan zijn oprechtheid, en daarom zal daar geen leeuw zijn. Zij, die wandelen op de weg van de heiligheid, moeten zich afscheiden van de omreizen en verscheurenden, moeten zich behouden van het verkeerde geslacht, hopende dat zij behoren tot de verlost, zo laat hen wandelen met de verlost, die daarop wandelen.

IV. Het einde van die weg zal eeuwige blijdschap zijn, vers 10. Deze kostelijke belofte van tegenwoordige vrede zal weldra overgaan in gejuich en eindeloze rust voor de ziel. Hier is een goede tijding voor de burgers van Sion: rust voor de vermoeiden. "De vrijgekochten des Heeren, die Hem behoren te volgen waar Hij ook heengaat", Openbaring 14:4, "zullen wederkeren en tot Sion komen." 1. Om God te dienen en te aanbidden in de strijdende kerk, zij zullen uit Babel ontkomen, Zacharia 2:7. "Zij zullen naar Sion vragen op de weg," Jeremia 50:5 en de weg vinden, Hoofdstuk 52:12. God zal hun een deur openen om uit hun gevangenschap te ontkomen, en het zal een krachtige deur zijn, hoewel er vele tegenstanders zijn. Zij zullen zich voegen bij de Evangeliekerk, "die berg Sion, die stad des levenden Gods," Hebreëen 12:22. Zij zullen komen met liederen van lof en dank voor hun verlossing uit Babel, waar zij weenden bij herinnering aan Sion, Psalm 137:1. Zij zullen, door het geloof tot burgers gemaakt zijnde van het Evangelie - Sion, hun weg reizen met blijdschap, Handelingen 8:39, zij zullen zingen en de wegen des Heeren, en Hem blijven loven en prijzen, zij verblijden zich in Christus Jezus, en droefenis en zuchting onder hun overtuiging van zonde zullen wegvlieden door de kracht van de Goddelijke vertroosting. Zij die treuren zijn zalig, want zij zullen vertroost worden.

2. Om God te zien en te genieten in de zegevierende kerk zij, die wandelen in de weg van de heiligheid onder de leiding van hun Verlosser, zullen eindelijk te Sion komen, tot het hemelse Sion, zij zullen samenkomen, zullen allen "onstraffelijk gesteld worden voor Zijn heerlijkheid in vreugde," Judas: 24, Openbaring 7:17, "zij zullen komen met gejuich." Toen Gods volk uit Babel wederkeerde in Sion, "zijn zij wenende gekomen," Jeremia 50, 4, maar zij zullen naar de hemel komen, "zingende een nieuw gezang, en niemand kon dat gezang leren," Open. 14:3. "Als zij zullen ingaan in de vreugde huns Heeren," dan zal dat een vreugde wezen, zoals

die van de wereld nimmer zijn kon, eeuwige blijdschap zonder bijmengsel, zonder tussenpoos, zonder einde, zij zal niet slechts hun hart vervullen tot hun eigen volkomen en altijddurende voldoening, maar zij zal op hun hoofd zijn als een sieraad van de genade en een straalkrans, een guirlande, gedragen ten teken van overwinning, hun blijdschap zal zichtbaar wezen, en niet langer iets verborgens, zoals het is in deze wereld, zij zal bekend gemaakt worden tot eer van God en hun wederzijdse bemoediging, zij zullen dan de vreugde en blijdschap verkrijgen, die zij nooit aan deze zijde van de hemel konden verwachten, droefenis en zuchting zullen wegvlieden voor eeuwig, zoals de schaduwen van de nacht voor de opgaande zon. Aldus eindigen deze profetieën, die betrekking hebben op de inval van de Assyriërs tot ondersteuning van het volk van God onder deze ramp, en om hun blijdschap over hun verlossing er van af te leiden naar iets hogere. In onze hoop en ons blij vooruitzicht op het eeuwige leven moeten beide de droefenis en de blijdschap van deze tegenwoordige tijd als verzwolgen worden.

HOOFDSTUK 36

1 En het geschiedde in het veertiende jaar van de koning Hiskia, dat Sanherib, de koning van Assyrië, optoog tegen alle vaste steden van Juda, en nam ze in. 2 En de koning van Assyrië zond Rabsaké van Lachis naar Jeruzalem tot de koning Hiskia, met een zwaar heir; en hij stond aan de watergang des oppersten vijvers, aan de hogen weg van het veld des vollers. 3 Toen ging tot hem uit Eljakim, de zoon van Hilkia, de hofmeester, en Sebna, de schrijver, en Joah, de zoon van Asaf, de kanselier. 4 En Rabsaké zeide tot hen: Zegt nu tot Hiskia: Zo zegt de grote koning, de koning van Assyrië: Wat vertrouwen is dit, waarmede gij vertrouwt; 5 Ik mocht zeggen (doch het is een woord der lippen): Er is raad en macht tot de oorlog; op wie vertrouwt gij nu, dat gij tegen mij rebelleert? 6 Zie, gij vertrouwt op dien gebroken rietstaf, op Egypte; op dewelke zo iemand leunt, zo zal hij in zijn hand gaan en die doorboren; also is Farao, de koning van Egypte, al dengenen, die op hem vertrouwen. 7 Maar zo gij tot mij zegt: Wij vertrouwen op de HEERE, onzen God; is Hij Die niet, Wiens hoogten en Wiens altaren Hiskia weggenomen heeft, en Die tot Juda en tot Jeruzalem gezegd heeft: Voor dit altaar zult gij u neerbuigen? 8 Nu dan, wed toch met mijn heer, de koning van Assyrië; en ik zal u twee duizend paarden geven, zo gij voor u de ruiters daarop zult kunnen geven. 9 Hoe zoudt gij dan het aangezicht van een enigen vorst, van de geringste knechten mijns heren, afkeren? Maar gij vertrouwt op Egypte, om de wagenen en om de ruiters. 10 En nu ben ik zonder de Heere opgetogen tegen dit land, om dat te verderven. de Heere heeft tot mij gezegd: Trek op tegen dat land, en verderf het. 11 Toen zeide Eljakim, en Sebna, en Joah tot Rabsaké: Spreek toch tot uw knechten in het Syrisch, want wij verstaan het wel; en spreek niet met ons in het Joods, voor de oren des volks, dat op de muur is. 12 Maar Rabsaké zeide: Heeft mijn heer mij tot uw heer en tot u gezonden, om deze woorden te spreken? Is het niet tot de mannen, die op de muur zitten, dat zij met ulieden hun drek eten, en hun water drinken zullen? 13 Alzo stond Rabsaké, en riep met luider stem in het Joods, en zeide: Hoort de woorden des groten konings, des konings van Assyrië! 14 Alzo zegt de koning: Dat Hiskia u niet bedriege, want hij zal u niet kunnen redden. 15 Daartoe, dat Hiskia u niet doe vertrouwen op de HEERE, zeggende: de Heere zal ons zekerlijk redden; deze stad zal niet in de hand des konings van Assyrië gegeven worden. 16 Hoort naar Hiskia niet; want alzo zegt de koning van Assyrië: Handelt met mij door een geschenk, en komt tot mij uit, en eet, een ieder van zijn wijnstok, en een ieder van zijn vijgeboom, en drinkt een ieder het water zijns bornputs; 17 Totdat ik kom en u haal in een land, als ulieder land is, een land van koren en most, een land van brood en van wijngaarden. 18 Dat Hiskia ulieden niet verleide, zeggende: de Heere zal ons redden; hebben de goden der volken, een ieder zijn land, gered uit de hand des konings van Assyrië? 19 Waar zijn de goden van Hamath en Arpad? Waar zijn de goden van Sefarvaim? Hebben zij ook Samaria van mijn hand gered? 20 Welke zijn ze onder al de goden dezer landen, die hun land uit mijn hand gered hebben, dat de Heere Jeruzalem uit mijn hand zou redden? 21 Doch zij zwegen stil, en antwoordden hem niet een woord; want het gebod des konings was, zeggende: Gij zult hem niet antwoorden. 22 Toen kwam Eljakim, de zoon van Hilkia, de hofmeester, en Sebna, de schrijver, en Joah, de zoon van Asaf, de kanselier, tot Hiskia met gescheurde klederen; en zij gaven hem de woorden van Rabsaké te kennen. De profeet Jesaja is in dit en in de volgende drie hoofdstukken een geschiedschrijver, want de geschiedenis van de Schrift is, zowel als de profetie van de Schrift, gegeven door Goddelijke ingeving aan heilige mannen: Velen van de profetieën in de vorige hoofdstukken hadden haar vervulling in de inval van Sanherib in Juda en de belegering van Jeruzalem en de wonderbare neerlaag, die hij onderging, en daarom is hier de geschiedenis ervan ingelast, beide tot verklaring en tot bevestiging van de profetie. De sleutel van de profetie is te vinden in de geschiedenis, en om ons de toegang gemakkelijk te maken, is die sleutel hier om zo te zeggen, aan de deur opgehangen. De nauwkeurige vervulling van deze profetie kan dienen om het geloof te bevestigen van Gods volk in de andere profetieën, wier vervulling na een groter tijdsverloop

zal plaatshebben. Of dit verhaal ontleend is aan het boek van de koningen, of het eerst door Jesaja was geschreven en in het boek van de koningen opgenomen, is van geen belang, maar de geschiedenis is bijna woordelijk dezelfde, en de gebeurtenis was zo merkwaardig, dat zij wel waardig is om tweemaal te worden vermeld, 2 Koningen 18, 19, en hier, en evenzo de verkorte mededeling er van 2 Kronieken 32. Wij zullen hier slechts kort zijn. In onze opmerkingen nopens deze geschiedenis, daar wij er daar ter plaatse uitvoerig over gesproken hebben. In dit hoofdstuk hebben wij

- I. De aanval van de koning van Assyrië op Juda en zijn voorspoed tegen al de vaste steden, vers 1.
- II. De samenspreking die hij eiste met Hiskia en de leiders van beide partijen er voor, vers 2, 3.
- III. Rabsaké's smadelijke en Godslasterlijke rede die ten doel had om Hiskia te verschrikken en hem daardoor tot onderwerping te brengen, ja hem te bewegen om zich op genade of ongenade over te geven vers 4 - 10.
- IV. Zijn beroep op het volk, en zijn poging om hen er toe te brengen om Hiskia te verlaten en hem daardoor te noodzaken om zich over te geven, vers 11 - 20.
- V. Het verslag, dat hiervan aan Hiskia gedaan werd, vers 21, 22.

Jesaja 36:1 - 10

Wij zullen hier slechts letten op enige praktische leringen, welke hieruit afgeleid kunnen worden.

1. Dat een volk zich op de weg van de plicht kan bevinden, en toch in grote moeilijkheden en benauwdheid kan komen. Hiskia was werkzaam aan een hervorming, en zijn volk was ook enigermate op de weg van hervorming en verbetering van hun leven, en toch werd juist toen hun land aangevallen en een groot deel ervan verwoest. Misschien waren zij verslapt in het werk van de hervorming, en was hun ijver ervoor verkoeld, misschien deden zij het slechts ten halve, en kwam het bij hen niet tot een grondige reformatie, en toen heeft God hen bezocht met dit oordeel om opnieuw leven in hen te brengen, in hen en in deze goede zaak. Het moet ons niet verwonderen dat God, als wij wel doen, ons beproevingen zendt ten einde ons op te wekken om beter te doen, ons best te doen en naar de volmaaktheid te streven.
2. Dat wij nooit zeker moeten zijn van de voortduur van onze vrede in deze wereld, niet moeten denken dat onze berg zo vaststaat, dat hij niet bewogen kan worden. Hiskia was niet slechts een vroom, Godvrezend koning maar hij was wijs in het bestuur van zijn rijk en in zijn verdragen met het buitenland. Zijn zaken waren in een goede toestand en hij scheen inzonderheid in goede verstandhouding te zijn met de koning van Assyrië, want hij had kort geleden vrede met hem gesloten, nadat hij hem een rijk geschenk had gezonden, 2 Kon 18:14. En toch zendt die trouweloze koning plotseling een talrijk leger in zijn land en verwoest het. Daarom is het goed voor ons om altijd moeilijkheden en beproeving te verwachten, opdat zij, als zij komen, ons niet overvallen als een onaangename verrassing, en dan zullen zij ook minder een verschrikking voor ons wezen.
3. Dat God het soms toelaat dat de vijanden van Zijn volk, zelfs die, welke het meest goddeloos en verraderlijk zijn, tegen hen overmogen. De koning van Assyrië nam alle of de meeste vaste steden van Juda en zo zal dus natuurlijkerwijs het gehele land een gemakkelijke prooi voor hem zijn. De goddeloosheid kan wel voor een tijdje voorspoedig zijn, maar zij kan het niet altijd wezen.

4. Hoogmoedige mensen houden van grootspraak, zij snoeven gaarne op wat zij zijn en hebben en gedaan hebben, ja en op hetgeen zij zullen doen, om over anderen te zegevieren, en het is hun lust om geheel het mensdom te trotseren, hoewel zij er zich in de ogen van alle verstandige lieden bespottelijk mee maken en zich blootstellen aan de toorn van die God, die de hovaardigen wederstaat. Maar zij wanen zich op die wijze gevreesd te maken, ofschoon "zij zich gehaat maken, en door opgeblazen dingen te spreken, hun doel te bereiken", Judas: 16.

5. De vijanden van Gods volk pogen hen ten onder te brengen door hen te verschrikken, inzonderheid door hen weg te schrikken van hun vertrouwen op God. Zo werpt hier Rabsaké door spot en grootspraak Hiskia ter neer als volkomen onmachtig om met zijn meester, de koning van Assyrië, te strijden, of om voor hem te bestaan, hem ook maar voor een enkel ogenblik het hoofd te bieden. Daarom is het zaak voor ons om, ten einde de vijanden van onze ziel te kunnen weerstaan, onze moed levendig te houden door vast te houden aan onze hoop op God.

6. Het wordt van alle zijden erkend dat zij, die de dienst van God verlaten Zijn bescherming verbeuren. Indien het waar geweest was wat Rabsaké aanvoerde, namelijk dat Hiskia Gods altaren had neergeworpen, dan zou hij met recht hebben kunnen denken dat hij niet met enige zekerheid op hulp en ondersteuning van Hem kon rekenen, vers 7. Wij kunnen dit zeggen tot verwaten zondaars, die zeggen te vertrouwen op de Heere en op Zijn genade: Is Hij het niet, wiens geboden zij voortdurend geminacht hebben, wiens naam zij hebben onteerd, op wiens inzettingen zij geen acht geslagen hebben? Hoe kunnen zij dan verwachten gunst bij Hem te zullen vinden?

7. Het is voor hen, die de kerk en het volk van God vervolgen zeer gemakkelijk om te zeggen - en gewoonlijk zeggen zij dit dan ook - dat zij er een opdracht van God voor hebben. Rabsaké kon zeggen: Ben ik zonder de Heere opgetogen tegen dit land? terwijl hij toch in werkelijkheid tegen de Heere was opgetogen, Hoofdst 37:28. Zij, die de dienstknechten des Heeren doden, denken Hem dienst te bewijzen, en zeggen: Dat de Heere heerlijk worde. Maar vroeg of laat zullen zij tot hun schade en beschaming hun dwaling moeten inzien.

Jesaja 36:11 - 22

Wij kunnen hier de lering uit afleiden:

1. Dat terwijl vorsten en raadsheren de openbare zaken met elkaar bespreken, het niet billijk is om er het volk in te betrekken. Het was een redelijk voorstel dat Hiskia's gevolmachtigden deden om de bespreking en beraadslaging te voeren in een taal, die het volk niet verstond, vers 11, omdat redenen van staaf geheimen zijn, die ook geheim moeten blijven, daar het gemene volk onbevoegd is om er over te oordelen. Daarom is het een onbillijke handelwijze, een doen van de mensen, zoals zij niet willen dat aan hen gedaan wordt, om onderdanen door lage aantijgingen en inblazingen op te zetten tegen hun wettigen vorst.

2. Trotse en hooghartige spotters zullen gewoonlijk, hoe beleefder men tot hen spreekt, zoveel grover en beledigender antwoorden. Niets kon zachtmoeziger en eerbiediger gesproken worden, dan hetgeen Hiskia's agenten tot Rabsaké zeiden. Wat zij verlangden was billijk en rechtvaardig, maar daarbij drukten zij zich ook uit met grote bescheidenheid en eerbied. zij noemden zich zijn dienstknechten zij verzochten, baden er om: spreek toch, bidden wij u, maar dit maakte hem nog meer boosaardig en heerszuchtig, deed hem nog gebiedender taal voeren. Ruwe, onbeschofte antwoorden te geven aan hen, die ons zachte antwoorden geven, dat is een wijze van goed met kwaad te vergelden, en diegenen zijn wel zeer slecht en naar te

vrezen is onverbeterlijk bij wie datgene, hetwelk gewoonlijk de toorn afkeert, het kwaad nog erger maakt.

3. Als Satan de mensen wil afkeren van op God te vertrouwen en Hem aan te kleven dan doet hij het door hun de gedachte in te blazen, dat ze door toe te geven aan de zonde, hun staat en toestand kunnen verbeteren, maar die gedachte is onwaar en goddeloos, en moet dus met de uiterste verfoeiing verworpen worden. Als de wereld en het vlees tot ons zeggen: "Handel met ons, ga een overeenkomst met ons aan, kom tot ons uit", onderwerp u aan onze heerschappij, maak gemene zaak met ons, sta onze belangen voor, en gij zult een ieder van u van zijn wijnstok eten", dan bedriegen zij ons, ons vrijheid belovende, terwijl zij ons in de laagste gevangenschap en slavernij voeren. Men zou evengoed op Rabsaké's woord van een goede behandeling en een aangename woonstede aan kunnen als op het hun, geloof hen dan niet als zij zo fraaie woorden spreken. Zij mogen zeggen wat zij willen, maar er is geen land als het land van de belofte, als het heilige land.

4. Niets kan op zichzelf ongerijmder of meer beledigend zijn voor de waren God dan Hem bij de goden van de heidenen te vergelijken, alsof Hij niets meer kon doen voor de bescherming van Zijn aanbidders, dan zij voor de bescherming van de hunnen kunnen doen, en alsof de God van Israël even gemakkelijk vermeersterd kon worden als de goden van Hamath en Arpad. Terwijl zij ijdelheid en een leugen zijn, niets zijn, en Hij de grote IK BEN is, zij zijn de schepselen van van de mensen verbeelding en het werk van van de mensen handen, Hij is de Schepper aller dingen.

5. Verwaande zondaren denken allicht dat, omdat zij hun medeschepselen te sterk waren, zij daarom ook wel opgewassen zijn tegen hun Schepper. Deze en die natie hebben zij ten ondergebracht, en daarom zal de Heere zelf Jeruzalem niet uit hun hand verlossen. Maar de potscherven kunnen wel met aarden potscherven twisten, maar laat hen niet met de pottenbakker twisten.

6. Het is soms verstandig om de dwaas niet te antwoorden naar zijn dwaasheid. Hiskias gebod luidde, "Gij zult hem niet antwoorden, het zou hem slechts tot nog meer smaadredenen en Godslastering prikkelen, laat het aan God over om hem de mond te stoppen, want gij kunt het niet. Zij hadden recht en rede aan hun zijde, maar het zou moeilijk wezen om met zo onredelijk een tegenstander van recht en rede te spreken, zonder dat er drift en hartstocht bij kwam, en als zij evenals hij tot smaadredenen zouden vervallen, dan zou Rabsaké hun op dat wapen te sterk zijn.

7. Het betaamt het volk van God om smart te gevoelen over de oneer, die God wordt aangedaan door de Godslasteringen van de goddelozen, al achten ze het ook verstandig om er niet op te antwoorden. Zij hebben hem niet een woord geantwoord, maar zij verscheurden hun kleren in heilige ijver voor de eer van Gods naam en heilige verontwaardiging om de smaad, die er over uitgestort werd. Zij scheurden hun kleren toen zij Godslastering hoorden, daar zij geen welbehagen vonden in hun sieraden toen Gods eer werd aangerand.

HOOFDSTUK 37

1 En het geschiedde, als de koning Hiskia dat hoorde, zo scheurde hij zijn klederen, en bedekte zich met een zak, en ging in het huis des HEEREN. 2 Daarna zond hij Eljakim, de hofmeester, en Sebna, de schrijver, en de oudsten der priesteren, met zakken bedekt, tot Jesaja, de profeet, de zoon van Amoz; 3 En zij zeiden tot hem: Alzo zegt Hiskia: Deze dag is een dag der benauwdheid, en der schelding, en der lastering; want de kinderen zijn gekomen tot aan de geboorte, en er is geen kracht om te baren. 4 Misschien zal de HEERE, uw God, horen de woorden van Rabsaké, denwelken zijn heer, de koning van Assyrië, gezonden heeft, om de levenden God te honen, en te schelden met woorden, die de HEERE, uw God, gehoord heeft; hef dan een gebed op voor het overblijfsel, dat gevonden wordt. 5 En de knechten van de koning Hiskia kwamen tot Jesaja. 6 En Jesaja zeide tot hen: Zo zult gijlieden tot uw heer zeggen: Zo zegt de HEERE: Vrees niet voor de woorden, die gij gehoord hebt, waarmede Mij de dienaars des konings van Assyrië gelasterd hebben. 7 Zie, Ik zal een geest in hem geven, dat hij een gerucht horen zal, en weder in zijn land keren; en Ik zal hem door het zwaard in zijn land vellen. 8 Zo kwam Rabsaké weder, en hij vond de koning van Assyrië strijdende tegen Libna; want hij had gehoord, dat hij van Lachis vertrokken was. 9 Als hij nu hoorde van Tirhaka, de koning van Cusch, zeggen: Hij is uitgetogen, om tegen u te strijden; toen hij zulks hoorde, zo zond hij weder boden tot Hiskia, zeggende: 10 Zo zult gijlieden spreken tot Hiskia, de koning van Juda, zeggende: Laat u uw God niet bedriegen, op Welken gij vertrouwt, zeggende: Jeruzalem zal in de hand des konings van Assyrië niet gegeven worden. 11 Zie, gij hebt gehoord, wat de koningen van Assyrië aan alle landen gedaan hebben, die verbannende; en zoudt gij gered worden? 12 Hebben de goden der volken die mijn vaders verdorven hebben, dezelf gered, als Gozan, en Haran, en Rezef, en de kinderen van Eden, die in Telasser waren? 13 Waar is de koning van Hamath, en de koning van Arpad, en de koning der stad Sefarvaim, Hena en Ivva?

14 Als nu Hiskia de brieven uit der boden hand ontvangen, en die gelezen had, ging hij op in het huis des HEEREN; en Hiskia breidde die uit voor het aangezicht des HEEREN. 15 En Hiskia bad tot de HEERE, zeggende: 16 O HEERE der heirscharen, Gij, God van Israël, Die tussen de cherubim woont! Gij Zelf, Gij alleen zijt de God van alle koninkrijken der aarde; Gij hebt de hemel en de aarde gemaakt! 17 O HEERE! neig Uw oor en hoor, HEERE! doe Uw ogen open, en zie; en hoor al de woorden van Sanherib, die gezonden heeft om de levenden God te honen. 18 Waarlijk, HEERE! hebben de koningen van Assyrië al de landen, mitsgaders derzelver landerijen verwoest; 19 En hebben hun goden in het vuur geworpen; want zij waren geen goden, maar het werk van mensenhanden, hout en steen; daarom hebben zij die verdorven. 20 Nu dan, HEERE, onze God, verlos ons uit zijn hand, zo zullen alle koninkrijken der aarde weten, dat Gij alleen de Heere zijt. 21 Toen zond Jesaja, de zoon van Amoz, tot Hiskia, om te zeggen: Alzo zegt de HEERE, de God Israëls: Dat gij tot Mij gebeden hebt tegen Sanherib, de koning van Assyrië, heb Ik gehoord. 22 Dit is het woord, dat de Heere over hem gesproken heeft: De jonkvrouw, de dochter van Sion, veracht u, zij bespot u, de dochter van Jeruzalem schudt het hoofd achter u. 23 Wien hebt gij gehoond, en gelasterd, en tegen Wien hebt gij de stem verheven, en uw ogen omhoog opgeheven? Tegen de Heilige Israëls! 24 Door middel uwer dienstknechten hebt gij de Heere gehoond, en gezegd: Ik heb met de menigte mijner wagenen beklommen de hoogte der bergen, de zijden van Libanon; en ik zal zijn hoge cederbomen en zijn uitgelezen dennebomen afhouden; en zal komen tot zijn uiterste hoogte, in het woud zijns schonen velds. 25 Ik heb gegraven en de wateren gedronken; en ik heb met mijn voetzolen alle rivieren der belegerde plaatsen verdroogd. 26 Hebt gij niet gehoord, dat Ik zulks lang te voren gedaan heb, en dat van de oude dagen af geformeerd heb? Nu heb Ik dat doen komen, dat gij zoudt zijn, om de vaste steden te verstoren tot woeste hopen. 27 Daarom waren haar inwoners handeloos, zij waren verslagen en beschaamd; zij waren als het gras des velds en de groene grasscheutjes, als het hooi der daken, en het brandkoren, eer het overeind staat.

28 Maar Ik weet uw zitten, en uw uitgaan, en uw inkomen, en uw woeden tegen Mij. 29 Om uw woeden tegen Mij, en dat uw woeling voor Mijn oren opgekomen is, zo zal Ik Mijn haak in uw neus leggen, en Mijn gebit in uw lippen, en Ik zal u doen wederkeren door dien weg, door denwelken gij gekomen zijt. 30 En dat zij u een teken, dat men in dit jaar, wat van zelf gewassen is, eten zal, en in het tweede jaar, wat daarvan weder uitspruit; maar zaait in het derde jaar, en maait, en plant wijngaarden, en eet hun vruchten. 31 Want het ontkomene, dat overgebleven is van het huis van Juda, zal wederom neerwaarts wortelen, en het zal opwaarts vrucht dragen. 32 Want van Jeruzalem zal het

overblijfsel uitgaan, en het ontkomene van de berg Sion; de ijver des HEEREN der heirscharen zal dit doen.

33 Daarom, zo zegt de Heere van de koning van Assyrië: Hij zal in deze stad niet komen, noch daar een pijl inschieten; ook zal hij met geen schild daarvoor komen, en zal geen wal daartegen opwerpen.

34 Door de weg, dien hij gekomen is, door dien zal hij wederkeren; maar in deze stad zal hij niet komen, zegt de HEERE. 35 Want Ik zal deze stad beschermen, om die te verlossen, om Mijnentwil, en om Davids, Mijns knechts wil. 36 Toen voer de engel des HEEREN uit, en sloeg in het leger van Assyrië honderd vijf en tachtig duizend. En toen zij zich des morgens vroeg opmaakten, ziet, die allen waren dode lichamen. 37 Zo vertrok Sanherib, de koning van Assyrië, en toog heen, en keerde weder; en hij bleef te Nineve. 38 Het geschiedde nu, als hij in het huis van Nisroch, zijn god, zich neerboog, dat Adramelech en Sarezer, zijn zonen, hem met het zwaard versloegen; doch zij ontkwamen in het land van Ararat; en Esar - haddon, zijn zoon, werd koning in zijn plaats.

In dit hoofdstuk vinden wij nog een herhaling van de geschiedenis, die wij betreffende Sanherib in het boek van de koningen gehad hebben. In het vorige hoofdstuk zagen wij hem overwinnend en dreigende nog meer te zullen overwinnen. In dit hoofdstuk zien wij hem vallende, en ten laatste gevallen in antwoord op het gebed, en in vervulling van vele van de profetieën, die wij in de vorige hoofdstukken ontmoet hebben. Wij hebben hier:

I. Hiskia's vrome verontwaardiging over Rabsaké's goddeloze rede, vers 1.

II. zijn vriendelijke boodschap aan Jesaja om zijn gebed te verzoeken, vers 2 - 5.

III. Het bemoedigende antwoord dat Jesaja hem zond in de naam van God hem de verzekering gevende dat God zult zaak zou voorstaan tegen de koning van Assyrië, vers 6, 7.

IV. Een beledigende brief, die de koning van Assyrië zond aan Hiskia, waarvan doel en inhoud gelijk waren aan Rabsaké's rede, vers 8 - 13.

V. Hiskia's ootmoedig gebed tot God na de ontvangst van deze brief, vers 14 - 20. VI. Het nadere en volledige antwoord, dat God hem zond door Jesaja, hem belovende dat zijn zaken weldra een gelukkigen keer zullen nemen de storm voorbij zal gaan, en alles een kalm en helder aanzien zal krijgen, vers 21 - 35.

VII. De onmiddellijke vervulling van deze profetie in de ondergang van het Assyrische leger, vers 36, en de moord aan hem zelf gepleegd, vers 37, 38. Over dit alles is uitvoerig gesproken bij de verklaring van 2 Koningen 19.

Jesaja 37:1 - 7

Wij kunnen hier opmerken:

1. Dat het beste middel om de boosaardige plannen van onze vijanden tegen ons te verijdelen, hierin bestaat, dat wij er door gedreven worden tot God en onze plicht, en aldus spijze te verkrijgen uit de eter. Rabsaké's doel was Hiskia van de Heere weg te schrikken, maar het bleek dat hij hem heenschrikte tot de Heere. In plaats dat de wind de mantel des reizigers van hem afrukte, maakte hij slechts dat hij er zich dichter in hulde. Hoe meer Rabsaké God smaadt, hoe meer Hiskia er zich op toelegt om Hem te eren door zijn klederen te scheuren wegens de smaad, Hem aangedaan, en in het heiligdom te gaan, ten einde Zijn wil te kennen.

2. Dat het de groten van de aarde wel voegt om de gebeden van de Godvruchtigen en van de vrome leraren te begeren. Hiskia zond boden, en wel zeer achtbare mannen, van de hoogste rang tot Jesaja, ten einde om zijn gebed te verzoeken, gedenkende hoezeer zijn laatste profetieën duidelijk heen wezen naar de gebeurtenissen, die thans plaats hadden, en waarschijnlijk heeft hij in vertrouwen daarop niet getwijfeld, of de uitkomst zou goed en troostrijk zijn, maar toch wilde hij dat die troostrijke uitkomst een antwoord zal zijn op het gebed, deze dag is een dag van de benauwdheid, derhalve, laat het een dag van het gebed wezen.

3. Dat wij, als wij het meest in spanning zijn, het vurigst moeten wezen in het gebed. Nu de kinderen tot de geboorte zijn gekomen, maar er geen kracht is om te baren, laat nu het gebed ter hulpe komen, als de weeën het hevigst zijn, laat het gebed dan levendig en dringend zijn, en als wij de grootste moeilijkheden ontmoeten, dan is het een tijd, niet alleen om onszelf, maar ook om anderen op te wekken om God aan te grijpen. Het gebed is de vroedvrouw van de zegen, die helpt om hem voort te brengen.

4. Als wij slechts enige hoop hebben op zegen, dan is die hoop een aanmoediging om te bidden, vers 4. Misschien zal de Heere uw God horen. Wie weet Hij mocht zich wenden en berouw hebben? Dit: het mocht wezen aangaande het vooruitzicht op de haven van de zegen, moet ons aansporen om met verdubbelde ijver de roeiriemen des gebeds in beweging te brengen.

5. Als er een overblijfsel gevonden wordt - en niet dan een overblijfsel - dan is het onze plicht om voor dat overblijfsel een gebed op te heffen, vers 4. Het gebed, dat de hemel bereikt, moet opgeheven worden door een krachtig geloof, vurige begeerten en de bepaalde bedoeling van Gods eer en heerlijkheid, dit alles moet opgewekt worden als wij tot het uiterste van de nood gekomen zijn.

6. Wij hebben geen reden om diegenen te vrezen, die God tot hun vijand gemaakt hebben, want zij zijn getekend voor het verderf, en zij kunnen wel sissen, maar niet schaden. Rabsaké heeft God gelasterd, laat Hiskia dus niet bevreesd voor hem zijn, vers 6. Hij heeft door zijn schelden God tot een partij gemaakt van de zaak, en daarom zal de uitspraak van het geding ongetwijfeld tegen hem zijn, God zal gewis Zijn eigen zaak voorstaan en bepleiten.

7. De vrees van de zondaars is slechts een voorbode van hun val. Hij zal het gerucht horen van de slachting van zijn leger, dat hem zal noodzaken om terug te keren naar zijn land, en daar zal hij gedood worden, vers 7. De angst, die hem vervolgt, zal hem ten laatste heenvoeren tot "de koning van de verschrikkingen," Job 18:11, 14. De vloek zal de zondaar achterhalen.

Jesaja 37:8 - 20

Wij kunnen hier opmerken:

1. Dat, zo God ons innerlijk geloof geeft in de belofte, uit ons bevestigen kan in ons stil verdragen van smaad. God heeft Hiskia geantwoord, maar het blijkt niet dat Hiskia na rijp beraad enigerlei antwoord gezonden heeft aan Rabsaké, maar, daar God de zaak in Zijn eigen handen genomen had, heeft hij haar kalm en gerust aan Hem overgelaten. En zo keerde Rabsaké dan terug tot de koning, zijn heer om nieuwe instructies van hem te ontvangen.

2. Dat zij, die zich verlustigen in de krijg, er genoeg van zullen hebben. Sanherib ging uit om oorlog te voeren tegen Juda, zonder dat hem er reden of aanleiding toe gegeven was, en zonder dat hij vooraf een waarschuwing had gezonden. En nu trekt de koning van Cusch, of Ethiopië, met even weinig ceremonie uit ten strijde tegen hem, vers 9. Zij, die twistziek zijn, kunnen verwachten dat er met hen getwist zal worden, en soms beteugelt God de woede van Zijn vijanden door er een krachtige afleiding aan te geven.

3. Dat het slecht is om hovaardiglijk en Godslasterlijk te spreken, maar dat het nog slechter is om aldus te schrijven, want dat geschiedt meer opzettelijk en met voorbedachten rade, en wat

geschreven is, spreidt zich verder uit, duurt langer, en doet meer kwaad, voor atheïsme dat geschreven werd zal gewis eens afgerekend worden.

4. Dat grote voorspoed dikwijls het hart van de zondaren verhardt in hun zondige wegen en hen nog zoveel te meer vermetel maakt. Omdat de koningen van Assyrië alle landen verwoest hebben (eigenlijk waren het echter slechts weinige, die onder hun bereik vielen) daarom twijfelen zij niet of zij zullen ook Gods land verwoesten en vernietigen, omdat de goden van de volkeren onmachtig waren om te helpen, komen zij tot de gevolgtrekking dat de God van Israël dit ook is, omdat de afgodische koningen van Hamath en Arpad een gemakkelijke prooi voor hen werden, moet de Godvruchtige, hervormende koning van Juda het ook zijn. Aldus wordt de trotsaard door de zonneshijn van de voorspoed gerijpt voor het verderf.

5. Vrijheid van toegang tot de troon van de genade en vrijheid om aldaar te spreken zijn te allen tijde het onuitsprekelijke voorrecht van het volk van God, inzonderheid in tijden van benauwdheid en gevaar. Hiskia nam Sanheribs brief en breidde hem uit voor het aangezicht des Heeren, niet bedoelende een klacht tegen hem in te brengen, behalve die welke gegrond was op zijn eigen schrift. Laat de zaak zelf spreken, hier is zij zwart op wit. Heere, doe Uwe ogen open en zie. God staat aan Zijn biddend volk toe om nederig, vrijmoedig met Hem te zijn, al hun woorden voor Hem uit te spreken, zoals Jeftha gedaan heeft de brief uit te breiden voor Zijn aangezicht hetzij van een vriend, of van een vijand, en laat de inhoud, de zorg er voor aan Hem over.

6. De grote en fundamentele beginselen van onze Godsdienst, toegepast door het geloof en gebruikt in het gebed, zullen ons van het grootste nut zijn in onze bijzondere behoeften en benauwdheden, waarin die ook mogen bestaan, tot deze moeten wij ons dus wenden en aan deze moeten wij ons houden zoals Hiskia. Hij bemoedigde zich hiermede dat de God Israëls de Heere der heirscharen is, van alle heirscharen, van de heirscharen Israëls om hen te bezielen en aan te vuren, van de heirscharen van hun vijanden om hen te ontmoedigen en te beteugelen, dat Hij alleen God is, en dat niemand bij Hem vergeleken kan worden, dat Hij de God is van al de koninkrijken van de aarde en over die alle beschikt naar Zijn welbehagen want Hij heeft de hemel en de aarde gemaakt en daarom kan Hij alles doen, en doet Hij ook alles.

7. Als wij bang zijn voor mensen, die grote verwoesters zijn, dan mogen wij met nederige vrijmoedigheid een beroep doen op God als de grote redder en behouder. Zij hebben waarlijk alle landen mitsgaders hun landerijen verwoest. zij hebben de volken vernietigd die zich buiten de bescherming van de ware God hebben gesteld door valse goden te aanbidden, maar de Heere, die alleen God is, is onze God, onze koning, onze wetgever, en Hij zal ons behouden, die de behouder is van hen, die geloven.

8. Wij hebben in ons worstelen met God in het gebed genoeg om aan te grijpen, als wij er slechts op kunnen pleiten dat Zijn eer gemoeid is met onze zaak, dat Zijn naam ontheiligd zal worden als wij ter neer worden geworpen en verheerlijkt zo wij worden geholpen en gered. Daaraan dus zal onze krachtigste pleitgrond ontleend worden. Doe het om de wille van Uw eer en heerlijkheid.

Jesaja 37:21 - 38

Wij kunnen hier opmerken:

1. Dat zij, die met geduld en lijdzaamheid boodschappen van de verschrikking ontvangen van mensen en door het gebed boodschappen des geloofs zenden aan God, verwachten kunnen dat

zij tot hun vertroosting boodschappen van genade en vrede zullen ontvangen van God en dat wel als zij het meest ter neergeslagen zijn.

Jesaja zond aan Hiskia in de naam van God een uitvoerig antwoord op zijn gebed, hij zond het hem schriftelijk (want het antwoord was te lang om mondeling overgebracht te worden). "Dat gij tot Mij gebeden hebt tegen Sanherib, de koning van Assyrië, weet tot uw vertroosting, dat uw gebed verhoord is." Jesaja had hem kunnen verwijzen naar de profetie, die hij had uitgesproken, inzonderheid naar die in Hoofdstuk 10, en hem zeggen, om daaraan een antwoord te ontleen op zijn gebed, maar opdat hij overvloedige vertroosting zou hebben, wordt hem een opzettelijk antwoord gezonden. De gemeenschap tussen de aarde en de hemel wordt nooit van Gods zijde verbroken.

2. Dat zij, die zichzelf verheffen en verheerlijken, en inzonderheid zich verheffen tegen God en Zijn volk, zich in werkelijkheid slechts vernederen en verlagen en verachtelijk maken in de ogen van alle verstandige mensen. De jonkvrouw, de dochter Sions, heeft Sanherib veracht, hem en al zijn machteloze boosheid en zijn dreigementen, zij weet dat zolang zij vasthoudt aan haar oprechtheid, zij zeker kan zijn van de Goddelijke bescherming, en dat de vijand wel kan blaffen, maar niet kan bijten. Al zijn dreigementen zijn een bespotting het is alles slechts brutum fulmen - een blote flikkering.

3. Zij, die het volk van God uitschelden, beledigen God zelf, en hetgeen tegen hen gezegd en gedaan wordt, beschouwt Hij als gezegd en gedaan tegen Hem: "wien hebt gij gehoond, de Heilige Israëls. En gij hebt Hem gehoond omdat Hij een heilige is." En het verzwaarde de belediging, die Sanherib God aandeed, dat hij niet alleen zelf Hem hoonde, maar ook zijn knechten aanspoorde om dit te doen. Door middel van uw dienstknechten, de lagen en verachtelijker, hebt gij de Heere gehoond.

4. Zij, die zichzelf verheffen en roemen op hun eigen daden, smaden God en Zijn voorzienigheid. "Gij zei: Ik heb gegraven en de wateren gedronken, ik heb grote dingen gedaan, en zal er nog meer doen," en wilt niet erkennen dat Ik het gedane heb, vers 24, 26. De werkzaamste, bedrijvigste mensen zijn niets meer dan God hen maakt, en God maakt hen niets meer dan Hij vanouds bestemd heeft. "Wat Ik van oude dagen af geformeerd heb in een eeuwig raadsbesluit, heb Ik nu doen komen," - want God doet alles naar de raad van Zijn wil - Dat gij zoudt zijn om de vaste steden te verstoren tot woeste hopen, daarom is het onduelbaar verwaand in u om het voor te stellen als uw eigen doen." Al de boosheid en al de voorstellen en voornemens van de vijanden van de kerk zijn bekend aan de God van de kerk, en zijn onder Zijn bedwang. Sanherib was bedrijvig en vlug, hij was hier en daar en overal, maar God wist zijn uitgaan en zijn binnenkomen, en had altijd het oog op hem, vers 28. En dat was niet alles: Hij had ook een hand op hem, een strenge hand, een sterke hand, een haak in zijn neus, en een gebit in zijn lippen, door welke Hij, hoewel hij zeer weerstrevend en onhandelbaar was, hem kon en zou doen weerkeren door de weg, waarlangs hij gekomen was vers 29. Tot hiertoe zal hij komen en niet verder. God had Sanheribs opdracht tegen Juda getekend, Hoofdstuk 10:6. Hier trekt Hij haar in, hij heeft hen verschrinkt, maar hij moet hen niet schaden, en daarom wordt hij er voor ontheven om verder te gaan, ja meer, zijn gevangenneming is hier getekend, om zich te verantwoorden voor hetgeen hij buiten zijn opdracht gedaan had, en waartoe hij dus niet gevolmachtigd was. God is de milddadige weldoener van Zijn volk, zowel als hun machtige beschermer, beide een zon en een schild voor hen, die op Hem vertrouwen. Jeruzalem zal beschermd worden vers 35, de belegeraars zullen er niet in komen niet er voor komen met een geregelde aanval, maar zullen reeds voor het begin van de belegering verslagen worden, vers 33. Maar dit is nog niet alles. God zal in

genade wederkeren tot Zijn volk en hun goedgevoelen. Hun land zal meer dan gewoonlijk vruchtbaar zijn, zodat hun verliezen ruimschoots vergoed zullen worden.

Zij zullen geen kwade gevolgen hebben te lijden, hetzij van de verwoestingen, aangericht door de vijand, of van de stilstand van het landbouwbedrijf. Maar de aarde zal, evenals in de beginne, vanzelf vruchten voortbrengen, en van die spontane voortbrengselen zullen zij leven, ja in overvloed leven. De zegen des Heeren kan, als het Hem behaagt rijk maken zonder de hand van de vlijtige. En laat hen niet denken dat de verwoesting van hun land hen zal vrijstellen van het waarnemen van het sabbatjaar dat het volgende jaar schijnt ingevallen te zijn toen zij niet mochten ploegen en zaaien, neen, hoewel zij nu niet, zoals gewoonlijk, van tevoren hun voorraad voor dat jaar hadden, moeten zij het toch nauwgezet waarnemen, en op God vertrouwen dat Hij in hun behoeften zal voorzien. Er moet op God vertrouwd worden in de weg van plicht.

5. Niemand kan bestaan voor de oordelen Gods, als zij komen met een opdracht.

a. De grootste menigten kunnen er niet voor bestaan. Eén engel zal in één nacht een groot en talrijk leger dood op de plaats uitstrekken, als God hem dit gebiedt, vers 36. Hier zijn honderd vijf en tachtig duizend dappere krijgslieden in een ogenblik in even zoveel dode lichamen veranderd. Velen denken dat bij gelegenheid van deze neerlaag van het Assyrische leger de 76ste Psalm geschreven werd, waar van het beroven van de stoutmoedigen, die heengezonden werden om hun langdurige slaap te slapen, vers 6 afgeleid wordt, dat God doorluchtiger en heerlijker is dan de rooftergen, vers 5, en dat Hij vreeslijk is, vers 8. Meer dan wij weten worden engelen gebruikt als dienaren van Godsgerechtigheid om de hoogmoed van de goddelozen te straffen en hun macht te verbreken.

b. De hoogsten en aanzienlijksten kunnen er niet voor bestaan. De grote koning, de koning van Assyrië, heeft een zeer klein aanzien, als hij genooddaakt is terug te keren, niet alleen met schande omdat hij niet tot stand kan brengen wat hij zich voorgenomen had, en waarvan hij met zoveel zekerheid had gesproken en gesnoefd maar met angst en vrees dat de engel, die zijn leger had vernietigd, ook hem zou doden. Maar nog kleiner en nietiger zal hij er uitzien als zijn eigen zonen, die hem hadden behoren te beschermen, hem offerden aan zijn afgod wiens bescherming hij zocht, vers 37, 38. God kan spoedig de adem doen ophouden van hen die dreiging en moord blazen tegen Zijn volk en Hij zal het doen als zij de mate van hun ongerechtigheid vol hebben doen worden, en de Heere is bekend door de oordelen, die Hij volvoert, bekend als een God, die de hovaardigen wederstaat. Door deze beschikking van Gods voorzienigheid zijn vele profetieën vervuld geworden, hetgeen ons moet aanmoedigen, o. m. daar zij verder zien en bedoeld zijn als gewone en algemene verzekeringen van de veiligheid van de kerk en van allen, die op God vertrouwen, op God vertrouwen voor de vervulling ervan. Hij, die verlost heeft, wil en zal nog verlossen. Heere, vergeef onze vijanden, maar laat aldus al Uw vijanden omkomen, o Heere!

HOOFDSTUK 38

1 In die dagen werd Hiskia krank tot stervens toe; en de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, kwam tot hem, en zeide tot hem: Alzo zegt de HEERE: Geef bevel aan uw huis; want gij zult sterven, en niet leven. 2 Toen keerde Hiskia zijn aangezicht om naar de wand, en hij bad tot de HEERE. 3 En hij zeide: Och HEERE, gedenk toch, dat ik voor Uw aangezicht in waarheid en met een volkomen hart gewandeld, en wat goed in Uw ogen is, gedaan heb. En Hiskia weende gans zeer. 4 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Jesaja, zeggende: 5 Ga heen, en zeg tot Hiskia: Zo zegt de HEERE, de God van uw vader David: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien; zie, Ik zal vijftien jaren tot uw dagen toedoen; 6 En Ik zal u uit de hand des konings van Assyrië verlossen, mitsgaders deze stad; en Ik zal deze stad beschermen. 7 En dit zal u een teken zijn van de HEERE, dat de Heere het woord, dat Hij gesproken heeft, doen zal: 8 Zie, Ik zal de schaduw der graden, die met de zon in de graden van Achaz' zonnewijzer neerwaarts gegaan is, tien graden achterwaarts doen keren. Dies is de zon tien graden teruggekeerd, in de graden, die zij neerwaarts gegaan was. 9 Dit is het schrift van Hiskia, koning van Juda, toen hij ziek geweest en van zijn ziekte genezen was. 10 Ik zeide: Vanwege de afsnijding mijner dagen, zal ik tot de poorten des grafs heengaan, ik word beroofd van het overige mijner jaren. 11 Ik zeide: Ik zal de Heere niet meer zien, de HEERE, in het land der levenden; ik zal de mensen niet meer aanschouwen met de inwoners der wereld. 12 Mijn levenstijd is weggetogen, en van mij weggevoerd gelijk eens herders hut; ik heb mijn leven afgesneden, gelijk een wever zijn web; Hij zal mij afsnijden, als van de drom; van de dag tot de nacht zult Gij mij ten einde gebracht hebben. 13 Ik stelde mij voor tot de morgenstond toe; gelijk een leeuw, alzo zal Hij al mijn beenderen breken; van de dag tot de nacht zult Gij mij ten einde gebracht hebben. 14 Gelijk een kraan of zwaluw, alzo piepte ik; ik kirde als een duif; mijn ogen verhieven zich omhoog; o HEERE! ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg. 15 Wat zal ik spreken? Gelijk Hij het mij heeft toegezegd, alzo heeft Hij het gedaan; ik zal nu al zoetjes voorttreden al mijn jaren, vanwege de bitterheid mijner ziel. 16 Heere, bij deze dingen leeft men, en in dit alles is het leven van mijn geest; want Gij hebt mij gezond gemaakt en mij genezen. 17 Zie, in vrede is mij de bitterheid bitter geweest; maar Gij hebt mijn ziel liefelijk omhelsd, dat zij in de groeve der vertering niet kwame; want Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen. 18 Want het graf zal U niet loven, de dood zal U niet prijzen; die in de kuil neerdalen, zullen op Uw waarheid niet hopen. 19 De levende, de levende, die zal U loven, gelijk ik heden doe; de vader zal de kinderen Uw waarheid bekend maken. 20 de Heere was gereed om mij te verlossen; daarom zullen wij op mijn snarenspeel spelen; al de dagen onzes levens, in het huis des HEEREN. 21 Jesaja nu had gezegd: Laat men nemen een klomp vijgen, en tot een pleister op het gezwel maken, en hij zal genezen. 22 En Hiskia had gezegd: Welk zal het teken zijn, dat ik ten huize des HEEREN zal opgaan?

In dit hoofdstuk wordt de geschiedenis van Hiskia voortgezet. Hier is:

I. Zijn ziekte, en het vonnis des doods, dat hij in zichzelf had ontvangen, vers 1.

II. Zijn gebed in zijn ziekte vers 2 - 3.

III. Het antwoord des vredes dat God gaf op dat gebed, hem verzekerende dat hij zal herstellen, en nog vijftien jaren zal leven, dat Jeruzalem verlost zal worden van de koning van Assyrië, en dat tot een teken om zijn geloof hierin te bevestigen, de zon tien graden achterwaarts zal gaan, vers 4 - 8. Dit hebben wij tevoren gelezen en verklaard, 2 Koningen 20. 1 en verv. Maar,

IV. Hier is Hiskia's dankzegging voor zijn herstel, die wij tevoren niet gehad hadden, vers 9 - 20, waaraan toegevoegd zijn de middelen, die gebruikt werden, vers 21, en het doel, waarvoor deze Godvruchtige zijn herstel begeerde, vers 22. Dit is een hoofdstuk, hetwelk de gedachten kan bezighouden, het gebed kan leiden en het geloof kan bemoedigen van hen, die door lichaamskrankheid zijn aangetast.

Jesaja 38:1 - 8

Hieruit kunnen wij onder anderen deze goede lering trekken:

1. Dat noch de grootheid van de mensen noch hun goedheid hen zal vrijwaren tegen ziekte en dood. Hiskia, een machtig potentaat op aarde en een machtig gunstgenoot des hemels is

aangetast door een ziekte die, als er geen wonder tussenbeide komt, gewis dodelijk zal wezen. En die ziekte tast hem aan in het midden van zijn dagen, te midden van zijn genietingen en van zijn nuttigen arbeid. Heere, zie, die Gij liefhebt is ziek. Deze ziekte schijnt hem overvallen te hebben te midden van zijn triomf over het verderf van het Assyrische leger, om ons te leren dat wij ons altijd moeten verheugen met beving.

2. Dat het ons betaamt om ons te bereiden als wij de dood zien naderen, "geef bevel aan uw huis, bereid uw huis, maar inzonderheid uw hart, breng uw genegenheden en uw zaken in de besten toestand, waarin gij ze kunt brengen, opdat, wanneer uw Heere komt, gij gevonden moogt worden in vrede met God, met uw eigen geweten en met alle mensen, zodat gij niets anders te doen hebt dan te sterven. Als wij bereid zijn voor de dood, zal hij er geen uur vroeger om komen, maar hij zal er wel veel gemakkelijker door worden voor ons, en zij, die geschikt zijn om te sterven, zijn nog meer geschikt om te leven.

3. Is iemand bezocht met ziekte? "Dat hij bidde," Jakobus 5:13. Het gebed is een geneesmiddel tegen iedere ziekte, een balsem voor elke wond tegen persoonlijke of openbare rampen. Toen Hiskia benauwd werd door Zijn vijanden, bad hij, nu is hij ziek en hij bidt. Tot wie zal het kind heengaan als het ziek is, of als het iets deert, dan tot zijn vader? Beproevingen worden ons gezonden om ons naar onze Bijbel te brengen. Toen Hiskia gezond was, ging hij op naar het huis des Heeren om te bidden, want dat was toen het huis van het gebed. Toen hij ziek te bed lag, keerde hij zijn aangezicht om naar de wand, waarschijnlijk naar de tempel, die een type was van Christus tot wie wij door het geloof moeten opzien in ieder gebed.

4. Het getuigenis van ons geweten voor ons, dat wij door Gods genade een goed leven hebben geleid, nauwgezet en ootmoedig met God hebben gewandeld, zal een grote steun en troost voor ons wezen, als wij er toe komen om de dood in het aangezicht te zien. En hoewel wij er niet op moeten vertrouwen als onze gerechtigheid, waardoor wij gerechtvaardigd worden voor God, kunnen wij er toch ootmoedig op pleiten als een bewijs van ons deel in de gerechtigheid van de Middelaar. Hiskia vraagt om geen beloning van God voor zijn goede diensten, maar met bescheidenheid verzoekt hij, dat God wilde gedenken, niet hoe hij het koninkrijk had hervormd, de hoogten had weggenomen, de tempel had gereinigd en de veronachtzaamde inzettingen weer in ere had gebracht, maar hetgeen beter was dan alle brandoffers en slachtoffers - dat hij met een oprecht hart met God had gewandeld niet alleen in grote godsdienstige verrichtingen, maar in een gelijkmatige heilige levenswijze. Ik heb voor Uw aangezicht in waarheid en oprechtheid en meteen volkomen, dat is met een oprecht hart gewandeld, want oprechtheid is onze Evangelie - volkomenheid.

5. God heeft een genadig oor open voor de gebeden van Zijn beproefd volk. Dezelfde profeet, die tot Hiskia gezonden was meteen boodschap van vermaning om zich voor sterven te bereiden, wordt tot hem gezonden met een boodschap van belofte dat hij niet alleen herstellen zal uit zijn ziekte, maar dat hij nog vijftien jaren zal leven. Gelijk Jeruzalem benauwd was zo was Hiskia aangetast door ziekte, opdat God de heerlijkheid zou hebben van de verlossing van beide en ook opdat het gebed de eer zou hebben van het middel te zijn voor die verlossing. Als wij in onze ziekte bidden kan God ons wel niet zo'n antwoord zenden als Hij hier aan Hiskia gezonden heeft, maar als Hij ons door Zijn Geest zegt goedsmoeds te zijn, ons verzekert dat onze zonden vergeven zijn, dat Zijn genade ons genoeg zal wezen, dat wij, hetzij wij leven of sterven, de Zijnen zijn, dan hebben wij geen reden om te zeggen dat wij tevergeefs gebeden hebben. God verhoort ons als Hij ons "versterkt met kracht in onze ziel," al is het niet met kracht voor ons lichaam, Psalm 138:3.

6. Een Godvruchtige kan niet veel genoeg smaken in eigen gezondheid en voorspoed tenzij hij daarbij ook het welvaren en de voorspoed ziet van Gods kerk. Daarom heeft God, wetende wat aan Hiskia het meest ter harte ging, hem niet alleen beloofd dat hij in het leven zal blijven, maar dat hij "het goede van Jeruzalem zal zien al de dagen van zijn leven," Psalm 128:5, want anders zou hij niet getroost hebben kunnen leven. Jeruzalem, dat nu verlost is, zal nog verder tegen de Assyriërs worden verdedigd en beschermd, die misschien dreigden zich te verzamelen en de aanval te hernieuwen. Zo wordt er door God genadiglijk in voorzien om Hiskia in alle opzichten gerust te doen zijn.

7. God is bereid om aan de erfgenamen van de belofte de onveranderlijkheid te tonen van Zijn raadsbesluit, opdat zij een onwankelbaar vertrouwen erin zullen hebben, en daarbij ook een sterke vertroosting. God had aan Hiskia herhaaldelijk de verzekering gegeven van Zijn gunst, en toch, alsof dit alles nog te weinig was, en hij nog ongewone gunsten van Hem verwachten zou, wordt hem een teken, een zeer ongemeen teken gegeven, voor zover wij weten heeft niemand ooit een belofte gehad van nog een zeker aantal jaren te zullen leven, zoals Hiskia die gehad heeft. God oordeelde het gepast om deze voorbeeldeloze gunst te bevestigen door een wonder. Het teken bestond in het teruggaan van de schaduw op de zonnewijzer. De zon is een getrouwe tijdmet, en zij, is vrolijk als een held, die het pad loopt, maar Hij, die deze klok aan de gang heeft gemaakt, kan haar terugzetten zo Hem dit behaagt, want de vader van de lichten is ook de bestuurder ervan.

HOOFDSTUK 39

1 Te dien tijd zond Merodach Baladan, de zoon van Baladan, de koning van Babel, brieven en een geschenk aan Hiskia; want hij had gehoord dat hij krank geweest en weder sterk geworden was. 2 En Hiskia verblijdde zich over hen, en hij toonde hun zijn schathuis, het zilver, en het goud, en de specerijen, en de beste olie, en zijn ganse wapenhuis, en al wat gevonden werd in zijn schatten; er was geen ding in zijn huis, noch in zijn ganse heerschappij, dat Hiskia hun niet toonde. 3 Toen kwam de profeet Jesaja tot de koning Hiskia, en zeide tot hem: Wat hebben die mannen gezegd, en van waar zijn zij tot u gekomen? En Hiskia zeide: Zij zijn uit verre landen tot mij gekomen, uit Babel. 4 En hij zeide: Wat hebben zij gezien in uw huis? En Hiskia zeide: Zij hebben alles gezien, wat in mijn huis is; geen ding is er in mijn schatten, dat ik hun niet getoond heb. 5 Toen zeide Jesaja tot Hiskia: Hoor het woord des HEEREN der heerschen. 6 Zie, de dagen komen, dat al wat in uw huis is, en wat uw vaders opgelegd hebben tot een schat tot op dezen dag, naar Babel weggevoerd zal worden; er zal niets overgelaten worden, zegt de HEERE. 7 Daartoe zullen zij van uw zonen, die uit u zullen voortkomen, die gij gewinnen zult, nemen, dat zij hovelingen zijn in het paleis des konings van Babel. 8 Maar Hiskia zeide tot Jesaja: Het woord des HEEREN, dat gij gesproken hebt, is goed. Ook zeide hij: Doch het zij vrede en waarheid in mijn dagen!

Ook de geschiedenis, in dit hoofdstuk vermeld, hebben wij gehad in 2 Koningen 20:12 en verv. Zij wordt hier herhaald, niet alleen als een zeer merkwaardige en leerrijke gebeurtenis, maar ook omdat zij eindigt met een profetie van de gevangenschap in Babel, en gelijk het vorige deel van de profetie in dit boek dikwijls verwijst naar Sanheribs inval en de vrijdeling daarvan, weshalve de geschiedenis ervan er zeer gepast aan toegevoegd werd, zo spreekt het laatste gedeelte van dit boek veel van de gevangenschap van de Joden in Babel, en van hun verlossing daaruit waaraan dus de eerste voorzegging met de aanleiding ervan zeer gevoegelijk voorafgaat. Wij hebben hier:

- I. De hoogmoed en de dwaasheid van Hiskia in het tonen van zijn schatten aan de gezanten van de koning van Babel, die hem gezonden waren om hem geluk te wensen met zijn herstel uit ziekte, vers 1, 2.
- II. Jesaja's ondervraging van hem dienaangaande in de naam van God, en zijn bekentenis ervan, vers 3, 4.
- III. Het vonnis dat dieswege over hem wordt uitgesproken, namelijk dat in vervolg van tijd al zijn schatten naar Babel weggevoerd zullen worden, vers 5 - 7. Hiskia's berouwvolle en geduldige onderwerping aan dat vonnis, vers 8.

Jesaja 39:1 - 4

Hier kunnen wij deze les leren:

1. Dat menselijkheid en gewone beleefdheid ons leren om ons te verblijden met onze vrienden en naburen als zij blij zijn, en hun geluk te wensen met hun verlossing, inzonderheid met hun herstel uit ziekte. De koning van Babel, gehoord hebbende dat Hiskia ziek was geweest en hersteld was, zond hem gezanten om hem daarmee geluk te wensen. Als Christenen onvriendelijke naburen zijn, dan zullen heidenen hen beschamen.
2. Het betaamt ons hen te eren, die door God worden geëerd. De zon was de god van de Babyloniërs. En toen zij vernamen dat het ten behoeve van Hiskia was geweest, dat de zon tot hun grote verbazing tien graden achterwaarts was gegaan, vonden zij zich verplicht om aan Hiskia al de eer te bewijzen, die zij konden. Zullen alle volken aldus wandelen in de naam van hun God en zullen wij dit dan niet ook doen?
3. Zij, die Godvruchtige mannen niet waarderen om hun Godsvrucht, kunnen er toch toe gebracht worden om hen uit andere oorzaken grote achting te bewijzen, en om de wille van hun wereldlijke belangen. De koning van Babel maakte hier het hof aan Hiskia, niet omdat hij vroom was, maar omdat hij voorspoedig was, zoals de Filistijnen begeerden een verbond te sluiten met Izak. omdat zij zagen dat de Heere met hem was, Genesis 26:28. De koning van Babel was een vijand van de koning van Assyrië, en daarom hield hij van Hiskia, omdat door de macht van zijn God de Assyriërs zozeer verzwakt waren.
4. Het is een moeilijke zaak om onder grote voorspoed nederig te blijven, Hiskia is hier een voorbeeld van. Hij was een wijs en Godvruchtig man, maar toen het éne wonder na het andere ten zijnen gunste was geschied, vond hij het moeilijk om zijn hart terug te houden van verheven te zijn, ja iets zeer gerings lokte hem toen in de strik van de hoogmoed. Paulus zelf had een doorn in het vlees nodig om hem er voor te bewaren, dat hij zich op de uitnemendheid van de openbaringen niet zou verheffen. 5:Het is ons nodig te waken over onze geest als wij aan onze vrienden onze bezittingen tonen hun tonen wat wij gedaan en wat wij verkregen hebben, opdat wij er niet trots op zijn, alsof wij door onze macht en onze verdienste deze rijkdom verkregen hadden. Als wij zien op onze genietingen en gelegenheid hebben om ervan te spreken, dan moet het wezen met nederige erkenning van Gods goedheid, meteen juiste waardering van andere verrichtingen, en verwachting van verliezen en veranderingen, ons niet verbeeldende dat onze berg vaststaat, maar wetende dat hij spoedig bewogen kan worden.
6. Het is een grote zwakheid van vrome mensen om grote gedachten van zichzelf te koesteren wegens de beleefde achting, die hun bewezen wordt door de kinderen van deze wereld, en er veel mee op te hebben om met hen bekend te zijn. Hoe armzalig was het voor Hiskia, die zo door God geëerd was geworden, om zo bijzonder trots te zijn op de achting, die hem door een heidense vorst werd betoond, alsof dit iets aan zijn waardigheid kon toevoegen! Wij behoren

de beleefdheden van de zodanigen met interest te vergelden, maar er niet hoogmoedig op te zijn.

7. Wij moeten verwachten dat ons rekenschap gevraagd zal worden voor de werkingen van onze hoogmoed, hoewel die verborgen zijn, en in omstandigheden, die ons deden denken dat er geen kwaad in was, en daarom moeten wij onszelf er ter verantwoording voor roepen, en als er personen bij ons geweest zijn, die ons eer en achting betoonden, en als wij genoeg vonden in hun onderhoud, daar zij alles prezen wat zij van ons hoorden en bij ons zagen, dan moeten wij een Godvruchtige achterdocht nopens onszelf koesteren, vreemde dat ons hart er zich door verheven heeft. In zover wij oorzaak zien om te verwachten dat deze listige zonde van hoogmoed ingeslopen is in ons hart en zich gemengd heeft met onze gesprekken, moeten wij ons er over schamen, en evenals Hiskia hier, haar oprecht en openhartig beleden.

Jesaja 39:5 - 8

Laat ons hier opmerken:

1. Dat, zo God ons liefheeft, Hij ons zal vernederen, en wel een middel zal vinden om ons naar beneden te brengen als wij ons bovenmate verheven hebben. Aan Hiskia wordt een grievende boodschap gezonden om hem te vernederen vanwege de hoogmoed van zijn hart, en om hem van de dwaasheid ervan te overtuigen, want God kan wel toelaten dat Zijn volk in zonde valt, zoals Hiskia hier, om hem te beproeven en te zien al wat in zijn hart was, maar Hij zal niet toelaten dat zij er stil in blijven liggen.

2. Het is rechtvaardig in God om ons datgene te ontnemen, dat wij tot het voorwerp maken van onze hoogmoed en waarop wij een vleselijk vertrouwen stellen. Toen David hoogmoedig was op de menigte van zijn volk, heeft God maatregelen genomen om hun getal te verminderen, en als Hiskia roemt op zijn schatten en er al te veel behagen in heeft, wordt hem gezegd dat hij handelt zoals de dwaze reiziger, die zijn geld en zijn goud toont aan iemand, die blijkt een dief te zijn, en er door in verzoeking kwam om hem te beroven.

3. Als wij slechts konden zien hetgeen zijn zal, dan zouden wij ons schamen over onze gedachten van hetgeen is. Indien Hiskia slechts had geweten dat het zaad en de opvolgers van deze koning van Babel in latere jaren het verderf zullen zijn van zijn geslacht en zijn koninkrijk, hij zou zijn gezanten niet met zo buitengewone beleefdheid ontvangen hebben. En wij kunnen ons voorstellen hoe toornig hij op zichzelf was, toen de profeet hem zei dat dit zo zijn zou. Wij kunnen niet met zekerheid voorzien wat zijn zal, maar in het algemeen wordt ons gezegd: Alles is ijdelheid en daarom is het ijdelheid voor ons om zo groot welgevallen te hebben in en vertrouwen te stellen op de dingen die tot deze categorie behoren.

4. Zij, die gaarne in bekendheid en verbintenis zijn met ongodsdienstige mensen, zullen er vroeg of laat genoeg van hebben, en dan oorzaak zien om er leedwezen over te gevoelen. Hiskia achtte zich gelukkig in de vriendschap van Babel, hoewel zij de moeder was van hoererijen en afgoderijen, en Babel, dat nu de vriendschap zoekt van Jeruzalem, heeft haar na verloop van tijd veroverd en haar inwoners gevankelijk weggevoerd. Verbonden met zondaren en ook verbonden met zonde zullen aldus eindigen, daarom is het onze wijsheid, om ons op een afstand te houden van hen en van haar.

5. Zij, die waarlijk berouw hebben van hun zonden, zullen het goed opnemen als zij er om worden bestraft, en zullen het gaarne hebben dat hun fouten onder het oog worden gebracht. Hiskia achtte het woord des Heeren goed, dat hem zijn zonde ontdekte en hem deed beseffen dat hij verkeerd had gedaan daar hij er zich tevoren niet bewust van was geweest. De

taal van ware boetvaardige is: de rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn, en de wet is goed omdat zij, geestelijk zijnde, de zonde er als zonde in gezien wordt, ja ze toont aan dat de zonde zeer zondig is.

6. Ware boetvaardigen zullen zich rustig onderwerpen, niet alleen aan de bestraffing des woords, maar ook aan de bestraffing van de voorzienigheid om hun zonden. Toen aan Hiskia de straf voor zijn ongerechtigheid werd aangekondigd, zei hij: het woord des Heeren is goed, niet slechts de verzachting van het vonnis, maar het vonnis zelf, hij heeft er niets tegen in te brengen, hij erkent de billijkheid ervan en zegt Amen op de bedreiging. Zij die het kwaad inzien van de zonde, en zien wat zij verdient, zullen God rechtvaardigen in alles wet er om over hen gebracht wordt, en erkennen dat Hij hen minder straft dan hun ongerechtigheid verdient.

7. Hoewel wij niet onverschillig moeten zijn omtrent hen, die na ons komen, moeten wij toch achten dat er wel met ons gehandeld wordt, zo er vrede en waarheid is in onze dagen, ja dat wij beter behandeld zijn dan wij reden hadden te verwachten, indien een storm gaat losbarsten, dan moeten wij het als een gunst beschouwen, als wij veilig in de haven komen eer hij losgebarsten is, in vrede in ons graf neerdalen, doch daar kunnen wij nooit zeker van zijn maar moeten ons bereiden op veranderingen in onze eigen tijd, opdat wij staan mogen volmaakt en volkomen in al de wil van God, en hem welkom mogen heten, wát hij voor ons ook moge inhouden.

HOOFDSTUK 40

1 Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. 2 Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden. 3 Een stem des roependen in de woestijn: Bereidt de weg des HEEREN, maakt recht in de wildernis een baan voor onzen God! 4 Alle dalen zullen verhoogd worden, en alle bergen en heuvelen zullen vernederd worden; en wat krom is, dat zal recht, en wat hobbelachtig is, dat zal tot een vallei gemaakt worden. 5 En de heerlijkheid des HEEREN zal geopenbaard worden; en alle vlees te gelijk zal zien, dat het de mond des HEEREN gesproken heeft. 6 Een stem zegt: Roept! En hij zegt: Wat zal ik roepen? Alle vlees is gras, en al zijn goedertierenheid als een bloem des velds. 7 Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des HEEREN daarin blaast; voorwaar, het volk is gras. 8 Het gras verdort, de bloem valt af; maar het Woord onzes Gods bestaat in der eeuwigheid. 9 O Sion, gij verkondigster van goede boodschap, klim op een hogen berg; o Jeruzalem, gij verkondigster van goede boodschap, hef uw stem op met macht, hef ze op, vrees niet, zeg de steden van Juda: Zie hier is uw God! 10 Ziet, de Heere HEERE zal komen tegen de sterke, en Zijn arm zal heersen; ziet, Zijn loon is bij Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht. 11 Hij zal Zijn kudde weiden gelijk een herder; Hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen, en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtjes leiden. 12 Wie heeft de wateren met Zijn vuist gemeten, en van de hemelen met de span de maat genomen, en heeft met een drieling het stof der aarde begrepen, en de bergen gewogen in een waag, en de heuvelen in een weegschaal? 13 Wie heeft de Geest des HEEREN bestierd, en wie heeft Hem als Zijn raadsman onderwezen? 14 Met wien heeft Hij raad gehouden, die Hem verstand zou geven, en Hem zou leren van het pad des rechts, en Hem wetenschap zou leren, en Hem zou bekend maken de weg des veelvoudigen verstands? 15 Ziet, de volken zijn geacht als een druppel van een emmer, en als een stofje van de weegschaal; ziet, Hij werpt de eilanden heen als dun stof! 16 En de Libanon is niet genoegzaam om te branden, en zijn gedierte is niet genoegzaam ten brandoffer. 17 Alle volken zijn als niets voor Hem; en zij worden bij Hem geacht minder dan niet, en ijdelheid. 18 Bij wien dan zult gij God vergelijken, of wat gelijkenis zult gij op Hem toepassen? 19 De werkmeester giet een beeld, en de goudsmid overtrekt het met goud, en giet er zilveren ketenen toe. 20 Die verarmd is, dat hij niet te offeren heeft, die kiest een hout uit, dat niet verrotte; hij zoekt zich een wijzen werkmeester, om een beeld te bereiden, dat niet wankelt. 21 Weet gijlieden niet? Hoort gij niet? Is het u van de beginne aan niet bekend gemaakt! Hebt gij op de grondvesten der aarde niet gelet? 22 Hij is het, Die daar zit boven de kloot der aarde, en derzelver inwoners zijn als sprinkhanen; Hij is het, Die de hemelen uitspant als een dunnen doek, en breidt ze uit als een tent, om te bewonen; 23 Die de vorsten te niet maakt; de richters der aarde maakt Hij tot ijdelheid. 24 Ja, zij worden niet geplant, ja, zij worden niet gezaaid, ja, hun afgehouden stam wortelt niet in de aarde; ook als Hij op hen blazen zal, zo zullen zij verdorren, en een stormwind zal hen als een stoppel wegnemen. 25 Bij wien dan zult gijlieden Mij vergelijken, dien Ik gelijk zij? zegt de Heilige. 26 Heft uw ogen op omhoog, en ziet, Wie deze dingen geschapen heeft; Die in getal hun heir voortbrengt; Die ze alle bij name roept, vanwege de grootheid Zijner krachten, en omdat Hij sterk van vermogen is; er wordt er niet een gemist. 27 Waarom zegt gij dan, o Jakob! en spreekt, o Israë! mijn weg is voor de Heere verborgen, en mijn recht gaat van mijn God voorbij? 28 Weet gij het niet? Hebt gij niet gehoord, dat de eeuwige God, de HEERE, de Schepper van de einden der aarde, noch moede noch mat wordt? Er is geen doorgronding van Zijn verstand. 29 Hij geeft de moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft. 30 De jongen zullen moede en mat worden, en de jongelingen zullen gewisselijk vallen; 31 Maar dien de Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden; zij zullen lopen, en niet moede worden; zij zullen wandelen, en niet mat worden.

Met dit hoofdstuk begint het laatste gedeelte van de profetieën van dit boek, dat niet alleen van het eerste gescheiden is door de historische hoofdstukken die er tussen in komen, maar er van onderscheiden schijnt te zijn door de strekking en de stijl ervan. In het eerste gedeelte staat de naam van de profeet dikwijls voor de bijzondere leerrede vermeld behalve nog de algemene titel zoals Hoofdstuk 2:1, Hoofdstuk 7:3, Hoofdstuk 13:1, maar dit is een aaneengeschakelde rede, en de profeet wordt geen enkele maal genoemd. Het vorige bestond uit vele lasten, vele weeën, in dit komen vele zegeningen voor. Daar werden de benauwdheid,

waarin het volk van God gebracht werd door de Assyriërs, en hun verlossing er uit voornamelijk geprofeteerd, maar hier wordt daarvan gesproken als van een voorbijgegaane gebeurtenis, Hoofdstuk 52:4, en de gevangenschap in Babel, en hun verlossing daaruit, die veel grotere gebeurtenissen waren en van uitgebreider en meer blijvend belang, worden hier uitvoerig voorzeggd. Eer God Zijn volk in ballingschap zond voorzag Hij hen van dierbare beloften om hen te ondersteunen en te vertroosten in hun leed, en wij kunnen ons wel voorstellen van hoe groot nut het heerlijke genaderijke licht van deze profetie voor hen geweest is in die dag van de wolk en van de donkerheid, en hoeveel het er toe bijdroeg om hun tranen te drogen, toen zij aan de rivieren van Babel neerzaten. Maar zij ziet nog verder en naar nog grotere dingen, veel van Christus en van Evangeliegenade hebben wij ontmoet in het eerste gedeelte van dit boek, maar veel meer daarvan zullen wij in het laatste gedeelte vinden, en alsof het bestemd was om een profetische hoofdsom te zijn van het Nieuwe Testament, begint het met hetgeen het begin is van de Evangelieën: met de stem van een roepende in de woestijn, Hoofdstuk 40:1, en eindigt met hetgeen het slot is van het boek van de Openbaring met de nieuw hemel en de nieuwe aarde, Hoofdstuk 66:22.

Zelfs **Ds. White** erkent dat gelijk alle Gods zegeningen, geschonken aan het Joodse volk, enige overeenkomst hebben met de heerlijke dingen, die onze Heiland gedaan heeft voor de verlossing van de mensen, zodat zij door de Geest van God uitgedrukt zijn in zulke termen, dat zij duidelijk aantonen, dat terwijl de profeet spreekt van de verlossing van het Joodse volk, hij een nog veel heerlijker verlossing in zijn gedachten had. En wij behoeven naar geen verdere vervulling van deze profetieën uit te zien, want indien Jezus Hij is die komen zou en Zijn koninkrijk dat is, hetwelk komen zou, dan moeten wij naar geen andere en naar geen ander uitzien en slechts de voortzettingen voleinding verwachten van het gezegende werk, dat begonnen is met de eerste prediking en planting van het Christendom in de wereld. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Orders, gegeven om de blijde boodschap van de verlossing te prediken en bekend te maken, vers 1, 2.

II. Deze blijde tijding ingeleid door een stem in de woestijn, die de verzekering geeft dat alle hindernissen uit de weg geruimd zullen worden, vers 3 - 5, en dat, hoewel alle schepselen zullen falen en verkwijnen, het woord van God bevestigd en vervuld zal worden, vers 6 - 8.

III. Een blij vooruitzicht, gegeven aan het volk van God, van het geluk, dat door deze verlossing teweeggebracht zal worden, vers 9 - 11.

IV. De soeveriniteit en macht verheerlijkt van die God, die het op zich neemt om deze verlossing te werken, vers 12 - 17.

V. Weshalve over afgoden getriomfeerd, en de afgodendienaars bestraft worden om hun dwaasheid, vers 18 - 26.

VI. Een bestraffing gegeven aan het volk van God om hun vrees en vertwijfeling, en in weinige woorden genoeg gezegd om hun vrees tot bedaren te brengen, vers 27 - 31. En door lijdzaamheid en vertroosting van deze Schrift, kunnen wij hoop hebben.

Jesaja 40:1

Wij hebben hier de opdracht en de instructies welke gegeven zijn, niet alleen aan deze profeet maar met hem aan al de profeten des Heeren ja en ook aan alle dienstknechten van Christus om vertroosting uit te roepen voor het volk van God.

1. Dit heeft deze profeet niet alleen gemachtigd, maar hem bevolen om de Godvruchtigen van zijn tijd aan te moedigen, die wel zeer zwaarmoedige gedachten moesten hebben van de dingen, toen zij zagen dat Juda en Jeruzalem door hun vermetele goddeloosheden snel rijpten

voor het verderf, en God in Zijn voorzienigheid dit verderf haastig over hen liet komen. Laat hen er zeker van zijn, dat God met dat al toch genade voor hen heeft weggelegd.

2. Het was inzonderheid een aanwijzing voor de profeten, die in de tijd van de ballingschap leefden, toen Jeruzalem in puin lag, zij moesten de gevankelijk weggevoerden aanmoedigen om te hopen op bevrijding te bestemder tijd.

3. Dienaren van het Evangelie, die door de gezegende Geest gebruikt worden als vertroosters en bevorderaars van de blijdschap van de Christenen, worden hier herinnerd aan hetgeen zij te doen hebben. Wij hebben hier:

A. Troostrijke woorden, gericht tot Gods volk in het algemeen, vers 1. De profeten hebben instructies van hun God - want Hij is de Heere "de God van de heilige profeten," Openbaring 22:6, om het volk van God te troosten, en de last is verdubbeld: Troost, troost - niet omdat de profeten er onwillig toe zijn, (neen, het is het aangenaamste deel van hun werk) maar omdat de zielen van Gods volk soms weigeren om vertroost te worden en hun vertroosters de dingen telkens en nogmaals moeten herhalen eer er iets van doordringt tot hen, of vat op hen heeft Merk hier op:

B. Er is een volk in de wereld dat Gods volk is.

a. Het is de wil van God dat Zijn volk een getroost volk zal zijn, ook zelfs in de zwaarste, moeilijkste tijden.

b. Het is het werk en de plicht van de leraren, om te doen wat zij kunnen tot troost en bemoediging van Gods volk.

c. Woorden om te overtuigen van zonde, zoals wij ze gehad hebben in het eerste gedeelte van dit boek, moeten gevolgd worden door woorden van vertroosting, zoals wij ze hier hebben, want Hij, die ons gescheurd heeft, zal ons genezen.

C. Troostrijke woorden gericht tot Jeruzalem in het bijzonder. "Spreekt naar het hart van Jeruzalem, vers 2. Spreekt hetgeen haar hart zal verkwikken, een hartsterking voor haar zijn zal, en voor allen, die tot haar behoren en het goede voor haar wensen. Fluistert dit niet, maar roept tot haar, roept luide, om de heiligen te wijzen op hun vertroosting, zowel als om de zondaren te wijzen op hun overtredingen, doet het haar horen."

a. Dat de dagen van haar benauwdheid geteld en volbracht zijn, dat haar strijd vervuld is, de bestemde tijd van haar dienstbaarheid, dat de veldtocht nu ten einde is, en zij zich terug zal trekken in de plaats van de verkwikking. Het menselijk leven is een strijd, Job 7:1, het Christelijk leven is dit nog meer, maar de worsteling zal niet altijd duren, de strijd zal vervuld wezen en dan zullen de goede krijgsknechten niet alleen ingaan in de rust, maar zeker zijn van hun soldij.

b. "Dat de oorzaak van haar benauwdheid is weggenomen, en als die weggenomen is, dan zal het gevolg of de uitwerking ophouden. Zegt haar, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat God met haar verzoend is, en dat zij niet langer behandeld zal worden als een die schuldig is voor Zijn aangezicht." Niets kan gesproken worden, dat troostrijker is dan dit. Zoon, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven. Benauwdheid en leed worden dan in liefde weggenomen, als de zonde vergeven is.

c. "Dat aan het doel van haar benauwdheid beantwoord is. Zij heeft van de hand des Heeren dubbel ontvangen voor al haar zonden, dubbel ontvangen voor de genezing van haar en haar afgoden," de aanbidding van welke de zonde was, waarom God een twist met hen had, en waarvan Hij hen wilde genezen door hun gevangenschap in Babel, en die uitwerking heeft zij ook op hen gehad, want zij heeft een ingewortelde afkeer van afgoderij in hen gewerkt, het

was een krachtige medicijn om die ongerechtigheid van hen uit te zuiveren. Of, het kan genomen worden als de taal van het Goddelijk mededogen: "Zijn ziel was verdrietig over de arbeid van Israël," Richteren 10, 16, en gelijk een teder vader: "sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstiglijk aan hem," Jeremia 31:20, en Hij was bereid te zeggen dat Hij hen te veel getuchtigd had. Zeer berouwvol en boetvaardig zijnde, zeggen zij dat God hen minder gestraft had dan hun ongerechtigheid verdiende, maar Hij, zeer barmhartig zijnde, erkende Hij in zekere zin dat Hij hen meer gestraft had dan zij verdienden. Ware boetvaardigen hebben in waarheid in Christus en Zijn genoegdoening van de hand des Heeren dubbel ontvangen voor al hun zonden, want de genoegdoening, die Christus gedaan heeft door Zijn dood was van zo'n oneindige waarde, dat zij meer dan het dubbele was van het laakbare van de zonde, want God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard.

Jesaja 40:2 - 8

De tijd om Sion genadig te zijn ja de bestemde tijd daartoe gekomen zijnde, moet het volk van God door bekering en geloof bereid worden voor de gunsten, die voor hen bestemd zijn, en ten einde hen tot die beide te roepen, hebben wij hier de stem van de roepende in de woestijn, hetgeen toegepast kan worden op de profeten, die met de gevangenen in hun woestijntoestand waren, en die, toen zij de dag van hun bevrijding zagen aanbreken, hen ernstig riepen, om er zich voor te bereiden en hun verzekerden dat al de moeilijkheden, die in de weg stonden van hun bevrijding, overwonnen zullen worden. Het is een goed teken dat goedertierenheid voor ons bereid is, als wij bevinden dat Gods genade er ons voor bereidt, Psalm 10:17. Maar het moet toegepast worden op Johannes de Doper, want hoewel God de spreker was, was hij de stem van de roepende in de woestijn en het was zijn werk om de weg des Heeren te bereiden, het hart van de mensen te neigen om het Evangelie van Christus te ontvangen en aan te nemen. De weg des Heeren wordt bereid:

I. Door berouw over zonde, dat was het wat Johannes de Doper aan geheel Juda en Jeruzalem gepredikt heeft, Mattheüs 3:2, 5, "om van de Heere een toegerust volk te bereiden," Lukas 1:17. Het alarmsein is gegeven, iedereen heeft er op te letten, het is op hun gevaar, zo zij het niet doen: God komt in de weg van de genade, en wij moeten ons voor Hem bereiden, vers 3 - 5. Indien wij het toepassen op hun gevangenschap, dan kan het opgevat worden als een belofte, dat welke moeilijkheden er ook kunnen zijn op hun weg als zij terugkeren, die alle weggenomen zullen worden, en dus hun terugkeer niet zullen beletten. Deze stem in de woestijn - Goddelijke kracht er mee uitgaande - stelt pioniers aan het werk om de weg te effenen. Maar het kan genomen worden als een roeping tot plichtsbetrachting, en het is dezelfde plicht, waartoe ook wij geroepen worden ter bereiding van Christus inkomen tot onze ziel.

1. Wij moeten in zo'n gemoedstoestand komen, dat wij er door geneigd worden om Christus en Zijn Evangelie te ontvangen en aan te nemen. "Bereidt de weg des Heeren, bereidt uzelf voor Hem, en laat alles onderdrukt worden, dat een belemmering zou zijn voor Zijn inkomen maakt plaats voor Christus, maakt recht een baan voor Hem." Als Hij het einde bereidt voor ons, dan behoren wij gewis de weg te bereiden voor Hem. Bereidt u voor uw Verlosser. "Heft uw hoofden op, gij poorten", Psalm 24:7, 8. Bereidt u voor de verlossing, de grote verlossing, en voor andere minder gewichtige uitreddingen, laat ons zorgen er geschikt voor te zijn, en dan zal God ze werken. Laat ons niet onszelf in het licht staan, noch zelf de deur voor ons toesluiten, maar een baan voor Hem vinden of maken, zelfs in hetgeen woeste grond was. Dit is hetgeen waarop Hij wacht om genadig te zijn.

2. Ons hart moet door Goddelijke genade geëffend worden. Zij, die door hun gedruktheid en vertwijfeling verhinderd waren om troost te vinden in Christus, zijn de dalen, die verhoogd moeten worden. Zij, die verhinderd worden van troost te vinden in Christus door een hoogmoedige dunk van hun eigen verdiensten en waardigheid, zijn de bergen en heuvelen, die vernederd moeten worden. Zij, die vooroordelen hebben gekoesterd tegen het woord en de wegen Gods, die geneigd zijn om te weerstaan en tegen te spreken zelfs hetgeen duidelijk en gemakkelijk te begrijpen is, omdat het niet overeenkomt met hun verdorven neigingen en wereldlijke belangen, zijn het kromme, dat recht gemaakt moet worden, en het hobbelachtige, dat tot een vallei gemaakt moet worden. Als het Evangelie van Christus onbevooroordeeld en met onpartijdigheid wordt aangehoord, dan kan het niet falen van te worden aangenomen. Dit bereidt de weg des Heeren, en aldus zal God door Zijn genade Zijn eigen weg bereiden in al de vaten van de barmhartigheid, wier hart Hij opent zoals dat van Lydia. En als dat geschied is, dan zal de heerlijkheid des Heeren geopenbaard worden, vers 5.

a. Als de gevangenen bereid zijn voor verlossing, dan zal Cyrus haar doen uitroepen, en zullen zij er het voordeel van hebben, en alleen diegenen, wier hart door de Heere opgewekt wordt met moed en vastberadenheid om heen te breken door al de ontmoedigende moeilijkheden, die op hun weg lagen, en de heuvelen en dalen en de hobbelachtige plaatsen niet telden, noch er zich om bekommerden.

b. Toen Johannes de Doper gedurende enigen tijd bekering en verbetering van leven had gepredikt, en aldus de Heere een toegerust volk had bereid, Lukas 1:17, is de Messias zelf geopenbaard in Zijn heerlijkheid, wonderen werkende, hetgeen Johannes niet gedaan heeft en door Zijn genade, die Zijn heerlijkheid is hen verbindende door vertroosting, die door Johannes gewond werden door overtuiging van zonde. En deze openbaring van de Goddelijke heerlijkheid zal een licht wezen om de heidenen te verlichten, alle vlees tegelijk zal het zien, en niet de Joden alleen, zij zullen zien en bewonderen, het zien en het welkom heten, zoals er van de terugkeer uit de ballingschap nota werd genomen door de naburige volken Psalm 126:3. En het zal de vervulling wezen van het woord van God, waarvan geen tittel of jota ter aarde zal vallen. De mond des Heeren heeft het gesproken, en daarom zal de hand des Heeren het ten uitvoer brengen.

II. Door vertrouwen in het woord des Leren, en niet in enigerlei schepsel, de mond des Heeren het gesproken hebbende, heeft de stem dit verder te roepen - die oren heeft om te horen, dat hij het hore - het woord onze Gods bestaat in der eeuwigheid, vers.

1. Door de vervulling van de profetieën en de beloften van verlossing en de volbrenging ervan te bestemder tijd blijkt het dat het woord des Heeren gewis is, en dat wij er veilig op kunnen vertrouwen. Wij zijn dan bereid voor verlossing als wij geheel en volkomen steunen op het woord van God, er onze hoop op bouwen, vast verzekerd zijnde dat het ons niet zal beschamen, in vertrouwen op dit woord moeten wij er toe gebracht worden om te erkennen dat alle vlees als gras is, gras dat verdort en vergaat.

a. De macht van de mensen, die tegen de verlossing gekant schijnt te zijn, moet niet gevreesd worden, want voor het woord des Heeren is zij als gras, zij zal verdorren en vertreden worden, de beledigende Babyloniërs die zich voorstellen dat de verwoesting van Jeruzalem tot in eeuwigheid zal zijn, zijn als gras, waarop de Geest des Heeren blaast die al deszelfs heerlijkheid doet vergaan, want het woord des Heeren, dat hun verlossing belooft zal bestaan tot in eeuwigheid en het is niet in de macht van hun vijanden, om er de uitvoering van te beletten.

b. Op de macht van mensen, die voor de verlossing schijnt te zijn moet niet vertrouwd worden, want zij is slechts als gras in vergelijking met het woord des Heeren dat het enige vaste fundament voor ons is om er onze hoop op te bouwen. Als God verlossing gaat werken

voor Zijn volk, dan zal Hij hen er afkerig van maken om op schepselen te steunen, en haar te verwachten van de heuvelen en de bergen, deze zullen hun falen, in hun verwachting van hen zullen zij teleurgesteld worden, de Geest des Heeren zal er op blazen, want God wil geen schepsel tot mededinger hebben voor de hoop en het vertrouwen van Zijn volk, en gelijk het alleen Zijn woord is, dat bestaan zal tot in eeuwigheid zo moet ook alleen in dat woord ons geloof en vertrouwen zijn. Als wij hiertoe gebracht zijn, dan en niet eerder, zijn wij geschikt om genade te ontvangen.

2. Het woord van onze God, deze heerlijkheid des Heeren, die nu geopenbaard zal wordend het Evangelie en de genade, die er mee tot ons gebracht zijn en er door gewerkt worden in ons, zullen bestaan in der eeuwigheid, en dit is de voldoening van alle gelovigen, als zij al hun vertrouwen op schepselen zien verdorren als gras. Aldus past de apostel het toe op het woord, dat door het Evangelie onder ons verkondigd is, en hetwelk leeft en blijft tot in eeuwigheid als het onvergankelijke zaad, uit hetwelk wij wedergeboren zijn, 1 Petrus 1:23 - 25. Om de weg des Heeren te bereiden moeten wij overtuigd zijn:

A. Van de ijdelheid van het schepsel, dat alle vlees gras is, zwak en verwelkend, dat we zelf dat zijn, en daarom onszelf niet kunnen verlossen, dat al onze vrienden dat zijn, en dus niet in staat zijn om ons te verlossen. Al de heerlijkheid van het schepsel, die het lieflijk zou kunnen maken, is slechts als de bloem van het gras, spoedig verdord en verdorven, en daarom kan zij ons Gode niet aanbevelen. Wij zijn stervende schepselen, al onze genietingen in deze wereld zijn stervende genietingen, en daarom kunnen zij het geluk niet uitmaken van onze onsterflijke zielen: Wij moeten naar iets hogers zien voor verlossing en voor een erfdeel.

B. Wij moeten overtuigd zijn dat het woord des Heeren datgene voor ons doen kan, hetwelk alle vlees niet doen kan, dat het, bestaande tot in eeuwigheid ons voorzien zal van een gelukzaligheid, die gelijklopend zal zijn met de duur van onze zielen, die eeuwig moeten leven, want de dingen die niet gezien worden, maar gelooft moeten worden, zijn eeuwig.

Jesaja 40:9 - 11

Er was beloofd, vers 5, dat de heerlijkheid des Heeren geopenbaard zal worden, dat is het met de hoop waarop Gods volk vertroost moeten worden. Nu wordt ons hier gezegd:

I. Hoe zij geopenbaard zal worden, vers 9.

1. Zij zal geopenbaard worden aan Sion en Jeruzalem, er zal kennis van worden gegeven aan het overblijfsel, dat in Sion en Jeruzalem gebleven is, aan de armen des lands, die wijngaardeniers en landbouwers waren, er zal hun gezegd worden dat hun broederen tot hen zullen terugkeren, dit zal ook gezegd worden aan de gevangenen, die tot Sion en Jeruzalem behoren, en hun genegenheid er voor hadden behouden. Sion wordt gezegd bij de dochter Babels te wonen, Zacharia 2:7, en daar ontving zij het bericht van Cyrus' vriendelijke proclamatie, en aldus geeft de kanttekening deze lezing: o gij, die goede tijding brengt aan Sion, enz. de personen bedoelende, die gebruikt werden om deze proclamatie bekend te maken, laat hen het van goeder harte doen laat hen er het land van doen weerklinken, er, laat hen het aan de zonen van Sion bekend maken in hun eigen taal, zeggende tot hen: Ziet uw God.

2. Zij zal verkondigd worden door Sion en Jeruzalem, zo is de lezing van de tekst, laat hen, die daar gebleven zijn, of die reeds teruggekeerd waren, als zij zien dat de verlossing voltooid staat te worden, haar bekend maken op de meest openbare plaatsen, waar zij het best door alle steden van Juda gehoord kunnen worden, laat hen bekend maken, zo luide als ze kunnen, laat hen hun stem opheffen met macht, en niet bevreesd zijn dat zij zich zullen overspannen, laat

hen niet bevreesd zijn dat de vijanden het zullen horen en met hen zullen twisten, of dat het blijken zal niet waar te zijn, of dat de tijding niet zo goed is als zij op de eersten aanblik schijnt te zijn, laat hen tot de steden van Juda zeggen en tot al de inwoners des lands: Ziet uw God. Als God voortgaat met de verlossing van Zijn volk, laat hen dan naarstig de tijding ervan verspreiden onder hun vrienden, laat hen hun zeggen dat het God is, die het gedaan heeft, wie er ook de werktuigen voor geweest zijn, God was de werker, het is hun God, een God in verbond met hen, en Hij doet het als het hunne, en zij zullen er het voordeel en het genot van oogsten. "Ziet Hem, merkt Zijn hand er in op, en ziet over ondergeschikte of tweede oorzaken heen. *Ziet de God, die gij lang hebt verwacht, Hij is gekomen!* Hoofdstuk 25:9. Deze is onze God wij hebben Hem verwacht. Dit kan verwijzen naar de uitnodiging, die uit Jeruzalem aan de steden van Juda gezonden werd toen zij terstond na hun terugkeer uit de ballingschap een altaar hadden opgericht om te komen en zich met hen te verenigen in het offeren, Ezra 3:2 - 4. Als de eredienst van God wederom ingesteld is, zend er dan bericht van aan al uw broederen, opdat zij met u in het genot ervan mogen delen." Maar dit zou volkomen vervuld worden in de openbare en onversaagde prediking van het Evangelie door de apostelen aan alle volken, beginnende van Jeruzalem. De stem roepende in de woestijn, kondigde aan dat Hij komende was, maar nu wordt bekend gemaakt dat Hij gekomen is. Ziet het Lam Gods, neemt uw Verlosser in ogenschouw, ziet uw Koning, ziet uw God.

II. Wat de heerlijkheid is, die geopenbaard zal worden. Uw God zal komen, zal zich tonen:

1. Met de macht en de grootheid van een vorst, vers 10. Hij zal komen met een sterke hand, te sterk om tegengehouden te worden al kan zij ook worden tegengestaan. Zijn sterke hand zal Zijn volk aan zich onderwerpen, en zal Zijn en hun vijanden bedwingen en overwinnen. Hij zal komen, die sterk genoeg is om door al de moeilijkheden heen te breken, die op Zijn weg liggen. Onze Heere Jezus was vol van kracht, een sterke, machtige Verlosser. Sommigen lezen dit: Hij zal komen tegen de sterke en hem overweldigen, hem ten onder brengen. Satan is de sterke gewapende, maar onze Heere Jezus is sterker dan hij, en Hij zal doen blijken dat Hij dit is, want:

A. Hij zal heersen trots alle tegenstand, Zijn arm zal heersen, zal overmogen voor Hem, voor de volvoering van Zijn raad, voor Zijn eigen heerlijkheid, levante Hij is Zijn eigen doeleinde.
 b. Hij zal allen vergelden naar hun werken als een rechtvaardig Rechter. Zijn loon is met Hem, als een wederkerend vorst brengt Hij straf mee voor de rebellen en verhoging voor de getrouwe onderdanen.
 c. Hij zal voortgaan en Zijn voornemen volvoeren, Zijn werk is voor Hem, Hij weet volkomen goed wat Hij te doen heeft welke weg Hij er voor moet inslaan om iet te volbrengen, Hij zelf weet wat Hij doen zal.

2. Met het medelijden en de tederheid van een herder, vers 11. God is de Herder Israëls Psalm 80:2. Christus is de goede Herder, Job. 10:11. Dezelfde, die heerst met de sterke hand van een vorst, leidt en weidt met de tedere hand van een herder.

a. Hij draagt zorg voor de gehele kudde, Zijn klein kuddeke, Hij zal Zijn kudde weiden gelijk een herder. Zijn woord is spijze voor Zijn kudde om er zich mee te voeden, Zijn inzettingen zijn grazige weiden voor hen, Zijn dienstknechten zijn onderherders, die aangesteld zijn om hen te verzorgen.
 b. Hij draagt zeer bijzonder zorg voor hen, die Zijn zorg het meest behoeven: de lammeren, die zwak zijn en zichzelf niet kunnen helpen, en niet gewend zijn aan moeite en ontbering, de drachtige, die daarom zwaar zijn, en die, zo hun leed gedaan wordt, in gevaar zijn om een misdracht te hebben. Hij draagt inzonderheid zorg voor een opvolging, opdat zij niet uitgeroeid worden. De goede Herder draagt zeer tere zorg voor kinderen, die gezeggelijk zijn

en van wie men goede hoop kan hebben, voor pasbekeerden, die zich op weg begeven naar de hemel, voor zwakke gelovigen en voor hen, die bezwaard van geest zijn. Zij zijn de lammeren van de kudde, die er zeker van kunnen zijn dat hun niet zal ontbreken wat door hun toestand vereist wordt. Hij zal ze vergaderen in de armen van Zijn macht, Zijn kracht zal in hun zwakheid volbracht worden, 2 Korinthe 12:9. Hij zal hen vergaderen als zij afdwalen, hen oprichten als zij vallen, hen bijeenvergaderen als zij verstrooid zijn, en hen ten laatste tot zich vergaderen, en dit alles met Zijn eigen arm, waaruit niemand hen zal kunnen wegrukken, Johannes 10:28. Hij zal ze in Zijn schoot dragen, in de schoot van Zijn liefde, ze koesteren aan Zijn borst. Als zij vermoeid zijn, als zij ziek en zwak zijn, als zij op ruwe wegen zijn, zal Hij ze dragen en zorgen, dat zij niet achtergelaten worden. Hij zal hen zachtkens leiden. Door Zijn woord eist Hij niet meer van hen, en door Zijn voorzienigheid legt Hij hun niets meer op, dan waartoe Hij hen in staatstelt, want Hij bedenkt wat maaksel zij zijn.

Jesaja 40:12 – 17

Het doel van deze verzen is aan te tonen welk een groot en heerlijk wezen de Heere JEHOVAH is, die Israëls God en Verlosser is. Dit wordt hier te pas gebracht:

A. Om Zijn volk, dat gevangen was in Babel, aan te moedigen om op Hem te hopen en op Hem te vertrouwen voor verlossing, al waren zij ook nog zo zwak, en al waren hun verdrukkers ook nog zo sterk.

b. Hen aan te sporen om zich aan Hem te houden, Hem aan te kleven, en zich niet ter zijde af te wenden naar andere goden, want er zijn geen, die bij Hem vergeleken kunnen worden.

c. Om allen, die de blijde boodschap ontvangen van verlossing door Christus, een heilig ontzag en eerbied in te boezemen voor God. Hoewel er gezegd was, vers 9, Ziet uw God, en vers 11, dat Hij Zijn kudde zal weiden gelijk een herder, moet toch vanwege de neerbuigendheid van Zijn genade geen vermindering in onze gedachte opkomen van Zijn alles overtreffende heerlijkheid. Laat ons zien hoe groot onze God is, en vrezen voor Zijn aangezicht, want:

1. Zijn macht is onbeperkt, oneindig, geen schepsel kan er zich bij vergelijken, en nog veel minder er tegen strijden, vers 12.

a. Hij reikt zeer ver, aanschouw de hemelbol, en gij staat verbaasd over de uitgestrektheid ervan, maar de grote God heeft met de span de maat genomen van de hemelen, voor Hem zijn zij slechts een handbreed, zo groot is Zijn hand. Beschouw de aardbol, ook daar heeft Hij het gebied over, al de wateren in de wereld kan Hij meten in het holte van Zijn hand, waar wij slechts een weinigje water kunnen houden, en het droge kan Hij gemakkelijk besturen en regelen, want Hij begrijpt met een driehoek, of met Zijn drie vingers, het stof van de aarde, het is voor Hem niets meer dan een vingergreep, of hetgeen wij tussen de duim en twee vingers opnemen.

b. Hij heeft een ontzaglijk grote kracht, en kan even gemakkelijk bergen en heuvelen bewegen, als een koopman zijn waren opheft in de weegschaal en ze er weer uit neemt, Hij weegt ze in Zijn hand even nauwkeurig, alsof Hij ze in een weegschaal woog. Dit kan zien op het werk van de schepping, toen de hemelen uitgestrekt waren, even juist en nauwkeurig als iets dat uitgespannen wordt, en de aarde en de wateren in evenredige verhouding tot elkaar gebracht worden, alsof zij gemeten waren, en de bergen van zo'n gewicht gemaakt waren, dat zij tot ballast kunnen dienen voor de aardbol, en niets meer. Of, het kan zien op het werk van de voorzienigheid (dat een voortdurende schepping is) en de bestaanbaarheid van alle schepselen met elkaar.

2. Zijn wijsheid is ondoorgrondelijk, waaraan geen schepsel inlichting of leiding kan geven, vers 13, 14. Gelijk niemand doen kan wat God gedaan heeft en doet, zo kan ook niemand Hem bijstaan of helpen in het doen ervan, noch Hem iets voorstellen, waaraan Hij niet gedacht heeft. Toen de Heere door Zijn Geest de wereld gemaakt heeft, Job 26:13, was er niemand, die Zijn Geest bestuurde, of Hem enigerlei raad gaf, hetzij omtrent wat Hij doen moest, of hoe blij het doen moest. Ook heeft Hij geen raadsman nodig voor het bestuur of de regering van de wereld, ook is er niemand bij Hem, die Hij raadpleegt, zoals de wijste koningen hen raadplegen, "die de wet en het recht weten" Esther 1:13, God heeft het niet nodig dat hem gezegd wordt wat gedaan is, want dat weet Hij volkomen, evenmin heeft Hij raad nodig voor hetgeen gedaan moet worden, want Hij kent beide het rechte doel en de juiste middelen. Hierop wordt hier zeer de nadruk gelegd, omdat er onder de gevangenen geen staatslieden waren om hun zaken te besturen voor het hof, of hun het middel aan de hand te doen om hun vrijheid te herkrijgen. "Het doet er niet toe", zegt de profeet, "gij hebt een God om voor u op te treden, die geen hulp van staatslieden nodig heeft." In het grote werk van onze verlossing door Christus, waren de zaken beraamd en vastgesteld "voor de grondlegging van de wereld, toen er niemand was om Hem te leren van het pad des rechts," 1 Korinthe 2:7.

3. De volkeren van de wereld zijn niets in vergelijking met Hem, vers 15, 17. Neem hen allen tezamen, al de grote en machtige volken van de aarde, de glansrijkste, schitterendste koningen, de volkrijkste koninkrijken, beide de rijksten, neem de eilanden, de menigte erven, de eilanden van de heidenen - voor Zijn aangezicht, als zij staan in vergelijking met Hem, of in tegenstand met Hem, dan zijn zij als een druppel aan de emmer, vergeleken bij de grote, uitgestrekte oceaan, of het stofje van de weegschaal, dat de balans niet doet overslaan, en daarom van geen belang wordt geacht, het is zo klein in vergelijking met al het stof van de aarde. Hij neemt ze op, en werpt ze van zich weg, als iets zo klein, dat het niet van de moeite waard is om er van te spreken. In Zijn ogen zijn zij allen als niets alsof zij niet bestonden, want zij voegen niets toe aan Zijn volkomenheid en algenoegzaamheid zij worden door Hem geacht als minder dan niets te zijn, en aldus moeten zij ook in vergelijking met Hem door ons geacht worden, minder dan niets en ijdelheid. Als het Hem behaagt, kan Hij ze allen even gemakkelijk tot niets brengen, als Hij ze in de beginne uit niets heeft voortgebracht. Als God werk te doen heeft is Hem noch aan bijstand noch aan weerstand van het schepsel iets gelegen. Zij zijn allen ijdelheid, het woord, dat gebruikt wordt voor chaos, Genesis 1:2, waartoe zij ten laatste teruggebracht zullen worden. Laat dit hoge gedachten in ons opwekken van God, en lage gedachten van deze wereld, en ons aansporen om God, en niet de mens, beide tot onze vreze en onze hoop te maken. Dit verheerlijkt Gods liefde voor de wereld, dat Hij, hoewel zij van zo weinig belang of waarde voor Hem is voor de verlossing ervan toch Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, Johannes 3:16.

4. De diensten van de kerk kunnen Hem niets toevoegen noch staan zij in evenredigheid tot Zijn oneindige volkomenheid, vers 16. De Libanon is niet genoegzaam om te branden, het hout ervan is geen genoegzame brandstof voor het altaar, hoewel hij zo wel voorzien is van cederbomen, en het gedierte ervan is niet genoegzaam ten brandoffer, hoewel hij zo goed voorzien is van vee, vers 16. Waar wij God ook mee eren, het blijft oneindig ver achter bij de verdienste van Zijn volmaaktheid, want Hij is verhoogd ver boven allen lof en prijs, boven alle brandofferen en slachtofferen.

Jesaja 40:18 - 26

Hier bestraft de profeet hen:

1. Die God voorstellen door schepselen, en aldus Zijn waarheid in een leugen veranderden, en Zijn heerlijkheid in schande verkeerden, die beelden maakten, en dan zeiden dat zij op God geleken en hun dienovereenkomstig hulde bewezen.

2. Die schepselen in de plaats van God stelden, die hen meer vreesden dan God, alsof zij Zijn gelijken waren, of hen meer liefhadden dan God, alsof zij geschikt waren om Zijn mededingers te zijn. Tweemaal wordt hier de uitdaging gedaan: Bij wie dan zult gij God vergelijken? vers 18, en wederom vers 25. De Heilige zelf zegt: Bij wie dan zult gijlieden Mij vergelijken? Dit toont de dwaasheid en ongerijmdheid aan:

A. Van lichamelijke afgoderij, zichtbare beelden makende van Hem, die onzichtbaar is, zich verbeeldende dat het beeld beziel zal worden door de Godheid, en dat de Godheid vertegenwoordigd kan worden door het beeld hetgeen, gelijk het een voorbeeld en bewijs was van de verdorvenheid van de menselijke natuur, ook een onduldbare belediging was van de eer van de Goddelijke natuur.

B. Van geestelijke afgoderij, schepselen gelijk stellende met God in onze genegenheden. Hoogmoedige mensen stellen zich gelijk met God, gierige, hebzuchtige mensen stellen hun geld gelijk met God, en al wat wij eren of liefhebben meer dan God, alles wat wij vrezen meer dan God, waarop wij hopen meer dan wij op God hopen, stellen wij gelijk met God, hetgeen de grootst - mogelijke belediging is van Hem, die God is boven allen. Om nu de ongerijmdheid hiervan aan te tonen:

I. Beschrijft de profeet afgoden als verachtelijke dingen, waardig om aan de diepste verachting te worden prijsgegeven, vers 19, 21. Beschouw eens de betere soort ervan, die rijke lieden oprichten en aanbidden. Zij worden gemaakt van een mindere metaalsoort, gegoten in de vorm, die de gieter er aan wil geven, en dan worden zij verguld, of overtrokken met platen van goud teneinde voor een gouden beeld door te gaan. Het is een schepsel, want de werkmeester heeft het gemaakt, en derhalve is het geen god, Hoséa 8:6, het hing af van zijn wil of het een god zijn zal, en van welke vorm of gedaante het zijn zou. Het is een bedrog, want van buiten is het goud, maar van binnen is het lood of koper, en daarin werden die godheden in waarheid voorgesteld, als niet zijnde wat zij scheen te zijn en hun bewonderaars bedriegende. Hoe verachtelijk zijn dan niet de slechtste soorten ervan - de goden van de arme! Hij, die zo verarmd is dat hij nauwelijks een offer kan brengen aan zijn god, nadat hij hem gemaakt heeft, wil toch niet zonder een god van hemzelf zijn. En hoewel hij er zich geen van koper of steen kan aanschaffen, zal hij er toch liever een hebben van hout, dan er in het geheel geen te hebben. Te die einde kiest hij een hout, dat niet spoedig verrotten zal, en daarvan zal hij zijn gesneden beeld maken. Beiden komen hierin overeen dat zij hun god goed vastmaken, opdat zij er niet van beroofd zullen worden. De betere soorten hebben zilveren ketenen om ze er mee vast te maken, en hoewel het slechts een houten beeld is, wordt er zorg voor gedragen dat het niet kan wankelen. Laat ons nu een weinig stilstaan, en zien:

1. Hoe deze afgodendienaars zichzelf te schande maken, en welk een smaad zij hun eigen verstand aandoen door te denken, dat goden, die zij zelf gemaakt hebben - nehustan, stukken koper, of blokken hout, in staat zouden zijn om hun enigerlei dienst of vriendelijkheid te bewijzen. Zo verijdelde waren zij in hun gedachten, en hoe verduisterd was hun dwaas hart! 2. Zie hoe deze afgodendienaars ons beschaamd maken, ons, die de enig levende en ware God aanbidden. Zij spaarden geen kosten voor hun afgoden, wij beschouwen als verloren of verspild wat uitgegeven wordt in de dienst van onze God, zij droegen er zorg voor dat hun afgoden niet bewogen, niet weggenomen konden worden, wij brengen moedwillig God er toe om van ons te wijken.

II. Hij beschrijft God als oneindig groot en de hoogste eerbied waardig, zodat er tussen Hem en de afgoden, hoe groot de mededinging ook zij, geen vergelijking is. Om de grootheid van God te bewijzen, beroept hij zich:

1. Op wat zij van Hem gehoord hebben met het gehoor van het oor, en de erkenning van alle eeuwen en volken nopens Hem, vers 21. Hebt gij zelfs door het licht van de natuur het niet geweten? Is het u niet gezegd door uw vaders en onderwijzers overeenkomstig de overlevering, ontvangen van hun voorouders en voorgangers van de beginne af?" Deze bekendmakingen van God zijn zo oud als de wereld. Hebt gij het niet verstaan dat het van de grondlegging van de aarde altijd erkend is, dat God een groot God is en een groot Koning boven alle goden?" Het was een algemeen erkende waarheid dat er een oneindig Wezen is, dat de fontein is van alle bestaan. Dit is verstaan, niet slechts van het begin van de wereld, maar van en door de oorsprong van het heelal, het is gefundeerd op de grondslag van de aarde, de onzienlijke dingen Gods "worden van de schepping van de wereld aan uit de schepselen verstaan en doorzien," Romeinen 1:20. Gij kunt niet alleen uw vader vragen, en hij zal het u bekend maken, en uw ouden en zij zullen het u zeggen Deuteronomium 32:7, "maar vraag ook de voorbijgaanden op de weg," Job 21:29, vraag het de eerste de beste, die gij ontmoet, en hij zal u hetzelfde zeggen. Sommigen lezen dit Wilt gij niet weten? Wilt gij niet horen? Want zij, die onwetend zijn, zijn moedwillig onwetend het licht schijnt hun in het aangezicht, maar zij sluiten er hun ogen voor. Hetgeen hier nu van God gezegd wordt is:

a. Dat Hij het gebied heeft over alle schepselen, de hemelen en de aarde zijn onder Zijn bestuur, Hij is gezeten boven de kloot van de aarde vers 22. Hij, die de bijzondere woning van Zijn heerlijkheid heeft in de bovenwereld houdt Zijn heerschappij in stand over de lagere wereld, geeft haar wetten en leidt al haar bewegingen tot Zijn eigen eer, Hij zit ongestoord en ongehinderd op de aarde en aldus bevestigt Hij haar. Nog breidt Hij de hemelen uit door Zijn macht en voorzienigheid houdt Hij ze nog uitgestrekt, en Hij zal dit blijven doen totdat de dag komt, wanneer zij toegerold zullen worden gelijk een boek. Hij strekt ze even gemakkelijk uit als wij een gordijn heen en weer trekken, des morgens de gordijnen opentrekkende, en ze des avonds weer sluitende. En de hemel is voor deze aarde als een tent om in te wonen, het is het verhemelte dat boven ons hoofd toegetrokken wordt, Psalm 104:2.

b. Dat de kinderen van de mensen, zelfs de grootsten en de machtigsten, als niets zijn voor Zijn aangezicht. De talrijke inwoners van deze aarde zijn in Zijn ogen als sprinkhanen in de onze, even klein en onbeduidend, van even geringe waarde, van even weinig nut, en even gemakkelijk verpletterd. Als hoogmoedige mensen zich verheffen, dan is dit slechts als de sprong van een sprinkhaan, in een oogwenk moeten zij weer naar beneden, naar de aarde. Als de verspieters zich als sprinkhanen achtten voor de kinderen Enaks, Numeri 13:33, wat zijn wij dan voor de grote God? Sprinkhanen. leven slechts voor een wijle, en leven zorgeloos, niet zoals de mier, en zo leven ook de meeste mensen.

c. Dat, hoe geducht diegenen ook mogen zijn in de ogen van hun medeschepselen, die tegen Hem verschijnen en handelen, zij zeer zeker vernederd zullen worden, en door de sterke hand Gods naar beneden zullen gebracht worden. vers 23, 24. Vorsten en rechters, die groot gezag hebben, en het misbruiken tot ondersteuning van verdrukking en onrechtvaardigheid, achten hen, die hen omringen, als niets, "al hun tegenpartijders, die blazen zij aan", Psalm 10:5, 12:6, maar als de grote God hen bestraft, brengt Hij hen tot niets. Hij vernedert hen, Hij temt hen, en maakt hen als ijdelheid weinig geteld, niet gevreesd, en niet bemind.

Hij maakt hen volstrekt onmachtig om voor Hem te bestaan in heigericht, hetgeen of,

(1). Zal voorkomen dat zij in hun gezag worden bevestigd: zij zullen niet geplant worden, ja zij zullen niet gezaaid worden, en dat is de tweërlei wijze, waarop planten voortgeplant worden namelijk door zaad of door stekjes, ja al verkrijgen zij ook een weinig invloed, en zij

aldus geplant of gezaaid zijn, zal hun stam toch niet wortelen in de aarde, zij zullen niet lang de macht in handen hebben Elifaz heeft de dwaas wortelende gezien, doch terstond vervloekte hij zijn woning En hoe spoedig is dan niet de vijgenboom verdord! Of,

(2) Hij zal hen vernietigen als zij denken gevestigd te zijn. Hij behoeft slechts op hen te blazen, en dan verdorren zij, en gaan teniet, en de stormwind zal ze als een stoppel wegnemen. Want hoewel Gods toorn in het eerst slechts licht op hen schijnt te blazen, zal hij toch spoedig als een machtige stormwind worden, als God oordeelt zal Hij overwinnen. Zij, die niet voor Hem willen buigen, kunnen niet bestaan voor Zijn aangezicht.

2. Hij beroept zich op hetgeen hun ogen van Hem gezien hebben, vers 26. Heft uw ogen op omhoog, blijft niet altijd staren op de aarde," het zijn ontaarde zielen die altijd naar de aarde gericht zijn, daar er niets hemels in is - maar zie soms ook eens op," - de hemel gaf aan de mens een opgerichte gestalte, en gebod hem op de sterren te zien. "Beschouw de heerlijke lichten des hemels, bedenk wie ze geschapen heeft, zij hebben noch zichzelf gemaakt noch zichzelf in orde gerangschikt, ongetwijfeld moet er dus een God zijn, die hen hun bestaan, hun macht en hun beweging heeft gegeven. wat wij zien van het scheepsel moet ons leiden tot de Schepper. Als de afgodendienaars hun ogen ophieven en het heil des hemels aanschouwden, konden zij, daar zij geheel opgingen in hetgeen hun uitwendige zinnen zagen, niet verder zien maar aanbaden het, Deuteronomium 4:19, Job 31:26. Daarom spoort de profeet ons hier aan om gebruik te maken van ons verstand, zowel als van onze zintuigen, en te bedenken wie ze geschapen heeft, en Hem onze hulde te brengen. Geef Hem de eer van Zijn soevereiniteit over hen, Hij brengt in getale hun heil voort, zoals een generaal zijn eskadrons en bataljons van zijn leger voor laat treden, van de kennis, die Hij van hen heeft: Hij roept ze allen bij name, bij hun eigen namen, bij juiste namen, in overeenstemming met hun plaats en hun invloed, Psalm 147:4, en het gebruik, dat Hij van hen maakt. Als Hij ze oproept tot enige dienst, dan zijn zij zo gediensig en gehoorzaam, dat vanwege de grootheid van Zijn kracht er niet een gemist wordt, maar, zoals toen de sterren in hun loopplaatsen streken tegen Sisera, doet een ieder van hun hetgeen hem is opgedragen. Om zulke schepselen dus tot mededingers te stellen met God, die zulke gehoorzame bereidwillige dienaren van Hem zijn, is een onrecht aan hen, zowel als een belediging voor Hem.

Jesaja 40:27 - 31

I. De profeet bestraft het volk van God, die nu verondersteld worden gevangenen te zijn in Babel, om hun ongeloof en hun wantrouwen van God, en om hun gedruktheid van geest en hun vertwijfeling onder hun beproeving, vers 27. "Waarom zegt gij, o Jakob, tot uzelf en tot degenen, die om u heen zijn: mijn weg is voor de Heere verborgen? Waarom komt gij tot harde en treurige gevolgtrekkingen omtrent uzelf en uw tegenwoordige toestand, alsof die toestand geheel wanhopig was?"

1. De titels, die hij hun hier geeft, waren voldoende, om hen als weg te schamen van hun vertwijfeling: O Jakob, o Israël! Laat hen gedenken vanwaar zij hun namen hebben - van een, die God getrouw aan zich had bevonden, en vriendelijk in al zijn benauwdheden en waarom zij deze namen droegen, als Gods belijdend volk een volk in verbond met Hem.

2. De manier van hen te bestraffen is door met hen te redeneren. "Waarom Wel! bedenk eens of gij wel enige grond hebt om dit te zeggen." Velen van onze dwaze tobberijen en onze dwaze angsten zouden verdwijnen bij een streng en nauwkeurig onderzoek naar de redenen ervan.

3. Waar zij om bestraft worden is een lelijk boos woord, dat zij van God spreken, alsof Hij hen had verstoten. Er schijnt een nadruk gelegd te zijn op hun zeggen ervan: Waarom zegt gij

en spreekt gij Het is slecht als boze gedachten in ons hart opkomen, maar het is erger om er een imprimatur aan te geven, en ze in boze woorden te verkeren. David denkt met berouw en leedwezen aan hetgeen hij gezegd heeft in zijn haasten, toen hij in moeite en benauwdheid was.

4. Het boze woord, dat zij spraken, was een woord van wanhoop over hun tegenwoordige rampspoedige toestand. Zij waren gereed om tot de gevolgtrekking te komen:

A. Dat God geen acht op hen wilde slaan: "Mijn weg is voor van de Heere verborgen. Hij neemt geen kennis van onze benauwdheden, houdt zich niet meer bezig met onze belangen. Er zijn zulke moeilijkheden in onze toestand dat zelfs Goddelijke wijsheid en macht er niets voor vermogen. Een mens, wiens weg verborgen is, is iemand wiens God hem overdekt heeft, Job 3:23.

B. Dat God hen niet kon helpen. "Mijn recht gaat van mijn God voorbij, voor mijn toestand is geen hulp meer mogelijk, God zelf kan er de grieven niet van herstellen, "onze beenderen zijn verdord," Ezechiël 37:11.

II. Hij herinnert aan hetgeen, dat, zo er behoorlijk over nagedacht werd, volstaan zou om al hun vrees tot bedaren te brengen en al hun wantrouwen te doen ophouden. Ter hunner overtuiging, evenals tevoren ter overtuiging van afgodendienaars, vers 21, beroept hij zich op hetgeen zij wisten, en op hetgeen zij hadden gehoord. Jakob en Israël waren een volk van kennis, zij hadden dit tenminste kunnen zijn, en hun kennis kwam door het gehoor, want de wijsheid riep in hun voornaamste plaatsen en in hun plaatsen van samenkomst. Nu hadden zij onder andere dingen gehoord, dat God eenmaal had gesproken, ja menigmaal hadden zij gehoord, dat "de sterkte Godes is," Psalm 62:12. Dat is:

1. Hij zelf is een almachtig God, dat moet Hij wel wezen, want Hij is de eeuwige God, namelijk JEHOVAH, Hij was van eeuwigheid, Hij zal zijn tot in eeuwigheid, en daarom is er in Hem geen gebrek, geen falen, geen verval. Hij heeft Zijn bestaan uit zichzelf, en daarom moeten al Zijn volmaaktheden grenzeloos zijn. Hij is zonder begin van dagen of einde des levens, en daarom is er in Hem geen verandering. Hij is ook de Schepper van de einden van de aarde van de gehele aarde, en alles wat er van het éne einde tot het andere in is. Daarom is Hij de rechtmatige eigenaar en bestuurder van alles en wij moeten tot de gevolgtrekking komen, dat Hij een volstrekte macht heeft over alles en algenoegzaam is om Zijn volk te helpen, in welke nood of benauwdheid zij ook zijn. Hij is voorzeker thans even machtig om Zijn kerk te verlossen, als Hij in de beginne geweest is om de wereld te maken.

a. Hij heeft wijsheid om die verlossing te beramen, en die wijsheid staat nooit verlegen. Er is geen doorgronding van Zijn verstand om er de raad van tegen te werken of er de bedoeling van te verijdelen noch om te bepalen wat Hij doen zal, want Hij heeft Zijn eigen wegen en middelen, wegen in de zee. Niemand kan zeggen: "Zo ver zal Gods wijsheid gaan, en niet verder," want als wij niet weten wat te doen, dan weet Hij het.

b. Hij heeft macht om die verlossing tot stand te brengen, en die macht is nooit uitgeput. Hij wordt noch moede noch mat. Hij houdt geheel de schepping staande, regeert en bestuurt al de schepselen, en is noch moede noch mat, en dus heeft Hij ongetwijfeld de macht om Zijn kerk te hulp te komen, al is zij ook nog zo naar de diepte gebracht, zonder zwakheid en zonder vermoeidheid.

2. Hij geeft kracht en sterkte aan Zijn volk en helpt hen door hen instaat te stellen zichzelf te helpen. Hij, die de sterke God is, is de sterkte Israëls.

a. Hij kan de zwakken helpen, vers 29. Menigmaal heeft Hij de moeden kracht gegeven, aan hen, die op het punt zijn van te bezwijken, en aan hen, die geen krachten hebben, geeft Hij niet slechts, maar vermenigvuldigt Hij de sterkte naarmate zij haar al meer behoeven. Velen zijn op wonderbaarlijke wijze uit lichamelijke zwakheid hersteld en door Gods voorzienigheid krachtig gemaakt, en velen, die zwak van geest zijn, beschroomd en vreesachtig, onbekwaam tot dienen en tot lijden, zijn door de genade Gods nog versterkt naar de inwendige mens. Aan hen, die zich hun zwakheid bewust zijn, en gereed zijn te erkennen dat zij geen kracht hebben, vermenigvuldigt God op bijzondere wijze de sterkte, want, als wij zwak zijn in onszelf, dan zijn wij machtig in de Heere.

b. Hij zal de gewilligen helpen, Hij zal hen helpen, die in nederig vertrouwen op Zijn hulp, zichzelf helpen, en wel doen voor hen, die hun best doen, vers 30, 31. Zij, die op hun eigen genoegzaamheid vertrouwen, en van die genoegzaamheid zo overtuigd zijn, dat zij noch zich ten uiterste inspannen noch God bidden om Zijn hulp en genade zij zijn de jongen en de jongelingen, die sterk zijn, maar licht geneigd zijn om zich sterker te achten dan zij werkelijk zijn. En zij zullen moede worden en gewis vallen falen in hun dienst, in hun strijd en onder hun last, zij zullen spoedig de dwaasheid moeten inzien van op zichzelf vertrouwd te hebben. Maar die de Heere verwachten, die nauwgezet zijn in plichtsbetrachting jegens Hem, en door het geloof op Hem steunen en vertrouwen en zich overgeven aan Zijn leiding, God zal niet falen aan hen, die dit doen.

(1). Zij zullen genade hebben, die hun genoeg is, zij zullen hun kracht vernieuwen als hun werk vernieuwd is, als er nieuwe behoefte aan bestaat, zij zullen gezalfd worden, hun lampen zullen van verse olie worden voorzien, God zal hun arm zijn iedere morgen, Hoofdstuk 33:2. Indien zij te eniger tijd verzwakt zijn, dan zullen zij zich herstellen, en aldus hun kracht vernieuwen. Het Hebreeuws luidt: zij zullen hun kracht veranderen, zoals hun werk veranderd is, hun werk van doen en hun werk van lijden, zij zullen kracht hebben om te arbeiden, kracht om te worstelen, kracht om te weerstaan, kracht om te dulden en te dragen. Hun kracht zal zijn naar hun dagen.

(2). Zij zullen deze genade tot de beste doeleinden aanwenden. Bekrachtigd zijnde, zullen zij: Ten eerste. Opvaren met vleugelen, zich verheffen tot God. Zij zullen opvaren met vleugelen gelijk de arenden, zo krachtig, zo snel naar de hoogte, hemelwaarts. In de kracht van de Goddelijke genade zal hun ziel zich verheffen boven de wereld, en ingaan in het heilige der heilige. Vrome en Godvruchtige genegenheden zijn de arendsvleugelen, waarmee zielen, die genade van God hebben ontvangen, opvaren, Psalm 25:1.

Ten tweede. Zij zullen voorwaarts streven, voorwaarts naar de hemel. Zij zullen wandelen, zij zullen de weg van Gods geboden lopen, blijmoedig en opgewekt, zij zullen niet moede worden, gestadig en met volharding, zij zullen niet mat worden, en daarom zullen zij ter bestemder tijd oogsten. Laat Jakob en Israël daarom voortgaan met op God te wachten, zelfs in hun grootste benauwdheden, en niet wanhopen aan tijdige krachtige en afdoende hulp en ondersteuning van Hem.

HOOFDSTUK 41

1 Zwijgt voor Mij, gij eilanden! en laat de volken de kracht vernieuwen; laat ze toetreden, laat ze dan spreken; laat ons samen ten gerichte naderen. 2 Wie heeft van de opgang dien rechtvaardige verwekt? heeft hem geroepen op zijn voet? de heidenen voor zijn aangezicht gegeven, en gemaakt, dat hij over koningen heerste? heeft ze zijn zwaard gegeven als stof, zijn boog als een voortgedreven stoppel? 3 Dat hij ze najaagde en doortrok met vrede, door een pad, hetwelk hij met zijn voeten niet gegaan had? 4 Wie heeft dit gewrocht en gedaan, roepende de geslachten van de beginne? Ik, de HEERE, Die de Eerste ben, en met de Laatste ben Ik Dezelfde. 5 De eilanden zagen het, en zij vreesden; de einden der aarde beefden; zij naderden en kwamen toe; 6 De een hielp de ander, en zeide tot zijn metgezel: Wees sterk! 7 En de werkmeester versterkte de goudsmid; die met de hamer glad maakt, dien, die op het aambeeld slaat, zeggende van het soldeersel: Het is goed; daarna maakt hij het vast met nagelen, dat het niet wankele. 8 Maar gij, Israël, Mijn knecht! gij Jakob, dien Ik verkoren heb! het zaad van Abraham, Mijn liefhebber! 9 Gij, welchen Ik gegrepen heb van de einden der aarde, en uit haar bijzonderste geroepen heb; en zeide tot u: Gij zijt Mijn knecht; u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen. 10 Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid. 11 Ziet, zij zullen beschaamd en te schande worden, allen, die tegen u ontstoken zijn; zij zullen worden als niet, en die lieden, die met u twisten, zullen vergaan. 12 Gij zult hen zoeken, maar zult hen niet vinden; de lieden, die met u kijven, zullen worden als niet, en die lieden, die met u oorlogen, als een nietig ding. 13 Want Ik, de HEERE, uw God, grijp uw rechterhand aan, Die tot u zeg: Vrees niet, Ik help u. 14 Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israëls! Ik help u, spreekt de HEERE, en uw Verlosser is de Heilige Israëls! 15 Ziet, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorsslede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf. 16 Gij zult ze wannen, en de wind zal ze wegnemen, en de stormwind zal ze verstrooien; maar gij zult u verheugen in de HEERE; in de Heilige Israëls zult gij u roemen. 17 De ellendigen en nooddruftigen zoeken water, maar er is geen, hun tong versmacht van dorst; Ik, de Heere zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten. 18 Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen, en fonteinen in het midden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterpoel zetten, en het dorre land tot watertochten. 19 Ik zal in de woestijn de cederboom, de sittimboom, en de mirteboom, en de olieachtigen boom zetten; Ik zal in de wildernis stellen de denneboom, de beuk, en de busboom te gelijk; 20 Opdat zij zien, en bekennen, en overleggen, en te gelijk verstaan, dat de hand des HEEREN zulks gedaan, en dat de Heilige Israëls zulks geschapen heeft. 21 Brengt ulieder twistzaak voor, zegt de HEERE; brengt uw vaste bewijsredenen bij, zegt de Koning van Jakob. 22 Laat hen voortbrengen en ons verkondigen de dingen, die gebeuren zullen; verkondigt de vorige dingen, welke die geweest zijn, opdat wij het ter harte nemen, en het einde daarvan weten; of doet ons de toekomstige dingen horen. 23 Verkondigt dingen, die hierna komen zullen, opdat wij weten, dat gij goden zijt; ja, doet goed, en doet kwaad, dat wij verbaasd staan, en tezamen toezien. 24 Ziet, gijlieden zijt minder dan niet, en ulieder werk is erger dan een adder; hij is een gruwel, die ulieden verkiest. 25 Ik verwek een van het noorden, en hij zal opkomen van de opgang der zon; hij zal Mijn Naam aanroepen; en hij zal komen over de overheden als over leem, en gelijk een pottenbakker het slijk treedt. 26 Wie heeft wat verkondigd van de beginne aan, dat wij het weten mogen, of van te voren, dat wij zeggen mogen: Hij is rechtvaardig; maar er is niemand, die het verkondigt, ook niemand, die wat horen doet, ook niemand, die ulieder woorden hoort. 27 Ik, de Eerste zeg tot Sion: Zie, zie ze daar! en tot Jeruzalem: Ik zal een blijden boodschapper geven. 28 Want Ik zag toe, maar er was niemand, zelfs onder dezen, maar er was geen raadgever, dat Ik hen zou vragen, en zij Mij antwoord geven zouden. 29 Ziet, zij zijn altemaal ijdelheid, hun werken zijn een nietig ding, hun gegoten beelden zijn wind, en een ijdel ding.

Evenals het vorige, heeft ook dit hoofdstuk de strekking beide om afgodendienaars te overtuigen en Gods getrouwe aanbidders te vertroosten, want de Geest is gezonden en leraren worden door Hem gebruikt, zowel om te overtuigen als om te vertroosten. En hoewel dit oorspronkelijk bedoeld kan zijn voor de overtuiging van de Babyloniërs en de vertroosting van de Israëlieten, of voor de overtuiging van diegenen in Israël, die zich aan afgoderij hadden overgegeven, zoals met velen van hen het geval was, en de vertroosting van hen, die aan hun oprechtheid hadden vastgehouden was het toch ongetwijfeld ook bedoeld als

vermaning en aanmoediging voor ons, een vermaning om ons te bewaren voor afgoden, en een aanmoediging om op God te vertrouwen.

I. Hier toont God door de proleet de dwaasheid aan van hen die dachten dat hun afgoden in staat waren om met God te strijden, of Hem in bedwang te houden, vers 1 - 9.

II. Hij moedigt zijn gelovigen aan om op Hem te vertrouwen, met de verzekering, dat Hij het voor hen zal opnemen tegen hun vijanden, hun de overwinning zal geven over hen, en een gelukkigen omkeer in hun omstandigheden zal teweegbrengen vers 10 - 20.

III. Hij daagt de afgoden uit, die mededingers waren met Hem naar de bewondering van de mensen, om met Hem te wedijveren, hetzij in kennis of in macht, hetzij om toekomstige dingen te openbaren, hetzij om goed of kwaad te doen, vers 21 - 29. Zodat de hoofdsom. of inhoud van dit hoofdstuk gegeven kan worden in deze woorden van Elia: Indien JEHOWAH God is, zo volgt Hem na, maar indien Baäl God is, zo volgt hem na, en in de erkenning des volks bij de uitslag van de proefneming: JEHOWAH is God! JEHOWAH is God! Jesaja 41:1 - 9 Het bijzondere voorbeeld van Gods zorg over Israël in Zijn verwekken van Cyrus om hun bevrijder te zijn, wordt hier met nadruk genoemd als een bewijs beide van Zijn soevereiniteit boven alle afgoden en van Zijn macht om Zijn volk te beschermen. Hier is:

I. Een algemene uitdaging aan alle aanbidders en bewonderaars van afgoden om hun pretenties waar te maken in hun mededingen met en hun tegenstaan van God, vers 1. Zij is vernieuwd, vers 21. Brengt ulieder twistzaak voor. Het hof heeft zitting genomen, er zijn dagvaardingen gezonden aan de verst afgelegen eilanden, maar die toch niet buiten Gods rechtsgebied liggen, want Hij is de Schepper en bezitter van de einden van de aarde, om te verschijnen en aandachtig te luisteren. Als gewoonlijk wordt stilte geroepen, terwijl de rechtzaak onderzocht en behandeld wordt, die aanhangig is tussen het koninkrijk van God en het rijk van Satan, het betaamt alle mensen om zwijgend de uitspraak af te wachten, geen tegenwerpingen te maken tegen Gods handelingen, maar te vertrouwen dat Hij de overwinning zal behalen. De verdedigers van de afgoderij worden opgeroepen om te zeggen wat zij kunnen ter verdediging ervan. Laat hen de kracht vernieuwen in tegenstand tegen God, en laat hen zien of zij gelijk is aan de kracht welke diegenen vernieuwen, die God verwachten, Hoofdstuk 40:31, laat hen hun uiterste pogingen aanwenden, en zien of zij door kracht van wapenen, of door kracht van redenen de overwinning zullen wegdragen. Laat hen toetreden, zij zullen niet klagen dat "Gods verschrikking hen verbaasd maakt", Job 13, 21, zodat zij niet kunnen zeggen wat zij te zeggen hebben ter rechtvaardiging en tot eer van hun afgoden, neen, laat hen vrijelijk spreken, laat ons tezamen ten gerichte naderen. De zaak van God en van Zijn koninkrijk is niet bevreesd voor een onpartijdig onderzoek, indien, zij slechts juist en nauwkeurig wordt voorgesteld, dan zal de beslissing, de uitspraak, ongetwijfeld ten voordele van de Godsdienst zijn. De vijanden van Gods kerk en van Zijn heilige Godsdienst kunnen veilig getart worden om hun ergst te zeggen en te doen voor hun onrechtvaardige zaak. Hij, die in de hemel zit, belacht hen, en de dochter van Sion veracht hen want groot is de waarheid, en zij zal zegevieren.

II. Hij tart inzonderheid de afgoden om voor hun aanbidders en tegen de Zijne te doen wat Hij voor zijn aanbidders en tegen de hunne gedaan heeft en doen zal. Er worden verschillende betekenissen gegeven aan vers 2 nopens de rechtvaardige, die hun verwekt is van de opgang, en daar wij niet kunnen beslissen wat de ware betekenis is, zullen wij van alle een goed gebruik maken. Wat bewezen moet worden is:

1. Dat de Heere alleen God is, de eerste en met de laatste dezelfde is, vers 4, dat Hij oneindig, eeuwig en onveranderlijk is, dat Hij de wereld geregeerd heeft van de beginne, en regeren zal tot aan het einde des tijde. Hij heeft vanouds geregeerd, en zal tot in eeuwigheid regeren, de

raadsbesluiten Zijns koninkrijks waren van eeuwigheid, en de voortduur ervan zal tot in eeuwigheid zijn.

2. Dat Israël Zijn knecht is, vers 8, die Hij erkent en beschermt en gebruikt, en in wie Hij verheerlijkt zal worden. Gelijk er een God is in de hemel, zo is er een kerk op aarde waarvoor Hij bijzondere zorg draagt. Elia bidt 1 Koningen 18:36. "Dat het bekend worde dat Gij God in Israël zijt, en ik Uw knecht ben." Om dit nu te bewijzen, toont Hij aan:

A. Dat Hij het was, die Abraham geroepen heeft, de vader van dit verachte volk, hem geroepen heeft uit een afgodisch land, en door vele blijken van Zijn gunst heeft Hij zijn naam groot gemaakt, Genesis 12:2. Hij is de rechtvaardige, die God verwekte van de opgang (het oosten) van hem uitdrukkelijk verstaat liet de Chaldeeuwse Parafrase: wie heeft Abraham openlijk van het oosten gebracht. Om de eer van Israël te handhaven, was het zeer gepast om aan te tonen, welk een voornaam persoon deze hun grote voorvader in zijn tijd geweest is, en vers 8 schijnt er de verklaring van te zijn, waar God Israël het zaad noemt van Abraham, Mijn vriend, en vers 4 : Hij roept de geslachten, namelijk de geslachten Israëls, van de beginne. Ook om verachting uit te storten over afgoderij, inzonderheid over Chaldeeuwse afgoderij, was liet voegzaam om aan te tonen, hoe Abraham geroepen was toen hij andere goden diende, Jozua 24:2, 3 en verv, zodat reeds vroeg getuigd werd tegen die afgoderij, welke zozeer roemde op haar oudheid. Ook om de gevangenen in Babel aan te moedigen om te hopen, dat God een middel zou vinden om hen naar hun eigen land te doen terugkeren was het geschikt om hen er aan te herinneren, , hoe God voor het eerst hun vader Abraham uit ditzelfde land naar Kanaän heeft gebracht, om het hem tot een erfdeel te geven, Genesis 15:7. Merk nu op wat hier nopens hem gezegd wordt:

B. Dat hij een rechtvaardige was, of gerechtigheid was, een man was van gerechtigheid, die God geloofde, en het werd hem tot rechtvaardigheid gerekend, en zo werd hij de vader van al degenen, die door geloof in Christus door Hem Gode tot gerechtigheid gemaakt zijn, Romeinen 4:3, 11, 2 Korinthe 5:21.

a. Hij was in zijn tijd een groot voorbeeld van rechtvaardigheid, en heeft "zijn huis geleerd gerechtigheid en gericht te doen," Genesis 18:19.

b. Dat God hem verwekt heeft van de opgang, d.i. van het oosten, eerst van Ur en daarna van Haran, die oostwaarts lagen van Kanaän. God wilde niet dat hij zich in een van deze plaatsen zou vestigen, maar heeft voor hem gedaan wat de arena doet voor zijn jongen, als hij zijn nest opwekt, hij wekte hem op uit ongerechtigheid en maakte hem Godvruchtig, uit onbekendheid en maakte hem vermaard.

c. Hij heeft hem geroepen op zijn voet, om Hem te volgen met een onbepaald geloof en vertrouwen, "want hij is uitgegaan niet wetende waar hij komen zou," Hebréeën 11:8. Zij, die krachtadig door God geroepen worden, worden geroepen op Zijn voet, om Hem onderworpen te zijn, Hem te dienen, het Lam te volgen waar het ook heengaat, en wij moeten allen of komen op Zijn voet, of tot Zijn voetbank worden gemaakt.

d. Hij heeft de heidenen voor Zijn aangezicht gegeven, de volken van Kanaän, Hij had beloofd hem meester van hen te zullen maken, en zo groot een invloed heeft Hij hem gegeven, dat de Hittieten erkenden dat hij een groot vorst onder hen was, Genesis 23:6. Hij deed hem heersen over de koningen, die hij versloeg om zijn broeder Lot uit hun handen te redden, Genesis 14. En toen God hen gaf als stof voor zijn zwaard, en als voortgedreven stoppelen voor zijn boog, dat is: hen tot een gemakkelijke prooi maakte voor zijn dienstknechten, toen vervolgde hij hen, en trok veilig of in vrede door, onder de bescherming Gods, hoewel het over een pad was, waarmee hij niet bekend was, hetwelk hij met zijn voeten niet gegaan had, en deze overwinning was zo groot en van zo groot belang, dat Melchizédek

zelf verscheen om haar te vieren. Wie nu anders dan de grote JEHOVAH heeft dit gedaan? Kan één van de goden van de heidenen dit doen?

C. Dat Hij het is, die eerlang Cyrus zal verwekken van het oosten. Er wordt van gesproken in de taal van de profetie als van iets in het verleden, iets dat geschied is, omdat het zo zeker is dat het te bestemder tijd geschieden zal, alsof het reeds geschied was. God zal hem verwekken in gerechtigheid, aldus kan het gelezen worden, Hoofdstuk 45:13, zal hem roepen op zijn voet, zal het gebruik van hem maken, dat Hem behaagt, hem doen zegevieren over de volken, die zijn komst tot de troon tegenstaan, en, hem voorspoedig maken in al zijn oorlogen. en hij zal een type wezen van Christus, die de gerechtigheid zelf is, de Heere, onze gerechtigheid, die God in de volheid des tijds verwekken zal, en zal doen zegevieren over de machten van de duisternis, zodat Hij die zal beroven en openlijk tentoon zal stellen.

III. Hij toont de dwaasheid aan van afgodendienaars, die niettegenstaande de overtuigende bewijzen, welke de God Israëls ervan gegeven had dat Hij alleen God is, hardnekkig volhardden in hun afgoderij, ja er nog zoveel te meer in verhard waren geworden, vers 5. De eilanden van de heidenen zagen dit, zagen niet alleen wat God gedaan heeft voor Abraham zelf, maar wat Hij om zijnentwil deed voor zijn zaad, hoe Hij hen uitgevoerd heeft uit Egypte, en hen deed heersen over koningen, en zij vreesden. Exodus 15:14 - 16. Zij waren bevreesd, en overeenkomstig de oproep, vers 1, naderden zij en kwamen, zij konden het niet vermijden om kennis te nemen van hetgeen God voor Abraham en zijn zaad gedaan heeft, maar in plaats van te helpen om elkaar weg te redeneren uit hun domme afgoderij, hielpen zij om er elkaar in te bevestigen, vers 6, 7.

1. Zij beschouwden het als een gevaarlijken aanslag op hun Godsdienst, voor de eer waarvan zij ijverden, en zij waren vast besloten om hem terecht of ten onrechte aan te kleven, en krachtig op te treden ter ondersteuning ervan zoals de Efeziërs voor hun Diana. Toen God door Zijn wonderbare verschijning ten behoeve van Zijn volk hun afgoden hun wilde ontrukken, hielden zij die zoveel steviger vast, en zeiden tot elkaar: "Wees sterk, laat ons eenstemmig besluiten om de eer van onze goden hoog te houden." Al valt Dagon ook voor de ark, zal hij toch weer op zijn plaats gesteld worden. De éne werkmeester moedigt de anderen aan om zich tot een vereniging te vormen, die de edele kunst van godenmakerij beschermt en bevordert. Aldus zullen van de mensen overtuigingen dikwijls hun bederf prikkelen, en worden zij slecht gemaakt beide door het woord en de werken van God, die hen beter moesten maken.

2. Zij beschouwden het als een gevaarlijke aanslag op henzelf. Zij achtten zich in gevaar vanwege de toenemende grootheid van Abraham, die van de afgoderij bekeerd was, en om het volk van Israël, dat er zich van afgescheiden had, en daarom namen zij, om bescherming te verkrijgen, niet alleen de toevlucht tot hun oude goden, maar maakten zij zich nieuwe, Deuteronomium 32:17. En zo moedigt de timmerman, zijn taak volbracht hebbende aan het houtwerk, de goudsmid aan om nu zijn werk te doen met het vergulden of overtrekken ervan, en als het in de handen van de goudsmid komt, dan versterkt hij, die met de hamer glad maakt, degene die op het aanbeeld slaat, en spoort hem aan tot spoed, zegt hem dat het nu gereed is voor het soldeersel, dat misschien het laatste werk was, dat er aan gedaan werd. Daarna wordt het vastgemaakt met nagelen, en nu is de god gereed. Moedigen zondaren elkaar aldus aan tot spoed op de weg van de zonde, en zullen dan de dienstknechten van de levenden God elkaar niet opwekken tot en versterken in Zijn dienst? Sommigen lezen dit alles in ironische zin, en bij wijze van permissie: Laat hen de een de ander helpen en tot zijn

metgezel zeggen: wees sterk, laat de timmerman de goudsmid aanmoedigen, maar het is alles tevergeefs, met dat al zullen de afgoden toch vallen.

IV. Hij moedigt Zijn eigen volk aan om op Hem te vertrouwen, vers 8, 9. "Maar gij, Israël, zijt Mijn knecht. Zij kennen Mij niet maar gij kent Mij, en gij weet beter dan om u met zulke onwetende, verdwaasde lieden te vergezellen, zoals deze zijn," (want het is bedoeld als een waarschuwing aan het volk van God, om niet te wandelen in de weg van de heidenen) "zij stellen zich onder de bescherming van deze machteloze godheden, maar gij zijt onder Mijn bescherming, zij, die deze gemaakt hebben, zijn hun gelijk, en dat zijn ook allen, die op hen vertrouwen, maar gij, o Israël, zijt de knecht van een betere Meester." Let op hetgeen hier aangeduid wordt ter bemoediging van Gods volk, als zij bedreigd worden en er een beledigend gejuich over hen wordt aangeheven.

1. Zij zijn Gods knechten, en Hij wil hen niet mishandeld zien, inzonderheid niet voor hetgeen zij doen in Zijn dienst. Gij zijt Mijn knecht, vers 8, en "Ik heb tot u gezegd: gij zijt Mijn knecht, en van Mijn woord zal Ik niet afgaan."

2. Hij heeft u verkoren om Hem tot een bijzonder volk te zijn, zij waren Hem niet opgedrongen, maar uit eigen vrije beweging heeft Hij hen zich afgezonderd.

3. Zij waren het zaad van Abraham, Zijn vriend. Het was Abrahams eer, dat hij "de vriend van God" werd genoemd, Jakobus 2:23, met wie God in verbond was, en met wie Hij omging als met een vriend, en de man des raads, en "die eer hebben al de heiligen," Johannes 15:15. En het volk van Israël was bemind omdern vaderen wil. Het heeft Gode behaagd op hen te zien als op de nakomelingen van een oud vriend, en daarom vriendelijk voor hen te zijn, want het verbond van vriendschap was gemaakt met Abraham en zijn zaad.

4. Soms had Hij, als zij verstrooid waren onder de heidenen, hen van de einden van de aarde vergaderd en hen uit de handen genomen van de voornaamsten daarvan, en daarom zal Hij hen ook nu niet verlaten. Abraham, hun vader, was van een vergelegen plaats gehaald, en van hen, die zo van verre gehaald en zo duur gekocht zijn, kan Hij niet gemakkelijk scheiden.

5. Hij had hen nog niet verworpen, hoewel zij Hem dikwijls getergd hadden, en daarom zal Hij hen ook nu niet verwerpen. Wat God voor Zijn volk gedaan heeft, en wat Hij op zich genomen heeft om nog verder voor hen te doen, moet hen aanmoedigen om ten allen tijde op Hem te vertrouwen.

Jesaja 41:10 - 20

De strekking van deze verzen is om de vrees van Gods dienstknechten in hun benauwdheid tot zwijgen te brengen en hun geloof aan te moedigen, het is misschien in de eerste plaats bedoeld tot steun en bemoediging van het volk Israël in hun gevangenschap, maar allen, die God getrouwelijk dienen, kunnen door lijdzaamheid en vertroosting van de Schrift hoop hebben. En het is gericht tot Israël als tot een enkel persoon, opdat het zoveel gereder en gemakkelijker door ieder waar Israëliet op zichzelf toegepast zou kunnen worden. Het is een woord van waarschuwing, raad en vertroosting, dat zo dikwijls herhaald wordt: Vrees niet, en wederom, vers 13, vrees niet, en vers 14, "vrees niet gij wormpje Jakobs, vrees niet voor de dreigementen van de vijanden twijfel niet aan de beloften van uw God, vrees niet dat gij zult omkomen in uw beproeving, of dat de belofte van uw bevrijding falen zal." Het is tegen de wil en de bedoeling van God, dat zijn volk een vreesachtig volk zal zijn. Ter onderdrukking van vrees verzekert Hij hun:

I. Dat zij kunnen staat maken op Zijn tegenwoordigheid onder hen als hun God, en een God, die algenoegzaam voor hen is ook in de zwaarste, bangste tijden.

Merk op met welk een tederheid God spreekt, en hoe gaarne Hij de erfgenamen van de belofte de onveranderlijkheid wil doen weten van Zijn raad, en hoe begerig Hij is om hen gerust te stellen. "Vrees niet, want Ik ben met u niet alleen binnen het bereik van uw stem maar bij u, wees niet verbaasd, dat is, niet ontsteld wegens de macht van hen, die tegen u zijn, want Ik ben uw God en verbonden om voor u te zijn. Zijt gij zwak, Ik zal u versterken. Zijt gij ontbloot van vrienden, Ik zal u helpen in tijden van nood. Zijt gij op het punt van te vallen? Ik zal u ondersteunen met de rechterhand van Mijn gerechtigheid, die rechterhand, welke vol is van gerechtigheid in het uitdelen van beloningen en straffen," Psalm 48:10. En wederom vers 13. Er is beloofd:

1. Dat God hun handen zal sterken - hen zal helpen. "Ik grijp uw rechterhand aan, Ik zal hand in hand met u gaan," zo lezen het sommigen. Hij zal ons bij de hand nemen als onze gids, om ons te leiden op onze weg, zal ons ophelpen als wij gevallen zijn, of ons vallen voorkomen. Als wij zwak zijn, zal Hij ons staande houden, als wij wankelen, zal Hij ons vaststellen, als Wij sidderen, zal Hij ons bemoedigen, en aldus vat Hij onze rechterhand, Psalm 73:23.

2. Dat Hij hun vrees tot bedaren zal brengen, zeggende tot hen: Vrees niet. Hij heeft het telkens en nogmaals gezegd in Zijn woord en heeft ons daarin voorzien van afdoend tegengif tegen vrees, maar Hij zal nog verder gaan, Hij zal het door Zijn Geest zeggen tot hun hart, en het hun doen horen, en aldus zal Hij hen helpen.

II. Dat hun vijanden thans wel zeer geducht, onbeschaamd en hard zijn, maar dat de dag komt, wanneer God met hen zal afrekenen en dan zullen zij over hen triomferen. Er zijn van de zodanigen, die in woede ontstoken zijn tegen Gods volk, die tegen hen streden, met hen twisten, vers 11, die met hen kijven, vers 12, die hen haten, die hun verderf zoeken, voortdurend twist met hen zoeken, maar laat Gods volk niet tegen hen ontstoken zijn, niet met hen twisten, hun geen kwaad met kwaad vergelden, maar Gods tijd afwachten en geloven:

1. Dat zij ten laatste overtuigd zullen zijn van de dwaasheid - indien al niet van de zonde - om met Gods volk te twisten, en bevindende dat het nutteloos is, zullen zij beschaamd en te schande worden, hetgeen hen tot berouw en bekering zou kunnen brengen, maar hen veeleer vol van woede zal maken.

2. Dat zij ten enenmale vernietigd zullen worden, vers 11, zij zullen worden als niets voor de gerechtigheid en macht van God. Als God komt om met Zijn trotse vijanden te handelen, dan acht Hij hen als niets of zij zullen tot niets gebracht worden, zij zullen wezen alsof zij nooit hadden bestaan. Dit wordt herhaald, vers 12. Zij zullen worden als niets, als een nietig ding, of als hetgeen is heengegaan en gefaald heeft. Zij, die geducht waren, zullen verachtelijk worden, die zich inbeeldden alles te kennen, zullen niet in staat zijn iets tot stand te brengen, die een groot aanzien in de wereld hadden en veel gedruis maakten, zullen blote nullen worden, en in stilte worden begraven, zij zullen vergaan, niet slechts niets zijn, maar ellendig zijn. Gij zult hen zoeken, zult vragen wat er van hen is geworden, daar zij niet, zoals gewoonlijk verschijnen, maar "gij zult hen niet vinden," zoals David, Psalm 37:36. Ik zocht hem, maar hij werd niet gevonden."

III. Dat zij zelf een verschrikking zullen worden voor degenen, die nu voor hen een verschrikking zijn, en dat de overwinning aan hun zijde zal wezen, vers 14 - 16. Zie hier:

1. Hoe Jakob en Israël verminderd zijn, zeer naar de diepte zijn gebracht. Het is het wormpje Jakobs, zo klein, zo zwak en zo weerloos, veracht en vertreden door iedereen, genoodzaakt

om veiligheidshalve diep in de aarde weg te kruipen, en wij moeten er ons niet over verwonderen dat Jakob een worm is geworden als zelfs Jakobs Koning zich "een worm noemt en geen man," Psalm 22:7. In hun nederige gedachten van zichzelf zijn Gods kinderen soms wormen, maar geen adders zoals hun vijanden, zij zijn niet van het zaad van de slang. God ziet Jakobs nederige staat aan en zegt: "Vrees niet, wormpje Jakobs, vrees niet, dat gij verpletterd zult worden, en gij mannen Israëls - gij weinige mannen, zo lezen het sommigen - gij dode mannen, zo lezen het anderen, geeft uzelf niet op als verloren." De genade Gods zal de vrees doen bedaren, zelfs dan als er de meeste reden schijnt te zijn voor vrees, twijfelmoedig, doch niet mismoedig.

2. Hoe Jakob en Israël opgeheven worden uit die nederige staat, en even geducht worden gemaakt als zij ooit verachtelijk zijn geweest. Doch door wie zal Jakob zich verheffen want hij is klein? Hier wordt ons gezegd, Ik zal u helpen spreekt de Heere, en het is de eer van God om de zwakken te helpen. Hij zal hen helpen, want Hij is hun Verlosser, die gewoon is hen te verlossen, die het op zich genomen heeft om dit te doen. Christus is de Verlosser, in Hem is onze hulp gevonden. Hij zal hen helpen, want Hij is de heilige Israëls, aangebeden onder hen in de schoonheid van de heiligheid, en door belofte aan hen verbonden. de Heere zal hen helpen door hen in staat te stellen om zichzelf te helpen en door Jakob tot een dorsslede te stellen.

Merk op:

hij is slechts een werktuig een werktuig in Gods hand waarvan het Hem behaagt gebruik te maken, en hij is een werktuig dat God gemaakt heeft, en is niet meer dan God hem gemaakt heeft. Maar als God hem tot een dorsslede, een werktuig om te dorsen, maakt, dan zal Hij gebruik van hem maken, en daarom zal Hij hem geschikt maken voor het gebruik, nieuw en scherp en voorzien van tanden of scherpe pinnen, en dan zult gij door Goddelijke leiding en kracht de bergen dorsen, de hoogsten en sterksten en weerbarstigsten van uw vijanden, gij zult hen niet slechts slaan, maar hen vermalen, zij zullen niet zijn als uitgedorst koren, dat van waarde is en zorgvuldig bewaard wordt (zodanig is Gods volk, als zij onder de dorsvlegel zijn. Hfd. 21:10, "o mijn gedorst en geslagen volk" dat niet verloren zal gaan), maar deze zijn gemaakt als kaf, dat nergens toe deugt, de landman is blij het kwijt te raken. Hij zet de vergelijking voort, vers 16. Hen gedorst hebbende, zult gij hen wannen en de wind zal hen wegnemen. Dit is misschien ten dele vervuld geworden in de overwinningen, die de Joden behaald hebben over hun vijanden in de tijd van de Maccabeeën, maar het schijnt in het algemeen bedoeld om het eindoordeel aan te kondigen over al de onverzoenlijke vijanden van Gods kerk, en vervuld te zullen worden in de overwinningen van het kruis van Christus, het Evangelie van Christus en al de getrouwe volgelingen van Christus over de machten van de duisternis, die vroeg of laat allen verstrooid zullen worden, en "En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart hem zal ik macht geven over de heidenen" Openbaring.2:26.

IV. Dat zij daarna overvloedige vertroosting zullen hebben in God, en God zal door hen overvloedige eer ontvangen: Gij zult U verheugen in de Heere, vers 16. Als wij bevrijd zijn van hetgeen onze blijdschap in de weg stond, en gezegend worden met hetgeen er de stof toe is, dan behoren wij te gedenken dat God de blijdschap onder verheuging is, en dat al onze blijdschap in Hem eindigt. Als wij ons verheugen over onze vijanden, dan moeten wij ons verheugen in de Heere, want aan Hem alleen zijn wij onze vrijheid en onze overwinning verschuldigd. Gij zult ook roemen in de Heilige Israëls, in uw deel in Hem, en in uw betrekking tot Hem, en in hetgeen Hij voor u gedaan heeft." En zo wij aldus God tot onze roem en onze heerlijkheid stellen, dan worden wij Hem tot een lof en prijs.

V. Dat zij tijdig en genoegzaam van alles voorzien zullen worden, wat geschikt voor hen is in hun tijd van nood, en als het nodig is zal God wederom voor hen doen wat Hij voor Israël gedaan heeft op hun tocht van Egypte naar Kanaän, vers 17 - 19. Als de gevangenen hetzij in Babel of bij hun terugkeer vandaar in nood zijn wegens gebrek aan water, zal God zorg voor hen dragen, en op de een of andere wijze zal Hij hun reis, zelfs door de woestijn, aangenaam voor hen maken. Maar deze belofte is van meer dan zodanige persoonlijke betekenis of uitlegging. Hun terugkeer uit Babel was een type van onze verlossing door Christus.

En zo is voor hetgeen in deze beloften vervat is:

1. Voorzien in het Evangelie van Christus. Deze heerlijke openbaring van Zijn liefde heeft een volkomen verzekering gegeven aan al degenen, die het blijde geklank horen, dat God onwaardeerbare heerlijke dingen voor hen voorzien heeft, die genoegzaam zijn om te voorzien in alles wat zij behoeven, op te wegen tegen al hun leed, en een verhoring te wezen van al hun gebeden.

2. Door de genade en de Geest van Christus worden zij toegepast op alle gelovigen, opdat zij een sterke vertroosting zouden hebben op hun weg, en een volkomen gelukzaligheid aan hun einde. Onze weg naar de hemel loopt door de woestijn van deze wereld. Nu:

A. Wordt hier verondersteld, dat het volk van God op zijn tocht door deze wereld dikwijls in benauwdheid is: de ellendigen en nooddruftigen zoeken water, maar daar is geen, de armen van geest hongeren en dorsten naar gerechtigheid. De ziel des mensen, zich ledig en nooddruftig bevindende, zoekt ergens naar voldoening, naar verzadiging, meer zij wanhoopt er aan om haar in deze wereld te vinden, waarin niets is, dat haar gerust en gelukkig kan maken. Schepselen zijn gebroken waterbakken, zij kunnen geen water houden, zodat hun tong versmacht van dorst, zij zijn het moede om die voldoening te zoeken in de wereld, welke er niet in te vinden is. Hun smart en hun zwoegen maken hen dorstig.

B. Er wordt hier beloofd dat op de een of andere wijze al hun grieven hersteld zullen worden.

a. God zelf zal hun nabij wezen in al hetgeen, waarvoor zij Hem aanroepen. Laat al het biddend volk van God hier kennis van nemen, en er vertroosting aan ontnemen. Hij heeft gezegd: "Ik, de Heere, zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten. Ik zal met hen wezen, zoals Ik altijd met hen geweest ben in hun benauwdheden. Terwijl wij in de woestijn van deze wereld zijn, is deze belofte voor ons wat de wolk - en vuurkolom was voor Israël, namelijk een verzekering van Gods genaderijke tegenwoordigheid.

b. Zij zullen een gestadige toevoer hebben van fris water, zoals Israël die gehad heeft in de woestijn, zelfs daar waar men hem het minst verwacht zou hebben, vers 18. Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen, rivieren, stromen van genade, ja van geneugten, rivieren, stromen van levend water, hetgeen Hij zei van de Geest, Johannes 7:38, 39, van de Geest die uitgestort zou worden over de heidenen, die als hoge plaatsen geweest waren, dor en onvruchtbaar, en in hun eigenwaan verheven boven de behoefte hunner gave. En "er zullen fonteinen in het midden van de valleien zijn, de valleien van Baca," Psalm 84:7 die zondig en vermoeiend zijn, of onder de Joden die als vruchtbare valleien waren, in vergelijking met de heidense bergen. De prediking van het Evangelie in de wereld heeft die woestijn tot een waterpoel gemaakt, vruchten opleverende voor de eigenaar ervan, en hulp voor de reiziger, die er door heen trekt.

c. Zij zullen een aangename schaduw hebben om hen te beschutten tegen de verschroeiende hitte van de zon, zoals Israël, toen zij zich legerden te Elim, waar zij niet alleen waterfonteinen hadden, maar ook palmbomen, Exodus 15:27. "Ik zal in de woestijn de cederboom zetten," vers 19. Ik zal de woestijn in een boomgaard veranderen, of in een hof,

zoals die welke met deze aangename bomen beplant zijn, zodat zij met evenveel gemak en verlustiging door de woestijn zullen gaan als iemand, die in zijn eigen bos wandelt. Voor hen zullen dan de bomen zijn, wat de wolkkolom was voor Israël in de woestijn een beschutting tegen de hitte". Christus en Zijn genade zijn dit voor de gelovigen, "als de schaduw van een zware rotssteen ". Hfd. 32:2. Als God Zijn kerk opricht in de heidense woestijn, dan zal er een even grote verandering door teweeggebracht worden in het karakter van de mensen als wanneer doornen en distelen in cederbomen, dennenbomen in mirtenbomen veranderd waren, en hierdoor wordt een gezegende verandering beschreven, Hoofdstuk 55:13.

d. Zij zullen hierin de hand van God, Zijn macht en Zijn gunst zien en erkennen, vers 20. God zal deze verwonderlijke en verrassende dingen doen ten einde hen op te wekken om in dit alles Zijn hand te zien, opdat zij deze wonderbare verandering bewerkende, en wetende dat dit boven het gewone beloop van de dingen is boven de macht van de mensen, zullen bedenken dat het dus komt van een hogere macht, en dit alles wel overwegende, er de hand des Heeren in zullen zien en erkennen, deze Zijn machtige hand, die uitgestrekt is voor Zijn volk en tot hen is uitgestrekt, en dat het de Heilige Israëls is, die dit geschapen heeft, het uit niets tevoorschijn heeft gebracht, ter vertroosting en lieflijkheid van Zijn volk. God doet grote dingen voor Zijn volk, opdat er acht op Hem zal gegeven worden.

Jesaja 41:21 - 29

Door de profeet herhaalt de Heere hier de uitdaging, gericht tot de afgodendienaars, om wat zij voorgeven nopens hun afgoden waar te maken. "Brengt ulieder twistzaak voor, vers 21, en maakt er uw best van, brengt uw vaste uw sterkste, bewijsredenen bij, om te bewijzen dat uw afgoden goden zijn en uw aanbidding waardig." Er is niets meer nodig om de ongerijmdheid aan te tonen van de zonde, dan de redenen bij te brengen die gegeven worden ter verdediging ervan, want zij brengen haar eigen weerlegging met zich.

I. De afgoden worden hier getart om de bewijzen over te leggen van hun kennis en macht. Laat ons zien waaromtrent zij ons kunnen inlichten en wat zij kunnen doen. Verstand en werkzame kracht zijn de gaven en talenten van een man, al wie voorwendt een god te zijn, moet deze in de hoogste mate bezitten. En hebben de afgoden doen blijken dat zij ze hebben? Neen,

1. "Zij kunnen ons niets zeggen, wat wij niet reeds wisten, zo onwetend zijn zij. We tarten hen om ons mee te delen:

A. Wat tevoren geweest is, laat hen de vorige dingen aantonen, en ze opheffen uit de vergetelheid, waarin zij begraven waren." God heeft Mozes geïnspireerd om zo'n geschiedenis te schrijven van de schepping als de goden van de heidenen nooit aan hun geestdriftige aanbidders hadden kunnen dicteren. Of, "Laat de verdedigers van afgoden ons zeggen op wat grote, machtige daden of verrichtingen zij kunnen bogen, die door hun goden in vorige tijden gedaan zijn. Wat hebben zij ooit gedaan, waarvan het van de moeite waard was om kennis te nemen? Laat hen iets opnoemen, en het zal overwogen worden, er zal het gewicht aan gegeven worden, dat er aan toekomt, en het zal vergeleken worden met het einde ervan, en als het dan in de uitkomst blijkt, dat het zo groot is als zij het voorgeven te zijn, dan zullen zij er de eer van hebben."

B. "Wij tarten hen ons te zeggen wat gebeuren zal, ons de toekomstige dingen te verkondigen, vers 22, en wederom, vers 23, ons te verkondigen de dingen, die hierna komen zullen. Geeft dit bewijs van uw alwetendheid, dat er niets verborgen voor u kan zijn, en van uw soevereiniteit en heerschappij, toont ons dat gij alles doen kunt door ons van tevoren te doen weten wat gij voornemens zijt te doen. Bewijst deze goedheid aan de wereld, laat men weten wat te komen staat, opdat men er zijn maatregelen naar kunne nemen. Doet dit, en wij zullen

erkennen dat gij goden zijt boven ons en goden zijt voor ons, en onze aanbidding waardig zijt." Geen schepsel kan met enige zekerheid toekomstige dingen voorzeggen, anders dan door Goddelijke inlichting.

2. "Zij kunnen niets doen dat wij zelf niet kunnen doen, zo machteloos zijn zij." Hij tart hen om hetzij goed of kwaad te doen, goed aan hun vrienden, of kwaad aan hun vijanden. "Laat hen, zo zij kunnen, iets buitengewoons doen, dat de mensen zullen bewonderen, en waardoor zij getroffen zullen zijn. Laat hen met macht zegenen of vervloeken. Laat ons zien dat zij of met zulke plagen bezoeken als die welke God over Egypte heeft gebracht, of zulke zegeningen schenken als die welke God aan Israël geschonken heeft. Laat hen iets groots doen, en wij zullen verbaasd zijn als wij het zien, en tot eerbied voor hen worden opgeschrikt, zoals velen tot eerbied voor de waren God opgeschrikt werden." Wat aan deze afgoden ten laste wordt gelegd, - en laat hen de beschuldiging weerleggen zo zij kunnen - is, dat zij minder dan niets zijn, vers 24. Hun aanspraken hebben hoegenaamd geen grond, noch is er niet de minste grond of reden voor dat de mensen hun de eerbied betonen, die zij hun betonen, er is niets in hen, dat enigerlei achting waardig is. "Zij zijn minder dan niets, erger dan niets, zo lezen het sommigen. "Het werk dat zij doen is niets, en dat is ook de beweging, die van hen gemaakt wordt, er is zelfs geen schijn van reden voor, het is alles dwaasheid, alles schijnvertoon, alles bedrog en misleiding van de wereld, en daarom is hij, die u verkiest en u dus godheid toekent, een gruwel voor God en alle goede en wijze mensen. Hij, die u verkiest, verkiest een gruwel, zo lezen het sommigen. Een dienstknecht is vrij om zijn meester te kiezen, maar een mens is niet vrij om zijn god te kiezen. Hij, die een ander dan de ware God kiest, kiest een gruwel, zijn verkiezen ervan maakt het aldus.

II. God legt hier de bewijzen over, dat Hij de ware God is, en niemand buiten Hem. Laat Hem Zijn vaste bewijsredenen bijbrengen.

1. Hij heeft een onweerstaanbare macht. Dit zal Hij weldra doen blijken in het verwekken van Cyrus en door hem tot een type te maken van Christus, vers 25. Hij zal hem opwekken van het noorden en van de opgang van de zon. Door zijn vader was Cyrus een Mediër door zijn moeder was hij een Pers, en zijn leger bestond uit Mediërs, wier land ten noorden, en uit Perzen, wier land ten oosten van Babel lag. God zal hem opwekken tot grote macht, en hij zal voor zijn eigen doeleinden tegen Babel optrekken, maar:

A. Hij zal Gods naam verkondigen of uitroepen, - zo kan het gelezen worden - Hij zal de eer bekend maken van de God Israëls, dat heeft hij op merkwaardige wijze gedaan, toen hij in zijn proclamatie van bevrijding van de Joden uit hun gevangenschap, erkende dat de Heere, de God Israëls, de Heere God des hemels is, en hij kon gezegd worden Zijn naam aan te roepen, toen hij het bouwen van Zijn tempel heeft aangemoedigd, en zeer waarschijnlijk heeft hij zelf Hem aangeroepen en tot Hem gebeden: Ezra 1:2, 3.

B. Alle tegenstand zal voor zijn aangezicht vallen, hij zal komen over de overheden over de vorsten van Babel en over alle anderen die hem in de weg staan, als over leem, en hen vertreden gelijk de pottenbakker het slijk treedt, om er zijn eigen doeleinden mee te dienen. Als mens is Christus opgewekt van het noorden, want Nazareth lag in het noordelijk deel van Kanaän, als de engel des verbonds, komt Hij op van het oosten. Hij handhaafde de eer des hemels, (Hij zal Mijn naam aanroepen) en verbrak de machten van de hel. Hij kwam over de vorst van de duisternis als leem, en vertrad hem.

2. Zijn voorzien is onfeilbaar, Hij zou dit niet alleen doen, maar Hij heeft door Zijn profeet het nu voorzeggd. Nu hebben de valse goden het niet alleen niet kunnen doen, maar zij konden het ook niet voorzegggen.

a. Hij tart hen om hun voorgewende godheden of waarzeggers voor de dag te brengen, die daar kennis van hebben gegeven of hadden kunnen geven, vers 26. Wie heeft van de beginne iets van die aard verkondigd, of het van tevoren gezegd? Zegt ons, of er de zodanigen zijn, die wij kennen, van wie wij iets weten want wij kennen er geen, indien er zijn, dan zullen wij zeggen: Hij is rechtvaardig, hij is waar, zijn zaak is rechtvaardig, zijn aanspraken zijn bewezen, hij heeft het recht aan zijn zijde in zijn eis om aangebeden te worden." Dit komt overeen met vers 22, 23.

b. Hij eist voor zichzelf alleen de eer op om dit te doen en te voorzegggen, vers 27. Ik ben de eerste - zo kan het gelezen worden - die tot Sion zal zeggen: Zie, zie ze, die het volk van Israël zal doen weten, dat hun bevrijders nabij zijn, want er waren van de zodanigen, die door boeken, door Gods boeken, het naderen van de tijd verstonden, Daniel 9:2. En Ik ben het, die aan Jeruzalem een blijde boodschapper zal geven, hun de blijde boodschap zal brengen van hun bevrijding. Dit is van toepassing op het werk van de verlossing, waarin de Heere zich veel meer openbaarde dan in de bevrijding van de Joden uit Babel, Hij was het, die onze verlossing beraamde, en Hij heeft haar tot stand gebracht, en Hij heeft ons de blijde tijding van de verzoening gegeven.

Eindelijk. In deze rechtszaak wordt hier het oordeel uitgesproken.

1. Geen van al de afgoden had dit wonderwerk voorzeggd, geen van hen had het kunnen voorzien. Behalve de Joden waren nog andere volken door Cyrus uit de Babylonische gevangenschap verlost, of hadden tenminste groot belang bij de omwenteling van dat rijk, en de overgang ervan aan de Perzen, maar aan niemand van hen werd van tevoren een kennisgeving daarvan gedaan door een van hun goden of profeten. Er is niemand die het verkondigt, ook niemand, die wat horen doet, vers 26, niemand, die er de minste aanduiding van doet, er is geen van de volken, die uw woorden hoort, die kan voorgeven zulke woorden van zijn goden te hebben gehoord, zoals gij, o Israël, van uw God hebt gehoord door uw profeten." Psalm 147:20. Geen van al de goden van de heidenen hebben aan hun aanbidders de weg van de zaligheid gewezen, die God zal tonen door de Messias. De goede of blijde tijding, die God zal zenden in het Evangelie, is een verborgenheid, die voor de tijden van de eeuwen verzwegen is geweest, Romeinen 16:25, 26.

2. Geen van hen, die tot hun gunste gepleit hebben, kon een enkel voorbeeld bijbrengen van hun kennis of macht, waarin ook maar een schijn van bewijs was dat zij goden zijn, al hun voorspraken verstomden op deze uitdaging, vers 28. Ik zag toe, maar er was niemand, die getuigenis voor hen kon afleggen, zelfs onder hen, die hun ijverigste bewonderaars waren, en er was geen raadgever, er was niemand, die iets ter ondersteuning van hun zaak kon bijbrengen. Ook onder de afgoden zelf was er geen, die geschikt was om raad te geven, zelfs niet voor de meest alledaagse aangelegenheden, en toch waren er mensen, die hun in de belangrijkste en moeilijkste zaken om raad vroegen. Als ik hun vroeg wat zij voor zichzelf te zeggen hadden, dan stonden zij stom, de zaak was zo blijkbaar tegen hen, dat niemand een woord had te antwoorden. Het oordeel moet dus tegen de beklaagde uitgesproken worden, op grond van zijn Nihil dicit - hij is stom, hij heeft niets voor zichzelf te zeggen, "hij verstomde," Mattheüs 22:12.

3. In overeenstemming met de beschuldiging, die tegen hen is ingebracht, wordt dan nu het vonnis gewezen, vers 24. Zie, zij zijn allemaal ijdelheid, vers 29. Zij zijn een leugen, een bedrog, zij zijn niet wat zij voorgeven te zijn, en hun aanbidders zullen niet in hen vinden wet

zij zich hadden voorgesteld in hen te zullen vinden, hun werken zijn een nietig ding, van geen kracht, van geen waarde, hun vijanden behoeven geen kwaad van hen te vrezen, hun aanbidders kunnen op geen goed van hen hopen. Hun gegoten beelden, ja al hun beelden zijn wind en verwarring, ijdelheid en kwelling, zij, die hen aanbidden zullen bedrogen, teleurgesteld in hen zijn, en zullen met de grootste bitterheid terugdenken aan hun dwaasheid. Daarom, "mijn geliefden, vliedt van de afgodendienst, 1 Korinthe 10:14.

HOOFDSTUK 42

1 Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Denwelken Mijn ziel een welbehagen heeft! Ik heb Mijn geest op Hem gegeven; Hij zal het recht de heidenen voortbrengen. 2 Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat horen laten. 3 Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen; met waarheid zal Hij het recht voortbrengen. 4 Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld; en de eilanden zullen naar Zijn leer wachten. 5 Alzo zegt God, de HEERE, Die de hemelen geschapen, en dezelve uitgebreid heeft, Die de aarde uitgespannen heeft, en wat daaruit voortkomt; Die de volke, dat daarop is, de adem geeft, en de geest dengenen, die daarop wandelen: 6 Ik, de HEERE, heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal u bij uw hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een Verbond des volks, tot een Licht der heidenen. 7 Om te openen de blinde ogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis, die in duisternis zitten. 8 Ik ben de HEERE, dat is Mijn Naam; en Mijn eer zal Ik geen anderen geven, noch Mijn lof de gesneden beelden. 9 Ziet, de voorgaande dingen zijn gekomen, en nieuwe dingen verkondig Ik; eer dat zij uitspruiten, doe Ik ulieden die horen. 10 Zingt de Heere een nieuw lied, Zijn lof van het einde der aarde; gij, die ter zee vaart, en al wat daarin is, gij eilanden en hun inwoners. 11 Laat de woestijn en haar steden de stem verheffen, met de dorpen, die Kedar bewoont; laat hen juichen, die in de rotsstenen wonen, en van de top der bergen af schreeuwen. 12 Laat ze de Heere de eer geven, en Zijn lof in de eilanden verkondigen. 13 de Heere zal uittrekken als een held; Hij zal de ijver opwekken als een krijgsman; Hij zal juichen, ja, Hij zal een groot getier maken; Hij zal Zijn vijanden overweldigen. 14 Ik heb vanouds gezwezen, Ik heb Mij stil gehouden en Mij ingehouden; Ik zal uitschreeuwen, als een, die baart, Ik zal ze verwoesten, en tezamen opslokken. 15 Ik zal bergen en heuvelen woest maken, en al hun gras zal Ik doen verdorren; en Ik zal de rivieren tot eilanden maken, en de poelen uitdrogen. 16 En Ik zal de blinden leiden door de weg, dien zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten. 17 Maar die zich op gesneden beelden verlaten, die tot de gegoten beelden zeggen: Gij zijt onze goden; die zullen achterwaarts keren, en met schaamte beschaamd worden. 18 Hoort, gij doven! en schouwt aan, gij blinden! om te zien. 19 Wie is er blind als Mijn knecht, en doof, gelijk Mijn bode, dien Ik zende? Wie is blind, gelijk de volmaakte, en blind, gelijk de knecht des HEEREN? 20 Gij ziet wel veel dingen, maar gij bewaart ze niet; of schoon hij de oren opendoet, zo hoort hij toch niet. 21 de Heere had lust aan hem, om Zijner gerechtigheid wil; Hij maakte hem groot door de wet, en Hij maakte hem heerlijk. 22 Maar nu is het een beroofd en geplunderd volk; zij zijn allen verstrikt in de hollen, en verstoken in de gevangenhuisen; zij zijn tot een roof geworden, en er is niemand, die ze redt; tot een plundering, en niemand zegt: Geeft ze weder. 23 Wie onder ulieden neemt zulks ter oren? Wie merkt op en hoort, wat hierna zijn zal? 24 Wie heeft Jakob tot een plundering overgegeven, en Israël de rovers? Is het niet de HEERE, Hij, tegen Wien wij gezondigd hebben? Want zij wilden niet wandelen in Zijn wegen, en zij hoorden niet naar Zijn wet. 25 Daarom heeft Hij over hen uitgestort de grimmigheid Zijns toorns en de macht des oorlogs; en Hij heeft ze rondom in vlam gezet, doch zij merken het niet; en Hij heeft ze in brand gestoken, doch zij nemen het niet ter harte.

De profeet schijnt hier nog verder voort te gaan met de profetie van de Messias en zijn koninkrijk onder het type van Cyrus, en het grote werk van s'mensen verlossing door Hem nog meer voor ogen hebbende, vergeet hij bijna de gelegenheid, die hem er toe leidde, en zo laat hij de terugkeer uit Babel voor het ogenblik daar, want het vooruitzicht op die verlossing zou ook voor de gelovige, vrome Joden, een groter troost en steun zijn in hun gevangenschap, dan de hoop op die terugkeer zijn. En gelijk **Dr. Gataker** zo juist opmerkt betreffende deze en andere gelijksoortige profetieën van Christus, voorgesteld in typen zoals David en Salomo, sommige passages komen overeen met het type, en niet met de waarheid, anderen met de waarheid, en niet met het type, en velen met het type in een zin, en met de waarheid in een anderen zin. Hier is:

- I. Een profetie van de Messias, van Zijn komst in zachtmoedigheid en toch met kracht, vers 1 - 4.
- II. De opdracht blootgelegd, die Hij van Zijn Vader heeft ontvangen, vers 5 - 9.
- III. De vreugde en blijdschap, waarmee de blijde tijding hiervan ontvangen zal worden, vers 11 - 12.
- IV. De wonderbare voorspoed van het Evangelie ter omverwerping van het rijk van de duivel, vers 13 - 17.
- V. De verwerping en de ondergang van de Joden wegens hun ongeloof, vers 18 - 25.

Jesaja 42:1 - 4

Wij zijn er zeker van dat deze verzen verstaan moeten worden van Christus, want de Evangelist zegt ons uitdrukkelijk, dat deze profetie in Hem vervuld is geworden, Mattheüs 12:17 - 21. Zie met het oog van het geloof, zie en merk op, zie en bewonder Mijn knecht die Ik ondersteun. Laat de Oud-Testamentische heiligen zien en Hem verwachten, laat de Nieuw-Testamentische heiligen zien en Hem gedenken. Wat nu moeten wij nopens Hem zien en overwegen? 1. Des Vaders belangstelling in Hem en betrekking tot Hem, het vertrouwen, dat Hij in Hem stelde, en het welbehagen, dat Hij in Hem had, dit legde eer op Hem, maakte Hem meer dan iets anders merkwaardig, vers 1.

- a. God erkent Hem als enen, die door Hem gebruikt wordt, Hij is Mijn knecht. Hoewel Hij een Zoon was, heeft Hij toch als Middelaar de gestalte van een dienstknecht aangenomen, heeft Hij gehoorzaamheid geleerd aan de wil van God en haar beoefend en zich ten koste gegeven om de belangen van het koninkrijk Gods te bevorderen, en aldus is Hij Gods dienstknecht.
- b. Als één, die door Hem was verkoren: Hij is Mijn uitverkorene, Hij heeft zich niet ingedrongen in de dienst, maar was door God geroepen en verkoren als de geschiktste persoon ervoor. De oneindige wijsheid deed de keuze, en heeft haar toen erkend.
- c. Als één in wie Hij vertrouwen stelde, Hij is Mijn knecht, op wie Ik steun, zo lezen het sommigen. De Vader stelde een vertrouwen in Hem, dat Hij zou doorgaan met Zijn onderneming, en in dat vertrouwen heeft Hij vele zielen tot de heerlijkheid gebracht. Het was een grote, belangrijke zaak, die de Vader aan de Zoon heeft toevertrouwd, maar Hij wist dat Hij er voor berekend was, dat Hij beide bekwaam en getrouw was.
- d. Als één voor wie Hij zorg droeg. Hij is Mijn knecht die Ik ondersteun, zo lezen wij de tekst. De Vader hield Hem staande en hielp Hem door in Zijn onderneming, beide zaken waren begrepen in Zijn ondersteunen van Hem, Hij stond Hem bij en bekrachtigde Hem.
- e. Als één in wie Hij een welbehagen had, Mijn uitverkorene, in wie Mijn ziel een welbehagen heeft. Zijn verlustiging was in Hem van eeuwigheid af, toen Hij een troetelkind bij Hem was, Spreuken 8 - 30. Hij smaakte een bijzondere voldoening in Zijn onderneming, Hij verklaarde dat Hij een welbehagen in Hem had, Mattheüs 3:17, 17:5 en Hij had Hem lief omdat Hij Zijn leven heeft gegeven voor de schapen. Laat onze ziel zich verlustigen in Christus, op Hem steunen, in Hem zich verblijden, en laat ons aldus met Hem verenigd zijn, en dan zal om Zijnentwil de Vader een welbehagen hebben in ons.

2. Zijn bekwaamaking voor dit ambt. "De Geest des Heeren is op mij, om Hem in staat te stellen om zijn onderneming te volvoeren, Hoofdstuk 61, 1, de Geest kwam niet slechts op Hem, maar bleef, rustte op Hem Hoofdstuk 11:2, niet met mate, zoals op andere dienstknechten Gods maar zonder mate. Gelijk God hen, die Hij als Zijn dienstknechten gebruikt, zal ondersteunen, en gelijk Hij een welbehagen in hen heeft, zo zal Hij ook Zijn Geest op hen geven.

3. Het werk waartoe Hij is aangesteld: het is om de heidenen het recht voort te brengen dat is: om in oneindige wijsheid, heiligheid en rechtvaardigheid een Godsdienst in de wereld op te richten, onder de banden waarvan de heidenen komen zouden, en waarvan zij de zegeningen zullen smaken. De rechten des Heeren, die voor de heidenen verborgen waren, Psalm 142:20, is Hij de heidenen komen voortbrengen, want Hij moest een licht zijn tot verlichting van de heidenen.

4. De zachtmoedigheid en tederheid, waarmee Hij Zijn onderneming zal volbrengen, vers 2, 3. Hij zal er mee voortgaan:

A. In stilte en zonder gedruis. Hij zal niet twisten, niet schreeuwen. Er zal niet geroepen worden: Zie, hier is de Christus, en zie, Hij is daar, zoals wanneer grote vorsten ergens voorbij rijden, of ergens een openbaren intocht houder. Er zal niet op de trompet voor Hem worden geblazen, Hij zal niet door een luidruchtig gevolg vergezeld worden. Met de tegenstand, die Hij ontmoet, zal Hij niet twisten, maar het tegenspreken van de zondaren geduldig verdragen, Zijn koninkrijk is geestelijk, en daarom zijn zijn wapenen niet vleselijk, noch is zijn uiterlijk aanzien prachtig of glansrijk, het komt niet met uiterlijk gelaat.

B. Zacht en zonder harde strengheid. Met hen, die goddeloos zijn, zal Hij geduldig wezen, als Hij begonnen heeft hen te verpletteren, zodat zij als een gekrookt riet zijn, dan zal Hij hun nog tijd geven om zich te bekeren, en hen niet terstond verbreken, hoewel zij zeer hinderlijk zijn als rokend vlas Hoofdstuk 65:5, zal Hij hen toch verdragen zoals Hij Jeruzalem verdragen heeft. Voor hen, die zwak zijn, zal Hij teder wezen, hen, die slechts weinig leven, weinig warmte hebben, die zwak zijn als een riet, gedrukt door twijfel en vrees, als een gekrookt riet, die als rokend vlas zijn, als de pit van een kaars, die pas aangestoken is, en op het punt is van weer uit te gaan, zal Hij niet verachten, Hij zal niet tegen hen pleiten met Zijn grote kracht en macht, hun niet meer werk en niet meer lijden opleggen dan zij kunnen dragen, hetgeen hen zou verbreken en uitblussen, maar genadig bedenken wat maaksel zij zijn. Er is hier meer bedoeld dan uitgedrukt, Hij zal het gekrookte riet niet verbreken, maar het versterken, opdat het worde als een cederboom in de voorhoven onzes Gods. Hij zal de rokende vlaswiek niet uitblussen, maar haar aanblussen tot een vlam. Jezus Christus is zeer teder jegens hen, die ware genade hebben, hoewel zij er nog zwak in zijn en Hij neemt de gewilligheid aan van de geest, en vergeeft de zwakheid van het vlees.

5. De moed en de standvastigheid, waarmee Hij volharden zal in deze onderneming zodat Hij ten slotte zijn doel zal bereiken vers 4. Hij zal niet falen, en niet ontmoedigd worden hoewel Hij zwaar werk te doen heeft en veel tegenstand ontmoet, en voorziet hoe ondankbaar de wereld zal zijn, gaat Hij toch voort met Zijn deel van het werk, totdat Hij in staat zal zijn om te zeggen: Het is volbracht, en Hij stelt Zijn apostelen en dienstknechten in staat om ook voort te gaan met het hun zonder te falen of ontmoedigd te worden, totdat ook zij hun getuigenis voleindigd hebben. En aldus volbrengt Hij wat Hij op zich genomen heeft.

a. Met waarheid zal Hij het recht voortbrengen. een lange reeks van wonderen en ten laatste door Zijn opstanding zal Hij de waarheid van Zijn leer bewijzen, en de Goddelijke oorsprong en het Goddelijk gezag van die heilige Godsdienst, die Hij gevestigd heeft.

b. Hij bestelt het recht op de aarde, Hij richt Zijn regering op in de wereld, een kerk voor zich onder de mensen, Hij hervormt de wereld, en door de kracht van Zijn Evangelie en Zijn genade legt Hij zulke beginselen in het hart van de mensen, als strekken kunnen om hen wijs en rechtvaardig te maken.

c. De eilanden van de heidenen zullen naar Zijn leer wachten, naar zijn Evangelie wachten het welkom heten, alsof het iets was, dat zij hang hadden verwacht. Zij zullen Zijn discipelen worden, zullen neerzitten aan Zijn voeten, en bereid zijn om de wet uit Zijn mond te ontvangen. Wat wilt Gij dat wij doen zullen?

Jesaja 42:5 - 12

Hier is:

1. Het verbond, dat God maakte met, en de opdracht, die Hij gegeven heeft aan de Messias, vers 5 - 7, die een verklaring zijn van vers 1. Zie, Mijn knecht, die Ik ondersteun. De koninklijke titels door welke God zich hier bekend maakt en zich onderscheidt van allen die voorwenden goden te zijn, doen in hoge mate Zijn heerlijkheid kennen, vers 5. Alzo zegt God de Heere, en wie zijt Gij, Heere? Hij is de fontein van alle bestaan, en daarom de fontein van alle macht. Hij is de fontein van bestaan:

A. In de bovenwereld, want Hij heeft de hemelen geschapen en ze uitgebreid.

b. In de benedenwereld, want Hij heeft de aarde uitgespannen, en maakte haar tot een ruime woonplaats, en wat er uit voortkomt wordt voortgebracht door Zijn kracht.

c. In de wereld van het mensdom, Hij geeft aan het volk, dat daarop is, de adem, niet slechts om in te kunnen ademen, maar de adem des levens zelf, en organen om er mee te ademen, ja Hij geeft de geest, de krachten en functies van een redelijke ziel aan hen, die daarop wandelen. Dit wordt gesteld voor het verbond, dat God met de Messias heeft gemaakt, en de opdracht, die Hij Hem gegeven heeft, niet alleen om te tonen dat Hij de macht heeft om zo'n verbond te maken en zulk een opdracht te geven, en de macht had om Hem er in door te helpen, maar dat de bedoeling van het werk van de verlossing was de eer te handhaven van de Schepper, en de mens tot de trouw te brengen, die hij aan God, als zijn Maker verschuldigd is.

2. De verzekeringen, die Hij geeft aan de Messias van Zijn tegenwoordigheid bij Hem, in alles wat Hij doen zou ingevolge Zijn onderneming, zijn zeer bemoedigend voor Hem, vers 6.

a. God erkent dat de Messias de eer om Middelaar te zijn niet zelf genomen heeft maar door God er toe geroepen was, dat Hij geen indringer was, en geen overweldiger, maar er eerlijk toe gebracht was, Hebr. 5:4. Ik, de Heere, heb u geroepen in gerechtigheid. God heeft Hem niet alleen geen onrecht gedaan door Hem te roepen tot deze zware dienst, daar Hij er zich vrijwillig toe aangeboden had, maar Hij heeft zichzelf recht gedaan, door te voorzien voor Zijn eigen eer, en het woord te volbrengen, dat Hij had gesproken.

b. Hij belooft Hem er in bij te staan, en Hem er in te versterken, Hem bij Zijn hand te grijpen, niet alleen voor Zijn werk, maar in Zijn werk, Zijn hand vast te houden opdat zij niet zou beven, niet zou bezwijken, en Hem aldus te bewaren. Toen een engel was gezonden van de hemel om Hem te versterken in Zijn doodsbenauwdheid, en de Vader zelf met Hem was toen is deze belofte vervuld geworden. Hen die God roept, zal Hij erkennen en helpen, en Hij zal hen bij hun hand grijpen.

3. De grote bedoelingen van deze opdracht spreken van overvloedige vertroosting voor de kinderen van de mensen. Hij was gegeven tot een verbond van het volks, tot een Middelaar of waarborg van het verbond van de genade, dat geheel begrepen is in Hem. Door ons Christus te geven heeft God ons al de zegeningen gegeven van het Nieuwe Verbond. Twee heerlijke zegeningen brengt Christus in Zijn Evangelie mee voor de heidenwereld: licht en vrijheid.

a. Hij is gegeven tot een licht van de heidenen niet alleen om hun te openbaren hetgeen ervoor hen op aan kwam om te weten, en dat zij anders niet hadden kunnen weten, maar om de blinde ogen te openen opdat zij het zouden weten, door Zijn Geest in het woord stelt Hij het voorwerp voor, door Zijn Geest in het hart bereidt Hij het orgaan. Toen het Evangelie kwam, kwam licht, een groot licht voor hen die in duisternis waren gezeten, Mattheüs 4:16 Johannes 3:19. En Paulus was tot de heidenen gezonden om hun ogen te openen, Handelingen 26:18. Christus is het licht van de wereld.

b. Hij is gezonden om de gevangenen vrijheid uit te roepen, zoals Cyrus gedaan heeft, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, niet alleen om de gevangenisdeuren te openen en hun verlof te geven om vrij uit te gaan, hetgeen alles was wat Cyrus doen kon, maar hen uit te voeren, om hen te bewegen van hun vrijheid gebruik te maken en hen er toe in staat te stellen, en niemand heeft van die vrijheid gebruik gemaakt dan zij, die er door God toe opgewekt werden. Dat doet Christus door Zijn genade.

II. De bekrachtiging en bezegeling van deze schenking, laat ons, opdat wij verzekerd kunnen wezen van de geldigheid ervan, denken 1. Aan het gezag van Hem, die de belofte doet, vers 8. Ik ben de Heere, JEHOVAH, dat is Mijn naam, en dat was de naam bij welke Hij zich bekend had gemerkt toen Hij begon de beloften te vervullen, gedaan aan de patriarchen, terwijl Hij zich tevoren geopenbaard had bij de naam van God, de Almachtige, Exodus 6:3. Als Hij de Heere is, die het aanzijn geeft aan alle dingen dan zal Hij ook het aanzijn geven aan de belofte. Indien Zijn naam is JEHOVAH, die Hem doet kennen als alleen God te zijn, dan kunnen wij er zeker van zijn dat zijn naam is IJverig, en dat Hij Zijn eer aan geen anderen zal geven, wie hij ook zij, die in mededinging met Hem staat, inzonderheid niet aan gesneden beelden. Daarom zal Hij de Messias zenden om van de mensen ogen te openen, opdat Hij hen aldus zal afkeren van de dienst van stomme afgoden om de levenden God te dienen, omdat Hij, ofschoon Hij lang de tijden van de onwetendheid had voorbijgezien, nu Zijn kroonrecht zal handhaven, en Zijn eer aan geen gesneden beelden zal geven. Daarom zal Hij Zijn woord volbrengen, omdat Hij de eer niet wil verliezen van er getrouw aan te zijn, om door de aanbidders van valse goden nooit beschuldigd te kunnen worden van er ontrouw aan te zijn. Daarom zal Hij Zijn volk verlossen uit de macht van de afgoderij, omdat het de schijn had, alsof Hij Zijn lof aan gesneden beelden had gegeven, als Hij Zijn aanbidders opgeeft om aanbidders te zijn van beelden.

2. De vervulling van de beloften, die Hij tevoren gedaan had betreffende Zijn kerk, die bewijzen zijn van de waarheid van Zijn woord en van de liefde, die Hij Zijn volk toedraagt, vers 9. "Zie, de voorgaande dingen zijn gekomen, tot hiertoe heeft de Heere Zijn kerk geholpen, Hij heeft haar ondersteund onder vorige lasten, haar verlichting geschonken in vorige benauwdheden, en dat was ter vervulling van de beloften gedaan aan de vaders, "niet een enig woord is gevallen," 1 Koningen 8:56, en nu verkondig Ik nieuwe dingen, nu zal Ik nieuwe beloften doen, die even gewis op hun tijd vervuld zullen worden als de oude vervuld zijn geworden, nu zal Ik nieuwe gunsten schenken, zulke, die vroeger niet verleend waren. Oud-Testamentische zegeningen hebt gij in overvloedige mate ontvangen, nu verkondig Ik Nieuw-Testamentische zegeningen, geen vruchtbaar land, geen heerschappij over uw naburen, maar geestelijke zegeningen in hemelse zaken. Eer zij tevoorschijn komen in de prediking van het Evangelie spreek Ik u ervan in de typen en afschaduwingen van de vorige dingen. De ontvangst van vroegere zegeningen kan ons aanmoedigen om te hopen op nog verdere zegeningen, want God is standvastig in Zijn zorg over Zijn volk, en Zijn ontfermingen zijn nog altijd nieuw.

III. Het lied van de vreugde en van lof, dat hierop gezongen zal worden tot eer van God, vers 10. Zingt de Heere een nieuw lied, een Nieuw - Testamentisch lied. Het geven van Christus tot een licht voor de heidenen was een nieuwe zaak, die zeer verbazingwekkend was, de apostel spreekt ervan als van een verborgenheid, die in andere eeuwen niet bekend was gemaakt, zoals zij nu geopenbaard is, namelijk "dat de heidenen zijn mede - erfgenamen," Efëze 3:5, 6. Dit nu het nieuwe ding zijnde, dat God bekendmaakt, is het nieuwe van het lied, dat bij die gelegenheid gezongen zal worden, hierin gelegen dat, terwijl tevoren de liederen des Heeren grotelijks beperkt waren tot de tempel te Jeruzalem (Davids psalmen bestonden

alleen in de taal van de Joden en werden door hen gezongen in hun eigen land, want als zij in een vreemd land waren, dan hingen zij hun harpen aan de wilgen, en konden de liederen des Heeren niet zingen, zoals wij zien in Psalm 137:2 - 4) nu de liederen van heilige blijdschap en lof in de gehele wereld gezongen zullen worden, de heidense volken zullen met de Joden gelijkelijk delen in Nieuw-Testamentische zegeningen, en zich daarom met hen verenigen in Nieuw-Testamentische lofzegging en aanbidding. Er zullen kerken gesticht worden onder heidense volken en zij zullen een nieuw lied zingen. De bekering van de heidenen is dikwijls voorzien onder dit denkbeeld, zoals blijkt uit Romeinen 15:9 - 11. Er is hier beloofd dat de lof van Gods genade gezongen zal worden met blijdschap en dankbaarheid.

1. Door hen, die aan het einde van de aarde wonen, in landen, die het verst verwijderd zijn van Jeruzalem, van het uiterste einde van de aarde hoorden wij psalmen, Hoofdstuk 24:16. Dit is vervuld geworden, toen het Christendom in ons land geplant werd.

2. Door zeelieden en kooplieden en door hen, die afgaan naar de zee, die handel doen op grote wateren en de schatten van de zee zuigen, en zich aldus meester maken van haar volheid, en alles wat daarin is, waarmee zij God zullen loven, en terecht, want zij is Zijne, Psalm 24:1 - 95:5. De Joden hebben weinig handel gedreven op de zee, indien dus Gods lof gezongen wordt door hen, die op zee varen, dan moeten het heidenen zijn, die het doen, zeelieden worden opgeroepen om God te loven, Psalm 107:23.

3. Door de eilanden en hun inwoners, vers 10, en wederom, vers 12 :Laat hen Zijn tot in de eilanden verkondigen, in de eilanden van de heidenen, waarschijnlijk doelende op de Griekse eilanden.

4. Door de woestijn en haar steden, en de dorpen van Kedar. Dezen lagen ten oosten van Jeruzalem, gelijk de eilanden ten westen ervan lagen, zodat de Evangelie - liederen gezongen zullen worden van de opgang van de zon tot haar ondergang. De gehele heidenwereld was als een eiland geweest afgesneden van gemeenschap met Gods kerk, en als een onbewoonde woestijn, Gode geen vruchten voortbrengende, maar nu zullen de eilanden en de woestijn God loven.

5. Door hen, die in de rotsen wonen en op de toppen van de bergen, niet alleen de heidenen, maar de armsten en geringsten onder hen, die in hutten of stulpjes wonen, zowel als door hen, die steden en dorpen bewonen, de ruwen en meest barbaarsen, zoals bergbewoners meestal zijn, zullen door het Evangelie worden beschaafd. Of met hen, die in de rotsen wonen kan bedoeld zijn de inwoners van dat deel van Arabië, dat Petra of Steenachtig Arabië wordt genoemd. Misschien hebben de naburige volken gedeeld in de blijdschap van de Israëlieten, toen zij terugkeerden uit Babel, en zijn sommigen van hen gekomen om zich met hen te verenigen in hun lof en dankzegging, maar wij bevinden niet, dat dit in zo'n fanaat was dat het ten volle kon beantwoorden aan deze heerlijke profetie, en zo moeten wij tot de gevolgtrekking komen, dat zij verder reikt en vervuld is geworden in hetgeen, waarvan in vele andere profetieën de blijdschap van de volken gezegd wordt vervuld te zijn in de bekering van de heidenen tot het geloof van Christus, als zij in de kerk gebracht worden, dan zijn zij er toe gebracht om de Heere eer te geven, dan zijn zij Hem tot een lof en een naam, en dan stellen zij het zich ten taak om Hem te loven. Hij is in hen verheerlijkt en wordt door hen verheerlijkt.

Het komt alles op hetzelfde neer, of wij deze verzen beschouwen als het lied zelf (zoals sommigen doen) dat door de heidenwereld gezongen zal worden, of als een profetie van hetgeen God doen zal om de weg te bereiden voor het zingen van dat lied, van dat Evangelische nieuwe lied.

1. Hij zal meer dan ooit verschijnen in Zijn macht en heerlijkheid, dat heeft Hij gedaan in de prediking van Zijn Evangelie, in de Goddelijke kracht en macht, die haar vergezelden, en in het wondervolle succes dat zij had in het neerwerpen van het rijk van Satan vers 13, 14. "Hij had lang gezwezen, zich stilgehouden, zich ingehouden, toen Hij de tijden van de onwetendheid van de heidenen had voorbijgezien," Handelingen 17:30, en "de heidenen in hun wegen laten wandelen," Handelingen 14:16, maar nu zal Hij uittrekken als een held, als een krijgsman, om het rijk van de duivel aan te vallen en het een dodelijke slag toe te brengen. Aldus wordt het uitgaan van het Evangelie voorgesteld. Openbaring 6:2, Christus is er in uitgegaan, overwinnende en opdat Hij overwonnen. Het dienstwerk van de apostelen wordt hun strijd genoemd, en zij waren de krijgsknechten van Jezus Christus. Hij zal de ijver opwekken, zal meer dan ooit zich ijverig betonen voor de eer van Zijn naam, en tegen afgoden.

a. Hij zal schreeuwen in de prediking van Zijn woord, Hij zal schreeuwen als een die baart, want de dienstknechten van Christus predikten als mannen wie het ernst was en die arbeidden om wedergeboren te doen worden, totdat zij zagen dat Christus een gestalte had gekregen in de ziel van het volk, Galaten 4:19. Hij zal juichen en een groot getier maken in de weeën van het Evangelie, en dit getier is erger dan het brullen van een leeuw, en die weeën moeten samengaan met de prediking van de zegeningen van het Evangelie ten einde de slapende wereld wakker te maken.

b. Door de kracht van Zijn Geest zal Hij overwinnen, "Hij zal Zijn vijanden overweldigen, Hij zal hen overweldigen door hen tot Zijn vrienden te maken," Coloss. 1:21. Hen, die Zijn Evangelie tegenspreken en lasteren zal Hij overweldigen ten einde hen tot zwijgen te brengen en te schande te maken. Hij zal al de tegenstand van de machten van de duisternis verwoesten en tezamen opslokken. Satan zal als een bliksem uit de hemel vallen, en hij, die de macht des doods had, zal verwoest worden. Als type en afschaduw van hiervan zal God, om een weg te banen voor de verlossing van de Joden uit Babel, de hoogmoed vernederen van hun verdrukkers en hun macht verbreken, en de Babylonische monarchie verwoesten en tegelijk opslokken. Bij het volbrengen van deze verwoesting van Babel door het Perzische leger onder bevel van Cyrus zal Hij bergen en heuvelen woest maken en al hun gras doen verdorren, het leger zal als gewoonlijk de fourage of wegvoeren, of vernielen, en door schipbruggen te leggen over de rivieren, zullen zij in eilanden veranderd worden, en door de laaglanden te draineren zal er een weg gemaakt worden voor de doortocht van het leger, en zo zullen de poelen uitgedroogd worden. En zo zal het Evangelie, als het gepredikt wordt, de vrije loop hebben, en wat er de voortgang van verhindert, zal uit de weg worden geruimd.

II. Hij zal Zijn gunst en genade betonen aan hen, wier geest Hij had opgewekt, zoals Ezra 1:5, om Hem te volgen. Aan hen, die naar de weg van Sion vragen, zal Hij de weg wijzen, en er hen in leiden, vers 16. Zij, die van nature blind zijn, en zij die onder overtuiging zijn van zonde en toorn, zijn ten einde raad, weten niet wat te doen of aan te vangen, maar God zal hen leiden door de weg, die zij niet geweten hebben, zal hun de weg des levens en van de gelukzaligheid tonen door Jezus Christus die de weg is, zal hen leiden en hen doen voortgaan op die weg, waar zij tevoren vreemdelingen zijn geweest. Aldus is Paulus bij zijn bekering eerst met blindheid geslagen, en toen heeft God hem Zijn Zoon geopenbaard, en heeft de schellen van zijn ogen doen vallen. Zij zijn zwak in kennis en in het eerst schijnen de waarheden Gods hun onbegrijpelijk, maar God zal voor hun aangezicht de duisternis ten licht maken, en zo zal de kennis hun gemakkelijk wezen. Zij zijn zwak in plichtsbetrachting, Gods

geboden schijnen hun toe onuitvoerbaar te zijn, en er schijnen onoverkomelijke moeilijkheden in de weg te liggen van hun gehoorzaamheid, maar God zal het kromme recht maken, hun weg zal effen zijn, en hun juk zacht. Hen, die God op de rechte weg brengt, zal Hij er leiden. Als type hiervan zal Hij de doden als zij terugkeren uit de ballingschap, leiden op een gereedgemaakte weg naar hun land, en er zal niets wezen dat hen in verlegenheid of verwarring brengt op hun reis. Dat zijn grote dingen en vriendelijke dingen, zeer groot en zeer vriendelijk zijn zij, maar opdat niet iemand zou zeggen: zij zijn te groot en te vriendelijk om door zo'n onverdienstelijk volk als de Joden waren van God verwacht te kunnen worden, of om van God verwacht te kunnen worden door zo'n onverdienstelijke wereld als die van de heidenen, voegt Hij er bij: deze dingen zal Ik hun doen, neemt er Mijn woord voor aan, Ik zal ze doen, en Ik zal hen niet verlaten. Hij, die begint met deze grote zegen te betonen, zal voortgaan met hun goed te doen.

III. Hij zal inzonderheid diegene te schande maken, die de afgoden blijven aankleven in weerwil van de pogingen, aangewend door de predikers van het Evangelie, om hen van de afgoden af te keren, vers 17. Maar die zich op gesneden beelden verlaten, die zullen achterwaarts keren en met schaamte beschaamd worden. Als de Babyloniërs zien dat de Joden, die hun beelden verachten, erkend en verlost worden door de God, die zij aanbidden zonder beelden, en als de heidenen zien hoe de afgoderij valt voor de prediking van het Evangelie, verdreven wordt zoals duisternis voor het licht van de zon, en versmelt zoals sneeuw voor haar hitte, dan zullen zij zich schamen, dat zij ooit tot deze gegoten beelden gezegd hebben: Gij zijt onze goden. Immers, hoe kunnen zij hun aanbidders helpen, die zichzelf niet kunnen helpen, er zich niet voor kunnen behoeden om in smaad en verachting te vallen? In tijden van reformatie, wanneer velen afgekeerd worden van ongerechtigheid en zonde, die algemeen verlaten worden omdat zij uit de mode zijn, dan is het te hopen dat zij, die op geen andere wijze er van teruggebracht willen worden, er toe komen zullen door te bedenken dat zij er zich voor moeten schamen.

Jesaja 42:18 - 25

De profeet had van vertroosting en bemoediging gesproken tot de gelovige Joden, die op de vertroosting Israëls zagen, maar nu wendt hij zich tot diegenen onder hen, die ongelovig waren, om hen te overtuigen van hun zonde en hen tot verootmoediging te brengen. Onder hen, die te Babel in gevangenschap waren, waren er, als de slechte vijgen in Jeremia's visioen daarheen gezonden tot hun kwaad, "om een beroering ten kwade te zijn allen koninkrijken van de aarde en tot een spreekwoord en een spotrede," Jeremia 24:9. In hen was een type van de doden, die Christus hebben verworpen en die door Hem verworpen zijn geworden, en toen meer dan ooit onder de vloek zijn gevallen, toen zij, die geloofden, de zegen hebben beërfd, want zij zijn verbroken en blijven verstrooid tot op de huidige dag.

Merk op:

I. De roepstem, die uitgaat tot het volk, vers 18. "Hoort, gij doven, en geeft acht op het blijde geklank, en aanschouwt, gij blinden, om het vreugdevolle licht te zien." Er is geen ongerijmdheid in dit gebod, en het is ook niet strijdig met de wijsheid en goedheid van God, om ons op te roepen om het goede te doen, waartoe wij in onszelf onbekwaam zijn, want deze hebben natuurlijke vermogens, die zij zo kunnen aanwenden, dat zij beter doen dan zij doen en zij zouden bovennatuurlijke hebben, als het niet hun eigen schuld was dat zij haar niet hebben, zodat zij onder een zedelijke onmacht liggen voor hetgeen goed is. Deze oproep tot de doven om te horen en tot de blinden om te zien is als het bevel aan de man, die de verdorde hand had om haar uit te strekken, hoewel hij dit niet kon, daar zij verdord was, zou hij, zo hij

het niet beproefd had, niet genezen zijn, en dat hij genezen was, was toch niet te danken aan zijn daad, maar aan de Goddelijke macht.

II. Het karakter, dat hun wordt toegeschreven vers 19, 20 Wie is er blind als Mijn knecht, en doof gelijk Mijn bode? Het volk van de Joden waren naar belijdenis Gods knechten, en hun priesters en oudsten Zijn boden, Maleachi 2:7, maar zij waren doof en blind. Het vorige vers kan verstaan worden als gesproken van de heidense afgodendienaars, die Hij doof en blind noemt, omdat zij goden aanbaden, die dit waren. "Maar", zegt Hij. "Het is geen wonder, dat gij doof en blind zijt, als Mijn eigen volk even slecht is als gij, en als velen van hen even verzot zijn op afgoderij als gij." Hij klaagt over hun domheid, zij zijn blind, en over hun weerstrevendheid, zij zijn doof, zij waren nog erger dan de heidenen zelf. *Corruptio optimi est pessima* - Wat het beste is, wordt, als het bedorven wordt, het slechtste. Wie is er zo moedwillig, zo ergerlijk, blind en doof als Mijn knecht en Mijn bode, als Jakob die Mijn knecht is, Hoofdstuk 41:8, en als hun profeten en leraren, die Mijn boden zijn? Wie is er blind zoals hij, die naar belijdenis en pretentie volmaakt is, die van de volmaaktheid naderbij moest komen dan andere mensen, hun priesters en profeten? De één profeteert vals, en de ander voert de heerschappij door middel van hen en wie is er zo blind als zij, die niet willen zien als het licht hun in het aangezicht schijnt? Het is iets zeer gewoons, maar iets dat zeer treurig is, als zij, die naar belijdenis Gods knechten en boden zijn, zelf blind en doof zijn in geestelijke zaken, onwetend, dwalend en zeer zorgeloos. Blindheid en doofheid in geestelijke zaken zijn erger in hen, die belijden Gods dienstknechten en boden te zijn, dan in anderen. In hen is het grotere zonde en schande, grotere oneer Gode aangedaan, en voor henzelf zal er een zwaarder oordeel op volgen. De profeet gaat voort met de blindheid en de hardnekkigheid te beschrijven van het Joodse volk, vers 20, juist zoals onze Heiland die beschreven heeft in Zijn tijd, Mattheüs 13:14, 15. "Gij ziet wel vele dingen. Maar gij bewaart ze niet." Zeer velen gaan ten verderve omdat zij hetgeen zij wel moeten zien, niet bewaren, zij komen om, niet uit onwetendheid, maar uit zorgeloosheid. In de tijd van onze Zaligmaker hebben de Joden vele blijken en bewijzen gezien van Zijn Goddelijke zending, maar ze hebben er niet op gelet, zij scheen hun oren voor Hem te openen, maar zij hoorden niet - zij gaven geen acht, zij verstonden niet, geloofden niet, gehoorzaamden niet, en toen was het volkomen hetzelfde alsof zij niet hadden gehoord.

III. De zorg, die God dragen zal voor de eer van Zijn naam, niettegenstaande hun blindheid en doofheid, inzonderheid voor Zijn woord, dat Hij groot maakt boven al Zijn naam. Zullen het ongeloof en de hardnekkigheid van de mensen Gods beloften tenietdoen? Romeinen 3:3. Neen, hoewel zij blind en doof zijn, zal God toch niets van Zijn eer en heerlijkheid verliezen, vers 21. de Heere had lust aan hem om gerechtigheid, Hij had geen lust aan hun zonde, maar in de openbaring van Zijn eigen gerechtigheid door hen te verwerpen om hun verwerping van de grote zaligheid. Hij spreekt als één, die een welgevallen heeft, Hoofdstuk 1:24. "O wee! Ik zal Mij troosten over Mijne wederpartijders." Ezechiël 5:13, Hij zal getroost zijn.

De Schrift werd vervuld, zowel in de verwerping van de Joden, als in het inbrengen van de heidenen, en daaraan zal de Heere lust hebben. Hij zal de wet groot maken, de Goddelijke openbaring in al haar delen, en haar heerlijk maken. De wet is in waarheid heerlijk, en de dingen ervan zijn grote dingen, als de mensen haar niet groot willen maken door hun gehoorzaamheid eraan, dan zal God zelf haar groot maken door hen te straffen voor hun ongehoorzaamheid. Hij zal de wet groot maken door te vervullen, of te volbrengen wat er in geschreven is, Hij zal haar gezag groot maken, en haar kracht, haar rechtmatigheid, Hij zal het ten slotte doen, als alle mensen geoordeeld zullen worden door de wet van de vrijheid, Jakobus 2:12. Hij doet het iedere dag. Wat doet God anders in de wereld dan de wet groot en heerlijk maken?

IV. De rampen, die God over het Joodse volk zal brengen wegens hun moedwillige blindheid en doofheid, vers 22. Zij zijn beroofd en geplunderd. Zij, die onboetvaardig en onverbeterd waren in Babel, werden tot eeuwigdurende gevangenschap veroordeeld. Het was om hun zonden, dat zij van al hun bezittingen werden beroofd niet alleen in hun eigen land maar ook in het land van hun vijanden. Sommigen van hen waren verstrikt in hollen, en anderen waren verborgen in gevangenhuisen zij kunnen zichzelf niet helpen, want zij zijn verstrikt, hun vrienden kunnen hen niet helpen, want zij zijn verborgen, en in hun gevangenissen hebben hun vijanden hen vergeten. Zij zijn met alles wat zij hebben tot een prooi en tot een buit, en er is niemand om hen te verlosser, hetzij door geweld, of door een rantsoen voor hen te betalen, niemand, die tot de trotse verdrukken durft zeggen: Geeft weer. Daar liggen zij, en daar zullen zij waarschijnlijk blijven liggen. Dit is volkomen vervuld geworden in de verwoesting van het Joodse volk door de Romeinen, die God over hen bracht om hun verwerping van het Evangelie van Christus.

V. De raad, hun gegeven tot hun verlichting, want hoewel hun toestand treurig is, is hij toch niet wanhopend. De meesten van hen waren doof, zij wilden niet horen naar de stem van Gods woord, daarom zal Hij het met Zijn roede beproeven, en zien wie onder hen daarop zal acht geven, vers 23. Wij moeten niet wanhopen aan hen, met wie lang gesproken, lang tevergeefs geredeneerd werd, sommigen van hen kunnen ten slotte horen en ter harte nemen, als de ene methode zonder uitwerking blijft dan zal een andere methode helpen, en de zondaren zullen zonder verontschuldiging gelaten worden.

Merk op:

1. Wij allen kunnen, zo wij willen, de stem van God horen, en wij worden geroepen en uitgenodigd om haar te horen.
2. Het is van de moeite waard om te vragen wie het zijn, die het bemerken als God tot hen spreekt, en dan gewillig zijn om te horen.
3. Onder de velen, die de stem van God horen, zijn er slechts zeer weinigen, die er naar luisteren, er acht op geven, en wat zij horen ter harte nemen.
4. Bij het horen van het woord moeten wij het oog hebben op de toekomstige tijd. Wij moeten horen voor daarna, voor hetgeen kan voorvallen tussen ons en het graf, inzonderheid moeten wij horen voor de eeuwigheid. Wij moeten het woord horen met een andere wereld voor onze ogen. De raad is:

A. De hand Gods te erkennen in hun beproeving, en wie er ook de werktuigen voor mogen zijn, het oog op Hem te hebben als op de eerste, de voornaamste werker, vers 24. Wie heeft Jakob en Israël, het volk, dat zo'n invloed placht te hebben in de hemel en zo'n heerschappij op de aarde, de rovers overgegeven tot een plundering, zoals zij het zijn voor de Babyloniërs en voor de Romeinen? Is het niet de Heere? Gij weet dat Hij het is. Denkt er dan over na, en hoort Zijn stem in deze oordelen."

B. Te erkennen dat zij God er toe gebracht hadden hen aldus te verlaten, en dat zijzelf al deze rampen over zich hadden gebracht.

a. Deze straffen werden hun het eerst opgelegd wegens hun ongehoorzaamheid aan de wet van God. Hij is het, tegen wie wij gezondigd hebben de profeet sluit zichzelf er bij in, rekent zichzelf tot de zondaren te behoren, zoals Daniel 9:7, 8. Wij hebben gezondigd, wij allen hebben brandstof tot het vuur gebracht, en er zijn er onder ons, die moedwillig geweigerd hebben in Zijn wegen te wandelen." Jakob en Israël zouden nooit de rovers zijn overgeleverd, indien zij zich niet zelf door hun ongerechtigheden hadden verkocht. Daarom is het, omdat zij

het verbond van de wet hebben verbroken, dat God de vervloekingen van de wet over hen gebracht heeft, dat Hij de grimmigheid van Zijn toorn niet op hen heeft laten vallen, maar over hen heeft uitgestort, en de macht van de oorlog, al de verwoestingen van de strijd, en hen rondom in vlam gezet, want God omringt de goddelozen met Zijn oordelen, zoals Hij de rechtvaardigen omringt met Zijn goedgunstigheden. Zie de kracht van Gods toorn, hij is niet te weerstaan er is niet aan te ontkomen. Zie het kwaad, dat door de zonde teweeggebracht wordt, zij verwekt God tot toorn jegens een volk, en ontsteekt aldus een algemene brand, zet alles in vuur en vlam.

b. Deze oordelen bleven over hen wegens een ongevoeligheid en onverbeterlijkheid onder Gods roede. Het vuur van Gods toorn had hem aangestoken en hij wist het niet, was er zich niet van bewust, hij sloeg geen acht op de oordelen, zag er de hand Gods niet in. Ja het brandde hem, en ofschoon hij het toen wel moest weten en gevoelen, nam hij het toch niet ter harte, hij werd niet wakker geschud door de vorige bestraffingen, waar hij onder was werd er volstrekt niet door aangedaan. Zij, die door de mindere oordelen niet verootmoedigd worden, moeten zwaardere verwachten, want als God oordeelt zal Hij overwinnen.

HOOFDSTUK 43

1 Maar nu, also zegt de HEERE, uw Schepper, o Jakob! en uw Formeerder, o Israël! vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn. 2 Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken. 3 Want Ik ben de HEERE, uw God, de Heilige Israëls, uw Heiland; Ik heb Egypte, Morenland en Seba gegeven tot uw losgeld in uw plaats. 4 Van toen af, dat gij kostelijk zijt geweest in Mijn ogen, zijt gij verheerlijkt geweest, en Ik heb u liefgehad; daarom heb Ik mensen in uw plaats gegeven, en volken in plaats van uw ziel. 5 Vrees niet, want Ik ben met u; Ik zal uw zaad van de opgang brengen, en Ik zal u verzamelen van de ondergang. 6 Ik zal zeggen tot het noorden: Geef; en tot het zuiden: Houd niet terug; breng Mijn zonen van verre, en Mijn dochters van het einde der aarde; 7 Een ieder, die naar Mijn Naam genoemd is, en dien Ik geschapen heb tot Mijn eer, dien Ik geformeerd heb, dien Ik ook gemaakt heb. 8 Breng voort het blinde volk, hetwelk ogen heeft, en de doven, die oren hebben. 9 Laat al de heidenen samen vergaderd worden, en laat de volken verzameld worden; wie onder hen zal dit verkondigen? Of laat hen ons doen horen de vorige dingen, laat hen hun getuigen voortbrengen, opdat zij gerechtvaardigd worden, en men het hore en zegge: Het is de waarheid. 10 Gijlieden zijt Mijn getuigen, spreekt de HEERE, en Mijn knecht, dien Ik uitverkoren heb; opdat gij het weet, en Mij gelooft, en verstaat, dat Ik Dezelve ben, dat voor Mij geen God geformeerd is, en na Mij geen zijn zal. 11 Ik, Ik ben de HEERE, en er is geen Heiland behalve Mij. 12 Ik heb verkondigd, en Ik heb verlost, en Ik heb het doen horen, en geen vreemd god was onder ulieden; en gij zijt Mijn getuigen, spreekt de HEERE, dat Ik God ben. 13 Ook eer de dag was, ben Ik, en er is niemand, die uit Mijn hand redden kan; Ik zal werken, en wie zal het keren? 14 Alzo zegt de HEERE, uw Verlosser, de Heilige Israëls: Om ulieder wil heb Ik naar Babel gezonden, en heb hen allen vluchtig doen neerdalen, te weten de Chaldeen, in de schepen, op welke zij juichten. 15 Ik ben de HEERE, uw Heilige; de Schepper van Israël, ulieder Koning. 16 Alzo zegt de HEERE, Die in de zee een weg, en in de sterke wateren een pad maakte; 17 Die wagenen en paarden, heir en macht voortbracht; tezamen zijn zij neergelegen, zij zullen niet weder opstaan, zij zijn uitgeblust, gelijk een vlaswiek zijn zij uitgegaan. 18 Gedenkt der vorige dingen niet, en overlegt de oude dingen niet. 19 Ziet, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten, zult gijlieden dat niet weten? Ja, Ik zal in de woestijn een weg leggen, en rivieren in de wildernis. 20 Het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen; want Ik zal in de woestijn wateren geven, en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorenen drinken te geven. 21 Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen. 22 Doch gij hebt Mij niet aangeroepen, o Jakob! als gij u tegen Mij vermoeid hebt, o Israël! 23 Mij hebt gij niet gebracht het kleine vee uwer brandofferen, en met uw slachtofferen hebt gij Mij niet geeerd; Ik heb u Mij niet doen dienen met spijsoffer, en Ik heb u niet vermoeid met wierook. 24 Mij hebt gij geen kalmus voor geld gekocht, en met het vette uwer slachtoffers hebt gij Mij niet gedrenkt; maar gij hebt Mij arbeid gemaakt, met uw zonden, gij hebt Mij vermoeid met uw ongerechtigheden. 25 Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg, om Mij nentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet. 26 Maakt Mij indachtig, laat ons tezamen richten, vertelt gij uw redenen, opdat gij moogt gerechtvaardigd worden. 27 Uw eerste vader heeft gezondigd, en uw uitleggers hebben tegen Mij overtreden. 28 Daarom zal Ik de oversten des heiligdoms ontheiligen, en Jakob ten ban overgeven, en Israël tot beschimpingen.

De inhoud van dit hoofdstuk is tamelijk gelijk aan die van het vorige, ziende op de bevrijding van de Joden uit hun gevangenschap, maar daar doorheen ziende op het grote werk van van de mensen verlossing door Jezus Christus, en de genade van het Evangelie, die de gelovigen door Hem deelachtig worden. Hier zijn:

- I. Dierbare beloften, gedaan aan Gods volk van Zijn tegenwoordigheid met hen in hun beproeving, tot hun ondersteuning onder dezelve en hun verlossing uit dezelve, vers 1 - 7.
- II. Een uitdaging, gericht tot de afgoden, om te wedijveren met de alwetend held en de almacht van God vers 8 - 12.
- III. Aanmoediging gegeven aan het volk van God om te hopen op hun bevrijding uit Babel, door de gedachte aan hetgeen God gedaan heeft voor hun vaders, toen Hij hen heeft uitgevoerd uit Egypte, vers 14 - 21.

IV. Een methode aangewend om het volk te bereiden Op hun verlossing door hen te herinneren aan hun zonden door welke zij er God toe gebracht hebben om hen daarin te laten, opdat zij tot berouw zouden komen en God zouden bidden om vergeving en genade, vers 22 - 28.

Jesaja 43:1 - 7

Dit hoofdstuk heeft een duidelijk verband met het slot van het vorige hoofdstuk, maar het is een zeer verrassend verband. Daar was gezegd dat Jakob en Israël niet wilden wandelen in Gods wegen, en dat zij, als Hij hen tuchtigde wegens hun ongehoorzaamheid, weerstrevend waren, en Zijn bestraffing niet ter harte namen. En nu zou men denken dat hierop meest volgen, dat God hen ten enenmale zou verlaten en hen zou verdoen, maar neen, de volgende woorden zijn: Maar nu, vrees niet, o Jakob, o Israël, Ik heb u verlost, gij zijt Mijn. Hoewel velen onder hen ongezeglijk en onverbeterlijk waren, wilde God toch Zijn liefde tot en Zijn zorg voor Zijn volk laten voortduren en de massa van het volk zou nog bewaard blijven, er was nog genade voor weggelegd. Door de slechtheid van de mensen blinkt Gods goedheid nog sterker uit, "waar de zonde overvloedig was is de genade nog veel meer overvloedig geweest," Romeinen 5:20, en "de barmhartigheid roemt tegen het oordeel, als overwonnen te hebben, de zege te hebben behaald", Jakobus 2:13. De zon, nu plotseling van achter een zware, donkere wolk tevoorschijn tredende, schijnt zoveel helderder en met een aangename verrassing. De uitdrukkingen van Gods gunst en welwillendheid jegens Zijn volk zijn hier zeer sterk en spreken van overvloedige vertroosting tot het geestelijk zaad van de oprechten Jakob en de biddende Israël, want "ook ons is dit Evangelie verkondigd," zowel als aan de gevangenen in Babel, Hebreëen 4:2. Wij hebben hier:

I. De gronden van Gods zorg voor en belangstelling in Zijn volk en de belangen van Zijn kerk en Zijn koninkrijk onder de mensen. Op Jakob en Israël zal, hoewel zij in een zondige, ellendige toestand zijn, worden acht gegeven, want:

1. Zij zijn Gods maaksel, "door Hem geschapen tot goede werken," Efëze 2:10. Hij heeft hen geschapen en geformeerd, hun niet slechts een aanzijn, maar dit aanzijn gegeven, hen geformeerd tot een volk, hun regering ingericht, hen tot een volk, een staat gemaakt door de handvest van Zijn verbond. Waar een nieuw schepsel is daar heeft God het geformeerd, en Hij zal het werk van Zijn handen niet laten varen. Zij zijn het volk, dat Hij gekocht en verkregen heeft, Hij heeft hen verlost. Eerst heeft Hij hen uit Egypteland verlost, en uit velerlei andere slavernij, door Zijn liefde en Zijn genade, Hoofdstuk 63:9, en nog veel meer zorg zal Hij dragen voor hen, die verlost zijn door het bloed Zijns Zoons.

2. Zij zijn Zijn bijzonder volk, dat Hij onderscheiden heeft van andere volken, en dat Hij zich heeft afgezonderd. Hij heeft hen bij hun naam geroepen als degenen met wie Hij zeer vertrouwelijk is, zij zijn de Zijnen, Hem toegeëigend, en voor wie Hij een zeer bijzondere belangstelling koestert.

3. Hij is hun God in verbond met hen, vers 3. Ik ben de Heere, uw God, door u aangebeden, en door belofte aan u verbonden, de Heilige Israëls, de God Israëls want de ware God is een heilig God, en heiligheid betaamt Zijn huis, is Zijn huis sierlijk. En vanwege dit alles kon Hij terecht zeggen: Vrees niet, vers 1 en wederom, vers 5, vrees niet. Zij, voor wie God is, behoeven niet te vrezen voor wie of voor wat tegen hen is.

II. De vroegere voorbeelden van deze zorg.

1. God had hen duur gekocht. Ik heb Egypte gegeven tot uw losgeld, want door de ene plaag na de andere was Egypte geheel verwoest, al hun eerstgeborenen waren gedood en al hun krijgslieden verdronken, en dit alles om een weg te banen voor Israëls bevrijding van hen. Veeleer zal Egypte opgeofferd worden dan dat Israël in slavernij zal blijven zuchten, als de tijd voor hun bevrijding is aangebroken. In Asa's tijd hebben de Ethiopiërs hen aangevallen, maar veeleer zullen deze vernietigd worden, dan dat Israël zou worden beroerd. En indien dit als zo iets groots geacht werd, dat Egypte tot hun losgeld werd gegeven, hoeveel reden hebben wij dan niet om Gods liefde voor ons te bewonderen, waarmee Hij Zijn eigen Zoon heeft gegeven tot een rantsoen voor ons, 1 Johannes 4:10. Wat is Ethiopië en Seba, wat zijn al hun levens en al hun schatten, in vergelijking met het bloed van Christus? 2. Daarnaast had Hij hen geschat, en zij waren Hem zeer dierbaar, vers 4. Van toen af dat gij kostelijk zijt geweest in Mijn ogen, zijt gij verheerlijkt geweest. Ware gelovigen zijn kostelijk in Gods ogen, zij zijn Zijn juwelen Zijn bijzondere schat, Exodus 19:5, Hij heeft hen lief, Hij verlustigt zich in hen, boven alle andere volken. Zijn kerk is Zijn wijngaard. En hierdoor wordt Gods volk in waarheid verheerlijkt, en hun naam groot gemaakt want in werkelijkheid zijn de mensen wat zij in Gods ogen zijn. Toen de krijgsmacht van Sanherib door Gods voorzienigheid geleid werd om Egypte, Morenland en Seba aan te vallen, daar zij er van afgeleid moest worden om Israël aan te vallen, heeft God deze landen voor Israël gegeven en alzo getoond hoe kostelijk Zijn volk was in Zijn ogen. Aldus verstaan het sommigen.

III. De verdere bewijzen die God hun nog geven wilde van Zijn zorg en goedheid.

1. Hij zal met hen wezen in hun grootste moeilijkheden en gevaren, vers 2. "Wanneer gij zult gaan door het water en door de rivieren, door het vuur en de vlam. Ik zal hij u zijn en dat zal uw veiligheid wezen, als de gevaren zeer nabij zijn, en zeer dreigend, dan zult gij er uit verlost worden." Zijn zij op hun reis door diepe wateren heengegaan? Zij zouden er niet in omkomen. De rivieren zullen u niet overstromen. Zouden zij door hun vervolgers in een vurige oven worden geworpen, omdat zij standvastig hun God blijven aankleven? Dan zou toch de vlam hen niet aansteken, hetgeen naar de letter vervuld is geworden in de wonderbare bewaring van de drie jongelingen Dan.3. Hoewel zij heengingen door vuur en water, hetgeen voor hen was als het dal van de schaduwen des doods, behoeften zij, daar God met hen was, geen kwaad te vrezen zij zullen gesteund en gedragen en doorgeholpen worden, "wij zijn door vuur en water gegaan, maar gij voerde ons uit in de overvloed" Psalm 66:12.

2. Als het nodig was, zou Hij nog al de belangen van de kinderen van de mensen doen wijken voor de belangen van Zijn eigen kinderen. Ik zal mensen, voorname, aanzienlijke mensen, in uw plaats geven, krijgslieden, ja gehele volken in plaats van uw ziel, dat is: uw leven. Naties zullen opgeofferd worden voor uw welzijn." Veeleer dan Gods Israël zullen allen worden afgesneden, zo kostelijk zijn zij in Zijn ogen De zaken van de wereld zullen zo geregeld en geschikt worden, dat zij het voordeligst zijn voor de kerk, 2 Kronieken 16:9.

3. Diegenen van hen, die verstrooid waren onder andere volken, zullen allen bijeenvergaderd worden en delen in de openbare zegeningen, vers 6, 7. Sommigen van het zaad Israëls waren verstrooid in alle landen, in het oosten en westen, in het noorden en zuiden, of in alle delen van Babylonië, maar zij, wier geest door God opgewekt werd om naar Jeruzalem te gaan, zullen uit al die delen bijeenvergaderd worden, de Goddelijke genade zal ook hen bereiken, die het verst verwijderd waren en op de grootste afstand van elkaar, en toen de tijd daar was, heeft niets hen verhinderd om samen te komen en gezamenlijk weer te keren in verhoring van hun gebed, Psalm 106:47 : "Verzamel ons weer uit de volken" ter vervulling van deze belofte: "Al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels vandaar zal u de Heere, uw God, vergaderen en vandaar zal Hij u nemen," Deuteronomium 30:4, waarop gepleit werd ten

behoefte van de kinderen van de gevangenschap, Nehémia 1:9. Maar wie zijn het zaad Israëls, die aldus zorgvuldig bijeenvergaderd zullen worden? Hij zegt het ons in vers 7, het zijn de zodanigen, die God getekend heeft voor genade, want:

A. Zij zijn naar Zijn naam genoemd, zij belijden de Godsdienst en zijn onderscheiden van het overige van de wereld door hun verbondsbetrekking tot God.

B. Zij zijn geschapen tot Zijn eer, de geest van Israëlieten is in hen geschapen, en zij zijn geformeerd naar de wil van God, en deze zijn het, die bijeenvergaderd worden. Alleen diegenen zijn geschikt om naar Gods naam genoemd te worden, die door Zijn genade geschapen zijn tot Zijn eer, en zij, die door God geschapen en geroepen zijn, worden thans vergaderd tot Christus als hun Hoofd, en daarna in de hemel als hun tehuis. Hij zal Zijn uitverkorenen vergaderen uit de vier windstreken. Deze belofte wijst op de bijeenvergadering van de verstrooiden van de heidenen, en de vreemdelingen die verstrooid zijn door het Evangelie van Christus, die gestorven is om de kinderen Gods, die verstrooid zijn bijeen te vergaderen, want de belofte was voor allen, die verre zijn, zovelen als de Heere onze God er toe roepen en scheppen zal. God is met de kerk, laat haar dus niet vrezen, niemand van hen, die tot haar behoren, zal verloren gaan.

Jesaja 43:8 - 13

Hier tart God de aanbidders van afgoden om zulke bewijzen van de godheid van hun valse goden bij te brengen, zoals - om nu niet verder te gaan - dit voorbeeld of bewijs van de verlossing van de Joden uit Babel, waarvan het volk van Israël voorzien was, om te bewijzen dat hun God de ware en levende God is, en Hij alleen.

I. De voorstanders van de afgoderij worden hier opgeroepen om te zeggen wat zij te zeggen hebben ter verdediging van hun afgoden, vers 8, 9. Hun goden hebben ogen en zien niet, oren en horen niet, en zij, die hen maken, en er op vertrouwen, zijn aan hen gelijk, dat heeft David gezegd, Psalm 115:8, waarnaar de profeet hier schijnt te verwijzen, als hij de afgodendienaars het blinde volk noemt, dat ogen heeft, en het dove volk, dat oren heeft. Zij hebben de gestalte en vermogens van mensen, maar in werkelijkheid zijn zij ontbloot van rede en gezond verstand, want anders zouden zij ook nooit goden aanbidden van hun eigen maaksel, laat daarom al de heidenen tezamen vergaderd worden, laat hen elkaar helpen en met vereende krachten de zaak bepleiten van hun drekgoden. En indien zij niets te zeggen hebben tot hun eigen rechtvaardiging, zo laat hen horen wat de God van Israël te zeggen heeft tot hun overtuiging en weerlegging.

II. Gods getuigen worden opgeroepen om te verschijnen en hun getuigenis voor Hem af te leggen, vers 10. Gij Israëlieten, gij allen, die naar Mijn naam genoemd zijt, gij allen zijt Mijn getuigen, en dat is ook Mijn knecht, die Ik verkoren heb. " Het was Christus zelf, die aldus werd aangeduid, Hoofdstuk 42:1. Mijn knecht en Mijn verkorene. Al de profeten, die van Christus getuigd hebben, en Christus zelf, de grote Profeet, worden hier opgeroepen als Gods getuigen.

1. Gods volk is getuige voor Hem, en het kan uit zijn eigen kennis en ervaring getuigen van de macht van Zijn genade, de lieflijkheid van Zijn vertroosting, de tederheid van Zijn voorzienigheid, en de waarheid van Zijn belofte, dat geen van Zijn woorden ter aarde is gevallen.

2. Zijn profeten zijn zeer bijzonder getuigen voor Hem, voor wie Zijn verborgenheid is, en die meer van Hem weten dan anderen. Maar de Messias is inzonderheid gegeven om Zijn getuige te zijn bij het volk, van eeuwigheid af in Zijn schoot geweest zijnde, heeft Hij Hem bekend gemaakt.

A. Laat ons nu zien wat het punt is dat deze getuigen geroepen worden te bewijzen, vers 12. Gij zijt Mijn getuigen, spreekt de Heere, dat Ik God ben. Zij, die zelf erkennen dat de Heere God is, moeten bereid zijn om voor anderen te getuigen wat zij van Hem weten, opdat ook die tot de erkenning ervan gebracht mogen worden. Ik heb geloofd, daarom sprak ik. In het bijzonder: daar gij wel moet weten en geloven en verstaan, moet gij ook bereid zijn te getuigen:

a. Dat Ik de enig ware God ben, Ik een in zichzelf bestaand, zelfgenoegzaam Wezen ben, Ik ben het, die gij moet vrezen en aanbidden, en op wie gij moet vertrouwen. Ja meer, vers 13. Eer de dag was, vóór de eersten dag des tijds, vóór de schepping van het licht, en bijgevolg van eeuwigheid ben Ik het. De afgoden zijn slechts van gisteren, "nieuwe goden die van nabij gekomen waren" Deuter. 32:17, maar de God Israëls is van eeuwigheid.

b. Dat er voor Mij geen god geformeerd was, ook zal er na Mij geen zijn. De afgoden waren geformeerde goden. Dii facti - gemaakte of gefabriceerde goden, of liever, gefingeerde goden, van nature waren zij geen goden, Galaten 4:8. Maar God heeft een bestaan van eeuwigheid, ja, en Hij had een Godsdienst in de wereld voordat er afgoden of afgodendienaars waren. De waarheid is ouder dan de dwaling, en Hij zal een wezen hebben tot in eeuwigheid, en zal aangebeden en verheerlijkt worden, als afgoden afgeschaft en teniet gedaan zullen zijn, en er geen afgodendienaars meer zullen zijn. De ware Godsdienst zal het veld behouden en alle tegenstand en mededinging overleven. Groot is de waarheid en zij zal zegevieren.

c. Dat Ik de Heere ben, de grote JEHOVAH, die is en was en zijn zal, en buiten Mij is er geen Heiland, vers 11. Zie wat het is, waar de grote God in roemt, niet zozeer daarin dat Hij de enige Heerser is, maar wel daarin dat Hij de enige Heiland, de enige Redder is, want Hij verlustigt zich erin goed te doen, Hij is "de behouder van alle mensen," 1 Timotheüs 4:10.

B. Laat ons zien wat de bewijzen zijn, die bijgebracht worden tot bevestiging van dit punt.

a. Dat de Heere God is, door twee bewijzen:

Ten eerste. Hij heeft een oneindige en onfeilbare kennis, zoals duidelijk blijkt uit de voorzeggingen van Zijn woord, vers 12. ik heb verkondigd en Ik heb doen horen, hetgeen zonder falen geschied is, ja Ik heb nooit iets verkondigd of doen horen, of het is volbracht geworden. Ik heb doen horen, toen er geen vreemde onder ulieden was, toen gij, geen ander orakel hebt geraadpleegd dan het Mijne, en geen anderen profeet had dan de Mijne." Er is gezegd toen zij uit Egypte kwamen dat de Heere alleen hen geleid heeft en dat er geen vreemde god met Hem was.

Ten tweede. Hij heeft een oneindige en onweerstaanbare macht, zoals blijkt uit de werkingen van Zijn voorzienigheid. Hij zegt niet slechts: Ik heb doen horen, maar, Ik heb verlost, niet alleen voorzegd wat niemand kon voorzien, maar gedaan wat niemand anders doen kon, want, vers 13, daar is niemand, die uit Mijn hand redden kan hen, die Ik wil straffen, niet alleen geen mens, meer geen van de goden van de heidenen kan hen beschermen." Daarom is het vreeslijk in de handen van de levenden God te vallen omdat men er niet weer uit kan komen. "Ik zal werken wat Ik besloten heb te werken, zowel in genade als in oordeel, en wie zal het keren, wie zal het tegenstaan of vertragen?"

b. Dat de goden van de heidenen, die mededingers met Hem zijn, niet slechts minder zijn dan Hij, maar dat zij in het geheel geen goden zijn, hetgeen bewezen is, vers 9, door een uitdaging. Wie onder hen zal dit verkondigen, wat Ik nu verkondig? Wie kan toekomstige dingen voorzeggen, ja wie van hen kan ons de toekomstige dingen doen horen? Hoofdstuk 41:22. Zij kunnen niet eens een geschiedschrijver inspireren, en nog veel minder een profeet.

Zij worden er toe uitgedaagd, laat hen hun getuigen voorbrengen, om hun alwetendheid en hun almacht te bewijzen. En, Ten eerste. Indien zij ze bewijzen, zullen zij gerechtvaardigd worden, de afgoden in eer te eisen, en de afgodendienaars in haar aan hen te bewijzen. Ten tweede. Indien zij ze niet bewijzen, laat hen zeggen: het is waarheid, laat hen de ware God erkennen en de waarheid nopens Hem aannemen, dat Hij alleen God is. De zaak Gods vreest geen nauwkeurig onderzoek, maar het kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij, die zich niet kunnen rechtvaardigen ten opzichte van hun ongodsdienstigheid, zich zullen onderwerpen aan de macht van de waarheid en van de ware Godsvrucht.

Jesaja 43:14 - 21

Tot zo'n laag peil was het geloof en de hoop van Gods volk in Babel gezonken, dat er regel op regel nodig was om hun te verzekeren dat zij verlost zouden worden uit hun gevangenschap, en daarom worden, opdat zij een sterke vertroosting zouden hebben, de verzekeringen ervan dikwijls herhaald en hier inzonderheid zeer uitdrukkelijk en bemoedigend.

I. God neemt hier zulke titels en benamingen aan van Zijn eer, dat zij zeer bemoedigend zijn voor hen. Hij is de Heere, hun Verlosser, die hen niet slechts verlossen zal, maar hun verlossing op zich neemt, haar zich ten taak stelt. Als Hij hun God is, dan zal Hij alles voor hen zijn wat zij nodig hebben, en daarom zal Hij, als zij in dienstbaarheid zijn hun bevrijder wezen, Hij is de Heilige Israëls, en wederom, vers 15, hun Heilige, en daarom zal Hij ieder woord vervullen, dat Hij tot hen heeft gesproken. Hij is de Schepper Israëls die hen uit niets tot een volk heeft gemaakt (want dat is scheppen) ja uit erger dan niets, en Hij is hun koning, die hen erkent als Zijn volk en hen bestuurt en leidt.

II. Hij verzekert hun dat Hij een middel zal vinden om de macht te verbreken van hun verdrukkers, die hen gevangen houden en de mate van hun ongerechtigheid vol deden worden, toen zij het besluit namen om hun nooit hun vrijheid terug te geven, Hoofdstuk 14:17. God zal een zegevierend vorst met zijn leger naar Babel zenden, die al hun edelen naar beneden brengt, vers 14, en hun eer in het stof legt, en ook al hun volk, namelijk de Chaldeeën, die juichen in hun schepen (want zeelieden zijn geneigd tot luidruchtigheid) of, wier geroep is: naar de schepen, als hun toevlucht wanneer hun stad ingenomen zal zijn, ten einde door het voordeel dat zij hebben in hun grote rivier te kunnen ontkomen. De verwoesting van Babel moet de weg banen voor de bevrijding van Gods volk. En in de voorzegging van de val van het Nieuw-Testamentische Babylon horen wij de kreten en het weeklagen van de zeelieden, Openbaring 18:17. En merk op: het is ter wille van Israël, dat Babel verwoest wordt, ten einde de weg te banen voor hun bevrijding.

III. Hij herinnert hen aan de grote dingen, die Hij gedaan had voor hun vaders, toen Hij hen uitgevoerd heeft uit Egypteland, want zo kan het gelezen worden, vers 16, 17. "Alzo spreekt de Heere, die een weg maakte in de zee, in de Rode zee, en Farao's wagens en paarden uitbracht, opdat zij tezamen naar de bodem van de zee zouden gaan, en nooit weer boven zouden komen, maar vernietigd zijn. Hij, die dit gedaan heeft, kan als het Hem behaagt een weg voor maken naar de zee, als gij terugkeert uit Babel, en veeleer zal Hij dit doen, dan u daar te laten." Ter bemoediging van ons geloof en onze hoop is het goed om dikwijls te denken aan hetgeen God vroeger gedaan heeft voor Zijn volk en tegen Zijn en hun vijanden. Denk inzonderheid aan hetgeen Hij gedaan heeft bij de Rode Zee, hoe Hij haar gemaakt heeft:

1. Tot een weg voor Zijn volk, een rechte weg, een korte weg, ja een toevlucht voor hen, door welke zij vluchten en behouden werden, daar de wateren een muur voor hen waren.

2. Tot een graf voor Zijn vijanden. De wagens en paarden werden uitgebracht door Hem, die de Heere is van alle heirscharen met het doel, dat zij tezamen zouden vallen "hoewel zij het zo niet meenden," Micha 4:11, 12.

IV. Hij belooft dat Hij nog grotere dingen voor hen doen zal dan in de dagen van ouds, zodat zij geen reden zullen hebben om te vragen bij wijze van klacht, zoals Gideon gedaan heeft: Waar zijn al de wonderen, waar onze vaders ons van verteld hebben want zij zullen ze voor hen zien herhaald, ja zij zullen ze nog overtroffen zien, vers 18. Gedenk van de vorige dingen niet, om, zoals sommigen doen de tegenwoordige dingen te onderschatten alsof de vorige dagen beter waren dan de tegenwoordige, neen, gij moogt, zo gij wilt, vergelijkenderwijs gesproken, ze vergeten en dan toch door de gebeurtenissen van uw eigen dagen genoeg weten om u ervan te overtuigen dat de Heere alleen God is, want zie, de Heere zal wat nieuws maken, iets dat nog ten opzichte van het wonderbare, noch ten opzichte van de waarde er van, minder of kleiner is dan de oude dingen." De beste verklaring hiervan is Jeremia 16:14, 15, 23:7, 8. Er zal niet meer gezegd worden, "zo waarachtig als de Heere leeft, die de kinderen Israëls uit Egypteland heeft opgevoerd," dat is iets ouds, waarvan de herinnering in zekere zin verloren of opgelost is in het nieuwe, in het nieuwe bewijs dat de Heere leeft want Hij heeft de kinderen Israëls opgevoerd uit het land van het noorden. Hoewel vroegere zegeningen en weldadigheden niet vergeten moeten worden, moet van nieuwe zegeningen zeer bij zonder gebruik worden gemaakt. Nu spruit het uit als een verrassing voor u, ge zijt als degenen die dromen. Zult gij het niet weten? en wilt gij er Gods hand niet in erkennen?

V. Hij belooft niet slechts hen uit Babel te verlossen, maar ook dat Hij hen veilig en op aangename wijze naar hun eigen land zal leiden vers 19, vers 20. Ik zal in de woestijn een weg leggen en rivieren in de wildernis, want zelfs de weg van Babel naar Kanaän, zowel als die van Egypte naar Kanaän, lag door een woest land, waar God, als de terugkerende gevangenen er door heengaan, voor hen zal zorgen, zodat hun kamp beide goed geproviandeerd en onder goed geleide was. Dezelfde macht, die een weg maakte in de zee, vers 16, kan een weg maken in de woestijn, een weg banen door de grootste moeilijkheden heen. En Hij, die droog land maakte in de wateren, kan in het droogste land water tevoorschijn brengen, en wel in zo'n overvloed, dat niet alleen aan Zijn volk, Zijn uitverkorenen, te drinken wordt gegeven, maar ook aan het gedierte des velde, aan de draken en de jonge struisvogels, die gezegd worden er God voor te eren, het is zo'n merkbare verkwikking en geeft hun zo veel genot, dat zij, indien zij er toe in staat waren, God er voor zouden loven en de mens zouden beschamen aan wie het vermogen is gegeven om God, Zijn weldoener te prijzen, maar die het niet doet. Dit nu:

A. Ziet terug op hetgeen God voor Israël gedaan heeft toen Hij hen van Egypte door de woestijn naar Kanaän gevoerd heeft, en water uit de rotssteen tevoorschijn heeft gebracht om hen te volgen, wat God tevoren voor hen gedaan heeft, zal Hij wederom voor hen doen, want Hij is nog dezelfde. En hoewel wij niet bevinden dat het wonder herhaald werd op hun terugtocht uit Babel, genoten zij toch de zegen in de gewone weg van de voorzienigheid, waarvoor het hun betaamde om God niet minder dankbaar te zijn.

B. Het ziet voorwaarts, niet slechts op al de voorbeelden van Gods zorg voor de Joodse kerk in de laatste eeuwen ervan, maar naar de genade van het Evangelie inzonderheid zoals zij geopenbaard is aan de heidenwereld, waardoor een weg geopend is in de woestijn, en rivieren in de wildernis, de wereld, die als een woestijn lag in onwetendheid en onvruchtbaarheid, werd gezegend met Goddelijke leiding en Goddelijke vertroosting, en te die einde met een overvloedige uitstorting van de Geest. De zondaars uit de heidenen, die als het gedierte des velde waren geweest, wild en woest als de draken, dom als de uilen of de struisvogels, zullen

er toe gebracht worden om God te danken, dat Hij Zijn genade uitgestrekt heeft tot de uitverkorenen onder hen.

VI. Hij voert al deze beloofde zegeningen terug naar hun grote oorsprong, de bedoeling van Zijn eigen eer en heerlijkheid, vers 21. Dit volk heb Ik Mij geformeerd, en daarom doe Ik dit alles voor hen opdat zij Mijn lof zullen vertellen. De kerk is door God geformeerd, en dat zijn ook al de levende leden ervan. De nieuwe hemel, de nieuwe aarde, de nieuwe mens zijn het werk van Gods hand, en zijn niet meer, niet beter dan Hij ze maakt, zij zijn geformeerd naar Zijn wil. Hij formeert haar voor zichzelf, inzonderheid Zijn Israël, om Hem te zijn tot een volk, en tot een naam en tot een lof, en niet anders kunnen ze Hem zijn, of dienstig voor Hem zijn, dan naar dat Zijn genade in hen verheerlijkt is, Jeremia 13:11, Efëze 1:6, 12, 14. Daarom is het onze plicht om Zijn tot te vertellen, niet alleen met onze lippen, maar met ons leven, door ons over te geven in Zijn dienst gelijk Hij ons geformeerd heeft, zo voedt Hij ons, en onderhoudt Hij ons, en leidt Hij ons, geheel en al voor Hemzelf, daarom moeten wij Hem loven voor ieder blijk van Zijn goedheid, want anders beantwoorden wij niet aan het bestaan en de zegeningen, die wij hebben.

Jesaja 43:22 - 28

Deze beschuldiging (en het is een zeer zware beschuldiging, die hier ingebracht wordt tegen Jakob en Israël, Gods belijdend volk) komt hier voor:

1. Om Gods gerechtigheid in het licht te stellen, waarmee Hij hen in gevangenschap heeft gezonden, en er Hem in te rechtvaardigen. Waren zij niet in verbond met Hem? Hadden zij Zijn heiligdom niet in hun midden? "Waarom heeft de Heere zo met dit land gedaan?" Deuteronomium 29:24. Hier wordt er een goede reden voor gegeven: zij hadden God veronachtzaamd en Hem verworpen, daarom heeft Hij hen rechtvaardig verworpen en hen ten ban overgegeven, vers 28, en zij moeten er toe gebracht worden om dit te erkennen, eer zij bereid zijn voor verlossing, en dat hebben zij gedaan, Daniel 9:5, Nehémia 9:33.

2. Om Gods genade te verhogen in hun verlossing, en deze nog heerlijker te doen uitkomen. Vele dingen zijn tevoren opgemerkt om Gods macht er in te verheerlijken maar dit verheerlijkt Zijn goedheid, dat Hij zulke grote en vriendelijke dingen doen zou voor een volk, dat zo tergend voor Hem geweest is, en nu de rechtvaardige straf leed voor hun ongerechtigheid. De vergeving van hun zonde was een even groot blijk van Gods macht, (want aldus beschouwt Mozes het, Numeri 14:17, als het verbreken van het juk hunner gevangenschap. Merk hier nu op:

I. Wat de zonden waren, die hun hier ten laste worden gelegd.

1. Nalating van het goede, dat God hun geboden had, en op dat deel van de beschuldiging wordt hier zeer de nadruk gelegd, en let er op, hoe dit hier voorkomt met een "doch" of "maar", vergelijk vers 21, waar God hun voorhoudt welke gunsten Hij hun had geschonken, en welke rechtmatige verwachtingen Hij van hen koesterde: Hij had hen geformeerd voor Hemzelf, bedoelende dat zij Zijn lof zouden vertellen. Maar zij hadden het niet gedaan, zij hadden Gods verwachtingen van hen teleurgesteld en Zijn gunsten hebben zij zeer slecht vergolden. Want:

A. Zij hadden het gebed nagelaten, gij hebt Mij niet aangeroepen, o Jakob. Jakob was een man, die vermaard was voor zijn bidden, Hoséa 12:4, zijn zaad droeg zijn naam, maar trad niet in zijn voetstappen, en dat wordt hun zeer terecht verweten. God is er zeer misnoegd over als kinderen ontaarden van de deugd en de Godsvrucht van hun vrome voorouders. Te roemen

in de naam van Jakob terwijl wij leven zonder gebed, dat is te spotten met God en onszelf te bedriegen. Indien Jakob God niet aanroept, wie zal het dan wel doen?

B. Zij waren hun Godsdienst moede geworden. "Gij zijt Israël, het zaad, niet slechts van een biddend, maar van een overmogend vader, in het gebed, die een vorst was bij God, en toch evenmin zijn ervaring waarderende, als zijn voorbeeld volgende zijt gij Mij moe geworden." Zij stonden in betrekking tot God, werden gebruikt in Zijn dienst, zij waren in gemeenschap met Hem, maar het begon hun te vervelen en zij zeiden: Zie welk een vermoeienis. Zij, die het nalaten om God aan te roepen, geven Hem hiermede te kennen dat zij Hem moe zijn en geneigd zijn om van meester te veranderen.

C. Zij morden over de onkosten van hun Godsdienst en waren er vrekking in, zij waren voor een goedkoper eredienst, en van de verrichtingen van de Godsdienst, die enigszins kostbaar waren, wensten zij voor verontschuldigd gehouden te worden, zij hadden niet eens hun kleinvee, hun lammeren, geiten, die God eiste, ten brandoffer gebracht, vers 23, en nog veel minder brachten zij hun groot vee, voorgevende dat zij het niet konden missen het nodig hadden om hun gezin te onderhouden, zo weinig besef hadden zij van de grootheid van God en van hun verplichtingen jegens Hem, dat zij het niet van zich konden verkrijgen om tot zijn eer een lam van hun kudde af te staan, hoewel Hij er om vroeg en het genadiglijk zou aannemen. Kalmus werd gebruikt voor de heilige olie, voor reukwerk, maar zij wilden daar de onkosten niet van dragen, vers 24, wat ze er nog van hadden moet maar gebruikt worden, al was het ook oudbakken en verschaald, nieuwe wilden zij niet kopen. Misschien was het gebruikelijk dat vrome mensen reukwerk brachten als een vrijwillige offerande, zoals zij andere zaken als vrijwillige offeranden brachten, maar zij waren niet zo vrijgevig, ook hebben zij Gods altaar niet gevuld, of het zo overvloedig bevochtigd met het vet van hun slachtoffers als zij hadden behoren te doen, de offers die zij brachten waren van het magere en minderwaardige van hun kudde, waaraan geen vet was om er het altaar op te onthalen.

D. Met de offers, die zij brachten, hebben zij God niet geëerd, en zo waren het dan in werkelijkheid geen offeranden, vers 23. Met uw slachtofferen hebt gij Mij niet geëerd. Sommigen van hen brachten hun offers aan valse goden, anderen, die ze aan de ware God brachten, waren of onverschillig en koud in de wijze waarop zij ze brachten, of huichelachtig in hun bedoeling er mede, zodat er in waarheid van hen gezegd kon worden dat zij er God niet mee eerden, veeleer hebben zij er Hem mee onteerd. En hetgeen hun verzuim in het brengen van offers nog verzwaarde was dat, zoals God ze verordineerd had, zij niet bezwaarlijk waren, het was geen dienst waarover zij te klagen hadden. Ik heb u Mij niet doen dienen met offeranden, Ik heb het niet tot een harde moeilijke of vervelende taak voor u gemaakt, wat gij er door de verdorvenheid van uw natuur voor uzelf van gemaakt moogt hebben. Ik heb u niet vermoeid met wierook. Geen van Gods geboden zijn zwaar, neen ook die niet betreffende spijsoffer en wierook. Zij waren niet kostbaarder dan zij konden bijbrengen, die in zo'n rijk, vruchtbaar land woonden, en hun waarnemen er van kostte hun ook niet meer tijd dan ze goed konden missen. Maar hetgeen inzonderheid hun verbood om het een vermoeiende dienst te noemen of een vervelende dienst, was, dat hun geboden was blijmoedig te zijn, en zich in God te verblijden in hun dienen van Hem en hun naderen tot Hem, Deuter. 12:12. Ze hadden vele feesten, maar slechts één dag in het jaar, waarop zij hun zielen moesten verootmoedigen. Hoewel de inzettingen van de ceremoniële wet in vergelijking met het rechte juk van Christus zwaar genoemd worden, Handelingen 15:10, zijn zij toch in vergelijking met de dienst, die afgodendienaars deden voor hun valse goden, licht, en konden zij noch hard noch vervelend genoemd worden. God heeft niet zoals de Moloch, van hen geëist Hem hun kinderen te offeren.

2. Het doen van het kwaad, dat God hun had verboden, en nalaten baant gewoonlijk de weg voor doen, gij hebt Mij arbeid gemaakt met uw zonden. Als wij Gods gaven tot voedsel en brandstof maken van onze lusten en Zijn voorzienigheid tot de beschermster van onze boze plannen, inzonderheid als wij onszelf aanmoedigen om in de zonde te volharden omdat de genade overvloedig is geweest, dan maken wij God arbeid met onze zonden. Of het kan aanduiden welk een last en een smart de zonde is voor God, zij vermoeit niet slechts de mensen en doet het gehele schepsel zuchten, maar zij maakt ook mijn God moe, Hoofdstuk 7:13, en doet de Schepper klagen dat Hij verdriet heeft, Psalm 95:10, dat Hij verbroken is, Ezechiël 6:9, dat Hij gedrukt is onder ons als een wagen, die vol is van garven, Amos 2:13, en uitroepen: "o wee! Ik zal Mij troosten over Mijn wederpartijders," Hoofdstuk 1:24. De antitheses is opmerkelijk: God had hen niet doen dienen met hun spijsoffers, maar zij hebben hem doen dienen met hun zonden, vers 24. De meester had de dienstknechten niet vermoeid met Zijn bevelen, maar zij hebben Hem vermoeid met hun ongehoorzaamheid. Het zijn wel waarlijk boze dienstknechten, die zich jegens zo'n goede meester zo slecht gedragen. God draagt tedere zorg voor ons welzijn, maar wij zijn geheel onverschillig voor zijn eer. Laat dit ons doen besluiten om ons dicht aan onze plicht te houden daar die plicht gemakkelijk en redelijk is, geen verkleining voor ons is, en ook niet te moeilijk of te hard voor ons.

II. Wat de verzwaringen waren van hun zonde, vers 27.

1. Dat zij kinderen van de ongehoorzaamheid waren, want hun eerste vader, en hun voorvaderen hadden gezondigd, en zei hadden niet slechts in hun lenden gezondigd, maar evenals zij gezondigd. Ezra belijdt dit: "Van de dagen onzer vaderen aan zijn wij in grote schuld" Ezra 9:7. Maar hun voorvaderen worden hun eerste vader genoemd, om ons te herinneren aan de afval en de rebellie van onze eersten vader Adam, tot wiens verdorven bron wij al de stromen van onze overtredingen terug moeten leiden.

2. Dat zij ook leerlingen van de ongehoorzaamheid waren, want hun uitleggers - hun leraren - hebben tegen God overtreden, waren schuldig aan grove, ergerlijke zonden, en zo heeft het volk ongetwijfeld geleerd om te doen zoals zij deden. Het staat slecht met een volk als hun leidlieden hen doen dwalen, en hun leraren, die hen meesten verbeteren, hen verderven.

III. Wat de tekenen waren van Gods misnoegen tegen hen vanwege hun zonden, vers 28. Hij bracht verderf beide over de kerk en de staat.

1. De eer hunner kerk werd in het stof gelegd en vertreden, de oversten des heiligdoms heb Ik ontheilgd, de priesters en Levieten, die met grote waardigheid en macht de tempeldienst leidden. Zij hebben zichzelf ontheilgd en maakten zich onwaardig door de gruwelen, die zij bedreven, en toen heeft God hen ontheilgd en onwaard, gemaakt door de rampen, die hen troffen, en de smaad, die over hen werd uitgestort, Maleachi 2:9.

2. Ook de eer van hun staat was vernietigd. "Jakob heb Ik ten ban overgegeven om gevloekt, gehaat en mishandeld te worden door al hun naburen, en Israël tot beschimpingen, om beledigd, bespot en vertreden te worden door hun vijanden. Zij hebben hen misschien gesmaad om hetgeen goed in hen was, "zij spotten met hun rustdagen," Klaagliederen 1:7, maar God gaf hen over tot beschimping om hen te tuchtigen voor hetgeen verkeerd in hen was. De oneer, die de mensen ons te eniger tijd aandoen, moet ons verootmoedigen wegens de oneer, die wij God hebben aangedaan, en wij moeten het dragen met geduld, omdat wij rechtvaardig lijden, en wij moeten erkennen dat van onze de beschaamdheid des aangezichts is.

IV. Wat desniettemin de rijkdom was van Gods genade over hen, vers 25. Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg Deze genadige verklaring van Gods bereidwilligheid is hier zeer verrassend. De beschuldigingen waren zeer zwaar: gij hebt Mij vermoeid met uw ongerechtigheid, vers 24. Nu zou men denken dat hierop moet volgen: Ik, Ik ben het, die u zal verdelgen, en Mij niet langer zal belasten met de zorg voor u." Nee, Ik, Ik ben het, die u zal vergeven, alsof de grote God ons wilde leren dat beledigingen te vergeven het beste middel is om zelf rustig en vredig te zijn, en er ons voor te behoeden om er vermoeid door te worden, dit komt hier voor om hen aan te moedigen tot berouw en bekering, omdat er bij God vergeving is, en om het vrijwillige van de Goddelijke genade in het licht te stellen, als de zonde bovenmate zondig is geweest, dan zien wij hoe groot en overvloedig de genade is. Pas dit toe:

1. Op de vergeving van de zonden van Israël als een volk in hun nationale hoedanigheid, toen God de loop van de dreigende oordelen heeft gestuit en hen voor een algehele ondergang heeft behoed, zelfs toen Hij hen onder strenge bestraffing had, kon Hij nog gezegd worden hun overtredingen uit te delgen, hoewel Hij hen tuchtigde, was Hij toch weer met hen verzoend, en heeft Hij hen niet afgesneden om een volk te zijn. Zo heeft Hij menigmaal gedaan, totdat zij Christus en Zijn Evangelie hebben verworpen, hetgeen een zonde was tegen het geneesmiddel, en toen wilde Hij hun als volk niet meer vergeven, maar heeft Hij hen ten enenmale verdaan.

2. Op de vergeving van de zonden van ieder gelovigen boetvaardige, overtredingen en zonden, zwakheden en tekortkomingen, hoe talrijk ook, afkerigheden, hoe snood ook. Merk hier op:

A. Hoe de vergeving is uitgedrukt, Hij zal hun zonden en overtredingen uitdelgen, zoals een wolk teniet wordt gedaan door de stralen van de zon, Hoofdstuk 44:22, zoals een schuld uitgedelgd wordt om niet meer tegen de schuldenaar te verschijnen, de schuldig doorgehaald alsof zij betaald was, omdat ze vergeven werd na de betaling door de borg, of zoals een vonnis uitgedelgd of uitgewist wordt, als het herroepen is, zoals de vloek uitgewist werd door het water van de ijveringen, waardoor hij krachteloos werd tegen de onschuldige, Numeri 5:23. Hij zal de zonde niet gedenken, hetgeen te kennen geeft, niet alleen dat Hij de straf kwijtscheldt van het verledene, maar dat in de toekomst Zijn liefde er niet door zal afnemen. Als God vergeeft, dan vergeet Hij.

B. Wat de grond en oorzaak is van de vergeving. Het is niet vanwege iets in ons, maar om Zijnentwil, om de wille van Zijn goedertierenheid om ter wille van Zijn belofte, en inzonderheid om ter wille van Zijn Zoon, en opdat Hij zelf er in verheerlijkt zal worden.

C. Hoe God er in roemt. Ik, Ik ben het, Hij roemt er in als in Zijn kroonrecht, niemand kan de zonde vergeven dan God alleen, en Hij zal het doen, het is Zijn vast voornemen, Hij zal het gaarne doen en met verlustiging, het is Zijn genot, zijn eer, het behaagt Hem het aldus te beschouwen. De woorden in vers 26, maakt Mij indachtig, kunnen verstaan worden, hetzij:

(1). Als een bestraffing aan een hoogmoedige Farizeeër, die op zijn eigen rechtvaardigmaking voor God staat en om zich eigen verdiensten gunst van Hem verwacht, en niets aan vrije genade verschuldigd denkt te zijn. "Indien gij iets tot uw eigen rechtvaardigheid meent te kunnen zeggen, iets kunt noemen om de wille waarvan gij vergiffenis behoort te ontvangen en niet om Mijnentwil, zo maak mij er aan indachtig, ik sta u toe om uw eigen zaak bij mij te bepleiten, zag waarin uw verdiensten bestaan, opdat gij erdoor gerechtvaardigd wordt." Maar zij, die daartoe opgeroepen worden, zullen verstommen. Of,

(2). Als een aanwijzing en aanmoediging voor een boetvaardige tollenaar. Is God aldus bereid om zonde te vergeven, en zal Hij als Hij haar vergeeft niet meer gedenken? Laat ons Hem dan doen gedenken, die zonden voor Hem noemen, want zij moeten steeds voor ons zijn om ons te verootmoedigen, al zijn zij ook vergeven Psalm 51:5. Maak Hem indachtig aan de belofte, die Hij gedaan heeft aan de boetvaardigen, en aan de voldoening van Zijn Zoon voor hen. Pleit hierop in uw worstelen met Hem om vergeving, en spreek van deze dingen, opdat gij door Zijn genade om niet gerechtvaardigd kunt worden. Dit is het enige middel - en het is een onfeilbaar middel om tot vrede te komen: alleen erken uw overtredingen.

HOOFDSTUK 44

1 Maar hoor nu Mijn knecht Jakob, en Israël, dien Ik verkoren heb! 2 Zo zegt de HEERE, uw Maker, en uw Formeerder van de buik af, Die u helpt: Vrees niet, o Jakob, Mijn knecht, en gij, Jeschurun, dien Ik uitverkoren heb! 3 Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen. 4 En zij zullen uitspruiten tussen in het gras, als de wilgen aan de waterbeken. 5 Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN; en die zal zich noemen met de naam van Jakob; en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des HEEREN, en zich toenoemen met de naam van Israël. 6 Zo zegt de HEERE, de Koning van Israël, en zijn Verlosser, de Heere der heirscharen: Ik ben de Eerste, en Ik ben de Laatste, en behalve Mij is er geen God. 7 En wie zal, gelijk als Ik, roepen en het verkondigen, en het ordentelijk voor Mij stellen, sedert dat Ik een eeuwig volk gesteld heb? en laat ze de toekomstige dingen, en die komen zullen, hun verkondigen. 8 Verschrikt niet, en vreest niet; heb Ik het u van toen af niet doen horen en verkondigd? Want gijlieden zijt Mijn getuigen: is er ook een God behalve Mij? Immers, is er geen andere rotssteen: Ik ken er geen? 9 De formeerders van gesneden beelden zijn al tezamen ijdelheid, en hun gewenste dingen doen geen nut; ja, zij zelf zijn hun getuigen; zij zien niet, en zij weten niet, daarom zullen zij beschaamd worden. 10 Wie formeert een god, en giet een beeld, dat geen nut doet? 11 Ziet, al hun medegenoten zullen beschaamd worden, want de werkmeesters zijn uit de mensen; dat zij zich altemaal vergaderen, dat zij opstaan, zij zullen verschrikken, zij zullen tezamen beschaamd worden. 12 De ijzersmid maakt een bijl, en werkt in de gloed, en formeert het met hamers, en werkt het met zijn sterken arm; ook lijdt hij honger, totdat hij krachteloos wordt, hij drinkt geen water, totdat hij amechtig wordt. 13 De timmerman trekt het richtsnoer uit, hij tekent het af met de draad, hij maakt het effen met de schaven, en tekent het met de passer, en maakt het naar de beeltenis eens mans, naar de schoonheid van een mens, dat het in het huis blijve. 14 Als hij zich cederen afhouwt, zo neemt hij een cypresenboom of een eik, en hij versterkt zich onder de bomen des wouds; hij plant een olmboom, en de regen maakt dien groot. 15 Dan is het voor de mens om te verbranden, dan neemt hij daarvan, en warmt er zich bij; ook ontsteekt hij het, en bakt er brood bij; daarenboven maakt hij er een god van, en buigt zich daarvoor, hij maakt er een gesneden beeld van, en knielt er voor neer. 16 Zijn helft brandt hij in het vuur, bij de andere helft daarvan eet hij vlees; hij braadt een gebrad, en hij wordt verzadigd; ook warmt hij zichzelf, en hij zegt: Hei! ik ben warm geworden, ik heb het vuur gezien! 17 Het overige nu daarvan maakt hij tot een god, tot zijn gesneden beeld; hij knielt er voor neer, en buigt zich, en bidt het aan, en zegt: Red mij, want gij zijt mijn god! 18 Zij weten niet, en verstaan niet, want het heeft hun ogen bestreken, dat zij niet zien, en hun harten, dat zij niet verstaan. 19 En niemand van hen brengt het in zijn hart, en er is noch kennis noch verstand, dat zij zeggen zou: De helft daarvan heb ik verbrand in het vuur, ja, ook op de kolen daarvan heb ik brood gebakken, ik heb vlees daarbij gebraden, en heb het gegeten; en zou ik het overblijfsel daarvan tot een gruwel maken, zou ik neerknielen voor hetgeen van een boom gekomen is? 20 Hij voedt zich met as, het bedrogen hart heeft hem ter zijde afgeleid; zodat hij zijn ziel niet redden kan, noch zeggen: Is er niet een leugen in mijn rechterhand? 21 Gedenk aan deze dingen, o Jakob, en Israël! Want gij zijt Mijn knecht, Ik heb u geformeerd; gij zijt Mijn knecht, Israël, gij zult van Mij niet vergeten worden. 22 Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost. 23 Zingt met vreugde, gij hemelen! want de Heere heeft het gedaan; juicht, gij benedenste delen der aarde! gij bergen! maakt een groot gedreun met vreugdegezing, gij bossen, en alle geboomte daarin! Want de Heere heeft Jakob verlost, en Zich heerlijk gemaakt in Israël.

24 Alzo zegt de HEERE, uw Verlosser, en Die u geformeerd heeft van de buik af: Ik ben de HEERE, Die alles doet, Die de hemel uitbreidt, Ik alleen, en Die de aarde uitspant door Mijzelf; 25 Die de

tekenen der leugendichters vernietigt, en de waarzeggers dol maakt; Die de wijzen achterwaarts doet keren, en Die hun wetenschap verdwaast; 26 Die het woord Zijns knechts bevestigt, en de raad Zijner boden volbrengt; Die tot Jeruzalem zegt: Gij zult bewoond worden; en tot de steden van Juda: Gij zult herbouwd worden, en Ik zal haar verwoeste plaatsen oprichten. 27 Die tot de diepte zegt: Verdroog, en uw rivieren zal Ik verdrogen. 28 Die van Cores zegt: Hij is Mijn herder, en hij zal al Mijn welgevallen volbrengen; zeggende ook tot Jeruzalem: Word gebouwd; en tot de tempel: Word gegrond.

In dit hoofdstuk, evenals in het vorige, gaat God door Zijn profeet voort met:

I. Zijn volk te bemoedigen met de verzekering, dat Hij grote zegeningen voor hen heeft weggelegd bij hun terugkeer uit de gevangenschap, en deze zijn typen van de nog veel grotere, die de Evangelie - kerk, Zijn geestelijk Israël, deelachtig zal worden in de dagen van de Messias en hierdoor bewijst Hij zich alleen God te zijn tegenover alle voorgewende goden, vers 1 - 8.

II. Om de domheid en schier vermakelijke dwaasheid tentoon te stellen van de makers van afgoden en aanbidders van afgoden, vers 9 - 20.

III. Om de verzekeringen te bekrachtigen en te bevestigen, die Hij aan Zijn volk gegeven had van deze grote zegeningen, en hun blijde en gelovige verwachtingen ervan op te wekken, vers 21 - 28.

Jesaja 44:1 - 8

Twee grote waarheden worden in deze verzen duidelijk in het licht gesteld.

I. Dat het volk van God een gelukkig volk is, en wel inzonderheid vanwege het verbond dat er is tussen God en hen. Het volk van Israël was dit als type van het Evangelie - Israël. Er zijn drie dingen, die hun geluk volkomen maken.

1. De verbondsbetrekking, waarin zij staan tot God, vers 1, 2. Israël wordt hier Jeschurun genoemd, de oprechte, want alleen diegenen zijn, evenals Nathanaël, waarlijk Israëlieten, in wie geen bedrog is, en alleen deze zullen de eeuwige voorrechten van die zegen deelachtig worden. Jakob en Israël zijn aan het slot van het vorige hoofdstuk voorgesteld als zeer tergend en onderhevig aan Gods toorn, en reeds overgegeven ten ban en ter beschimpingen, maar, alsof Gods ingewanden bewogen waren over hem, en Zijn berouw ontstoken was, de genade treedt tussenbeiden met een *non obstante*, een desniettemin bij al deze twisten. Maar hoor nu, mijn knecht Jakob, in weerwil van dit alles zullen gij en Ik weer vrienden zijn. God had gezegd, Hoofdstuk 43:Ik Ik ben het, die alle overtredingen uitdelg, dat het enige is, waardoor deze afstand is ontstaan, en als dit weggenomen is, dan zullen de stromen van de genade weer in hun gewone bedding vloeien, met de vergeving van de zonde komen al de andere zegeningen van het verbond. Zo en zo zal Ik voor hen doen, zegt God Hebréeën 8:12. "want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn." Daarom hoor, O Jakob, hoor deze troostrijke woorden, daarom vrees niet, o Jakob, vrees uw zonden niet, want zij zijn vergeven, vrees uw benauwdheden niet, want door de vergeving van de zonde is de hoedanigheid ook van deze veranderd. Nu zijn de betrekkingen, waarin zij tot Hem staan, zeer bemoedigend.

a. Ze zijn Zijn knechten, en hen, die Hem dienen, zal Hij erkennen, Hij zal niet toelaten dat hun onrecht geschiedt.

b. Ze zijn Zijn uitverkorenen, en Hij zal blijven bij Zijn keus, Hij kent degenen, die de Zijnen zijn, en die Hij verkoren heeft, neemt Hij onder Zijn bijzondere bescherming.

c. Ze zijn Zijn schepselen, Hij heeft hen gemaakt en bracht hen in wezen, Hij formeerde hen en gaf hun een gestalte, Hij is intijds met hen begonnen, want Hij formeerde hen van de moederschoot af, en daarom zal Hij hen over hun moeilijkheden heen helpen, hen helpen in hun dienst.

2. De verbondszegeningen, die Hij hun en de hunne verzekerd heeft, vers 3, vers 4, . Zij, die zich bewust zijn van hun geestelijke behoeften en van de ongenoegzaamheid van het schepsel om er in te voorzien, zullen overvloedige voldoening hebben in God. Ik zal water gieten op de dorstige, die dorst naar gerechtigheid, hij zal verzadigd worden. Water zal uitgegoten worden voor hen, die in waarheid geestelijke zegeningen begeren, deze begeren boven alle genietingen van de zinnen. Zij, die onvruchtbaar zijn als een droge grond, zullen bedauwd worden met Gods genade, bewaterd worden met stromen van die genade, en dan zal God zelf de wasdom geven. Al is de grond ook nog zo droog, God heeft stromen van genade om hem te bevochtigen.

a. Het water, dat God zal uitgieten is "Zijn Geest," Johannes 7:30, die God zonder mate zal uitstorten op het Zaad, dat is Christus, Galaten 3:16, en in mate op al het zaad van de gelovigen, op al het biddend, worstelend zaad van Jakob, Lukas 11:13. Dit is de grote Nieuw Testamentische belofte, dat God, Zijn Knecht Christus gezonden hebbende en Hem hebbende ondersteund. Zijn Geest zal zenden om ons te ondersteunen. Deze gave van de Heiligen Geest is de grote zegen, de overvloedige uitstorting waarvan God bewaard heeft voor de laatste dagen, Ik zal Mijn Geest, Mijn zegen uitgieten, want als God Zijn Geest geeft, dan geeft Hij ook alle andere zegeningen.

b. Dit is weggelegd voor het zaad en de nakomelingen van de kerk, want aldus luidt het verbond van de genade: Ik zal u een God zijn, en uw zaad na u. Aan allen, die aldus delen in de voorrechten van de aanneming, zal God de Geest van de aanneming geven.

c. Hierdoor zal er een grote toeneming wezen van de kerk, aldus zal zij zich naar ver verwijderde plaatsen uitbreiden. Aldus zal zij voortgeplant en bestendigd worden tot latere tijden. Zij zullen uitspruiten en even snel groeien als wilgen aan waterbeken en in alles wat deugdzaam en prijzenswaardig is, zullen zij uitmunten en allen overtreffen, die om hen heen zijn, zoals wilgen uitsteken boven het gras, in het midden waarvan zij groeien, vers 4. Het is een groot geluk voor de kerk, en een groot genoegen voor Godvruchtige mensen, als het opkomend geslacht goede hoop geeft, veelbelovend is, en zo zal het zijn als God Zijn Geest over hen uitstort, die zegen van de zegeningen.

3. Hun blijmoedige instemming met dat deel des verbonds, vers 5. Toen de Joden terugkeerden uit de ballingschap, hebben zij hun verbond met God vernieuwd, Jesaja 50:5, inzonderheid dat zij niets meer te doen zullen hebben met afgoden, Hoséa 14:2, 3, 8. Die afkerig zijn geworden, moeten aldus berouw hebben en hun eerste werken doen. Velen van degenen, die buiten waren, hebben zich te op die tijd bij hen gevoegd, daartoe uitgelokt door Gods heerlijke verschijning voor hen, Zacharia 8:23, Esther 8:17. En zij zeggen: Wij zijn des Heeren, en zij noemen zich met de naam Jakobs, want er was enerlei wet en een verbond voor de vreemdeling en voor de inboorling. En ongetwijfeld zag het nog verder, naar de bekering van de heidenen, en op de menigte van hen, die bij de uitstorting van de Geest na Christus' hemelvaart de Heere toegevoegd zouden worden, en dus ook toegevoegd zouden worden aan de kerk. Deze bekeerlingen zijn zeer velen, en zij zijn van verschillenden rang en onderscheidene volken en allen zijn Gode welkom. Coloss. 3:11. Als de een het doet, zal de ander door zijn voorbeeld uitgelokt worden om het ook te doen, en dan wederom een ander en zo zullen door de ijver van één velen opgewekt worden.

a. Zij zullen zich onderwerpen, zich overgeven aan God. Niet één in de naam van de overigen, maar ieder voor zichzelf zal zeggen: "ik ben des Heeren Hij heeft een onbetwistbaar recht om over mij te heersen, en ik onderwerp mij aan Hem, aan al Zijn geboden, aan al Zijn beschikkingen. Ik ben en zal zijn alleen de Zijne, de Zijne geheel en al, de Zijne voor altoos, ik zal zijn voor Zijn belangen, ik zal zijn tot Zijn lof, levende en stervende zal ik de Zijne zijn."

b. Zij zullen zich tot één lichaam verenigen met het volk van God, en zich noemen bij de naam Jakobs, vergetende hun eigen volk en het huis van hun vaders, en begerig om de hoedanigheid te hebben en de livrei te dragen van het huisgezin Gods. Zij zullen al het volk van God liefhebben, zich met hen vergezellen, hun de rechterhand van de gemeenschap geven, hun zaak omhelzen, het goede van de kerk zoeken in het algemeen en van al de afzonderlijke leden ervan, en bereid zijn om in alles lotgemeen met hen te zijn.

c. Zij zullen dit zeer plechtig doen. Sommigen van hen zullen met hun hand schrijven: ik ben des Heeren, zoals iemand ter bevestiging van een koop, zijn handtekening onder de koopakte stelt. Hoe duidelijker en uitdrukkelijker we zijn in onze verbondssluiting met God, hoe beter het is, Exodus 24:7, Jozua 24:26, 27, Nehémia 9:38. Als gij het vast zult binden zult gij het vast bevinden.

II. Dat, gelijk Gods Israëel een gelukkig volk is, Israëls God een grote God is, en God alleen is. Evenals het vorige, spreekt ook dit van overvloedige vertroosting voor allen, die op Hem vertrouwen, vers 6 - 8. Merk hier op tot eer van God, en tot onze vertroosting:

1. Dat de God op wie wij vertrouwen, een God is van onbetwistbare soevereiniteit en onweerstaanbare macht. Hij is de Heere JEHOVAH, in zichzelf bestaande en zichzelf genoeg, en Hij is de Heere van de heirscharen, van alle heirscharen in de hemel en op aarde, van engelen en van mensen.

2. Dat Hij in betrekking staat tot Zijn kerk, en zeer bijzonder zorg voor haar draagt. Hij is de Koning Israëls, en zijn Verlosser, en daarom is Hij zijn Verlosser, omdat Hij Zijn Koning is, en zij, die God aannemen als hun Koning zullen Hem als hun Verlosser hebben. Als God zich wil doen kennen als alleen God te zijn, dan maakt Hij zich bekend als de God Israëls, opdat Zijn volk aangemoedigd zou zijn, beide om Hem aan te kleven en om in Hem te roemen.

3. Dat Hij eeuwig is, de eerste en de laatste Hij is van eeuwigheid God, voordat de wereld was, en Hij zal het zijn tot in eeuwigheid, als de wereld er niet meer zijn zal. Indien er geen God ware geweest om te scheppen, dan zou er nooit iets bestaan hebben, en als er geen God was om alles te onderhouden dan zou alles wederom teniet gaan. Hij is alles in alles, "Hij is de eerste oorzaak, van wie alle dingen zijn, en het laatste einde of doel, voor wie alle dingen zijn", Romeinen 11:36, "de Alfa en de Omega", Openbaring 1:11.

4. Dat Hij alleen God is, vers 6. Behalve Mij is er geen God. Is er ook een God behalve Mij? vers 8. Wij zullen ons beroepen op de grootste geleerden. Hebben zij ooit in alles wat zij bestudeerd hebben een andere aangetroffen? Op hen die het meest met de wereld bekend zijn. Hebben zij ooit een andere ontmoet? Er zijn vele goden, 1 Korinthe 8:5, 6, die goden genaamd worden, en nagmaakte goden, maar is er een behalve onze God, die oneindig en eeuwig is, een behalve Hem, die de Schepper van de wereld is, de beschermer en weldoener van de gehele schepping, één buiten Hem, die datgene kan doen voor zijn aanbidders, wat Hij kan en zal doen voor de Zijnen? "Gij zijt Mijn getuigen, Ik ben een weergaloze voor u geweest. Gij hebt het met andere goden beproefd, zijn er onder geweest die algenoegzaam voor u waren en die Mij gelijk waren? Ja er is geen god," geen rotssteen - dat is het woord in het Hebreeuws, niemand buiten Mij kan een rotssteen wezen tot een fundament om op te bouwen, een rotssteen om onder weg te schuilen. God is de rotssteen en hun rotssteen is niet als onze rotssteen, Deuter. 32:4, 31. Ik ken er geen, alsof Hij gezegd had, Ik heb er nooit één ontmoet, die met Mij in vergelijking wilden komen, of die hun aanspraken aan een onpartijdig onderzoek durfden onderwerpen, indien ik er kende, die meer of iets beters voor u konden doen dan ik, dan zal Ik u hun aanbevelen, maar Ik ken er geen." Behalve JEHOVAH is er geen god, Hij is oneindig, en daarom kan er geen andere zijn, Hij is algenoegzaam, en daarom

is er geen andere nodig. Dit is bedoeld tot bevestiging van de hoop van Gods volk in de belofte van hun verlossing uit Babel, en om hen te die einde te genezen van hun afgoderij, als de beproeving haar werk volbracht heeft dan zal zij opgeheven worden. Zij worden indachtig gemaakt aan het eerste en grote artikel van hun geloof, dat "de Heere hun God een enig Heere is", Deuteronomium 6:4.

En daarom,

- a. Behoeften zij in geen andere God te hopen, zij, over wie de zon schijnt, hebben maan noch sterren nodig, noch het licht van hun eigen vuur.
- b. Behoeften ze geen anderen god te vrezen, hun eigen God was meer in staat hun goed te doen, dan al de valse en nagmaakte goden van hun vijanden in staat waren om hun kwaad te doen.

5. Dat niemand anders de toekomstige dingen kon zeggen, waarvan God door Zijn profeet thans kennis gaf aan de wereld meer dan twee honderd jaren voordat zij plaats hebben, vers 7. "Wie zal gelijk als Ik roepen, zal Cyrus roepen naar Babel zal Israël roepen uit Babel? Is er buiten God iemand, die met kracht van uitwerking kan roepen, die ieder schepsel, ieder hart tot Zijn bevel en dienst heeft? Wie zal verkondigen hoe het zijn zal, zoals Ik het verkondig?" Ja meer: God gaat nog verder, Hij stelt het niet alleen ordelijk voor zich als hebbende de voorwetenschap er van, maar Hij stelt het in orde als hebbende het bestuur en de leiding ervan. Kan iemand anders daar aanspraak op maken? Hij heeft altijd naar de raad van Zijn wil de dingen in orde gesteld, sedert Hij een eeuwig volk gesteld heeft, het volk van Israël, dat een meer waar en meer volledig bericht van zichzelf kon geven dan enig koninkrijk van de wereld. Van de tijd af, dat Hij dit volk gesteld heeft om Zijn bijzonder volk te zijn, was Zijn voorzienigheid altijd vertrouwelijk met hen, en zei Hij hun van tevoren wat er met hen zou gebeuren - hun dienstbaarheid in Egypte, hun verrassing en hun vestiging in Kanaän. Alles was ordelijk voorgesteld, zowel in de Goddelijke voorzegging als in het Goddelijk voornemen. Zou iemand anders dit hebben kunnen doen? Zou iemand anders zich zo aan hen gelegen hebben laten liggen? Hij daagt de valse goden uit om de toekomstige dingen en die komen zullen te verkondigen. Laat hen, zo zij, kunnen, ons de naam zeggen van de man, die Babel zal verwoesten en Israël zal bevrijden. Ja meer indien zij ons niet kunnen zeggen wat de dingen zijn, die komen zullen, laat hen ons dan zeggen hetgeen komende is, hetgeen staat te komen hetgeen om zo te zeggen reeds aan de deur is, laat hen ons zeggen wat morgen geschieden zal, maar dat kunnen zij niet, vrees hen dus niet, verschrik niet voor hen. Welk kwaad kunnen ze u doen? Hoe kunnen zij uw verlossing verhinderen, als Ik u gezegd heb dat zij te bestemder tijd tot stand zal komen en Ik dit plechtig verklaard heb?" Zij, die het woord van Gods belofte hebben om op te vertrouwen, behoeven voor geen vijandelijke macht te vrezen.

Jesaja 44:9 - 20

Dikwijls tevoren had God door Zijn profeet gewezen op de dwaasheid en verbazingwekkende stompzinnigheid van afgodendienaars, maar hier weidt Hij uit over dat onderwerp, om het tentoon te stellen en prijs te geven aan bespotting. Deze rede heeft ten doel:

1. Om het volk van Israël te wapenen tegen de sterke verzoeking, waarin zij komen zouden, om afgoden te aanbidden toen zij gevangen waren in Babel, als om zich te schikken naar de gewoonte des lands, daar zij ver weg waren van de stad van hun eigen Godsdienstige bijeenkomsten, en om hen te believen, die nu hun heren en meesters waren.
2. Om hen te genezen van hun neiging tot afgoderij, die de zonde was, welke hen het meest lichtelijk heeft omringd, om hen daarvan af te keren waren zij naar Babel gezonden. Gelijk Gods roede van nut is om kracht bij te zetten aan het woord, zo is het woord van God nuttig

om de roede te verklaren, opdat van beide tezamen de stem gehoord en er aan beantwoord zal worden.

3. Om hen te voorzien van iets, dat zij aan hun Chaldeeuwse aandrijvers zouden kunnen zeggen. Als zij over hen triomfeerden, een beledigend gejuich over hen aanhieven, als zij hun vroegen: Waar is uw God? konden zij hun vragen: Wat zijn uw goden? 4. Om hun de vrees te ontnemen voor de goden van hun vijanden, en hun hoop aan te moedigen op hun eigen God, dat Hij gewis zou optreden tegen hen, die zulke ergerlijke mededingers van Hem naar de troon voorstonden. Ter overtuiging van afgodendienaars hebben wij hier:

I. Een oproep tot hen gericht, om zich te zuiveren, zo zij kunnen, van de beschuldiging van de schandelijkste dwaasheid en onzinnigheid die men zich denken kan, vers 9 - 11. Zij stelden hun vernuft te werk om gesneden beelden uit te denken, en hun handen om ze te formeren, en zij noemen ze gewenste dingen, zij zijn er buitengewoon mee ingenomen en verwachten er zeer grote dingen van. Door het bederf van de menselijke natuur zijn de dingen, die verfoeilijk voor hen moesten wezen hun gewenste dingen, hun lieflijke, genotvolle dingen. Maar diegenen zijn wel volkomen de prooi van een ziekte, aan wie hetgeen er het voedsel en de brandstof voor is, aangenaam en begeerlijk is.

1. Wij zeggen hun dat zij die dit doen enkel ijdelheid zijn, dat zij zichzelf en elkaar bedriegen, en dat zij een groot bedrog plegen jegens hen, voor wie ze deze beelden maken.

2. Wij zeggen hun dat hun gewenste dingen hun geen nut doen, zij kunnen hen noch voorzien van goed, noch beschermen tegen kwaad. De gesneden beelden zijn nergens toe nut, en nooit zullen zij iets verkrijgen door de hulde, die zij hun bewezen.

3. Wij doen een beroep op henzelf, en vragen of het geen dom en dwaas denkbeeld van hen is om iets te verwachten - iets goeds te verwachten - van goden, die zij zelf gemaakt hebben. Zij zelf zijn getuigen zijn getuigen tegen zichzelf, indien zij slechts hun geweten wilden toelaten getrouwelijk met hen te handelen, dat zij blind en onwetend zijn, als zij aldus doen, zij zien niet, noch weten zij, en laat hen het erkennen, opdat zij beschaamd worden, indien de mensen slechts trouw wilden zijn aan hun eigen overtuiging, dan zouden wij zeker zijn van hun bekering, inzonderheid van de bekering van afgodendienaars, want wie heeft een god geformeerd? Wie anders dan een waanzinnige, of iemand, die buiten zijn zinnen is, zou er aan denken om een god te maken?

4. Wij roepen hen op om hun eigen zaak te bepleiten, met enigerlei zekerheid of vertrouwen. Indien iemand de onbeschaamdheid heeft van te zeggen, dat hij een god geformeerd heeft, als al zijn medegenoten samenkomen, om te verklaren wat ieder van hun gedaan en bijgedragen heeft voor het maken van deze god, dan zullen zij beschaamd wezen over het zelfbedrog, dat zij gepleegd hebben, en in stilte lachen om hen, die zij bedrogen hebben, want de werkmeesters, die hun god geformeerd hebben, zijn uit de mensen, zwak en krachteloos, en daarom kunnen zij bij geen mogelijkheid een wezen maken, dat almachtig is, noch kunnen zij zonder te blozen zeggen, dat zij er toe in staat zijn. Laat hen allen tezamen vergaderd worden, zoals Demetrius en zij, die van dit handwerk waren, om hun kwijnende zaak op te houden, laat hen opstaan om hun zaak te bepleiten, en haar zo goed zij kunnen voorstellen, terwijl zij dicht aaneengesloten zijn om elkaar te steunen, maar als het er toe komt deinzen zij terug voor die taak daar zij zich bewust zijn van de zwakheid en slechtheid van hun zaak, en zij zullen beschaamd worden niet alleen als zij er alleen voor optreden, maar ook als zij gezamenlijk komen en hopen elkaar te kunnen steunen in het verdedigen ervan. Afgoderij en

goddeloosheid zijn dingen, om welke te verdedigen de mensen volkomen terecht mogen beven en blozen.

II. Een nauwkeurig verhaal om te beschrijven hoe het maken van een god toegaat in zijn werk, en er is niets meer nodig om het dwaze er voor aan te tonen, dan er een beschrijving van te geven en er de geschiedenis van te vertellen. De personen, die er voor gebruikt worden zijn handwerkslieden, en wel de geringste van hen, dezelfde, die gij gebruiken zoudt om uw keukengereedschap, of de gereedschappen van uw landbouwbedrijf te vervaardigen, om een kar of een ploeg te maken. Gij moet een smid, een ijzersmid hebben, die met de tang in de kolen werkt, en het is zwaar werk, want hij werkt met zijn sterken arm, totdat hij hongerig is en krachteloos wordt, zo ijverig en zo gehaast zijn zij, die hem aan het werk zetten, om het zo spoedig mogelijk gedaan te krijgen. Hij kan zich de tijd niet gunnen om te eten of te drinken, want hij drinkt geen water, en daarom is hij amechtig, vers 12. Misschien was het een bijgelovig gebruik onder hen, dat de werkman niet moest eten of drinken terwijl hij bezig was met het maken van een god. De platen, waarmee de smid het beeld meest overtrekken, of welk ander ijzerwerk er aan gedaan meest worden, vervaardigde hij met hamers, en wel zeer nauwkeurig naar het model, dat hem verstrekt was. Dan komt de timmerman, en hij besteedt evenveel zorg en moeite aan het houtwerk, vers 13, hij brengt zijn kist met gereedschappen mede, want hij heeft ze alle nodig, hij legt zijn liniaal op het stok hout, tekent het af met de draad, als het gezaagd of afgesneden moet worden, hij past het of polijst het met schaven, eerst met de grotere en dan de kleinere, hij tekent af met de passer wat er de grootte en de vorm van moet zijn, en dan is het juist zoals hij het hebben wil.

2. De gestalte, die er aan gegeven wordt, is die van een man, van een arm, zwak, stervend schepsel, maar het is de edelste vorm en gedaante, die hij kent, en daar het zijn eigen gestalte is, heeft hij er een bijzondere voorliefde voor, en wil hij er gaarne alle eer aan doen bewijzen. Hij maakt het naar de schoonheid van een mens in sierlijke evenredigheid, met de ledematen en gelaatstreken, die de schoonheid van de mens uitmaken, maar die ten enenmale ongeschikt zijn om de schoonheid des Heeren voor te stellen. God heeft de mens een grote eer aangedaan, toen Hij hem ten opzichte van de krachten en vermogens van zijn ziel naar het beeld Gods gemaakt heeft, maar de mens doet God grote oneer aan als hij Hem ten opzichte van lichaamsdelen naar het beeld eens mensen maakten het is volstrekt geen vergoeding voor de belediging, als hij de mooiste van de mensen tot model neemt, waarnaar hij zijn god maakt, en er al de schoonheid aan geeft van de mens, die hij slechts bedenken kan, want al de schoonheid van de mens, die men voorwendt te geven aan Hem, die een oneindige Geest is, is een mismaaktheid en een verkleining van Hem. En als dan het fraaie stuk werk voleindigd is, dan moet het in het huis blijven, in de tempel, die er voor bereid is, of misschien in het woonhuis, als het een van de *lares of penales*, een van de huisgoden is.

3. De materialen, waarvan het gemaakt is, zijn voorzeker wel een armzalig iets om er een god van te maken, het is de tronk van een boom.

A. De boom zelf werd uit het woud gehaald, waar hij groeide onder andere bomen, geen meerdere kracht of waarde had dan de andere. Het was misschien een cederboom of een cypresenboom, of een eik, vers 14, misschien heeft hij er enigen tijd tevoren het oog op gehad om hem daarvoor te gebruiken en hem voor zich versterkt, de ene of andere kunst aangewend om hem sterker en deugdelijker te maken dan de andere bomen. Of zoals sommigen het lezen, die zich gesterkt of opgeheven heeft onder de bomen van het woud, de hoogsten en krachtigsten, die hij zich uitkiezen kan. Of, misschien bevalt het hem beter om een olmbaum te nemen, die sneller groeit, en die hij zelf geplant heeft om hem hiervoor te gebruiken, en die gevoed werd door regen van de hemel. Zie zijn zelfbedrog als hij datgene

tot zijn toevlucht stelt, wat hijzelf geplant heeft, en waar hij niet alleen zelf de vorm aan gegeven heeft, maar waarvoor hij zelf de materialen bereid heeft, en welk een belediging hij de God des hemels aandoet, door datgene als Zijn mededinger te stellen hetgeen gevoed werd door Zijn regen, die regen, die valt op de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen.

B. De takken van die boom waren nergens goed voor dan voor brandstof, en tot dat doel werden zij aangewend, evenals de spaanders die er onder de bewerking van afvielen. Zij zijn om te verbranden, vers 15, 16. En om aan te tonen dat er in die boom geen kracht als aangeboren of ingeschapen is tot zijn eigen bescherming is hij even vatbaar om verbrand te worden als iedere andere boom, en om aan te tonen dat hij, die hem uitkoos, er van tevoren geen meerdere waarde aan toekende dan aan andere bomen, aarzelt hij niet om er een deel van in het vuur te werpen als doodgewoon afval, geen vragen doende om des gewetens wil.

a. Hij maakt er gebruik van voor het vuur op zijn haard. hij neemt er een deel van om er zich bij te warmen, vers 15, en bevindt er het aangename van, en het is zo verre van hem om er spijt of leedwezen over te gevoelen in zijn hart, dat hij zegt: Hei, ik ben warm geworden, ik heb het vuur gezien, en voorzeker dat deel van de boom, dat hem tot brandstof diende, het gebruik waartoe God en de natuur het bestemd hadden, bewijst hem veel grotere vriendelijkheid en verschaft hem grotere voldoening, dan dat waarvan hij een god maakt.

b. Het doet hem dienst voor zijn keukenvuur, hij eet vlees, dat er op gekookt of gebraden is, hij braadt een gebrad er op en is er van overtuigd, dat hij niets verkeers gedaan heeft met het tot dit doel aan te wenden. Ja meer, c. Het dient hem om er de oven heet mee te maken, waarvoor wij de brandstof gebruiken die de minste waarde heeft, hij steekt het aan en bakt er zijn brood mede, en niemand beschuldigt hem van daarmee iets verkeers te doen.

c. Maar met dat al, het voornaamste deel van de boom zal toch dienen om er een god van te maken, zoals hun door een hunner eigen dichters verweten wordt, Hor, Sat.I.8. "In dagen van ouds stond ergens een godheid als een waardeloos blok hout, de schrijnwerker was in twijfel of hij er een stoel of een Prinsus van maken zou, totdat hij eindelijk om wijze redenen besloot om er een god van te maken." En een ander van hen dreigt de afgod, aan wie hij de bewaring van zijn bossen had opgedragen, indien hij ze niet bewaarde, om brandstof te zijn voor zijn vuur, hem zelf tot dit doe te zullen aanwenden. "Drijf de plunderaars weg, en bewaar het hout voor de haard van uw meester, of anders zult gij zelf in brandstof worden veranderd." Martialis. Als de verdwaasde afgodendienaar aldus een gedeelte van de boom tot de geringste doeleinden heeft aangewend en het overige tijd had om te drogen, maakt hij in zijn verbeelding dat tot een god, en buigt er zich voor neer. Hij maakt het tot een gesneden beeld, en knielt er voor neer, vers 15, dat is: vers 17, het overige daarvan maakt hij tot een god, tot zijn gesneden beeld, naar zijn smaak en bedoeling, hij knielt er voor neer, en buigt zich en bidt het aan, bewijst er Goddelijke eer aan, buigt er zich voor neer in de nederigste eerbiedigste houding, als een dienstknecht, als een smekeling, hij richt er zijn gebed toe, als hebbende vertrouwen er in en grote verwachtingen ervan, hij zegt: Red mij, want gij zijt mijn God! "Daar, waar hij zijn eer en trouw en hulde bewijst, verwacht hij met recht redding en bescherming. Welk een vreemde, verbazingwekkende verdwaasdheid is het om hulp te verwachten van goden, die zichzelf niet kunnen helpen! Maar het is dit bidden tot hen, dat hen tot goden maakt, niet wat de smid of de timmerman er aan gedaan heeft. Hetgeen, waarin wij ons vertrouwen stellen, daar maken wij een god van. "Hij, die het gouden of marmeren beeld aanbidt, maakt er een god van, niet hij, die het slechts verzonnen en geformeerd heeft."

III. Hier wordt over geheel die zaak het oordeel uitgesproken, vers 18 - 20. Het is, om kort te gaan, de uitwerking en het bewijs van de grootste domheid en dwarsheid, waaraan men redelijke wezens kan denken schuldig te zich, en toont dat de mens erger is geworden dan de beesten die vergaan, want deze handelen naar de ingeving van de zinnen, maar de mens

handelt niet naar de voorschriften van de rede, vers 18, ze weten niet en verstaan niet, mensen, die in andere dingen handelen met gezond verstand, handelen hierin met de grootste ongerijmdheid. Hoewel zij enige kennis en verstand hebben, zijn zij toch vreemdelingen voor, ja weerspanning aan de grote wet van het nadenken, vers 19. Niemand brengt het in zijn hart, niemand heeft zoveel verstand, om dit bij zichzelf te beredeneren, dat hij toch, naar men zou denken, gemakkelijk zou kunnen al was er niemand om het met hem te bespreken of te beredeneren, hij zou toch bij zichzelf kunnen zeggen: Een gedeelte van die boom heb ik in het vuur verbrand, om te kunnen bakken en braden, en zal ik dan nu het overige daarvan tot een gruwel maken, tot een afgod?" (want dat is een gruwel voor God en alle goede en verstandige mensen). "Zal ik ondankbaar en vermetel durven doen hetgeen God haat? Zal ik zo'n dwaas zijn, om mij neer te buigen voor een boomstam, een gevoelloos, levenloos, hulpeloos ding? Zal ik mij zo verlagen en verkleinen, dat ik gelijk word aan hetgeen, waar ik mij voor neerbuig? Een groeiende boom kan een schoon, statig ding zijn, maar de bonk van een boom heeft zijn heerlijkheid verloren, en hij, die er eer en heerlijkheid aan geeft, heeft zijn eigen eer en heerlijkheid verloren.

Het treurige karakter, dat over het geheel aan deze afgodendienaars wordt toegeschreven, vers 20, is:

1. Dat zij zichzelf misleiden en bedriegen, zij voeden ziek met as, zij voeden zich met de hoop op voordeel door hun afgoden te aanbidden, meer zo zullen even teleurgesteld zijn als iemand, die verwacht gevoed te worden door as te eten. As te eten is een bewijs van een bedorven eetlust en van een ziekte van het lichaam, het is een bewijs dat de ziel als overmeesterd is door een zeer slechte gewoonte, als de mensen in hun aanbidding niet verder gaan, dan het gezicht van hun ogen hen brengen wil. Zij zijn ellendig begoocheld, en het is hun eigen schuld, hun eigen bedrogen hart, meer dan de bedrieglijke tong van anderen, heeft hen ter zijde afgeleid van het geloof en de aanbidding van de levende God tot stomme afgoderij. Ze worden door hun eigen begeerlijkheden ter zijde afgeleid en verlost. De afval van de zondaren van God is geheel en uitsluitend aan henzelf te wijten, aan het boze hart des ongeloofs, dat zij met zich omdragen. Een oproerig en weerstrevend hart is een bedrogen hart.

2. Dat zij moedwillig volharden in hun zelfbedrog, en niet willen, dat hun de ogen geopend worden. Niemand van hen kan er toe bewogen worden, om in zoverre zichzelf te wantrouwen, dat hij zegt: is er niet een leugen in mijn rechterhand? en er alzo aan denkt om zijn ziel te redden. Afgodendienaars hebben een leugen in hun rechterhand, want een afgod is een leugen, is niet wat hij voorgeeft te zijn, doet niet wat hij belooft te zullen doen, en hij is een leugenleraar, Hábakuk 2:18. Het is van het hoogste belang voor hen, die gerust voortgaan op een boze weg, om zich ernstig af te vragen, of er niet een leugen in hun rechterhand is. Is niet datgene een leugen, hetwelk we met zoveel genot en behagen vasthouden alsof het ons voornaamste goed was? Is ons hart gezet op de rijkdom van de wereld en de genietingen van de zinnen? Dan zal het gewis blaken een leugen in onze rechterhand te zijn. En is niet datgene een leugen, waaraan wij vasthouden als de grond, waarop wij onze hoop op de hemel bouwen? Als wij vertrouwen op onze uitwendige belijdenis en Godsdienstige verrichtingen, alsof wij daardoor behouden zouden worden, dan bedriegen wij onszelf met een leugen in onze rechterhand, en een huis, dat op het zand gebouwd is. Wantrouwen van onszelf is de eerste stap naar verlossing van onszelf. Wij kunnen niet getrouw zijn jegens onszelf, zo wij onszelf niet wantrouwen. Hij, die zijn ziel wil redden, moet beginnen met aan zijn eigen consciëntie de vraag voor te houden: Is er niet een leugen in mijn rechterhand? Zij, die overgegeven zijn om een leugen te geloven zijn onder de macht van een kracht van de dwaling en het is moeilijk hen ervan te bevrijden 2 Thessalonicenzen 2:11.

Jesaja 44:21 - 28

In deze verzen hebben wij:

I. De plicht, waartoe Jakob en Israël, die nu in gevangenschap zijn, geroepen worden om hen bevoegd en bereid te maken voor de verlossing, die hun bereid is. Onze eerste zorg moet wezen om goeds te verkrijgen uit onze beproeving en dan kunnen wij hopen dat zij van ons weggenomen zal worden. Die plicht wordt uitgedrukt in twee woorden: "Gedenk en keer weer," zoals in de raad aan Eféze, Openbaring 2:45.

1. "Gedenk o Jakob, aan hetgeen u gezegd is van de dwaasheid van de afgoderij en laat de overtuiging, waaronder gij nu zijt, u altijd levendig voor de geest wezen, als gij in verzoeking zijt om deze zonde te begaan. Gedenk, dat gij Mijn knecht zijt, en dus geen andere meesters moet dienen."

2. Keer tot Mij weer, vers 22, het is de grote plicht en het belang van hen, die van God zijn afgeweken, om zich te haasten om tot Hem weer te keren, en dat is het, waartoe Hij hen roept, als zij in beproeving zijn en als Hij tot hen wederkeert in een weg van genade.

II. De gunsten, waarvan aan Jakob en Israël, die nu in gevangenschap zijn, de verzekering wordt gegeven, en wat hier aan hen beloofd wordt op hun gedenken en weerkeren tot God, worden in geestelijke zin beloofd aan allen, die op gelijke wijze tot God terugkeren. Het is een zeer troostrijk woord, want er ligt meer in opgesloten dan is uitgedrukt, vers 21. "Israël, gij zult van Mij niet vergeten worden, hoewel dit voor het ogenblik zo schijnt te zijn." Als wij beginnen God te gedenken, dan zal Hij beginnen ons te gedenken, ja Hij is het, die het eerst onzer gedenkt. Merk hier nu op:

1. De gronden, waarop Gods gunstige voornemens jegens Zijn volk gebouwd waren, en waarop zij hun verwachtingen van Hem kunnen bouwen Hij zal hen uit de gevangenschap verlossen, want:

A. Ze zijn Zijn knechten en daarom heeft Hij een rechtmatige twist met hen, die hen gevangen houden: laat Mijn volk trekken, dat zij Mij dienen. De knechten van de Koning van de koningen zijn onder zeer bijzondere bescherming.

b. Hij heeft hen geformeerd tot een volk, hen geformeerd van de moederschoot af, vers 24. Van het eerste begin van hun uitbreiden en toenemen tot een natie, waren zij onder Zijn bijzondere zorg en leiding, meer dan enig ander volk, Hij heeft hun nationale constitutie beraamd en gevormd, en Zijn verbond met hen was de handvest, die hen tot een volk maakte, zij zijn de Zijnen, en Hij zal hen verlossen.

c. Hij heeft hen voorheen verlost, hen menigmaal uit grote benauwdheid gered, en Hij is nog dezelfde, staat in dezelfde betrekking tot hen, heeft dezelfde zorg over hen. Keer weer tot Mij, want Ik heb u verlost, vers 22. Tot wie anders zult gij gaan dan tot Mij?" Hen verlost hebbende, zowel als geformeerd, heeft Hij nog een verder recht op hen verkregen, heeft Hij eigendomsrecht op hen, hetgeen een goede reden is, waarom zij in gehoorzame plichtsbetrachting tot Hem moeten wederkeren en waarom Hij in genade zal terugkeren tot hen de Heere heeft Jakob verlost. Hij staat op het punt om dit te doen, vers 23. Hij heeft besloten het te doen, want Hij is de Heere, hun Verlosser, vers 24. Het werk van de verlossing, dat God door Zijn Zoon voor ons gewrocht heeft, moedigt ons aan om te hopen op alle beloofde zegeningen van Hem. Hij, die ons tot zo'n grote prijs verlost heeft, zal wat Hij tot zo'n dure prijs verkregen heeft, niet verliezen.

d. Hij heeft zich heerlijk gemaakt in hen, vers 23, en daarom zal Hij dit nog doen, Johannes 12:28. Het is een oorzaak van vertroosting voor ons om te zien, dat Gods heerlijkheid betrokken is in de verlossing van de kerk want daarom zal Hij gewis Jakob verlossen, omdat

Hij zich aldus verheerlijkt. En dit verzekert ons dat Hij de verlossing van Zijn heiligen zal voltooien door Zijn Zoon, Jezus Christus, omdat er een dag gesteld is, wanneer Hij verheerlijkt en bewonderd zal worden in hen allen.

e. Hij heeft hun zonden vergeven, die de oorzaak waren van hun rampen, en de enige hinderpaal voor hun verlossing, vers, 22. Daarom zal Hij het juk van de gevangenschap van hun hals verbreken, omdat Hij hun overtredingen heeft uitgedelgd als een nevel. Onze overtredingen en onze zonden zijn als een wolk, een zware wolk, zij stellen zich tussen de hemel en de aarde, en doen voor een tijd de gemeenschap ophouden tussen de bovenwereld en de benedenwereld - de zonde maakt scheiding tussen ons en God, Hoofdstuk 50:1. Zij dreigen een storm, een overstroming van toorn, zoals dikke wolken dat doen, die God op de zondaren zal regenen, Psalm 11:6. Als God de zonde vergeeft, dan delgt Hij die wolk uit, deze zware wolk, zodat de gemeenschap met de hemel weer open is. God ziet in gunst neer op de ziel, de ziel ziet met welbehagen op tot Hem. Door de invloed van de Zon der gerechtigheid is de wolk verdreven. Het is alleen door Christus, dat de zonde vergeven wordt. Als de zonde vergeven is, dan is zij als een uiteengedreven wolk, zij wordt niet meer gezien, zij is geheel verdwenen, "de ongerechtigheid van Jakob zal gezocht, maar niet bevonden worden", Jeremia. 50:20, en de vertroosting, die in de ziel vloeien als de zonde vergeven is, zijn als heldere zonneshijn na volken en regen.

2. De algemene blijdschap, die de verlossing van Gods volk teweeg zal brengen, vers 23. Zingt met vreugde, gij hemelen. Dit geeft te kennen:

a. Dat de gehele schepping reden zal hebben om zich te verblijden in de verlossing van Gods volk, daaraan is het te danken dat zij in wezen blijft, dat zij verlost is van de vloek, die de zonde van de mensen over de aardbodem gebracht heeft, en dat zij wederom in een toestand is gebracht, waarin zij beantwoorden kan aan het doel van haar bestaan, en verzekerd is dat zij, hoewel zij thans zucht, bezwaard zijnde, ten slotte verlost zal worden van de last van het bederf. De grootste inrichting van de wereld is het koninkrijk Gods erin, Psalm 96:11, 13, 98:7, 9.

b. Dat de engelen er zich in zullen verblijden, en de inwoners van de bovenwereld. De hemelen zullen zingen omdat de Heere het gedaan heeft, en er is blijdschap in de hemel als God en de mens verzoend zijn, Lukas 15:7, en als Babylon is gevallen, Openbaring 18:20.

c. Dat zij, die op de grootste afstand gelegen zich, namelijk de bewoners van de heidenwereld zich zullen verenigen met deze lofzeggingen daar zij delen in deze blijdschap. De lagere delen van de aarde, de wouden en het geboomte ervan, zullen hun tribuut van dankzegging brengen voor de verlossing van Israël.

3. De aanmoediging, die wij hebben om te hopen dat, hoewel er grote moeilijkheden, die onoverkomelijk geacht werden, liggen op de weg voor de verlossing van de kerk, die alle toch gemakkelijk overwonnen zullen worden, als de tijd er voor gekomen is, want also spreekt Israëls Verlosser: Ik ben de Heere, die alles doet, die alles gedaan heeft, en nog steeds blijft doen, want de voorzienigheid is een voortdurende schepping alle bestaan, alle macht en leven, alle beweging en volkomenheid zijn van God. Hij breidt de hemel uit boven, Hij heeft geen helper en heeft er ook geen nodig Hij spant ook de aarde uit, Hij doet het door Hemzelf, door Zijn macht en kracht. De mens was niet bij Hem, toen Hij het deed, Job 38:4, noch heeft enig schepsel daarbij met raad of daad bijgestaan, alleen Zijn eigen eeuwige wijsheid en zijn Woord was Hem als een troetelkind, Spreuken 8:30. Dat Hij de hemelen heeft uitgebreid toont het grenzenloze van Zijn macht, de sterkste man zal, als hij iets wil uitbreiden de één of andere moeten hebben om hem te helpen, maar God heeft de onmetelijke hemelen uitgebreid en houdt ze nog uitgebreid door Zijn eigen kracht. Zo laat Israël dan niet ontmoedigd zijn, niets is te moeilijk voor Hem, die de wereld gemaakt heeft, Psalm 124:8. En alles gemaakt

hebbende, kan Hij van alles het gebruik maken dat Hem behaagt, en heeft Hij het in Zijn macht om er zijn eigen doeleinden mee te dienen.

4. De beschaming, die dit brengen zal over de orakelen van Babel, door de weerlegging die dit voor hen zijn zal, vers 25. Door Zijn volk uit Babel te verlossen, zal God de tekenen van de leugendichters vernietigen en van al de leugenprofeten, die zeiden dat de Babylonische monarchie nog vele eeuwen zou bestaan blijven, en voorgaven dat zij hun voorzegging grondde op zekere tekenen, die naar de regelen van hun kunst haar voorspoed voorspelden. Hoe dol van ergernis zullen deze bezweerders worden, als zij zien dat hun kunst, hun bekwaamheid, hen in de steek laat, en dat het tegenovergestelde gebeurt van hetgeen zij zozeer begeerden en waarvan zij zich zo zeker waanden. En het zal niet alleen hun voorgewende profeten teleurstellen, maar ook hun zo vermaarde staatslieden, Hij doet de wijzen achterwaarts keren, bevindende dat zij hun plannen niet kunnen uitvoeren, zijn zij genoodzaakt ze op te geven, en zo maakt Hij de rechters tot dwazen, en verdwaast Hij hun wetenschap. Zij, die bekend worden gemaakt met Christus, zien dat al de wetenschap, die zij tevoren hadden, dwaasheid was in vergelijking met de kennis van Hem. En zij, die tegenstanders van Hem zijn zullen bevinden dat al hun zaad, evenals die van Achitofel tot zotheid wordt gemaakt, en dat zij zelf in hun arglistigheid worden gevat, 1 Korinthe 3:19.

5. De bevestiging, die dit zou geven aan de orakelen Gods, die de Joden hadden gewantrouwd en hun vijanden hadden veracht. God bevestigt het woord van Zijn knecht, vers 26, Hij bevestigt het door het te bestemder tijd te volbrengen. en Hij volbrengt de raad van Zijn boden, die Hij menigmaal tot Zijn volk had gezonden, om hun te zeggen welke grote zegeningen Hij voor hen had weggelegd. De nauwkeurige vervulling van de profetie van de Schrift is een bevestiging van de waarheid van het gehele boek, en een onbetwistbaar bewijs van zijn Goddelijken oorsprong en gezag.

6. De bijzondere gunsten, die God bestemd had voor Zijn volk, dat nu in gevangenschap is, vers 26 - 28. Dezen waren lang voordat zij in gevangenschap gingen reeds voorzien, opdat zij wel reden zouden zien om een tuchtiging te verwachten, maar geen reden zouden zien om een finale verwoesting te vrezen.

a. Er wordt hier verondersteld dat Jeruzalem en de steden van Juda voor een tijd in puin zullen liggen, ontvolkt en onbewoond zullen zijn, maar er wordt beloofd dat zij herbouwd en wederom bevolkt zullen worden. Toen Jesaja leefde, waren Jeruzalem en de steden van Juda vol van inwoners, maar zij zullen ontledigd worden, verbrand en verwoest, het was toen moeilijk om dit van zo sterke en volkrijke steden te geloven. Maar de gerechtigheid Gods zal dit doen, en als het gedaan is, dan zal het moeilijk zijn om te geloven dat zij ooit weer hersteld zullen worden, en toch zal de ijver van de Heere der heirscharen ook dat doen. God had tot Jeruzalem gezegd, gij zult bewoond worden, want zo lang de wereld staat, zal God er een kerk in hebben, en daarom zal Hij diegenen verwekken, die tot Jeruzalem zullen zeggen: "Gij zult gebouwd worden, want indien het niet gebouwd wordt, dan kan het niet bewoond worden", Psalm 69:36, 37. Als Gods tijd is gekomen voor het opbouwen van Zijn kerk, laat het dan gerust aan Hem over om huizen te vinden voor Zijn volk, want zij zullen niet open en bloot liggen, en volk voor Zijn huizen, want deze zullen niet leeg staan. Ook de steden van Juda zullen herbouwd worden. Het Assyrische leger onder Sanherib heeft ze slechts ingenomen, en nadat dit leger verslagen was, zijn zij weer onbeschadigd in het bezit van de rechtmatige eigenaars gekomen, maar het Chaldeeuwse leger heeft ze afgebroken, en door de inwoners weg te voeren, lieten zij ze geheel en al in verval komen, want indien de mindere oordelen de mensen niet tot verootmoediging en verbetering van hun leven brengen, dan zal God grotere zenden, toch zullen deze verwoestingen niet eeuwigdurend zijn, God zal de verwoeste

plaatsen oprichten, want Hij zal niet eeuwiglijk twisten. Als de stad van de vreemden verwoest is, zal zij niet herbouwd worden, Hoofdstuk 25:2, maar de stad van Gods eigen kinderen zal meer voor een wijle ophouden een stad te zijn.

b. Hier wordt verondersteld dat ook de tempel verwoest zal worden en voor een tijd tot aan de fundamenteën toe in puin zal liggen, maar er is beloofd dat het fundament ervan wederom gelegd zal worden, en dat hij zonder twijfel weer opgebouwd zal worden. Gelijk voor de vrome Joden de verwoesting van het heiligdom het treurigste deel was van de verwoesting, zo zullen de wederoprichting en wederherstelling ervan het meest vreugdevolle deel zijn van de verlossing. Welke blijdschap kunnen zij smaken in de herbouwing van Jeruzalem indien de tempel aldaar niet ook herbouwd wordt, want deze is het, die Jeruzalem tot een heilige stad maakt en er de wezenlijke schoonheid van is. Dit was dus het voornaamste, dat de Joden aan het hart lag en dat zij bij hun terugkeer op het oog hadden. Daarom was het, dat zij naar Jeruzalem wilden wederkeren, namelijk "om er het huis des Heeren, van de God van Israëls, te bouwen," Ezra 1:3.

c. Er wordt hier verondersteld dat er zeer grote moeilijkheden zullen liggen op de weg van hun verlossing, die voor hen onmogelijk te overkomen zouden zijn, maar er is beloofd dat zij door Goddelijke macht allen uit de weg geruimd zullen worden, vers 27. God zegt tot de diepte: Verdroeg. Dat deed Hij toen Hij Israël heeft uitgeleid uit Egypte, en dat zat Hij weer doen als Hij hen uitvoert uit Babel, zo dit nodig mocht wezen. Wie zijt gij, o grote berg, ? Staat gij in de weg? "Voor het aangezicht van Zerubbabel, de aanvoerder van de terugkerende gevangenen, zult gij worden als een vlak veld," Zacharia 4:7. Evenzo: Wie zijt gij, o grote diepte, houdt gij hun voortgang tegen en denkt gij hun de weg te versperren? Gij zult verdrogen en uw rivieren, die u water toevoeren, zullen verdrogen. Toen Cyrus Babel innam door de Eufraat droog te maken, daar hij de stroom in vele kanalen had afgeleid, waardoor de eigenlijke bedding van de rivier tot een weg werd gemaakt voor zijn leger, is dit vervuld geworden. Welke hinderpalen er ook in de weg zijn voor Israëls verlossing, God kan ze door een woord te spreken, wegnemen.

d. Er wordt hier verondersteld dat geen van de Joden in staat zou zijn, om door kracht of geweld zichzelf uit Babel te verlossen, zich een weg zou kunnen banen om er uit weg te komen, maar er is beloofd dat God een vreemdeling uit een ver land zou verwekken, die de weg voor hen zal openen, en nu noemt Hij eindelijk de man, en dat wel vele jaren voordat hij was geboren, of voordat iemand aan hem dacht, vers 28. Die van Cores zegt: Hij is Mijn herder. Israël is Zijn volk, zij zijn de schapen van Zijn weide, deze schapen zijn nu in het midden van de wolven, in de handen van de dief en moordenaar. Nu zal Cyrus zijn herder wezen, om deze schapen te bevrijden en zorg te dragen dat zij tot hun eigen grazige weiden terugkeren. "Hierin zal hij al Mijn welgevalen volbrengen wat door Mij besloten en bepaald is, zal hij tot stand brengen, en hij zal Mij grotelijks behagen." De meest wisselvallige dingen zijn ontwijfelbaar zeker voor de Goddelijke voorwetenschap. Hij wist wie de persoon was, en hoe zijn naam was, die de bevrijder zal zijn van Zijn volk, en toen het Hem behaagde, kon Hij het Zijn kerk laten weten, opdat zij, als zij hoorden dat er van zulk een naam begon gesproken te worden in de wereld, hun handen zouden opheffen met blijdschap, wetende dat hun verlossing nabij is. Het is voor de aanzienlijkste, de hoogst geplaatste mens een grote eer om gebruikt te worden door God als werktuig, om Zijn gunst te betonen aan Zijn volk. Het was meer tot lof van Cyrus om Gods herder te zijn dan om koning van Perzië te wezen. God maakt het gebruik dat Hem behaagt van mensen, van machtige mensen van hen, die met de grootste wijsheid handelen, en als zij denken dat zij doen wat hun behaagt, kan Hij hen overheersen, en hen laten doen wat Hem behaagt. Ja meer, in dezelfde dingen, waarin zij

zichzelf dienen, en niet verder zien dan dat, dient God door hen Zijn eigen doeleinden, en laat Hij hen al Zijn welbehagen doen. Rijke vorsten zullen doen wat arme profeten hebben voorzegd.

HOOFDSTUK 45

1 Alzo zegt de Heere tot Zijn gezalfde, tot Cores, wiens rechterhand Ik vat, om de volken voor zijn aangezicht neer te werpen; en Ik zal de lendenen der koningen ontbinden, om voor zijn aangezicht de deuren te openen, en de poorten zullen niet gesloten worden: 2 Ik zal voor uw aangezicht gaan, en Ik zal de kromme wegen recht maken; de koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan. 3 En Ik zal u geven de schatten, die in de duisternissen zijn, en de verborgene rijkdommen; opdat gij moogt weten, dat Ik de Heere ben, Die u bij uw naam roept, de God van Israël; 4 Om Jakobs, Mijns knechts wil, en Israëls, Mijns uitverkorenen; ja, Ik riep u bij uw naam, Ik noemde u toe, hoewel gij Mij niet kendet. 5 Ik ben de HEERE, en niemand meer, buiten Mij is er geen God; Ik zal u gorden, hoewel gij Mij niet kent. 6 Opdat men wete, van de opgang der zon en van de ondergang, dat er buiten Mij niets is, Ik ben de HEERE, en niemand meer. 7 Ik formeer het licht, en schep de duisternis; Ik maak de vrede en schep het kwaad, Ik, de HEERE, doe al deze dingen. 8 Drupt, gij hemelen! van boven af, en dat de wolken vloeien van gerechtigheid; en de aarde opene zich, en dat allerlei heil uitwasse, en gerechtigheid tezamen uitspruiten; Ik, de HEERE, heb ze geschapen. 9 Wee dien, die met zijn Formeerder twist, gelijk een potscherf met aarden potscherven! Zal ook het leem tot zijn formeerder zeggen: Wat maakt gij? of zal uw werk zeggen: Hij heeft geen handen? 10 Wee dien, die tot de vader zegt: Wat genereert gij? en tot de vrouw: Wat baart gij? 11 Alzo zegt de HEERE, de Heilige Israëls, en deszelfs Formeerder: Zij hebben Mij van toekomstige dingen gevraagd; van Mijn kinderen, zoudt gij Mij van het werk Mijner handen bevel geven? 12 Ik heb de aarde gemaakt, en Ik heb de mens daarop geschapen; Ik ben het! Mijn handen hebben de hemelen uitgebreid, en Ik heb al hun heir bevel gegeven. 13 Ik heb hem verwekt in gerechtigheid, en al zijn wegen zal Ik recht maken; hij zal Mijn stad bouwen, en hij zal Mijn gevangenen loslaten, niet voor prijs, noch voor geschenk, zegt de Heere der heirscharen. 14 Alzo zegt de HEERE: De arbeid der Egyptenaren en de koophandel der Moren en der Sabeers, der mannen van grote lengte, zullen tot u overkomen, en zij zullen de uwe zijn, zij zullen u navolgen, in boeien zullen zij overkomen; en zij zullen zich voor u buigen, zij zullen u smeken, zeggende: Gewisselijk, God is in u, en er is anders geen God meer. 15 Voorwaar, Gij zijt een God, Die Zich verborgen houdt, de God Israëls, de Heiland. 16 Zij zullen beschaamd en ook tot schande worden, zij allen; tezamen zullen zij met schande heengaan, die de afgoden maken. 17 Maar Israël wordt verlost door de HEERE, met een eeuwige verlossing; gijlieden zult niet beschaamd noch tot schande worden, tot in alle eeuwigheden. 18 Want alzo zegt de HEERE, Die de hemelen geschapen heeft, Die God, Die de aarde geformeerd, en Die ze gemaakt heeft; Hij heeft ze bevestigd, Hij heeft ze niet geschapen, dat zij ledig zijn zou, maar heeft ze geformeerd, opdat men daarin wonen zou: Ik ben de HEERE, en niemand meer. 19 Ik heb niet in het verborgene gesproken, in een donkere plaats der aarde; Ik heb tot het zaad van Jakob niet gezegd: Zoekt Mij te vergeefs; Ik ben de HEERE, Die gerechtigheid spreekt, Die rechtmatige dingen verkondigt. 20 Verzamelt u, en komt, treedt hier toe samen, gijlieden, die van de heidenen ontkomen zijt! Zij weten niets, die hun houten gesneden beelden dragen, en een god aanbidden, die niet verlossen kan. 21 Verkondigt en treedt hier toe, ja, beraadslaagt samen: wie heeft dat laten horen vanouds her? Wie heeft dat van toen af verkondigd? Ben Ik het niet, de HEERE? en er is geen God meer behalve Mij, een rechtvaardig God, en een Heiland, niemand is er dan Ik. 22 Wendt U naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer. 23 Ik heb gezworen bij Mijzelf, er is een woord der gerechtigheid uit Mijn mond gegaan, en het zal niet wederkeren: dat Mij alle knie zal gebogen worden, alle tong Mij zal zweren. 24 Men zal van Mij zeggen: Gewisselijk, in de Heere zijn gerechtigheden en sterkte; tot Hem zal men komen; maar zij zullen beschaamd worden allen, die tegen Hem ontstoken zijn. 25 Maar in de Heere zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen, het ganse zaad van Israël. In het vorige hoofdstuk was Cyrus aangewezen om Gods herder te zijn, in dit hoofdstuk wordt meer van hem gezegd en ook meer tot hem, niet alleen omdat hij bestemd was om het werktuig te zijn tot vrijmaking van de doden uit hun gevangenschap, maar omdat hij daarin een type zou zijn van de grote Verlosser, en deze vrijmaking type moest zijn van de grote verlossing uit zonde en dood, want dat was de eigenlijke verlossing waarvan al de profeten voorzegden. Wij hebben hier:

- I. De grote dingen, welke God voor Cyrus zou doen, opdat hij in staat gesteld mocht worden om het volk Gods te bevrijden, vers 1 – 4.
- II. Het bewijs, dat God daardoor geven zou van Zijn eeuwige macht en godheid en Zijn volstrekte, onweerstaanbare soevereiniteit, vers 5 – 7.
- III. Een gebed om verhaasting van deze verlossing, vers 8.
- IV. Een verwijt aan de ongelovige Joden, die met God twistten over de lange duur van hun gevangenschap, vers 9, 10.
- V. Een aanmoediging voor de gelovige Joden, die op God vertrouwden en volhardden in het gebed, met de verzekering dat God op Zijn tijd Zijn werk zou verrichten door de hand van Cyrus, vers 11 – 15.
- VI. Een bedreiging voor de aanbidders van de afgoden, met aanzegging van hun vonnis, en beloften voor de aanbidders van de waren God, wier vertroosting verzekerd wordt met het ook op de Middelaar die ons van God gemaakt is tot rechtvaardigheid en heiligmaking, vers 16 - 25. En hier, zoals in vele delen van Jesaja's profetie, is veel van Christus en de genade des Evangelies.

Jesaja 45:1 - 4

Cyrus was een Mediër, afstammeling, naar sommigen menen, van Astyages, de koning van Medië. De ongewijde schrijvers zijn niet eenstemmig omtrent zijn afkomst. Sommigen zeggen dat hij in zijn kindsheid een verwoording was, ten vondeling gelegd en door de vrouw van een schaapherder gered. Maar allen stemmen toe dat hij een zeer werkzaam en geniaal man was, die zich spoedig zeer belangrijk maakte, voornamelijk toen Croesus de koning van Lydië, een aanval op zijn rijk deed. Dezen sloeg hij niet alleen af, maar wreekte hij door de voordelen die hij op Croesus behaald had, met zoveel kracht voort te zetten, dat hij binnen korte tijd Sardis innam en zich meester maakte van het gehele rijke koninkrijk Lydië en de vele provincies, die er bij behoorden. Dit maakte hem zeer aanzienlijk, want Croesus was spreekwoordelijk rijk, en stelde hem in staat verscheidene andere landen te overwinnen. Maar eerst ongeveer tien jaar later deed hij in vereniging met zijn oom Darius en de krachten van Perzië, de beroemde aanval op Babylon, welke hier wordt voorspeld en waarvan we de geschiedenis vinden in Deuteronomium 5, Babylon was toen buitengewoon rijk en sterk geworden, het had een omtrek van veertig mijlen, volgens sommigen nog meer, de wallen hadden een dikte van twee en dertig voet en waren honderd el hoog. Volgens sommigen waren zij zo breed dat zes wagens naast elkaar er op konden rijden, ja zelfs wordt door enkelen beweerd dat zij vijftig el dik en twee honderd el hoog waren. Naar het schijnt had Cyrus van jongs af sterke begeerte om zich van deze plaats meester te maken, en heeft hij het plan lang en zorgvuldig voorbereid eer hij tot de uitvoering overging. Nu wordt ons hier, twee honderd en tien jaren voordat deze gebeurtenis plaatsvond, verhaald:

- I. Welke grote dingen God voor hem doen zou, opdat het in zijn macht zou staan om het volk Gods te bevrijden. Daartoe zal hij zijn een machtig veroveraar, een rijk vorst, en zullen verscheidene volken van hem afhankelijk zijn en hem helpen met krijgslieden en geld. Hetgeen God hier belooft te zullen doen voor Cyrus, had Hij even gemakkelijk kunnen doen voor Zerubbábel, of een van de andere Joden, maar God acht het zelden goed om zijn eigen volk zoveel macht toe te vertrouwen, omdat dit zoveel verzoeking en valstrikken meebrengt. Doch wanneer er gelegenheid bestond om zulke macht dienstig te doen zijn voor het welzijn van zijn kerk, dan gebruikt God daarvoor gewoonlijk anderen, liever dan het in hun handen te stellen. Cyrus wordt hier Gods gezalfde genoemd, zowel omdat hij verkoren en bekwaam gemaakt was voor deze grote dienst, door de raad Gods, als omdat hij hierin een type van de Messias was. God zal hem bij de rechterhand grijpen, niet alleen om hem te sterken en te

ondersteunen, maar om zijn voornemens en bewegingen te leiden, gelijk Elisa zijn handen legde op die van de koning, toen deze zijn pijlen tegen Syrië moest afschieten, 2 Koningen 13:16.

Onder deze leiding

1. Zal hij zijn overwinningen zeer ver uitstrekken, en zal geen hinder hebben van enige tegenstand. Babylon is een te sterke plaats voor een jongen held om daarmee te beginnen, en daarom zal zijn kracht geoefend worden door verschillende andere overwinningen, alvorens hij in staat zal zijn om Babel te winnen.

a. Volkrijke koninkrijken zullen voor hem bukken, God zal de natiën voor hem neerwerpen, wanneer hij in de volle kracht van zijn loopbaan en van zijn welslagen is, zal het voor hem een spel zijn nieuwe volken uit zijn overwonnelingen te vormen, want hij heeft die volken niet overwonnen, maar God heeft ze aan hem onderworpen, de krijg is van God en dus de overwinning evenzeer.

b. Machtige volken zullen voor hem vallen. God zal de lenden van de koningen ontbinden, hetzij de gordel, die teken van hun macht en waardigheid is, hetzij die, welke hun kracht geeft. Dat is letterlijk vervuld in Belsazar toen hij door panische schrik bevangen werd bij het zien van het handschrift op de wand, "zijn heupgewrichten werden los en zijn knieën stieten tegen elkaar." Daniel 5:6.

c. Grote steden zullen zich aan hem onderwerpen zonder hem enige moeite te geven. God zal de bewoners er toe brengen om de koperen deuren voor hem te openen, niet verraderlijk, of door geweld, maar uit volle overtuiging dat er geen nut hoegenaamd in steekt om met hem te twisten en daarom zullen de poorten niet gesloten worden om hem als een vijand buiten te houden, maar geopend om hem als een vriend binnen te laten.

d. De langste en gevaarlijkste marsen zal God voor hem gemakkelijk en veilig maken. "Ik zal voor uw aangezicht gaan, om de weg te banen, om u te leiden, om de kromme wegen recht te maken, of, zoals sommigen lezen: de hoogten te verlagen en effen te maken. Zij, voor wier aangezicht God gaat, zullen de effen baan vinden.

e. Geen tegenstand kan tegen hem volgehouden worden, God, die hem zijn zending opdroeg, zal voor zich aangezicht de koperen deuren verbreken en de ijzeren grendelen in stukken slaan, waarmee die deuren gesloten waren. Dit werd letterlijk vervuld, naar Herodotus bericht dat Babylon honderd poorten had, alle van koper en met grendels van hetzelfde metaal.

2. Hij zal zijn schatkist vullen, vers 3. Ik zal u geven de schatten, die in de duisternis zijn, schatten van goud en zilver, die lang achter slot en grendel verborgen zijn geweest, en sedert jaren het licht niet gezien hebben, of die door de inwoners in de grond begraven zijn, in hun angst toen de stad zou ingenomen worden. De schatten van vele volken waren naar Babylon gebracht, en Cyrus greep die alle tezamen, de verborgen rijkdommen, hetzij ze kroondomein waren of eigendom van bijzondere personen, werden alle een roof voor Cyrus. Dus wees God hem aan om enige diensten aan Zijn kerk te bewijzen, en betaalde hem reeds vooruit rijkelijk daarvoor. Cyrus heeft openlijk Gods goedheid jegens hem beleden, en in aanmerking daarvan de gevangenen vrijgelaten. "De Heere, de God des hemels, heeft mij alle koninkrijken van de aarde gegeven, en Hij heeft mij bevolen, of mij daardoor verplicht, hem een huis te bouwen te Jeruzalem, dat in Juda is," Ezra 1:2.

II. Hier wordt ons meegedeeld wat God bedoelde toen Hij dit alles voor Cyrus deed. Wij kunnen gemakkelijk gissen wat Cyrus met al zijn ondernemingen bedoelde, maar hier wordt ons gezegd wat God op het oog had toen Hij hem zo buitengewoon voorspoedig maakte in zijn oorlogen.

1. Het doel was dat de God van Israël zou verheerlijkt worden, opdat gij moogt weten dat Ik de Heere ben, de God Israëls, want Ik heb u bij uw naam geroepen lang voor uw geboorte. Wanneer Cyrus deze profetie van Jesaja getoond werd en hij daarin zijn eigen naam vond, en zijn eigen daden daarin zo nauwkeurig beschreven zag, moest hij daardoor gebracht worden tot de erkenning dat de God Israëls JEHOVAH is, de enig levende en ware God, die Zijn Israël als Zijn eigendom blijft beschouwen, ofschoon het nu in gevangenschap is. Het is goed wanneer voorspoed en welbehagen de mensen brengt tot erkenning van God, maar al te dikwijls is het gevolg ervan dat zij Hem vergeten.

2. Het was opdat het Israël van God zou verlost worden, vers 4. Cyrus had God niet als de God van Israël gekend, want hij was opgevoed in de aanbidding van de afgoden, de ware God was voor hem een onbekende God, maar ofschoon hij God niet kende, had God hem niet slechts gekend toen hij begon te bestaan, maar Hij had hem voorgekend en hem bestemd om Zijn herder te zijn. Hij had hem bij zijn naam, Cyrus genoemd, ja hem veel groter eer bewezen: Hij had hem een andere naam gegeven die van Zijn gezalfde. En waarom deed God dit alles voor Cyrus? Niet om zijnen wil, dat moest hij goed weten. Het is nog zeer twijfelachtig of hij al dan niet een deugdzaam man was. Xenophon, toen hij de heldendaden van een uitnemenden vorst wilde beschrijven, neemt daarvoor Cyrus en vermeldt veel bijzonderheden van zijn geschiedenis, maar andere geschiedschrijvers stellen hem voor als een hooghartig, wreed en bloeddorstig man. Het was ter wille van Jakob, zijn knecht, dat God hem verkoren had.

a. In alle omwentelingen van staten en koninkrijken, in alle plotselinge val van groten en sterken en in alle verbazende verheffingen van kleinen en zwakken, bedoelt God het welzijn van Zijn kerk.

b. Het is daarom verstandig van hen, wie God rijkdom en macht gegeven heeft, om die tot eer van God te gebruiken door vriendelijk voor Zijn volk te zijn. Cyrus werd verkoren opdat Israël zou verlost worden, hij zou een koninkrijk hebben alleen om Gods volk de vrijheid te hergeven, want hun koninkrijk is niet van deze wereld, maar nog toekomstig. In dit alles was Cyrus een type van Christus, die tot overwinnaar van overheden en machten gemaakt en met onberekenbare schatten voorzien werd, tot nut en tot zegen van Gods dienstknechten, Zijn uitverkorenen. Toen Hij ten hemel opvoer, leidde Hij de gevangenen gevangen, ontrukte haar haar gevangenen, en opende de gevangenis voor hen, die daarin gebonden waren.

Jesaja 45:5 - 10

God betuigt hier Zijn enige en volstreckte heerschappij, als hetgeen Hij aan de wereld wil bekendmaken en bewijzen, in al de grote dingen, die Hij voor en door Cyrus deed.

Merk op:

I. Hoe deze waarheid hier blootgelegd wordt in twee dingen, die de soevereiniteit van de grote JEHOVAH betreffen.

1. Hij alleen is God en niemand meer dit wordt hier uitgesproken als een fundamentele waarheid, welke, indien zij waarlijk geloofd werd, alle afgoderij in de wereld zou vernietigen. Met welk een ontzagwekkend, bevelend voorkomen van majesteit en gezag, dat alle mededingers als het ware uitdaagt, verkondigt de grote God hier aan de wereld: Ik ben de Heere, Ik ben JEHOVAH, en niemand meer, buiten mij is er geen God, geen zelfbestaand, zelfgenoegzaam wezen, niemand is van eeuwigheid en oneindig behalve Ik. En opnieuw, vers 6 :Er is buiten mij niets, allen die met mij in vergelijking gebracht worden, zijn enkel namaaksels, zij zijn allen ijdelheid en leugen, want Ik ben de Heere, en niemand meer. Dit wordt hier tot Cyrus gezegd, niet alleen om hem te genezen van de zonde van zijn voorvaderen, die de afgoden aanbeden hadden, maar ook om hem te bewaren voor het

vallen in de zonde van sommigen van zijn voorgangers in overwinning en soevereiniteit, welke zichzelf tot goden opgeworpen hadden en verafgood werden, waaraan, volgens sommigen, de afgoderij voor een goed deel moet toegeschreven worden. Cyrus moest, wanneer hij tot rijkdom en grootheid gekomen was:, steeds in gedachten houden dat hij slechts een mens was, en dat er niet meer dan één God is.

2. Hij is de Heere van alles, en buiten Hem geschiedt er niets. Ik formeer het licht, dat aangenaam en weldadig is, en Ik schep de duisternis, die onaangenaam en hinderlijk is vers 7. Ik maak de vrede, die hier alle goeds vertegenwoordigt, Ik schep het kwaad, niet het kwaad van de zonde, daarvan is God de bewerker niet, maar het kwaad van de straf Ik de Heere doe, dat is: regel en bestier, al deze dingen.

a. Zie hier de zeer verschillende gebeurtenissen, die de kinderen van de mensen overkomen, licht en duisternis, tegenover elkaar gesteld, en door de beschikking van de voorzienigheid toch meermalen met elkaar vermengd, gelijk de morgen - en de avondschemering, "geen dag en geen nacht," Zacharia 14:6, een mengsel van vreugde en droefheid in dezelfde beker, met elkaar verbonden, Soms wisselen ze elkaar zo geregeld af als het licht van de middag en de duisternis van de middernacht, die elk etmaal op tijd terugkomen, en soms is er slechts een zeer korte overgang van de een tot de ander gelijk in het geval van Job.

b. Dezelfde oorzaak van dit alles, en die is de eerste oorzaak van alles. Ik de Heere, de fontein van al wat bestaat en de fontein van alle macht. Hij die het licht van de natuur geschapen heeft, Genesis 1:3 schept nog het licht van de voorzienigheid, die Het eerst vrede bracht tussen de woelige en strijdige elementen van de natuur maakt ook vrede tussen de belangen van de mensen, Hij, die de natuurlijke duisternis toeliet, welke niets anders dan beroving van licht was, schept ook de duisternis van de voorzienigheid, want aan droefheid en smarten geeft Hij zijn bepaalde bevelen. De wijze God regelt al onze vertroostingen, maar ook al onze beproevingen in deze wereld.

II. Hoe deze waarheid hier wordt bewezen en bekend gemaakt.

1. Zij wordt bewezen door hetgeen God deed voor Cyrus. Buiten mij is er geen God, vers 5, want: Ik zal u gorden (of Ik heb u gegord) hoewel gij mij niet kent. Het was niet uw eigen afgod, die gij kent en aanbidt, die u voor deze onderneming gordde en u daarvoor gezag en bekwaamheid gaf. Neen, Ik was het die u gordde, ofschoon gij mij niet kent of zoekt. Hierdoor was het duidelijk dat de God van Israël de enige ware God is, Hij maakt en gebruikt hetgeen Hem behaagt, ook al zijn die mensen vreemd voor Hem en eren zij andere goden.

2. Het wordt aan de gehele wereld bekendgemaakt zowel door zijn woord als door zijn voorzienigheid en door de getuigenis van de lijdende Joden in Babylon, opdat allen mogen weten van de opgang tot de neergang van de zon, van het oosten tot het westen, dat de Heere God is, en niemand meer. De wondervolle bevrijding van de Joden verkondigde aan de gehele wereld dat daar is geen God dan de God van Jeschurun, die door de hemelen rijdt tot hun hulp.

III. Hoe deze waarheid hier wordt ingeprent en toegepast.

1. Ter vertroosting van hen, die vurig verlangden naar en toch rustig wachtten op de verlossing van Israël, vers 8. Drupt, gij hemelen van boven af. Sommigen beschouwen dit als een gebed van de heiligen om verlossing. Ik geloof veeleer dat het Gods gebod daartoe is, want Hij wordt gezegd "verlossing te bevelen" Psalm 44:4. Het bevel wordt gegeven aan hemel en aarde, en aan beider heirscharen zoals koninklijke bevelen gewoonlijk gegeven worden en alle ambtenaren bereiken. Alle schepselen worden op hun plaats aangesteld om bij te dragen tot de uitvoering Van dit grote werk als God wil dat het verricht zal worden. Indien

de mensen niet willen meehelpen zal God het werk buiten hen tot stand brengen, geluk Hij doet met de dauw des hemels en het gras van de aarde, "dat naar geen man wacht, noch mensenkinderen verbeidt," Micha 5:6.

Merk op:

A. De wijze, waarop deze grote verlossing voor Israël bewerkt wordt. Eerst moet er rechtvaardigheid in hen gewrocht worden, dat is: zij moeten gebracht worden tot berouw over hun zonden, tot verzaking van hun afgoderijen, tot wederkering tot God en hervorming van hun leven. En dan, en niet vroeger, zal de verlossing voor hen bewerkt worden. Wij moeten geen verlossing zonder rechtvaardigmaking verwachten, deze zullen tegelijk ontspruiten, want de Heere heeft ze tegelijkertijd geschapen, en wat Hij samengevoegd heeft mogen wij niet scheiden. zie Psalm 85:9, 10, 11. Christus stierf om ons te verlossen van onze zonden, en niet in onze zonden, en Hij is verlossing voor ons gemaakt door voor ons rechtvaardigheid en heiligmaking te worden.

b. De middelen voor deze grote verlossing, eerdad zij zou mislukken wanneer de daartoe bestemde tijd gekomen is, zullen de hemelen van boven druppen, en de wolken vloeien van gerechtigheid en zal de aarde zich openen opdat allerlei heil uitwasse, en gerechtigheid tezamen uitspruite, en dat alles zal samenwerken tot de hervorming en zo tot de herstelling van het Israël van God. Het is uit de hemel, van boven de wolken, dat de gerechtigheid zal neerdruppelen, want alle goede gave en volmaakte gift komt van boven. En nu de meer overvloedige uitstorting van de Heilige Geest gekomen is, wordt zij milder gegeven, en indien onze harten geopend zijn om haar te ontvangen, zal de uitwerking zijn het voortbrengen van vruchten van de gerechtigheid en van eeuwige verlossing.

2. Ter bestraffing van de vijanden van de kerk, die deze verlossing tegenstaan, of van haar vrienden, die er aan wanhopen, vers 9. Wee degene, die met zijn Formeerder twist. God is de formeerder van al deze dingen, en ook onze formeerder, en dat is de reden, waarom wij altijd ons aan Hem moeten onderwerpen en nooit met Hem twisten.

a. Laat de trotse onderdrukkers, in de verheffing van hun harten, niet tegen Gods voornemen ter verlossing van zijn volk in opstand komen, of denken dat zij die een ogenblik kunnen tegenhouden wanneer de tijd er voor gekomen is. Wee de beledigende Babyloniërs, die zich tegen God verzetten, gelijk Farao deed, en zijn volk niet willen gaan laten.

b. Laat de arme verdrukten, in de neerslachtigheid van hun harten, niet murmureren en tegen God twisten over de verlenging van hun gevangenschap, alsof Hij hen onrechtvaardig of onvriendelijk behandelde, of menen zichzelf te kunnen helpen alvorens Godstijd gekomen is. Zij, die met hun Maker twisten, brengen zichzelf in een toestand van wee, want niemand heeft zijn hart tegen God verhard en is voorspoedig geweest. De zondige mens is inderdaad een twistziek schepsel, maar de potscherf mag met aarden potscherven twisten, de mensen zijn slechts aarden potten, ja, zij zijn gebroken potscherven, en dat worden zij meestal door hun onderlinge twisten, daardoor worden zij tegen elkaar in stukken gestoten. Indien zij genegen zijn om te twisten, dan moeten zij het maar met elkaar doen, zij moeten met hun gelijke twisten, maar laat hen het niet wagen om te twisten met Hem, die oneindig boven hen verheven is.

c. Dat is even dwaas en ongerijmd als dat de klei aanmerkingen zou maken op de pottenbakker. Zal ook het leem tot zijn formeerder zeggen: Wat maakt gij? Waarom geeft gij mij deze vorm en niet een anderen? Ja, het is zo onzinnig alsof het leem in hitte van de toorn tegen de pottenbakker zou ontbranden en hem toevoegen, Hij heeft geen handen! Hij doet zijn werk zo slecht alsof hij geen handen had! Zal het leem zich verbeelden wijzer te zijn dan zijn maker, en hem daarom raad geven, of machtiger dan de pottenbakker, en hem daarom bestraffen? Hij die ons het aanzijn, en wel dit en geen ander aanzijn gaf, mag over ons

beschikken en ons gebruiken zoals Hem behaagt, en het is onzinnige aanmatiging van ons als we Hem iets voorschrijven. Zullen wij Gods wijsheid bedillen of zijn macht betwijfelen, wij die zelf zo wonderbaarlijk gemaakt zijn? Of zullen wij zeggen: Hij heeft geen handen, van Hem, wiens handen ons gemaakt hebben en in wiens handen wij zijn? De waarheid van Gods soevereiniteit bevat genoeg om al onze ontevredenheid en al onze aanmerkingen op zijn voorzienigheid en genade het zwijgen op te leggen, Romeinen 9:20, 21.

d. Het is even onnatuurlijk als dat een kind zijn ouders te berispen zou vinden, en tot zijn vader zou zeggen: Wat hebt gij gegenereerd? of tot zijn moeder: Wat hebt gij gebaard? Waarom ben ik niet gegenereerd en geboren als engel, en dus niet onderworpen aan de zwakheden van de menselijke natuur en de ongelukken van het menselijk leven? Moeten niet alle kinderen van de mensen verwachten te zullen delen in het gemeenschappelijk lot en te ondergaan wat anderen ondergaan? Is God onze Vader, waar is dan Zijn eer in onze onderworpenheid aan Zijn wil?

Jesaja 45:11 - 19

Het volk Gods in ballingschap, dat zich in zijn beproeving met Gods wil verzoende en tevreden de tijd van de verlossing afwachtte, ontvangt hier de verzekering dat het die niet tevergeefs verwachten zal.

I. Zij worden uitgenodigd onderzoek in te stellen naar het einde van hun moeiten, vers 11. De Heilige Israëls en zijn formeerder duldt niet dat men Hem tegenspreekt, maar moedigt hen wel aan:

1. Om zijn woord te onderzoeken: Vraag mij aangaande toekomstige dingen, gaat tot de profeten en ziet zij wat in hun profetieën aangaande deze dingen zeggen. Vraagt de wachters: Wat is er van de nacht? Vraagt hun: hoe lang? De toekomstige dingen, voorzover zij geopenbaard zijn, behoren ons en onze kinderen en wij moeten niet als vreemdelingen er tegenover staan.

2. Om Hem in het gebed te zoeken, aangaande mijn zonen en het werk mijner handen, die zoals hun betaamt, zich onderwerpen aan de wil van hun vader, de wil van hun pottenbakker, vraagt mij niet op de toon van ongeduld, maar met smeking. Weest ernstig in uw vragen, en vertrouwend in uw verwachten, voor zover beide bestierd worden door en gegrond zijn op de belofte. Wij mogen nooit met onze Maker twisten in hartstochtelijke klachten, maar we mogen wel met Hem worstelen in gelovige en vurige gebeden. Mijn zonen, het werk van mijn handen, beveelt u bij mij aan.

Sommigen lezen het: brengt hen tot mij en laat hen bij mij. Zie hier de macht van het gebed en zijn invloed bij God. Gij zult roepen, en Hij zal zeggen: Hier ben Ik, wat wilt gij dat Ik u doen zal? Sommigen lezen het vragenderwijze, als een verwijt: Vraagt gij mij over toekomstige dingen? En zou Ik verplicht zijn te antwoorden? En wilt gij mij bevel geven aangaande mijn kinderen en aangaande het werk van mijn handen Durft gij mij voorschrijven wat Ik doen moet? Zal iemand God wijsheid leren, of Hem de wet stellen? Zij, die zich over God beklagen, matigen zich in de grond van de zaak enig gezag over Hem aan.

II. Zij worden aangemoedigd om op Gods macht te vertrouwen, nu zij zeer laag vernederd zijn en volkomen onbekwaam om zichzelf te helpen, vers 12. Hun hulp is in de naam des Heeren, die de hemel en de aarde gemaakt heeft, hetgeen hij hier herinnert niet alleen tot Gods verheerlijking, maar ook tot hun vertroosting. Indien het Hem behaagt zullen hemel en aarde medewerken tot hun verlossing en die van de kerk, vers 8, want Hij heeft beide geschapen en daarom staan beide onder zijn bevel.

a. Hij heeft de aarde gemaakt en de mens daarop geschapen, want ze was bestemd tot woonplaats voor de mens, Psalm 115:16. Hij had daarvoor niet alleen het vermogen, maar ook overvloedig wijsheid en gezag om de mens hier op aarde te regeren en te gebruiken, zoals het Hem behaagt.

b. Zijn handen hebben de hemelen uitgebreid en al hun heil heeft Hij bevel gegeven toen Hij ze schiep, en derhalve regeert Hij nog al hun bewegingen en invloeden. Het is goed nieuws voor het Israël Gods dat zijn God de Schepper en Regeerder van hemel en aarde is.

III. Hun wordt in het bijzonder meegedeeld wat God voor hen doen zal, opdat zij mogen weten wat zij kunnen verwachten, en dat zal er hen toe leiden om een heerlijke Verlosser en verlossing te kunnen verwachten, van wie en waarvan Cyrus en hun verlossing door hem typen en schaduwbeelden waren.

1. Vrijheid zal hun verkondigd worden, vers 13. Cyrus is de man, die dat doen zal en daartoe zal God hem de macht in de handen geven. Ik heb hem verwekt in gerechtigheid, dat is, ter vervulling en naar aanleiding van mijn beloften en om de rechtvaardige maar onderdrukte zaak van mijn volk te bepleiten. God zal hem voorspoed geven in al zijn ondernemingen, voornamelijk die tegen Babel. Ik zal al zijn wegen recht maken, en daaruit volgt dat hij voorspoedig zal zijn, want zij, die onder Goddelijke leiding handelen, kunnen niet anders dan voorspoedig zijn, en wanneer God besluit in zijn dienst iemand te gebruiken, dan baant Hij hem de weg. Twee dingen moest Cyrus voor God doen.

a. Jeruzalem is Gods stad, maar die ligt nu in puin en moet herbouwd worden, dat is: Cyrus moet bevel geven om die te herbouwen en de middelen daarvoor verstrekken.

b. Israël is Gods volk, maar nu in gevangenis, en Cyrus moet hen edelmoedig zonder losprijs vrijlaten niet vragende naar enig rantsoen en niet met hen over voorwaarden onderhandelende. En Christus is gezalfd om hetzelfde te doen voor de arme gevangen zielen, wat Cyrus doen moest voor de gevangen Joden, "Hij zal uitroepen voor de gebondenen opening van de gevangenis," Jesaja 61:1. Vrijmaking uit een slavernij erger dan die in Babel.

2. Er zal voor hen gezorgd worden voor levensonderhoud. Zij gingen uit arm en niet in staat om de onkosten van hun terugkeer en nieuwe vestiging te dragen, en daarom wordt hun beloofd dat de arbeid van de Egyptenaren en van andere volken tot hen zal overkomen en de hun zal zijn, vers 14. Toen Cyrus deze volken overwonnen had, heeft hij uit de op hen behaalde buit voorzien in de behoeften van de terugkerende Joden, en hij gaf aan zijn onderdanen bevel om hen van het nodige te voorzien, Ezra 1:4, zodat zij evenmin met ledige handen uit Babel gingen als vroeger uit Egypte. Zij, die door Christus verlost worden, zullen niet alleen van het nodige voorzien, maar verrijkt worden. Zij, wier geest door God opgewekt wordt om naar het hemelse Sion te gaan, mogen op Hem rekenen op voorziening in alle noden onderweg. De wereld is de hun zover het goed voor hen is.

3. Proselieten zullen tot hen overkomen. Mannen van grote lengte zullen in boeien tot u overkomen, Zij zullen zich voor u buigen en smeken, zeggende. Gewis, God is met u Dit werd gedeeltelijk vervuld toen velen van het volk uit het land Joden werden, Esther 8:17, en zeiden: "Wij zullen met u gaan, ootmoedig daarvoor verlof vragende, want wij hebben gehoord dat God met u is," Zacharia 8:23. De herstelling zou een middel zijn tot overtuiging van velen en tot bekering van sommigen. Wellicht kwamen velen van de Chaldeeën, die nu zelf overwonnen waren door Cyrus, toen zij zagen dat de Joden in zegepraal huiswaarts gingen, en vroegen hun vergeving voor de beledigingen en mishandelingen, die zij hun aangedaan hadden, erkennende dat God met hen was, en daarom begerig om zich bij hen te voegen Maar deze belofte zou haar volle vervulling krijgen in de kerk van het Evangelie,

wanneer de heidenen door woord en daad gehoorzaam zouden worden aan het geloof in Christus, Romeinen 18:18, als gewillige gevangenen van de kerk, Psalm 110:3, verheugd om haar ketenen te dragen. Zij wordt vervuld wanneer een ongelovige, de openbare verering van Christus bijwonende, bekennen zal dat hij er van overtuigd is "dat God waarlijk in hun midden is," 1 Korinthe 14:24, 25, en zich bij hen voegen zal, en wanneer "zij, die een synagoge des satans geweest zijn, komen en aanbidden voor de voeten van de gemeente," Openbaring 3:9 en de koningen van de aarde en de volken hun heerlijkheid binnen het nieuwe Jeruzalem zullen brengen," Openbaring 21:24. Het is goed met hen te zijn, die met God zijn, al zou het zijn in ketenen.

4. Hen wordt geleerd verder op God te vertrouwen dan zij Hem zien kunnen. De profeet legt hun de woorden in de mond en geeft hun het voorbeeld om die uit te spreken, vers 15. Voorwaar, Gij zijt een God die u verborgen houdt.

a. God verborg zich toen Hij beproeving over hen bracht. "Ik verborg mij en was verbolgen," Jesaja 57:17.

b. Hij verborg zich toen Hij hen uit de druk redde. Wanneer God optreedt als Israëls God en Verlosser, "is gewoonlijk zijn weg in de zee," Psalm. 77:19. De redding van de kerk wordt op geheimzinnige wijze tot stand gebracht door de Geest van de Heere van de heirscharen, die de geesten van de mensen bewerkt, Zacharia 4:6, door zwakke en onaanzienlijke werktuigen, kleine en schijnbaar toevallige gebeurtenissen, en eerst gewrocht in het uiterste tijdperk. Maar dit is onze troost, of schoon God zich verborgen houdt zijn wij er zeker van dat Hij is de God van Israël, de Verlosser, Job 35:14.

5. Hen wordt geleerd te zegevieren over afgodendienaars en al de aanbidders van andere goden, vers 16. Zij zijn de makers van afgoden, niet alleen dat zij die vervaardigen, maar zij maken hen tot afgoden door hen te aanbidden. Ze zullen beschaamd en tot schande worden wanneer zij overtuigd zullen worden van hun misslag en gedwongen om te erkennen dat de God van Israël de enige ware God is, en wanneer zij zullen teleurgesteld zijn in hun verwachting van de afgoden, onder wier bescherming zij zich gesteld hadden. zij zullen in verwarring geraten zodra zij ontdekken dat zij evenmin de zonde kunnen verontschuldigen als haar straf ontgaan, Psalm. 97:7. Het is niet hier en daar een die gevoeliger is dan de anderen, die er door getroffen wordt en de zaak opgeeft, maar zij allen: ja ofschoon zij in een geheel staan, hand aan hand verbonden, en al hun krachten inspannen om hun bedaardheid te behouden, zullen zij allen met schande heengaan, zij worden in bossen gebonden om verbrand te worden.

6. Hier wordt verzekerd dat zij, die op God vertrouwen, nooit in dat vertrouwen zullen beschaamd worden, vers 17. Nu God zich opmaakte om hen uit Babel te verlossen, laat Hij hun door zijn profeet zeggen:

A. Op Hem te zien als op de bewerker van hun verlossing: Maar Israël wordt verlost door de Heere. Niet alleen wordt hun verlossing door zijn macht bewerkt, maar zij wordt voor hen als een schat bewaard in zijn genade en belofte, en daardoor voor hen gewaarborgd. Zij zullen in Hem verlost worden, want zijn naam zal hun sterke toren zijn, waarheen zij zullen lopen en waarin zij veilig zullen zijn.

B. Om verder te zien dan deze tijdelijke verlossing, naar die welke geestelijk is en betrekking heeft op een andere wereld, te denken aan de verlossing door de Messias, welke is een eeuwige verlossing, de verlossing van de ziel, een vrijmaking van altijddurende ellende en een herstelling tot onvergankelijke zegeningen. Hun wordt de verzekering gegeven dat deze verlossing vast staat, zo vast dat zij niet beschaamd of te schande gemaakt zullen worden tot in alle eeuwigheden. Gij zult niet alleen verlost worden van de altijddurende schaamte en

verachting, die het deel van alle afgodendienaars zijn zal, Daniel 12:2, maar gij zult eeuwige eer en heerlijkheid hebben. Er is een wereld zonder einde, en het zal goed of slecht met ons zijn naarmate het met ons is in die wereld Zij, die verlost zijn met een eeuwige verlossing, zaken nooit beschaamd worden over hetgeen zij met het oog daarop deden en leden, want het zal onuitsprekelijk ver al hun verwachtingen overtreffen met een eindeloze vergoeding. De terugkerende gevangenen beleden dat "bij hen de beschaamdheid van de aangezichten was," Daniel 9:7, 8, maar God zegt hun dat zij niet te schande zullen worden maar eeuwige zekerheid genieten. Zij, die beschaamd zijn als boetelingen over hun eigen zonden, zullen niet beschaamd zijn als gelovigen in Gods belofte en macht.

7. Zij worden opgewekt om God aan te hangen, en Hem nooit te verlaten of te wantrouwen. Wat reeds meermalen gezegd is, wordt hier nog eens herhaald, tot aanmoediging van zijn volk om in hun vertrouwen te volharden en te hopen dat Hij voor hen zal blijven, Ik ben de Heere, en niemand meer. Dat de Heere, die wij dienen en vertrouwen, de enige God is, verschijnt in twee grote lichten: dat van de natuur en dat van de openbaring.

A. Het is duidelijk bij het licht van de natuur, want Hij heeft de wereld gemaakt en daarom mag Hij rechtvaardig haar eerbewijs eisen, vers 18. Alzo zegt de Heere, die de hemelen geschapen heeft, die God die de aarde geformeerd en gemaakt heeft, Ik ben de Heere, de soevereine Heer van allen, en er is geen ander. De goden van de heidenen deden dit niet, en beweerden dat ook niet te zijn. Hij vermeldt hier de schepping van de hemelen, maar wijdt meer uit over de schepping van de aarde, omdat die het deel van de schepping is, dat we het meest in het oog hebben en waarmee wij het meest in verband staan. Hier wordt opgemerkt:

a. Dat Hij haar formeerde, zij is geen ruwe, onbewerkte chaos, maar met oneindige wijsheid in de fijnste vormen gegoten.

b. Hij heeft haar bevestigd toen Hij haar geformeerd had, heeft Hij haar bevestigd, "haar gegrond in de zeeën," Psalm 24:2, "haar opgehangen aan het niet," Job 26:7, gelijk Hij haar eerst uit niet maakte, zo bevestigde Hij haar nu en hing haar vast op.

c. Dat Hij haar inrichtte voor het gebruik en ten dienste van de mens, aan wie Hij haar geven wilde. Hij schiep haar niet doelloos, alleen om een proef van zijn macht te geven, maar Hij formeerde haar om bewoond te worden door de kinderen van de mensen, en met dat doel vergaderde Hij de wateren, waarmee zij in de beginne overdekt was, en "deed het droge verschijnen," Psalm 104:6, 7. Tot eer van Gods wijsheid moet hier opgemerkt worden dat Hij niets tevergeefs maakt, maar alles naar eigen aanleg doet beantwoorden aan Zijn bedoeling. Indien iemand het bewijs geeft dat hij tevergeefs gemaakt schijnt te zijn, dan is dat zijn eigen schuld, maar tot eer van Gods goedheid en gunst voor de mensen is te zeggen dat Hij rekent dat niet vergeefs of doelloos gemaakt te hebben, hetgeen Hij bestemde om een woning en een onderhoud voor de mens te zijn.

B. Dat blijkt bij het licht van de openbaring. Gelijk de werken Gods overvloedig aantonen dat Hij de enige God is, zo doet zijn woord dat evenzeer, en de openbaring van zichzelf, en van zijn wil en geest die Hij daarin gegeven heeft. Zijn voorzeggingen overtreffen die van de heidense godheden even ver als zijn werken de hun, vers 19. Deze voorrang wordt hier in drieërlei opzicht aangetoond.

a. In de wijze van openbaring, die duidelijk en open is. Ik heb niet in het verborgene gesproken, in een donkere plaats van de aarde. De heidense godheden gaven hun orakelen in hollen en spelonken, met holle grafstem, in dubbelzinnige uitdrukkingen, zij die waarzeggende geesten hadden, fluisterden en piepten, Hoofdstuk 8:19. Maar God gaf zijn wet van de top van Sinaï ten overstaan van al de duizenden van Israël, in duidelijke, verstaanbare, verstandige woorden. De wijsheid roept op de hoeken van de straten, Spreuken 1:20, 21, 8:1, 2, 3. Het

gezicht is duidelijk en helder geschreven, zodat alle voorbijgangers het lezen kunnen. Is het voor iemand onduidelijk, dan heeft hij dat aan zichzelf te wijten. Christus verdedigde zich met dezelfde woorden die God hier spreekt: "In het verborgene heb ik niets gesproken," Johannes 18:20.

b. In het gebruik en de zegen ervan was het hoogst voldoende, Ik heb niet tot het zaad Jakobs gezegd, als zij mijn uitspraken zochten om daarnaar te leven: "Zoekt mij tevergeefs, zoals de valse goden tot hun aanbidders zeiden, die voor de levenden de doden vraagden," Jesaja 8:19. Dit omvat al de genadige antwoorden, welke God gegeven heeft beide aan hen die God om leiding vroegen, zijn woord is voor hen een betrouwbare gids, en voor hen die Hem aanriepen. Het zaad van Jakob is een biddend volk," het is het geslacht dergenen die naar Hem vragen," Psalm 24:6. En gelijk Hij in zijn woord ons heeft uitgenodigd om Hem te zoeken, zo heeft Hij zich nooit van hun gelovige gebeden afgewend, of hun gelovige verwachtingen teleurgesteld. Hij zei nooit tot hen, of tot een hunner: "Zoek mij tevergeefs," want indien Hij het niet raadzaam oordeelde hun te geven hetgeen zij van Hem vroegen, gaf Hij hun die voldoende genade en die vertroosting en verkwikking in de ziel, die er geheel tegen opwogen. God geeft niet alleen een genadig antwoord aan hen, die Hem vlijtig zoeken maar is ook hun overvloedige beloner.

c. De inhoud van Gods woorden is onberispelijk rechtvaardig en er is geen ongerechtigheid in Ik ben de Heere, die gerechtigheid spreek, die rechtvaardige dingen spreek, dingen die in overeenstemming zijn met de eeuwige beginselen van het recht. De heidense afgoden verkondigden hun aanbidders menigmaal dingen die een schande waren voor de menselijke natuur en tegen alle beginselen van de deugd ingingen, maar God spreekt gerechtigheid, schrijft voor hetgeen in zichzelf rechtvaardig is en de strekking heeft om de mensen rechtvaardig te maken, en daarom is Hij God en niemand meer.

Jesaja 45:20 - 25

Hetgeen hier gezegd wordt heeft dezelfde strekking als het voorgaande.

I. Ter overtuiging van de afgodendienaars, om hen hun dwaasheid te tonen in het aanbidden van goden, die hen niet helpen kunnen en het verwaarlozen van de God, die dat wel kan. Laat allen, die van de heidenen ontkomen zijn, niet alleen de Joden, maar ook de andere volken, welke Cyrus uit de Babylonische gevangenschap ontslagen heeft, laat hen allen komen en horen wat er gezegd wordt tegen hun afgodendienst, opdat zij zowel als de doden daarvan genezen mogen worden, opdat Babel, dat vanouds de wieg van de afgoderij is, er nu het graf van moge worden. Laat de ontkomenen zich vergaderen en samenkomen, God heeft hun iets te zeggen tot hun eigen bestwil, en dat is: dat de afgoderij in tweeërlei opzicht dwaasheid is.

1. Ze maken voor zichzelf een toevlucht voor de leugen. Zij dragen hun houten gesneden beelden of richten die op, want hout zijn ze en meer niet, al zijn ze nog zo mooi met goud overtrokken en met sieraden overdekt, zij zijn en blijven hout. Zij roepen een God aan die niet verlossen kan, want hij kan niet horen en niet helpen, hij kan niets doen. Hoe vernederen zij zichzelf, die zo iets als een god vereren dat hun als een god niets doen kan? Hoe bedriegen zij zichzelf, die om redding aanroepen een ding, dat niet het minste vermogen heeft om te redden! Zeker, zij hebben geen kennis en zijn verdwaasd in hun verstand, die zoveel moeite doen om de gunst van een volstrekt - machtelozen god te verwerven.

2. Zij maken een mededinger voor God, de enig levende en waren God, vers 21. Roept hen allen samen, verkondigt hun dat de grote zaak nog eens op de proef gesteld worden zal, ofschoon die reeds eens beslist is tussen God en Baäl. Treedt hiertoe en beraadslaagt tezamen, wat er te zeggen is ter verdediging van uzelf en van uw afgoden. De proef op de som zal

genomen worden: laat hen nu aantonen dat een van hun goden ooit met volkomen zekerheid toekomstige dingen verkondigd heeft, gelijk de God van Israël dat gedaan heeft, en dan zullen wij erkennen dat er enige grond is voor hun aanspraken. Maar dat heeft nooit een van hen gedaan, hun profeten waren leugenprofeten. Doch de Heere heeft het doen horen van oudsher, lang voor het kwam, daarom moet ge toestemmen dat er geen God is behalve Ik.

a. Hij is de enige God die regeren kan, en Hij is een rechtvaardig God, die oordeelt in gerechtigheid en recht doet aan de verdrukten.

b. Er is geen ander in staat om te helpen, en daar Hij de rechtvaardige God is, is Hij de redder, die voor zijn verlossingen geen hulp van anderen nodig heeft, maar buiten wie niemand redden kan. Zij, die iets anders buiten Hem als hun god oprichten, hebben dus geen gevoel voor waarheid en leugen, voor goed en kwaad, ook niet voor hun eigen belang.

II. Ter vertroosting en bemoediging van al Gods getrouwe aanbidbers, wie zij ook zijn, vers 22. Zij, die de afgoden vereren, aanbidden goden die niet redden kunnen, maar de God van Israël zegt: zegt het tot al de einden van de aarde, tot Zijn volk, hoewel het verstrooid is tot in de uiterste hoeken van de wereld, en in zijn verstrooiing verloren en vergeten schijnt te zijn, dat zij slechts door geloof en gebed zich tot Hem hebben te wenden, van alle werktuigen en tweede oorzaken moeten afzien, van alle voorgewende helpers moeten afzien, en op Hem zien moeten, dan zullen zij behouden worden. Dit schijnt in de tweede plaats te zien op de bekering van de heidenen, die aan de einden van de aarde leven, de verst - gelegen volken, onder welke de banier des Evangelies opgericht is, tot Hem zullen de heidenen komen. Toen Christus van de aarde verheven werd gelijk de koperen slang, trok Hij de ogen van allen tot zich, allen worden thans uitgenodigd om op Hem te zien, gelijk de Israëlieten op de koperen slang zien moesten. En zo sterk is het oog des geloofs, dat het door Gods genade de Zaligmaker bereiken zal en zelfs van de einden van de aarde Hem vasthouden, want Hij is God en niemand meer. Twee dingen worden hier beloofd als overvloedige vergelding voor allen, die door het geloof op de Zaligmaker zien.

1. Dat de heerlijkheid van de God, die zij dienen, grotelijks zal vermeerderd worden, en dit is goed nieuws voor het gehele volk des Heeren, dat hoe meer en hoe lang het ook zelf moge verdrukt en belasterd worden, God zal verhoogd worden, vers 23. Dit wordt bevestigd met een eed, opdat wij er sterke vertroosting van hebben zouden. "Ik heb gezworen bij mij zelf" (en God kan bij geen meerderen zweren, Hebreeën 6: 1 en het woord van de gerechtigheid is uit mijn mond gegaan, en het zal nimmer herroepen worden en nooit ledig weerkeren, want het is uitgegaan als een woord van de gerechtigheid omdat het de meest natuurlijke zaak ter wereld is: dat Hij die alles geschapen heeft de Heere van alles zijn zal, en dat, gelijk nu de meeste schepselen van Hem vervreemd zijn, zij eens allen zo aan Hem gewild zullen worden. Hij heeft het gezegd en Hij zal het vervullen: "Ik zal verhoogd worden," Psalm 46:10. Hij heeft ons verzekerd:

A. Dat eens het heelal aan Hem onderworpen zal zijn, dat de koninkrijken van de wereld zijn koninkrijk zullen worden, dat zij Hem hulde brengen zullen, voor mij zal alle knie zich buigen, en zij zullen zich met een eed van huldiging aan Hem verbinden, alle tong zal mij zweren. Dit wordt in Romeinen 14:10 toegepast op de heerschappij, van Christus: Wij zullen allen voor de rechterstoel van Christus geopenbaard worden en Hem rekenschap geven, want er is geschreven: Ik leef, zegt de Heere, voor mij zal alle knie zich buigen en alle mond zal God belijden, en het schijnt te verwijzen naar Psalm. 2:9, 10. Indien het hart gebracht is tot de gehoorzaamheid aan Christus en willig gemaakt op de dag van zijn heirkracht, zal de knie zich voor Hem buigen in de nederige aanbidding en smeking, in bereidwillige gehoorzaamheid aan zijn geboden, onderwerping aan zijn beschikkingen en overeenstemming

met zijn wil. En de tong zal Hem zweren, zal de ziel de verplichting opleggen om voor altijd in zijn dienst te blijven, want hij die een oprecht gemoed heeft zal noodt op zijn verbintenis afdingen.

B. Dat Hij algemeen zal gezocht worden, en in alle delen van de wereld aangeroepen. Uit de verst - gelegen landen zal men komen om zijn gunst te smeken en tot Hem zal alle vlees komen, Psalm 65:2. En wanneer Christus van de aarde zou verhoogd zijn, zou Hij hen allen tot zich trekken.

C. Het zal tevergeefs zijn zich tegen Hem te verzetten. Allen, die tegen Hem ontstoken zijn, die zich tegen zijn banden verzetten, zullen beschaamd worden. De volken, die toornig geworden zijn omdat Hij zijn grote macht aangenomen heeft en geregeerd heeft, die in woede ontbranden tegen de gestrengheid van zijn wetten en de voorspoed van zijn Evangelie en het geestelijk karakter van zijn koninkrijk, zullen beschaamd worden, sommigen met berouwhebbende schaamte, anderen zonder berouw tot hun eeuwigen ondergang. Op de een of andere wijze, vroeger of later, zullen allen die zich verzetten tegen de regering en de overwinningen van Christus, beschaamd worden over hun dwaasheid en verzet.

2. Dat het welzijn van de zielen zeker zal bevestigd worden. Men zal van mij zeggen, en de één zal door zijn voorbeeld de ander leren het ook te zeggen, zodat al het zaad Israëls door de Geest het zeggen en er bij blijven zal:

a. Dat God voor hen algenoegzaam is en dat er in Christus alles is om in hun noden te voorzien. In de Heere zijn gerechtigheden en sterkte. In de Heere is alle gerechtigheid en kracht, zo lezen sommigen. Hij zelf is gerecht en sterk, Hij kan doen wat Hem behaagt, maar doet niets dat niet volkomen recht is, Hij heeft dus al wat nodig is om te voorzien in de noden van hen, die Hem zoeken en op Hem rekenen, op de volheid van Zijn voorzienigheid en van de schatten van Zijn genade. Ja, wij mogen zeggen, dat niet alleen Hij dat alles heeft, maar dat wij het in Hem hebben, want Hij heeft gezegd dat Hij onze God zal zijn. In de Heere hadden de gevangenen Joden gerechtigheid, dat is genade, zowel om de beproevingen aan hun hart te heiligen als om hen voor de bevrijding voor te bereiden, en sterkte voor het dragen van hun lot en voor hun uittocht. In de Heere Jezus hebben wij gerechtigheid om ons aan te bevelen in Gods welwillendheid voor ons, en kracht om het goede werk in ons te beginnen en voort te zetten. Hij is de fontein van beide en wij moeten voor beide op Hem vertrouwen. "Wij moeten heengaan in de mogendheden des Heeren en Zijn gerechtigheden vermelden, de Zijne alleen," Psalm 71:16.

b. Zij zullen daarin overvloedige zegening en voldoening genieten. Het volk van de Joden zal in de Heere gerechtvaardigd worden voor de mensen en openlijk zegevieren in zijn God. De verdrukkers deden hun verwijten, overlaadden hen met lasteringen en beroemden zich op hun goed recht om hen te overheersen omdat zij hun God verlaten bedden, maar wanneer God hun verlossing bewerken zal, dan zullen zij daardoor van al die harde beoordelingen gerechtvaardigd worden, en daardoor worden zij verheerlijkt. Alle oprechte Christenen, die voor gerechtigheid en sterkte zich aan Christus toevertrouwen zullen in Hem gerechtvaardigd en daardoor verheerlijkt worden.

Merk op:

Alle gelovigen zijn het zaad van Israël, een oprecht biddend zaad. Het grote voorrecht, dat zij in Christus genieten, is dat zij in Hem en om Zijnentwil gerechtvaardigd zijn voor God, aangezien Christus hun geworden is rechtvaardigheid Gods. Allen die gerechtvaardigd worden, danken hun rechtvaardigmaking aan Christus, zij konden op geen andere wijze gerechtvaardigd worden, en daarom roemen zij, die gerechtvaardigd zijn zullen ook verheerlijkt worden. En daarom is de grote plicht van hen, die in Christus geloven, Hem te

verheerlijken, in Hem zich te beroemen daarom is Hij ons alles in allen geworden, opdat wie zich beroemt, die beroeme zich in de Heere.

HOOFDSTUK 46

1 Bel is gekromd, Nebo wordt neergebogen, hun afgoden zijn geworden voor de dieren en voor de beesten; uw opgeladen pakken zijn een last voor de vermoeide beesten. 2 Samen zijn zij neergebogen, zij zijn gekromd, zij hebben de last niet kunnen redden, maar zijzelf zijn in de gevangenis gegaan. 3 Hoor naar Mij, o huis van Jakob, en het ganse overblijfsel van het huis Israëls! die van Mij gedragen zijt van de buik aan, en opgenomen van de baarmoeder af. 4 En tot de ouderdom toe zal Ik Dezelfde zijn, ja, tot de grijsheid toe zal Ik ulieden dragen; Ik heb het gedaan, en Ik zal u opnemen, en Ik zal dragen en redden. 5 Wien zoudt gijlieden Mij nabeelden, en evangelijk maken, en Mij vergelijken, dat wij elkander gelijken zouden? 6 Zij verkwisten het goud uit de beurs, en wegen het zilver met de waag; zij huren een goudsmid, en die maakt het tot een god, zij knielen neer, ook buigen zij zich daarvoor. 7 Zij nemen hem op de schouder, zij dragen hem, en zetten hem aan zijn plaats; daar staat hij, hij wijkt van zijn stede niet; ja, roept iemand tot hem, zo antwoordt hij niet, hij verlost hem niet uit zijn benauwdheid. 8 Gedenkt hieraan, en houdt u kloek, brengt het weder in het hart, o gij overtreders! 9 Gedenkt der vorige dingen van oude tijden af, dat Ik God ben, en er is geen God meer, en er is niet gelijk Ik; 10 Die van de beginne aan verkondigt het einde, en vanouds af die dingen, die nog niet geschied zijn; Die zegt: Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen. 11 Die een roofvogel roept van het oosten, een man Mijns raads uit verre lande; ja, Ik heb het gesproken, Ik zal het ook doen komen; Ik heb het geformeerd, Ik zal het ook doen. 12 Hoort naar Mij, gij stijven van harte, gij, die verre van de gerechtigheid zijt! 13 Ik breng Mijn gerechtigheid nabij, zij zal niet verre wezen, en Mijn heil zal niet vertoeven; maar Ik zal heil geven in Sion, aan Israël Mijn heerlijkheid.

God geeft hier door de profeet in het kort Zijn voornemen te kennen om hen uit hun gevangenschap te verlossen, en bereidt hen voor deze bevrijding voor door hun afkeer voor de afgoden in te boezemen en hen te bezielen met gelovig vertrouwen op God als hun God.

1. Zij moeten niet bevreesd zijn voor de afgoden van Babylon, alsof die op enigerlei wijze hun verlossing konden tegenhouden, want deze zullen beschaamd worden vers 1 - 2. Maar ze moeten vertrouwen Op die God, die hen reeds zo menigmaal verlost heeft, dat Hij dat nog eens en wet nu zal doen vers 3, 4.

2. zij moeten er niet aan denken om zelf afgoden te maken, afbeeldingen van de God van Israël, om die daardoor te verheerlijken zoals de Babyloniërs hun goden vereerden, vers 5 - 7.

3. Zij moeten zo dwaas niet zijn, vers 8, maar het oog hebben op God in Zijn Woord, en niet in een afbeelding, daarop moeten zij vertrouwen, op de daarin vervatte beloften en voorzeggingen, en op Gods macht om die te vervullen, vers 9 - 13. En zij moeten goed weten dat het ongeloof van de mensen niet instaat is Gods Woord krachteloos te maken.

Jesaja 46:1 - 4

Ons wordt hier gezegd:

1. Dat de valse goden zeker hun aanbidders in de steek zullen laten als deze hen het meest nodig zullen hebben, vers 1, 2. Bel en Nebo waren twee beroemde afgoden van Babylon, sommigen houden de naam Bel voor een samentrekking van de naam Baäl, anderen denken dat het de naam is van Belus, een van hun eerste koningen die bij zijn dood vergood werd. Gelijk Bel een vergood vorst zou zijn, zo was Nebo, naar sommiger mening, een vergood profeet, want de naam Nebo betekent profeet, zodat Bel en Nebo hun Jupiter en Mercurius of Apollo waren. Barnabas en Paulus werden te Lystre voor Jupiter en Mercurius gehouden. De namen van deze goden waren opgenomen in de namen van hun vorsten, Bel in Belsasar, Nebo in Nebukadnézar, in Nebuzaradan enz. Deze goden hadden zij lang vereerd, en in hun gedichten geprezen voor al hun daden, gelijk Daniel 5:4 blijkt. Zij meenden tegenover Israël dat Bel en Nebo te sterk waren voor JEHOVAH, zodat Israëls God hen wel in ballingschap

laten moest. Opdat de arme gevangenen daardoor niet ontmoedigd zouden worden, voorzegt God hun hier wat er van die afgoden worden zal, die nu naar 't scheen hun te machtig waren. Als Cyrus Babylon inneemt, gaan deze goden te gronde. De overwinnaars waren gewoon de goden van de plaatsen en volken, die zij ten onder brachten, te vernielen en daarvoor hun eigen goden in plaats te stellen, Jesaja 37:19. Cyrus zal dat ook doen, en dan zullen Bel en Nebo, die zo hoog opgericht waren en zo'n voornaam, krachtig en voortreffelijk aanzien hadden, gekromd en neergebogen worden onder de voeten van de krijgslieden, die hun tempels plunderen zullen. En omdat zij met veel goud en zilver beladen waren, dat diende om hen te versieren, maar nu blijken zal hen tot een begeerlijke prooi te maken, worden zij met het overige van de buit weggevoerd, de paarden en muilezels worden er mee beladen, en met de andere afgoden, die ook naar Perzië gevoerd worden. Zover is het er vandaan dat zij hun aanbidders kunnen steunen, dat zij zelf een zware last in de wagens en een drukkende vracht voor de vermoeide beesten zijn. De afgoden kunnen elkaar niet helpen. Samen zijn zij neergebogen en gekromd, zij zijn allen gelijk, bezwijkende dingen, en hun dag om te vallen is gekomen, hun aanbidders kunnen hen niet helpen - zij kunnen de vracht niet uit de handen van de vijanden redden, maar beide, de afgoden en hun vereerders, gaan in de gevangenis. Derhalve moet Gods volk voor geen van beide vrezen. Toen de ark Gods door de Filistijnen weggevoerd was, bleek zij een last te zijn, niet voor de beesten, maar voor de overwinnaars, die genooddaakt werden haar terug te zenden. Maar wanneer Bel en Nebo in de gevangenis gaan moeten hun aanbidders voor goed afscheid van hen nemen, want zij zullen zich nooit herstellen.

II. De ware God zal zijn vereerders nooit te weinig zijn. "Gij hoort wat er van Bel en Nebo geworden is: hoort nu naar mij, gij huis Jakobs, vers 3 en 4. Ben Ik deze goden gelijk? Neen, ofschoon gij diep verlaagd zijt en het huis Israëls slechts een overblijfsel geworden is, was God altijd, is Hij en zal Hij altijd zijn, hun machtige en getrouwe beschermer.

1. Gods Israël moet Hem de eer geven dat Hij tot hiertoe altijd vriendelijk voor hen geweest is, zorgvuldig, teder, over hen gewaakt en alle dingen ten beste gekeerd heeft. Het moet toestemmen:

A. Dat Hij hen gedragen (hen gemaakt) heeft van de aanvang af. Van de moederschoot af. Welke moederschoot? Welke anders dan die van zijn barmhartigheid, genade en belofte? Hij heeft hen tot een volk geformeerd en hun zijn inzettingen gegeven. Iedere gelovige is hetgeen God hem maakt.

B. Hij heeft hen verder voortdurend opgenomen, Ik heb u gedragen van de moederschoot af en opgenomen van de baarmoeder af. God heeft van de aanvang af hun goed gedaan, zodra zij tot een volk geformeerd waren, ja zelfs toen zij nog vreemdelingen en weinigen in getal waren. God nam hen onder zijn bijzondere bescherming, en "liet niemand toe hen kwaad te doen," Psalm 105:12 - 14. In de kindsheid van hun staat, toen zij niet alleen dwaas en hulpeloos als kinderen waren, maar tegenstrevend en murmurierend, heeft God hen in de armen van zijn macht en liefde gedragen, "hen gedragen als op adelaarsvleugelen," Exodus 19, 4, Deuteronomium.32:11. Mozes had "geen geduld genoeg, om hen te dragen gelijk een voedster vader de zuigeling in zijn armen draagt," Numeri 11:12. Maar God heeft hen gedragen en "hun zeden verdragen," Handelingen 13:18. En God begon er vroeg mee om hun goed te doen, toen Israël een kind was heb Ik hem liefgehad, Hij heeft voortdurend hun welgedaan, van de moederschoot af tot op deze dag. En wij kunnen allen van God getuigen dat Hij voor ons even genadig geweest is, van de moederschoot af heeft Hij ons opgenomen, van de baarmoeder af, anders waren wij bij de geboorte gestorven, en hadden de geest gegeven toen wij uit de baarmoeder voortkwamen. Wij zijn voortdurend de voorwerpen geweest van de vriendelijke zorg van zijn voorzienigheid, gedragen in zijn machtige armen en

aan zijn liefhebbend en medelijdend hart. Zo is de nieuwe mens ook, hetgeen in ons van Godswegen geboren is, werd uit Hem geboren, anders zou het spoedig gestorven zijn. Ons geestelijk leven wordt onderhouden door zijn genade, even noodzakelijk en onophoudelijk als ons natuurlijk leven door Zijn voorzienigheid. Alle heiligen hebben beleden dat God hen van de moederschoot af gedragen heeft en elkaar aangemoedigd met deze overweging, ook in hun grootste bezwaren, Psalm 22:10, 11, 71:5, 6, 17.

2. Hij zal hun de gunst bewijzen van hen te beloven dat Hij hen nooit zal verlaten, Hij was hun de eerste en Hij zal hun de laatste zijn, die de aanvang van hun welzijn was zal er de voltooiing van zijn, vers 4. Gij zijt van mij gedragen van de moederschoot af: Ik heb u als kleine kinderen gekoesterd en tot in de ouderdom zal Ik dezelfde zijn, die U in al uw zwakheden en gebreken zal helpen evenals Ik in uw kindsheid deed. Israël begon nu oud te worden, evenals het verbond, dat met hen gesloten was, Hebr. 8:13, "Gruwheid was op hem verspreid," Hoséa 7:9. En zij hadden hun ouderdom met de daaraan verbonden gebreken verhaast door hun ongeregelde heden, maar God zal hen nu niet verwerpen, Hij zal hen niet begeven als de kracht vergeet, Hij blijft hun God en zal hen blijven dragen in dezelfde eeuwige armen, die in Mozes tijd onder hen gelegd waren, Deuteronomium, 33:27. Hij heeft hen gemaakt en blijft belangstellen in hen, daarom zal Hij hen dragen, hen dragen met hun zwakheden, hen dragen onder al hun beproevingen, hen dragen en verlossen, Ik zal hen nu uit Babylon dragen op adelaarsvleugelen, gelijk Ik hen in hun kindsheid uit Egypte gedragen heb. De belofte voor Israël in zijn ouderdom is toepasselijk op iedere bejaarde Israëliet. God heeft zich genadig verbonden om zijn getrouwe dienstknechten te ondersteunen en te vertroosten ook in hun ouderdom. Zelfs in uw ouderdom, als gij voor werken ongeschikt wordt, als gij door allerlei zwakheden bevangen wordt, als wellicht zelfs uw nabestaanden u min of meer afkerig worden, ben Ik met u. Ik ben die Ik ben en die Ik geweest ben dezelfde die u opgenomen heeft van de baarmoeder af en gedragen van de moederschoot. Gij verandert maar Ik blijf dezelfde. Ik ben hetgeen Ik beloofd heb te zullen zijn, hetgeen gij Mij bevonden hebt te zijn, hetgeen gij Mij wenst te zijn. Ik zal u dragen en Ik zal u redden, u opnemen, u uitdragen, u op de weg dragen en u ten laatste in huis dragen.

Jesaja 46:5 - 13

Hier wordt verder de aandacht gevestigd op de verlossing van Israël door de verwoesting van Babel, (die het algemene onderwerp is van al deze hoofdstukken) en de belofte daarvan herhaald, tot overtuiging van de afgodendienaars, die mededingers van God oprichtten, en van de onderdrukkers, die vijanden van Gods volk waren.

I. Tot overtuiging van hen, die afgoden maakten en aanbaden, voornamelijk van de Israëlieten, die dat deden, die afbeeldingen van hun God wilden hebben, evenals de Babyloniërs.

1. Hij daagt hen uit een beeld te maken, dat enige gelijkenis met Hem zou kunnen hebben, of er een op te richten, dat enigszins tegenover Hem in aanmerking kwam, vers 5. Wie zoudt gijlieden mij nabebelden en evangelijk maken? Het is ongerijmd te denken dat een oneindige en eeuwige Geest zou kunnen voorgesteld worden door de beeltenis van enig scheepsel hoegenaamd, het is de waarheid Gods veranderen in de leugen het is Zijn heerlijkheid te schande maken. Niemand heeft ooit Zijn gedaante gezien, niemand zou Zijn aangezicht kunnen zien en leven. "Met wie zult gij God vergelijken?" Jesaja 40:18, 25. Het is evenzo ongerijmd enig scheepsel gelijk aan de Schepper te denken of te willen maken, Hij is oneindig boven het voortreffelijkste scheepsel verheven. Ja men kan geen enkele vergelijking maken tussen het scheepsel en de Schepper, er is geen verhouding tussen het eindige en het oneindige.

2. Hij toont de dwaasheid aan van hen, die afgoden maken en die daarna aanbidden, vers 6, 7.
- a. Zij besteedden zeer veel moeite aan hun afgoden, zij spaarden voor dat doel geen kosten, zij verkwisten het goed uit de beurs, met weinig gaat het niet goed en het hindert hen niet hoeveel het kost, ofschoon zij daardoor hun gezinnen benadelen en hun bezittingen er aan opofferen. Hoe beschaamt de offervaardigheid van afgodendienaars de vrekkingheid van velen, die zich Gods dienstknechten noemen, maar een godsdienst willen hebben, die hun niets kost. Sommigen verkwisten het goud uit de beurs, om een afgod te maken, die in hun huis is, anderen hopen het goud op in de beurs, om daarvan een afgod op te richten in hun hart, want de gierigheid is afgodendienst, even gevaarlijk als de gewone afgoderij, ofschoon zij voor niet zo schandelijk gehouden wordt. Zij wegen het zilver met de waag, om er de werkman mee te betalen of om er hun afgod van te maken. Want ook de meest verdwaasden hadden gevoel genoeg om te beseffen dat zij hun God moesten dienen met het beste dat zij hadden, het beste dat zij hem met mogelijkheid aanbieden konden, zij die hem de gedaante van een kalf toedichtten maakten dat van goud. Gewoonlijk is de dienst van de zonde zeer kostbaar.
- b. Zij droegen veel zorg voor hun afgoden en gaven zich veel moeite er voor, vers 7. Zij nemen hem op de schouder, hun eigen schouder, daar huren zij geen dragers voor, zij dragen hem en zetten hem aan zijn plaats, meer als een dood ding dan als een levenden god. Zij zetten hem op een voetstuk, daar staat hij, zij besteden er veel moeite aan om hem vast te zetten, en hij wijkt niet van zijn plaats, zij kunnen dus goed onthouden waar hij te vinden is, of schoon hij daardoor ook juist geen hand kan uitsteken en geen voet verzetten om hun enigen dienst te bewijzen.
- c. Met dat alles bewijzen zij grote eerbied aan hun afgoden, ofschoon zij niets anders zijn dan het werk van hun eigen handen en de voortbrengselen van hun eigen verbeelding. Zodra de goudsmid het ding gemaakt heeft, dat zij hun god noemen, knielen zij er voor neer en buigen zich er voor. Zij hebben zichzelf veel te hoog geschat door voor te wenden dat zij een god maken konden, en nu, als om daar boete voor te doen, verlagen zij zich zozeer dat zij neerknielen voor een god, waarvan niemand beter dan zij weten waar hij vandaan komt. En gelijk zij zichzelf bedriegen door de gewoonte van hun land om dergelijke goden te maken, bedriegen zij zich niet minder wanneer zij hen om hulp aanroepen, ofschoon zij weten dat ze niet antwoorden kunnen, niet verstaan kunnen wat tot hen gezegd wordt, geen ja of neen kunnen zeggen, veel minder iemand verlossen uit zijn benauwdheid. En zal dan iemand, die enige kennis heeft van de ware en levende God, zich tot zulke dwaasheden verlagen?
3. Hij laat het aan henzelf en aan hun verstand over om in deze te beslissen, vers 8. Gedenkt hieraan, het is u menigmaal gezegd welke hulpeloze en niet helpende dingen de afgoden zijn, en houdt u kloekelijk, toont dat gij mensen en geen stomme dieren zijt, mannen en geen zuigelingen. Handelt met verstand, handelt met beslistheid, handelt in uw eigen belang. Doet een wijs ding, een moedig ding, en gaat niet tegen uw eigen verstand in gelijk gij doet wanneer gij afgoden vereert. Zondaren zouden heiligen worden wanneer zij zich als mensen gedragen wilden, wanneer zij letten wilden op de adel van hun natuur, en de vermogens en bekwaamheden van hun ziel op de rechte wijze gebruiken wilden. Vele dingen hebt gij u herinnerd, brengt dit weer in uw hart, roept het terug in uw geheugen en handelt daarnaar. O gij overtreders aanmerkt uw wegen, gedenkt aan hetgeen, waarvan gij uitgevallen zijt, en hebt berouw. En dan. bekeert u.
4. Hij brengt opnieuw onweerlegbare bewijzen bij dat Hij God is, Hij en Hij alleen, vers 9. Gedenkt dat Ik God ben, en daar is geen God meer, en daar is niemand gelijk Ik. Dat is het wat wij ons telkens en telkens weer moeten herinneren, en als bewijs voert hij hier aan:

A. Uit de gewijde geschiedenis. Gedenkt aan de dingen vanouds, wat de God van Israël in de beginne voor zijn volk deed, waarom Hij voor hen deed wat Hij voor geen ander volk zou doen en hetgeen de valse goden voor hun aanbidders niet konden doen. Gedenkt al deze dingen en gij zult erkennen dat Ik God ben en niemand meer. Er is goede reden waarom wij Hem alleen zullen verheerlijken en aan geen ander de eer geven, die wij aan Hem alleen verschuldigd zijn, Exodus 15:11.

B. Uit de heilige profetie. Hij alleen is God, die van de beginne het einde verkondigt, en dat doet Hij alleen, vers 10. Van de aanvang van de tijd af heeft Hij het einde verkondigd, het einde van alle dingen, reeds door de profetie van Henoch: Zie, de Heere komt. Van het begin van een volk verkondigt Hij wat er het einde van zijn zal. Hij maakte Israël bekend wat hun zou overkomen in het laatste van de dagen en wat hun einde zou zijn, en verlangde dat zij zo wijs zouden zijn van dat ter harte te nemen, Deuteronomium 32:20, 29. Van het begin van een gebeurtenis af verkondigt Hij wat er het eind van zijn zal. Gode zijn al zijn werken bekend, en wanneer het Hem behaagt, maakt Hij ze bekend.

Verder dan de profetie ons leidt is het voor ons onmogelijk uit "te vinden het werk, dat God gemaakt heeft, van het begin tot het einde toe." Prediker 3:11. Hij verkondigt van ouds de dingen, die nog niet geschied zin. Er zijn verscheidene profetieën in de Schrift, die lang geleden zijn uitgesproken, maar nog niet vervuld werden, doch de vervulling in die tussentijd van andere is een waarborg dat ook de overige op haar tijd vervuld zullen worden. Uit dit alles blijkt dat Hij God is en niemand meer, Hij is het en niemand anders, die iets zeggen kan en Zijn woord ook gestand doen. Mijn raad zal bestaan en alle machten van aarde en hel kunnen er niets aan veranderen of hem vernietigen, al hun raadslagen kunnen hem niet dwarsbomen. Gelijk Gods werken alle overeenkomstig Zijn raad zijn, zo zal Zijn gehele raad in Zijn werken vervuld worden, geen van Zijn maatregelen zal verbroken worden, geen van Zijn voornemens zal mislukken. Hierin is overvloedige vertroosting voor hen, die al hun sterkte in Gods raad zoeken dat zijn raad onwankelbaar zal standhouden. En zodra wij zover gevorderd zijn dat hetgeen God behaagt, ook ons behaagt, kan niets beter tot onze gerustheid bijdragen dan de zekerheid dat "God al zijn welbehagen doet," Psalm 135:6.

De vervulling van deze bijzondere profetie, welke betrekking heeft op de verhoging van Cyrus en zijn werkzaamheid in de bevrijding van Gods volk uit de gevangenschap, wordt hier aangevoerd ter bevestiging van de waarheid, dat de Heere is God en niemand meer. En dit is een zaak, die binnen kort geschieden zal, vers 11.

God roept door Zijn raad een roofvogel van het oosten Cyrus, van wie men zegt dat hij een neus had als de snavel van een arend of van een havik, waarop, naar men meent, deze naam zinspeelt. Anderen menen dat de adelaar zich standaard was, evenals later van de Romeinen, waarheen deze profetie een heenwijzing zou zijn. Zie ook Mattheüs 24:28. Cyrus kwam op Gods roepstem van het oosten want God is de Heere der heirscharen en van hen, die heirscharen onder hun bevelen hebben. En als God hem roept, zal Hij hem doen welslagen, hij is de man, die Gods raad moet uitvoeren, ofschoon hij uit verre landen komt en van de zaak niets afwees. Zelfs zij, die Gods geopenbaarde wil niet kennen of er zich niet aan storen, worden gebruikt om zijn verborgen wil te volbrengen, die op zijn eigen tijd zo nauwkeurig mogelijk zal uitgevoerd worden door de hand, die het Hem behaagt daarvoor te kiezen. Hetgeen hierbij gevoegd wordt om deze bijzondere profetie te bevestigen, kan aan de erfgenamen van de belofte overvloedig aantonen de onveranderlijkheid van zijn raad. Ik heb het gesproken, door mijn knechten de profeten, en hetgeen Ik gesproken heb is geheel hetzelfde dat Ik mij voorgenomen heb. Want ofschoon God zich verscheidene dingen voorgenomen heeft, die Hij niet heeft doen voorzeggen, is er in zijn voorzeggingen niets dat Hij zich niet voorgenomen heeft, en Hij zal het doen, want Hij verandert noodt van plan, Hij zal het tot stand brengen, want er is geen schepsel dat Hem zulks beletten kan.

Merk op met welke majesteit Hij dit zegt, als degene die er alle macht toe heeft: Ik heb het gesproken en Ik zal het ook doen komen, Ik heb het geformeerd en Ik zal het ook doen. Niet: Ik zal zorgdragen dat het gebeurt, maar: Ik zal het doen. Eer gaan hemel en aarde voorbij dan dat er een tittel of jota van Gods woord ter aarde valt.

5. Ter overtuiging van hen, die roekeloos de raadslag Gods wilden tegenstaan, wordt hier de verzekering gegeven dat die niet alleen zal vervuld worden, maar dat dit binnen kort geschieden zal, vers 12, 13. Dit wordt gezegd tot de stijven van hart, dat is:

A. Tot de trotse en opstandige Babyloniërs, die verre van de gerechtigheid zich, ver van het doen van recht, ver van het betonen van barmhartigheid aan degenen, die hun onderworpen zijn, die zeggen dat zij nooit de gevangenen vrij zullen laten uitgaan maar hen zullen vasthouden ten splijt van hun smekingen en van Gods voorzeggingen, die aan niets minder denken dan aan medelijden of welwillendheid voor ongelukkigen. Of,

B. Tot de ongebogen Joden, die lang onder de hamer en lang in de smeltkroes geweest zijn, maar nog niet gebroken of gesmolten zijn, die gelijk de ongelovige murmurerende Israëlieten in de woestijn denken dat zij ver zijn van Gods gerechtigheid, dat is van de vervulling van Zijn beloften en van Zijn verschijning om hen te oordelen, die door hun wantrouwen zich al verder en verder van die gerechtigheid verwijderen en alle goeds van zichzelf denken gelijk hun vaders, die het beloofde land niet konden binnengaan vanwege hun ongeloof. Dit is toepasselijk op het Joodse volk toen het de Messias verwierp, dat de wet van de rechtvaardigheid zocht, maar tot de wet van de rechtvaardigheid niet gekomen is, omdat zij de rechtvaardigheid niet zochten uit het geloof," Romeinen 9:31, 32. Zij gingen verloren ver van de rechtvaardigheid, omdat zij stijf van hart waren, Romeinen 10:3.

Nu, tot hen zegt God dat, wat zij ook denken, de een in aanmatiging en de ander in wanhoop:

(1). Dat er voor Gods volk voorzeker verlossing zal gewrocht worden. Indien de mensen hun geen recht willen doen, zal God het doen, en Zijn gerechtigheid zal voor hen uitwerken hetgeen die van de mensen nimmer bereiken kon. Hij zal heil geven te Sion, dat is: Hij zal Jeruzalem maken tot een plaats van veiligheid en verdediging voor allen, die zich daar vestigen willen, daar zal Hij Israël Zijn heerlijkheid schenken. God verheerlijkt zich in Zijn Israël en Hij zal verheerlijkt worden in de redding die Hij voor Israël bewerkt, dat zal Zijn eer zeer vergroten. Deze redding, dit heil zal in Sion zijn, vandaar zal het Evangelie uitgaan Jesaja 2:3, vandaar zal de Verlosser komen Jesaja 59:20, Romeinen 11:26. De Koning Sions is een Heiland, Zacharia 9:9.

(2). Het zal binnen kort geschieden, dit wordt bepaald gezegd en verzekerd aan hen, die meenden dat het heil nog verre was. Ik breng mijn gerechtigheid nabij, dichterbij dan gij denkt. Wellicht is zij het dichtst bij als uw tegenspoeden het grootst en uw vijanden het beledigendst zijn, zij zal niet verre zijn wanneer er gelegenheid voor is. Psalm 85:9. Zie, de Rechter staat voor de deur. Mijn redding zal niet langer uitblijven dan totdat zij rijp is en gij er gereed voor zijt, en daarom ofschoon zij vertoeft, verwacht haar, wacht geduldig, want Hij die te komen staat, zal komen, en niet vertoeven.

HOOFDSTUK 47

1 Daal af, en zit in het stof, gij jonkvrouw, dochter van Babel! zit op de aarde, er is geen troon meer, gij dochter der Chaldeeën! want gij zult niet meer genaamd worden de tedere, noch de wellustige. 2 Neem de molen, en maal meel; ontdek uw vlechten, ontbloot de enkelen, ontdek de schenkelen, ga door de rivieren. 3 Uw schaamte zal ontdekt worden, ook zal uw schande gezien worden; Ik zal wraak nemen, en Ik zal op u niet aanvallen als een mens. 4 Onzes Verlossers Naam is HEERE der heirscharen, de Heilige Israëls. 5 Zit stilzwijgende, en ga in de duisternis, gij dochter der Chaldeeën! want gij zult niet meer genoemd worden koningin der koninkrijken. 6 Ik was op Mijn volk zeer toornig, Ik ontheiligde Mijn erve, en Ik gaf hen over in uw hand; doch gij beweest hun geen barmhartigheden, ja, zelfs over de oude maaktet gij uw juk zeer zwaar. 7 En gij zeidet: Ik zal koningin zijn in eeuwigheid; tot nog toe hebt gij deze dingen niet in uw hart genomen, gij hebt aan het einde daarvan niet gedacht. 8 Nu dan, hoor dit, gij weelderige! die zo zeker woont, die in haar hart zegt: Ik ben het, en niemand meer dan ik: ik zal geen weduwe zitten, noch de beroving van kinderen kennen. 9 Doch deze beide dingen zullen u in een ogenblik overkomen, op een dag, de beroving van kinderen en weduwschap; volkomen zullen zij u overkomen, vanwege de veelheid uwer toverijen, vanwege de menigte uwer bezweringen. 10 Want gij hebt op uw boosheid vertrouwd; gij hebt gezegd: Niemand ziet mij; uw wijsheid en uw wetenschap heeft u afkerig gemaakt; en gij hebt in uw hart gezegd: Ik ben het, en niemand meer dan ik. 11 Daarom zal er over u een kwaad komen, gij zult de dageraad daarvan niet weten; en een verderf zal er op u vallen, hetwelk gij niet zult kunnen verzoenen; want er zal snellijk een onstuimige verwoesting over u komen, dat gij het niet weten zult. 12 Sta nu met uw bezweringen, en met de veelheid uwer toverijen, waarin gij gearbeid hebt van uw jeugd af; of gij misschien voordeel kondet doen, of gij misschien u kondet sterken. 13 Gij zijt moede geworden in de veelheid uwer raadslagen; laat nu opstaan, die de hemel waarnemen, die in de sterren kijken, die naar de nieuwe manen voorzeggen; en laat ze u verlossen van die dingen, die over u komen zullen. 14 Ziet, zij zullen zijn als stoppelen, het vuur zal ze verbranden, zij zullen zichzelf niet kunnen rukken uit de macht der vlam; het zal geen kool zijn om bij te warmen, geen vuur om daarvoor neer te zitten. 15 Alzo zullen zij u zijn, met dewelke gij gearbeid hebt, uw handelaars van uw jeugd aan, elk zal zijns wegs dwalen, niemand zal u verlossen.

De oneindige Wijsheid had deze zaken zo kunnen regelen dat Israël had verlost kunnen worden en Babylon toch onverlet blijven. Maar indien zij hun harten verhardten en het volk niet willen laten gaan, hebben zij het zichzelf te wijten indien hun verwoesting de weg moet banen voor Israëls bevrijding, en daarom wordt deze verwoesting in dit hoofdstuk breedvoerig voorzeggd, niet om in het hart van Gods volk een geest van wraak te wekken tegen degenen die het zo barbaars mishandeld hebben, maar om hun geloof en hoop op hun verlossing aan te moedigen.

En daarbij om een type te zijn van de grote val van de vijandin van de Nieuw Testamentische kerk die in het boek van de Openbaring de naam Babylon draagt. In dit hoofdstuk hebben wij:

1. De omvang van de gedreigde verwoesting. Babylon zal in het stof gebogen en ten uiterste ellendig gemaakt worden, zij zal vallen van de hoogte van voorspoed tot de diepte van de vernedering, vers 1 - 5.
2. De zonden, die (God er toe brachten om zo grote verwoesting over haar te doen komen, a. Haar wreedheid voor Gods volk, vers 6, b. Haar hoogmoed en vleselijke gerustheid, vers 7 - 9
3. Haar zelfvertrouwen en verachting van God, vers 10.
4. Haar gebruiken van duivelskunsten en haar vertrouwen op bezweringen en toverijen die wel verre van hun enig goed te doen, zullen bijdragen om haar verwoesting te verhaasten, vers 11 - 15.

Jesaja 47:1 - 6

In deze verzen zendt God Zijn profeet als boodschapper naar Babylon, evenals Jona naar Ninevé. De tijd van de verwoesting van Babel is aanstaande, hier wordt haar dus een

edelmoedige waarschuwing gegeven, opdat zij haar ondergang moge afwenden door berouw, en er verlenging van haar rust moge zijn. Wij kunnen hier opmerken:

I. Gods twist met Babel, wij zullen daarmee beginnen, want daar beginnen alle onheilen. Zij heeft God tot haar vijand gemaakt, wie kan dan haar vriend zijn? Zij moet weten dat de rechtvaardige Rechter, wie de wraak toekomt, gezegd heeft, vers 3 Ik zal wraak nemen. Zij heeft God getergd en daarvoor zal met haar afgerekend worden, zodra de maat van haar ongerechtigheden vol is. Wee dengene tot wie God komt om wraak te nemen, want wie kent de sterkte Zijns toorns, en hoe vreeslijk het is om in Zijn handen te vallen? Ware het een mens gelijk wij, die zich aan ons wilde wreken, dan konden we nog hopen hem te kunnen staan, hetzij om hem te ontsnappen of om met hem tot een vergelijk te komen. Maar hij zegt: Ik zal u ontmoeten, niet gelijk een mens met menselijke hartstochten, maar ik zal u tegenkomen als een leeuw, "gelijk een jonge leeuw," Hoséa 5:14.

Of liever: niet met de kracht van een mens, die gemakkelijk te weerstaan is, maar met de macht van een God, die niemand tegenstaan kan. Niet met de rechtvaardigheid van een mens, die omgekocht en afgekocht worden kan of door dwaas medelijden verduisterd, maar met de gerechtigheid van een God, die streng en stipt is en waaraan geen ontkomen is. Zowel in het vergeven van de berouwhebbende als in het straffen van de onboetvaardige is Hij God en geen mens, Hoséa 11:9.

II. De bijzondere reden van deze twist, er is een oorzaak voor, en wel een rechtvaardige oorzaak. Het is de "twist van des Heeren tempel," Jeremia 50:28, het "is om het geweld Sion aangedaan," Jeremia 51:35, God bepleit de zaak van Zijn volk tegen Babel. Er wordt toegestemd, vers 6, dat God in toorn zijn volk overgeleverd heeft in de handen van de Babyloniërs, deze gebruikt heeft om zijn kinderen te kastijden, door hen zich heiligdom ontheiligd heeft, zijn eigen volk overgegeven heeft om evenals alle andere volken te lijden, toegestaan heeft dat de heidenen, die op een af stand moesten gehouden worden, in zijn "heiligdom kwamen en de tempel verontreinigden," Psalm 79:1. Hierin was God rechtvaardig, maar de Babyloniërs hadden er hun moedwil in gedreven, toen ze Israël in handen hadden en zegevierden bij het gezicht van een volk, dat zo beroemd was om wijsheid, heiligheid en eer, en dat nu zo omlaag gebracht was, hadden gemeen en laaghartig hen vertrap, hun geen barmhartigheden bewezen, zelfs niet de gewone bewijzen van menselijkheid, waarop de ellendigen door hun ongeluk bij ieder aanspraak hebben. Zij handelden jegens hen barbaars, verachtelijk, ja zij verblijdden zich in hun ellende. De Israëlieten werden onder het juk gebracht, en "Alsof dat nog niet genoeg ware, het juk werd zeer verzwwaard, droefheid werd tot hun droefheid toegedaan. Zij legden het juk op de ouden van dagen, op de oudsten, die geen arbeid meer konden verrichten en ineenzakten onder een last, die jongeren van jaren nog konden dragen. De oudsten in de poorten, die hun rechters en overheden geweest waren, personen van de hoogste rang, werden tot de zwaarste en geringste arbeid gedwongen, Jeremia klaagt dat "de aangezichten van de ouden niet geëerd werden," Klaagliederen 5:12. Niets brengt zekerder en zwaarder verwoesting over een volk dan wreedheid voornamelijk zo die bedreven wordt tegen het Israël Gods.

III. Het verschrikkelijke van deze twist. Babel heeft reden om te beven als haar meegedeeld wordt wat de aanleiding tot deze twist is vers 4. De Naam van onze Verlosser is de Heere van de heirscharen, de Heilige Israëls. Hij is onze Goël, die als onze bloedwreker het behandelen van onze zaak op zich neemt. Hij heeft twee namen die tot ons spreken van vertroosting, maar tot onze tegenpartijders van verschrikking.

1. Hij is de Heere van de heirscharen, alle schepselen staan onder Zijn bevel en daarom heeft Hij alle macht in hemel en op aarde. Wee hem die de Heere tot vijand heeft, want de gehele schepping is met hem op voet van oorlog.

2. Hij is de Heilige Israëls, onze Verbondsgod, Zijn woning was in ons midden, Hij zal al Zijn beloften getrouw vervullen. Gods macht en heiligheid zijn beide tegen Babylon en voor Sion in de wapenen. Dit kan men toepassen op Christus, onze grote Verlosser, Hij is de Heere der heirscharen en de Heilige Israëls.

IV. De gevolgen daarvan voor Babel. Zij wordt een maagd (de dochter) genoemd, daarvoor hield zij zichzelf, ofschoon zij de moeder van de hoererijen was, Zij was schoon als een maagd en allen maakten haar het hof. Zij werd de tedere en wellustige genoemd, vers 1, de koningin van de koninkrijken, vers 5, maar nu is haar toestand veranderd.

1. Haar eer is weggegaan en ze moet al haar waardigheden vaarwel zeggen, zij die bovenaan zat op de aarde, daar zat in heerlijkheid en macht, moet nu afdalen en in het stof zitten, als een zeer geringe en diep bedroefde leeddraagster, zij moet op de grond zitten, want zij zal zo verarmd en uitgeledigd worden dat haar zelfs geen zetel gelaten wordt om zich op neer te zetten.

2. Haar macht is voorbij en zij moet al haar bezittingen verlaten, zij zal niet meer gelijk vroeger regeren of aan haar naburen de wet stellen. Er is geen troon voor u, o dochter van de Chaldeen! Zij, die hun eer en macht misbruiken, dagen uit om hen daarvan te beroven, en hen in het stof te doen neerzitten.

3. Haar gemak en vermaak zijn verdwenen. Zij zal niet meer de tedere en wellustige genoemd worden gelijk vroeger, want zij zal niet alleen beroofd worden van al die dingen, waarmee zij zich vroeger versierde, maar zij zal tot hardere arbeid gedwongen worden, zij zal gebrek lijden en smart gevoelen, hetgeen dubbel zwaar vallen zal aan haar, die het vroeger "nooit gewaagd heeft haar voetzool op de grond te zetten omdat zij zich teder en wellustig hield," Deuteronomium 28:56. Het is onze wijsheid onszelf niet voor teder en wellustig te houden, omdat wij niet weten welke zware diensten anderen voor onze dood nog van ons vergen zullen en hoe diep wij nog vernederd zullen worden.

4. Haar vrijheid is verdwenen, zij is gebracht tot een staat van dienstbaarheid en tot even zware slavernij als zij ten tijde van haar voorspoed anderen oplegde. Zelfs de aanzienlijken van Babel moeten nu van hun overwinnaars dezelfde wetten ontvangen, die zijn hun overwonnenen opdrongen, Neem de molen en maal meel, vers 2. Zij wordt aan zwaar, ruw werk gezet, zodat zij al haar hoofdsierselen moet afleggen en haar vlechten ontdekken, om even adem te scheppen. Toen zij van de ene plaats naar de andere voortgedreven werden, volgens de luimen en grillen van haar meesters, werden zij gedwongen tot aan het midden door de wateren te waden, zodat zij de enkelen ontbloten en de schenkelen ontdekken moesten, om de rivieren over te trekken, hetgeen een zware vernedering is voor haar, die gewoon waren in staatsie te rijden. Maar zij mogen zich niet beklagen, want vroeger hebben zij hun gevangenen evenzo behandeld, en met de maat waarmee zij gemeten hebben wordt hun nu wedergemeten. Zij, die nu de macht hebben, mogen die wel gematigd en redelijk gebruiken, want de onderste spaak kan eens bovenkomen!

5. Al haar heerlijkheid en verheerlijking zijn vergaan. In plaats van heerlijkheid heeft zij nu schande, vers 3. Uw schaamte zal ontdekt worden, ook zal uw schande gezien worden. Zo

was de laaghartige en barbaarse gewoonte van die tijden, waarmee gevangenen meestal behandeld werden. Uit hebzucht liet men hen niets dan enkele lompen om hun naaktheid te bedekken, zover was men van de eerbaarheid en van het medegevoel, dat men aan de menselijke natuur verschuldigd is. Inplaats van te pralen, zit zij stilzwijgend en gaat in de duisternis, vers 5, zij schaamt zich haar gelaat te tonen want zij heeft alle achting verloren en zal niet meer genoemd worden koningin van de koninkrijken. God kan maken dat zij zwijgend neerzitten, die het grootste gedruis in de wereld maakten, en hen in het duister zenden, die in het licht pronkten. Die zich beroemt, beroeme zich dus in God, die niet verandert, en niet in enig werelds vermaak of eerbewijs, dat aan verandering onderhevig is.

Jesaja 47:7 - 15

Babylon, nu tot verwoesting veroordeeld, wordt hier rechtvaardig betreft om haar hoogmoed, weelde en gerustheid in haar dagen van voorspoed, en om het vertrouwen dat zij stelde in haar eigen wijsheid en voorziendheid, en voornamelijk in de voorspellingen en raadgevingen van haar sterrenwichelaars. En deze dingen worden vermeld zowel om God te rechtvaardigen in het brengen van deze oordelen over haar, als om haar te vernederen en door deze oordelen zoveel groter schande over haar te brengen. Want wanneer God komt om wraak te nemen, komt Hem de heerlijkheid toe en de zondaar de schaamte.

I. De Babyloniërs wordt hier hun trotsheid en hooghartigheid verweten, en de verbazend hoge dunk, die zij van zichzelf hadden, ter wille van hun rijkdom en macht en de uitgestrektheid van hun gebied. Het was zowel de taal van de regering als van het gehele volk. Gij zeidet in uw hart (en God die de harten doorzoekt kan zeggen wat de taal des harten is, al spreekt de mens die nooit uit): "Ik ben het en niemand meer dan ik, vers 8, en nog eens, vers 10. De herhaling van dit deel van de beschuldiging toont aan dat zij dit dikwijls zeiden en dat het zeer beledigend was voor God. Het is hetzelfde wat God dikwijls van zichzelf zegt: "Ik ben het en niemand meer", wanneer Hij spreekt van Zijn zelfstandig bestaan, Zijn oneindige en onvergelykelijke volmaaktheden en Zijn volstreckte opperheerschappij. En op dit alles maakte nu Babel aanspraak. Geen wonder dat zij, die zich aanmatigde te beslissen welke goden en godinnen alle volken aanbidden moesten, zichzelf onder deze ook een plaats gaf. Het is aanmatiging van enig schepsel te zeggen dat het in zichzelf bestaat, dat het geen gelijke heeft, dat er niemand en niets anders is, want alle schepselen staan tamelijk wel op dezelfde hoogte. Maar het is onverdraaglijke verwaandheid dat van zichzelf te zeggen, en een bewijs van de diepste onwetendheid.

II. Hun wordt hun weelde en liefde voor gemak geweten, vers 8. Gij weelderige, die zo zeker woont. Gij zijt de slavin van de weelde, in haar zijt gij in uw element, als gij maar ongestoord en onafgebroken rijkdom en gemak moogt genieten, zijt gij zorgeloos en neemt niet anders ter harte. Grote rijkdom overvloed is een sterke verzoeking tot werkelijkheid, en waar overvloed van brood is, daar is gewoonlijk ook overvloed van ledigheid. Zij, die overgegeven zijn aan vermaken en zeker wonen, behoren er naar te luisteren, dat God hen om al deze dingen zal brengen in het gericht, dat zou een neerslag op hun vreugde en een bijsmaak voor hun genoegens zijn, en hen iets doen vinden waarvoor zij zorgdragen moesten.

III. Hun vleselijke gerustheid wordt hun verweten, hun vals vertrouwen op de bestendigheid van hun pracht en vermaken. Daar wordt hier sterk nadruk op gelegd.

A. De oorzaak van hun gerustheid. Zij achtten zichzelf veilig en buiten gevaar, niet omdat zij onwetend waren omtrent de onzekerheid van alle aardse genoegens, en het onvermijdelijke lot van alle staten en koninkrijken zowel als van bijzondere personen, maar omdat zij die dingen niet in hun hart genomen hadden, daar nooit enige toepassing op zichzelf van maakten en er

nooit hun aandacht aan wijdden. Zij wiegden zichzelf in slaap in gemak en vermaak, en droomden van niets anders dan, morgen zal het zijn als heden, ja nog overvloediger. Zij dachten niet aan het einde, niet aan het einde van hun voorspoed, die een ras verwelkende bloem was, niet aan het einde van hun zonden, dat enkel bitterheid zijn zal wanneer de dag komt dat hun onrechtvaardigheid en onderdrukking in rekening gebracht en gestraft zal worden. Zij dachten niet aan haar einde, zo lezen sommigen het, zij vergat dat haar dag om te vallen zou komen en wat dan haar einde zou zijn. Dat was de ondergang van Jeruzalem Klaagliederen 1:9. Zij heeft niet gedacht aan haar uiterste, daarom is zij wonderbaarlijk omlaag gedaald, en het was Babels ondergang evenzeer.

Daarom zijn de kinderen van de mensen gerust, en denken zich in hun zondige wegen veilig, omdat zij nooit denken aan dood, oordeel en toekomstigen staat.

B. De grond van hun gerustheid. Zij vertrouwden op hun boosheid en op hun wijsheid.

a. Hun macht en rijkdom, die zij door bedrog en onderdrukking hadden verworven waren hun vertrouwen. Als Doëg vertrouwden zij op hun boosheid. Menigeen heeft op die wijze zijn geweten verkracht, en zich in zo'n diepte van goddeloosheid gestort dat hij voor niets meer terugdeinsde, zij vertrouwen zich uit hun moeilijkheden te zullen redden door daden, die een man met nauwgezet geweten niet durft zeggen of doen. Zij twijfelen er niet aan of zij zullen al hun vijanden de baas zijn, omdat zij durven liegen en doden en vals zweren en alles doen wat zij in hun belang achten. Zo vertrouwen zij op hun goddeloosheid om hen te beschermen, en toch zal die het enige zijn dat hen zal verwoesten.

b. Hun geslepenheid en valsheid, die zij hun wijsheid noemen was hun vertrouwen. Zij dachten dat zij alle mensen te slim waren en daarom al hun vijanden konden minachten, maar hun wijsheid en wetenschap hebben hen afkerig gemaakt (of hen van de weg afgeleid) en gemaakt dat zij zichzelf vergaten en er niet aan dachten om de nodige maatregelen voor de toekomst te nemen.

C. De uitdrukking van hun gerustheid. Drie dingen heeft deze hoogmoedige en hooghartige monarchie in haar gerustheid gezegd:

(1). Ik zal koningin zijn in eeuwigheid. Zij meende dat haar heerlijkheid zou duren, niet zolang het de Souvereinen Heere, de fontein van alle heerlijkheid behaagde, of zolang zij zich waardig gedroeg, maar voor altijd van het tegenwoordige geslacht tot de laatste erfgenamen en opvolgers. Zij is er niet alleen trots op dat ze koningin is, maar waant zich koningin tot in eeuwigheid. Evenzo zegt Babylon in het Nieuwe Testament: "Ik troon als een koningin, ik ben geen weduwe en geen rouw zal ik zien" Openbaring 18:7. Deze vrouwen misleiden zichzelf en denken niet aan haar einde, die menen dat zij altijd dames zullen blijven, want binnen kort zal de dood al haar heerlijkheid in het stof doen dalen. Heiligen zullen altijd heiligen blijven maar heren en dames zijn het niet voor altijd.

(2). Ik zal niet als weduwe zitten, in eenzaamheid en droefenis, ik zal nooit de machten de rijkdom verliezen, waarmee ik als 't ware gehuwd ben, nooit zal het rijk een monarch ontberen om het te trouwen en te beschermen, en als een vader voor de staat te zijn. Nooit zal ik het verlies van kinderen kennen, ze was zo zeker van het gestadig toenemen harer bevolking en van de waardigheid harer vorsten, dat zij geen vrees had van ook regeringsloos of ontvolkt te worden. Zij, die op het toppunt van voorspoed staan, gaan zich licht verbeelden dat zij buiten het bereik van tegenspoed zijn.

(3). Niemand ziet mij wanneer ik iets verkeerd doe, en daarom zal niemand rekenschap van mij afeisen. Zondaren zijn zeer gewoon zich straffeloosheid te beloven, omdat zij zorgen hun goddeloze wegen in het geheim te bewandelen. Zij vertrouwen op hun boze kunsten en plannen om hen staande te houden omdat zij menen die zo goed te hebben uitgevoerd, dat niemand er de goddeloosheid en bedriegelijkheid van ontdekken kan.

D. De straf voor hun gerustheid. Zij zal hun ondergang zijn, en zij zal zijn:

a. een algehele verwoesting, de vernietiging van al hun steun en vertrouwen. Deze beide dingen zullen u overkomen, juist de twee dingen die gij onmogelijk geacht hebt: verlies van kinderen en weduwschap. Zowel uw vorsten als uw volk zullen afgesneden worden, er zal geen regering meer zijn en geen natie. God brengt over geruste zondaren dikwijls juist die ongelukken welke zij het minste vreesden en waarvan zij geen gevaar vermoedden. Zij zullen in alle volkomenheid over hen komen, onder allerlei verzwarende omstandigheden, en zonder iets dat ze kan verdagen of verzachten. De droefenissen van Gods kinderen zijn niet enkel droefenis. Weduwschap is voor hen geen onheil zonder enige verzachting, want zij kunnen zich troosten met de wetenschap dat hun Maker hun man is. Het verlies van kinderen is het niet, want Hij is hun beter dan tien zonen. Maar over hun vijanden komen die onheilen in volle mate. Weduwschap en kinderloosheid zijn zware rampen ieder op zichzelf, maar beide tegelijk zijn eerst recht zwaar. Naomi zegt dat men haar Mara moet noemen, want zij is "achtergebleven zonder haar man en na haar zonen," Ruth 1:5, en toch overvielen haar die beide rampen niet in volle zwaarte want zij hield nog twee schoondochters over om haar te vertroosten. Maar over Babel komen zij ten volle, haar bleef geen troost over.

b. Het is een plotselinge en verrassende verwoesting. Het kwaad zal komen op een dag, ja, in een ogenblik, en daardoor zoveel verschrikkelijker zijn, voornamelijk voor hen die zo gerust zijn. Een kwaad zal over hen komen, en gij zult zo min de tijd als de middelen hebben om er tegen te voorzien of er u op voor te bereiden, want gij zult er de dageraad niet van weten, en daarom zult gij niet weten wanneer gij op uw hoede moet zijn. Gij zult er de morgen niet van kennen, lezen sommigen. Wij weten precies wanneer de dag zal aanbreken en de zijn opgaan, maar wij weten niet wat de komende dag zal medebrengen, of wanneer en vanwaar de moeite komen zal, misschien breekt de storm los uit die hemelstreek, vanwaar wij hem het minst verwachtten. Babel beweerde grote wijsheid en kennis te bezitten, maar de gedreigde verwoesting kon zij met al haar wijsheid niet voorzien of met al haar wetenschap voorkomen. De verwoesting zal haastelijk over u komen, gelijk een dief in de nacht, wanneer gij het niet zult weten, dat is, wanneer gij er het minst aan zult denken. Voor deze verwoesting waren zij openlijk gewaarschuwd door deze en door andere profeten des Heeren, maar zij hadden die waarschuwing in de wind geslagen en er geen geloof aan gehecht, en daarom wordt het nu rechtvaardig zo beschikt dat Zij geen nadere aanzegging er van krijgen, maar dat het onheil, gedeeltelijk door hun eigen gerustheid en gedeeltelijk door de geslepenheid en vlugheid hunner vijanden, een volkomen verrassing voor hen zou zijn. Zij, die de waarschuwingen van het geschreven Woord minachten mogen geen andere waarschuwingen verwachten.

c. Het zal een onweerstaanbare verwoesting zijn, zo'n waartegen zij geen middelen hebben. Het onheil zal u zo plotseling overvallen, dat gij er niet aan omkomen kunt, daar zult gij geen tijd voor hebben, zo krachtig dat gij het niet kunt weerstaan of u er tegen beveiligen. Er is geen tegenstand tegen Gods oordelen, wanneer zij losbarsten. Babel zelf met al haar rijkdom, macht en menigte, is niet in staat om het komende onheil af te wenden.

IV. Hun worden hun zwarte kunsten, hun sterrenwichelarij en magische voorspellingen verweten, waarvoor de Chaldeëen boven alle andere volken beroemd waren, en die al de andere volken aan hen ontleend en van hen geleerd hadden.

1. Daarover wordt hier gesproken als een van hun uitdagende zonden, die de oordelen Gods over hen brengen, vers 9. Deze dingen zullen u overkomen om u te straffen voor de veelheid van uw toverijen en de menigte van uw bezweringen. Toverij is een zonde, in haar natuur buitengewoon slecht, zij is aan de duivel de eer geven die God alleen toekomt, Gods vijand

onze gids maken, de vader van de leugens ons orakel. In Babel was het een nationale zonde, die onder bescherming en ten dienste van de regering stond, bezweerders en tovenaars waren haar raadgevers en eerste staatsdienaren. En zal God over deze dingen geen bezoeking doen? Er was een menigte, een veelheid van toverijen en bezweringen onder hen, het is zo'n aanlokkende zonde, dat ze, eens toegelaten, als een woest vuur zich verspreidt en men er het eind niet van voorziet, beide, bedriegers en bedrogenen, nemen steeds in aantal toe.

2. Er wordt hier over gesproken als over een van hun valse steunmiddelen, waarop zij zich sterk verlieten, maar waarin zij bedrogen zouden worden, want het zou niet eens nut doen om hun de komende oordelen te voorzeggen, veel minder om hen er voor te vrijwaren.

a. Hun wordt verweten de zware moeite waarmee zij aan hun bezweringen en toverijen gearbeid hebben, gij hebt er in gearbeid van uw jeugd af, zij leidden jonge lieden in deze kunsten op, en zij, die er zich aan wijdden waren onvermoeibaar in die arbeid. Zij lazen boeken, deden waarnemingen, namen proeven, welnu laat hen nu opkomen met hun bezweringen en hun kunst tonen in het gevaarlijke ogenblik. Laat hen, zo mogelijk nu stand houden tegen de invallenden vijand, laat hen nu hun diensten aan het vaderland bewijzen. Wat zal het baten? Gij zijt moede geworden in de veelheid uwer raadslagen. Gij hebt allerlei overleggingen gemaakt, maar het heeft u niet geholpen. De verschillende plannen, die uw raadgevers ontworpen hebben, en de onderscheiden adviezen, die zij u gegeven hebben, hebben uw verwarring vermeerderd en u vermoeid in de veelheid van zulke raadgevers is geen heil gelegen.

b. Hun wordt verweten dat zij zo'n grote verscheidenheid van dergelijk volk hebben, vers 13. Zij hadden hun sterrewichelaars die de hemel waarnemen, niet gelijk David om er de wijsheid en de macht Gods in te lezen maar onder voorwendsel van daardoor toekomstige dingen te kunnen voorspellen. Zij namen de hemelen waar, maar vergaten Hem, die ze gemaakt heeft en "hun heerschappij over de aarde besteld heeft," Job 38:33, omdat Hij zelf heerschappij over hem heeft, want Hij rijdt op de hemelen. Zij hadden hun sterrenkijzers, die in de bewegingen van de sterren, hun samenvoegingen en onderlinge standen, het lot van staten en koninkrijken zochten te lezen. Zij hadden hun voorzeggers van nieuwe manen, die de kalender vaststelden, die vertelden welk weer het zou zich of wat nieuws er elke maand gebeuren zou. De menigte van al deze kunstenaars bewees hoeveel waarde zij er aan hechtten, maar zij waren allen bedriegers en hun kunst was ijdelheid. Ik bekken dat ik niet inzie hoe de sterrenkijzerij, die sommigen in onze tijd beweren machtig te zijn, en bij de regelen waarvan zij voorgeven toekomstige dingen te kunnen verkondigen, in enig opzicht verschilt van die van de Chaldeeën, en hoe zij dus zullen ontkomen aan de bestraffing en verachting, welke onze tekst op hen werpt. En toch vrees ik dat velen hun kalenders bestuderen en aan die voorzeggingen meer waarde hechten, dan aan hun Bijbel en de profetieën, welke hij bevat.

c. Hun wordt verweten de volslagen onbekwaamheid en onvoldoendheid van al deze voorgewende geleerden om hun enig nut te doen in de dag van de benauwdheid. Laat hen beproeven of zij door hun betoveringen iets tegen hun vijanden kunnen uitrichten, of zij hun eigen krachten kunnen stalen of hun tegenstanders ontzenuwen wanneer die tegen hen komen, vers 12. Laat hen ondervinden welk nut zij hun kunnen doen, die van godsspraken hun beroep maken, laat hen nu opstaan en door hun macht u redden van de onheilen, die over u komen, of door hun voorziendheid zulke ontdekkingen daarvan maken, dat ge bijtijds de nodige voorzorgen zelf nemen kunt, gelijk Eliza de bewegingen van de legers des konings van Syrië aan de koning van Israël openbaarde, zodat hij zich, "niet eenmaal of tweemaal," maar telkens er voor kon inachtnemen, 2 Koningen 6:10. Deze ontmaskering van de tovenaars werd letterlijk vervuld, want in de nacht, waarin Babel ingenomen werd en Belsazar gedood, was

geen van zijn sterrenwichelaars, goochelaars en wijzen in staat om het handschrift aan de muur te lezen, waarin het noodlottig vonnis aangekondigd werd, Daniel 5:8.

d. Hun wordt gezegd dat al die wijzen zelf in de algemene verwoesting zullen delen vers 15. Zij kunnen natuurlijk hun vrienden in geen enkel opzicht van nut zijn, die zichzelf niet bevestigen kunnen, zij zijn op zijn best als stoppelen, waardeloos en nutteloos, en zij zullen zijn als stoppelen voor een verterend vuur. De Perzen zullen de wijzen van Babel uitroeien om plaats te maken voor hun eigen wijzen, dat vuur zal hen verteren en zij zullen zich niet kunnen rukken uit de macht van de vlam. Zij mogen niets anders verwachten dan verteerd te zullen worden, die door hun zonden zichzelf tot een voedsel des vuurs maken. Wanneer God een vuur onder hen ontsteekt, zal het geen vuur zijn om zich er bij te warmen, en geen kool om er bij neer te zitten, maar een vuur om hen te verbranden. Dit zegt dat zij geheel verslonden zullen worden door de oordelen Gods, geheel tot as verbrand, en dat er van hen geen kool zal overblijven daar iemand enig nut van hebben kan, want als God oordeelt zal Hij overwinnen.

e. Ook over hun kooplieden en hen die met hen handelden, zal het oordeel gaan, vers 15, degenen, die met hen handelden van hun jeugd aan.

(1). Die met hen handelden door middel van raadpleging, hun sterrenkijkers die in zwarte kunst handelden, en er altijd op gesteld waren om die handel te drijven. Die waren hun voornaamste handelaars, want voorspellen was een van de voordeligste broodwinningen in Babel, en zij die daaraan deden leefden zeer waarschijnlijk op grote voet en verdienden meer dan de rijkste kooplieden. Toch werden sommigen van hen verteerd, anderen vluchtten naar hun land of verscholen zich in hun woning, geen van hen was veilig in Babel. Zij waren allen ellendige vertroosters.

(2). Of die met hen handelden als kooplieden. Evenals hun sterrenkijkers hun arbeid zagen mislukken, zo ging het hunnen kooplieden, deze droegen zorg hun eigen bezittingen te redden en bemoeiden zich niet met wat er van Babel terechtkwam. Zij dwaalden elk zijns weegs, ieder zorgde voor zijn eigen veiligheid, geen hunner leende iemand de helpende hand, zelfs niet in een stad waarin daarmee zoveel geld te verdienen was, en waarin zij zoveel verdiend hadden. Elk voor zichzelf, niemand voor zijn vrienden. Het Babylon in het Nieuwe Testament wordt beklagd door de kooplieden, welke het rijk gemaakt had, zij stonden echter voorzichtig van verre hun jammertonen aan te heffen, Openbaring 18:15, en durfden niets tot haar hulp ondernemen. Zalig zij, die door geloof en gebed in verbintenis staan met Hem, die een hulp is in benauwdheid!

HOOFDSTUK 48

1 Hoort dit, gij huis van Jakob, die genoemd wordt met de naam van Israël, en uit de wateren van Juda voortgekomen zijt! die daar zweert bij de Naam des HEEREN, en vermeldt de God Israëls, maar niet in waarheid, noch in gerechtigheid. 2 Ja, van de heilige stad worden zij genoemd, en zij steunen op de God Israëls; HEERE der heirscharen is Zijn Naam. 3 De vorige dingen heb Ik verkondigd van toen af, en uit Mijn mond zijn zij voortgekomen, en Ik heb ze doen horen; Ik heb ze snellijk gedaan, en zij zijn gekomen; 4 Omdat Ik wist, dat gij hard zijt, en uw nek een ijzeren zenuw is, en uw voorhoofd koper; 5 Daarom heb Ik het u van toen af verkondigd, eer dat het kwam, heb Ik het u doen horen; opdat gij niet misschien zoudt zeggen: Mijn afgod heeft die dingen gedaan, of mijn gesneden beeld, of mijn gegoten beeld heeft ze bevolen. 6 Gij hebt het gehoord, aanmerkt dat alles; zult gijlieden het ook niet verkondigen? Van nu af doe Ik u nieuwe dingen horen, en verborgen dingen, en die gij niet geweten hebt. 7 Nu zijn zij geschapen, en niet van toen af, en voor dezen dag hebt gij ze ook niet gehoord; opdat gij niet misschien zeggen zoudt: Ziet, ik heb ze geweten. 8 Ook hebt gij ze niet gehoord, ook hebt gij ze niet geweten, ook van toen af is uw oor niet geopend geweest; want Ik heb geweten, dat gij gans trouweloos handelen zoudt, en dat gij van de buik af een overtreder genaamd zijt. 9 Om Mijns Naams wil zal Ik Mijn toorn langer uitstellen, en om Mijns roems wil zal Ik, u ten goede, Mij bedwingen, opdat Ik u niet afhouwe. 10 Ziet, Ik heb u gelouterd, doch niet als zilver, Ik heb u gekeurd in de smeltkroes der ellende. 11 Om Mijnentwil, om Mijnentwil zal Ik het doen, want hoe zou Hij ontheilgd worden? en Ik zal Mijn eer aan geen ander geven. 12 Hoor naar Mij, o Jakob! en gij Israël, Mijn geroepene! Ik ben Dezelfde; Ik ben de Eerste, ook ben Ik de Laatste. 13 Ook heeft Mijn hand de aarde gegrond, en Mijn rechterhand heeft de hemelen met de palm afgemeten; wanneer Ik ze roep, staan zij daar tezamen. 14 Vergadert u, gij allen, en hoort; wie onder hen heeft deze dingen verkondigd? de Heere heeft hem lief, Hij zal Zijn welbehagen tegen Babel doen, en Zijn arm zal tegen de Chaldeen zijn. 15 Ik, Ik heb het gesproken, ook heb Ik hem geroepen; Ik zal hem doen komen, en hij zal voorspoedig zijn op zijn weg. 16 Nadert gijlieden tot Mij, hoort dit: Ik heb van de beginne niet in het verborgene gesproken, maar van dien tijd af, dat het geschied is, ben Ik daar; en nu, de Heere HEERE, en Zijn Geest heeft Mij gezonden. 17 Alzo zegt de HEERE, uw Verlosser, de Heilige Israëls: Ik ben de HEERE, uw God, Die u leert, wat nut is, Die u leidt op de weg, dien gij gaan moet. 18 Och, dat gij naar Mijn geboden geluisterd hadt! zo zou uw vrede geweest zijn als een rivier, en uw gerechtigheid als de golven der zee. 19 Ook zou uw zaad geweest zijn als het zand, en die uit uw ingewanden voortkomen als deszelfs steentjes; wiens naam niet zou worden afgehouden, noch verdelgd van voor Mijn aangezicht. 20 Gaat uit van Babel, vliedt van de Chaldeeën, verkondigt met de stemme des gejuichs, doet zulks horen, brengt het uit tot aan het einde der aarde, zegt: de Heere heeft Zijn knecht Jakob verlost! 21 En: Zij hadden geen dorst, toen Hij hen leidde door de woeste plaatsen; Hij deed hun water uit de rotssteen vlieten; als Hij de rotssteen kliefde, zo vloeiden de wateren daarheen. 22 Maar de goddelozen hebben geen vrede, zegt de HEERE.

Nadat God in het vorige hoofdstuk met de Babyloniërs gerekend heeft, en hen hun zonden getoond en de verwoesting, die om deze zonden over hen komen zou, aangezegd heeft, komt Hij er toe om in dit hoofdstuk aan het huis van Israël hun zonden te tonen, opdat bekend worde dat Hij de zonde haat waar Hij ze vindt en ze ook in Zijn eigen volk niet duldt, maar ook om de barmhartigheid te bewijzen, die Hij desniettemin staande voor hen gevoelt. En Hij stelt hun hun zonden ordelijk voor ogen opdat zij door geloof en bekering zich deze barmhartigheid mogen verwerven.

1. Hij beschuldigt hen van huichelarij in het goede en hardnekkigheid in het kwade, voornamelijk in hun afgoderij, ofschoon Hij hun zovele bewijzen gegeven heeft dat Hij God is en Hij alleen. vers 1 - 8.
2. Hij verzekert hun dat hun verlossing zal gewrocht worden alleen ter wille van zijn eigen naam en niet om enige verdiensten hunnerzijds vers 9 - 11
3. Hij moedigt hen aan om voor hun verlossing uitsluitend Op Gods macht en belofte te rekenen vers 12 - 15, 4.

4. Hij doet hun zien dat zij alleen door hun eigen zonden zichzelf in de gevangenis gebracht hebben, en dat het evenzo alleen door Gods genade zal zijn indien zij de nodige voorbereidingen voor hun vrijlating verkrijgen, vers 16 - 19.

5. Hij kondigt hun vrijlating aan, maar onder voorbehoud dat de goddelozen daardoor geen zegen zullen deelachtig worden, vers 20 - 22.

Jesaja 48:1 - 8

Wij kunnen hier opmerken:

I. De huichelachtige belijdenis, welke velen van de Joden maakten van hun godsdienst en hun betrekking tot God. De profeet ontvangt bevel om zich tot hen, die zo handelen, te wenden met vermaning en vernedering, opdat zij mogen erkennen dat God rechtvaardig was in hetgeen Hij over hen gebracht heeft. Zie hier nu:

1. Hoe bedrieglijk hun vertoon van godsdienst was, welk een schone vertoning zij maakten naar het uiterlijke, hoe ver zij schijnbaar op weg naar de hemel waren, welk een schone livrei zij droegen, waaronder toch een zeer boos hert verborgen was.

a. Zij waren het huis van Jakob, zij hadden een plaats en een naam in de zichtbare kerk. Jakob heb Ik liefgehad, Jakob is Gods uitverkorene, en zij staan niet alleen in verbinding met zijn geslacht maar zij zijn zijn afstammelingen.

b. Zij worden genoemd met de naam Israël, een eervolle naam, zij waren het volk hetwelk de wet en de belofte had. Israël betekent "een vorst voor God," en zij beroemden zich op hun afkomst uit dat vorstelijk geslacht.

c. Zij waren uit de wateren van Juda voortgekomen, en daarom werden zij Joden genoemd, zij waren de koninklijke stam, de stam waaruit de Silo voortkomen zou, de stam die God bleef aanhangen toen de andere tegen Hem opstonden.

d. Zij zwoeren bij de naam des Heeren, en daardoor erkenden zij dat Hij de ware God was, en hun God, en gaven zij Hem eer als de rechtvaardige Rechter over allen. Zij zwoeren in de naam des Heeren, zo kan het ook gelezen worden, dat is zij legden voor Hem de eed af als onderdanen voor hun koning en voegden zich bij Hem in het verbond.

e. Zij vermeldten de naam van de God Israëls in hun gebeden en dankzeggingen, zij spraken dikwijls van Hem, namen lavenis van zijn wetten, en beweerden Hem steeds in gedachten te hebben.

f. Zij werden genoemd naar de heilige stad, en toen zij in Babel gevangen waren, verhieven zij zich op hun belangstelling in die stad, alleen uit een beginsel van hoogmoed en nationale trots. Velen, die zelf onheilig zijn, zijn trots op hun betrekking tot de kerk, de heilige stad.

g. Zij steunden op de God van Israël, en beroemden zich in zijn beloften en hun verbond met Hem. Zij "steunden op de Heere," Micha 3:11. En wanneer hun gevraagd werd naar de naam van hun God, konden zij zeggen - Heere der heerscharen is Zijn Naam, de Heere van allen, en daarom zijn wij gelukkig en groot, daar wij tot Hem in betrekking staan.

2. Hoe laag hun belijdenis van de godsdienst bij dit alles gezonken was. Het was alles vergeefs, het was alles een spel, want het was niet in waarheid en gerechtigheid. Hun harten waren niet oprecht en getrouw in hun belijdenis. Al onze godsdienstige belijdenis is waardeloos zo ze niet voortkomt uit waarheid en gerechtigheid. Zo we daarin niet oprecht zijn, gebruiken wij de naam des Heeren onzes Gods ijdellijk.

II. De middelen, welke God aanwendde, en de wegen, die Hij volgde, om hen dicht bij Hem te houden, en te voorkomen dat zij zich tot afgoderij keerden. Naar het scheen waren de uitnemende wetten, die Hij hun gegeven had, met al haar heileringen, en de muur waarmee Hij hen omtuind had, niet voldoende om hen terug te houden van de zonde, waarin zij het

gemakkelijkst vervielen, en daarom had God er merkwaardige profetieën bijgevoegd en ten gevolge op deze profetieën wonderbare voorzieningen, die alle bestemd waren om hen te overtuigen dat hun God de enige ware God was, en dat het daarom zowel hun plicht als hun belang was Hem aan te hangen.

1. Hij heeft hen verwaardigd en bevoorrecht met merkwaardige profetieën, vers 3. De vorige dingen heb Ik verkondigd van toen af. Niets was hun volk, sedert het ogenblik van zijn ontstaan, overkomen in aardse zaken, of het was voorzien, de slavernij in Egypte, hun verlossing daaruit, de vestiging van hun stammen in Kanaän enz. Al deze dingen waren uit Gods mond voortgekomen en Hij had ze hen doen horen. Hierin waren zij bevoorrecht boven alle andere volken, en ook werd hun nieuwsgierigheid voldaan, want het waren profetieën waarop zij konden staatmaken, en die hen en hun eigen volk betroffen. Zij waren alle proefhoudend bevonden door de vervulling er van. Ik deed ze plotseling, wanneer zij het minst verwacht werden door u of door anderen, en daarom konden ze alleen geweten worden door een Goddelijke voorzienigheid. Ik heb ze snel gedaan en zij zijn gekomen, want wat God doet, dat doet Hij in waarheid. De menigvuldige ellende, waaronder zij nu in Babel zuchtten, had God hun van de beginne voorzien door Mozes, als het zekere gevolg van hun afval van God, Leviticus 26:31 en Deuteronomium 28:36, At 29:28. Hij had hun ook voorzien hun terugkeer tot God en daarna tot hun eigen land. Deuteronomium 30:4 en verv, Leviticus 26:44, 45. Hij had hun dus getoond hoe Hij zich met hen bemoeien kon lang voordat het gebeurde. Indien zij hun tegenwoordige toestand en de verlossing, die nu in zicht was, vergeleken met hetgeen in de wet geschreven was, dan zouden zij zien hoe letterlijk de Schrift vervuld wordt.

2. Hij verwaardigde en begunstigde hen met merkwaardige voorzienigheid, vers 6. Van nu aan doe Ik u nieuwe dingen horen. Behalve het algemene overzicht hun gegeven van het begin van Gods handelingen met hen af, toonde Hij hun nieuwe dingen door de profeten van hun dagen, en schiep die. Het waren verborgen dingen, die zij op geen andere wijze weten konden, zoals de profetie betreffende Cyrus en de juiste tijd van hun verlossing Uit Babel, deze dingen schiep God nieuw. Hun herstelling was in waarheid een schepping, en zij hadden de belofte daarvan niet van de beginne maar sedert kort, want de profetie bleef onder hen voortleven om hun afval van God te voorkomen of om hen terug te brengen. Nu was het hun meegedeeld, nu zij langs geen andere weg er iets van te weten konden komen dan door middel van Goddelijke openbaring. Merkt op, zegt God, en ziet, voorzover er door u over gesproken wordt en gij het verwacht, is het u door de profeten bekend gemaakt, want het kwam niet in uw gedachten op en gij hadt geen reden om het te verwachten, gij had het niet gehoord en had het niet geweten, en had geen reden om het te verwachten en uw oor was er niet voor geopend, vers 7, 8. De zaak scheen ten enenmale onmogelijk en gij zoudt er ternauwernood naar geluisterd hebben indien zij u was meegedeeld. God had hun verborgen dingen getoond, die buiten bereik van hun kennis waren, en grote dingen voor hen gedaan, die niet in hun macht waren, en nu zegt Hij, vers 6, Gij Hebt het gehoord, aanmerkt dat alles. Gij hebt de profetie gehoord, ziet nu haar vervulling en let op hoe Gods woorden en daden elkaar nauwkeurig dekken, zult gijlieden het ook niet verkondigen? Niet verkondigen dat gij gezien hebt wat gij vroeger gehoord hadt? Zult gij niet erkennen dat de Heere de ware God is, de enige ware God, dat Hij de kennis en de macht heeft, welke geen schepsel bezit en waarop geen van de goden van deze aarde zich kunnen laten voorstaan? Wilt gij niet erkennen dat uw God een goede God voor u geweest is? Verkondigt dit tot Zijn eer en tot uw beschaming, omdat gij zo bedrieglijk met Hem gehandeld en anderen boven Hem verkoren hebt.

III. De redenen waarom God deze weg met hen houden zou.

1. Omdat Hij hun beroemen op zichzelf en op hun afgoden voorkomen wilde.

a. God heeft door Zijn profeten hun vooruit hun verlossing bekend gemaakt, opdat zij die niet hun afgoden zouden toeschrijven. Hij zag hoe nodig het was de verheerlijking voor zichzelf te verzekeren, die anders door sommigen van hen aan hun gesneden beelden zou gegeven worden. Ik heb er van gesproken, zegt God, opdat gij niet misschien zoudt zeggen: Mijn afgod heeft die dingen gedaan, of: mijn gesneden beeld of mijn gegoten beeld heeft ze bevolen vers 5. Sommigen zouden in staat zijn dat te zeggen, en zouden daardoor in hun afgoderij versterkt worden door hetgeen bedoeld was om hen er van te genezen. Maar het zou hun nu voor goed verhinderd zijn zulks te zeggen, want indien de afgoden het gedaan hadden zouden de profeten van de afgoden het voorspeld hebben, maar nu de profeten des Heeren het voorzeggd hebben, was er geen twijfel aan of de Heere had het ook gedaan.

b. God had het door zijn profeten voorzeggd opdat zij niet zouden voorwenden dat zijzelf het voorzien hadden. Die niet zo diep gezonken waren om het aan de afgoden toe te schrijven, waren hoogmoedig genoeg om voor te geven dat zij het door hun eigen scherpzinnigheid voorzien hadden, indien God het niet tevoren tot hen gesproken had, opdat gij niet zeggen zoudt: Zie, ik het ze geweten. Zo onderschatten ijdele mensen, die voor wijs doorgaan willen, gewoonlijk enig ding dat waarlijk groot en verrassend is, en verkleinen het door te laten geloven dat het niet meer is dan zij verwachtten en dat zij wel wisten dat het komen zou. Om dit te voorkomen en al zulke roem voor goed buiten te sluiten, had God het hun tevoren verkondigd, toen zij er nog niet van dromen konden. God heeft genoeg gezegd en gedaan om van de mensen eigen roem te voorkomen, opdat geen vlees zou roemen voor zijn aangezicht, hetwelk, indien het beoogde doel er niet door bereikt wordt, alleen zal strekken om de zonde van hoogmoed en de straf er voor te verzwaren. Vroeg of laat zal alle mond gestopt worden opdat alle vlees voor God zwijge.

2. Omdat Hij wilde dat zij geen verontschuldiging voor hun hardnekkigheid zouden hebben. Daarom nam Hij al deze moeite met hen omdat Hij wist dat zij zeer hardnekkig waren, vers 4. Hij wist dat zij zo hardnekkig en tegenstrevend waren, dat indien Hij de waarheid van de voorzienigheid niet door profetie ondersteunde, zij de onbeschaamdheid zouden hebben van haar te loochenen en dat zij zouden zeggen dat hun afgod gedaan had hetgeen God had gedaan. Hij wist zeer wel a. hoe geneigd zij waren tot het kwade, en hoe gemakkelijk er toe over te halen.

a. Ik wist dat gij hard zijt. Er waren profetieën zowel als voorschriften, welke God gegeven had ter oorzaak van de hardheid van hun harten. Uw nek is een ijzeren zenuw, tot buigen niet in staat, en onderworpen aan het juk van Gods geboden, evenmin in staat om zich te wenden ten einde zijn handelwijze met hen na te gaan, of zijn ongenoegen tegen hen te bespeuren. Hij kwam niet overeen met de wil van God, schikte zich niet naar zijn plannen, liet zich niet leiden door het woord van zijn voorzienigheid. Uw voorhoofd is koper, dat is: gij zijt onbeschaamd, gij kunt niet blozen, brutaal wilt gij niet vrezen of wijken, maar gaat in de weg van uw eigen hart. God gebruikt middelen om zondaars er toe te brengen zich naar Hem te schikken, of schoon Hij weet dat zij hardnekkig zijn.

b. Hoe trouweloos zij zouden zijn en onoprecht in hetgeen goed is, vers 8. God zond hun Zijn profeten, maar zij wilden niet luisteren, zij wilden niet weten, en het was niet erger de verwacht werd in aanmerking genomen wat zij geweest waren, gij zijt van de moederschoot genaamd, en niet ten onrechte, een overtreder. Van het ogenblik af dat zij tot volk gevormd waren, hielden zij over naar afgoderij, zij brachten uit Egypte een zonderlinge gehechtheid aan die zonde mede, en zij waren murmureerders zodra zij hun tocht naar Kanaän begonnen Toen werd het hun reeds verweten, Deuteronomium 9:7, 24, "Ik heb dus geweten dat gij geheel trouweloos handelen zoudt." God voorzag hun afval, en gaf daarvoor deze reden, dat Hij hen

altijd vals en veranderlijk gevonden had, Deuteronomium 31:16, 27, 29. Dit is ook toepasselijk op bijzondere personen, wij allen zijn geboren als kinderen van de ongehoorzaamheid, wij werden genoemd overtreders van de moederschoot af, en daarom is te voorzien dat wij trouweloos, zeer trouweloos zullen handelen. Waar aangeboren zonde is zal natuurlijk daadwerkelijke zonde volgen. God weet dat en handelt dus met ons overeenkomstig onze behoeften.

Jesaja 48:9 - 15

De verlossing van Gods volk uit de Babylonische gevangenschap was in vele opzichten zo onwaarschijnlijk, dat er voortdurend herhaling van de belofte moest zijn ter aanmoediging van het geloof en de hoop op God ten aanzien van deze zaak. Twee dingen waren ontmoedigend voor hen, hun eigen onwaardigheid dat God zo iets voor hen doen zou, en de vele bezwaren van de zaak zelf. In deze verzen worden deze beide ontmoedigingen uit de weg geruimd. Hier is.

I. Een reden, waarom God het voor hen doen zou ofschoon zij het onwaardig waren, niet om hunnentwil - dat moeten zij goed weten - maar om Zijns naams wil, om Zijns roems wil, om Zijnentwil, vers 9, 10 - 11.

1. Het is waar: zij zijn zeer tergend geweest, en God was terecht toornig op hen geweest, hun gevangenschap was de straf voor hun ongerechtigheid. Indien Hij hen in Babylon gebracht had en hen daar had laten wegteren en verloren gaan, indien Hij de verwoesting van hun land onherstelbaar gemaakt had, dan had Hij hen slechts overeenkomstig hun zonden behandeld het zou slechts zijn wat een zondig volk van een toornige God verwachten kon. Maar, zegt God: Ik zal Mijn toorn langer uitstellen, of onderdrukken, Ik zal Mij bedwingen. Ik zal tonen dat Ik traag tot toorn ben, Ik zal niet alles wat rechtvaardig zou zijn over u uitstorten, want dan zou Ik u afsnijden dat gij geen volk meer waart. En waarom zal God aldus zijn hand terughouden? Om Mijns naams wil, want dat volk was naar Zijn naam genoemd, het deed belijdenis van Zijn naam, en indien zij afgesneden werden zouden de vijanden die naam lasteren. Het is tot Mijn eer, want het zal de eer van Mijn barmhartigheid verhogen, indien Ik hun spaar en herstel. En indien Hij voortging hen Zijn volk te doen zijn, zouden zij Hem daarvoor tot een naam en tot een roem zijn.

2. Het is waar dat zij zeer bedorven en slecht waren, maar God zelf zou hen reinigen en hen geschikt maken voor de barmhartigheid, die Hij voor hen bestemd had. Ik heb u gelouterd, opdat gij Mij een vat ter ere zoudt zijn. Ofschoon Hij zag dat zij voor die gunst niet geschikt waren, zou Hij het hen maken. En dit is de reden waarom Hij hen in moeite bracht en hen er zolang in liet, het was niet om hen af te snijden maar om hun goed te doen. Het was om hen te louteren, niet gelijk zilver, of met zilver, niet zo grondig als de mensen het zilver louteren, dat zij voortgaan in de smeltkroes te louteren totdat het laatste vuil er uit weggedaan is, want indien God hen op die wijze behandelde zouden zij onophoudelijk in de smeltkroes zijn, want allen zijn zij onrein, en mogen als zodanig rechtvaardig weggeworpen worden, Psalm 119:119, als onbruikbaar zilver, Jeremia 6:30. Daarom neemt Hij hen zijn als zij zijn, gedeeltelijk maar niet geheel en al gelouterd. Ik heb u gekeurd in de smeltkroes van de ellende, dat is: Ik heb u gekozen na het goed, dat de ellende u gedaan heeft, en u bestemd voor grote dingen. Velen zijn door God thuis gebracht als uitverkoren vaten, nadat een goed werk van de genade in hen begonnen was in de smeltkroes van de ellende. De beproeving is Gods welbehagen niet, maar moet zijn oogwerk dienen.

3. Het is waar dat zij niet konden beweren van Gods hand zo groot een gunst te verdienen. als de verlossing uit Babel was, welke zo'n eer op hen zou leggen en hun zoveel vreugde bereiden zou, daarom zegt God: Om Mijnentwil, om Mijnentwil zal Ik het doen, vers 11. Ziet hoe de nadruk daarop gelegd wordt, want dat is een reden die niet falen kan en daarom kan het besluit, dat daarop gegrond is, niet ter aarde vallen. God zal het doen, niet omdat Hij hun zo'n gunst verschuldigd is, maar om de eer van Zijn eigen naam te redden, opdat die niet moge bevlekt worden door onbeschaamde triomfen van de heidenen, die, wanneer zij over Israël zegevierden, meenden dat zij de God van Israël overwonnen hadden, en zich verbeeldden dat hun goden Hem te sterk waren. Dit was duidelijk de inhoud van Belsasars lofzangen, toen hij de heilige vaten uit Gods tempel ontheiligde, terwijl hij zijn goden prees, Daniel 5:2. En evenzo van het verzoek van de Babyloniërs in Psalm 137:2 :Zingt ons een van de liederen Sions! God zal dus zijn volk bevrijden omdat Hij niet duldt dat zijn eer aan een ander gegeven wordt. Mozes pleitte daarop meermalen bij God: Wat zullen de Egyptenaren zeggen? God is naijverig op de eer van Zijn naam, en zal niet toelaten dat de toorn des mensen, verder gaat dan dienstig is tot Zijn eer. En dit is een bron van troost voor Gods volk, dat wat hun ook overkomt, God voor Zijn eigen eer zal zorgen en dat Hij, zover dat nodig is, verlossing voor hen zal bewerken.

II. Hier is het bewijs dat God dit voor hen doen kon, ofschoon zij onmachtig waren om zichzelf te helpen, en de gehele zaak volkomen onuitvoerbaar scheen te zijn. Laat Jakob en Israël hiernaar horen, het geloven en er troost uit scheppen. Zij zijn Gods geroepen, geroepen volgens Zijn voornemen, door Hem uit Egypte geroepen, Hoséa 11:1, en nu uit Babel, een volk, dat Hij met onderscheidende genade bij name roept. Zij zijn Zijn geroepen, want zij zijn tot Hem geroepen en genoemd naar Zijn naam en de Zijnen genoemd. En daarom zal Hij op hen letten, en zij kunnen ervan verzekerd zijn, dat Hij hen om Zijnentwil zal verlossen, en dat Hij het doen zal door Zijn eigen kracht, zodat zij niet behoeven te vrezen, want:

1. Hij alleen is God, en de eeuwige God, vers 12. Ik ben het, die kan doen wat mij behaagt, en zal doen wat het beste is, Ik: met wie niemand zich kan vergelijken, nog minder kan gelijk staan. Ik ben de eerste en Ik ben de laatste. Wie is zo vlug dat hij Hem vóór kan zijn? Wie kan Hem tegenhouden, die de laatste is en het veld behoudt tegen al Zijn tegenstanders en regeren zal totdat alle vijanden tot een voetbank van Zijn voeten gezet zijn? Welke reden blijft er dan over om aan hun verlossing te twijfelen, zo Hij haar onderneemt, wiens voornemens geheel volmaakt moeten zijn, want Hij is de eerste, en zeker uitgevoerd zullen worden, want Hij is de laatste. Het werk van die God is volmaakt.

2. Hij is de God, die de wereld gemaakt heeft, en Hij die dat deed, kan alles doen wat Hem behaagt, vers 13. Zien wij onder ons, dan bemerken wij dat de aarde bevestigd is, en daardoor gevoelen wij dat zijn hand haar grondslagen gelegd heeft. En zien wij omhoog dan bemerken wij dat de hemelen als een tent boven onze hoofden uitgespannen zijn, en het was Zijn hand, die hen uitgespreid heeft, en dat deed op zo nauwkeurige wijze als de werkman zijn werk met de palm afmeet. Dit toont aan dat God onbegrensd is en de grootste en uitgestrektste plannen volvoeren kan. Indien de palm van Zijn rechterhand voldoende was om de hemelen uit te breiden, hoe groot is dan de macht van Zijn uitgestrekte arm! Ja, dit is nog niet alles, Hij heeft niet alleen de hemelen en de aarde gemaakt, en is dus almachtig als onze hulp en ons vertrouwen, Psalm 124:8, maar Hij heeft het bevel over alle heirscharen. Als Hij hen oproept in Zijn diensten hen wil uitzenden tot Zijn werk, staan zij alle gereed, zij komen op Zijn oproeping, zij antwoorden op hun namen: Hier zijn wij, wat wilt Gij dat wij doen zullen? Zij staan gereed, niet alleen uit eerbied voor hun Schepper, maar uit bereidvaardigheid om Zijn bevelen te volbrengen, zij staan in volmaakte onderlinge overeenstemming gereed, de een met

de ander mededingende en de een de ander helpende in de dienst van hun Maker. Indien God dus Zijn volk wil bevrijden, behoeft Hij niet naar werktuigen te zoeken om daarbij te gebruiken.

3. Hij heeft het reeds voorzegd, en daar Hij zo'n oneindige kennis bezit dat Hij het vooruit kon zien, heeft Hij ook ongetwijfeld de almacht om het te volbrengen. Al gij huis van Jakob, verzamelt u en hoort tot uw vertroosting, wie onder hen, onder de goden van de heidenen of hun wijzen, heeft deze dingen verkondigd of kon ze verkondigen? vers 14. zij hebben ze geen van allen kunnen voorzien, maar degenen, die hen raadpleegden, waren volkomen overtuigd dat Babel altijd als koningin zitten zou en Israël voortdurend haar slaaf zijn, en hun godsspraken gaven hun niet de minste wenk van het tegenovergestelde, om hen te ontgoochelen. Daarentegen heeft God door Zijn profeten aan de Joden er kennis van gegeven lang voor hun ballingschap evenals van de verwoesting van Jeruzalem, gelijk Hij hun nu kennis geeft van hun verlossing, vers 15 : Ik, Ik heb het gesproken, en Hij zou het niet gesproken hebben indien Hij het niet doen kon, en daar niemand het vooruitspreken kon, staat het vast dat ook niemand anders het doen kon.

4. De persoon wordt aangewezen, die voor deze dienst gebruikt zal worden, evenals de middelen, die in het Goddelijk raadsbesluit genomen zijn, en dat alles is onveranderlijk. Cyrus is de man die het doen moet, en het dient zeer tot onze verzekering dat enig ding geschieden zal, indien ons in bijzonderheden gezegd wordt hoe en door wie het gedane zal worden. Het is niet onzeker gelaten wie het doen zal, maar de zaak is vastgesteld.

a. Het is iemand in wie God welgevallen heeft, omdat hij voor die dienst aangewezen is. Ik heb hem lief vers 14. de Heere heeft hem deze gunst bewezen en dit voorrecht verleend om hem tot het werktuig voor de verlossing van Zijn volk te maken, en daarin is hij een type van de groten Verlosser, Gods geliefde Zoon in wie Hij Zijn welbehagen heeft. Hen, voor wie God grote liefde gevoelt, en wie Hij liefde bewijst zal Hij dienstbaar maken tot heil van Zijn kerk.

b. Het is iemand, wie God daarvoor de macht en het bevel geven zal. Ik heb hem geroepen, heb hem voldoende volmacht gegeven, en derhalve zal Ik hem doen voorspoedig zijn.

c. Het is iemand, wie God door een reeks van leidingen van Zijn voorzienigheid tot deze dienst brengt. Ik zal hem doen komen, uit een vergelegen land, hem doen komen tegen Babel, hem stap voor stap verder brengen dan zijn eigen voornemen was. Wien God roept, die zal Hij brengen, Hij zal hem redenen geven om te komen, te komen op zijn roepstem. Het is iemand, die God zich zal toeëigenen en die Hij voorspoedig maken zal. Cyrus zal Gods welbehagen tegen Babel doen: het is Gods welbehagen, dat uitgevoerd worden zal, en Hij zal het uitvoeren door wie het Hem behaagt ofschoon Cyrus meent zijn eigen plannen te volvoeren, en niet weet van de wil van God of van de gunst die hem bewezen wordt. Zijn arm dat is het leger van Cyrus, en daarin Gods arm, zal komen en tegen de Chaldeeën zijn om hen ten onder te brengen, vers 14, want als God hem roept en doet komen, zal hij zeker voorspoedig zijn, vers 15. Wil mogen zeker zijn dat onze weg voorspoedig zijn zal, indien wij de Goddelijke roepstem en leiding volgen.

Jesaja 48:16 - 22

Evenals in de vorige verzen worden hier Jakob en Israël opgeroepen om te horen naar hetgeen de profeet in Gods naam tot hen zegt, of liever naar hetgeen God hun in en door de profeet zegt. En deze is een type van de groten Profeet, door wie God in deze laatste dagen heeft gesproken tot ons, en dit is voldoende. Nadert gijlieden tot mij, hoort dit. Zij, die willen horen en verstaan hetgeen God zegt, moeten nader en bij Hem komen, zij moeten zo dicht mogelijk bij Hem komen. Zij, die geluisterd hebben naar de bedreiging, moeten nu nader komen en

hiernaar luisteren, opdat zij bevestigd mogen worden in hun besluit om God te dienen. Zij die dicht tot God naderen, mogen er op rekenen dat Zijn verborgenheid voor hen zal zijn. Hier:

I. Verwijst God hen naar hetgeen Hij vroeger tot hen gezegd en voor hen gedaan heeft, indien zij daaraan wilden gedenken, zou dat hen grotelijks bemoedigen om ook nu op Hem te vertrouwen.

a. Hij heeft altijd ronduit tot hen gesproken van de beginne, door Mozes en al de profeten, Ik heb niet in het verborgen gesproken, maar in het openbaar, van de top van Sinai en in de voorname plaatsen van samenkomst, de plechtige vergaderingen van hun stammen. Hij gaf hun Zijn godsspraken niet ingewikkeld en dubbelzinnig, maar zo dat zij ze begrijpen konden, Habakuk 2:2.

b. Hij had altijd wonderlijk voor hen gehandeld, van die tijd af dat het geschied is, dat zij tot volk gevormd werden, ben Ik daar, Ik heb altijd onder hen gewoond en hun zaken geleid. Hij zond hun profeten, verwekte hun richters en verscheen hun meermalen. En daarom zal Ik dezelfde blijven. Hij die tot hertoe met de Zijnen geweest is, zal tot het einde met hen zijn.

II. De profeet zelf, als type van de grote profeet, bevestigt zijn zending om hun deze boodschap te brengen. En nu de Heere Heere (dezelfde die van de beginne en nooit in het verborgen gesproken heeft) en Zijn Geest heeft mij gezonden, vers 16. Van de Geest van God wordt hier gesproken als van een persoon, onderscheiden van de Vader en de Zoon, en die Goddelijke macht heeft om profeten te zenden. Wie door God gezonden wordt, is door zijn Geest gezonden. Zij, wie God enige dienst opdraagt, worden door de Geest daarvoor voldoende bereid gemaakt. Zij mogen vrijmoedig spreken en moeten gehoorzaam aangehoord worden, want God en zijn Geest hebben hen gezonden. Hetgeen door de profeet in dergelijk verband gezegd wordt in Jesaja 61:1, wordt in Lukas 4:21 op Christus toegepast. Hem zond de Heere, en Hij had de Geest zonder mate.

III. God zendt hun door Zijn profeet een genaderijke boodschap tot hun ondersteuning en vertroosting onder hun beproeving, vers 17. Aldus zegt JEHOVAH, de eeuwige God uw Verlosser, die zich dikwijls getoond heeft dat te zijn, die zich daartoe verbonden heeft, en die zijn verbintenis nauwgezet nakomen zal. want Hij is de Heilige, die niet bedriegen kan, de Heilige Israëls, die hen niet bedriegen zal. Dezelfde woorden waarmee de wet aanving en waardoor zij gezag kreeg leiden de belofte in en geven haar waarde. Ik ben de Heere uw God, op wie gij u moogt verlaten, die in betrekking tot u sta, die met u een verbond heeft.

1. Hier is het goede werk, dat God onderneemt voor hen te verrichten. Hij, die hun Verlosser is, zal daarom zijn:

A. Hun Onderwijzer. Ik ben de Heere uw God die u leert wat nut is die u zulke dingen leert als nuttig voor u zijn dingen die tot uw vrede behoren. Hierdoor betoont God zich te zijn de God, die met ons in verbond staat, dat Hij ons onderwijst, Hebréeën 8:10, 11, en niemand onderwijst gelijk Hij, want Hij geeft het verstand. Degene die God verlost, die onderwijst Hij, die Hij uit hun droefenissen verlossen wil, die leert Hij eerst van hun droefenissen voordeel te trekken, en maakt hen deelgenoten van Zijn heiligheid, want "dat is het nut, waartoe Hij ons kastijdt," Hebréeën 12:10.

B. Hun Gids. Hij leidt hen op de weg die zij gaan moeten. Hij verlicht niet alleen hun ogen, maar Hij leidt hun schreden, door Zijn genade leidt Hij hen in de weg van plicht en door zijn voorzienigheid in de weg van verlossing. Zalig zij die onder deze leiding staan.

2. Hier is het goed dat God verklaart voor hen te hebben bij Zijn goede wensen voor hen, vers 18, 19. Zeker, Hij had hen in de gevangenis gebracht maar dat was hun eigen schuld, want Hij bedroefde hen niet van harte.

a. Toen Hij hun Zijn wet gaf, begeerde Hij ernstig dat zij gehoorzaam zouden zijn. "Och, dat zij zo'n hart hadden!" Deuteronomium 5:29. "O dat zij verstandig waren!" Deuteronomium 32:29. Evenzo als Hij hen gestraft had om hun verbreken van de wet, begeerde Hij dat zij gehoorzaam zouden zijn. "Och, dat gij naar mijne geboden geluisterd had! Och, dat Mijn volk naar mij gehoord had," Psalm 81:14. Dit bevestigt wat God gezegd heeft, dat Hij geen lust heeft in de dood des zondaars.

b. Hij verzekert hun dat, indien zij gehoorzaam geweest waren, zij niet alleen hun gevangenschap zouden voorkomen hebben, maar dat zij zouden bevestigd en bevorderd zijn geworden in voorspoed. Hij had overvloed van goede dingen gereed om hun te geven, zo maar hun rondten die niet van hen hadden afgewend, Jesaja 59:1, 2. Zij zouden geleid zijn in een onafgebroken stroom van voorspoed. Uw vrede zou geweest zijn als een rivier, gij zoudt u verheugd hebben over een reeks van weldaden, die elkaar gestadig zouden volgen als de golfjes van een rivier, niet gelijk het water van een regenbeek, dat spoedig vervloten is.

c. Hun deugd, hun eer en de rechtvaardigheid van hun zaak zouden bij alle gelegenheden alle tegenstand ten onder gebracht hebben, door hun eigen kracht, hun gerechtigheid zou geweest zijn als de golven van de zee. Zo zou hun gerechtigheid geweest zijn, dat niets daartegen stand houden kon. Maar nu zij ongehoorzaam geweest waren, was de stroom van hun voorspoed en vrede onderbroken en hun gerechtigheid overmeesterd.

d. Hun nakomelingen zouden zeer talrijk en zeer voorspoedig geweest zijn, terwijl zij nu zeer gering in getal waren, hetgeen blijkt uit het kleine aantal van de terugkerende ballingen, in Ezra 2:64 genoemd, samen niet zoveel als een stam telde toen zij uit Egypte togen. Zij zouden ontelbaar geweest zijn "als het zand aan de oever van de zee," overeenkomstig de belofte in Genesis 22:17, maar nu hadden zij deze zegen verbeurd. Die uit uw ingewanden voortkomen zouden geweest zijn als de steentjes op het strand in aantal, indien uw gerechtigheid onweerstaanbaar en onoverwinnelijk geweest ware als de golven van de zee.

e. De eer van Israël zou onbevlekt en onaangetast gebleven zijn. uw naam zijn niet worden afgehouden of verdelgd van voor Mijn aangezicht, gelijk nu het geval was in het land van Israël, dat of verlaten was of door vreemdelingen bewoond werd. Niet verdelgd van voor Mijn aangezicht. De naam van een geslacht of van een koninkrijk kan niet gerekend worden verdelgd te zijn, alvorens hij verdelgd is van voor Gods aangezicht, dat is ophoudt een naam te zijn in Zijn heilige plaats. Nu zegt God hun dit alles wat Hij voor hen gedaan zou hebben, indien zij in hun gehoorzaamheid volhard hadden.

Ten eerste. Opdat zij zich zoveel dieper zouden verootmoedigen over hun zonden, waardoor zij dit alles verbeurd hadden. Dit moet ons in toorn tegen de zonde doen ontsteken, dat zij ons niet alleen de goede dingen doet verliezen, welke God ons gegeven heeft, maar bovendien ons berooft van de zegeningen welke God voor ons in voorraad had. Het zal de ellende van de ongehoorzamen verzwaren en zoveel ondraaglijker maken, te denken hoe gelukkig ze hadden kunnen zijn.

Ten tweede. Opdat zijn genade zoveel helderder zou schitteren wanneer Hij verlossing bewerkte voor hen, die deze zo verbeurd en zichzelf onwaardig gemaakt hadden. Niets had hen kunnen redden de een voorrecht van genade.

IV. Hier wordt verzekering gegeven van het grote werk, dat God besloten heeft voor hen te doen, namelijk hun verlossing uit de gevangenschap, wanneer Hij zijn werk in hen volbracht had.

1. Hier wordt hun verlof gegeven om Babel te verlaten. God kondigde dat af lang voordat Cyrus het deed, dat ieder die wilde naar zijn land kon terugkeren, vers 20. Gij hebt volle verlof daartoe, Ga uit van Babel, de gevangenisdeuren zijn opengeworpen en de bazuin van vrijlating is geblazen. Wellicht heeft de Geest des Heeren met dit woord bedoeld de geesten op te wekken van hen, die gebruik wilden maken van Cyrus proclamatie. Ezra 1:5. Vliedt van de Chaldeeën, niet in geheimzinnige, verstolen vlucht, gelijk Jakob vloot van Laban, maar vliedt met heilige minachting, het verwerpende om nog langer onder hen te blijven, vlucht niet steelsgewijs en bezorgd, maar met een stem, een stem des gejuichs, gelijk gij gevlucht zijt uit Egypte, Exodus 15:1.

2. Hier wordt het nieuws naar alle kanten afgekondigd. Doet het horen, laat het rondgezegd worden, brengt het uit tot aan het uiterste einde van de aarde, zendt de tijding mondeling en schriftelijk van stad tot stad, van koninkrijk tot koninkrijk, zelfs tot de verst - gelegen streken, de uiterste einden van de aarde. Dit is een type van de verkondiging des Evangelies over de gehele aarde, maar deze brengt blijde tijding waarbij de gehele wereld belang heeft, deze alleen dat die er toe bereid is er nota van zal nemen, dat hun gevraagd wordt hun afgoden te verzaken en tot de dienst van de God Israëls over te gaan. Allen moeten weten:

A. Dat allen, die God voor Zijn eigendom verklaart, zullen zich die Hij duur gekocht en betaald heeft. de Heere heeft Zijn knecht Jakob verlost, Hij heeft het vroeger gedaan toen Hij hem uit Egypte leidde, en Hij doet het nu. Jakob was Gods knecht, en daarom heeft Hij hem verlost, want wat hebben andere meesters met Gods dienstknechten te doen? Israël is Gods Zoon, daarom moet Farao hem laten gaan. God verloste Jakob en daarom behoorde hij Gods knecht te zijn Psalm 116:16. De Verbondsgod heeft hen verlost en daardoor zoveel vaster aan zich verbonden. Hij, die ons verlost heeft, bezit een onbetwistbaar recht op ons.

B. Voor hen, die God besluit thuis te brengen, zal Hij zorgdragen, dat zij geen gebrek hebben aan de noodzakelijke uitgaven voor de reis. Zij hadden geen dorst toen Hij hen leidde door de dorre plaatsen, vers 21. Want overal waar zij heengingen volgde hen het water uit de rots. Hij deed de wateren vloeien en daar rotswater het helderst en smakelijkst is, kloofde God de rots en de wateren stroomden er uit want Hij kan in de behoeften van Zijn volk voorzien door middelen, waaraan zij het laatst zouden gedacht hebben. Dit ziet op hetgeen Hij voor hen deed toen Hij hen uit Egypte uitgeleid had, want toen was het letterlijk zo geschied. Maar het zou nu niet minder gedaan worden bij hun uittocht uit Babel, toen zij en de hunnen voor de reis evengoed voorzien werden. En God doet Zijn werk even merkwaardig door Zijn gewone voorzienigheid als door wonderen ofschoon daarop wellicht veel minder gelet wordt. Dit is toepasselijk op de schatten van genade, welke voor ons verborgen zijn in Christus Jezus, uit wie al het goede voor ons vloeit gelijk het water voor Israël uit de rots vloeide, want de rotssteen was Christus.

3. Hier wordt een bedreiging tussen gevoegd voor de goddelozen, die nog in hun ongerechtigheden voortgaan. Zij moeten niet denken dat zij enig aandeel hebben aan de zegeningen van Gods volk, of schoon zij uiterlijk en in belijdenis zich daarbij voegen. Zij mogen niet verwachten met dat volk te zullen delen, ofschoon Gods gedachten over dat volk als één geheel gedachten des vredes waren. Maar daaronder waren goddelozen, die niet bekeerd wilden worden, voor hen is er geen vrede, geen vrede met God of met hun eigen geweten, neen, geen wezenlijk goed, wat zij ook mogen voorwenden. Wat hebben Zij te doen met vrede die vijanden Gods zijn? Hun valse profeten beloofden vrede aan hen, die het niet toekwam, maar God zegt dat er geen vrede of iets dergelijks zal zijn voor de goddelozen. De twist met God van zondaren, die niet tot berouw komen, zal een eeuwige twist zijn.

HOOFDSTUK 49

1 Hoort naar Mij, gij eilanden! en luistert toe, gij volken van verre! de Heere heeft Mij geroepen van de buik af, van Mijner moeders ingewand af heeft Hij Mijn Naam gemeld. 2 En Hij heeft Mijn mond gemaakt als een scherp zwaard, onder de schaduw Zijner hand heeft Hij Mij bedekt; en Hij heeft Mij tot een zuiveren pijl gesteld, in Zijn pijlkoker heeft Hij Mij verborgen. 3 En Hij heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Knecht, Israël, door Welken Ik verheerlijkt zal worden. 4 Doch Ik zeide: Ik heb te vergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht; gewisselijk, Mijn recht is bij de HEERE, en Mijn werkloon is bij Mijn God. 5 En nu zegt de HEERE, Die Mij Zich van moeders buik af tot een Knecht geformeerd heeft, dat Ik Jakob tot Hem wederbrengen zou; maar Israël zal zich niet verzamelen laten; nochtans zal Ik verheerlijkt worden in de ogen des HEEREN, en Mijn God zal Mijn Sterkte zijn. 6 Verder zeide Hij: Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde. 7 Alzo zegt de HEERE, de Verlosser van Israël, Zijn Heilige, tot de verachte ziel, tot Dien, aan Welken het volk een gruwel heeft, tot de Knecht dergenen, die heersen: Koningen zullen het zien en opstaan, ook vorsten, en zij zullen zich voor U buigen; om des HEEREN wil, Die getrouw is, om de Heilige Israëls, Die U verkoren heeft.

8 Alzo zegt de HEERE: In dien tijd des welbehagens heb Ik U verhoord, en ten dage des heils heb Ik U geholpen; en Ik zal U bewaren, en Ik zal U geven tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten, om de verwoeste erfenissen te doen beerven; 9 Om te zeggen tot de gebondenen: Gaat uit; tot hen, die in duisternis zijn: Komt te voorschijn; zij zullen op de wegen weiden, en op alle hoge plaatsen zal hun weide wezen. 10 Zij zullen niet honger, noch dorsten, en de hitte en de zon zal hen niet steken; want hun Ontfermer zal ze leiden, en Hij zal hen aan de springaders der wateren zachtjes leiden. 11 En Ik zal al Mijn bergen tot een weg maken, en Mijn banen zullen verhoogd zijn. 12 Zie, dezen zullen van verre komen; en zie, die van het noorden en van het westen, en geen uit het land van Sinim. 13 Juicht, gij hemelen! en verheug u, gij aarde! en gij bergen! maakt gedreun met gejuich; want de Heere heeft Zijn volk vertroost, en Hij zal Zich over Zijn ellendigen ontfermen. 14 Doch Sion zegt: de Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten. 15 Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten. 16 Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij. 17 Uw zonen zullen zich haasten; maar uw verstoorders en uw verwoesters zullen van u uitgaan. 18 Hef uw ogen op rondom, en zie, alle deze vergaderen zich, zij komen tot u; Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE, zekerlijk, gij zult u met alle dezen als met een sieraad bekleden, en gij zult ze u aanbinden, gelijk een bruid. 19 Want in uw woeste en uw eenzame plaatsen, en uw verstoord land, gewisselijk, nu zult gij benauwd worden van inwoners; en die u verslonden, zullen zich verre van u maken. 20 Nog zullen de kinderen, waarvan gij beroofd waart, zeggen voor uw oren: De plaats is mij te nauw, wijk van mij, dat ik wonen moge. 21 En gij zult zeggen in uw hart: Wie heeft mij dezen gegenereerd, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was? Ik was in de gevangenis gegaan, en weggeweken; wie heeft mij dan dezen opgevoed? Ziet, ik was alleen overgelaten, waar waren dezen? 22 Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal Mijn hand opheffen tot de heidenen, en tot de volken zal Ik Mijn banier opsteken; dan zullen zij uw zonen in de armen brengen, en uw dochters zullen op de schouder gedragen worden. 23 En koningen zullen uw voedsterheren zijn, hun vorstinnen uw zoogvrouwen; zij zullen zich voor u buigen met het aangezicht ter aarde, en zij zullen het stof uwer voeten lekken; en gij zult weten, dat Ik de Heere ben, dat zij niet beschaamd zullen worden die Mij verwachten. 24 Zou ook een machtige de vangst ontnomen worden, of zouden de gevangenen eens rechtvaardigen ontkomen? 25 Doch alzo zegt de HEERE: Ja, de gevangenen des machtigen zullen hem ontnomen worden, en de vangst des tirans zal ontkomen; want met uw twisters zal Ik twisten, en uw kinderen zal Ik verlossen. 26 En Ik zal uw verdrukkers spijsen met hun eigen vlees, en van hun eigen bloed zullen zij dronken worden, als van zoeten wijn; en alle vlees zal gewaar worden, dat Ik, de HEERE, uw Heiland ben, en uw Verlosser, de Machtige Jakobs.

In de voorgaande hoofdstukken zijn heerlijke dingen besproken betreffende de verlossing van de Joden uit Babel, maar opdat niemand zou denken dat het, wanneer de profetie eenmaal vervuld werd, veel groter en voornamer was voorgesteld dan de vervulling was en dat de

terugkeer van ongeveer veertig duizend Joden in armoedige omstandigheden uit Babel naar Jeruzalem, geen gebeurtenis was die geheel beantwoordde aan de verhevenheid en grootsheid van de uitdrukkingen in de profetie, toont hij hier aan dat de profetie een verdere strekking had, en eerst geheel vervuld zou worden in een verlossing, die deze eerste zo ver zou overtreffen, als de eerste beneden de voorzegging scheen te blijven. Dat is de verlossing van de wereld door Jezus Christus, van wie niet alleen Cyrus de dienstknecht Gods in de verlossing van de Joden een type was, maar ook Jesaja, die Gods dienstknecht was in de voorzegging. In dit hoofdstuk hebben wij:

1. De aanwijzing van Christus, onder het type van Jesaja, tot Zijn bediening als Middelaar, vers 1 - 3.
2. De verzekering hem gegeven dat zijn arbeid onder de heidenen wel slagen zal, vers 3 - 8.
3. De verlossing, die door hem gewrocht zou worden, en de voortgang van die verlossing, vers 9 - 12.
4. De bemoediging daardoor gegeven aan de bedroefde kerk, vers 13 - 17.
5. De toebrenging van velen, en de oprichting van een kerk onder de heidenen, vers 18 - 23.
6. Een herhaling van de profetie van van de Joden loslating uit Babel, welke een afbeelding en type van al deze zegeningen zou zijn, vers 24 - 26.

En indien wij dit hoofdstuk recht verstaan, zullen wij zien dat wij veel meer belang hebben bij de profetieën betreffende de verlossing van de Joden uit Babel dan wij ooit vermoed hadden.

Jesaja 49:1 - 6

Hier wordt,

I. Een gehoor samengeroepen en om aandacht gevraagd. De rede in het vorige hoofdstuk was gericht tot het huis van Jakob en het volk van Israël, vers 1. Maar deze is gericht tot de eilanden, dat is: de heidenen, want zij worden genoemd de eilanden van de volken Genesis 10:5, en tot het volk dat verre is, die vreemdelingen waren van het burgerschap Israëls, en dus verre waren. Zij moeten luisteren, vers 1, als naar iets op verre afstand, maar toch moesten zij luisteren met begeerte en aandacht. De tijding van een Verlosser wordt aan de heidenen, aan degenen die verre zijn, gezonden, en zij worden opgeroepen om er naar te horen. De heidenen luisterden naar het Evangelie, terwijl de Joden zich doof hielden.

II. De grote bewerker en afkondiger van deze verlossing bewijst zijn gezag van de hemel voor het werk, dat hij op zich nam.

a. God had hem geroepen en afgezonderd. de Heere heeft mij geroepen van de moederschoot af en mijn naam genoemd, mij aangewezen om een Zaligmaker te zijn, door een engel hem de naam Jezus, dat is Zaligmaker, gegeven, "want Hij zou zijn volk zalig maken van hun zonden," Mattheüs 1:21. Ja, van de moederschoot van de Goddelijke raadslagen af voor alle werelden, werd hij tot deze dienst geroepen en was er hulp voor hem besteld, en Hij kwam op die roeping want Hij zei. Zie Ik kom, met het oog op hetgeen van hem geschreven was in de rol des boeks. Dit werd gezegd van sommigen van de profeten als zijn typen, Jeremia 1:5. Paulus werd afgezonderd tot het Evangelie van de moederschoot af, Galaten 1:15.

b. God had hem bekwaam en geschikt gemaakt voor de dienst, waarvoor hij bestemd was. Hij maakte zijn mond tot een scherp zwaard, en stelde hem tot een zuivere pijl voorzag hem met alles wat hij nodig had om Gods strijd tegen de machten van de duisternis te strijden, om Satan te overwinnen, en Gods rebellerende onderdanen tot hun verplichting terug te brengen door zijn woord, "dat een scherp tweesnijdend zwaard is," Hebreeën 4:12, dat uit zijn mond uitgaat, Openbaring 19:15. De overtuigingen, door het Woord gewerkt, zijn de scherpe pijlen, die dalen in de harten van de zondaren, Psalm 45:5.

c. God heeft hem verkoren voor de dienst, die Hij voor hem bestemd had. Hij heeft mij onder de schaduw van zijn hand bedekt en in zijn pijlkoker hem verborgen, hetgeen te kennen geeft: Ten eerste. Verberging, het Evangelie van Christus en de roeping van de heidenen waren gedurende eeuwen en geslachten verborgen in God, Efëze 3:5, Romeinen 16:25, verborgen in de schaduwen van de ceremonieële wet en van de Oud-Testamentische typen. Ten tweede. Bescherming. Het huis van David stond onder de bijzondere zorg van de Goddelijke voorzienigheid, omdat het deze zegen in zich bevatte. Christus werd in zijn kindsheid beschermd tegen de woede van Herodes.

d. God had hem zich toegeëigend, Hij had tot hem gezegd, Gij zijt mijn knecht, die Ik een werk opdraag en die daarin slagen zal. Gij zijt de ware Israël, de vorst Gods, die geworsteld en overwonnen heeft en in u zal Ik verheerlijkt worden. Het volk van God is Israël, en zij zijn allen verzameld en als het ware besloten in Christus, de grote vertegenwoordiger van geheel Israël, de hogepriester die de namen van al de stammen op zijn borst draagt, en in hem is God verheerlijkt en zal Hij verheerlijkt worden, gelijk Hij met een stem uit de hemel getuigd heeft, Johannes 12:27, 28. Sommigen lezen deze woorden in twee volzinnen. Gij zijt mijn Knecht (dat is Christus, Hoofdstuk 42:1) en het is Israël in hetwelk Ik verheerlijkt zal worden, het is het geestelijke Israël, de uitverkorenen, in wier verlossing door Jezus Christus God verheerlijkt zal worden en zijn vrije genade eeuwig zal worden bewonderd.

III. Hit is verzekerd van de goeden uitslag van zijn werk, want wie God roept, die zal Hij het ook wel doen gelukken. En hierbij:

1. Wijst hij op de ontmoediging die hij ontmoet had bij zijn eerste optreden. vers 4. Ik zei met een neergeslagen hart: Ik heb tevergeefs gearbeid, want zij die onwetend en jegens God onverschillig en zorgeloos en vreemdelingen waren, zijn het nog. Ik heb geroepen, maar zij hebben geweigerd, ik heb mijne handen uitgestrekt tot een tegenstrevend volk. Dit was Jesaja's klacht, en het was niet meer dan hem gezegd was dat hij verwachten moest, Jesaja 6:9. En hetzelfde was ook de beproeving van Jeremia, waardoor hij besloot niet meer te arbeiden, Jeremia 20:9. Het is de klacht van menige getrouwe dienaar, die niet gebeuzeld maar gearbeid heeft, die zijn kracht niet gespaard maar besteed heeft, en die toch ziet dat het voor velen tevergeefs geweest is, zij willen geen berouw hebben en zich bekeren. Maar hier schijnt het te doelen op de hardnekkigheid van de Joden, onder wie Christus persoonlijk het evangelie van het koninkrijk Gods verkondigde, arbeidde en zijn kracht besteedde, terwijl toch de leidlieden en het gros van het volk hem en zijn leer verwierpen. Er werden zo weinigen binnen gebracht, terwijl men verwachten zou dat niemand zou blijven buiten staan, dat hij wel kon zeggen: Ik heb tevergeefs gearbeid, vergeefs gepredikt, vergeefs wonderen gedaan. De dienaren moeten nooit denken dat zij onverwacht verwaarloosd worden, nu het de Meester zelf zo vergaan is.

2. Hij troost zichzelf onder deze ontmoediging met de overweging, dat het de zaak van God was waaraan Hij was verbonden, en de roeping Gods, die hem er aan verbonden had. Gewis, mijn recht is bij de Heere, die de Rechter van allen is, en mijn werkloon is bij mijn God, wiens dienstknecht ik ben. Zijn troost is hetgeen de troost van al Gods getrouwe dienaren kan zijn, wanneer ze weinig vrucht van hun arbeid bespeuren.

a. Dat, hoe het ook moge lopen, het een rechtvaardige zaak is, die zij bepleiten, dat zij met God en voor God zijn, zij zijn aan Zijn zijde en Zijn medearbeiders. Zij achten daarom hun recht, de regel waarnaar zij handelen moeten, het werk waarin zij gebruikt worden, niet minder, het ongeloof van de mensen geeft hun geen aanleiding om de waarheid van hun leer te betwijfelen, Romeinen 3:3.

b. Hun wijze van werken en de voortzetting van hun werk is bij God bekend, en daarom kunnen zij zich op Hem beroepen ten aanzien van hun oprechtheid en dat het niet door enig

verzuim hunnerzijds is dat zij tevergeefs arbeiden. Hij weet de weg, die ik gegaan ben, mijn recht is bij de Heere. Hij moet beslissen of ik mij niet van harte aan mijn werk gewijd heb, en of het bloed dergenen, die verloren geen, niet op hun eigen hoofd is.

c. Ofschoon het werk vergeefs moge zijn voor degenen die bearbeid werden, het is dat niet voor de arbeider zelf, indien hij getrouw is, zijn werkloon is bij zijn God, die hem rechtvaardigen zal, dat is, God zal zijn werk belonen, zal zorgdragen dat hij er niet bij verliezen zal al is zijn arbeid tevergeefs.

d. Ofschoon het oordeel, het recht, nu nog niet tot overwinning gebracht wordt, of het werk tot volmaaktheid, toch zijn beide bij de Heere, die beide zal doen slagen, volgens zijn voornemen, op zijn eigen tijd en wijze.

3. Hij ontvangt van God een nader antwoord op zijn tegenwerping, vers 5, 6. Hij wist zeer wel dat God hem dat werk opgedragen had, hem tot Zijn knecht geformeerd had van de moederschoot af, niet alleen hem zo vroeg geroepen had, vers 1, maar ook zo vroeg begonnen is om hem daarvoor geschikt en bekwaam te maken. Hen, die God bestemt om als Zijn dienstknechten gebruikt te worden, bereidt en bekwaamt Hij daartoe lang tevoren, wanneer zij zelf zomin als anderen er nog iets van bemerken. Hij formeert de geest van de mensen in zijn binnenste. Christus was geroepen om Jakob tot God weer te brengen, die verraderlijk van Hem afgeweken was. Daarom moest het eerst met het zaad van Jakob naar de vlesse gehandeld worden en moeten maatregelen genomen omdat terug te brengen. Christus en het woord van de zaligheid worden eerst tot hen gezonden, zelfs kwam Christus persoonlijk alleen tot hen, de verloren schapen van het huis Israëls. Maar hoe zal het gaan indien Jakob zich niet wil laten weerbrengen en Israël zich zal laten verzamelen? Zo is het geschied, maar in dat geval is dit een voldoening,

A. Christus zal verheerlijkt worden in de ogen des Heeren, en zij die waarlijk heerlijk zijn, zijn dat in Gods oog. Ofschoon weinigen van de Joden door Christus prediking en wonderen bekeerd werden, en velen met ongenade en verwerping gestraft werden, legt God heerlijkheid op hem en verheerlijkt hem, spreekt tot hem bij zijn doop en zijn verheerlijking op de berg, zendt engelen om hem te dienen, maakt zelfs zijn schandelijker dood heerlijk door de vele wonderen die er bij gebeuren, en nog veel meer zijn opstanding. In zijn lijden was God zijn sterkte, zodat ofschoon hij alle mogelijke tegenstand ondervond, en veracht werd door een volk, voor hetwelk hij zoveel gedaan had, hij niet bezweek of ontmoedigd werd. Een engel werd van de hemel gezonden om hem te versterken, Lukas 22:43. Getrouwe dienaren, ofschoon zij de vruchten van hun arbeid niet zien, zullen door God aangenomen worden, en daarin zullen zij waarlijk verheerlijkt worden, want Gods gunst is onze eer, en zij zullen bijgestaan worden om voort te gaan en te volharden in hun arbeid ondanks allen tegenstand. Hun handen worden slap, maar God zal hen sterken.

B. Het Evangelie zal verheerlijkt worden in de ogen van de wereld, of schoon niet in de ogen van de Joden, het zal bij alle volken ingang vinden vers 6. Het scheen eerst alsof de Messias alleen de roeping had om Jakob weer te brengen, vers 5, maar hier wordt gezegd dat dit slechts een betrekkelijk klein gedeelte van zijn werk zal zijn. Een hoger doel grotere eer uitgebreider sfeer van zegen zijn voor hem bestemd. Het is te gering dat gij mij een knecht zou zijn om op te richten de stammen Jakobs, tot de waardigheid en het gebied, die zij met de Messias verwachtten, en weer te brengen de bewaarden in Israël, om hen weer tot een bloeiende kerk te maken gelijk zij van ouds waren. Nee, in aanmerking genomen welk een handjevol mensen deze zijn, zou het een betrekkelijk geringe zaak voor de Messias zijn, om alleen hun Zaligmaker te worden. Daarom heb Ik u ook gegeven als licht voor de heidenen. Vele grote en machtige volken zullen door het Evangelie van Christus gebracht worden tot de kennis en aanbidding van de ware God, om mijn heil te zijn tot aan de einden van de aarde, de

bewerker van dat heil dat Ik voor verlorenen bestemd heb, tot aan de einden van de aarde bij de verst - gelegen volken. Daarom noemde Simeon Christus "een licht tot verlichting van de heidenen," Lukas 2:32 en Paulus legt onze tekst uit in Handelingen 13:47 en zegt wat wij daardoor te verwachten hebben, en hoe dat gaat.

Daarom, zegt hij, keren wij ons tot de heidenen, om hun het evangelie te verkondigen, want alzo heeft de Heere ons gezegd: Ik heb U gesteld tot een licht voor de heidenen. Hierin werd de Verlosser waarlijk verheerlijkt, ofschoon Israël niet verzameld werd, de oprichting van Zijn koninkrijk in de heidenwereld was hem grotere eer dan dat zij al de stammen Israëls opgericht had. De belofte is reeds gedeeltelijk vervuld en zal verder vervuld worden, wanneer de tijd zal komen waarvan de apostel spreekt dat de volheid van de heidenen zal ingaan. God noemt het zijn zaligheid, hetgeen, naar sommigen menen, aanduidt hoeveel behagen Hij er in schept, hoe Hij er door verheerlijkt wordt en om zo te zeggen, hoe zijn hart er op gesteld is. En Christus is opgegeven tot een licht voor allen wie Hij ter zaligmaking gegeven is. In de duisternis gaat men verloren, Christus verlicht de ogen van de mensen en maakt hen heilig en gelukkig.

Jesaja 49:7 - 12

In deze verzen hebben wij:

I. De vernedering en de verhoging van de Messias, vers 7. Alzo zegt de Heere, de Verlosser Israëls, zijn Heilige. Hij die altijd zorggedragen heeft voor de Joodse kerk en voor haar al deze verlossingen gewrocht heeft, die typen waren van de grote verlossing, spreekt hier tot hem, die deze verlossing tot stand brengt.

a. Hij neemt kennis van zijn vernedering, waarvan de omstandigheden buitengewoon en ongeëvenaard waren. Hij was van ieder veracht en de onwaardigste onder de mensen, Jesaja 53:2. Veracht te worden door zo'n gering schepsel als de mens, die zelf een worm is, duidt de laagste trap van vernedering en verguizing aan. De mens om wie te redden en te verheerlijken hij gekomen was, verachtte hem en overlaadde hem met schande, zo ondankbaar en verdorven waren zijn vervolgers. De versmaadheid die Hij onderging was niet het minste deel van zich lijden. Zij maakte hem niet alleen verachtelijk, maar afschuwwekkend. Hij werd de verachte ziel, aan wie het volk een gruwel had, zij behandelden hem als de slechtste van de mensen en riepen: Kruist hem, kruist hem! Het volk deed het, de heidenen zowel als de Joden, en de Joden waren hierin erger dan de heidenen, want zijn kruis was deze een ergernis en gene een dwaasheid. Hij was de "knecht dergenen die heersen," beledigd, gezeseld en als een slaaf gekruisigd. Pilatus beroemde zich op zijn macht over hem, Johannes 19:10. Aan dit alles onderwierp hij zich tot onze redding.

b. Hij belooft hem zijn verhoging. Eer werd hem bewezen, zelfs in de diepte van zijn vernedering. Herodes de koning was bevreesd voor hem, zeggende dat hij Johannes de Doper was, edelen, wetgevers, hoofdlieden kwamen en knielden voor hem. Maar dit zou veel meer vervuld worden als ook de koningen het Evangelie aannemen zouden en zijn juk op zich nemen, hem zouden aanbidden en zichzelf vazallen van Christus noemen. Niet dat Christus de rijke hoger acht dan de arme, voor hem staan ze op dezelfde hoogte, maar het is de eer van zijn koninkrijk onder de mensen, wanneer de groten van de aarde voor hem verschijnen en hem hulde brengen. Dit zal de vervulling van Gods belofte zijn, dat Hij hem de heidenen tot zijn erfdeel geven zal, en dat zal geschieden omdat de Heere getrouw is en zijn beloften vervult. Het zal het bewijs zijn dat Christus voor zijn werk een roeping had, en dat God hem had verkoren en zijn keus goedkeurde.

II. De zegeningen, welke hij in voorraad heeft voor allen, wie hij tot verlossing gemaakt is.

1. God zal hem erkennen en bijstaan in zijn werk, vers 8. In de aangename tijd heb Ik u verhoord, dat is, zal Ik u verhoren. Christus heeft in de dagen van zijn leven op aarde sterke roeping en tranen geofferd en werd verhoord, Hebréeën 5:7. Hij wist dat de Vader hem altijd hoorde, Johannes 11:42. Hij hoorde hem voor zichzelf, want ofschoon de drinkbeker hem niet kon voorbijgaan, werd hij instaat gesteld om die te drinken. Hij hoorde hem voor al de zijnen, en daarom trad hij voor hen op met gezag, "Vader, Ik wil," Johannes 17:4. En al ons geluk vloeit voort uit de belangstelling van de Vader in de Zoon, en de zekerheid bij diens tussenkomst dat de Vader hem altijd hoort. Dat maakt de tijd des Evangelies een welaangenamen tijd, een aannemelijker tijd, welkom voor ons, omdat wij door God aangenomen zijn, met Hem verzoend, Hem opgedragen, omdat God de Verlosser voor ons hoort, Hebréeën 7:25. Niet alleen zal Hij hem verhoren maar hem helpen in het volbrengen van zijn werk. De Vader was altijd met hem, aan zijn rechterhand, en verliet hem niet zoals zijn discipelen deden. Door de machten van de duisternis werden hevige aanvallen op de Heere Jezus gemaakt om hem van Zijn werk terug te schrikken, toen hun ure gekomen was, maar God had beloofd hem te zullen bewaren en instaat te stellen om te volharden. "Op die steen waren zeven ogen," Zacharia 3:9 God wilde hem bewaren, ofschoon zijn koninkrijk van alle zijden aangevochten werd. Christus wordt bewaard indien het Christendom bewaard wordt.

2. God zal hem machtigen om de zegeningen van de door hem gewrochte verlossing aan Zijn kerk te schenken. Gods bewaring en hulp strekte om de dag van Zijn Evangelie een dag van zaligheid te maken. Zo vat de apostel het ook op: "Zie, nu is het de dag van de zaligheid," nu het woord van de verzoening in Christus verkondigd wordt, 2 Korinthe 6:2.

a. Hij zal zijn de waarborg voor het verbond des vredes tussen God en de mens Ik zal u geven tot een verbond des volks. Dit hadden wij tevoren in Hoofdstuk 42:6, en het wordt hier herhaald als getrouw en aller aanneming en overweging volkomen waardig. Hij is gegeven tot een verbond, dat is tot een onderpand van alle zegeningen des verbonds: in hem was God de wereld met zichzelf verzoenende, en Hij die ons Zijn eigen Zoon schonk, zal ons met hem alle dingen geven. Hij is gegeven tot een verbond, niet alleen tot een Middelaar van het verbond, de gezegende tussentreder, die de hand op beide partijen gelegd heeft, maar hij is alles in alles in het verbond. Al de waarde van het verbond ligt hierin opgesloten dat wij de zijnen zijn, en al de voorrechten en zegeningen van het verbond zijn hierin begrepen dat hij de onze is.

b. Hij zal de gebreken in de kerk herstellen en haar op een rots bouwen. Het zal het aardrijk oprichten, of liever, het land, het land van Juda, type van de kerk. Hij zat de verwoeste plaatsen doen beërven. De steden van Juda werden na de terugkeer uit de gevangenschap weer beërfd, en evenzo werd de kerk, die in de laatste jaren van ontarding van het Joodse volk gelegen had als een verwoest land, opnieuw beërfd door de gevolgen van de verkondiging des Evangelies.

c. Hij zal de zielen van de mensen bevrijden uit de slavernij van schuld en verderf en hen brengen tot de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods. Hij zal zeggen tot de gevangenen, die gebonden waren door de gerechtigheid Gods en gebonden onder de macht van Satan: Gaat uit! vers 9. Vergevende genade is een vrijlating van onder de vloek van de wet, en vernieuwende genade is een ontslaan uit de heerschappij van de zonde, beide zijn van Christus en takken van de grote verlossing. Hij zegt: "Gaat uit!" De Zoon maakte ons vrij en dan zijn wij waarlijk vrij. Hij zegt tot hen die in de duisternis zijn: "Komt tevoorschijn!" Ziet uzelf, en dat niet alleen, maar laat u zien, ter heerlijkheid Gods en tot uw eigen vertroosting. Wanneer hij de melaatsen uit hun afzondering verlost zei hij: Ga heen, vertoon uzelf de priester. Indien wij het licht zien, moeten wij ons licht laten schijnen.

d. Hij zal zorgen voor een behoorlijke doorgang naar het land van hun rust en gezegende vestiging voor degenen, die hij in vrijheid stelt, vers 9, 10, 11. Dit heeft betrekking op de

voorziening, die gemaakt werd voor de Joden, die uit de gevangenschap terugkeerden en die onder de bijzondere zorg van de Goddelijke voorzienigheid stonden als gunstelingen des hemels, en nu op buitengewone wijze.

Maar het is ook toepasselijk op de leiding van de Goddelijke genade met het geestelijk Israël, die van hun loslating uit de slavernij op weg zijn naar de rust van het hemelse Kanaän.

(1). In al hun behoeften is voorzien, zij worden kosteloos van goed en voldoende voedsel voorzien. Zij zullen op de wegen weiden en op alle hoge plaatsen zal hun weide wezen, als schapen, gelijk God vroeger Jozef leidde als een kudde. Indien het God behaagt zal elke hoge weg een goede weide voor zijn schapen zijn. Hun weide zal niet alleen in de valleien maar op alle hoge plaatsen zijn, die gewoonlijk droog en woest zijn. Waar God Zijn volk ook brengt, daar zal Hij zorgen dat hun niets ontbreekt wat goed voor hen is, Psalm 34:10. En zo goed zullen zij van alles voorzien zijn dat zij niet zullen hongeren of dorsten, ze zullen alles op zijn tijd hebben zodat zij nooit gebrek zullen lijden.

(2). Zij zullen bewaard worden voor en beschermd tegen elk ding, dat hun ongemak zou kunnen veroorzaken, "de hitte en de zon zal hen niet steken," want God geeft Zijn kudde rust op de middag, Hooglied 1:7. Geen kwaad zal hun overkomen, die zich onder de bescherming van de Goddelijke voorzienigheid stellen, zij zullen in staat gesteld worden om de last en de hitte des daags te dragen.

(3). Zij zullen Gods genadige leiding genieten, Hij heeft hun barmhartigheid bewezen door hen uit hun gevangenschap te verlossen, en nu zal Hij hen leiden gelijk Hij hun vaders door de woestijn geleidde, met een wolk - en vuurkolom, zelfs bij waterfonteinen, welke voor hen gereed zullen zijn, zal Hij hen op hun tocht brengen dat is: God zal hen met alle nodige en nuttige gemakken voorzien, niet met poelen van regenwater gelijk in het dal van Baca (het moerbeziëndal) maar met water uit de rots, dat Israël volgde. Zij, die onder Goddelijke leiding zijn en die nauwgezet volgen, mogen op goede gronden op Goddelijke hulp en bijstand rekenen. De wereld brengt haar volgelingen bij gebroken waterbakken of bij beken die des zomers uitdrogen, maar God leidt de Zijnen naar fonteinen van levend water. En zij, die door God geleid worden, vinden een effen weg en alle bezwaren uit de weggeruimd, vers 11, Ik zal al mijne bergen tot een weg maken. Hij, die in vroegere tijden door de zee een weg baande, zal nu met evenveel gemak de bergen tot een weg maken, ofschoon deze onbeklimbaar schijnen te zijn. De hoge weg zal tot een vlakte gemaakt worden. De wegen, waarop God Zijn volk leidt, zal Hij zelf onder opzicht nemen, gelijk vroeger de wegen naar de vrijsteden. De effening van de wegen uit Babel, gelijk voorzeggd was, Hoofdstuk 40:2, 3, werd daar toegepast op het werk des Evangelies, en dat kan deze tekst ook worden. Ofschoon er moeilijkheden zijn op de weg naar de hemel, die wij in eigen kracht niet kunnen teboven komen, zal de genade Gods ons genoeg zijn om ze te overwinnen, en elke berg tot een weg te maken, Hoofdstuk 35:8.

(4). Hij zal hen allen uit alle plaatsen samenbrengen opdat zij als één lichaam kunnen terugkeren, zodat zij elkaar kunnen aanmoedigen en des te meer op hen de aandacht gevestigd wordt. Zij waren verspreid in verschillende gedeelten van het landschap van Babel, naar het hun vijanden behaagde, ten einde hen te verhinderen zich met elkaar te verenigen. Maar Gods tijd genaakt om hen als een geheel weer thuis te brengen, een geest zal hen allen bezielen op hoe grote afstand zij ook van elkaar verwijderd mogen zijn, en zelfs zij, die toevlucht gezocht hebben in andere landen, zullen hen ontmoeten in het land van Juda, vers 12. De ene groep zal komen van het noorden, de andere van het westen, een derde uit het land van Sinim, dat denkkelijk een provincie van Babel was, die nergens anders in de Schrift genoemd wordt. Sommigen houden het echter voor het land van een van de voornaamste steden in Egypte, genaamd Sin, waarvan wij lezen in Ezechiël 30, 15, 16. Deze belofte verkreeg haar verdere vervulling in de groten toevloed van bekeerden tot de kerk van de Evangelies en zal haar volle

vervulling krijgen wanneer Gods uitverkorenen zullen komen van het oosten en het westen om aan te zitten met de patriarchen in het koninkrijk Gods, Mattheüs 8 - 11.

Jesaja 49:13 - 17

De bedoeling van deze verzen is aan te tonen dat de terugkeer van Gods volk uit de gevangenschap, en de eeuwige verlossing, die door Christus zou gewrocht worden, en waarvan de eerste een type was, aanleidingen van grote vreugde zouden zijn voor de kerk, en grote bewijzen van Gods tedere zorg voor haar.

I. Niets kan ons beter stof geven voor lofzangen en dankzeggingen, vers 13. De gehele schepping moet instemmen met onze lofliederen, want zij deelt in de voordelen van de verlossing, en al hetgeen zij tot deze geheiligde melodie bijdragen kan is weinig genoeg in ruil voor dat onwaardeerbare voorrecht, Psalm 96:11. Laat er vreugde zijn in de hemelen, dat de engelen Gods de eer van de grote Verlosser verheffen, laat de aarde en de bergen, voornamelijk de groten van de aarde, verheugd zijn en gedreun maken met vrolijk geschal, "want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods," Romeinen 8:19, 20. Die zal nu vervuld worden. Gods volk is de zegen en het sieraad van de aarde en daarom moet er algemene vreugde zijn, want God heeft Zijn volk vertroost en Hij zal zich ontfermen over Zijn ellendigen, omdat die ellendigen met Hem in verbond staan.

II. Niets kan ons overtuigender bewijzen geven van de tederste belangstelling, die God voor Zijn kerk koestert.

1. De beproevingen van de kerk hebben soms aanleiding gegeven om Gods belangstelling en zorg voor haar in twijfel te trekken, vers 14. Sion, in haar bedruktheid, zegt: de Heere heeft mij verlaten, en ziet niet weer naar mij om, de Heere heeft mij vergeten en zal dus niet meer zich met mij bemoeien. Zie hier hoe droevig het er soms kan uitzien met het lot van Gods volk, zodat het schijnt alsof het door zijn God verlaten en vergeten is, en hoe dringend en heftig in zulks tijden de verzoeken zijn kunnen. De ongelovigen zeggen aanmatigend: "De Heere heeft het land verlaten" Ezechiël 8:12, en: "Hij vergeet onze zonden" Psalm 10:11. Zwakke gelovigen zijn in hun wanhoop geneigd om te zeggen dat God zijn kerk verlaten en de ellenden van zijn volk vergeten heeft. Maar wij hebben niet meer reden om Gods belofte en genade te betwijfelen, als om Zijn voorzienigheid en gerechtigheid in twijfel te trekken. Hij is even zeker een beloner als een wreker. Daarom, weg met deze bedroefdheid en jaloezie, die de dood voor alle vriendschap zijn! 2. De zegepraal van de kerk na haar beproevingen zal op de juiste tijd de zaak boven alle bedenking stellen. Ons wordt gezegd wat God voor Sion doen zal, vers 17.

a. Haar vrienden, die haar verlaten hebben, zullen tot haar verzameld worden, en alles doen wat zij kunnen om haar bij te staan en te vertroosten: Uwe zonen zullen zich haasten. Bekeerden tot het geloof in Christus zijn de kinderen van de kerk, zij zullen zich met grote tederheid en bereidvaardigheid bij haar voegen, en vliegen tot de gemeenschap van de heiligen gelijk duiven tot haar vensters. Uwe bouwlieden zullen zich tot u haasten, zo lezen sommigen het. Zij zullen uw huizen en uw muren, en voornamelijk uw tempel zo spoedig mogelijk weer opbouwen. Het werk voor de kerk gaat gewoonlijk langzaam, maar wanneer het Gods tijd is, geschiedt het vlug.

b. Haar vijanden, die haar bedreigd en aangevallen hebben, zullen genoodzaakt worden zich terug te trekken. Uw verstoorders en verwoesters, die zich meester gemaakt hebben van uw land en het in een wildernis veranderd hebben, zullen van u uitgaan. Door Christus de Koning van de aarde, is de grote verwoester buitengeworpen en ontzeteld, zijn macht is gebroken en zijn aanslagen worden verijdeld. Door dit alles zal het duidelijk blijken dat de

veronderstelling van Sion in 't geheel geen grond had, dat God haar had verlaten en vergeten of zo iets ooit doen zou. Zij kan verzekerd zijn:

A. Dat God een tedere genegenheid voor Zijn kerk en volk heeft, vers 15. In antwoord op Sions vrees, spreekt God als degene die voor zijn eigen verheerlijking zorgt, Hij neemt op zich daar acht op te slaan als Sion zegt: de Heere heeft mij verlaten, Hij zal het tegendeel daarvan vertonen. Ook Hij heeft belang bij de welstand van Zijn volk, en daarom zal Hij niet toelaten dat het neerslachtig en ontmoedigd wordt of plaats geeft aan verontrustende gedachten. Gij meent dat Ik u vergeten heb, maar kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten? a. Het is niet waarschijnlijk dat zij dit kan. Een vrouw, wier eer het is zowel tot het tere als tot het schone geslacht te behoren kan enkel genegenheid gevoelen voor een kind, dat onschuldig en hulpeloos beide is, en dus een voorwerp van de grootste belangstelling. Vooral een moeder kan niets anders dan liefde gevoelen voor haar eigen kind, het is haar eigen, een deel van haarzelve, kort geleden nog één met haar. Een zogende moeder met name kan niet anders aan teder zijn voor haar zuigeling, haar volle borsten brengen het haar gestadig in gedachtenis, zodat zij het niet vergeten kan. Maar b. Het is toch mogelijk dat zij het vergeet. Een vrouw kan wellicht zo ongelukkig zijn dat zij niet in staat is om zich haar kind te herinneren, zij kan ziek of stervende zijn en aan de grens van het land van de vergetenheid. Ja zij kan zo onnatuurlijk zijn dat "zij geen medelijden heeft met de zoon van haar schoot" Klaagliederen 4:10, Deuteronomium 28:57. Maar, zegt God, toch zal Ik u niet vergeten. Gods tederheid voor Zijn volk overtreft oneindig die van de beste ouders voor hun kinderen. Wat zijn de natuurlijke aandoeningen, vergeleken bij die van de God van de natuur!

B. Hij heeft onafgebroken zorg voor Zijn kerk en Zijn volk, vers 16. Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd Deze uitdrukking is geen zinspeling op de dwaze kunst van handlezerij, die zich verbeeldt het lot van iedere mens in de handpalmen te kunnen lezen, in de lijnen die daardoor lopen, maar ze ziet op de gewoonte van hen die een draad om hun hand of hun vingers winden, ten einde de dingen beter te onthouden, die zij vrezen anders te zullen vergeten, of op de gewoonte om een ring te dragen in herinnering aan een of anderen dierbare vriend. Het zetten van zo'n zegel op arm of hand betekent dan dat men hen als een zegel op het hart draagt en altijd aan hen en hun belangen gedachtig is, Hooglied 8:6. Indien wij Gods wet als een zegel op onze hand binden, Deuteronomium 6:8, 11:18, zal God onze belangen als een zegel op Zijn hand drukken en daarnaar zien als naar een herinnering aan het verbond. Hij voegt er bij: uw muren zijn steeds voor mij. Uw verwoeste muren, of schoon geen aangenaam gezicht, zijn steeds in mijne gedachten van medelijden. Hebben Sions vrienden medelijden met haar puin, Psalm 102:14, God niet minder. Of, het plan en de grondtekening, waarnaar uw muren moeten herbouwd worden, ligt voor mij, en zal zeker nauwkeurig uitgevoerd worden. Of, uw muren dat is: uw veiligheid, zijn het voorwerp van Mijn voortdurende zorg, als van een wachter op de muren. Sommigen passen het gegraveerd zijn van de kerk in de palmen van Zijn handen toe op de wonden in de handen van Christus toen Hij gekruisigd werd, Hij zal naar die littekenen zien en zich daardoor kunnen herinneren voor wie Hij leed en stierf.

Jesaja 49:18 - 23

Twee dingen worden hier beloofd, die ten dele vervuld zijn door de herleving van de Joodse kerk, na haar terugkeer uit de gevangenschap, maar meer bijzonder door de stichting van de Christelijke kerk door de prediking van het Evangelie van Christus, en wij mogen ons laten vertroosten door deze beloften.

I. Dat de kerk zal vervuld worden met grote menigten, die aan haar toegevoegd worden. In vers 17 was beloofd dat haar zonen zich tot haar zouden haasten, hier wordt de belofte uitgebreid en zeer aanmoedigend gemaakt. Zij bevat:

1. Dat menigten van alle kanten zich tot haar zullen vergaderen. Zie rondom u en bemerk hoe zij van alle zijden aankomen om zich met u te verenigen, vers 18 door zich bij de Joodse kerk te voegen. Zij komen van alle omliggende landen naar Jeruzalem, want dat was toen het middelpunt van hun vereniging. Maar onder het Evangelie is er een geestelijke toenadering tot het mystieke lichaam van Christus in geloof en liefde. Nu komen zij tot Jezus als tot de middelaar van het nieuwe verbond en daardoor tot "de berg Sion, de gemeente van de eerstgeborenen," Hebr. 12:22, 23. "Heft uw ogen op en ziet hoe de velden wit zijn om te oogsten," Johannes 4:35 Het is de vreugde van de kerk om menigten van bekeerden tot Christus te zien.

2. Dat zij, die tot de kerk toegevoegd worden haar niet tot last en vloek zullen zijn, maar tot sterkte en heerlijkheid. Dit gedeelte van de belofte wordt met een eed bevestigd. Zo waarachtig, als Ik leef, spreekt de Heere, zeker zult gij u met alle deze als met een sieraad bekleden, de toevoeging van zulke menigten tot de kerk zal haar kleding volkomen maken, en wanneer zij die uitverkoren zijn, ook geroepen en toegebracht worden, zal de Bruid, de Vrouw van het Lam zich gereed gemaakt en sierlijk gekleed hebben, Openbaring 19:7. Zij zullen haar voorkomen lieflijk en aantrekkelijk maken, en de kerk zal hen zich aanbinden gelijk een bruid haar sieraden aanbiedt. Indien zij, die tot de kerk toegevoegd worden, ernstig en heilig zijn, en in hun belijdenis voorbeeldig, dan zijn zij haar sieraad.

3. Dat het land, hetwelk woest en verlaten was, en zonder inwoners lag, Jesaja 5:9 - 6 :11, opnieuw bevolkt zal worden, ja dat het overbevolkt zal zijn. Uwe woeste en eenzame plaatsen, die reeds zo langen tijd zo gelegen hebben, het land van uw verwoesting, dat met u in uw ondergang deelde en waarin niemand wonen wilde, zal nu zo vol volk zijn dat er geen plaats genoeg voor de inwoners is. Hier is een zegen genoemd die herinnert aan Maleachi 3:10. Het land zal niet vervuld worden met vijanden, er zal geen twist over de ruimte ontstaan gelijk tussen Abraham en Lot, ter oorzake van de Kanaänieten, neen, zij die u opslokten en bezit namen van uw land toen het u ontnomen werd zullen ver verwijderd zijn. Uw volk zal talrijk zijn, en er zal geen vreemdeling en geen vijand onder zijn. Zo zal het koninkrijk Gods onder de mensen, dat verarmd en bijna ontvolkt was, gedeeltelijk door het bederf van de Joodse kerk en gedeeltelijk door de gruwelen van de heidenen, opnieuw bevolkt en verrijkt worden door de oprichting van de Christelijke kerk en haar genade en heerlijkheid.

4. Dat de nieuw - bekeerden wonderlijk zullen toenemen en vermenigvuldigen Jeruzalem had een menigte van haar kinderen verloren door het zwaard, de honger en de gevangenschap, maar nu zal er in hun plaats een nieuw geslacht opgroeien, kinderen, die zij verkrijgt inplaats van degenen, waarvan zij beroofd was, vers 20, zoals Seth werd gesteld tot een zaad ter vervanging van Abel, en zoals de kinderen, met welke God Job zegende in plaats van die, welke onder de puinhopen van het huis omgekomen waren. God zal de verliezen van Zijn kerk aanvullen en zich een zaad verzekeren, dat Hem zal dienen. Het was beloofd aan de Joden na hun terugkeer, dat "Jeruzalem zou vervuld worden met jongens en meisjes spelende op de straten van de stad," Zacharia 8:5. De kerk zal, nadat zij de Joden verloren heeft, die door hun eigen ongeloof afgesneden werden, toch overvloed van kinderen hebben, meer dan zij had toen de Joden tot haar behoorden. Galaten 4:27. Zij zullen zo talrijk zijn dat:

A. De kinderen zich beklagen zullen over gebrek aan ruimte, zij zullen zeggen (en dat is aangenaam om te horen) dat hun aantal zo groeit dat de plaats te eng voor hen is, gelijk de

zonen van de profeten daarover klaagden, 2 Koningen 6:1. Maar hoe eng de plaats ook zijn moge, steeds zullen er meer begeren toegelaten te worden, en de kerk zal hen gaarne toelaten, want de ongemakkelijke bekrompenheid van plaats zal toch niemand hinderen. Men zal tegen alle verwachting in, ondervinden dat wanneer "de armen, verminkten, kreupelen en blinden" binnengelaten zijn, er niet alleen voor dezen, maar nog voor vele anderen ruimte zijn zal, Lukas 14:21, 22.

B. De moeder zal verbaasd staan over deze toeneming van haar gezin, vers 21. Zij zal vragen: Wie heeft mij deze gegenereerd en wie heeft mij deze opgevoed? Zij komen tot haar met alle plichtgevoel, toegenegenheid en onderwerping van kinderen, en toch heeft zij ze zonder enige pijn of moeite verkregen, zij komen gereed en opgevoed tot haar. Dit is haar een aangename verrassing en het doet haar verwonderd staan met het oog op haar toestand nog niet lang geleden. De Joodse natie heeft haar kinderen achtergelaten, zij waren afgesneden en zij zelf was eenzaam, zonder altaar, ark en tempel - dienst, ja, ze was een gevangene, onophoudelijk her - en derwaarts gevoerd, in geheel ontredderden toestand, en het zag er niet naar uit dat ze nog kinderen zou gewinnen voor God of voor haarzelf. Zij was alleen in de duisternis overgelaten, het is Sion waar niemand naar omziet, achtergelaten in al de ellende en smart van de weduwlijken staat. Hoe zijn nu al die kinderen vervangen? Zie hier Ten eerste. Dat de kerk niet altijd zichtbaar is, er zijn tijden dat zij verlaten, eenzaam en klein in getal overblijft. Ten tweede. Dat ook haar eenzaamheid niet altijd duurt en dat het God nooit te moeilijk vallen zal haar te herstellen, en zelfs uit stenen Abraham kinderen te verwekken. Ten derde. Dat Hij dit soms op verrassende wijze doet, alsof een volk op een dag geboren wordt, Jesaja 66:8.

II. Dit zal gedaan worden met behulp van de heidenen, vers 22. De Joden waren verworpen hoewel verwacht was dat de kerk onder hen opgebouwd worden zou, maar God zal voor zichzelf de aarde bezaaien, en zij zal een volle oogst voortbrengen, Hoséa 2:22.

Merk op

a. Hoe de heidenen toegebracht zullen worden, God zal Zijn hand tot hen opheffen, om hen uit te nodigen of te wenken, de hand, die Hij de gehele dag tevergeefs tot de Joden uitgestrekt had, Jesaja 65:2. Of het beduidt de uitoefening van een alvermogende kracht, die van Zijn Geest en genade, om hen te dwingen in te gaan. dat is hen gewillig te maken. En Hij zal een banier onder hen opsteken, namelijk de prediking van het eeuwig Evangelie, en daarheen zullen zij zich vergaderen, daaronder zullen zij zich scharen.

b. Hoe zij zullen komen. Zij zullen uw zonen in de armen brengen, dat is: zij zullen de zonen van Sion, die onder hen gevonden worden, helpen in hun terugkeer naar hun eigen land, en zullen hen vooruithelpen met zoveel tederheid als ooit enige vader bewees aan een kind, dat zwak en hulpeloos was. God kan vrienden verwekken voor de terugkerende Israëlieten, zelfs onder de heidenen. "De aarde kwam de vrouw te hulp," Openbaring 12:16. Of, wanneer zij komen zullen zij hun kinderen medebrengen en die tot uw kinderen maken, verg. Hfd. 60: 40. Vraagt gij, wie heeft mij deze gegenereerd en opgevoed? Weet dan dat zij verwekt en opgevoed zijn onder de heidenen, maar ze worden nu in uw gezin gebracht. Allen, die in betrekking staan tot jonge bekeerden en nieuw - beginnenden in de godsdienst, moeten leren hen zeer teder en zorgvol te behandelen, gelijk Christus de lammeren in zijn armen vergadert en in zijn schoot draagt.

III. De kerk zal grote en voorkeur-gevende belangstelling van de volken genieten, vers 23. Sommigen van de vorsten van de volken zullen beschermers en begunstigers van de kerk worden, koningen zullen uw voedsterheren zijn, om uw zonen in hun armen te dragen, vers 21, gelijk eens Mozes deed, Numeri 11:14. En omdat vrouwen in het zogen haar schoonste tederheid tonen, zullen hun vorstinnen uw zoogvrouwen zijn. Deze belofte werd gedeeltelijk

vervuld bij van de Joden terugkeer uit de gevangenschap, verscheidene van de koningen van Perzië waren zeer zorgzaam voor hun belangen, ondersteunden en bemoedigden hen, zoals Cyrus, Darius en Arthaxerxes. De koningin Esther was een zoogvrouw voor de Joden, die in de gevangenis bleven, zij stelde haar leven in haar hand om de kinderen van het verderf te redden.

a. Na lange gevangenschap was de Christelijke kerk zo gelukkig zulke koningen en koninginnen te hebben als Constantijn de Grote en zijn moeder Helena, en later keizer Theodorus en anderen, die de kerk verpleegden met alle mogelijke tederheid en zorgvuldigheid. Wanneer ook de scepter in handen van godsdienstige vorsten is gesteld, werd deze belofte vervuld. De kerk is in de wereld in een staat van kindsheid, en het staat in de macht van vorsten en overheden haar veel dienst te bewijzen, het is gelukkig wanneer zij dat doen, want hun macht is dan een lof voor hen, die weldoen.

b. Anderen van hen, die er bij volharden om de belangen van de kerk tegen te werken, zullen gedwongen worden zich te onderwerpen en zich hun tegenstand te berouwen, zij zullen zich voor u buigen en het stof uwer voeten likken. De beloften aan de gemeente te Filadelfia schijnt aan deze profetie ontleend te zijn: Ik zal maken dat die van de synagoge des Satans zijn, zullen komen en aanbidden voor uw voeten," Openbaring 3:9. Of er kan mee bedoeld zich de vrijwillige onderwerping, waarmee koningen en koninkrijken hulde zullen brengen aan Christus, de koning van de kerk, wanneer Hij zich in de kerk openbaart, Psalm 72:12. "Alle koningen zullen voor Hem knielen.

c. Door dit alles zal duidelijk worden dat God de Heere is, de almachtige Heere van allen, tegen wie niemand kan opstaan en staande blijven. En d. Dat zij, die op Hem wachten in stille afhankelijkheid van zijn belofte en onderwerping aan zijn wil, nooit in hun hoop zullen beschaamd worden, want het visioen des vredes is voor een bepaalden tijd en tenslotte zal het spreken en niet liegen.

Jesaja 49:24 - 26

Hier is:

I. Een tegenwerping ingebracht tegen de belofte van vrijlating van de Joden uit hun gevangenschap in Babel, in de veronderstelling dat de zaak onmogelijk was, want, vers 24, zij waren een prooi in handen van een machtige, van een van de grootste heersers ter wereld, en daarom was het niet waarschijnlijk dat zij door geweld verlost zullen worden. Maar dat was niet alles: zij waren wettig gevangen genomen. Zij hadden de wet Gods overtreden en waren daarom rechtvaardig overgeleverd in gevangenschap. En volgens het volkenrecht waren zij, in oorlog gevangen genomen, rechtvaardig in gevangenschap geleid totdat zij zouden vrijgekocht of uitgewisseld worden.

Nu kan men dit in tweeërlei zin opvatten:

1. Of gesproken door de vijanden om zich te rechtvaardigen omdat zij hen niet vrijlieten, zij pleitten op hun macht en hun goed recht. Trotse mensen menen dat zij zich alles mogen toeëigenen, waar zij de hand op leggen kunnen en dat hun aanspraak recht is, nu dit gesteund kan worden door hun zwaard.

2. Of gesproken door hun vrienden, in ontmoedigende zin, als wanhopende aan de bevrijding, want: "wie is machtig genoeg om op te treden tegen hen die ons terughouden, hetzij met kracht van wapenen of door een vredetractaat?" Of in de zin van dankbaarheid, met bewondering van de bevrijding: "wie zou gedacht hebben dat de prooi zelfs aan deze machtige kon ontnomen worden. En toch is het geschied!" Dit is toepasselijk op onze verlossing door Christus, bij Satan waren wij een prooi, een vangst in handen van een

machtige, en toch zijn wij verlost uit de macht van hem, die het geweld des doods had, door hem die de kracht des levens heeft. Ten aanzien van de gerechtigheid Gods waren wij wettelijk - gevangen, maar wij zijn verlost tot een prijs van onschatbare waarde.

II. Deze tegenwerping wordt beantwoord met een uitdrukkelijke belofte. Gods beloften zijn alle ja en amen, en daardoor versterken zij elkaar.

1. Hier is een opzettelijke belofte, die des vijands kracht overwint, vers 25. Ja de gevangenen van de machtige, zullen, ofschoon hij machtig is, hem ontnomen worden, en zij hebben geen reden om dat tegen te spreken, en de vangst van de tiran, ofschoon deze verschrikkelijk is zal ontkomen. Met al hun kracht kunnen zij het niet tegenhouden, en met al hun verwatenheid de bevrijding niet verhinderen of Gods raad dienaangaande tegenhouden. de Heere zegt het, die alle machten en alle harten in Zijn hand heeft en in staat is Zijn woord gestand te doen.

2. Hier is een nieuwe belofte aantonende hoe en op welke wijze God de verlossing zal bewerken. Hij zal oordelen over de verdrukken brengen en daardoor de verdrukten uitredden. Met uw twisters zal Ik twisten, Ik zal uw zaak verdedigen tegen hen, die zich rechtvaardigen in hun verdrukken van u. Wie hij ook zijn moge, hij zal ondervinden dat hij tot zijn schade met u twist, en zo zal Ik uw kinderen verlossen. De gevangenen zullen verlost worden doordat de gevangenis gevangen genomen wordt, dat is door het in gevangenis zenden van hen, die Gods volk gevangen hielden, Openbaring 13:10. Ja zij zullen hebben bloed voor bloed, vers 26 Ik zal uw verdrukken spijzen met hun eigen vlees en van hun eigen bloed zullen zij dronken worden. De trotse Babyloniërs zullen niet alleen een gemakkelijke maar ook een zeer begeerlijke prooi zijn voor elkaar. God zal een geest van verdeeldheid onder hen zenden, en hun ondergang, die aanving met de aanval van een buitenlandse macht, zal voltooid worden door hun inwendige verdeeldheden. zij zullen gretig en met genoeg aanvallen op hen, die van hun eigen vlees en bloed zijn, als on een prooi. God kan maken dat de verdrukken van Zijn kerk hun eigen pijnigers en verwoesters worden. Het Babel van het Nieuwe Testament had zichzelf dronken gemaakt met het bloed van de heiligen, haar zal bloed te drinken gegeven worden, want zij is het waardig.

Zie hoe wreed de mensen soms zijn voor zichzelf en voor anderen, en zij, die wreed zijn voor anderen, zijn dat voor zichzelf, want de gerechtigheid Gods en de wraak van de mensen zullen hun toemeten met de maat, waarmee zij voor anderen gemeten hebben. Zij dorstten niet slechts naar bloed, maar dronken het zo gulzig dat zij er dronken van werden, en met zoveel smaak alsof het zoete wijn was. Indien God niet meer medelijden met de zondaren had, dan zij met elkaar hebben wanneer hun hartstochten ontketend zijn dan zou de gehele wereld spoedig een Akeldama, ja één verwoesting zijn. En zie eindelijk wat de uitwerking van Babels verwoesting zal zijn: Alle vlees zal gewaar worden dat Ik de Heere uw Heiland ben. God zal openbaar maken tot overtuiging van geheel de wereld, dat ofschoon Israël verworpen en verloren scheen te zijn, het een Verlosser heeft. En ofschoon Jakob een prooi van een machtige gemaakt is, hij een Machtiger heeft, die in staat is met al zijn vijanden af te rekenen. God bedoelt met de uitredingen van Zijn kerk zowel de bekendmaking als de verheerlijking van Zijn naam.

HOOFDSTUK 50

1 Alzo zegt de HEERE: Waar is de scheidbrief van ulieder moeder, waarmee Ik haar weggezonden heb? Of wie is er van Mijn schuldeisers, aan wien Ik u verkocht heb? Ziet, om uw ongerechtigheden zijt gij verkocht, en om uw overtredingen is uw moeder weggezonden. 2 Waarom kwam Ik, en er was niemand, waarom riep Ik, en niemand antwoordde? Is Mijn hand dus gans kort geworden, dat zij niet verlossen kan, of is er in Mij geen kracht om uit te redden? Ziet, door Mijn schelding maak Ik de zee droog, Ik stel de rivieren tot een woestijn, dat haar vis stinkt, omdat er geen water is, en sterft van dorst. 3 Ik bekleed de hemel met zwarteheid, en stel een zak tot zijn deksel. 4 de Heere HEERE heeft Mij een tong der geleerden gegeven, opdat Ik wete met de moede een woord ter rechter tijd te spreken; Hij wekt allen morgen, Hij wekt Mij het oor, dat Ik hore, gelijk die geleerd worden. 5 de Heere HEERE heeft Mij het oor geopend, en Ik ben niet weerspanning, Ik wijk niet achterwaarts. 6 Ik geef Mijn rug den genen, die Mij slaan, en Mijn wangen den genen, die Mij het haar uitplukken; Mijn aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel. 7 Want de Heere HEERE helpt Mij, daarom word Ik niet te schande; daarom heb Ik Mijn aangezicht gesteld als een keisteen, want Ik weet, dat Ik niet zal beschaamd worden. 8 Hij is nabij, Die Mij rechtvaardigt, wie zal met Mij twisten? Laat ons tezamen staan; wie heeft een rechtzaak tegen Mij? hij kome herwaarts tot Mij. 9 Ziet, de Heere HEERE helpt Mij, wie is het, die Mij zal verdoemen? Ziet, zij zullen altemaal als een kleed verouden, de mot zal hen eten. 10 Wie is er onder ulieden, die de Heere vreest, die naar de stem Zijns Knechts hoort? Als hij in de duisternissen wandelt, en geen licht heeft, dat hij betrouwe op de Naam des HEEREN, en steune op zijn God. 11 Ziet, gij allen, die een vuur aansteekt, die u met spranken omgordt! wandelt in de vlam van uw vuur, en in de spranken, die gij ontstoken hebt. Dat geschiedt u van Mijn hand, in smart zult gijlieden liggen.

In dit hoofdstuk:

I. Beschuldigt God hen, tot wie Hij zijn woord zond, rechtvaardig dat zij al de moeiten, waarin zij verkeerden, zelf over zich gebracht hebben door hun eigenzinnigheid en hardnekkigheid, hun wordt aangetoond dat God in staat en bereid was hen te helpen, indien zij slechts voor de verlossing geschikt waren, vers 1 - 3.

II. De van God gezondene brengt zijn woord over, vers 4. Hij toont zich bereid om zich aan al de diensten en aan al het lijden te onderwerpen, waartoe hij in de uitvoering van zijn werk geroepen was, vers 5, 6. En verzekert zichzelf dat God, die hem gezonden heeft, hem staande houden en bevestigen zal tegen allen tegenstand, vers 7 - 9.

III. De boodschap, die gezonden wordt, is leven en dood, goed en kwaad, zegen en vloek, vertroosting voor de ontmoedigde heiligen en schrik voor de aanmatigende zondaars, vers 10, 11.

Dit schijnt alles van dubbele betekenis te zijn.

1. Voor de ongelovige Joden in Babel, die met God twisten over zijn leidingen met hen, en voor de profeet Jesaja, die, ofschoon hij lang voor de ballingschap stierf, er toch zo duidelijk en volledig over profeteerde, en door deze woorden in staat was zijn geloofsbrieven te tonen om te rechtvaardigen hetgeen hij gezegd had.

2. Voor de ongelovige Joden ten tijde van Christus, wier eigen schuld het was dat zij verworpen werden, nadat Christus zoveel tot hen gesproken en zoveel van hen geleden had, en daarin ondersteund was door Goddelijke kracht. De inhoud van dit hoofdstuk wordt in de kanttekening van de Engelse Bijbel zeer juist samengevat in deze woorden: "Christus toont hier aan dat de verwerping van de Joden niet aan hem kan geweten worden, en wel door zijn macht om zalig te maken, zijn gehoorzaamheid in dat werk, en zijn vertrouwen op de Goddelijke bijstand." Het hoofdstuk besluit met een vermaning om op God en niet op onszelf te vertrouwen.

Jesaja 50:1 - 3

Zij, die beleden hebben tot het volk van God te behoren en toch schijnbaar streng behandeld worden, zijn geneigd om zich over God te beklagen en de schuld op Hem te leggen, alsof Hij hard tegen is. Maar in antwoord op hun murmureringen, hebben wij hier:

I. Een uitdaging aan hen om te bewijzen of met enige schijn van recht staande te houden dat de twist aan Gods zijde begon, vers 1. Zij konden niet zeggen dat Hij hun enig kwaad gedaan of willekeurig behandeld had.

1. Hij was als een echtgenoot voor hen geweest, en echtgenoten was de macht toegekend om hun vrouwen weg te zenden, wanneer zij enige afkeer van haar kregen en de vrouwen geen genade meer in hun ogen vinden konden, zij hadden haar dan alleen een scheidbrief te geven, Deuteronomium 24:1, Mattheüs 19:7. Maar zij konden niet zeggen dat God hen zo behandeld had. Het is waar dat zij nu van Hem gescheiden waren, en reeds vele dagen hadden gezeten zonder efod, altaar en offer, maar aan wie de schuld? Zij konden niet zeggen dat God aan hun moeder een scheidbrief gegeven had, laat hen allen tonen indien zij kunnen, want een scheidbrief werd in handen gesteld aan haar, die weggezonden werd.

2. Hij was een vader voor hen geweest, en vaders hadden de macht hun kinderen als slaven aan hun schuldeisers te verkopen ter voldoening van de schulden, die zij op geen andere wijze betalen konden. Nu was het waar dat de Joden aan de Babyloniërs verkocht waren, en later aan de Romeinen, maar had God dat gedaan om Zijn schulden te betalen? Neen, Hij was aan geen van deze iets schuldig waarvoor Hij de Joden zou verkocht hebben. Hij had het gedaan maar om "geen waarde en Hij had hun prijs niet verhoogd," Psalm 44:13. Wanneer God Zijn kinderen kastijdt geschiedt dat niet omdat Hij er behagen in heeft, Hebréeën 12:10, noch omdat Hij er voordeel van trekt. Allen, die behouden worden, zijn gered door een voorrecht van genade, maar allen die verloren gaan worden afgesneden door een daad van Goddelijke heiligheid en gerechtigheid, en niet door volstreckte soevereiniteit.

II. Een getuigenis wordt tegen hen ingebracht, aantonende dat zij zelf de bewerkers van hun ondergang waren. Ziet, om uw ongerechtigheden, om het genoegen dat gij daarin smaakt en om de bevrediging van uw lage lusten, zijt gij verkocht, of zoals sommigen lezen, daardoor hebt gij uzelf verkocht, niet zoals kinderen, die door hun ouders tot schulddelging verkocht worden, maar zoals misdadigers door de rechter verkocht werden om hen voor hun misdaden te straffen. Gil hebt uzelf verkocht om kwaad te doen, en daarom heeft God hen rechtvaardig aan hun vijanden verkocht, 2 Kronieken 12:8. Om uw overtredingen is uw moeder weggezonden, om haar overspel en afgoderij, die als wettige redenen voor echtscheiding opgegeven waren. De Joden waren naar Babel weggevoerd om hun afgoderij, deze zonde verbrak het huwelijksverbond, en tenslotte werden zij verworpen om de kruisiging van de Heere van de heerlijkheid. Om deze beide zonden werden zij weggevoerd, verkocht en verworpen.

III. De bevestiging van deze uitdaging en deze beschuldiging.

1. Het was duidelijk dat het hun eigen schuld was dat zij verworpen waren, want God kwam en bood hun Zijn gunst aan, reikte hun de helpende hand, zowel om hun beproevingen te voorkomen als om hen er uit te verlossen, maar zij ontvluchtten Hem en al de tekenen van Zijn genade. Legt gij de schuld op Mij, zegt God, zo zegt Mij dan: Waarom kwam Ik en daar was niemand, waarom riep Ik en niemand antwoordde? vers 2. God kwam tot hen door Zijn dienstknechten de profeten, en vroeg om de vruchten van Zijn wijngaard, Mattheüs 21:34. Hij zond hun Zijn boden, "vroeg op zijnde en zendende," Jeremia 35:15. Hij riep hun toe om hun

zonden te verlaten en zo hun ondergang te voorkomen, en er was niemand, of nagenoeg niemand, die enige acht sloeg op de waarschuwingen, hun door de profeten gegeven, niemand antwoordde op de roepstem van God of luisterde naar Zijn profeten en de boodschap die zij brachten, en dit was het waarom zij verkocht en weggevoerd waren. Zij spotten met de boden Gods en verachtten "Zijn woorden, daarom zond Hij tegen hen de koning van de Chaldeeën", Kronieken 36:16, 17. De laatste van allen zond Hij tot hen Zijn Zoon, deze kwam tot het Zijne, maar de Zijnen hebben hem niet aangenomen. Hij riep hen tot zich, maar niemand antwoordde. Hij wilde Jeruzalems kinderen bijeenvergaderen, maar zij hebben niet gewild. Zij kenden de dingen niet die tot hun vrede dienden, want zij wilden die niet kennen, evenmin als de dag van hun bezoeking. En om deze overtreding werden zij verworpen en werd hun huis hun woest gelaten, Mattheüs 21:41. 23:37, 38, Lukas 19, 41, 42. Wanneer God de mensen tot zaligheid roept en zij willen niet komen, dan worden zij rechtvaardig aan de ellende overgelaten.

2. Het was duidelijk dat het niet aan God lag, want Hij is almachtig en kon hen van zo'n grote dood verlossen niet aan Christus, want Hij is machtig ook de diepstgevallene te redden. De ongelovige Joden in Babel dachten dat zij niet verlost werden, omdat hun God er niet toe in staat was, en zij die in Christus tijd leefden riepen: Zal deze man ons redden? Hij kan zichzelf niet eens verlossen! Maar, zegt God, is dan Mijn hand dus te kort geworden? Of is zij verzwakt? Kan aan de almacht enige grens gesteld worden? Kan de grote Verlosser niet verlossen? Of heeft Hij, wie alle macht gegeven is, daartoe geen macht? Om voor altijd elken twijfel aan Zijn macht met schaamte tot zwijgen te brengen, geeft Hij hier enige onweerlegbare bewijzen.

a. Hij kan als het Hem behaagt, door zijn schelden de zee droogmaken en de rivieren tot een woestijn stellen, Hij heeft dat gedaan toen Hij Israël uit Egypte leidde, Hij kan het weer doen om het uit Babel te verlossen. Het gebeurde op Zijn schelden, zo gemakkelijk als met een enkel woord, Hij kan de rivieren zo opdrogen dat de vis sterft en stinkt. Toen God de rivieren in Egypte in bloed veranderde sloeg Hij alle vis, Psalm 105:24. De uitdrukking, die onze Zaligmaker soms gebruikte om de macht des geloofs aan te duiden, dat het de bergen verzetten en in het hart van de zeeën zetten kan, is niet ongelijk aan onze tekst. Indien hun geloof dat doen kon, dan kon het hen ook redden en daarom waren zij niet te verontschuldigen indien zij door ongeloof verloren gingen.

b. Hij kan, indien Hij wil, de lichten des hemels doden, de hemel met zwarteheid bekleden, een zak tot zijn deksel geven, door hem met dikke zwarte wolken te herdenken, Job 36:32, 37:16.

Jesaja 50:4 - 9

Onze Heere Jezus heeft aangetoond dat Hij machtig is om te redden, hier toont Hij zich daartoe even gewillig als machtig. Wij veronderstellen dat Jesaja in deze verzen een en ander over zichzelf zei om zich te verbinden en aan te moedigen om voort te gaan in zijn werk van profeet, niettegenstaande de vele bezwaren, die hij ontmoette, niet twijfelende of God zou hem bijstaan en sterken. Maar gelijk David dikwijls van zichzelf spreekt als type van Christus, zo ook Jesaja, zodat de profetie spreekt van de beloofden Zaligmaker.

I. Hij is een aannemenswaardig Prediker, vers 4.

Jesaja, als profeet, was gemachtigd tot het werk, waartoe hij was geroepen, evenals de andere profeten van God en anderen die Hij als boodschappers gebruikte, maar Christus was gezalfd met de Geest boven Zijn medegenoten. Om de mens Gods volmaakt te doen zijn heeft Hij hem gegeven:

1. Een tong van de geleerden, om Hem instaat te stellen om onderricht te geven, een woord op zijn tijd te spreken tot de vermoeiden. God, die de mond des mensen maakte, gaf Mozes een

tong van de geleerden om te spreken tot schrik en overtuiging van Farao, Exodus 4:11, 12. Hij gaf Christus een tong van de geleerden om een woord op zich tijd te spreken ter vertroosting van hen die vermoed zijn en beladen met de last van de zonden. Mattheüs 11, 28. Genade was op Zijn lippen uitgestort en er wordt van gezegd dat zij drupten als honingzeem. Het beste wat Gods dienaren moeten leren is, hoe verontruste gewetens te vertroosten, en beslist, eenvoudig en duidelijk te spreken naar de verscheidene behoeften van arme zielen. Bekwaamheid daartoe is een gave Gods, en een van Zijn beste gaven, welke wij ernstig begeren moeten. En laat ons zelf rust vinden in de vele troostwoorden, die Christus tot de vermoelden gesproken heeft.

2. Een oor van de geleerden, om onderricht te ontvangen. En profeten hebben daaraan evenzeer behoefte als aan een tong van de geleerden, want zij moeten overleveren hetgeen hen geleerd is, en niets anders, zij moeten zo vlijtig en aandachtig mogelijk naar Gods Woord horen, opdat zij het nauwkeurig spreken kunnen. Ezechiël 3:17. Christus zelf ontving opdat Hij mocht geven. Niemand moet het ondernemen leraar te zijn, die niet eerst leerling geweest is. De apostelen van Christus waren eerst discipelen en "werden schriftgeleerden onderwezen in het koninkrijk van de hemelen," Mattheüs 13:42. Het is ook niet genoeg te horen, maar wij moeten horen als geleerden, of verstandigen, horen en verstaan, horen als degenen, die willen leren door hetgeen zij horen. Zij, die willen horen als degenen die geleerd worden, moeten wakker en waakzaam zijn, want van nature zijn we lui en slaperig en geheel onbekwaam om te horen, of wij horen slechts de helft, horen zonder er acht op te slaan. Ons oor moet gewekt worden, er is iemand nodig om ons wakker te maken, ons op te wekken uit onze geestelijke slaap, opdat wij mogen horen om onzes levens wil. Onze toestand vereist gedurig nieuwe voorziening van genade, om ons te bevrijden van de loomheid, die ons dagelijks overvalt. Daarom moeten wij elke morgen gewekt worden, zo regelmatig als de dag weerkeert, om gewekt te worden tot het werk van elke dag op zich dag. De morgen, wanneer onze zintuigen en geestvermogens het helderst zijn, is de aangewezen tijd voor omgang met God, dan zijn wij in de beste plooi om met Hem te spreken, gij zult "mijn stem horen in de morgen, en om Hem te horen spreken - het volk kwam des morgens vroeg in de tempel om Christus te horen." Lukas 21:38. Want het schijnt dat Hij voornamelijk des morgens leerde, en God wekt ons elke morgen. Zij die iets doen in zijn dienst, komen als de Meester hen roept en we zouden allen voortdurend sluimeren, indien Hij ons niet elken morgen wekte.

II. Als een geduldig lijder, vers 5, 6. Men zou verwachten dat hij, die gezonden en instaat gesteld werd om de treurigen vertroosten, in dit werk geen moeilijkheid zou ondervinden, maar door allen aangenomen worden. Maar het ging geheel anders, hij had niet alleen zwaar werk te doen, maar ook harde behandeling te verduren en hier deelt hij ons mee met welke ongeschokte volharding hij dat alles doormaakte. Wij hebben geen reden om er aan te twijfelen of de profeet Jesaja standvastig bleef in het werk, dat God hem te doen gegeven had, maar wij lezen niet dat hij ooit zulke harde behandelingen heeft moeten ondergaan als waarvan hier gesproken wordt. Doch wij weten dat onze Heere Jezus ze in ruime mate onderging.

En hier hebben wij:

1. Zijn geduldige gehoorzaamheid in de uitvoering van Zijn werk. de Heere God heeft niet alleen mij het oor gewekt om te horen wat Hij zegt, maar Hij heeft mij het oor geopend, om hetgeen Hij zegt te ontvangen en er eenswillend mee te zijn Psalm 40:6, 7. Gij heb! mij het oor geopend, toen zei ik zie ik kom. Want als hij er bijvoegt: Ik ben niet weerspanning en wijk niet achterwaarts, ligt daarin meer opgesloten dan er uitgedrukt wordt. Hij was gewillig ofschoon hij veel moeite en ontmoediging voorzag, ofschoon hij smarten zou ondergaan en knecht zou moeten worden, ofschoon hij zich te onttleden had van al wat groot was en zich

ten diepste vernederen moest. Toch ontvlood hij het niet, gaf het niet op, werd niet ontmoedigd. Vrijwillig en zonder aarzelen ging hij voort met zijn werk, ook toen hij aan het moeilijkste gedeelte kwam. Zowel bereidvaardigheid en genegenheid voor het werk en de dienst van God, als een goed verstand van de Goddelijke waarheden, zijn genadegaven Gods.

2. Zijn gehoorzaam geduld in Zijn lijden. Ik noem het gehoorzaam geduld, omdat Hij geduldig was met het oog op de wil Zijn Vaders. Hij zei van zichzelf: Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen, en onderwerpt zich aan God met de woorden: Niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt. In deze onderwerping gaf Hij zich over:

a. Om gezeseld te worden: Ik geef Mijn rug dengenen die Mij slaan, en dat niet alleen door het te verdragen als hij geslagen werd, maar door het toe te staan en door het op te nemen onder de smarten en schande, die Hij vrijwillig voor ons ondergaan zou.

b. Om beledigd te worden. Ik geef Mijn wangen dengenen die, niet alleen Mij kinnebakslagen geven, maar die Mij het haar van mijn baard uitplukken, hetgeen een hoger trap zowel van pijn als van verachting was.

c. Om bespuwd te worden. Mijn aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel. Hij had Zijn aangezicht daarvoor kunnen verbergen en had het kunnen voorkomen, maar Hij wilde dat niet. Hij was een smaad onder de mensen en dus wilde Hij beantwoorden aan Zijn type Job, die man van smarten, van wie gezegd wordt "Dat zij hem met smaadheid op het kinnebakken sloegen," Job 16:10 en "dat zij het speeksel niet van zijn aangezicht onthielden," Job 30:10, hetgeen een uitdrukking is niet alleen van verachting, maar van afschuw en verontwaardiging. Dit alles onderging Christus gewillig voor ons, om ons te overtuigen van Zijn bereidvaardigheid om ons te redden.

III. Als een moedig Kampvechter, vers 7, 8. 9. De Verlosser was even bekend om Zijn moed als om Zijn nederigheid en geduld, en of schoon Hij het onderspit delfde was Hij meer dan overwinnaar.

1. Hij vertrouwde op God. Hetgeen de stem van Jesaja was, was ook de stem van Christus zelf, vers 7. de Heere Heere helpt Mij, en evenzo in vers 9. Wien God gebruikt, die zal Hij bijstaan, en Hij zal zorgdragen dat hun geen hulp ontbreekt voor het werk, waartoe zij geroepen zijn. God heeft door Zijn Zoon hulp voor ons aangebracht en helpt hem nu, en voortdurend was Zijn hand met de man van Zijn rechterhand. Niet alleen zal Hij hem helpen in zijn werk, maar Hij zal hem aannemen, vers 8. Hij is nabij, die mij rechtvaardigt.

Jesaja werd ongetwijfeld, evenals de andere profeten, vals beschuldigd, overladen met verwijt en laster, maar hij verachtte dat wetende dat God het verwijt afwenden en zijn rechtvaardigheid aan de dag brengen zou, misschien in deze wereld, Psalm 37:6, maar in elk geval in de grote dag, want er zal een opstanding van de namen zijn zo goed als een van de lichamen, en de gerechtigheid zal schitteren als de morgenzon. En zo is het geschied met Christus, door Zijn opstanding werd het bewezen dat Hij niet de man was, waarvoor Hij uitgemaakt werd, geen lasteraar, geen bedrieger, geen vijand van de keizer. De rechter, die Hem veroordeelde, erkende zelf dat hij geen schuld in Hem vond, de hoofdman over honderd, die Hem bij Zijn terechtstelling bewaakte, verklaarde dat Hij rechtvaardig was. Zo nabij Hem was God, die Hem rechtvaardigde. Maar het was van Hem waarheid ook in ergere zin: de Vader rechtvaardigde Hem, toen Hij de voldoening aannam, die Hij voor zondaren teweeggebracht had, en bevestigde Hem als de Heere onze gerechtigheid, die zonde voor ons gemaakt was. Hij werd gerechtvaardigd in de Geest, 1 Timotheüs 3:16. Hij was hem nabij, die dat deed, want Zijn opstanding, waardoor Hij gerechtvaardigd werd, volgde onmiddellijk op Zijn veroordeling en kruisiging, Hij werd dadelijk verheerlijkt, Johannes 13:32.

2. Het vertrouwen, dat Hij daardoor verkreeg in het welgelukken van Zijn werk. Indien God mij zal helpen, dan zal Hij mij ook rechtvaardigen, mij bijstaan en er doorheen dragen. Wie zal mij verdoemen Die dat voornemen zullen hun doel niet bereiken en de voldoening niet hebben, die zij meenden te zullen bereiken. Ik weet dat ik niet zal beschaamd worden. Ofschoon zijn vijanden deden al wat zij konden om hem beschaamd te doen worden, week hij niet achterwaarts, en werd niet beschaamd over zijn werk. Werk voor God is werk, waarvoor wij ons niet behoeven te schamen, en de hoop op God is een hoop die niet beschaamt. Zij, die op God vertrouwen om hulp, zullen niet teleurgesteld worden, zij weten op wie zij vertrouwen, en weten dat zij niet te schande worden zullen.

3. De verachting, welke hij op grond van dit vertrouwen aan al zijn tegenstanders en hun pogingen toont. God helpt mij, en daarom heb ik mijn aangezicht gesteld als een keisteen. De profeet deed dit, hij was moedig in het bestraffen van zonden en het vermanen van zondaren Ezechiël 3:8, 9, en in de verzekering van de waarheid van zijn voorzeggingen. Ook Christus deed dat, Hij ging voort in Zijn werk als Middelaar met ongeschokte standvastigheid en onweerstaanbare vastberadenheid, Hij bezweek niet en werd niet ontmoedigd. En hier daagt Hij al Zijn tegenstanders uit:

a. Om tegen Hem in het krijt te treden: Wie zal met Mij twisten, hetzij door rechtsgeding of met het zwaard. Laat ons tezamen staan als strijdende, of als aanklager en beklagde. Wie heeft een rechtzaak tegen Mij? Wie zal het bestaan een aanklacht tegen Mij in te dienen? Hij kome nader, Ik zal Mij niet onttrekken. Menigeen begon een twistgesprek met Christus, maar Hij bracht hen allen tot zwijgen. De profeet spreekt hier in naam van al Gods getrouwe dienaren, zij die zich, in het overbrengen van hun boodschap, houden aan het zuivere Woord van God behoeven niet te vrezen voor de tegenspraak, die zij ontmoeten, de Schrift zal hen doorhelpen, wie ook met hen twisten moge. De waarheid is groot en zij zal zegevieren. Christus spreekt hier in naam van al Zijn gelovigen, Hij spreekt als hun voorvechter. Wie durft de vijand zijn van hen, wier vriend Hij is? Of twisten met hen, wier zaak door Hem bepleit wordt? Zo verklaart Paulus het, Romeinen 8:33 : "Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?"

b. Hij daagt hen uit om hem van enige misdaad te overtuigen, vers 9. Wie is het, die mij zal verdoemen? Waarschijnlijk werd de profeet ter dood veroordeeld, met Christus weten wij dat dit het geval was, en toch konden beide zeggen: Wie zal mij verdoemen Want er is geen verdoemenis voor degenen, die God rechtvaardigt. Er waren sommigen, die hen wilden verdoemen, maar wat is er van hen geworden? Zij zijn allemaal als een kleed verouderd. De rechtvaardige zaak van Christus en Zijn profeten zal alle tegenstand overleven. De mot zal hen eten, stil en onmerkbaar, een nietig schepseltje zal daarvoor voldoende zijn. Maar de brullende leeuw zelfs zal niets vermogen tegen Gods getuigen. Alle gelovigen zijn gemachtigd tot deze uitdaging: Wie zal mij verdoemen Christus is voor mij gestorven.

Jesaja 50:10 – 11

Nu de profeet een tong van de geleerden gegeven is om ieder naar zijn eis te woord te staan maakt hij daarvan gebruik, en hij verkondigt het woord van de waarheid naar eis. De korte inhoud van het Evangelie is: Hij die gelooft zal behouden worden, die vertrouwt in de naam des Heeren zal vertroost worden ofschoon hij in duisternis wandelt en geen licht heeft. Maar die niet gelooft zal verdoemd worden, ofschoon hij wandelt in het licht van zijn eigen vlam, hij zal in smart neerliggen.

I. Hier wordt troost gegeven aan de ter neergeslagen heiligen, en zij worden aangemoedigd om te vertrouwen op Gods genade.

1. Zie hier wat het karakter van een kind van God is. Hij is iemand, die met kinderlijke vreze de Heere vreest, ontzag heeft voor Zijn majesteit, en bevreesd is zich Zijn ongenoegen op de hals te halen. Deze genade openbaart zich gewoonlijk in alle gelovigen, wanneer zij wandelen in duisternis, als van de andere genaden niet veel gezien wordt, Dan beven zij voor Zijn Woord, Jesaja 66:2, en zijn bevreesd voor Zijn oordelen, Psalm 119:120. Een kind van God gehoorzaamt de stem van Gods dienstknecht, dat is, laat zich gewillig regeren door de Heere Jezus, buigt in oprechte gehoorzaamheid onder de wet van Christus en leeft gaarne overeenkomstig de voorwaarden van het verbond. Zij, die waarlijk God vrezen zullen de stem van Christus gehoorzamen.

2. Wat is soms het lot van een kind van God? Hier wordt te kennen gegeven dat, ofschoon de vreze Gods en het geloof in Christus in zich hart wonen, hij soms in de duisternis wandelt en geen licht heeft, verontrust wordt en weinig vertroosting geniet. Wie is er onder ulieden, die het zo gaat? Door die vraag wordt aangeduid dat dit soms ofschoon niet zeer dikwijls, het geval is met de belijders van de godsdienst, maar wanneer het voorkomt, dan let God er op. Het is geen vreemd ding voor de kinderen en erfgenamen van het licht om soms in de duisternis te wandelen en gedurende enige tijd geen enkele lichtstraal te zien. Hiermede worden niet zozeer de gemakken van dit leven bedoeld, zij die God vrezen hebben over 't algemeen daar van geen grote overvloed en wandelen er in elk geval niet in als in hun licht, maar er is sprake van de geestelijke vertroostingen, die hun zielen aangaan. Zij wandelen in de duisternis wanneer hun uitzichten op de hemel bewolkt zijn, hun vreugde in God onderbroken wordt, het getuigenis van de Schrift wordt opgehouden en het licht van Gods aangezicht verduisterd. Ernstige Christenen zijn geneigd om zwaarmoedig te worden, en vreesachtigen om te veel te vrezen.

3. Wat zal een goed geneesmiddel voor deze kwaal zijn? Hij die zo in het duister is,
 a. moet betrouwen op de naam des Heeren, op de goedheid van Zijn natuur en hetgeen Hij van zichzelf heeft bekend gemaakt, van Zijn wijsheid, macht en goedheid. De naam des Heeren Is een sterke toren, hij moet daarheen lopen. Hij moet hiervan zich verzekerd houden dat, indien hij voor Gods aangezicht wandelt hetgeen iemand doen kan ofschoon hij in duisternis wandelt, hij God algenoezaam voor hem bevinden zal.
 b. Hij moet steunen op zijn God, zijn Verbondsgod. Hij moet vasthouden aan zijn verbondsbetrekking met God en God zijn alles in alles noemen. Hij moet als Christus aan het kruis zeggen: Mijn God mijn God! Hij moet gaan staan op de beloften van het verbond en daarop al zijn hoop bouwen. Wanneer een kind van God geneigd is om neer te zijgen, zal hij God algenoezaam bevinden om hem staande te houden. Hij moet vertrouwen op Christus, "want Gods naam is in hem," Exodus 23:21, vertrouwen in zijn naam: "De Heere onze gerechtigheid," en aan God als zijn God, in en door de Middelaar zich vastklemmen.

II. Hier wordt gesproken tot overtuiging van aanmatigende zondaren en zij worden gewaarschuwd om niet op zichzelf te vertrouwen vers 11. Let op:

A. de beschrijving die van hen gegeven wordt. Zij ontsteken een vuur en wandelen in de vlam van dat vuur. Zij maken staat op hun eigen gerechtigheid, zij brengen al hun offeranden, zij branden al hun wierook met dat vuur, gelijk Nadab en Abihu, en niet met vuur van de hemel. In hun hoop op aanneming bij God, hebben zij niet het oog op de gerechtigheid van Christus. Zij verheugen zich en scheppen behagen in een namaaksel van hun eigen vinding, dat hun voldoende toeschijnt, en warmen zich daarbij, dat is voor hen licht en warmte tegelijk. Zij

omgorden zich met de spranken van hun eigen vuur. Gelijk zij vertrouwen op hun eigen gerechtigheid, en niet op de gerechtigheid van Christus, zo stellen zij hun geluk en hun blijdschap in hun wereldse bezittingen en vermaken en niet in de gunst van God. Menselijke vertroostingen zijn gelijk spranken, kort van duur, spoedig voorbijgegaan, maar toch wandelen de kinderen van de wereld met hoogmoed en blijdschap in hun licht zolang zij duren, en warmen zich er bij.

B. Het vonnis, dat over hen geveld wordt. Hun wordt schertsend geraden te wandelen in die vlam van hun eigen vuur, en er zoveel mogelijk voordeel van te genieten zolang het duurt. Dat geschiedt u van Mijn hand, zegt Christus, want aan hem is het oordeel overgegeven, "in smart zult gijlieden neerliggen", zie Job 18:5, 6. Zijn lamp zal boven hem uitgeblust worden. Zij die de wereld tot hun troost en hun eigen gerechtigheid tot hun vertrouwen maken, zullen zeker bitter teleurgesteld worden, het zal aan het einde enkel bitterheid zijn. De weg van een Godvruchtige moge duister zijn, meer het einde zal vrede en eeuwigdurend lichtzijn, de weg des goddelozen zij aangenaam, maar hij eindigt in de afgrond van de buitenste duisternis.

HOOFDSTUK 51

1 Hoort naar Mij, gij, die de gerechtigheid najaagt, gij, die de Heere zoekt! aanschouwt de rotssteen, waaruit gijlieden gehouwen zijt, en de holligheid des bornputs, waaruit gij gegraven zijt. 2 Aanschouwt Abraham, ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft; want Ik riep hem, toen hij nog alleen was, en Ik zegende hem, en Ik vermenigvuldigde hem. 3 Want de Heere zal Sion troosten, Hij zal troosten al haar woeste plaatsen, en Hij zal haar woestijn maken als Eden, en haar wildernis als de hof des HEEREN; vreugde en blijdschap zal daarin gevonden worden, dankzegging en een stem des gezangs. 4 Luistert naar Mij, Mijn volk! en Mijn lieden, neigt naar Mij het oor! want een wet zal van Mij uitgaan, en Ik zal Mijn recht doen rusten tot een licht der volken. 5 Mijn gerechtigheid is nabij, Mijn heil trekt uit, en Mijn armen zullen de volken richten; op Mij zullen de eilanden wachten, en op Mijn arm zullen zij hopen. 6 Heft ulieder ogen op naar de hemel, en aanschouwt de aarde beneden; want de hemel zal als een rook verdwijnen, en de aarde zal als een kleed verouden, en haar inwoners zullen van gelijken sterven; maar Mijn heil zal in eeuwigheid zijn, Mijn gerechtigheid zal niet verbroken worden. 7 Hoort naar Mij, gijlieden, die de gerechtigheid kent, gij volk, in welks hart Mijn wet is! vreest niet de smaadheid van de mens, en voor hun smaaderenen ontzet u niet. 8 Want de mot zal ze opeten als een kleed, en het schietwormpje zal ze opeten als wol; maar Mijn gerechtigheid zal in eeuwigheid zijn, en Mijn heil van geslacht tot geslachten. 9 Ontwaak, ontwaak, trek sterkte aan, Gij arm des HEEREN! ontwaak als in de verledene dagen, als in de geslachten van ouds; zijt Gij het niet, Die Rahab uitgehouwen hebt, Die de zeedraak verwond hebt? 10 Zijt Gij het niet, Die de zee, de wateren des groten afgronds, droog gemaakt hebt? Die de diepten der zee gemaakt hebt tot een weg, opdat de verlostenden daardoor gingen? 11 Alzo zullen de vrijgekochten des HEEREN wederkeren, en met gejuich tot Sion komen; en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vreugde en blijdschap zullen zij aangrijpen, treuring en zuchting zullen wegvlieden. 12 Ik, Ik ben het, Die u troost; wie zijt gij, dat gij vreest voor de mens, die sterven zal? en voor eens menschen kind, dat hooi worden zal? 13 En vergeet de HEERE, Die u gemaakt heeft, Die de hemelen heeft uitgebreid, en de aarde gegrond heeft, en vreest geduriglijk de gansen dag, vanwege de grimmigheid des benauwers, wanneer hij zich bereidt om te verderven? Waar is dan de grimmigheid des benauwers? 14 De omzwevende gevangene zal haastelijk los gelaten worden; en hij zal in de kuil niet sterven, en zijn brood zal hem niet ontbreken. 15 Want Ik ben de HEERE, uw God, Die de zee klieft, dat haar golven bruisen; HEERE der heirscharen is Zijn Naam. 16 En Ik leg Mijn woorden in uw mond, en bedek u onder de schaduw Mijner hand; om de hemel te planten, en om de aarde te gronden, en om te zeggen tot Sion: Gij zijt Mijn volk. 17 Waak op, waak op, sta op, Jeruzalem! gij, die gedronken hebt van de hand des HEEREN de beker Zijner grimmigheid; de droesem van de beker der zwijmeling hebt gij gedronken, ja, uitgezogen. 18 Er is niemand van al de kinderen, die zij gebaard heeft, die haar zachtjes leidt; en niemand van al de kinderen, die zij opgevoed heeft, die haar bij de hand grijpt. 19 Deze twee dingen zijn u wedervaren, wie heeft medelijden met u? Er is verwoesting, en verbreking, en honger, en zwaard, door wien zal Ik u troosten? 20 Uw kinderen zijn in bezwijming gevallen, zij liggen vooraan op alle straten, gelijk een wilde os in het net; zij zijn vol van de grimmigheid des HEEREN, van de schelding uws Gods. 21 Daarom hoort nu dit, gij bedrukten! en gij dronkenen, maar niet van wijn! 22 Alzo zegt de Heere, de Heere en uw God, Die Zijns volks zaak twisten zal: Zie, Ik neem de beker der zwijmeling van uw hand, de droesem van de beker Mijner grimmigheid; gij zult dien voortaan niet meer drinken. 23 Maar Ik zal hem dien, die u bedroefd hebben, in de hand zetten, die tot uw ziel zeiden: Buig u neer, dat wij over u gaan; en gij legdet uw rug neer als aarde, en als een straat dergenen, die daarover gaan.

Dit hoofdstuk is bestemd ter vertroosting en bemoediging van hen, die God vrezen en Zijn geboden houden, ook wanneer zij in de duisternis wandelen en geen licht hebben. Of het oorspronkelijk bedoeld was als steun voor de gevangenen in Babel is niet zeker, maar wel waarschijnlijk, want dergelijke opzettelijk gegeven vertroostingën zijn gewoonlijk niet zeer beperkt. Wanneer de kerk Gods in droefheid is, kunnen haar vrienden en toegenegenen zichzelf en anderen met deze woorden vertroosten.

1. Dat God, die de kerk uit niet deed voortkomen niet zal toelaten dat zij verloren gaat, vers 1 - 3.

2. Dat de rechtvaardigheid en zaligheid, die Hij voor Zijn kerk bestemd heeft zeker en nabij zijn, zeer zeker en zeer nabij, vers 4 - 6.
3. Dat de vervolgers van de kerk zwakke en stervende schepselen zijn, vers 7, 8.
4. Dat dezelfde macht die vroeger voor de kerk wonderen deed, nu bezig is aan de uitvoering van haar bescherming en verlossing, vers 9 - 11, .
5. Dat God zelf als Schepper van de wereld op zich heeft genomen zijn volk te vertroosten in zijn ellende en het er uit te verlossen, en Zijn profeet heeft gezonden om het daarvan verzekering te geven, vers 12 - 16.
6. Dat, hoe bedroevend de toestand van de kerk nu ook moge zijn, vers 17 - 19, dezelfde jammerlijke omstandigheden binnenkort over haar vervolgers en verdrukkers zullen komen, en veel erger, vers 20 - 23. De drie eerste afdelingen van dit hoofdstuk beginnen met "Hoor naar mij!" en het is Gods volk, dat hier telkens opgeroepen wordt om te luisteren, want zelfs wanneer er vertroosting gesproken wordt, hoort het niet altijd, door benauwdheid des geestes, Exodus 6:9 daarom wordt het tot drie keer opgeroepen om te horen, vers 14.
7. De beide overige afdelingen van dit hoofdstuk beginnen met: "Waak op!" In de eerste, vers 9, roept Gods volk hem om op te waken en hen te helpen, en in de laatste roept God het volk om op te waken en zichzelf te helpen.

Jesaja 51:1 - 3

Merk hier op:

I. Hoe het volk Gods hier beschreven wordt, tot hetwelk dit woord van vertroosting gezonden wordt en hoe zij, die horen moeten, genoemd worden, vers 1. Zij zijn het, die de gerechtigheid najagen, zij zijn zeer verlangend en begerig om gerechtvaardigd en geheiligd te worden, zij jagen het na om in de gunst van God hersteld te worden en het beeld Gods in zich vernieuwd te zien. Dezen zijn het die de Heere zoeken, want het is enkel in de weg van de gerechtigheid dat wij hopen mogen Hem te zullen vinden.

II. Hoe hun wordt gezegd om terug te zien naar hun oorsprong en de geringheid van hun begin. Aanschouwt de rotssteen, waaruit gijlieden gehouwen zijt, het afgodisch geslacht in Ur van de Chaldeeën, waaruit Abraham genomen was, het geslacht van slaven, die hun vaderen en de hoofden van hun stammen waren in Egypte. Ziet naar de holligheid des bornputs, waaruit gij gegraven zijt, gelijk klei, toen God u tot een volk formeerde. Het is goed voor hen, die bevoorrecht zijn met een nieuwe geboorte, om aan te merken wat zij door hun eerste geboorte waren, hoe zij in ongerechtigheid zijn ontvangen en in zonde geboren. Hetgeen geboren is uit vlees, is vlees. Hoe hard was de rots waaruit wij gehouwen zijn, onaandoenlijk voor enige indrukken, en hoe bezoedeld was de bornput, waaruit wij gegraven zijn! De beschouwing hiervan moet ons vervullen met lage gedachten van onszelf en hoge gedachten van de Goddelijke genade. Zij, die nu gevorderd zijn, doen wel als zij zich herinneren hoe laag zij begonnen, vers 2. Aanschouwt Abraham, uw vader, de vader van alle gelovigen en van allen, die gelijk hij de gerechtigheid des geloofs volgen, Romeinen 4:11. En Sara, die u gebaard heeft, en wier dochters gij zijt indien gij weldoet. Bedenkt hoe Abraham alleen was geroepen, en toch gezegend en vermenigvuldigd werd en laat dat alle gelovigen aansporen om te vertrouwen op Gods beloften, zelfs dan wanneer het vonnis des doods schijnt geveld te zijn over alle middelen, die tot de vervulling ervan kunnen leiden. Dat moet voornamelijk de gevangenen in Babel aanmoedigen, of schoon zij nu tot een klein aantal zijn geslonken en er weinigen van hen overgelaten zijn. Zij moeten hopen dat zij weer zullen vermenigvuldigen zodat zij opnieuw hun eigen land vervullen kunnen. Ofschoon Jakob zeer klein is, is hij nog niet zo klein als Abraham was, die een vader van vele volken werd. Aanschouwt Abraham en ziet wat hij verkreeg door het geloof in Gods belofte, en neemt hem ten voorbeeld om God met onbeperkt geloof te volgen.

III. Hier wordt hun verzekerd dat hun tegenwoordig zaaien met tranen eindelijk zal gevolgd worden door een oogsten met gejuich, vers 3. De kerk Gods op aarde, ook het Sion van het Evangelie, heeft soms haar woestijnen en verlaten plaatsen, verscheidene gedeelten van de kerk worden, hetzij door bederf of door vervolging gemaakt gelijk een woestijn, onvruchtbaar voor God en onbruikbaar voor de bewoners. Maar God zal een tijd en een middel weten te vinden om Sion te vertroosten, niet alleen door vertroostende woorden tot haar te spreken, maar door genadiglijk met haar te handelen. God heeft verkwikking in voorraad zelfs voor de verwoeste plaatsen van zijn kerk, voor die gedeelten, die niet opgewerkt en gewaardeerd scheen te worden.

a. Hij zal die vruchtbaar maken en daardoor reden geven om zich te verheugen, haar wildernis zal een nieuw voorkomen aandoen en aangenaam zijn als Eden, overvloedig in alle goede vruchten als de hof des Heeren. Het is de grootste vertroosting voor de kerk, indien zij dienstbaar gemaakt wordt aan de heerlijkheid Gods en een hof mag zijn, waarin Hij zich verlustigt.

b. Hij zal haar aangenaam maken en zo een hart geven, dat zich verheugt. De vruchten van gerechtigheid, vreugde en blijdschap zullen er in gevonden worden, want hoe meer heiligheid de mensen hebben en hoe meer goed zij doen, des te meer blijdschap zullen ze hebben. En waar tot hun voldoening vreugde en blijdschap zijn, daar is het betamelijk dat er ook dankzeggingen een stem des gezangs tot Gods eer is, want wat een reden is voor onze verheuging, behoort een reden voor onze dankzegging te zijn, en het terugkeren van Gods gunst moet gevierd worden met een stem des gezangs, die zoveel heiliger klinkt wanneer God psalmen in de nacht en lofzangen in de woestijn geeft.

Jesaja 51:4 - 8

Beide deze bekendmakingen eindigen, als ik het zo noemen mag, gelijkelijk met een verzekering van de voortduring van Gods gerechtigheid en van Zijn verlossing, en daarom nemen wij ze bij elkaar, want beide zijn bedeed tot vertroosting van Gods volk.

I. Wie zijn zij, aan wie deze woorden gericht zijn? Mijn volk en Mijn lieden, die Ik afgezonderd heb voor Mijzelf, die de Mijne zijn en nu door Mij geëigend worden. Zij zijn Gods volk en Zijn lieden, die aan Hem onderworpen zijn als aan hun koning en aan hun God, die Hem trouw blijven, en zich derhalve onder Zijn bescherming plaatsen. Zij zijn een volk, dat de gerechtigheid kent, niet alleen de middelen voor die kennis bezit en aan hetwelk de gerechtigheid bekend gemaakt is, maar deze middelen toepast en daardoor instaat is zich een juist oordeel te vormen over waarheid en leugen, goed en kwaad. En gelijk zij goede hoofden hebben, zo hebben zij ook goede harten, want de wet Gods is in hun binnenste geschreven en regeert hen. Hen, in wier hart Gods wet geschreven is, neemt Hij als Zijn volk aan. Maar ook zij, die de gerechtigheid kennen en de wet Gods in hun harten hebben, kunnen in grote droefheid en smart zijn, en beladen worden met verachting en verguizing. Doch God zal hen vertroosten door de gerechtigheid die zij kennen en de wet Gods die zij in hun harten hebben.

II. Wat is de vertroosting, die Gods volk toekomt? 1. Dat het Evangelie van Christus zal verkondigd worden over de gehele wereld, "een wet zal van Mij uitgaan," een evangelische wet de wet van Christus, de wet des geloofs, Jesaja 2:3. Deze wet is Zijn recht, dat is: Zijn oordeel, want het is deze wet van de vrijheid, waardoor de wereld geregeerd en geoordeeld worden zal, zij zal niet alleen voortkomen, maar zal blijvend zijn en rusten, zij zal zich plaats veroveren en diep wortel schieten in de wereld. Zij zal rusten niet alleen als een zegen voor de Joden, die er het eerste voordeel van genieten, maar zij zal ook zijn een licht van de volken. Naar deze wet, dit recht, te horen wordt van ons gevorderd, en het is op ons eigen gevaar

indien wij haar het oor niet lenen. Want hoe zullen wij ontkomen indien wij haar verwaarlozen en ons voor haar doof houdend Wanneer God een wet afkondigt, dat dan die oren heeft om te horen, hore! 2. Deze wet, dat recht zal vergezeld zijn van gerechtigheid en heil, zal voor de kinderen van de mensen een weg openen waardoor zij gerechtvaardigd en zalig gemaakt kunnen worden, vers 5. Deze worden genoemd Gods gerechtigheid en heil, want Hij bewerkt ze en brengt ze aan de dag, het is een gerechtigheid, die Hij voor ons wil aannemen en waarvoor Hij ons wil aannemen, een gerechtigheid die Hij in ons wil bewerken en genadiglijk van ons wil aannemen, het is de gerechtigheid des Heeren, want zij in uit en tot Hem. Er is geen heil, zonder gerechtigheid, en waar ook de gerechtigheid Gods is, daar is zijn heil. Allen, en zij alleen, die gerechtvaardigd en geheiligd zijn, zullen ook worden verheerlijkt.

3. Dat deze gerechtigheid en dit heil zeer binnenkort zullen verschijnen, zij zijn nabij en trekken uit, het besluit is dienaangaande afgekondigd, het zal zo zeker volvoerd worden alsof het reeds geschied was, en de tijd daarvoor is aanstaande. De tijd is nabij, want alle dingen zijn nu gereed, de plaats is nabij en niet ver te zoeken, want de wereld is nabij, en Christus en Zijn gerechtigheid in het woord. Romeinen 10:8.

4. Dat deze evangelische gerechtigheid en zaligheid niet tot de Joden beperkt zullen zijn, maar zich uitstrekken tot de heidenen, Mijn armen zullen de volken richten. Zij, die niet buigen willen onder het oordeel van Gods mond, zullen verbroken worden door de oordelen van Zijn handen. Sommigen zullen dus geoordeeld worden door het Evangelie, want tot een oordeel is Christus in de wereld gekomen, maar anderen, die van de eilanden, zullen op Hem wachten en Zijn Evangelie met al zijn geboden en beloften welkom heten. Het strekte tot troost voor Gods volk, dat menigten tot hen zouden toegevoegd worden, en de aanwas van dat getal zou de groei van hun kracht en schoonheid zijn. Er wordt bijgevoegd op Mijn arm zullen zij hopen, die arm des Heeren welke in Christus geopenbaard is. Gods armen zullen de volken richten die zich niet bekeren willen, maar anderen zullen op Zijn arm hopen en daardoor behouden worden. Het staat dus aan ons om ons het Evangelie een reuk des levens of een reuk des doods te maken.

5. Dat deze gerechtigheid en dit heil tot in eeuwigheid zijn zullen en nooit vernietigd zullen worden, vers 8. Het is een eeuwigdurende gerechtigheid, welke de Messias aanbrengt, Daniel 9:24, Hij is de bewerker van een eeuwige verlossing, Hebreëen 5:9. Gelijk zij over al de volken van de aarde is uitgebreid, zo zal zij duren zolang de wereld bestaat. Wij moeten nooit een andere weg ter zaligheid verwachten, of een ander verbond van de vredes, of een andere regel van gerechtigheid, dan die wij in het Evangelie hebben, en wat wij hebben zal bij ons blijven tot aan de voleinding van de wereld, Mattheüs 28:20. Het is voor eeuwig, want de gevolgen zullen eeuwig duren, en door deze wet van de vrijheid zal des mensen lot voor de eeuwigheid beslist worden. Deze onveranderlijkheid van het Evangelie en de zegeningen, die het met zich brengt, worden gesteld tegenover het voorbijgaan en verdwijnen van deze wereld en die dingen die daar op zijn. Ziet op naar de zichtbare hemelen boven u, die tot nog toe bleven voortbestaan, en schijnen gemaakt te zijn om altijd te blijven, zij zullen als rook verdwijnen, die een ogenblik verschijnt en meteen weer wegtrekt. Zij zullen opgerold worden als een doek en hun lichten zullen afvallen als bladeren in de herfst. Let op de aarde beneden, die duurt ook slechts een korte tijd. Spreuken 1:4, zij zal als een kleed verouderen dat te slecht wordt om het langer te dragen, en zij die haar bewonen, al de inwoners van de aarde, ook zelfs die hier het best gevestigd schijnen te zijn, zullen desgelijks sterven. De ziel zal voorzoveel deze wereld aangaat, verdwijnen als rook en het lichaam zat weggeworpen worden als een versleten kleed. Zij zullen sterven gelijk een mot, of, gelijk sommigen lezen, even

gemakkelijk verbrijzeld worden, Job. 4:19, terwijl niemand er iets bij verliest. Maar wanneer de hemel en de aarde voorbijgaan, wanneer alle vlees verdwijnt als gras en zijn heerlijkheid als een bloem des velde, dan zal het woord des Heeren tot in eeuwigheid blijven en geen titel of jota van dat woord zal ter aarde vallen. Zij, die hun gerechtigheid en hun heil in Christus hebben zullen daar de zegeningen van genieten, wanneer de tijd niet meer zijn zal.

III. Welk gebruik zij van deze vertroostingen kunnen maken. Nu Gods gerechtigheid en heil nabij hen zijn, behoeven zij niet te vrezen voor de aanvallen van de mensen, van sterflijke ellendige mensen, of voor hun smaadheid en smaadredenen, van hen die vragen om een van de liederen Sions te zingen, of verachtelijk vragen: Waar is nu uw God? Zij, die de gerechtigheid van de evangelies omhelsd hebben, moeten niet vrezen voor degenen, die hen Beëlzebul noemen en liegende alle kwaad tegen hen spreken. Zij mogen hen niet vrezen of verstoord worden door die lasterlijke redenen, of er zich onrustig onder gevoelen, alsof daardoor hun goede naam en hun eer vernietigd zullen worden en alsof zij eeuwig onder het gewicht van die smaad liggen zullen. Zij mogen niet bevreesd zijn voor de uitvoering van hun bedreigingen, of daardoor terughoudend worden van hun plicht, of verschrikt door zondige samenspanningen, of er toe gedreven om zelf op onwettige manier voor hun veiligheid te zorgen. Zij kunnen slechte weinig om Christus wil verduren, die geen hard woord voor Hem verdragen kunnen.

Laat ons niet vrezen voor de smaadredenen van de mensen want:

- a. Zij zullen spoedig tot zwijgen gebracht worden, vers 8. De mot zal hen opeten als een kleed, Hoofdstuk 50:9 het schietwormpje zal hen opeten als mot. Indien wij de goedkeuring van de levende God hebben, kunnen wij alle afkeuringen van stervende mensen verachten. Het doet er niet veel toe wat zij van ons zeggen, die spoedig als wol opgegeten zullen worden. Of, het duidt aan de oordelen Gods, die haast over hen komen zullen, waardoor zij verteerd zullen worden om hun kwaadaardigheid jegens Gods volk. Langzaam en stil maar zeker zullen zij verwoest worden als God komen zal om met hen af te rekenen "voor al hun harde woorden," Judas, 14, 15.
- b. De zaak, waarvoor wij lijden, kan niet onder de voet gelopen worden, de valsheid van hun smaadredenen zal aan het licht gebracht worden, maar de waarheid zal zegevieren, en de rechtvaardigheid van de beledigde zaak van de godsdienst zal voorgoed duidelijk worden. Wolken kunnen de zon onzichtbaar maken maar haar in haar loop niet tegenhouden.

Jesaja 51:9 - 16

In deze verzen hebben wij:

I. Een gebed of God in Zijn voorzienigheid wil verschijnen en handelen ter verlossing van Zijn volk, en ter verdelging van Zijn en hun vijanden: Ontwaak, ontwaak, trek sterkte aan, gij arm des Heeren! vers 9. De arm des Heeren is Christus, of God zelf wordt er mee bedoeld, gelijk in Psalm 44:23. "Waak op, waarom slaapt Gij?" De bewaarder Israëls sluimert of slaapt nooit, maar wanneer wij bidden of Hij ontwaken wil, bedoelen wij daarmee of Hij wil doen zien dat Hij waakt over Zijn volk en altijd hun ten goede waakt. De arm des Heeren wordt gezegd te ontwaken, wanneer Gods macht zich meer dan gewoonlijk sterk betoont ten voordele van Zijn volk. Wanneer onze hand of arm verdoofd is, zeggen wij dat hij slaapt maar hij is ontwaakt wanneer hij tot handelen uitgestrekt wordt. God behoeft niet door ons herinnerd of aangevuurd te worden, maar Hij geeft ons verlot om dus nederig Hem te vragen om zulke openbaringen van Zijn macht als strekken kunnen tot Zijn eigen verheerlijking. "Doe uw sterkte aan," dat is: toon uw sterkte, verschijn in uw sterkte gelijk wij in onze klederen voor de dag komen, Psalm 21:13. De kerk ziet dat haar zaak slecht staat, haar vijanden zijn talrijk en machtig, haar vrienden klein in aantal en zwak, en daarom kan zij voor

haar bevrijding alleen op de sterkte Gods rekenen. Ontwaak als in de verleden dagen, dat is: handel nu voor ons gelijk Gij in vroegere tijden voor onze vaders gehandeld hebt, "herhaal de wonderen waarvan zij ons verteld hebben," Richteren 6:13.

II. De gronden, om dit gebod kracht bij te zetten.

1. Zij pleitten op vroegere gebeurtenissen, de ondervindingen van hun voorvaders en de grote dingen, die God vóór deze gedaan heeft. Mocht de arm des Heeren om onzentwil ontbloot worden, want hij heeft vroeger grote dingen gedaan voor dezelfde zaak, en wij zijn er zeker van dat hij niet verkort of verzwakt is. Hij deed wonderen tegen de Egyptenaren, die de zoon Gods tot slavernij brachten en verdrukten, Zijn eerstgeboren zoon, Hij heeft Rahab in stukken gehouwen door de ene verschrikkelijke plaag na de andere, Hij verwondde Farao, de draak, de leviathan zoals hij in Psalm 74:13, 14 genoemd wordt, en bracht hem dodelijke wonden toe. Hij deed wonderen voor Israël, Hij heeft de zee, de wateren des groten afgronds droog gemaakt: zover als nodig was om een pad door de oceaan te banen, opdat de verlostenden daardoor gingen, vers 10. God is nooit verlegen om een weg ter vervulling van Zijn beloften aan Zijn volk, maar Hij zal er een vinden of een maken. Vroegere ondervindingen zijn krachtige steunsels voor geloof en hoop, en evenzo goede pleitgronden in het gebed: "Gij hebt! Zult Gij nu niet? Psalm 85:1 - 6.

2. Zij pleiten op beloften, vers 11. Alzo zullen de vrijgekochten des Heeren weerkeren dat is (zo mogen wij aanvullen) Gij hebt gezegd dat zij dat doen zullen, zie Jesaja 35:10. Daar vinden we de belofte dat de vrijgekochten des Heeren, wanneer zij ontslagen zullen zijn uit hun gevangenschap, met gejuich in Sion weerkomen zullen. Wanneer zondaren uit de slavernij van de zonden overgebracht zijn in de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods, dan mogen zij zingende weerkomen als een vogel, die uit de kooi ontkomen is. Wanneer de zielen van de gelovigen ontslagen worden uit de gevangenis van het lichaam, komen zij juichende tot het hemelse Sion, want deze belofte zal ten volle vervuld worden, en in die tussentijd mogen wij er op pleiten, zal Hij, die aan het einde zo'n vreugde voor ons bereid heeft, niet in die tussentijd zulke verlossingen voor ons bewerken als onze toestand vereist? Wanneer de heiligen de hemel binnenkomen, gaan zij in in de vreugde huns Heeren. Hun hoofden zijn met onvergankelijke eer gekroond, hun harten met alles - voldoende vreugde vervuld, zij zullen de vreugde en blijdschap verkrijgen, die in dit tranendal nooit voor hen bereikbaar waren. In deze veranderlijke wereld is er slechts een schrede tussen vreugde en droefheid, maar in die wereld zijn zorg en kommer voor altijd weggevlogen, zullen ze nooit terugkeren, ja zelfs niet in zicht komen.

III. Het antwoord, dat onmiddellijk op dit gebed gegeven wordt, vers 12. Ik, Ik ben het die u troost. Zij baden om de werkingen van Zijn macht, Hij antwoordt hen met de vertroosting van Zijn genade, die wel als een vergoeding daarvoor aangenomen mogen worden. Indien God niet gelijk in vroegere dagen de zeedraak verwondt en de zee opdroogt, maar in plaats daarvan onze ziel vertroost onder haar droefenissen, hebben wij geen reden om ons te beklagen. Indien God ons voor het ogenblik niet antwoordt door de reddende sterkte van Zijn rechterhand, moeten wij dankbaar zijn als Hij ons antwoordt, gelijk de engel geantwoord werd met "goede woorden en troostrijke woorden," Zacharia. 1:13. Zie hoe God besluit Zijn volk te vertroosten. Ik, Ik ben het. Ik zelf zal het doen. Hij heeft Zijn dienaren geboden het te doen, Hoofdstuk 40:1, maar omdat zij het hart niet kunnen bereiken, neemt Hij zelf het werk in handen. Ik, Ik ben het die het doen zal. Zie, hoe Hij zich daar in verheerlijkt, onder zijn eretiteln neemt Hij die aan van de God, die de neergebogenen vertroost, Hij verheugt zich daarin. Die door God vertroost werden zijn inderdaad vertroost, dat Hij het op zich neemt hen te vertroosten is hun reeds een grote vertroosting.

1. Hij vertroost hen, die in vrees zijn, de vrees is een pijniging, die om troost roept, de vrees voor de mens heeft een angel in zich, waarvoor alleen vertroosting ons bewaren kan. Hij vertroost de bevreesden door hen op te beuren, en dat is de rechte wijze om onszelf en anderen te vertroosten. Waarom zijt gij bevreesd en verontrust gij u? vers 12, 13. God, die Zijn volk vertroost, wil niet dat het zichzelf met verpletterende vrees verontrusten zal, zomin voor de smaad van de mensen, vers 7, als voor hun aangroeiende dreigende macht en grootheid, of voor enig kwaad, dat zij tegen Gods volk in de zin mogen hebben. Merk nu op:

A. De ongerijmdheid van zo'n vrees, het is dwaasheid van ons om daaraan toe te geven. Wie zijt gij dat gij vreest? In het oorspronkelijke staat het naamwoord in het vrouwelijke, wie zat gij, o vrouw? De naam van man onwaardig, zo zwak en vrouwelijk is het om aan ontzenuwende vrees toe te geven.

a. Het is ongeremd om zo te vrezen voor de mens, die sterven zal. Wat: vrees voor een mens die sterven zal? Voor eens mensen kind, dat hooi worden zal? Dat zal verwelken, vertrapt worden en opgegeten? De voornaamste en verschrikkelijkste mensen, "die de schrik zijn van de machtigen in het land van de levenden," zijn slechts mensen, Psalm 9, 20, en zullen als mensen sterven, Psalm 82:7, zijn als gras, dat uit de aarde ontspruit en tot de aarde terugkeert. Wij behoren iedere mens te beschouwen als iemand, die sterven zal. Zij, die wij bewonderen, liefhebben en ons vertrouwen geven, zijn mensen, die sterven zullen, laat ons daarom nooit te veel ons in hen verheugen of te vast op hen vertrouwen. Hen, die wij vrezen, moeten wij beschouwen als zwak en sterfelijk, en in gedachten houden hoe onwaardig het is voor dienaren van de levende God om bevreesd te zijn voor stervende mensen, die vandaag bloeien en morgen vergaan zullen zijn.

b. Het is ongerijmd om geduriglijk de gehele dag te vrezen, vers 13, onszelf gedurig op de pijnbank te leggen, nooit op ons gemak te zijn of enige vreugde te smaken. Nu en dan moge een gevaar nabij en dreigend zijn, en moge het voorzichtig zijn er voor te vrezen, meer om altijd in angst te verkeren, altijd voor gevaren te vrezen, en te beven op het ritselen van een blad, staat gelijk met onszelf gedurende ons gehele leven aan de dienstbaarheid te onderwerpen, Hebr. 2, 15, en over onszelf het treurige vonnis te brengen, waarmee gedreigd is in Deuteronomium 28:66, 67. "Gij zult dag en nacht vrezen."

c. Het is ongerijmd om boven noodzaak te vrezen. Gij vreest geduriglijk vanwege de grimmigheid des benauwers. Het is waar dat er een benauwer is, en dat hij een verdrukker is, en woest, en dat hij het voornemen heeft u, zodra de gelegenheid daartoe zich aanbiedt, kwaad te doen, en dat het daarom verstandig zal zijn zo gij op uw hoede blijft. Maar gij zijt zo bevreesd voor hem alsof hij op 't punt stond van u te verwoesten, alsof hij nu onmiddellijk u de keel afsnijden zal en alsof er geen mogelijkheid bestond om dat te voorkomen. Een beschroomde geest is geneigd zich alles op het ergst voor te stellen en het gevaar groter en dreigender te achten dan het werkelijk is. En soms behaagt het God onmiddellijk te tonen hoe dwaas dat is. Waar is de grimmigheid des benauwers? Die is in een ogenblik verdwenen en het gevaar is voorbij nog voor gij u daarvan bewust zijt. Zijn hart is veranderd, of zijn handen zijn gebonden. Farao de koning van Egypte is slechts een gedruis en de koning van Babel is niets meer. Wat is er geworden van al de woedende onderdrukkers van Gods volk die het ploegden en dreigden en het ter verschrikking waren. Zij gingen voorbij en zie, zij waren niet meer. En zo zal het ook deze vergaan.

B. De ondankbaarheid van zo'n vrees. Gij zijt bevreesd voor de mens, die sterven zal, en vergeet de Heere, die u gemaakt heeft, die ook de maker van de gehele wereld is, die de hemelen uitgebreid en de aarde gegrond heeft, en die dus al de heirscharen en al de machten van beide onder Zijn bevelen heeft. Onze onmatige vrees voor de mens is een verborgen

vergeten van God. Wij verontrusten ons door vrees voor de mens, wanneer wij vergeten dat er een God boven hem staat, en dat de grootsten van de mensen geen macht hebben, dan die hun van boven gegeven is. Wij vergeten de voorzienigheid Gods, waardoor Hij alle gebeurtenissen verordent en regeert naar de raad van Zijn eigen wil, wij vergeten Zijn beloften dat Hij Zijn volk beschermen zal, en de ondervinding, die wij reeds van Zijn zorg opgedaan hebben en Zijn telkens herhaalde tijdige tussenkomst ten onze behoefte, wanneer wij dachten dat de verdrukker ons nu zou verwoesten. Wij vergeten onze "JHWH - Jireh's", de gedenktekenen van genade op de berg des Heeren. Indien wij er aan indachtig waren om God tot onze vreze te maken, dan zouden wij niet zo dikwijls beroerd zijn voor het zwartkijken van de mensen, Jesaja 8:12, 13. Gelukkig de mens die ten allen tijde God vreest, Spreuken 28:14, Lukas 12:4 5.

2. Hij vertroost hen die gebonden zijn, vers 14, 15. Zie hier

a. Wat zij voor zichzelf doen. De omzwervende gevangene zal haastig losgelaten worden, opdat hij moge terugkeren naar zijn eigen land, waaruit hij nu verbannen is. Zijn zorg is: dat hij niet zal sterven in de kuil, niet sterven als gevangene door de ongemakken van zijn verbanning, en dat zijn brood hem niet zal ontbreken, zomin het brood dat hem in de gevangenis in leven houdt als de teerkost op de terugweg, zijn stand is lang en daarom haast hij om losgelaten te worden. Nu houden sommigen dit voor zijn gebrek, dat hij wantrouwend ongeduldig naar zijn bevrijding uitziert, Gods tijd niet afwachten kan, maar denkt dat hij verzuimd wordt en zal moeten sterven in de kuil zo hij niet onmiddellijk losgelaten wordt. Anderen rekenen het een eer voor hem, dat hij als de deuren opengeworpen worden, niet treuzelt, maar met alle naarstigheid zoekt naar buiten te komen, *Want Ik ben de Heere uw God*, hetgeen te kennen geeft:

b. Wat God voor hen doen zal, ook als zij niets voor zichzelf doen kunnen. God heeft alle macht in handen om gevangen ballingen te helpen. Hij heeft het woeden van de zee gestild en haar gekliefd, toen haar bruisen meer schrik aanjagend was dan de bedreigingen van trotse, maar machteloze onderdrukkers. Hij heeft de zee betoomd en tot bedaren gebracht, zo lezen sommigen, Psalm 65:7, Psalm 89:9. Dit is niet alleen een bewijs van hetgeen God doen kan, maar een gelijkenis van hetgeen Hij doen kan en zal voor Zijn volk, Hij zal een middel vinden om de dreigenden storm te bedaren, en hen veilig in de haven te brengen. Heere der heirscharen is Zijn naam, tot in alle eeuwigheid, de naam waarbij Zijn volk Hem sedert lang kent. en even machtig als Hij is om hen te helpen, even gewillig en bereidvaardig is, Hij daartoe, want Hij is uw God, o gevangen banneling, de uwe door het verbond. Dit is een bestraffing voor wanhopende gevangenen, zij mogen niet besluiten dat zij in de kuil omkomen indien zij niet onmiddellijk bevrijd worden, want de Heere van de legerscharen zal hen verlossen wanneer zij in de diepste diepte gezonken zijn. En het is een aanmoediging voor gelovige gevangenen, die, als de bevrijding afgekondigd wordt, geen tijd verliezen. Zij weten dat de Heere hun God is en terwijl zij bezig zijn zichzelf te helpen, kunnen zij er zeker van zijn dat Hij hen ook helpen zal.

3. Hij vertroost de Zijnen, die steunen op hetgeen de profeten tot hen gesproken hebben in de naam des Heeren en daarop hun hoop bouwen. Wanneer de uitredingen, waarvan de profeten gesproken hadden niet zo spoedig kwamen als zij verwacht hadden, of wanneer deze niet zo hoog gingen als ze verwacht hadden, begonnen zij in hun eigen ogen te vervallen. Maar dan worden zij bemoedigd, vers 16, door hetgeen God tot Zijn profeet zegt, en niet alleen tot deze maar tot al Zijn profeten, en niet voornamelijk tot hen, maar tot Christus, de grote profeet. Het is een grote voldoening voor hen tot wie die boodschap gezonden wordt, te horen dat de God van recht en waarheid tot de boodschapper zegt, gelijk Hij hier doet: Ik leg mijn woorden in uw mond, om daardoor de hemel te planten. God nam op zich Zijn volk te vertroosten, vers

12, maar Hij doet het reeds door zijn profeten en door Zijn Evangelie, en opdat Hij het door deze doen zal, zegt Hij ons hier:

A. Dat zijn woord in hen zeer getrouw is. Hij erkent hetgeen zij spreken voor hetgeen Hij hun opgedragen heeft te zeggen en verenigt zich er mee door de woorden: Ik leg mijn woorden in uw mond Die hen ontvangt, ontvangt dus mij. Dit is een grote steun voor ons geloof, dat Christus' leer niet de Zijne was, maar van degene, die Hem gezonden had, en dat de woorden van de profeten en apostelen woorden waren die God hun in de mond gelegd had. Gods Geest openbaarde hun niet alleen de dingen die zij zeggen moesten, maar dicteerde hun hetgeen zij spreken zouden, 2 Petrus 1:21, 1 Korinthe 2:13. zodat het de ware uitspraken Gods zijn, van de God, die niet liegen kan.

B. Dat het zeer veilig is. Ik bedek u onder de schaduw maner hand, gelijk Hoofdstuk 49:2, hetgeen geldt van de bijzondere bescherming niet alleen van de profeten, maar ook van hun profetieën, niet alleen van Christus, maar ook van het Christendom en van het Evangelie van Christus. Het is niet slechts een getrouw woord Gods hetwelk de profeten ons overgeleverd hebben, maar het zal nauwkeurig bewaard worden ten gebruike van de kerk, totdat alles geheel vervuld zal zijn niettegenstaande de rusteloze pogingen van de machten van de duisternis om het licht te blussen "zij zullen opnieuw profeteren," Openbaring 10:11, indien niet persoonlijk dan in hun geschriften, welke God altijd met de schaduw van Zijn hand bedekt heeft bewaard door Zijn bijzondere voorzienigheid anders zouden zij reeds lang verloren gegaan zijn.

C. Dat dit woord wanneer het tot vervulling komt, zeer groot zal zijn, en in geen enkel opzicht tekort komen zal bij de grootsheid van de profetie. Ik leg mijn woorden in uw mond, niet om door de vervulling een volk of een stad te planten, maar om de hemelen te planten en de grondslagen van de aarde te leggen, om daardoor voor mijn volk een nieuwe schepping tot stand te brengen. Dit kan niet anders dan zien op het grote werk, dat door het Evangelie van Christus verricht is door de oprichting van zijn heilige godsdienst in de wereld. Gelijk God in de beginne door Christus de wereld gemaakt heeft, Hebréeën 1:2, en door hun de kerk van het Oude Testament gesticht heeft, Zacharia 6:12, zo zal Hij door hem en door het in zijn mond gelegde woord:

Ten eerste. Een nieuwe wereld stichten, opnieuw de hemelen planten en de aarde grondvesten De zonde heeft de gehele wereld in wanorde gebracht, "maar de oude dingen zijn voorbijgegaan en alles is nieuw geworden," de dingen in de hemel en op de aarde zich verzoend en daardoor in nieuwe betrekking gebracht, Colossenzen 1:20 en door hem en overeenkomstig zijn belofte zien wij uit naar een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, 2 Petrus 3, 17, en daarvan geven de profeten getuigenis.

Ten tweede. Hij zal een nieuwe kerk stichten, die van het nieuwe Verbond. "Hij zal zeggen tot Sion: Gij zijt mijn volk." De kerk van het Evangelie wordt genoemd Sion, Hebréeën 1 - 2:22, en Jeruzalem Galaten 4:26. En wanneer de heidenen binnengebracht zullen zijn, zal tot hen gezegd worden: Gij zijt mijn volk. Wanneer God grote verlossingen voor Zijn volk bewerkt, en voornamelijk wanneer Hij in de groten dag de verlossing zal voltooiën, zal Hij daardoor die kleine verachte handvol mensen, erkennen als Zijn volk, dat Hij verkoren en liefgehad heeft.

Jesaja 51:17 - 23

Nadat God opgewaakt is tot vertroosting van de Zijnen, roept hij hen hier op om op te waken, gelijk straks in Hoofdstuk 52:1. Het is een oproeping aan hen, niet zozeer om te ontwaken uit de slaap van de zonde ofschoon ook dat nodig is voor de voorbereiding tot verlossing, als wel

uit de slaap van wanhoop. Toen de inwoners van Jeruzalem in gevangenschap waren werden zij, zowel als degenen die in het land bleven, zo overstelpt door het gevoel van hun ongelukken, dat zij geen hart of ziele hadden om over iets te denken dat tot verlichting of verzachting van hun toestand dienen kon. Zij waren als de discipelen in de hof, zij sliepen van droefheid, Lukas 22:45, en daarom werd van hen gezegd dat toen de verlossing kwam, zij waren gelijk die droomden, Psalm 126:1. Ja, het is een oproeping om te ontwaken niet alleen uit de slaap, maar uit de dood, gelijk de dorre doodsbeenderen in de vallei, Ezechiël 37:9. Waak op en zie rondom u, opdat gij bemerken moogt dat de dag van uw verlossing rijst, en maak u gereed om die te verwelkomen, verzamel uw zinnen, zink niet neer onder uw last, sta op en beheers u tot uw eigen hulp. Dit kan toegepast worden op het Jeruzalem uit de tijd van de apostelen waarvan gezegd wordt dat het in dienstbaarheid is met zijn kinderen, Galaten 4:25 en dat het bevangen is door een geest van sluimering Romeinen 11:8. Dat wordt opgeroepen om de dingen te bedenken die tot zijn eeuwige vrede dienen. Dan zal de beker van de bezoeking hun van de handen genomen worden en er zal tot hen van vrede gesproken worden. Zo zullen zij zegevieren over Satan, die hun de ogen verblind en hen in slaap gesust had.

I. Nu wordt hier erkend dat Jeruzalem sedert lang in beklagenswaardige toestand geweest is en in diepte van ellende gezonken is.

1. Zij heeft lang onder de tekenen van Gods ongenoegen gelegen, Hij heeft haar de beker van zijn wraak op de hand gezet, dat is: haar aandeel in zijn kastijdingen gegeven. De beschikkingen van de Goddelijke voorzienigheid over haar waren zulke geweest als zij reden had te verwachten nu Hij toornig op haar was. Zij had hem zo scherp mogelijk tot toorn verwekt en moest daar nu de bittere gevolgen van ondervinden. De beker van Gods grimmigheid zal een beker van beroering zijn voor allen wie hij in handen gegeven wordt. Dat zullen de verloren zondaren tot in eeuwigheid ondervinden. In Psalm 75:8 wordt gezegd dat de droesem van die beker, het bitterste bezinksel op de bodem, door alle goddelozen van de aarde al zuigende zal opgedronken worden. Maar nu heeft Jeruzalem zich gelijk gemaakt aan die goddelozen van de aarde en dus genoodzaakt om de droesem van de zwijmeling te drinken. Allen die gelijk Jeruzalem een beker van dronkenschap door afgoderij geledigd hebben, zullen vroeg of laat een beker van grimmigheid en zwijmeling te drinken krijgen. Daarom: vreest geduriglijk en zondig niet.

2. Zij, die haar in haar droefheid moesten helpen, kwamen daarin tekort, zij waren of onmachtig of onwillig om haar bijstand te bieden, zoals te verwachten was, vers 18. Zij werd dronken gemaakt door de beker van Gods grimmigheid, en nu nog geldt zij, is ongestadig in haar plannen en pogingen, zij weet niet wat zij zegt of doet, nog minder wat zij zeggen of doen moet. En in deze ongelukkige toestand is er geen van haar zonen, die zij gebaard en grootgebracht heeft, om haar te begeleiden, om haar bij de hand te grijpen en haar voor vallen of voor schande te bewaren, geen om haar uit haar ellende te verlossen of een woord van vertroosting toe te spreken. En toch waren onder haar zonen beroemde mannen want van Sion werd gezegd: "Deze en die is aldaar geboren," Psalm 87:5. Het moet ons niet vreemd voorkomen indien wijze en goede ouders teleurgesteld worden in hun kinderen en van deze niet die steun genieten, die zij zouden verwachten. Maar deze bestemd om pijlen in haar hand te zijn, waren pijlen in haar hart, want Jeruzalem had geen van haar zonen geen Koning, priester of profeet, die zoveel plichtgevoel of dankbaarheid bezat, om haar te helpen nu zij die hulp het meest behoefde. Zo beklagt zij zich in Psalm 74:9: "Er is niemand die ons zegt hoe lang!"

Hetgeen nu deze teleurstelling nog verzwaarde was:

(1). Dat haar ongeluk zeer groot was en er niemand was om medelijden met haar te hebben of haar te helpen. Deze twee dingen zijn u overkomen, vers 19, om uw ellende en verwoesting te vergroten, de honger en het zwaard, twee zware en zeer verschrikkelijke bezoeken. Of de beide dingen waren de verlatenheid en verwoesting van de stad, en de honger en het zwaard, waardoor de inwoners omkwamen. Of wellicht de bezoeking zelf die samengesteld was uit verlatenheid, verwoesting honger en zwaard, en haar hulpeloosheid, verlorenheid en troosteloosheid daaronder. Twee treurige dingen inderdaad: in deze ellendige toestand te verkeren en niemand te hebben die medelijden betoont, die met haar gevoelt in haar lijden, of helpt om de last van de zorgen te dragen, of iets te doen om de smart te verlichten. Of deze twee dingen die nu over Jeruzalem gekomen zijn, waren dezelfde die gezegd worden later Babel te zullen treffen, Hoofdstuk 47:9, weduwschap en kinderloosheid, twee treurige dingen. En toch, wanneer gij ze door uw eigen zonde en dwaasheid over u gebracht hebt, wie zal u de daarom beklagen? Het zijn dingen die om vertroosting roepen, maar indien gij afkerig blijft onder uw leed, murmureert en uzelf onrustig maakt, door wie zal Ik u dan vertroosten? Die niet naar raad luisteren willen, zijn niet te helpen.

(2). Zij die haar hadden moeten helpen, waren zelf haar pijnigers. Uw kinderen zijn in bezwijming gevallen, vers 20. Zij liggen als ontziend, tot wanhoop gedreven, zij hebben geen geduld om hun zielen te bezitten, geen vertrouwen op God of blijdschap in Hem en Zijn beloften om troost daaruit te putten. "Zij liggen vooraan op alle straten te verteren in hun ellende, aanschouwd door allen die voorbijgaan," Klaagliederen 1:12, wegstervend door gebrek aan het nodige voedsel. Zij liggen daar gelijk een wilde os in het net, woelend en worstelend tevergeefs pogend zichzelf er uit te helpen, maar daardoor zich al meer en meer vastwerkende en door hun eigen hartstochten hun lot al erger en erger makende. Zij die een zachte rustige geest hebben zijn onder beproevingen gelijk een duif in het net, zij treuren maar in stilte en geduldig. Zij, die wrevelig en weerstrevig van aard zijn, gedragen zich als een wilde stier in het net, ongemakkelijk voor zichzelf, beledigend voor hun vrienden, in opstand tegen God. Zij zijn vol van de grimmigheid des Heeren en van het schelden Gods. God is toornig op hen en twist met hen, en zij zijn alleen daarvan vol en nemen geen nota van Zijn wijze en genadige bedoelingen in Zijn bedroeven van hen. Zij vragen niet waarom Hij met hen twist, en daarom zien wij niets anders dan Zijn toorn en vertonen ook niets anders. Zij zijn ontevreden op God om de beschikkingen van Zijn voorzienigheid over hen, en daardoor maken zij het kwaad slechts erger. Dit was lange tijd het geval van Jeruzalem geweest en God nam er kennis van.

(3). Maar hier wordt beloofd dat er eindelijk een einde zal komen aan de beproevingen van Jeruzalem, en dat die op haar vervolgers zullen overgebracht worden, vers 21. Daarom, hoor nu dit, gij bedrukte. Het is dikwijls het lot van Gods kerk, verdrukt te worden en in dat geval heeft God haar altijd iets te zeggen, en zij zal wel doen indien zij daarnaar luistert. Gij zijt dronken, maar niet gelijk vroeger van wijn, ook niet door de bedwelmden beker van Babel, hoererijen en afgoderijen, maar door de beker van de beproeving.

Zo weet dan tot uw troost:

A. Dat de Heere JEHOVAH is uw Heere en uw God, niettegenstaande dit alles. Het wordt in vers 22 op de tederste wijze gezegd: Alzo zegt uw Heere, de Heere, en uw God, de Heere, die machtig is u te helpen en u verlichting schenken kan, en die dat niet nalaten zal, uw Verbondsgod, die Zijn betrekking tot u niet verloochenen zal, en die nu bezig is u gelukkig te maken. Welke droefnissen Gods volk ook mogen overkomen, Hij zal Zijn betrekking tot hen niet verloochenen, en hen hun belang bij Hem en Zijn beloften niet doen verliezen.

B. Dat de Heere de zaak van Zijn volk twisten zal, als hun meester en beschermer, die hetgeen hun aangedaan wordt beschouwt als Hemzelf aangedaan. De zaak van Gods volk en van de heilige godsdienst, die zij belijden, is een rechtvaardige zaak, anders zou een rechtvaardig God die niet handhaven. Die zaak moge voor een tijd onder de voet geraken en schijnen verloren te zijn, maar God zal haar twisten, hetzij door de gewetens te overtuigen, of door de misdadige plannen, die tegen haar gesmeed worden, te verstoren. Hij zal haar twisten door haar zuiverheid en voortreffelijkheid aan de wereld te tonen en door voorspoed te geven aan hen, die haar verdedigen. Het is Zijn eigen zaak en daarom zal Hij haar met ijver verdedigen.

C. Dat zij binnenkort hun moeiten zullen vaarwel zeggen en er voor goed afscheid van nemen. Ik neem de beker van de zwijmeling van uw hand, die bittere beker zal verder van u voorbijgaan. Wij kunnen de beker van de zwijmeling niet uit handen werpen, het baat niet of wij al zeggen: Wij kunnen die niet drinken, maar indien wij ons geduldig er aan onderwerpen, zal Hij, die hem op de hand gezet heeft, zelf hem ons van de hand nemen. Zelfs wordt er beloofd: Gij zult die niet meer drinken. God heeft Zijn twist met ons geëindigd en zal niet het oordeel herhalen.

D. Dat hun vervolgers en verdrukkers gedwongen zullen worden die te drinken, diezelfde bittere beker, waaruit zij zoveel moesten drinken, vers 23. Zie hier

a. Hoe schandelijk zij het volk Gods vernederd en vertrapt hebben. Zij hebben tot uw ziel - tot u, tot uw leven - gezegd: Buig u neer dat wij over u gaan. Ja, zij hebben dat zelfs gezegd tot uw geweten door u te dwingen om tot hun vermaak en tijdverdrijf de afgoden te aanbidden. Hierin treedt het Babel van het nieuwe testament in de voetstappen van het eerste, zij tiranniseert de gewetens van de mensen, geeft hun allerlei wetten, brengt hen op de pijnbank, en dwingt hen tot zondige handelingen. Zij die een onfeilbaar hoofd en rechter aanstellen en in hun verordeningen onbeperkt geloof en aan hun bevelen onvoorwaardelijke gehoorzaamheid eisen zeggen in werkelijkheid tot de mensen: Buigt u neer, opdat wij over u mogen gaan, en zij zeggen dat met genoegen.

b. En hoe jammerlijk heeft het volk van God, dat door zijn zonden veel van zijn moed en eergevoel verloren had, aan dat bevel voldaan. Gij legde uw rug neer als aarde en als een straat voor degenen, die daarover gaan. De onderdrukkers eisen dat de zielen aan hen onderworpen zullen worden, opdat ieder zou geloven en aanbidden zoals zij dat voorschrijven. Maar al wat zij door hun bedreigingen en geweld konden verkrijgen was, dat de mensen hun rug neerleggen op de grond, zij brachten hen tot een uitwendige en gehuichelde eenvormigheid, want het geweten kan niet gedwongen worden, ofschoon niet tot hun lof vermeld wordt dat zij zich zo diep onderwierpen.

c. Maar merk op hoe rechtvaardig God afrekenen zal met hen die zich zo heerszuchtig jegens Zijn volk gedragen hebben, de drinkbeker van de zwijmeling zal hun op de hand gezet worden, Babels toestand zal even slecht worden als die van Jeruzalem geweest is. Daniëls vervolgers zullen in de leeuwekuil geworpen worden, dan kunnen zij zelf ondervinden hoe hun dat bevalt. En de Heere wordt door Zijn oordelen gekend.

HOOFDSTUK 52

1 Waak op, waak op, trek uw sterkte aan, o Sion! trek uw sierlijke klederen aan, o Jeruzalem, gij heilige stad? want in u zal voortaan geen onbesnedene noch onreine meer komen. 2 Schud u uit het stof, maak u op, zit neer, o Jeruzalem! maak u los van de banden van uw hals, gij gevangene dochter van Sion! 3 Want zo zegt de HEERE; Gijlieden zijt om niet verkocht, gij zult ook zonder geld gelost worden. 4 Want zo zegt de Heere HEERE: In vorige tijden trok Mijn volk af in Egypte, om als vreemdeling aldaar te verkeren; en Assur heeft hetzelfde om niet onderdrukt. 5 En nu, wat heb Ik hier te doen? spreekt de HEERE, dewijl Mijn volk om niet weggenomen is, en degenen die over hetzelfde heersen, het doen huilen, spreekt de HEERE, en Mijn Naam geduriglijk de gansen dag gelasterd wordt; 6 Daarom zal Mijn volk, daarom zal het Mijn Naam in dien dag kennen, dat Ik het Zelf ben, Die spreekt: Zie, hier ben Ik. 7 Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, die de vrede doet horen; desgenen, die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet horen; desgenen, die tot Sion zegt: Uw God is Koning. 8 Er is een stem uwer wachters; zij verheffen de stem, zij juichen tezamen; want zij zullen oog aan oog zien, als de Heere Sion wederbrengen zal. 9 Maakt een geschal, juicht tezamen, gij woeste plaatsen van Jeruzalem! want de Heere heeft Zijn volk getroost, Hij heeft Jeruzalem verlost. 10 de Heere heeft Zijn heiligen arm ontbloot voor de ogen aller heidenen; en al de einden der aarde zullen zien het heil onzes Gods. 11 Vertrekt, vertrekt, gaat uit van daar, raakt het onreine niet aan; gaat uit het midden van hen, reinigt u, gij, die de vaten des HEEREN draagt! 12 Want gijlieden zult niet met haast uitgaan, noch met der vlucht heengaan; want de Heere zal voor ulieder aangezicht heentrekken, en de God van Israël zal uw achtertocht wezen. 13 Ziet, Mijn Knecht zal verstandelijk handelen; Hij zal verhoogd en verheven, ja, zeer hoog worden. 14 Gelijk als velen zich over u ontzet hebben, alsoo verdorven was Zijn gelaat, meer dan van iemand, en Zijn gedaante, meer dan van andere mensenkinderen; 15 Alzo zal Hij vele heidenen besprengen, ja, de koningen zullen hun mond over Hem toehouden; want denwelken het niet verkondigd was, die zullen het zien, en welken het niet gehoord hebben, die zullen het verstaan.

Het grootste gedeelte van dit hoofdstuk behandelt hetzelfde onderwerp als het vorige, en bespreekt de verlossing van de Joden uit Babel, welke toepasselijk is op de grote verlossing, die Christus voor ons bewerkt heeft. Maar de laatste drie verzen zijn van dezelfde inhoud als het volgende hoofdstuk, en betreffen de persoon van de Verlosser, Zijn vernedering en verhoging.

Merk op:

1. De aanmoediging, die aan de Joden in de gevangenschap gegeven wordt, om te hopen dat God hun op zijn tijd en wijze bevrijden zou, vers 10, .
2. De grote vreugde en blijdschap, die dat bij die gelegenheid voor voorgangers en volk bewerken zou, vers 7 - 10, .
3. De oproeping, gericht aan hen die in de ballingschap bleven, om hun nalatigheid te laten varen nu de vrijheid afgekondigd werd, vers 11, 12, 4. Een korte schets van de Messias gegeven, die in het volgende hoofdstuk uitgewerkt wordt, vers 13 - 15.

Jesaja 52:1 - 6

I. Hier wordt Gods volk opgewekt om krachtig en begerig zich te tonen voor zijn eigen verlossing vers 1 en 2. Zij hadden begeerd dat God zou opwaken en zijn sterkte aandoen, Hoofdstuk 51:9. Hier roept Hij hen op om te ontwaken en hun sterkte aan te doen, zich krachtig te maken, op te staan uit hun ingezonkenheid, hun geest op te wekken, zichzelf en anderen te bemoedigen met de hoop dat voortaan alles wel zal zijn en niet langer neer te liggen en te verzinken onder hun last. Zij moeten opwaken uit hun wantrouwen, naar boven zien, om zich heen zien, op de beloften zien, op de voorzienigheid Gods zien, die nu voor hen werkt en zich dan opwekken om grote dingen van God te verwachten. Zij moeten opwaken uit hun dofheid, en luiheid, en onaantrekkelijkheid zij moeten hun vermogens opscherpen, niet om enige onwettige maatregelen tot hun bevrijding te nemen, die strijden tegen de regelen voor gevangen volken, maar om alle behoorlijke middelen in 't werk te stellen om de gunst

van hun overwinnaars te verkrijgen en hun belangstelling op te wekken. Dan verzekert God hun:

1. Dat zij zullen bekeerd worden door hun gevangenschap. In u zal voortaan geen onbesnedene of onreine meer komen, hun afgodische gewoonten zullen niet meer toegelaten, in elk geval niet meer aangekweekt worden, want toen ten tijde van Ezra en Nehémia door het huwelijk met vreemde vrouwen de onreinheid weer binnensloop, werd deze spoedig door de waakzaamheid en de ijver van de overheid uitgeworpen, en werden er maatregelen genomen om te zorgen dat Jeruzalem een heilige stad bleef. Zo is het Jeruzalem des Evangelies door het bloed van Christus en de genade van God gereinigd en inderdaad tot een heilige stad gemaakt.

2. Zij zullen opgeheven en uit hun gevangenschap bevrijd worden. de banden zullen van hun halzen losgemaakt worden, zij zullen niet langer verdrukt worden, ja, zij zullen geen invallen meer te vrezen hebben, want (zo kan men het ook lezen) geen onbesnedene of onreine zal meer tegen u opkomen. De heidenen zullen niet weer Gods heiligdom binnentreden en de tempel verontreinigen, Psalm 79:1 Dit moet natuurlijk voorwaardelijk opgevat worden', indien zij zich dicht bij God houden en met Hem verenigd blijven, zal God de vijand buiten houden. Maar indien zij zichzelf bederven, zal Antiochus hun tempel ontheiligen en zullen de Romeinen die verwoesten. Evenwel zullen zij gedurende enige tijd vrede hebben. En thans worden zij opgeroepen om zich voor deze gelukkige verandering voor te bereiden.

a. Zij moeten zich voor de vreugde gereedmaken. Trek uw sierlijke kleren aan vers 1, verschijn niet langer in rouwgewaad en weduwenkleed. Toon een vrolijk gelaat, een glimlach op het aangezicht, want een nieuwe en aangename toestand begint te komen. Toen de harpen aan de wilgen gehangen werden, werden de sierlijke klederen opgeborgen, maar nu is daar geen reden meer voor, nu moesten beide weer te voorschijn gebracht worden. Trek uw sterkte aan, en dus ook uw sierlijke klederen, ten teken van zegepraal en verheuging. "De blijdschap des Heeren zal uw sterkte zijn" Nehémia 8:10, en onze sierlijke klederen zijn een proefhoudende wapening tegen de pijlen van verzoeking en leed. En merk op: Jeruzalem moet dan haar sierlijke kleding aantrekken als zij een heilige stad geworden is, want de schoonheid van de heiligheid is de beminnelijkste schoonheid, hoe heiliger wij zijn, des te meer reden hebben wij om ons te verblijden.

b. Zij moeten zich voorbereiden voor hun vrijheid. Schud u uit het stof, waarin gij neerligt en waarin uw trotse onderdrukkers u vertreden hebben, Hoofdstuk 51:23, of waarin gij in uw diepste droefheid uzelf geworpen hebt. Maak u op en zit neer, o Jeruzalem, maak alle toebereidselen om u te reinigen van de tekenen van de dienstbaarheid die gij gedegen hebt. Maak u los van de banden van uw hals, word bezield door edele beginselen en besluiten om uw vrijheid te herkrijgen. Het Evangelie verkondigt vrijheid aan allen die met vrees gebonden waren, en maakt het hun plicht om hun vrijheid te aanvaarden. Zij die neergeslagen en zwaar beladen waren met de last hunner zonden, en redding in Christus vinden, moeten het stof van hun zonden en vrezen van zich schudden, de banden daarvan losmaken, want indien de Zoon hen vrij gemaakt heeft, zullen zij waarlijk vrij zijn.

II. God wekt zichzelf op om ijverig te verschijnen ter verlossing van Zijn volk. Hij bepleit hier hun zaak voor zichzelf en wekt zich op om te komen en hen te redden, want de redenen voor Zijn barmhartigheid gaan van Hemzelf uit. Verscheidene dingen beschouwt Hij hier:

1. Dat de Chaldeeën, die hen verdrukten God moet erkend hebben in de macht, die Hij hun over zijn volk gegeven heeft, niet meer dan Sanherib deed, die het zo niet bedoelde, toen God hem gebruikte als een werktuig voor de kastijding en hervorming van zijn volk, Jesaja 10:6, vers 3. Gijlieden zijt om niet verkocht, gij hebt er niets bij gewonnen, en Ik evenmin God aanmerkt hier dat, toen zij zich door hun zonden verkochten. Hij zelf die het voornaamsten ia, het enige recht op hen had, "hun prijs niet verhoogd had," Psalm 44:13. Zij betaalden

daardoor niet hun schuld aan Hem, de Babyloniërs dankten er Hem niet voor, maar lasterden veel eer zijn naam door deze gebeurtenis. En daarom, aangezien zij u zolang bezeten hebben om niet, zal Ik u nu ook om niet verlossen. Gij zult ook zonder prijs gelost worden, gelijk beloofd was, Hoofdstuk 45:13. Zij, die niets geven, moeten niet verwachten iets te ontvangen. God is niemands schuldenaar.

2. Dat zij vroeger dikwijls in dergelijke ellende geweest zijn en meermalen gedurende enige tijd onder de tirannie van hun meesters gezucht hadden, en daarom zou het jammer zijn indien zij nu voor altijd in handen van deze onderdrukkers gelaten werden, vers 4. Mijn volk trok af in Egypte, om daar op vriendelijke wijze zich te vestigen, doch zij werden daar tot slaven gemaakt en met hardheid overheerst. En daaruit werden zij verlost niettegenstaande de hoogmoed, de macht, en de maatregelen van Farao. En waarom zou men menen dat God Zijn volk nu niet verlossen zou? In latere tijd onderdrukten de Assyriërs hen zonder reden, eerst toen de tien stammen gevankelijk weggevoerd werden door een koning van Assyrië, en spoedig daarna toen Sanherib een latere koning van Assyrië, hen met een vernielend leger verdrukte en zich meester maakte van alle versterkte steden in Juda. De Babyloniërs konden in zekere zin Assyriërs genoemd worden, daar hun monarchie een tak van de Assyrische was, en zij Israël nu zonder oorzaak verdrukten. Ofschoon God rechtvaardig was toen Hij Israël in hun handen overleverde, waren zij onrechtvaardig toen zij die macht gebruikten zoals zij deden. Zij konden niet beweren dat zij over de Israëlieten als hun onderdanen recht van regering hadden, evenmin als Farao toen Israël in Gosen, een deel van zijn koninkrijk gevestigd was. Indien wij lijden onder de handen van goddeloze en onredelijke mensen, is er enige vertroosting in te kunnen zeggen, dat dit hunnerzijds zonder reden is en dat wij daartoe geen aanleiding gegeven hebben, Psalm 7:4, 5 enz.

3. Dat Gods heerlijkheid geleden had onder de onrechtvaardigheden, zijn volk aangedaan, vers 5. Wat heb Ik hier te doen? spreekt de Heere, dewijl Mijn volk om niet weggenomen is. God werd er niet aanbeden gelijk men in Jeruzalem gewoon was, Zijn altaar was vernietigd, Zijn tempel verwoest. Indien Hij echter in plaats daarvan weer en beter vereerd was in Babel, hetzij door de gevangenen, hetzij door de inboorlingen, zou de zaak anders gestaan hebben, en zou Gods eer in zeker opzicht er bij gewonnen hebben, maar zo was het, helaas, niet.

a. De gevangenen waren zo ontzenuwd dat zij Hem niet konden prijzen, inplaats daarvan waren zij gestadig wenende, hetgeen hem hindert en zijn medelijden ontvonkt. "Diegenen, die over hen heersen, doen hen jammeren," gelijk de Egyptenaren vroeger hen deden zuchten, Exodus 2:23. Zo behandelden nu de Babyloniërs hen zoveel harder, getergd door hun luide klachten, en deden hen jammeren. Dit geeft ons geen aangenaam denkbeeld van de stemming, waarin de gevangenen verkeerden, hun klachten waren niet zo redelijk en vroom als zij behoorden geweest te zijn meer veeleer oproerig, zij jammerden, Hoséa 7:14. Maar God hoorde het en kwam om hen te verlossen evenals Hij in Egypte gedane had, Exodus 3:7.

b. De inboorlingen waren zo onbetamelijk dat zij hen niet wilden prijzen, maar in plaats daarvan hen voortdurend lasterden, hetgeen God beledigt en Zijn toorn opwekt. Zij pochten dat zij God te sterk waren, omdat Zij Zijn volk te sterk waren, en daagden Hem uit als onmachtig om hen te verlossen, en daardoor werd Zijn naam de gehele dag onder hen gelasterd. Wanneer zij hun eigen afgoden prezen, verhieven zij zich tegen de Heere des hemels, Daniel 5:23 Welnu, zegt God, dat kan niet geduld worden, Ik ga heen om hen te bevrijden, want welke eer, welke schatting, welke lof heb Ik van de wereld, wanneer Mijn volk, dat Mij tot een prijs en een lof moet zijn, Mij ten verwijt strekt, want hun onderdrukkers willen zelf God niet verheerlijken, en niet toelaten dat zij het doen. De apostel haalt deze tekst aan met toepassing op het goddeloze leven van de Joden, door wie Gods naam onder de

heideneu onteerd werd, evenzeer als hij dat nu door hun lijden gedaan werd, Romeinen 2:23, 24.

4. Dat Zijn heerlijkheid grotelijks geopenbaard zou worden door hun verlossing, vers 6. Daarom omdat Mijn naam zo gelasterd is, daarom zal Ik opstaan en Mijn volk zal te die dage Mijn naam kennen, Mijn naam, JEHOVAH, waaronder Ik Mij geopenbaard heb toen Ik hen uit Egypte verlost, Exodus 6:3. God zal iets doen om Zijn eer te wreken, iets voor Zijn grote naam doen, en de Zijnen, die de kennis van die naam bijna verloren hebben, zullen Hem kennen tot hun vertroosting en bevinden dat Hij een sterke toren is. Zij zullen weten dat Gods voorzienigheid de wereld regeert en al haar zaken, dat Hij het is die door Zijn machtwoord verlossing spreekt voor hen dat Hij alleen het is, die spreekt en het is er. Zij zullen weten dat het woord Gods waarmee Israël gezegend was boven alle andere volken zonder enig gebrek op zijn tijd zal vervuld worden, dat Hij het is die door Zijn profeten spreekt, en dat deze alleen door Hem en niet uit zichzelf spreken, want geen tittel of jota van hetgeen ze zeggen, zal ter aarde vallen.

Jesaja 52:7 - 12

Van het terugkeren van de Joden uit Babel naar hun eigen land, wordt hier gesproken zowel als van een genade als van een plicht, en de toepassing van deze woorden, vers 7, door de apostel op de prediking van het Evangelie, Romeinen 10:15, doet duidelijk zien dat deze terugkeer een type en afschaduwing was van de verlossing van de mensheid door Jezus Christus, op wie hetgeen hier gezegd wordt van hun verlossing uit Babel, behoort toegepast te worden.

I. Hier wordt er over gesproken als over een grote zegen, die met overvloed van blijdschap en dankbaarheid behoort ontvangen te worden.

1. Zij, die de tijding van hun loslating brengen, zullen zeer aangenaam zijn, vers 7. Hoe lieflijk zijn op de bergen, de bergen die rondom Jeruzalem liggen, over welke men de boodschappers reeds op grote afstand kan zien naderen, de voeten desgenen die het goede boodschap, zodra bekend wordt welk nieuws zij brengen. Hiermede worden niet gewone boodschappers bedoeld, en ook niet de boden, door de regering uitgezonden om het bevel te verspreiden, maar veel meer sommige van de Joden zelf, die dicht bij de bron van het goede nieuws woonden, er spoedig kennis van kregen en zich nu zelf haasten, of naar alle zijden hun boden uitzonden om het nieuws te verspreiden, tot zelfs naar Jeruzalem, om het mee te delen aan de weinigen, die daar achterbleven, dat hun broeders hen binnenkort ontmoeten zouden. Het wordt niet alleen meegedeeld als een nieuwstijding maar als een bewijs dat de God van Sion regeert, want het is in deze woorden vervat, die zij zeggen zullen: Uw God is koning. Zij, die de goede tijding van vrede en redding brengen, dat Cyrus bevel gegeven heeft voor de vrijlating van de Joden, de tijding waarnaar reeds zolang uitgezien werd door hen, die de vertroosting Israëls verwachtten die goede boodschap van het goede, vatten dat samen in de woorden: O Sion, Uw God is Koning! Wanneer er slecht nieuws te verkondigen valt, is dit goed nieuws, en wanneer er goed nieuws kan meegedeeld worden, is dit het beste nieuws, dat Sions God koning is, dat Hij regeert, dat God Sions God is, haar Verbondsgod en dat Hij regeert, Psalm 146:11, Zacharia 9:9. de Heere heeft Sion gegrondvest, Jesaja 14:32. Alle gebeurtenissen hebben haar oorsprong in de beschikkingen van het koninkrijk van Zijn voorzienigheid, en haar doel is de bevordering van het Koninkrijk van Zijn genade. Dit moet toegepast worden op de verkondiging van het Evangelie hetwelk is een boodschap van vrede en verlossing, inderdaad een Evangelie, goed nieuws, blijde tijding, tijding van overwinning over onze geestelijke vijanden, en loslating uit onze geestelijke slavernij. Het goede nieuws is

dat de Heere Jezus regeert en Hem alle macht in hemel en op aarde gegeven is. Christus zelf heeft deze tijding het eerst gebracht Lukas 4:18. Hebreeën 2:3. En van Hem zegt onze tekst: "Hoe lieflijk zijn Zijn voeten." Zijn aan het kruis genagelde voeten hoe lieflijk waren zij op de berg Calvarië. Hij kwam "huppelende op de bergen," Hooglied 2:8, Hoe lieflijk waren zij voor degenen, die Zijn stem kennen, en wisten dat dit de stem van hun geliefde was! Zijn boden verkondigen deze goede tijding, zij behoren hun voeten rein te houden van de bezoedelingen van deze wereld en te zorgen dat zij lieflijk zijn in de ogen van hen die aan hun voeten zitten - of liever - aan Christus' voeten - om Zijn woord te horen. Zij moeten "in liefde geacht worden om huns werks wil," 1 Thessalonicenzen 5:12. De boodschap die zij brengen, is aller aanneming waardig.

2. Zij, aan wie die goede boodschap gebracht wordt zullen daardoor grote blijdschap verkrijgen.

a. De wachters op Sions muren zullen zich verheugen, omdat zij zo blijde verrast worden, vers 8. De wachters op Sions muren geven de toon aan in de lofliederen, wie zij zijn wordt ons gezegd in Hoofdstuk 62:6. Zij waren degenen, die God op de muren van Jeruzalem gezet had om Zijn naam te vermelden, en geduriglijk tot Hem te bidden, opdat Hij Jeruzalem opnieuw zou maken tot een lof van de aarde. Deze wachters stonden op hun wachttorens het antwoord op deze gebeden verbeidende, Hebreeën 2:1. Wanneer dus de goede tijding komt zijn zij de eersten die haar vernemen, en hoe langer zij gewacht hebben en hoe meer zij in hewt gebed aangedrongen hebben, des te meer worden zij verblijd wanneer ze komt. Zij verheffen de stem en juichen tezamen, daardoor de anderen uitnodigende om in hun lied samen te stemmen. En hetgeen hen boven al het andere met blijdschap vervult is dat ze oog aan oog zullen zien, dat is, van aangezicht tot aangezicht. God was hun geweest een God die zich verborgen hield, en zij konden nauwelijks iets van Zijn gunst onderscheiden door de zware wolk van hun droefenissen, maar nu is de wolk vaneen gescheurd en kunnen zij duidelijk zien. Zij zullen oog aan oog de koning van Sion zien, dat werd vervuld toen het Woord vlees geworden is en onder ons gewoond heeft, en zij "Zijn heerlijkheid zagen?" Johannes 1:14 en 1 Johannes 1:1. Zij zullen nauwkeurige overeenstemming tussen de profetie en haar vervulling zien, zij zullen aanschouwen hoe die beide elkaar aangezicht tot aangezicht zien en daaruit de zekerheid krijgen dat dezelfde God het gesproken en vervuld heeft. Wanneer de Heere Sion weer uit haar gevangenis brengen zal, zullen de dan levende profeten voller ontdekkingen ontvangen en geven van Gods welwillendheid jegens Zijn volk dan ooit tevoren. En wanneer wij dit evenals de inhoud van de vorige verzen toepassen op de tijden des Evangelies, dan is het een belofte van de uitstorting des Geestes over de dienaren des Evangelies, als een Geest van wijsheid en openbaring, om hen in alle waarheid te leiden zodat ze oog tot oog zullen zien de genade Gods duidelijker zullen zien dan de heiligen van het oude verbond haar zagen. En hierin zullen zij eenparig zijn, in deze grote dingen betreffende de zaligheid zullen zij zowel in hun gevoelens als in hun zangen overeenstemmen. Ja, Paulus schijnt hierop te zinspelen, wanneer hij het een voorrecht van de toekomstige toestand noemt, dat wij zullen zien aangezicht tot aangezicht.

b. Sions verwoeste plaatsen zullen dan tezamen juichen, omdat zij zo verrassend vertroost geworden zijn, vers 9. Maakt een geschal, juicht tezamen, gij woeste plaatsen van Jeruzalem, dat is, alle delen van Jeruzalem, want alles lag in puin en zelfs de delen die het meest verwoest scheen te liggen zullen delen in de algemene blijdschap, en zij die dat het minst verwacht hadden, zullen losbarsten in vreugdegezing, als mensen die dromen, Psalm 126:1, 2. Zij moeten allen tezamen zingen. Zij die in de barmhartigheid delen, moeten zich verenigen in dankzegging. Hier is stof voor lof en prijs.

a. Gods volk zal de troost van deze redding hebben, en hetgeen de oorzaak van onze blijdschap is, moet de oorzaak van onze dankzegging zijn. Hij heeft Jeruzalem verlost, dat is de inwoners van Jeruzalem, die in handen van hun vijanden verkocht waren, en daardoor heeft Hij Zijn volk vertroost, dat in droefheid was. De verlossing van Jeruzalem is de blijdschap van Gods volk, waarvan de eigenschap is dat zij uitzien naar die verlossing, Lukas 2:38.

b. God zal er de heerlijkheid van hebben, vers 10. Hij heeft Zijn heiligen arm ontbloot, dat is, Zijn macht geopenbaard, voor de ogen van alle heidenen. Gods arm is een heilige arm uitgestrekt in reinheid en rechtvaardigheid, ter verdediging van Zijn heiligheid en ter vervulling van Zijn belofte.

c. De gehele wereld zal daarvan de zegen genieten. In de grote verlossing, tot stand gebracht door onze Heere Jezus, werd de arm des Heeren geopenbaard en al de einden van de aarde hebben gezien het heil van onze God, dat wil zeggen, niet enkel als toeschouwers, zoals zij de verlossing van de Joden uit Babel zagen, maar als deelgenoten ervan - sommigen uit alle volken, ook uit de verst verwijderde, zullen deel hebben aan de zegeningen van deze verlossing. Dit is toegepast in onze redding door Christus, in Lukas 3:6. "Alle vlees zal de zaligheid Gods zien," deze grote zaligheid.

II. Hier wordt gesproken van een groot werk, hetwelk behoort verricht te worden met overvloed van zorgvuldigheid en omzichtigheid. Wanneer de vrijheid zal afgekondigd worden.

1. Dan moet Gods volk zich uit Babel weghaasten met allen betamelijke spoed, of schoon zij er nooit zo aangenaam gevestigd waren, mogen zij er toch niet aan denken om in Babel wortel te schieten. Vertrekt, vertrekt, gaat uit vandaar, gaat uit het midden van haar, vers 11. Niet alleen zij die op de grenzen wonen, maar ook zij die zich in het hart des lands bevinden, allen moeten uitgaan. Babel is geen plaats voor Israëlieten. Zodra zij verlof hebben om te vertrekken, mogen zij geen tijd verliezen, met dit woord vuurt God hen aan die bewogen werden om heen te gaan Ezra 1:5. En dezelfde roeping komt tot alten die nog in de slavernij van zonde en Satan verkeren, om gebruik te maken van de vrijheid, welke Christus uitgeroepen heeft. En indien de Zoon hen vrijgemaakt heeft zullen zij waarlijk vrij zijn.

2. Zij moeten op hun hoede zijn dat zij geen van de onreinheden van Babel medenemen. Raakt het onreine niet aan. Nu God Zijn heilige arm voor u ontbloot, weest na heilig, want Hij is heilig, en houdt u terug van alle kwaad. Toen zij uit Egypte kwamen, brachten zij vandaar allerlei afgodische gewoonten mee, Ezechiël 23:3. Dat was hun ondergang, daarom moeten zij er nu tegen zorgen, dat ze niet hetzelfde doen nu zij Babel verlaten. Wanneer wij enige bijzondere barmhartigheid van God ontvangen, moeten wij ons zo zorgvuldig mogelijk in acht nemen tegen alle onreinheid. Maar bovenal moeten zij zich reinigen die de vaten des Heeren dragen, dat is, de priesters die de zorg hadden voor de gereedschappen des heiligdoms, toen hun door bijzondere welwillendheid vergund werd die naar Jeruzalem te brengen, Ezra 1:7, 8:24. Zij vooral moeten niet alleen zorgdragen dat zij niets onreine aanraken, maar zij moeten zeer nauwgezet zijn om zich te reinigen naar de reinheid van het heiligdom. Christenen zijn onze God gemaakt tot geestelijke priesters, Openbaring 1:5. Zij moeten de vaten des Heeren dragen, hun is toevertrouwd de ordinanties Gods zuiver en volledig te bewaren. Een belangrijke taak is hun opgedragen en zij moeten zichzelf rein bewaren, hun handen in onschuld wassen, en zo tot Gods altaren naderen en de vaten dragen zichzelf rein houdende.

3. Zij mogen rekenen op Gods tegenwoordigheid en bescherming gedurende hun terugkeer, vers 12. Gijlieden zult niet met haast uitgaan. Zij moeten vertrekken met behoorlijke spoed, geen tijd verliezen, niet aarzelen gelijk Lot in Sodom, maar zij waren niet genoodzaakt met verbijsterende haast te vertrekken, alsof zij bevreesd moesten zijn van vervolgd te zullen worden, zoals toen zij uit Egypte gingen, of dat het bevel voor hun vrijlating zou herroepen of verhinderd worden. Neen, zij zullen ondervinden dat al Gods werk volkomen is, en daarom behoeven zij niet meer te haasten dan met behoorlijke spoed overeenkomt. Cyrus zal hun een eervol ontslag geven, en zij zullen met eer vertrekken en niet zich wegstelen, want de Heere zal voor hun aangezicht heentrekken, als hun aanvoerder, en de God Israëls zal hun achterdocht wezen, of Hij zal hen vergaderen die achtergebleven zijn. God zal hun voorhoede geleiden en hun achterhoede beschermen. Hij zal hen verdedigen tegen vijanden, die hun tegemoet trekken mochten of van achteren aanvallen wilden, met Zijn gunst zal Hij hen begeleiden. Toen zij uit Egypte kwamen ging de wolk - en vuurkolom nu eens voorop en dan eens achteraan om hun aftocht te dekken. Exodus 14:19. En Gods tegenwoordigheid zal dan voor hen zijn wat toen die kolom was. Zij die in de weg van hun plicht zijn, bevinden zich onder Gods gestadige bescherming, en hij die gelooft zal niet haasten.

Jesaja 52:13 - 15

Hier gaat de profeet evenals in andere plaatsen, er toe over om de grote verlossing te bespreken, die in de volheid des tijds gewrocht zal worden door de Messias, en dat ter bevestiging van het geloof van Gods volk en ter aanmoediging van hun hoop op de tijdelijke verlossing. Gelijk de belofte van de vleeswording van Christus strekte ten doel had de verzekering van de belofte van hun bevrijding van het Assyrische leger, zo is deze profetie van de dood en de opstanding van Christus de bevestiging van de belofte van hun terugkeer uit Babel. Want beide deze verlossingen waren typen van de grote verlossing en alle profetieën stonden daarmee in verband. Deze profetie begint hier en loopt door tot het einde van het volgende hoofdstuk, en ziet zo duidelijk mogelijk op Jezus Christus. De oude Joden verstonden haar van de Messias, maar de latere Joden doen veel moeite om haar te verbergen, en sommigen uit onze tijd (geen vrienden van de Christelijke godsdienst) passen haar toe op Jeremia. Maar Filippus die naar aanleiding van deze tekst de kamerling het Evangelie predikte, heeft het boven bedenking gesteld, dat "de profeet dit van Christus" sprak en van niemand anders," Handelingen 8:34, 35. Hier:

1. Zegt God dat Hij Christus heeft gezonden en gemachtigd tot zijn werk.

a. Hij is er toe gezonden. Hij is mijn kracht, die Ik in mijn dienst gebruik en derhalve ondersteun, hij doet in zijn werk de wil van Zijn Vader zoekt de eer van Zijn Vader, en dient de belangen van het koninkrijk van Zijn Vader.

b. Hij is er toe gemachtigd en bekwaamd, hij zal voorzichtig handelen, want de Geest van de wijsheid en des verstands zal op hem rusten, Jesaja 11:2. Hetzelfde woord wordt gebruikt waar van David gezegd wordt dat hij voorzichtig handelde 1 Samuel 18:14. Christus is de wijsheid zelf en in de uitvoering van het werk van onze verlossing, openbaart zich veel van de wijsheid Gods in een verborgenheid, 1 Korinthe 2:7. Toen Christus op aarde was, handelde hij zeer voorzichtig tot verwondering van allen.

2. Hij geeft een beknopt overzicht beide van Zijn vernedering en van Zijn verhoging.

A. Hoe Hij zichzelf vernederd heeft. "Velen hebben zich over hem ontzet," gelijk over David toen die door zijn smarten en droefnissen voor velen een wonder geworden was, Psalm 71:8. Velen stonden ontzet toen zij zagen hoe laaghartig hij behandeld werd, hoe het gemeenste volk tegen hem was, welke onmenselijke en onwaardige dingen hem aangedaan werden. Zijn gelaat was verdorven meer dan van iemand, hij werd geslagen, op Zijn kin geslagen, bespuwd, met doornen gekroond, maar hij verborg zijn aangezicht niet voor smaad en

bespuwing. Zijn gelaat was misvormd door het wenen, want hij was een man van smarten. Hij, die schoner was dan de mensenkinderen had een gelaat, dat geheel misvormd was door de mishandelingen van de mensen. Nooit werd iemand zo barbaars behandeld. Zijn gedaante toen Hij in de gestalte van een dienstknecht verscheen, was meer bedorven dan die van andere mensenkinderen. Zij, die Hem zagen, meenden dat nooit enig mens er zo ellendig uitzag, zij noemden Hem een worm, en geen man, Psalm 22:6. Het volk had een gruwel aan Hem, Hoofdstuk 49:7, en behandelde Hem als het uitschot. Nooit was een smart gelijk aan Zijn smart.

B. Hoe hoog God Hem verhoogd en verheven heeft, en dat omdat Hij zichzelf vernederd heeft. Die uitdrukkingen worden daarvoor gebruikt. Hij zal verhoogd en verheven, ja zeer hoog worden, vers 13. God zal Hem verhogen, de mensen zullen Hem verheffen, en daardoor zal Hij zeer hoog worden - hoger dan de hoogsten, hoger dan de engelen. Hij zal voorspoedig zijn in zijn werk en er in slagen en dat zal Hem zeer hoog doen stijgen.

a. Vele volken, vele heidenen, zullen door Hem beter worden. hij zal hen besprengen, en niet alleen de Joden, het bloed van de besprenging zal op hun gewetens gesprengd worden om die te reinigen. Hij leed en stierf en besprengde daardoor vele heidenen, want door Zijn dood werd een fontein geopend, Zacharia 13:1. Hij zal vele heidenen besprengen door Zijn Goddelijke leer, die druppelen zal als de regen en bevochtigen als de dauw. Mozes besprengde slechts een volk, Deuteronomium 32:2, maar Christus vele volken. Hij zal zo doen door Zijn doop, welke is de wassing met rein water, Hebreeën 10:22. Deze belofte kreeg dus haar vervulling toen de apostelen door Christus over de gehele wereld gezonden werden, om allen met Zijn doop te besprengen.

b. De aanzienlijkheid van de volken zullen Hem eerbied bewijzen. Koningen zullen hun mond over Hem toehouden, dat is, zij zullen hun mond niet openen tegen Hem gelijk zij gedaan hebben om Zijn heilige Gode spraken tegen te spreken en te lasteren. Neen zij zullen er in berusten en behagen vinden in de wijze, waarop Hij zijn koninkrijk op deze aarde sticht. Zij zullen met grote nederigheid en eerbied zijn godsspraken en wetten ontvangen gelijk zij die Job hoorden en allen zwegen als Job gesproken had, Job 29:9, 22. Koningen zullen het zien en opstaan, Hoofdstuk 49:7.

c. De verborgenheid die verborgen was gehouden van het begin van de wereld, zal door "Hem geopenbaard worden onder alle heidenen tot gehoorzaamheid des geloofs," zoals de apostel zegt in Romeinen 16:25, 26. "Die het niet verkondigd was, die zullen het zien." Het Evangelie brengt nieuwe, ongedachte dingen aan het licht, die de aandacht zullen trekken en de deelneming verkrijgen van koningen en koninkrijken. Dit heeft de apostel in Romeinen 15:21 toegepast op de verkondiging van het Evangelie in de heidenwereld. Daar worden deze woorden, volgens de vertaling van de Septuagint aldus aangehaald: Denwelken van hem niet was geboodschapt, die zullen het zien en dewelken het niet gehoord hebben, die zullen het verstaan. Gelijk deze toen geopenbaarde dingen lang verborgen gehouden waren, zo waren de personen, aan wie zij geopenbaard werden, lang in het duister gelaten, maar nu zullen zij de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus zien en bewonderen, waarvan zij vroeger nooit gehoord hadden. Die zal hun ontdekt worden door het Evangelie van Christus, hetwelk hun nooit had kunnen meegedeeld worden door hun wijsgeren, hun waarzeggers of enig van hun orakelen. Veel omtrent de Messias is in het Oude Testament gezegd, veel daarvan was hun verkondigd en zij hadden het gehoord. Maar het zou hun gaan als de koningin van Scheba ten opzichte van Salomo: wanneer zij Hem zullen zien als Hij gekomen is, zal dat al het door hen gehoorde ver overtreffen. Christus stelde de verwachtingen teleur van hen, die uitzagen naar een Messias van hun eigen verbeelding, gelijk de vleselijk gezinde Joden, maar Hij overtrof verre de verwachting van hen die verlangden naar de beloofde Messias. Hun geschiedde niet naar, maar boven hun geloof.

HOOFDSTUK 53

1 Wie heeft onze prediking geloofd, en aan wien is de arm des HEEREN geopenbaard? 2 Want Hij is als een rijstje voor Zijn aangezicht opgeschoten, en als een wortel uit een dorre aarde; Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. 3 Hij was veracht, en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht. 4 Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. 5 Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. 6 Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. 7 Als dezelve geeist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open. 8 Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen; en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? Want Hij is afgesneden uit het land der levenden; om de overtreding Mijns volks is de plage op Hem geweest. 9 En men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, en Hij is bij de rijke in Zijn dood geweest, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in Zijn mond geweest is. 10 Doch het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan. 11 Om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien, en verzadigd worden; door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen. 12 Daarom zal Ik Hem een deel geven van velen, en Hij zal de machtigen als een roof delen, omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood, en met de overtreders is geteld geweest, en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft.

De beide grote dingen, welke de Geest van Christus onder het Oude Testament voorzegde, waren het lijden van Christus en de heerlijkheid, daarop volgende 1 Petrus 1:11. en hetgeen Christus zei, toen Hij Mozes en de profeten opende, om de voorgrond stelde als hun voornaamste inhoud was dat de Christus moest lijden en in zijn heerlijkheid ingaan, Lukas 24:26, 27. Doch nergens in het gehele Oude Testament zijn die beide voornaamste zaken zo duidelijk en volledig geprofeteerd als in dit hoofdstuk, waaruit dan ook verscheidene aanhalingen in het Nieuwe Testament zijn gedaan met toepassing op Christus. Dit hoofdstuk is zo vervuld van de onnaspeurlijke rijkdom van Christus, dat het eer verdient het evangelie van de Evangelist Jesaja dan de profetie van de profeet Jesaja te heten. wij kunnen hier opmerken,

1. De smaad van het lijden van Christus de geringheid van Zijn voorkomen, de grootheid van zijn smart en de vooroordelen, die naar aanleiding daarvan tegen zijn leer gekoesterd werden, vers 1 - 3.
2. Het afwentelen van die smaad en het zetten van een stempel van onvergankelijke eer op zijn lijden niettegenstaande de verachting die Hem trof, - door vier overwegingen.
 - a. Dat Hij daarin de wil zijns Vaders volbracht, vers 4, 6, 10,
 - b. Dat Hij daardoor verzoening aanbracht voor de zonden des mensen, vers 4 - 6, 8, 11, 12, want Hij leed niet voor door Hemzelf gepleegde zonden, vers 9
 - c. Dat Hij Zijn lijden doorstond niet onoverwinnelijk en voorbeeldig geduld, vers 7.
 - d. Dat Hij in Zijn werk slagen zou en dat Zijn lijden zou eindigen in onvergankelijke heerlijkheid vers 10 - 12.

Door het geloof te voegen bij de profetie in dit hoofdstuk, kunnen wij onze gemeenschap inniger maken met Jezus Christus, en die gekruisigd, met Jezus Christus en die verheerlijkt, gestorven voor onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking.

Jesaja 53:1 - 3

Aan het einde van het vorige hoofdstuk had de profeet voorzien en voorspeld de hartelijke aanneming, die het Evangelie van Christus onder de heidenen vinden zou, dat volken en koning het welkom heten zouden, dat zij die Hem niet gezien hadden, evenwel in Hem geloven zouden, en ofschoon zij geen profetie van de genade des Evangelies ontvangen hadden, welke hun verwachting wekken kon, en hen voorbereiden om het te ontvangen, zij het toch op de eerste aankondiging hun volle aandacht en overweging geven zouden. Hier vermeldt hij met verbazing het ongeloof van de Joden, niettegenstaande de vele voorzeggingen van de komst van de Messias in het Oude Testament en de gelegenheid die zij gehad hadden om Hem persoonlijk te leren kennen. Zie hier:

I. De verachting die zij voor het Evangelie van Christus hadden, vers 1. Er wordt uitdrukkelijk gezegd in Johannes 12:38 dat het ongeloof van de Joden ten tijde van onze Zaligmaker de vervuiling van dit woord was. En het wordt ook toegepast op de geringe vorderingen, welke de prediking van de apostelen onder Joden en heidenen maakte, in Romeinen 10:16.

a. Van de velen die de inhoud des Evangelies horen, zijn er slechts zeer weinigen die hem geloven. Het wordt openlijk en in het openbaar verkondigd, het wordt niet in een hoek gefluisterd of in de scholen opgesloten, maar aan allen bekend gemaakt, en het is zo'n getrouw woord en zo aller aanneming waardig, dat men zou denken: het moest algemeen aangenomen en geloofd worden, maar het tegendeel is waar. Weinigen geloofden de profeten die Zijn komst voorzegden, en toen Hij zelf kwam, geloofden geen van de oversten of Farizeen in Hem, slechts hier en daar een uit het volk. Toen de apostelen Zijn Evangelie over de gehele wereld verkondigden, geloofden in elke plaats enigen maar vergelijkenderwijs zeer weinigen. Het is nog zo: van de velen die belijden het Evangelie te geloven, zijn er slechts zeer weinigen die het van harte omhelzen en zich aan zijn invloed onderwerpen.

b. De mensen geloven daarom de inhoud van het Evangelie niet, omdat de arm des Heeren hun niet is geopenbaard, zij onderscheiden niet de Goddelijke macht die met dit woord gepaard gaat en willen daarmee niet in kennis gebracht worden. De arm des Heeren is ontbloot - gelijk in Hoofdstuk 52:10 gezegd is, - in de wonderen, die gewrocht werden om de leer van Christus te bevestigen, in de wonderlijke gevolgen van Zijn leer en haar invloed op de gewetens. Ofschoon de stem stil is, is ze krachtig, maar ze merken haar niet op, en ook ondervinden zij in hun eigen harten niet de werking van de Geest, die het woord vruchtbaar maakt. Zij geloven het Evangelie niet, omdat zij, zich verzettende tegen het licht dat zij hadden, de genade Gods verwaarloosd en veracht hebben, waarom Hij die rechtvaardig hun ontzegde en onthield, terwijl zij bij gebreke daarvan niet geloven kunnen.

c. Dit is een zaak, die ons zeer moet aangrijpen, waarover wij ons moeten verwonderen en treuren, en dienaren Gods behoren tot Hem te gaan, en evenals de profeet hier, bij Hem zich daarover te beklagen. Hoe treurig dat zo rijke genade tevergeefs zou ontvangen zijn, dat kostbare zielen verloren zouden gaan langs de boord van het schip, omdat zij niet willen instappen en behouden worden.

II. De smaad, die zij op Christus wierpen ter oorzaak van de geringheid van Zijn voorkomen, vers 2, 3. Dit schijnt genoemd te worden als een van de redenen, waarom zij Zijn leer verwierpen, zij waren bevooroordeeld tegen Zijn Persoon. Toen Hij op aarde was, wilde menig een, die Hem hoorde spreken en niet anders kon dan toejuichen hetgeen Hij zei, Hem toch niet enige eer bewijzen of steun verlenen, omdat Hij zo gering van voorkomen was en geen uiterlijke voordelen Hem aanbevalen.

Zie hier: De nederige omstandigheden waaraan Hij onderworpen was en hoe Hij zichzelf vernederd en ontledigd heeft. De wijze waarop Hij in de wereld kwam en de plaats die Hij daar innam, kwamen in geen enkel opzicht overeen met de denkbeelden, welke de Joden zich

van de Messias gevormd hadden en de verwachtingen, die zij van Hem koesterden, maar waren juist het tegendeel.

a. Men verwachtte dat Zijn afkomst zeer groot en adellijk zou zijn, Hij zou de Zoon van David zijn, uit het geslacht "dat een naam had gelijk aan de naam van de groten van de aarde" 2 Samuel 7:9. Maar Hij was de afstammeling van dit koninklijk en doorluchtig geslacht, toen het omlaag gebracht en gezonken was en Jozef, de zoon van David, zijn veronderstelde vader, was een arme timmerman, misschien een timmerman van visvaartuigen, want de meesten van zijn verwanten waren vissers. Dit wordt bedoeld met de woorden dat hij was als een wortel uit een dorre aarde, Hij werd geboren in een laag en onaanzienlijk gezin, in Galilea uit een geslacht, dat dor en ledig was en in een land van zo slechte bekendheid, dat men vroeg of daar iets goeds vandaan komen kon. Zijn moeder was als maagd dorre grond en toch sproot Hij uit haar voort, die wortel en vrucht beide is, het zaad in steenachtigen grond heeft geen wortel. Maar ofschoon Christus uit dorre aarde opsproot, is Hij beide de wortel en de Zoon Davids, de wortel van de goede olijfboom.

b. Men verwachtte dat Hij in het openbaar zou optreden, in pracht komen, de aandacht trekken, maar inplaats daarvan wies Hij op voor God, niet voor de mensen. God hield Zijn oog op Hem gevestigd, maar de mensen letten niet op Hem. Hij schoot op als een rijsje, stil en onopgemerkt, zonder enig geluid, gelijk het koren opgroeit, "men weet niet hoe," Markus 4:27. Christus schoot op als een tere loot, die, naar men denken zou, gemakkelijk vernietigd worden kon, een nachtvorst kon ze geheel bederven. Het Evangelie van Christus was in de beginne als een mosterdzaad, zo klein en onaanzienlijk, Mattheüs 13:31, 32.

c. Men verwachtte dat Hij buitengewoon schoon van gelaat en gestalte zou zijn, waardoor Hij het oog behagen, het hart winnen, de verwachting wekken zou van allen die Hem zagen, maar er was niets dergelijks aan Hem. Niet dat Hij misvormd was, maar Hij had geen gedaante of heerlijkheid, niets buitengewoons waardoor men op het denkbeeld komen kon een vleesgeworden Godheid te ontmoeten. Zij die Hem zagen konden geen schoonheid in Hem ontdekken, waardoor zij Hem zouden begeerd hebben, niets meer dan in duizend andere gelieven, Hooglied 5:9. Mozes was, toen hij geboren werd, uitnemend schoon zo schoon dat het als een gelukkig voorteken beschouwd werd. Handelingen 7:20, Hebréeën 11:23. David was toen hij gezalfd werd "schoon van ogen en schoon van aanzien," 1 Samuel 16:12. Maar onze Heere Jezus had niets dergelijks, dat Hem aanbeval. Maar wellicht ziet dit minder op Zijn persoon dan op zijn wijze van optreden in de wereld, waarin niets van uitwendige heerlijkheid was. Zijn Evangelie wordt gepredikt niet met bewegelijke woorden van menselijke wijsheid maar met alle eenvoud die met het onderwerp overeenkomt.

d. Men verwachtte dat Hij een aangenaam leven leiden zou en het volle genot zou hebben van alle vermakingen van de kinderen van de mensen, en dat die Hem op allerlei wijzen aangeboden zouden worden. Maar het tegenovergestelde was het geval, Hij was een man van smarten en verzocht in ziekte (of vertrouwd met, gewoon aan, ziekte). Dat was niet alleen in het laatste tijdperk van Zijn omwandeling het geval, maar Zijn gehele leven was zo, niet alleen gering, maar ellendig. Een aaneengeschaalde keten van arbeid, leed en smart. Hij was zonde voor ons gemaakt en onderging dus het vonnis, dat over de zonde uitgesproken, was dat wij ons brood in zorg eten zullen al de dagen onzes levens, Genesis 3:17, en daardoor veel van de hardheid en gestrengheid van het vonnis voor ons weggenomen heeft. In vele opzichten was Zijn toestand smartelijk Hij had geen thuis, had niets waarop Hij het hoofd neerleggen kon, leefde van aalmoezen, werd tegengestaan en bedreigd, moest het tegenspreken van de zondaren tegen zich verdragen, Zijn geest was teer en Hij liet de gewaarwordingen van de smart op zich inwerken, nooit lezen wit dat Hij lachte, meermalen

dat Hij weende. Lentulus zegt in zijn brief aan de Romeinse senaat aangaande Jezus, dat men Hem nooit heeft zien lachen, Hij was zo doorknaagd en ondermijnd door voortdurend verdriet, dat Hij op de leeftijd van even dertig jaar, het voorkomen had van iemand van vijftig, Johannes 8:57. Hij was met verdriet gemeenzaam, want Hij deelde altijd in het leed van anderen en gevoelde medelijden met hen, en nooit zette Hij Zijn eigen leed voor zich. Nog in Zijn verheerlijking besprak Hij Zijn uitgang te Jeruzalem en bij Zijn zegetocht weende Hij over de stad. Laat ons op Hem zien en rouwdragen.

III. Het geringe denkbild, dat men daarom van Hem had, want over het algemeen zijn de mensen geneigd om over personen en dingen te oordelen naar het gezicht van de ogen en naar de uitwendige verschijning, zij zagen aan Hem geen schoonheid, waardoor zij Hem zouden begeerd hebben. Er was zeer veel ware schoonheid in Hem, de schoonheid van de heiligheid en de schoonheid van de goedheid, genoeg om Hem voor alle volken begeerlijk te maken, maar verreweg het grootste gedeelte van degenen, in wier midden Hij leefde en met wie Hij omging zagen niets van deze schoonheid, want zij moest geestelijk onderscheiden worden. Vleselijk gezinde harten zien geen uitnemendheid in Jezus, niets dat hen zou kunnen uitlokken om nader met Hem bekend te worden of belang in Hem te stellen. Ja, Hij wordt niet alleen niet begeerd, maar Hij wordt veracht en verworpen, verlaten en verafschuwd, als een smaad van de mensen, een afgezonderde, iemand wiens gezelschap de mensen mijden en vlieden, voor wie zij geen achting hebben, een worm en geen man. Hij werd veracht als een gering mens, verworpen als een zieke, Hij was de steen die de bouwlieden verwierpen, men wilde niet dat Hij over hen regeren zou. De mensen die zoveel beter behoorden te weten, die genoeg teerheid behoorden te hebben om een man van smarten niet met voeten te treden, de mensen, die Hij kwam zoeken om hen zalig te maken die verwierpen Hem. Wij waren als verbergende het aangezicht voor Hem, wij zagen een anderen kant uit. Zijn lijden was voor ons als niets, ofschoon er nooit een smart was gelijk zijn smart. Ja, wij gedroegen ons niet alleen alsof Hij ons niet aanging, maar wij verachtten Hem en hadden afkeer van Hem. Men kan deze woorden ook lezen: Hij herbergde als het ware Zijn aangezicht voor ons, Hij bedoelde de heerlijkheid van Zijn majesteit, Hij trok daar een sluier over heen, en daarom werd Hij veracht en wij achtten Hem niet, omdat wij door die sluier niet heenzien konden. Christus had op zich genomen genoegdoening aan te brengen voor de gerechtigheid Gods die beledigd was door de zonden van de mensen, die Zijn eer aantastten, en God kan op geen andere wijze beledigd worden dan in Zijn eer, en daarom ontledigde Hij zich niet alleen van de heerlijkheid, die het vlees geworden Woord toekwam, maar onderwierp zich ook aan de schande van de grootste misdadigers. En door zo zichzelf te vernederen, verheerlijkte Hij Zijn Vader. Hoeveel reden hebben wij dus om Hem te achten Hem hoog te houden, bedacht te zijn op Zijn eer, Hem te ontvangen, die de mensen verwierpen.

Jesaja 53:4 - 9

In deze verzen hebben wij:

I. Een verdere mededeling van het lijden van Christus, veel was vroeger gezegd, maar hier wordt meer bekend gemaakt, van de zeer lage toestand, waartoe Hij zichzelf vernederde, en waardoor Hij gehoorzaam werd tot de dood, ja de dood des kruises.

1. Hij had smarten en krankheden, daarmee was Hij bekend en vertrouwd, Hij deinsde er niet voor terug. Wanneer smarten en krankheden Hem toebedeeld werden, droeg Hij die en morde niet tegen Zijn lot, Hij droeg ze, deed geen poging om ze te ontkomen en zonk niet er onder neer. De last was zwaar en de weg lang, maar Hij werd niet vermoeid doch volhardde tot het einde, totdat Hij zeggen kon: Het is volbracht!

2. Hij had slagen en wonden, Hij werd verwond en verbrijzeld en bedroefd. Zijn smarten wonden Hem, Hij gevoelde er pijn en leed door zij tastten Hem aan in Zijn teerste delen voornamelijk toen God onteerd werd en God Hem aan het kruis verliet. Voortdurend werd Hij met de tong gekwetst, Hij werd belasterd en tegengesproken, de slechtste hoedanigheden werden Hem toegeschreven, van alle mogelijke kwaad werd Hij beschuldigd, en eindelijk werd Hij met slag op slag door de hand mishandeld.

3. Hij had wonden en geselstriemen, Hij werd gegeseld, niet volgens de milde toepassing van de Joodse wet, die niet toestond om meer dan veertig slagen te geven ook aan de ergste misdadigers, maar op de wijze van de Romeinen. En Zijn geseling was ongetwijfeld zoveel gestrenger, omdat Pilatus bedoelde die toe te dienen als vervanging van de kruisiging, ofschoon zij er de voorbereiding voor werd, Hij werd gewond in handen, voeten en zijde en ofschoon bepaald was dat geen been aan Hem gebroken zou worden, was er nauwelijks een plekje aan Zijn gehele lichaam dat onverlet bleef, (hoe genadig dat wij, ook indien wij geroepen worden om voor Hem te lijden, het zo vreeslijk zwaar niet hebben!) maar van Zijn met doornen gekroond hoofd tot zijn voetzolen, die aan het kruis genageld werden, was Hij een en al wonde.

4. Hij werd verongelijkt en verdrukt, vers 7. Hij werd onrechtvaardig en met hardheid behandeld. Hetgeen waaraan Hij geheel onschuldig was, werd Hem ten laste gelegd, hetgeen Hij niet verdiend had, moest Hij ondergaan, naar ziel en lichaam werd Hij bedroefd. Zijn verdrukking trok Hij zich aan, of schoon Hij geduldig was, werd Hij er niet gevoelloos onder, maar Hij mengde Zijn tranen met die van andere verdrukken, die geen trooster hebben, omdat aan de zijde van de verdrukken macht was, Prediker 4:1. Verdrukking is een zware beproeving, zij heeft menigen wijze gek gemaakt, Prediker 7:7, maar onze Heere Jezus, ofschoon Hij verdrukt en bedroefd was, bleef Hij meester van Zijn ziel.

5. Hij werd veroordeeld en gevangen genomen, hetgeen wordt uitgedrukt door de woorden: van gevangenis en oordeel genomen, vers 8. Toen God Hem zonde voor ons gemaakt had, werd er verder tegen Hem opgetreden als een misdadiger, Hij werd vervolgd, in verzekerde bewaring genomen, gevangene gemaakt, voor de rechtbank gebracht, beschuldigd, onderzocht, veroordeeld, overeenkomstig de vormen van de wet. God leidde dat proces tegen Hem, liet Hem naar aanleiding daarvan veroordelen en sloot Hem op in de gevangenis van het graf, waarvan de ingang met een groten verzegelde steen gesloten werd.

6. Door een ontijdigen dood werd Hij afgesneden uit het land van de levenden, ofschoon Hij Zijn leven zo nuttig mogelijk besteed had en zoveel goede daden verricht had, alle van die aard, dat niemand denken zou dat men Hem om een daarvan stenigen zou. Hij is afgesneden uit het land van de levenden en Zijn graf is bij de goddelozen gesteld, want Hij werd gekruisigd tussen twee moordenaren, alsof Hij de slechtste van de drie ware. En toch was Hij bij de rijken in Zijn dood, want Hij werd begraven in het uitgehouwen graf van Jozef, een aanzienlijk raadsheer. Ofschoon Hij met de misdadigers stierf, en volgens de gewone wijze van handelen met misdadigers, met hen begraven zou zijn in de plaats waar Hij gestorven was, had God hier voorzeggd en het door Zijn voorzienigheid zo beschikt, dat Zijn graf bij de onschuldigen zou zijn, bij de rijken, zodat zelfs temidden van Zijn lijden een teken van onderscheiding gesteld werd tussen Hem en hen, die waarlijk de dood verdienden.

II. Volledig wordt rekenschap gegeven van de bedoeling van dit lijden. Het was een zeer grote verborgenheid dat zo'n uitnemend persoon zo zwaar lijden ondergaan zou, en natuurlijk komt met verwondering de vraag op: waarom was dat? Welk kwaad had Hij bedreven? Zijn

vijanden zagen op Hem neer alsof Hij rechtvaardig voor Zijn overtredingen leed, en of schoon zij Hem niets ten laste leggen konden, achtten zij dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was, vers 4. Omdat zij Hem haatten en onder de voet traden, meenden zij dat God het ook deed, dat die Zijn vijand was en oorzaak tegen Hem zocht, en daarom werden zij des te meer verbitterd tegen Hem, en riepen: God heeft Hem verlaten, jaagt na en grijpt Hem!" Psalm 71:12. Zij die rechtvaardig geslagen worden zijn door God geslagen, want door Hem spreken de vorsten gerechtigheid, en daarom beschouwden zij Hem als rechtvaardig geslagen en ter dood gebracht als een godslasteraar, een bedrieger en een vijand van de keizer. Zij, die Hem aan het kruis zagen hangen, onderzochten niet of Hij dat verdiend had, maar hielden het voor een uitgemaakte zaak dat Hij schuldig was aan alles, wat Hem ten laste gelegd werd, en dat daarom de wraak Hem niet liet leven. Jobs vrienden meenden dat hij door God geslagen werd, omdat er iets buitengewoons in zijn lijden was. Het was ook zo dat God Hem geslagen had, vers 10, dat Hij door God verbrijzeld en ziek gemaakt was, of volgens andere lezing, Gods geslagene en verbrijzelde, dat is Gods Zoon, ofschoon Hij Hem sloeg en bedroefde. Maar het was niet waar in de zin, die zij bedoelden. Het was waar dat Hij dit alles leed, maar:

1. Hij had nooit iets hoegenaamd gedaan, waardoor Hij deze harde behandeling verdiend had. Hij werd beschuldigd van ophitsing van het volk en van het zaaien van verdeeldheid maar geheel ten onrechte, want Hij had geen geweld gepleegd, maar ging overal rond goeddoende. Hij werd een bedrieger genoemd, maar het was enkel laster, want er was geen bedrog in Zijn mond, vers 9. Hiernaar verwijst de apostel, 1 Petrus 2:22. "Hij heeft geen zonde gedaan en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden." Nooit beledigde Hij met woord of daad en geen van Zijn vijanden kon Zijn uitdaging aannemen: Wie uwer overtuigt mij van zonden? De rechter die Hem veroordeelde moest zelf getuigen dat Hij geen schuld in Hem vond, en de hoofdman over honderd, die Hem aan het kruis bewaakte, moest getuigen: Waarlijk deze mens was rechtvaardig!

2. Hij gedroeg zich onder Zijn lieden zo, dat het duidelijk werd dat Hij niet als een kwaaddoener leed, want ofschoon Hij verdrukt en verbrijzeld werd, nochtans deed Hij Zijn mond niet open, vers 7, zelfs niet eens om Zijn onschuld te bepleiten, maar nam vrijwillig op zich voor ons te lijden en te sterven, zonder daar enige tegenwerping tegen te maken. En dit neemt de schande van het kruis weg, dat Hij er zich vrijwillig aan onderwierp met grote en heilige bedoeling. Door Zijn wijsheid had Hij het vonnis kunnen voorkomen, door Zijn macht had Hij de uitvoering kunnen verhinderen maar aldus was geschreven en aldus betaamde het Hem te laden, dit gebod had Hij van Zijn Vader ontvangen. En daarom werd Hij als een loon ter slachting geleid, zonder enige moeite of tegenstand. Hij is het Lam Gods, en gelijk een schaap stom is voor het aangezicht van zijn scheerders, ja van zijn slachters, alzo opende Hij Zijn mond niet. En dit toont niet alleen Zijn voorbeeldeloos geduld onder het lijden, Psalm 39:10 en Zijn zachtheid onder smaad, Psalm 38:1-4, maar ook Zijn volkomen eenswillendheid met de Vader. Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede! Zie, Ik kom. In deze wil zijn wil geheiligd, Hij heeft Zijn ziel, Zijn leven, tot een offerande voor onze zonden gemaakt.

3. Het was tot ons welzijn en in onze plaats dat Jezus Christus leed, dit wordt hier duidelijk en volkomen vastgesteld, in een grote verscheidenheid van aangrijpende uitdrukkingen.

A. Het is zeker dat wij allen voor God schuldig zijn, wij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, vers 6. Wij dwalen allen als schapen, de een zowel als de ander, de gehele mensheid ligt onder de smet van oorspronkelijk bederf, en ieder lid van de mensheid staat daar beladen met ontelbare overtredingen. Wij zijn allen afgedwaald van God, onze rechtmatige eigenaar, hebben ons van Hem verwijderd en van het doel dat Hij ons aangewezen had, van de weg, die Hij ons voorgeschreven had. Wij zijn de verkeerde weg

opgegaan als schapen die geneigd zijn om af te dwalen, en wanneer zij eens weggelopen zijn, niet bij machte zijn om de weg terug te vinden. Dat is ons ware karakter, genegen om van God weg te dwalen, en ten enenmale onbekwaam om tot Hem terug te keren. Dat wordt hier niet slechts vermeld als ons ongeluk dat wij de grazige weiden verlaten en onszelf ten prooi van de verscheurende beesten stellen, maar als onze ongerechtigheid. Wij beledigen God door van Hem af te dwalen en ons een ieder naar zijn eigen weg te keren. Daardoor keren wij onszelf en onze wil lijnrecht tegen God en Zijn wil, hetgeen de kwaadaardigheid van de zonde is. Inplaats van gehoorzaam in Gods weg te wandelen, keren wij ons hardnekkig en koppig tot onze eigen wegen, de wegen van ons eigen hart, de wegen waarop onze bedorven neigingen en hartstochten ons leiden. Wij hebben ons opgeworpen om onze eigen meesters te zijn, onze eigen bestuurders om te doen wat wij willen en te hebben wat wij willen. Sommigen denken dat hier ook bedoeld wordt onze eigen slechte wil in tegenstelling tegen de slechte wil van anderen. Zondaren hebben hun eigen ongerechtigheid, hun eigen geliefkoosde zonde, welke hen het lichtst van alle bevangt op hun eigen weg, die zij bijzonder liefhebben en waarin zij menen zichzelf goed te doen.

B. Onze zonden zijn onze krankheden en smarten, vers 4, of volgens andere lezing, zij zijn onze ziekten en wonden. De LXX lezen: onze zonden, en zo ook de apostel in Petrus 2:24. Onze oorspronkelijke verdorvenheid is de ziekte van onze ziel, een voortdurende ongesteldheid, onze daadzakelijke overtredingen zijn de wonden van onze ziel, zij veroorzaken ons geweten pijn, zolang het nog niet toegeschroeid en gevoelloos gemaakt is. Of, onze zonden worden onze krankheden en smarten genoemd, omdat al onze krankheden en smarten aan onze zonden te wijten zijn, en omze zonden alle krankheden en smarten, zelfs de ergste en altijd durende, verdienen.

C. Onze Heere Jezus was aangewezen en nam op Zich om voldoening voor onze zonden te geven, en ons van de vreeslijke gevolgen ervan te verlossen.

a. Hij was daartoe aangewezen door de wil van zijn Vader, want de Heere heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. God verkoos Hem om de Zaligmaker van arme zondaren te zijn, opdat Hij hen in die weg redden zou, door hun zonden en de straf daarvoor te dragen, niet hetzelfde van hetgeen wij hadden moeten dragen, maar het meerdere, dat meer dan voldoende was voor de handhaving van de eer van de heiligheid en gerechtigheid van God in de regering van de wereld.

b. Zie hier:

Ten eerste. Op welke wijze wij gered zijn van de verwoesting, waaraan wij door de zonde onderworpen waren, door onze zonden te leggen op Christus, gelijk de zonden van de offeraar gelegd worden op het offer, en die van geheel Israël op het hoofd van de zondebok. Onze zonden werden op Hem gelegd, de zonden van allen die Hij zaligmaken zou, uit elke plaats en van elken leeftijd. zij ontmoetten Hem en Hij ontmoette de zonde. Zij vielen op Hem, zo lezen sommigen, zij vielen op Hem aan als met zwaarden en stokken. Het leggen van onze zonden op Christus sluit in zich dat Hij ze van ons wegnam. Wij zullen niet onder de vloek van de wet blijven, indien wij ons onderwerpen aan de genade van het Evangelie. Zij werden op Christus gelegd toen Hij zonde gemaakt werd, dat is, een zondoffer voor ons gemaakt werd en ons van de vloek van de wet bevrijdde door een vloek te worden voor ons, en daardoor Zich in staat stelde ons allen te helpen, die beladen met de last van de zonden tot Hem hun toevlucht namen, zie Psalm 40:7 - 13.

Ten tweede. Door wie Hij daartoe was aangewezen. Het was de Heere, die onze ongerechtigheden op Christus legde, Hij ontwierp dit plan van verzoening en redding en Hij nam de plaatsvervangende voldoening aan, welke Christus zou aanbrengen. Christus werd ter

dood overgeleverd door de bepaalde raad en de voorkennis Gods. Niemand dan God had de macht om onze zonden op Christus te leggen, omdat de zonde tegen Hem begaan was en dus Hem daarvoor voldoening moest gegeven worden, en ook omdat Christus, op wie onze ongerechtigheid gelegd was, Zijn eigen Zoon was de Zoon van Zijn liefde, Zijn heilig Kind Jezus die zelf geen zonde kende.

Ten derde. Voor wie de verzoening moest aangebracht worden. Het is van onze aller ongerechtigheid, die op Christus gelegd werd, want in Christus is een volheid van verdiensten voor de zaligheid van allen, en aan allen wordt een ernstig aanbod van die zaligheid gedaan, waarbij niemand uitgesloten wordt die niet zichzelf uitsluit. Dit toont aan dat dit de enige weg ter behoudenis is, allen die gerechtvaardigd zijn, zijn gerechtvaardigd door hun zonden op Jezus Christus te leggen, en al zijn dat ook nog zovele, Hij is in staat ze alle te dragen. Hij nam op Zich dat te doen. God liet al onze ongerechtigheid op Hem aanlopen, maar heeft Hij er in toegestemd? Ja dat deed Hij. Volgens sommigen is de juiste lezing van het begin van vers 7: Het werd geëist, en Hij antwoordde. De Goddelijke gerechtigheid vroeg genoegdoening voor de zonde en Hij verbond zich om die te geven. Hij werd onze borg, niet als in oorspronkelijk verbond met ons, maar door de daad: Op Mij zij de vloek, Mijn Vader! En daarom eiste Hij, toen Hij gegrepen werd, van hen in wier handen Hij zich vrijwillig overgaf, dat zij Zijn discipelen zouden vrijlaten: "Indien gij Mij zoekt, zo laat deze heengaan," Johannes 18:8. Door Zijn eigen vrijwillige onderwerping stelde Hij zich aansprakelijk voor onze schuld, en het is gezegd voor ons dat Hij er voor aansprakelijk werd, want hetgeen Hij niet geroofd had heeft Hij weer gegeven.

4. Nadat Hij onze schuld op zich genomen had, heeft Hij de straf er voor ondergaan. Salomo zegt: die borg geworden is voor een vreemde zal daardoor in leed komen. Christus werd borg voor ons en leed er onder.

a. Hij nam onze krankheden op Zich en droeg onze smarten, vers 4. Hij was niet alleen onderworpen aan de gewone zwakheden van de menselijke natuur en de algemene ongelukken, welke de zonde over de mensheid gebracht heeft, maar Hij onderging de uitersten van smart toen Hij zei: Mijn ziel is bitterlijk bedroefd. Hij nam de smarten van de tegenwoordige tijd zo zwaar mogelijk op Zich, opdat Hij die licht en gemakkelijk zou maken voor ons. De zonde is de knagende worm en de gal in alle droefenis en ellende, Christus droeg onze zonden en daardoor onze smarten, en droeg ze alle van ons weg, opdat wij niet boven vermogen zouden gedrukt worden. Dit wordt aangehaald in Mattheüs 8:17, met toepassing op het medelijden dat Christus gevoelde voor de zieken, die tot Hem kwamen om genezen te worden en op de macht die Hij aanwendde om haar te genezen.

b. Hij deed dit door voor onze zonden te lijden, vers 5. Om onze overtredingen is Hij verwond, dat is om daarvoor verzoening aan te brengen en voor ons de vergeving te verwerven. Onze zonden waren de doornen in Zijn hoofd, de nagelen in Zijn handen en voeten, de speer in Zijn zijde. Wonden en striemen waren de gevolgen van de zonde, die wij verdiend hebben en die wij zelf ons berokkend hadden, Jesaja 1:6. Opdat deze wonden en striemen, al zijn zij pijnlijk, niet dodelijk zouden zijn, werd Christus om onze overtredingen verwond, gemarteld en gepijnigd (het is het woord dat gebruikt wordt voor de smarten van een vrouw in barensnood) om onze opstand en ons verzet, Hij werd verwond en verbrijzeld om onze overtredingen, want die waren de oorzaak van Zijn dood. Hetzelfde zegt vers 8 Om de overreding mijns volks is de plaag op Hem geweest, de plaag die op ons zijn moest. Of zoals sommigen lezen: Hij "werd afgesneden om de ongerechtigheid van Zijn volk, dat de plaag had moeten lijden, Hij werd overgeleverd ter dood om onze zonden," Romeinen 4:25. Elders wordt gezegd dat dit was overeenkomstig de Schriften. Overeenkomstig de Schriften is Christus gestorven voor onze zonden, 1 Korinthe 15:3. Sommigen lezen hier: door de

overtredingen van mijn volk, dat is door de handen van de goddeloze Joden, die in belijdenis Gods volk waren, is Hij geslagen, gekruisigd en gedood, Handelingen 2:23. Maar ongetwijfeld moeten wij het in de eerstgenoemde zin opvatten, welke overvloedig bevestigd wordt door de voorzegging van de engel van het werk van de Messias, plechtig overgeleverd aan Daniel, dat Hij "de overtreding zal sluiten en de zonden verzegelen, en de ongerechtigheid verzoenen," Dan 9:24.

5. De uitwerking en het gevolg van dit alles voor ons is onze vrede en onze genezing, vers 1.

a. Wij hebben daardoor vrede: De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem. Door deze straf te ondergaan versloeg Hij de vijandschap en vestigde vriendschap tussen God en de mensen. Hij maakte vrede door het bloed Zijns kruises. Door de zonde waren wij afschuwelijk voor Gods heiligheid en onderworpen aan Zijn gerechtigheid geworden, en door Christus is God met ons verzoend en vergeeft niet alleen onze zonden en redt ons van de ondergang, maar neemt ons in Zijn vriendschap en gemeenschap, en daardoor verkrijgen wij vrede, dat is alle goeds, Efëze 2:14. "Hij is onze vrede," Colossenzen 1:20. Christus was in druk opdat wij veiligheid zouden hebben, Hij voldeed aan de gerechtigheid Gods, opdat wij voldoening in ons gemoed zouden hebben, goedsmoeds zijn, wetende dat om Zijnentwil onze zonden ons vergeven zijn.

b. Wij hebben daardoor genezing. want door Zijn striemen is ons genezing geworden. De zonde is niet alleen een misdaad, waarvoor wij ter dood veroordeeld waren, en waarvoor Christus voor ons vergeving verwierf, maar zij is ook een ziekte, die onvermijdelijk de dood van onze zielen veroorzaakt, maar waarvoor Christus genezing aangebracht heeft. Door Zijn striemen, dat is door het lijden, dat Hij om onzentwil onderging, verwierf Hij ons de Geest en de genade Gods om ons bederf te doden, dat de besmetter onzer ziel is, en om onze zielen in goede gezondheidstoestand te brengen, opdat zij in staat mogen zijn om God te dienen en Hem te verheerlijken. En door de leer van het kruis van Christus en de machtige argumenten tegen de zonde, welke zij ons geeft, wordt de heerschappij van de zonde over ons gebroken en worden wij versterkt tegen hetgeen de ziekte verwekt.

6. De uitwerking en het gevolg hiervan voor Christus was Zijn opstanding en verhoging tot eeuwige eer. Hierdoor wordt waarlijk de smaadheid des kruises teniet gedaan, Hij onderwierp zich om te sterven als een offerande, als een lam, en ten einde duidelijk in 't licht te stellen dat Zijn offer aangenomen was, wordt ons hier meegedeeld, vers 8, .

a. Dat Hij ontslagen werd: Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen. Hij lag als een gevangene in het graf onder een rechterlijk vonnis, Hij lag daar gevangen om onze schuld, want de veroordeling was uitgesproken en uitgevoerd, maar door een buitengewoon bevel van de hemel werd Hij uit de gevangenis van het graf ontslagen, een engel werd gezonden om de steen van het graf weg te nemen en Hem in vrijheid te stellen. En dat niet alleen tot Zijn eer maar ook tot onze vertroosting, want, overgeleverd zijnde om onze zonden is Hij opgewekt om onze rechtvaardigmaking. Dit ontslag was de kwijtschelding van onze schuld.

b. Wie zal Zijn leeftijd uitspreken, of wie zal Zijn geslacht verhalen: of zeggen hoelang Zijn leeftijd duurt? Hij verrees om niet meer te sterven, de dood heeft geen macht meer over Hem, Hij die dood was leeft en leeft voor eeuwig, en wie kan de onsterfelijkheid waartoe Hij verrees, beschrijven? Wie kan het getal dier jaren en eeuwen tellen? En tot dit eeuwige leven is Hij verhoogd omdat de overtreding Zijns volks op Hem was en Hij tot in de dood gehoorzaam werd. Wij kunnen het ook nemen als gesproken van de duur van Zijn nuttigheid, zoals van David gezegd wordt dat hij zijn tijd heeft uitgediend en daardoor aan het doel van zijn leven beantwoord: Wie kan zeggen hoe grote zegen Christus door Zijn dood en opstanding zijn zal voor de wereld! Sommigen verstaan onder Zijn geslacht Zijn geestelijk zaad, wie zal de grote menigten van bekeerden tellen, die Hij door het Evangelie verkrijgen zal, gelijk de dauw van

de morgen? Laat ons ten aanzien van dit geslacht bidden gelijk Mozes voor Israël deed: "De Heere, uwer vaderen God, doe tot u zoals gij nu zijt duizendmaal meer en Hij zegene u gelijk als Hij tot u gesproken heeft," Deuteronomium 1:11.

Jesaja 53:10 - 12

In de voorgaande verzen heeft de profeet het lijden van Christus tot in bijzonderheden beschreven, soms enige wenken er tussen voegende omtrent de gezegende gevolgen daarvan, hier spreekt hij nog wel over het lijden maar behandelt breedvoeriger de heerlijkheid daarna volgende. In deze verzen mogen wij opmerken:

I. De diensten en het lijden van Christus' staat van vernedering. Kom en zie hoe lief Hij ons had en wat Hij voor ons deed.

1. Hij onderwierp zich aan het ongenoegen des hemels vers 10. Doch het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen, Hem pijn en smart te doen ondergaan. De Schrift zegt nergens dat Christus in Zijn lijden de toorn Gods onderging, maar hier wordt gezegd,

a. Dat de Heere Hem verbrijzelde, niet alleen toeliet dat mensen Hem verbrijzelden, maar Zijn eigen zwaard tegen Hem deed ontwaken, Zacharia 13:7. Zij achtten Hem dat Hij van God geslagen werd om enige grote zonde, die Hijzelf begaan had, vers 4. Nu was het waar dat Hij van God geslagen werd, maar het was om onze zonden. de Heere verbrijzelde Hem, "want Hij heeft Hem niet gespaard maar voor ons allen overgegeven," Romeinen 8:32. God gaf Hem de bittere beker in de hand en liet Hem die drinken, Johannes 18:11, want Hij had onze ongerechtigheid op Hem gelegd. Dat maakte Hem tot zonde en tot een vloek om onzentwil en verkeerde zijn brandoffer tot as ten teken, dat het aangenomen was, Psalm 20:4.

b. Hij verbrijzelde Hem zo dat Hij Hem ziek maakte. Christus onderwierp zich aan deze beschikking en onderging dat ziek worden toen Zijn Vader Hem overleverde. Hij werd in zo hoge mate ziek gemaakt dat Hij beangst werd tot de dood toe en begon zeer verbaasd en verschrikt te worden.

c. Het behaagde de Heere dit te doen, dat is, Hij besloot er toe, het was het gevolg van Zijn eeuwige raad. en Hij verheugde zich er in, want dit was de doeltreffende wijze om de mensen te verlossen en de eer van God te bevestigen en te bevorderen.

2. Hij stelde zichzelf in de plaats van de zondaren als een schuldoffer. Hij maakte Zijn ziel tot een offer voor de zonde. Zelf zegt Hij daarvan, Mattheüs 20 - 28: "dat Hij gekomen is om Zijn leven te geven tot een rantsoen voor velen." Wanneer de mensen runderen en bokken brachten als offeranden voor de zonde, maakten zij die tot hun offer, want zij hadden daar zeggenschap over, God had die alle onder hun voeten gezet. Maar Christus maakte zichzelf tot een offerande, het was Zijn eigen dood. Wij konden Hem niet in onze plaats stellen, maar Hij deed het zelf en zei, Vader, in Uwe handen beveel ik Mijnen geest, in veel hoger zin dan David dat zei of zeggen kon: Ik stel mijn geest in uw handen als het leven van een offer en als de prijs van de vergeving. Dus zal Hij de ongerechtigheden van velen dragen om hen rechtvaardig te maken, vers 11, Hij zal de zonde van de wereld wegdragen door die op zichzelf te leggen, Johannes 1:29. Dit wordt nog eens vermeld in vers 12. Hij heeft veler zonden gedragen, die, zo zij die zelf hadden moeten dragen, hen hadden doen wegzinken in de diepste diepte van de hel. Zie hoe dit op de voorgrond geplaatst wordt, want wanneer wij het lijden van Christus gedenken, moeten we in Hem altijd de drager van onze zonden zien.

3. Hij onderwierp zich aan hetgeen voor ons de bezoldiging van de zonde is, vers 12. Hij heeft Zijn ziel uitgestort in de dood, haar uitgestort als water, zo weinig lette Hij daarop toen die uitstorting bleek het enige middel te zijn voor onze verlossing en zaligmaking. Hij "heeft Zijn

leven niet liefgehad tot de dood," en Zijn volgelingen, de martelaren deden evenzo, Openbaring 12:11. Of liever: Hij stortte haar uit als een drankoffer om Zijn offerande te volmaken, opdat Zijn bloed waarlijk drank zou zijn gelijk Zijn vlees spijs is voor Zijn gelovigen. Er was niet alleen een verbrijzeling van Zijn lichaam in Zijn lijden, Psalm 21:15. "Ik ben uitgestort als water," maar ook een overgave van Zijn ziel, Hij goot haar uit tot zelfs in de dood, ofschoon Hij de Heere des levens is.

4. Hij verdroeg het met de overtreders geteld te worden, en toch bood Hij Zichzelf aan om voor de overtreders tussen te treden vers 12.

a. Het was een grote verzwarende van Zijn lijden, dat Hij met de overtreders gerekend werd. Hij werd niet alleen als een misdadiger veroordeeld, maar Hij werd terechtgesteld tussen twee befaamde moordenaars, en Hij in het midden als de ergste van de drie. In dit onderdeel van Zijn lijden werd deze profetie vervuld, zegt ons de Evangelist, Markus 15:27, 28. Ja, de ergste misdadiger van allen, Bar - Abbas die een verrader, dief en moordenaar was werd aan het volk voorgesteld om tussen hem en Jezus te kiezen, en werd gekozen, want zij wilden niet Jezus, maar Bar - Abbas vrijlaten. Gedurende Zijn gehele leven was Hij met de misdadigers gerekend, want men noemde Hem een sabbatschender, een dronkaard, een vriend van tollenaars en zondaren.

b. Het was een grote aanbeveling van Zijn lijden en verstrekke Hem grotelijks tot eer, dat Hij in Zijn lijden voor de overtreders tusschentrad - gebeden heeft, voor hen die Hem vertraptten en kruisigden. Hij bad: Vader, vergeef het hun, en toonde daardoor niet alleen dat Hij het hun vergaf, maar dat Hij nu volbracht datgene waarop de vergeving voor hen en voor alle andere overtreders gegrond was. Dat gebed was de taal van Zijn bloed, dat niet om wraak maar om genade riep, en daarin betere dingen sprak dan het bloed van Abel, zelfs voor hen, wier goddeloze handen het vergoten.

II. De heerlijkheid van de staat van Zijn verhoging en de genade die Hij voor ons verworven heeft, is niet het geringste deel van de heerlijkheid die Hij verkreeg. Zij is Hem verzekerd door het verbond van de verlossing, waarvan deze verzen ons enig denkbeeld geven. Hij beloofde dat Hij zijn ziel tot een offer voor de zonden stellen zou, stemde er in toe dat de Vader Hem overleveren zou en nam op zich de zonden van velen te dragen. Daarvoor beloofde de Vader Hem dat Hij Hem verheerlijken zou, niet alleen met de heerlijkheid die Hij had eer de wereld was. Johannes 17:5, maar met de heerlijkheid van Middelaar.

1. Hij zal hebben de heerlijkheid van Vader van de eeuwigheid, onder deze naam was Hij in de wereld ingebracht, Jesaja 9:6, en Hij zal geheel aan deze naam voldoen als Hij de wereld verlaat. Dit was de belofte aan Abraham gedaan (die hierin een type van Christus was) dat hij "een vader van vele volken, en daardoor een erfgenaam van de wereld" worden zou Romeinen 4:13, 17. Gelijk Abraham de wortel van de Joodse kerk was, en het verbond met hem en met zijn zaad opgericht werd, zo werd Christus de wortel van de algemene kerk, en is met Hem en Zijn geestelijk zaad het verbond van de genade gesloten, hetwelk gegrond is op en verzegeld in het verbond van de verlossing waarvan ons hier enige heerlijke beloften meegedeeld worden. Hier wordt beloofd:

A. Dat de Verlosser zal hebben een zaad, dat Hem zal dienen en Zijn naam dragen, Psalm 22:31. Ware gelovigen zijn het zaad van Christus, daartoe gaf de Vader hen aan Hem, Johannes 17:6. Hij stierf om hen voor zichzelf te kopen en te reinigen, Hij viel in de aarde als een tarwegraan, opdat Hij vrucht voortbrengen zou, Johannes 12:24. Het Woord, dat onverderflijk zaad waardoor zij wedergeboren worden, is Zijn woord, de Geest, de grote

bewerker van hun wedergeboorte is Zijn geest, en het is Zijn beeld waarnaar zij gevormd worden en dat zij dragen.

B. Dat Hij zal leren om Zijn zaad te zien. De kinderen van Christus hebben een levende Vader, en omdat Hij leeft, zullen zij leven, want Hij is hun leven. Ofschoon Hij stierf, stond Hij weer op en liet Zijn kinderen geen wezen maar droeg zorg om hun de Geest, de zegeningen en de erfenis van kinderen te geven. Hij zal dat zaad zeer zien vermeerderen, het woord staat in het meervoud: Hij zal Zijn zaden zien menigten van hen, zoveel dat zij ontelbaar zijn.

C. Hij zelf zal voortgaan met zorg te dragen voor dit talrijk gezin, Hij zal de dagen verlengen. Velen wanneer zij hun zaad en het zaad huns zaads gezien hadden, hebben begeerd heen te gaan in vrede, maar Christus zal de zorg voor Zijn gezin niet aan anderen overlaten, Hij zelf zal lang leven, en aan de grootheid en de vrede van deze heerschappij zal geen einde zijn, want Hij leeft eeuwig. Sommigen passen dat toe op de gelovigen, Hij "zal een zaad zien dat de dagen verlengen zal," naar aanleiding van Psalm 89:30, 37: "Zijn zaad zal eeuwig zijn." Zolang de wereld bestaat zal Christus er een kerk hebben, waarvan Hij zelf het leven is.

D. Dat Hij in Zijn werk voorspoedig zijn zal en dat het aan de verwachting beantwoorden zal. Het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan. Gods voornemen zal volbracht worden en geen tittel of jota er ver zal ter aarde vallen.

a. Het werk van de verlossing van de mensen is in handen van de Heere Jezus, en het is daar in goede hand en het is gezegend voor ons dat het Zijn handen zijn, want onze eigen handen zouden daarvoor niet voldoende zijn, maar Hij is machtig volkomen zalig te maken, Zijn handen ondersteunend alle dingen.

b. Het is het welbehagen des Heeren, hetgeen niet alleen aanduidt dat Zijn raad er door volbracht wordt, maar dat het Hem welgevallig is, en daarom prijst God Hem en heeft een welbehagen in Hem, omdat Hij besloot zijn leven te geven voor Zijn schapen.

c. Het is tot nu toe gelukkig voortgegaan en zal verder voorspoedig zijn, welke bezwaren of moeilijkheden er ook aan in de weg gelegd worden of zullen worden. Hetgeen naar Gods welbehagen ondernomen wordt, zal voorspoedig zijn, Jesaja 46:10. Cyrus, een type van Christus, zal al Gods welbehagen doen, les. 44:28, en, Christus zonder twijfel niet minder. Christus was zo volmaakt geschikt voor Zijn werk, Hij volbracht het met zoveel ijver, het was van het begin tot het einde zowel overlegd, dat het niet anders dan slagen kon, ter ere van de Vader en ter zaligheid van al Zijn zaad.

E. Dat Hijzelf er overvloedige voldoening in hebben zal. Hij zal de arbeid van Zijn ziel zien en verzadigd worden, vers 11, Hij zal het vooruit zien, - zo kan men het opvatten - , Hij zal bij het vooruitzicht van Zijn lijden een vooruitzicht van de vruchten ervan hebben, en Hij zal daardoor reeds van tevoren voldoening smaken, en Hij zal het zien in de bekering en behoudenis van arme zondaren.

a. Onze Heere Jezus was in arbeid van Zijn ziel voor onze verzoening en redding, en in grote moeite, maar met hijgend verlangen om Zijn werk te volbrengen, en alle moeite en smart, die Hij onderging, moesten dienen om het te bespoedigen.

b. Christus moet en zal zien de vruchten van de arbeid van Zijn ziel, in de stichting en opbouw van Zijn kerk en de eeuwige verlossing van al degenen, die Hem gegeven zijn. Hij zal aan het einde van Zijn werk in geen enkel opzicht te kort komen, maar zal zelf zien dat Hij niet tevergeefs gearbeid heeft.

c. De redding van zielen is de grote voldoening van de Heere Jezus, Hij zal al Zijn moeite welbesteed achten en zichzelf overvloedig beloond rekenen, indien vele kinderen door Hem tot de heerlijkheid geleid worden. Zo Hij dat heeft, heeft Hij genoeg. God zal geheiligd en verheerlijkt worden, boetvaardige gelovigen zullen gerechtvaardigd worden en dan acht Hij

zich voldaan. Evenzo in gelijkvormigheid aan Christus moet het ons een voldoening zijn, indien wij iets doen kunnen om de belangen van Gods koninkrijk in deze wereld te dienen. Laat het doen van Godswil altijd onze spijs en drank zijn, gelijk dat met Christus het geval was.

II. Hij zal de heerlijkheid genieten van een eeuwige gerechtigheid te hebben aangebracht, zoals Hem betreffende voorzegd was, Daniel 9:24. En hier wordt hetzelfde voorzegd: Door Zijn kennis, dat is, door de kennis van Hem en het geloof in Hem, zal Mijn knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want Hij zal de zonden van velen dragen en daardoor de grond leggen voor hun rechtvaardiging.

a. Het grote voorrecht, dat voor ons uit de dood van Christus voortspruit is rechtvaardigmaking van zonden, dat wij verlost zijn van de schuld, die alleen ons kan doen verloren gaan, en aangenomen in Gods gunst, die alleen ons gelukkig maken kan.

b. Christus die voor ons de rechtvaardigmaking verwierf, past haar op ons toe door Zijn tussenkomst voor ons, Zijn Evangelie gepredikt aan ons en Zijn Geest getuigende in ons. De Zoon des mensen heeft de macht op aarde de zonden te vergeven.

c. Er zijn velen, die Christus rechtvaardig maakt, niet allen, menigten gaan in hun zonden verloren, toch velen, zoveel als waarvoor Hij Zijn leven tot een rantsoen gaf, zoveel als de Heere onze God er toe roepen zal. Hij zal rechtvaardig maken, niet hier en daar een buitengewoon merkwaardige of ontwikkelde, maar velen, uit de verachte menigte.

d. Door het geloof worden wij gerechtvaardigd, door onze instemming met Christus en het genadeverbond, in die weg worden Wij gered, omdat God daardoor het meest verheerlijkt en de vrije genade meest op de voorgrond gesteld wordt, wij zelf het diepst vernederd worden en ons geluk het best verzekerd wordt.

e. Het geloof is de kennis van Christus en zonder kennis kan er geen waar geloof zijn. De wijze waarop Christus onze wil en onze genegenheden wint, is ons verstand te verlichten en dat tot ongeveinsde instemming met de Goddelijke waarheden te brengen.

f. Deze kennis van Christus en dat geloof in Hem, waardoor wij gerechtvaardigd worden, hebben betrekking op Hem, zowel als de knecht Gods en als onze borg God heeft Hem bestemd om door Hem Zijn doel te bereiken en de belangen van Zijn heerlijkheid te bevorderen en te verzekeren. Hij is Zijn knecht, de rechtvaardige en rechtvaardigt als zodanig de mensen. God heeft Hem gemachtigd en aangesteld om dit te doen, het is overeenkomstig Zijn wil, en Hij doet het tot Gods eer. Hij is zelf rechtvaardig en wij ontvangen allen van Zijn rechtvaardigheid. Hij die zelf rechtvaardig is, - want Hij kon geen verzoening voor de zonden aangebracht hebben, indien Hij zelf zich voor enige zonde te verantwoorden had - is ons van God gemaakt tot rechtvaardigmaking. Hij is de Heere onze gerechtigheid.

g. Wij moeten Hem kennen als degene die dat alles voor ons gedaan heeft. Wij moeten Hem kennen en in Hem geloven als degene die onze ongerechtigheden gedragen heeft en ons gered heeft van te verzinken onder de last, door die zelf op zich te nemen.

III. Hij zal de heerlijkheid hebben van een onbetwistbare overwinning te behalen en een algemeen gebied vers 12. Omdat hij dit alles gedaan heeft, zal u Hem een deel geven van velen, en, volgens de wil Zijns Vaders zal Hij de machtigen als een roof delen, gelijk een groot veldheer als Hij de vijand verslagen heeft, de buit voor zich en voor zijn leger neemt, hetgeen een ontegensprekelijk bewijs van de overwinning is, zowel als een beloning voor al de moeiten en gevaren van de veldslag.

a. God de Vader heeft zich verbonden om de diensten en het lijden van Christus met grote heerlijkheid te belonen. Ik zal Hem onder de groten zetten, Hem zeer aanzienlijk verhogen, Hem een naam boven allen naam geven, Ik zal Hem grote rijkdommen schenkend Hij zal de

buit delen, Hij zal overvloed van genadegaven en vertroosting hebben om uit te delen aan Zijn getrouwe krijgsknechten.

b. Christus verkrijgt Zijn heerlijkheid door overwinning, Hij heeft de sterke gewapende overmocht, hem gevangen genomen en de buit gedeeld. Hij heeft de overheden en de machten, zonde en Satan, dood en hel, de wereld en het vlees overwonnen, deze zijn de sterken welke Hij ontwapend en hun prooi ontnomen heeft.

c. Veel van de heerlijkheid waarmee Christus beloond is en van de roof die Hij gedeeld heeft, bestaat in de grote menigten van gewillige, gelovige, getrouwe onderdanen, die tot Hem zullen gebracht worden, want - zo lezen sommigen deze woorden: "Ik zal Hem velen geven en Hij zal een menigte als buit verkrijgen. God zal Hem de heidenen geven tot Zijn erfenis en de einden van de aarde tot Zijn bezitting," Psalm 2:8. Zijn heerschappij zal zijn van zee tot zee. Menigeen zal er door de genade Gods toe gebracht worden om zichzelf aan Hem te geven om door Hem geregeerd, onderricht en gered te worden, en hierdoor zal Hij zichzelf geëerd en verrijkt achten, en overvloedig beloond voor al wat Hij deed en leed.

d. Hetgeen God voor de Verlosser bestemde zal Hij zeker verkrijgen: Ik zal het Hem uitdelen, en daarop volgt onmiddellijk, Hij zal het delen, niettegenstaande de tegenstand die Hij daarbij ontmoeten zal, want gelijk Christus het werk volbracht, dat Hem te doen gegeven was zo heeft God de beloning gegeven, die Hem beloofd was, want Hij is machtig en getrouw.

e. De roof, die God Christus toedeelde, verdeelt Hij (hetzelfde woord wordt hier gebruikt) onder Zijn volgelingen, want toen Hij de gevangenis gevangen genomen heeft, ontving Hij gaven voor de mensen, opdat Hij die hun geven zou. Hij zelf heeft gezegd, Handelingen 20, 35 dat het zaliger is te geven dan te ontvangen. Christus overwon voor ons, en door Hem zijn wij meer dan overwinnaars, Hij heeft de roof gedeeld, de vruchten van Zijn overwinning, aan allen die de Zijnen zijn. Laat ons daarom ons lot met hen werpen.

HOOFDSTUK 54

1 Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE. 2 Maak de plaats uwer tenten wijd, en dat men de gordijnen uwer woningen uitbreide, verhinder het niet; maak uw koorden lang, en steek uw pinnen vast in. 3 Want gij zult uitbreken ter rechter hand en ter linkerhand; en uw zaad zal de heidenen erven, en zij zullen de verwoeste steden doen bewonen. 4 Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden, en word niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden; maar gij zult de schaamte uwer jonkheid vergeten, en de smaad uws weduwschaps zult gij niet meer gedenken. 5 Want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser; Hij zal de God des gansen aardbodems genaamd worden. 6 Want de Heere heeft u geroepen, als een verlaten vrouw en bedroefde van geest; nochtans zijt gij de huisvrouw der jeugd, hoewel gij versmaad zijt geweest, zegt uw God. 7 Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten; maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen. 8 In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de HEERE, uw Verlosser. 9 Want dat zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal. 10 Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer. 11 Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste! zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten. 12 En uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken, en uw poorten van robijnstenen, en uw ganse landpale van aangename stenen. 13 En al uw kinderen zullen van de Heere geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn. 14 Gij zult door gerechtigheid bevestigd worden; wees verre van verdrukking, want gij zult niet vrezen; en verre van verschrikking, want zij zal tot u niet naken. 15 Ziet, zij zullen zich zekerlijk vergaderen, doch niet uit Mij; wie zich tegen u vergaderen zal, die zal om uwentwil vallen. 16 Zie, Ik heb de smid geschapen, die de kolen in het vuur opblaast, en die het instrument voortbrengt tot zijn werk; ook heb Ik de verderver geschapen, om te vernielen. 17 Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen; dit is de erve der knechten des HEEREN, en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de HEERE.

De dood van Christus is het leven van de kerk en van allen die waarlijk tot haar behoren, daarom is het zeer geschikt dat de profeet, na het lijden van Christus voorzeggd te hebben, nu profeteert van de bloei van de kerk, welke een gedeelte van zijn heerlijkheid is en van de verhoging die de beloning voor Zijn vernedering was Hem was beloofd dat Hij zaad zien zou, en dit hoofdstuk is een verklaring van die belofte. Men kan geredelijk toestemmen dat zij in de eerste plaats betrekking heeft op de welvaart en de voorspoed van de Joodse kerk na hun terugkeer uit Babel, welke, gelijk alle andere dingen die hun overkwamen, een type was van de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods, in welke wij door Christus gebracht zijn. Maar het kan niet ontkend worden dat zij verder en voornamelijk ziet op de kerk van het Evangelie, in welke de heidenen toegelaten werden. De eerste woorden worden in die zin door de apostel verstaan, Galaten 6:26, 27, en kunnen dus dienen tot een sleutel voor dit en het volgende hoofdstuk betreffende de Christelijke kerk wordt hier beloofd:

1. Dat ofschoon haar begin zeer klein zal zijn, zij grotelijks zal uitgebreid worden door de toebrenging van velen uit de heidenen, die geheel van geestelijke voorrechten ontbloot waren vers 1 - 5.
2. Dat ofschoon het soms moge schijnen alsof God Zich aan haar onttrekt en de tekenen van zijn gunst inhoudt, Hij toch in barmhartigheid wederkeren zal en niet meer met haar twisten zal, vers 6 - 10.
3. Dat ofschoon zij voor een tijd in lijden en onder verdrukking, was, zij ten laatste tot groter eer en heerlijkheid zal komen dan ooit tevoren vers 11, 12.
4. Dat kennis, gerechtigheid en vrede zullen bloeien en de boventoon behouden, vers 13, 14.

5. Dat alle aanvallen tegen de kerk zullen verijdeld worden, en dat zij zal beschermd worden tegen de kwaadaardigheid van haar vijanden, vers 15 - 17.

Jesaja 54:1 - 5

Indien wij dit toepassen op de toestand van de Joden na hun terugkeer uit de gevangenschap, is het een profetie van de aanwas van hun volk na hun vestiging in hun eigen land. Jeruzalem was geweest in de toestand van een kinderloze weduwe of een verlaten, wanhopige weduwe, meer nu wordt beloofd dat de stad opnieuw gevuld zal worden en het land weer bevolkt, dat niet alleen de bouwvallen van Jeruzalem hersteld zouden worden, Naar ook de voorsteden naar alle zijden uitgebreid en dat een grote menigte huizen op de oude fundamenten zouden gebouwd worden. Ook zouden de landerijen, die gedurende zo vele jaren door de Babylonische heidenen wederrechtelijk in bezit gehouden waren, tot hun wettige eigenaren wederkeren. God wil opnieuw haar echtgenoot zijn, en de smaad van haar gevangenschap en van het geringe getal waartoe zij ingekrompen waren, zal vergeten worden. En het moet opgemerkt worden, dat uit kracht van de oude belofte aan Abraham omtrent de toeneming van zijn zaad, zij, toen ze weer door God in gunst waren aangenomen, aanmerkelijk vermeerderden. Zij, die het eerst uit Babel wederkeerden, waren slechts twee en veertig duizend. Ezra 2:64, ongeveer een vijftiende gedeelte van hun aantal tijdens de uittocht uit Egypte, verscheidenen kwamen druppelsgewijs zich later bij die eersten voegen, maar wij mogen veronderstellen dat dit het grootste aantal was dat in een groep de terugreis ondernam. Iets meer dan vijfhonderd jaar later, kort voor de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, werd hun aantal geschat naar het getal paaslammeren, en de nietigste berekening daarnaar, waarbij op tien personen per lam gerekend werd, hetgeen twintig zijn mocht bracht het volk tot ongeveer drie miljoen personen, Josefus zegt: zeven en twintig honderd duizend, (de Bel. Jud. lib 7, cap 27). Doch wij moeten het toepassen op de kerk Gods in het algemeen, ik bedoel het koninkrijk Gods onder de mensen, Gods stad in deze wereld, de kinderen Gods als de lichaam.

Merk op

I. De lage en vernederende staat van de godsdienst in de wereld, gedurende lange tijd voor de komst van het Christendom. De religie was gelijk een onvruchtbare die niet baarde en geen arbeid had met kinderen, gelijk een verlatene, die echtgenoot en kinderen verloren had, de kerk vond weinig belangstelling en droeg weinig vrucht. De Joden stonden werkelijk door belijdenis in huwelijksverbond met God, maar er werden slechts weinige proselieten tot hen toegevoegd, de opkomende geslachten beloofden weinig goeds, en ernstige godsdienstigheid ging onder hen gestadig achteruit. De heidenen hadden nog minder godsdienst dan de Joden, de proselieten waren verstrooid, en de kinderen van God waren gelijk de kinderen van een uiteengerukt gezin, "alom verstrooid," Johannes 11:52, zij verscheen niet en trokken in 't minst niet de aandacht.

II. De herstelling uit deze vervallen staat door de prediking van het Evangelie en de vestiging van de Christelijke kerk.

1. Velen werden bekeerd van de afgoden tot de levende God, deze waren de kinderen van de kerk, zij werden opnieuw geboren, werden deelgenoten van een nieuwe, Goddelijke natuur door het woord. De kinderen van de eenzame werden meer dan de kinderen van de getrouwde, dat is: er werden meer godvrezenden gevonden in de kerk uit de heidenen, toen die gesticht werd, die vroeger verre weg en vervreemd van God geleefd hadden, dan er ooit gevonden waren in de Joodse kerk. Gods verzegelden uit de stammen Israëls zijn genummerd, Openbaring 7:4, en zij waren slechts een overblijfsel vergeleken bij de duizenden van Israël. Maar die uit de andere volken waren zo menigvuldig en zo verspreid in alle landen van de

wereld, dat niemand ze tellen kon, (vers 9). Soms wordt er meer van de invloed van de genade gevonden in geslachten en plaatsen, die er slechts weinig van gezien hebben en weinig van de genademiddelen genoten hebben dan in anderen die zich onderscheiden hebben door een levendige belijdenis, en dan zijn de kinderen van de eenzame en de vruchten van hun rechtvaardigmaking meer, dan die van de getrouwde. Zo kunnen de laatsten de eersten zijn. Nu wordt hiervan gesproken als van een reden van grote blijdschap voor de kerk, welke opgeroepen wordt om naar aanleiding daarvan vrolijk te zingen en met gejuich geschal te maken. De toeneming van de kerk is een oorzaak van blijdschap voor al haar vrienden en sterkt hun banden. Hoe langer de kerk eenzaam en verlaten gelegen heeft, zoveel groter zal de vervoering van vreugde zijn wanneer zij de grond, die zij verloren had, begint te herwinnen en meer dan dat. Zelfs in de hemel, onder de engelen Gods, is er blijdschap over (en zondaar die zich bekeert, hoeveel te meer indien een geheel volk dat doet!) Indien de onvruchtbare vijgboom ten slotte vrucht voortbrengt, is dat een oorzaak van vreugde voor velen.

2. De grenzen van de kerk worden veel verder uitgestrekt dan ooit tevoren, vers 2, 3.

a. Hier wordt verondersteld dat de tegenwoordige toestand van de kerk is een tabernakel staat, zij woont in tenten, gelijk de erfgenamen van de belofte van de ouden dag, Hebr. 11:9. Haar woning is gering en beweeglijk en niet bestand tegen storm. De stad, de blijvende stad, wordt bewaard voor hiernamaals. Een tent wordt spoedig opgenomen en opgerold, zo kan de kandelaar van de voorrechten van de kerk spoedig van haar plaats geweerd worden, Openbaring 2:5, en indien het Gode behaagt ergens anders gezet worden.

b. Of schoon het een tabernakel staat is, kan ze dikwijls merkwaardig voor toeneming vatbaar zijn, en als het gezin vermeerdert, zij het desnoods in een tent zo was het in de eerste tijd van de verkondiging des Evangelies, het was de taak van de apostelen om alle volken te onderwijzen, om de tenten van de kerk wijd uit te strekken, en het Evangelie te prediken waar de naam van Christus nog niet genoemd was, Romeinen 15:20. Zij moesten het Evangelie brengen in plaatsen en landen, die tot nu toe vreemd er aan waren, en daardoor de koorden lang maken en de plaats van de tent verwijden, op dat zij meerderen zou kunnen bevatten. Daarom moesten de pinnen vast ingeslagen worden, ten einde het gewicht van de vergrote gordijnen te kunnen dragen. Hoe meer de kerk in aantal toeneemt, des te meer moet er gezorgd worden dat zij versterkt worden tegen dwalingen en bederf en dat haar zeven pilaren krachtig zijn, Spreuken 9:1.

c. Het was een bewijs van de Goddelijke macht, die het Evangelie vergezelde, dat het Evangelie in alle plaatsen met macht wies en de overhand nam, Handelingen 19:20. Het brak voort als de wateren aan de rechter - en aan de linkerhand, dat is: aan alle zijden het Evangelie verspreidde zich over de gehele wereld, er waren oosterse en westerse kerken. Het zaad van de kerk erfde de heidenen, en de steden, die eenzaam geweest waren, dat is, die verstoken geweest waren van de kennis en verering van de ware God, werden nu bewoond, de godsdienst werd er gevestigd en de naam van Christus beleden.

3. Dat was de vertroosting en de eer van de kerk, vers 4. Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden, gelijk vroeger, door de bekrompenheid uwer grenzen en het kleine aantal van uw kinderen, hetgeen uw vijanden u voor de voeten wierpen, gij zult de schaamte van uw jonkheid vergeten, want er zal geen reden meer zijn voor zulke verwijten. Het was de smaadheid van de Christelijke godsdienst in zijn jeugd, dat geen van de vorsten en overheden van deze wereld hem wilden omhelzen, en dat hij alleen aangenomen en beleden werd door een veracht hoopje mensen. Maar later werden de volken onderwezen, het keizerrijk werd Christelijk en toen was de smaadheid van de jeugd vergeten.

4. Dit was te danken aan de betrekking waarin God tot de kerk stond als haar echtgenoot vers 6. Uw Maker is uw man. De gelovigen worden gezegd met Christus gehuwd te zijn opdat zij Gode vruchten dragen zouden, Romeinen 7:4. Zo is de kerk aan hem gehuwd opdat zij een heilig zaad voor God moge voortbrengen en opleiden, dat hem tot in geslachten zal aangerekend worden. Jezus Christus is de maker van Zijn kerk, door wie zij tot een volk gevormd wordt - haar Verlosser, door wie zij uit de gevangenschap geleid wordt, uit de dienstbaarheid van de zonde, de ergste van alle slavernijen. Dat betekent dat Hij haar getrouwd heeft.

a. Hij is de Heere van de heirscharen, die onweerstaanbare macht bezit, onbeperkte heerschappij en een eeuwig koninkrijk heeft. Koningen zijn heren van enkele legerscharen en ondervinden dat er andere heren van andere heirscharen zijn, even machtig als zij, maar God is de Heere van alle heirscharen.

b. Hij is de Heilige Israëls, dezelfde die de belangen van de Oud-Testamentische kerk bestuurt: en de Middelaar van het met haar gemaakte verbond. De beloften aan het Israël van het nieuwe verbond gegeven, zijn even rijk en zeker als die aan het Oud-Testamentische Israël gedaan, want hij die onze Verlosser is, is de Heilige Israëls.

c. Hij zal de God van de hele aardbodem genoemd worden, als God en als Middelaar, want Hij is de erfgenaam van alle dingen. Hij zal zo genoemd worden wanneer alle einden van de aarde het heil van onze God gezien hebben, de gehele aarde zal Hem haar God noemen en aan Hem deelhebber. Lange tijd is Hij op bijzondere wijze de God van Israël genoemd, maar nu is de middelmuur des afscheidsels tussen Joden en heidenen afgebroken, nu zal Hij de God van de gehele aardbodem genoemd worden, ook daar waar Hij, gelijk te Athene, een onbekende God was.

Jesaja 54:6 - 10

De tijdige hulp en verlossing, welke God aan de gevangenen in Babel gezonden heeft, toen zij uit hun slavernij gered werden, wordt hier voorzeggd als een type en afschaduwing van alle vertroosting, welke God als een schat bewaarde voor Zijn kerk in het algemeen en voor ieder van de gelovigen in het bijzonder, in het genadeverbond.

I. Zie op uw vorige beproevingen en in vergelijking daarmee zijn Gods gunsten voor Zijn volk zeer troostrijk, verzen 6 - 8. Merk hier op:

1. Hoe zorgvol de toestand van de kerk geweest is. zij was een verlaten vrouw wier echtgenoot overleden was, of met haar in onmin geraakt was, ofschoon zij de huisvrouw van zijn jeugd was, en daarom was zij bedroefd van geest, ging het haar slecht, werd zij voortdurend neerslachtiger, als een die geweigerd en verworpen was, en in verdriet verzonk. Zelfs zij die God gehuwd heeft, kunnen geweigerd en verlaten schijnen te zijn en kunnen onder de verschijnselen daarvan bedroefd van geest zijn, maar zij zullen nooit verlaten of versmaad en in wanhoop gelaten worden, al worden zij voor een ogenblik in droefheid gedompeld. Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten, vers 7. In een kleine toorn heb Ik mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen, vers 8. Wanneer God Zijn volk lang in droefheid laat, schijnt het alsof Hij het verworpen heeft. De vijanden zeggen dat, Psalm 71:12, en zij zelf maken het ten onrechte er uit op, Jesaja 49:14. Wanneer zij troosteloos zijn onder hun verdriet, omdat hun gebeden en verwachtingen niet beantwoord worden, verbergt God Zijn aangezicht voor hen alsof Hij hen voortaan niet aanzien of enige vriendelijkheid betonen wil. God erkent dat Hij dit gedaan heeft, want Hij houdt rekening met de beproevingen van Zijn volk en of schoon Hij nooit Zijn aangezicht tegen hen keert, zoals tegen de goddelozen, Psalm 34:16, herinnert Hij Zich hoe dikwijls Hij hun de rug toekeerde. Dit kwam zeker uit Zijn ongenoegen voort, het was in toorn dat Hij hen verliet en Zijn aangezicht voor hen verborg, Jesaja 57:17, maar toch was het in een kleine toorn. Niet dat Gods toorn ooit een geringe zaak

is, of als een kleinigheid opgevat worden mag: Wie kent de sterkte uws toorns! maar klein in vergelijking met hetgeen zij verdiend hadden en hetgeen anderen rechtvaardig lijden, over welke de volle fiolen van Zijn toorn uitgestort worden, over Hem stortte Hij niet al Zijn toorn uit. Maar Gods volk ofschoon het gevoelig is ook voor het geringste gedeelte van Gods ongenoegen, kan niet anders dan daardoor diep bedroefd in de geest zijn. En wat de duur aangaat, het was slechts voor een ogenblik, een klein ogenblik, want God behoudt de toorn tegen Zijn volk niet eeuwig, neen, het is spoedig voorbij. Hij is traag tot toorn en geneigd tot barmhartigheid. Gelijk de droefenissen, door God aangedaan, licht zijn, zo zien zij ook kort van duur, niet meer dan een wolk die spoedig voorbij trekt.

2. Hoe zoet het terugkeren van de barmhartigheid voor hen zijn zou, wanneer God komen zou en vertroosten naar de tijd in welke Hij verdrukt had. God roept hen in het verbond met Hem, als zij verlaten en versmaad zijn, Hij roept hen uit hun verdrukkingen als die het zwaarst zijn, vers 6. Gods toorn duurt een ogenblik, maar God zal Zijn volk vergaderen als zij denken dat ze verwaarloosd worden, zal hen uit de verstrooiing verzamelen opdat zij als een geheel mogen terugkeren in hun eigen land, zal hen in Zijn armen vergaderen om hen te beschermen, hen omarmen en dragen, en hen eindelijk zo tot Zich vergaderen, gelijk het koren in de schuur verzameld wordt. Hij zal ontferming voor hen hebben, hetgeen insluit het tenietdoen van Zijn toorn en het opnieuw toelaten van hen in Zijn gunst. Dat God Zijn volk vergadert, komt voort uit zijn goedertierenheid en niet uit enige van hun verdiensten, en Hij doet het met grote ontfermingen en met eeuwige goedertierenheid, vers 7 en 8. De toorn is klein maar de ontferming is groot, de toorn voor een ogenblik maar de goedertierenheid eeuwig. Zie hoe het een tegenover het andere geplaatst wordt, opdat wij nooit wanhopen zouden onder onze droefenissen of vertwijfelen aan onze verlossing.

II. Zie vooruit op toekomstige gevaren om die op de rechte wijze te schatten. Godsgunsten voor Zijn volk blijken zeer vast te zijn en Zijn vriendelijkheid eeuwigdurend, want zij zijn gevestigd in een verbond, dat hier het verbond zijns vredes genoemd wordt, omdat het gegrond is op verzoening en de samenvatting van alle goeds is.

1. Dit is zo standvastig als het verbond van de voorzienigheid, het is als de wateren van Noach, dat is als de belofte welke gedaan werd naar aanleiding van de zondvloed, dat er nooit weer iets dergelijks komen zou om de loop van zomer en winter, zaaiing en oogst te verstoren, vers 9. God twistte toen met de wereld in grote toorn en gedurende een geheel jaar, maar keerde ten laatste in ontferming en eeuwige goedertierenheid terug. Hij gaf Zijn woord, dat zo onverbrekkelijk was als Zijn eed dat de vloed van Noach nooit zou weerkomen, dat hij nooit weer de gehele aarde zou overstelpen; zie Genesis 8:21, 22, 9:1 - 11. En God heeft sindsdien Zijn woord gehouden, ofschoon de wereld zeer tergend voor Hem geweest is, en Hij zal het tot het einde toe horden, want de wereld die nu is, wordt ten vure bewaard. Evenzo onverbrekkelijk is het verbond van de genade: Ik heb gezworen dat Ik niet meer op u toornen of u schelden zal gelijk Ik gedaan heb. Hij zal nooit zo toornig op hen zijn dat Hij heil verwerpen zal en Zijn verbond met hen breken, Psalm 89:35. Hij zal hen niet schelden gelijk Hij de heidenen gescholden heeft om hen te verwoesten en hun naam voor eeuwig uit te roeien, Psalm 9:5.

2. Het is sterker dan de sterkste gedeelten van de zichtbare schepping, vers 10." Bergen zullen wijken," die de eeuwige bergen genoemd worden, en "heuvelen wankelen," ofschoon zij heuvelen van de eeuwigheid heten, Habakuk 3:6. Eer zullen die bewogen worden dan dat Gods verbond met Zijn volk verbroken wordt. Bergen zijn soms door aardbevingen geschud, en aan 't wankelen gebracht, maar de beloften Gods kunnen nooit verbroken worden door

enigen schok van welke aard ook. De dag zal komen dat alle bergen zullen wijken en de heuvelen wankelen, niet alleen hun toppen zullen bedekt worden gelijk door de wateren van Noach, maar zij zullen ontworteld worden want de aarde en al de werken die er in zijn zullen brandende vergaan, maar dan zal het verbond des vredes tussen God en de gelovigen voortduren in eeuwige zegeningen over allen die kinderen van dat verbond zijn. Bergen en heuvelen stellen grote mensen voor. Deze bergen ondervatten schijnbaar, als Atlas, de lucht en dragen haar. Maar zij zullen wijken en wankelen, het vertrouwen op schepselen zal ons ontzinken, tevergeefs verwacht men redding van de bergen en heuvelen. Deze bergen dreigen de wolken te doorboren en tegenstand te bieden, evenals de koningen van de aarde en de overheden zich stellen tegen de Heere. Zij zullen wijken en wankelen. Grote bergen, die de behoudenis van de kerk in de weg staan, zullen vlak gemaakt worden, Zacharia 4:7. Maar Gods goedertierenheid zal nooit van Zijn volk wijken, want die Hij liefheeft, die heeft Hij lief tot het einde, nooit zal het verbond Zijns vredes wankelen, want Hij is de Heere die zich over Zijn volk ontfermt. Daarom is het verbond onverbrekelijken onvergankelijk, want het is niet gevestigd op onze verdiensten die zeer onzeker en wisselvallig zijn, maar op Gods ontferming die van eeuwigheid tot eeuwigheid duurt.

Jesaja 54:11 - 17

Zeer kostbare beloften worden hier gedaan aan Gods kerk in haar lage staat, dat God niet alleen Zijn liefde voor Zijn volk zal doen voortduren onder hun droefenissen, gelijk vroeger, maar dat Hij hen zal herstellen in hun vorige voorspoed, ja, dat Hij hen tot groter voorspoed zal brengen dan ooit tevoren. In het vorige hoofdstuk hadden wij de vernedering en verhoging van Christus, hier is de vernedering en verhoging van de kerk, want wij lijden met Hem, opdat wij met Hem verheerlijkt worden.

I. De bedroevende toestand van de kerk wordt hier door de voorzienigheid Gods verminderd. Gij verdrukke, gij arme en verachte groep, gij door onweer voortgedrevene, gelijk een schip dat van de ankers geslagen en door de orkaan heen en weer geslingerd wordt, op het punt van door de golven verslonden te worden, gij in deze toestand ongetrooste, door niemand vertrooste, die geen medelijdenden vriend hebt om met u te gevoelen of u enigen moed in te spreken, Prediker 4:2, niet vertroost door enige hulp in uw beproevingen of door enig vooruitzicht op verlossing daaruit. Zo was de toestand van de Joden in Babel en later gedurende enige tijd onder Antiochus, het is dikwijls de toestand van de Christelijke kerken en van bijzondere gelovigen, van buiten aanvechting, van binnen vrees, gelijk de discipelen in de storm in verwachting van te zullen vergaan, en waar is hun geloof?

II. De heerlijke toestand van de kerk wordt hier door de belofte van God op de voorgrond geplaatst. God neemt kennis van de bedrukke, bedroevende toestand van Zijn kerk, en vertroost haar wanneer zij ontroostbaar schijnt en geen vertrooster heeft. Het volk van God moet, wanneer het bedroefd en heen en weer geslingerd wordt er aan denken dat het God deze troostwoorden tot zich hoorde spreken, dat Hij van hun zorgen en angsten kennis neemt, hoe hun beproevingen ook zijn, welke gevaren hen ook bedreigen en welke troost hun toestand ook nodig heeft. Wanneer zij zichzelf beklagen, beklaagt God hen en spreekt medelijdend met hen, O gij verdrukke, door onweer voortgedrevene, ongetrooste, want in al hun benauwdheden is Hij benauwd. Maar dit is niet alles, Hij wekt haar op om op te staan uit haar droefenis, en moedigt haar aan met de verzekering van de grote dingen, die Hij voor haar doen zal, zowel voor haar voorspoed als voor de verzekering van die voorspoed.

1. Terwijl zij nu in verachting neerligt belooft God haar hetgeen haar schoonheid en eer zijn zal, hetgeen haar aangenaam zal maken in eigen ogen en in die van anderen.

A. Hier wordt het haar beloofd door een gelijkenis, ontleend aan een stad. En deze gelijkenis is zeer gepast, want de kerk is de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem, terwijl Jeruzalem nu verwoest lag, een hoop puin, zal het niet alleen herbouwd, maar verfraaid worden, schitterender dan ooit tevoorschijn komen. De stenen zullen niet alleen zeker, maar ook schoon gelegd worden, versierd met heerlijke kleuren, zij zullen glinsterende stenen zijn, 1 Kronieken 29:2. De fundamenten zullen gelegd worden of versierd met saffieren, de oostelijkste van alle edelgesteenten die hier genoemd worden, want Christus, het fundament van de kerk en de grondslagen gelegd door de apostelen en profeten zijn kostbaarder dan enig ander ding. De vensters van het huis de tempel in de stad, zullen kristallijnen zijn de poorten robijnstenen, en de gehele landpalen, dat is de muur die de stad geheel omsluit, of de marktstenen, die de grenzen aangeven zullen van aangename stenen zijn, vers 12. Nooit werd dit letterlijk vervuld, maar het duidt aan, a. Dat, nu God genadiglijk ondernomen heeft Zijn kerk te bouwen, wij mogen verwachten dat hetgeen God in haar stichten zal, zeer groot en ongewoon zijn zal.

B. Dat de heerlijkheid van de kerk van het nieuwe testament die van de Joodse kerk ver overtreffen zal, niet in uitwendige pracht en glans, maar in die gaven en genaden van de Geest welke oneindig meer waard zijn, in de wijsheid die verre boven de robijnen gaat, Spreuken 3:15, dan de kostelijke onyx en saffier, en bij welke het fijne goud van Ofir en de topaas van Morenland niet te vergelijken zijn, Job 28:16, 19

C. Dat al de rijkdommen van de wereld, en al deze dingen die als het kostbaarst beschouwd worden, door alle ware levende leden van de kerk gering geacht worden, omdat zij geen waarde en heerlijkheid hebben in vergelijking met hetgeen daar ver boven verheven is. Van hetgeen de kinderen van de wereld in hun schatkamers en zeer dikwijls ook in hun harten opleggen, maken de kinderen Gods voetpaden, waarlangs zij hun weg vervolgen.

Hier wordt in bijzonderheden van deze dingen beloofd dat zij de schoonheid en eer van de kerk zullen zijn, dat is kennis, heiligheid en liefde, het beeld Gods waarin de mens geschapen vaas, vernieuwd en hersteld. En deze zijn de karbonkels en saffieren, de aangename en edele stenen waarmee de tempel van het Evangelie zal versierd en verrijkt worden en worden gewrocht door de kracht en de invloed van die leringen welke de apostel vergelijkt bij goud, zilver en edelgesteenten welke op het fundament gebouwd worden, Korinthe 3:12. Dan is de kerk geheel verheerlijkt.

Ten eerste. Wanneer zij vol is van de kennis Gods en dat wordt hier beloofd in vers 13 : Al uw kinderen zullen van van de Heere geleerd zijn. De kinderen van de kerk, uit God geboren, zullen door God geleerd worden, daar Hij hen als kinderen aangenomen heeft, zal Hij voor hun opvoeding zorgdragen. In vers 1 was beloofd dat de kinderen van de kerk velen zullen zijn, maar opdat wij niet zouden denken dat zij, omdat zij zovelen zijn, gelijk in grote gezinnen wel meer het geval is, zullen verwaarloosd worden en hun onderricht niet zo zorgvuldig zal gegeven worden als met weinigen het geval kan zijn, neemt God hier het werk zelf ter hand, zij zullen allen door de Heere onderwezen worden, en wie is een leraar gelijk Hij?

a. Het is een belofte omtrent de middelen van het onderricht, en deze middelen krijgen machtiging door een Goddelijke instelling, zij zullen allen van God geleerd zijn, dat is: zij zullen onderwezen worden door hen, die God daartoe aanstellen zal, en deze zullen arbeiden onder Zijn leiding en zegen. Hij zal de wijze van onderricht instellen, door Zijn woord en instellingen zal Hij veel meer licht schenken dan de kerk van het oude testament had. Er zal zorg gedragen worden voor het onderwijzen van de kinderen van de kerk, zodat de kennis zal overgeplant worden van geslacht op geslacht en dat allen er door verrijkt worden van de kleinste tot de grootste.

b. Het is een belofte van de Geest van de verlichting. Onze Zaligmaker haalt deze belofte aan met toepassing op de genade van het evangelie, en zegt dat zij haar vervulling heeft in allen, die er toe gebracht werden om in Hem te geloven, Johannes 6, 45. "Er is in de profeten geschreven: zij zullen allen van God geleerd zijn," waaruit Hij afleidt dat allen, maar alleen zij, door het geloof tot Hem komen, die het gehoord en geleerd hebben van de Vader "die geleerd zijn zoals de waarheid in Jezus is," Efëze 4:21. Daar zal een overvloedige uitstorting van de Geest van de genade zijn om de Christenen alle dingen te onderwijzen, Johannes 14:26.

Ten tweede. De kinderen van de kerk in liefde en eensgezindheid onder elkaar leven, zal de vrede van die kinderen groot zijn. Vrede kan hier genomen worden voor alle goed. Waar geen kennis van God is kan geen goed verwacht worden, maar zij die door God onderwezen zijn om Hem te kennen, zijn op de rechten weg om in beide werelden voorspoedig te zijn. "Grote vrede hebben zij, die Gods wet kennen en beminnen," Psalm 119:165. Maar dikwijls wordt met vrede bedoeld liefde en eensgezindheid, en zo kunnen wij het hier opvatten. Allen, die van God geleerd zijn, hebben geleerd "elkaar lief te hebben," 1 Thessalonicenzen 4:9, en daardoor zal de vrede onder de kinderen van de kerk bewaard blijven en voorkomen worden dat zij de rechte weg verlaten.

Ten derde. Wanneer de heiligheid regeert, dat is boven alles de schoonheid van de kerk, vers 14. Gij zult door gerechtigheid bevestigd worden, de hervorming van gewoonten, het herstel van zedelijkheid, de juiste bediening van het publieke recht, de heerschappij van eerlijkheid en oprechten handel met de mensen zijn de sterkte en vastheid van elke kerk en elke staat. Het koninkrijk Gods, gesticht door het Evangelie van Jezus Christus, is niet spijs en drank, maar gerechtigheid, vrede, heiligheid en liefde.

2. Terwijl zij nu in gevaar verkeerde, beloofde God haar veiligheid en bescherming. God verzekert haar dat, ofschoon er in de dag van haar beproeving van buiten aanvechting en van binnen vrees was, zij nu voor beide veilig zijn zou.

a. Daar zal van binnen geen vrees meer zijn. Wees verre van verdrukking. Zij die u verdekt hebben zijn verwijderd, zij die u zouden willen verdekken, zullen tegengehouden worden, en daarom behoeft gij niet te vrezen, maar gij moogt op de verdrukking zien als op iets dat lang voorbij is en waarvoor nu geen gevaar meer bestaat. Gij zult verre zijn van verschrikking niet alleen van het kwade maar van vrees voor het kwade, want het zal tot u niet genaken, zelfs niet om u enige vrees aan te jagen. Zij, die ver zijn van verschrikking, zijn ver van verdrukking, want het is een van de grootste ellende voor een volk indien de scepter van de regering veranderd wordt in een stok van verdrukking omdat daar geen verdediging tegen en geen ontkomen aan is.

b. Er zal geen bestrijding van buiten zijn ofschoon daartoe pogingen aangewend zullen worden om hen te beledigen, in hun land te vallen, hun steden te belegeren, maar ze zullen alle vergeefs zijn en geen daarvan zal gelukken vers 15. Erkend wordt: zij zullen zich zeker tegen u vergaderen, dat moet gij verwachten, de verenigde machten van aarde en hel zullen hun aanvallen hernieuwen. Zolang als er een duivel in de hel regeert en een vervolger op aarde is, moet Gods volk regelmatig aanvechting verwachten, maar:

(1). Het is niet uit God, Hij geeft hun geen opdracht of welslagen, zij vergaderen en gaan hand in hand, maar het is niet uit Mij. God heeft hun geen bevel gegeven zoals aan Sanherib om de buit te halen en zich tot de roof te spoeden, Jesaja 10:6. En daarom

(2). Zullen hun pogingen eindigen in hun eigen ondergang. Allen die zich tegen u vergaderen, zullen om uwentwil vallen, al zijn zij nog zo talrijk en machtig, zij zullen teleurgesteld worden en om uwentwil vallen, en zij zullen vallen voor uw ogen, hetgeen de rechtvaardige straf zal zijn voor hun vijandschap: tegen u. God zal hen doen vallen terwille van de liefde, die Hij Zijn kerk toedraagt en de zorg, die Hij voor haar heeft, in antwoord op de gebeden van Zijn volk, en de vervulling van Zijn belofte. Zij zullen vallen, opdat gij moogt staande blijven, Psalm 27:2.

Opdat wij nu met de grootste verzekerdheid op God zullen vertrouwen voor de veiligheid van Zijn kerk hebben wij hier:

I. De macht, die God over de vijanden van de kerk uitoefent, vers 16. De waarheid is dat zij geen macht hebben dan die hun van boven gegeven is. En Hij, die hun deze macht gaf, kan haar ook beperken of intrekken. Tot hiertoe en niet verder!

a. Zij kunnen deze voornemens niet uitvoeren zonder oorlogswapenen. De smid, die deze wapenen maakt, is een schepsel Gods, die gaf hem ook de bekwaamheid om in koper en ijzer te werken, Exodus 31:3, 4, en dus ook om gereedschappen voor oorlogsdoeleinden te vervaardigen. Het is bedroevend om te denken, dat de mensen zo vindingrijk en scherpzinnig zijn om werktuigen voor verderf uit te vinden en altijd middelen en wegen op te zoeken om elkaar te vernielen, alsof de mensen niet spoedig genoeg hun natuurlijke dood stierven. De smid blaast de kolen in het vuur op, om het ijzer handelbaar te maken, het eerst te verweken opdat het zoveel harder en tot staal worde, en zo brengt hij het instrument voort om zijn vernielingswerk te volbrengen. De ijzeren eeuw is de eeuw van oorlog. Maar God heeft de smid geschapen en kan hem derhalve de handen binden, zodat het voornemen van de vijand mislukt, gelijk zo menigmaal geschied is, door gebrek aan wapenen en schietvoorraad. Of met de smid, die de wapenen vervaardigt, wordt hier misschien de krijgsraad bedoeld, die de plannen ontwerpt, de kolen van ontevredenheid aanblaast, ook deze kan niet meer doen, dan God hem toelaat.

b. Die plannen zijn bovendien niet uitvoerbaar zonder mensen, er zijn soldaten voor nodig. Welnu, God heeft de verderver geschapen om te vernielen. Krijgslieden verheffen zich op dappere daden en grootse titels, zelfs de gewone soldaten houden zich voor iets bijzonders, maar God roept de verderver om te vernielen, want vernielen en verwoesten is hun werkt. Zij denken dat hun eigen vindingrijkheid, moeite en ondervinding hen tot krijgslieden maakt, maar het is God, die hen schiep en hun de kracht en de moed voor die gevaarlijke bezigheid gaf, en daarom kan Hij niet alleen hen aan banden leggen, maar gebruikt hen tot zijn eigen doeleinden.

II. De belofte van God ten aanzien van de veiligheid van de kerk wordt plechtig gegeven, als de erve van de knechten des Heeren, vers 17, zodat zij zich daarop verlaten en er op vertrouwen kunnen. God zal hen beschermen tegen hun vijanden, zowel in de oorlog als in de staatkunde.

1. Tegen hun vijanden te velde, die menen hen door kracht en geweld, met de scherpte van het zwaard te overwinnen. Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal Ziet gelukken, al is het ook nog zo kunstig gemaakt door de smid, die de kolen in het vuur aanblaast, vers 16, en al wordt het nog zo goed gehanteerd door de verderven. Het zal blijken niet sterk genoeg te zijn om het volk van God enig kwaad te doen, het zal zijn doel missen, het zal uit de hand vallen, en wellicht zich keren tegen hem die het gebruikt. Dat is het geluk van de kerk dat geen wapen dat tegen haar bereid wordt lang voorspoedig zijn zal. Tenslotte zal de dwaasheid van

haar tegenstanders blijken voor allen, want zij bereiden slechts werktuigen om zichzelf te vernielen.

2. Tegen haar staatkundige tegenstanders, die beproeven haar ten onder te krijgen onder de schijn van recht en gerechtigheid. Indien de oorlogswapenen niet voorspoedig zijn, zullen hun tongen in het gericht tegen haar opslaan. Beide staan in dienst van de poorten van de hel die trachten de kerk te overweldigen. Zij hebben zowel hun gerechtshoven als hun magazijnen van krijgswapenen. De tongen, die in het gericht tegen de kerk opstaan, zijn die, welke trachten heerschappij over haar te verkrijgen alsof Gods kinderen hun wettige gevangenen waren en die dus voorwenden dat zij het recht hebben om hun gewetens te dwingen.

Of het zijn tongen die trachten haar in ongerustheid te brengen, door haar vals te beschuldigen en door allerlei lasteringen in verdenking te brengen bij het volk en bij de regering. Dit deden de vijanden en Joden om hen bij de koningen van Perzië in ongenade te doen vallen. Ezra 4:12, Esth. 3:8

Maar al deze dreigende, beledigende tongen zult gij verdoemen, gij zult iets hebben te antwoorden op hun onbeschaamde aanvallen, en om hun kwaadardige aantijgingen tot zwijgen te brengen. "Gij zult dat doen door wel te doen, door het goede te doen", 1 Petrus 2:15. Daardoor zal het ook in de gewetens van uw tegenstanders openbaar worden dat gij niet zijt zoals men u afgeschilderd heeft.

Gij zult die verdoemen, dat is: God zal ze voor u verdoemen. "Hij zal uw gerechtigheid voortbrengen als het licht", Psalm 37:6. Gij zult hen verdoemen, dat is: veroordelen zoals Noach de oude wereld veroordeeld heeft, die hem smaadde, toen hij de ark bouwde en zo zijn geslacht redde ten spijt van hun verachting. De dag komt, waarop God zal afrekenen met al de goddelozen voor de harde woorden, die zij tegen de Zijnen gesproken hebben, Judas: 15.

De laatste woorden van dit hoofdstuk hebben betrekking niet alleen op deze belofte, maar op alles wat er aan voorafgegaan is: Dit is de erve van de knechten des Heeren. Gods knechten zijn Zijn zonen, want Hij heeft voor hen een rijke, onvergankelijke en eeuwige erfenis bereid. Gods beloften zijn hun erfenis tot in eeuwigheid, Psalm 119:111. "En hun gerechtigheid is uit mij, spreekt de Heere." God zal de rechtvaardigheid van hun zaak voor de mensen aan het licht brengen, zij is uit Hem, Hij kent haar, zij is uit Hem, Hij zal haar verdedigen.

Of wel, de beloning voor hun gerechtigheid en voor al wat zij onrechtvaardig geleden hebben, is uit God, de God die de aarde zal richten en bij Wien er vergelding is voor de rechtvaardige. Of hun gerechtigheid zelf, alles wat in hen goed is en recht, is uit God, die het in hen werkt, en Christus tot hun gerechtigheid gemaakt heeft. Wien God hier namaals een erfenis bereid heeft, in die zal Hij hier gerechtigheid werken.

HOOFDSTUK 55

1 O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk! 2 Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtiglijk naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen. 3 Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden van David. 4 Ziet, Ik heb hem tot een getuige der volken gegeven, een vorst en gebieder der volken. 5 Ziet, gij zult een volk roepen, dat gij niet kendet, en het volk, dat u niet kende, zal tot u lopen, om des HEEREN uws Gods wil, en om des Heiligen Israëls wil, want Hij heeft u verheerlijkt. 6 Zoekt de HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. 7 De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk. 8 Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. 9 Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, also zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten. 10 Want gelijk de regen en de sneeuw van de hemel neerdaalt, en derwaarts niet wederkeert; maar doorvochtigt de aarde, en maakt, dat zij voortbrengt en uitspruigt, en zaad geve de zaaier, en brood de eter; 11 Alzo zal Mijn woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn, het zal niet ledig tot Mij wederkeren; maar het zal doen, hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende. 12 Want in blijdschap zult gijlieden uittrekken, en met vrede voortgeleid worden; de bergen en heuvelen zullen geschal maken met vrolijk gezang voor uw aangezicht, en alle bomen des velds zullen de handen samenkappen. 13 Voor een doorn zal een denneboom opgaan, voor een distel zal een mirteboom opgaan; en het zal de Heere wezen tot een naam, tot een eeuwig teken, dat niet uitgeroeid zal worden.

Gelijk wij in hoofdst. 53, veel van Christus hadden, en in het vorige hoofdstuk veel van de kerk van Christus, zo vinden wij in dit hoofdstuk veel van het genadeverbond, dat in Christus met ons gesloten is. De gewisse weldadigheden Davids worden hier beloofd, vers 3, en daaronder verstaat de apostel al de zegeningen, die voor ons voortvloeien uit de opstanding van Christus. Hand 13:34. Daardoor hebben wij een sleutel tot dit hoofdstuk. Het was niet alleen bedoeld tot vertroosting bepaaldelijk van de gevangenen in Babel en de overige verstrooiden van Israël maar aan ons ook wordt dit Evangelie verkondigd zo goed als aan hen, en wel helderder en duidelijker in het Nieuwe Testament. Hier is:

1. Een vrije en genadige aanbieding aan allen om te komen en de genade des Evangelies aan te nemen, vers 1, 2. Klemmende beweegredenen om aan deze uitnodiging gehoor te geven, vers 2 - 4.
3. Een belofte voor het welslagen van deze uitnodiging onder de heidenen, vers 5, .
4. Een aansporing tot berouw en hervorming, met grote aanmoediging om daarop vergeving van zonden te verwachten, vers 6 - 9.
5. De samenvatting van dit alles en de volkomen zekerheid van Gods Woord, vers 10, 11. En een bijzondere verzekering van de vervulling van deze belofte in de terugkeer van de Joden uit hun gevangenschap, welke bestemd was tot een teken voor de vervulling van al de andere beloften.

Jesaja 55:1 - 5

Hier:

I. Worden wij allen uitgenodigd om te komen en de zegeningen aan te nemen, welke de genade Gods bereid heeft in het nieuwe verbond voor arme zielen, de zegeningen van datgene dat de erfenis van de knechten des Heeren is, hoofdst. 54:17, en niet alleen hun erfenis hiernamaals maar ook het deel huns bekers hier, vers 1.

Merk op:

1. Wie uitgenodigd worden: Allen gij. Niet alleen de Joden, tot wie het woord van de zaligheid eerst werd gesproken, maar de heidenen, de armen en kreupelen, waar ze ook slechts op de straten en in de stegen gevonden worden. Dit toont aan dat er in Christus genoeg is voor allen en genoeg voor een iegelijk, dat Zijn dienaren een algemeen aanbod van verlossing te brengen hebben aan allen, dat in de tijden van het evangelie de aanbieding meer algemeen zal zijn dan vroeger en ook aan de heidenen gebracht zal worden, en dat het evangelie niemand uitsluit die zichzelf niet uitsluit. De aanbieding en uitnodiging wordt met een uitroep geopend: O. Dat is, die oren heeft om te horen, die hore!

2. Wat vereist wordt van de uitgenodigden om welkom te zijn: zij moeten dorstigen zijn. Allen zullen welkom zijn tot de genade van het evangelie, alleen op deze voorwaarde, dat de genade van het evangelie hun welkom is. Zij die er genoeg mee nemen om de wereld en haar vermaken tot hun deel te hebben en niet hun geluk in de gunst van God zoeken, die meer vertrouwen stellen in hun eigen verdiensten voor hun gerechtigheid dan dat zij behoefte gevoelen aan Christus en Zijn gerechtigheid, zij die geen gevoel van hun behoeften hebben en niet in zorg zijn over het lot hunner ziel, zij zullen niet komen om zich door Christus te laten behouden. Maar die dorst hebben worden bij de wateren genodigd evenals zij die zwaar beladen en vermoeid zijn genodigd worden om bij Christus rust te vinden. Waar God genade geeft, verwekt Hij eerst de dorst er naar, en waar Hij die dorst gegeven heeft, schenkt Hij ook genade, Psalm 81:11.

3. Waartoe zij uitgenodigd worden: Komt tot de wateren! Komt aan de oevers van de wateren de havens, de baaien, de bevaarbare rivieren, waarlangs en waarheen alle goederen gebracht worden, komt daar en koopt, want daar is de handelsplaats voor alle koopwaren die van buiten komen, en voor ons zouden ze altijd vreemd zijn, indien Christus ons geen eeuwige gerechtigheid verworven had. Komt tot Christus, want Hij is de geopende fontein, Hij is de gespleten rotssteen. Komt tot de heilige in stellingen, de beekjes die de stad van onze God verblijden. Komt daarheen, en ofschoon zij u mogen schijnen alledaagse en geringe dingen te zijn, gewone wateren, toch zijn zij voor hen, die in Christus geloven dingen die de waarde hebben van wijn en melk, overvloedige verversing. Komt tot de genezende wateren, komt tot de levende wateren. Wie wil komen en nemen van water des levens om niet! Openbaring 22:17. En onze Zaligmaker verwees hiernaar. Johannes 7:37 : "Zo iemand dorst heeft, die kome tot Mij en drinke!"

4. Wat hun gevraagd wordt te doen: Komt en koopt! Nooit heeft enig koopman zo dringend hen uitgenodigd aan wie hij hoopte iets te zullen verdienen, als Christus ons uitnodigt, die de enigen zijn welke bij de handel winnen zullen

a. Komt en koopt, en wij kunnen u verzekeren dat gij een goede koop hebben zult, die gij u nooit zult beklagen en waarbij gij niets zult verliezen. Komt en koopt, dat is: neemt het tot uw eigendom door de toepassing van de genade van het evangelie op uzelf, maakt het tot uw eigendom op de voorwaarden van Christus, welke die ook zijn mogen, en staat niet op de prijs af te dingen of er over te aarzelen.

b. Komt en eet, maakt het nog meer uw eigendom, want hetgeen wij eten is meer ons eigendom dan hetgeen wij enkel kopen. Wij moeten de waarheid kopen, niet om haar te bewaren en te bekijken, meer om ons er mee te voeden en te versterken, en opdat het geestelijk leven door haar moge aangekweekt en krachtig gemaakt worden. Wij moeten de noodzakelijke levensmiddelen voor onze zielen kopen, gewillig zijn om van alles afstand te doen al is het ons nog zo dierbaar, ten einde Christus en Zijn genade en vertroosting deelachtig te worden, - afstand doen van de zonde, want zij is opstand tegen Christus, afstand doen van alle denkbeeld van eigengerechtigheid, want dat is mededinging met Christus,

afstand doen van het leven zelf en zijn noodzakelijkste voorwaarden liever dan ons aandeel aan Christus te verliezen. En wanneer wij gekocht hebben hetgeen wij nodig hebben, laat ons dan het gebruik daarvan ons niet ontzeggen, maar er van genieten en eten de arbeid oneer handen, koopt en eet!

5. Tot welke levensmiddelen zij genodigd worden. Komt en koopt wijn en melk hetgeen niet alleen de dorst lest, daartoe is zuiver water voldoende, maar het lichaam voedt en de levensgeesten opwekt. De wereld voldoet niet aan onze verwachtingen, wij beloven ons er water van, maar worden daarin teleurgesteld evenals de reizigers van Thema, Job 6:19. Maar Christus overtreft al onze verwachtingen. wil komen tot de wateren en zouden daarmee blij zijn, maar wij vinden er wijn en melk, de twee voornaamste handelsartikelen van Juda en welke de Silo uit die stam zal voortbrengen om de vergadering des volks, Genesis 49:10, 11. "Hij is roodachtig van ogen door de wijn, en wit van tanden door de melk". Wij moeten tot Christus komen om melk te hebben voor de zuigelingen, om de ontijdig geboren te voeden en op te kweken. En evenzo zullen sterke mannen bij Hem vinden al wat zij nodig hebben, zij zullen wijn verkrijgen, die het hart verheugt. Wij moeten onze brakke wateren, die niets dan vergif zijn, verlaten om van die wijn en die melk te genieten.

6. De vrijgeveige uitdeling van deze levensvoorraad, koopt zonder prijs en zonder geld! Een vreemde wijze van kopen, niet alleen zonder gereed geld, dat komt dikwijls voor, maar zonder enig geld of belofte daarvan, maar niet vreemd voor hen, die de raad gehoord hebben door Christus aan de gemeente van Laodicea gegeven, die ellendig arm was, om te "komen en te kopen," Openbaring 3:17, 18. Ons kopen zonder geld duidt aan:

- a. Dat de gaven, die ons aangeboden worden, onwaardeerbaar zijn - er kan geen prijs van bepaald worden. De wijsheid kan niet tegen goud opgewogen worden.
- b. Dat Hij die ze ons aanbiedt, geen behoefte aan ons heeft of aan iets dat door ons in ruil aangeboden worden kan. Hij stelt ons deze voorwaarden niet omdat Hij gelegenheid om te verkopen zoekt, maar omdat Hij genegenheid gevoelt om te geven.
- c. Dat de dingen die Hij aanbiedt reeds gekocht en betaald zijn. Christus heeft die tegen de volle waarde gekocht, niet voor enig geld, maar ten koste van Zijn eigen bloed, 1 Petrus 1:19.
- d. Dat wij welkom geheten worden, bij de zegeningen van de belofte, of schoon wij die ten enenmale onwaardig zijn en geen aanbod kunnen maken van iets dat in enig opzicht naar de waarde er van gelijkt. Wij zelf zijn waardeloos en wij bezitten niets dat enige waarde heeft, en wij moeten erkennen dat indien Christus en de hemel onze zijn, wij dat voor eeuwig aan vrije genade te danken hebben.

II. Er wordt ernstig bij ons op aangehouden en wij worden overreed om deze uitnodiging aan te nemen en de goeden ruil aan te gaan.

1. Het eerste waarop bij ons wordt aangedrongen is dat we naar God en Zijn aanbieding zullen luisteren: Hoort aandachtiglijk naar Mij, vers 2. Luistert niet alleen naar Mij, maar onderzoekt hetgeen Ik u zeg en past het op uzelf toe, vers 3. Neigt uw oor, zoals wij doen naar hetgeen ons belang inboezemt en behaagt. Neigt uw oor en buigt uw hoogmoedige hart over naar de vernederende voorwaarden van het evangelie, neigt uw oor hierheen, opdat gij oplettend en met verstand horen moogt. Hoort en komt tot Mij, komt niet alleen om met Mij te onderhandelen, maar om met Mij overeen te komen en Mijn voorwaarden aan te nemen. Neemt Gods aanbieding aan als zeer voordelig, stemt Zijn voorwaarden toe als zeer redelijk en aannemenswaardig.

2. De beweegredenen daartoe zijn ontleend aan:

A. Het onuitsprekelijk onrecht, dat wij onszelf aandoen, indien wij deze uitnodiging verwaarlozen en weigeren. Waarom geeft gij geld uit voor hetgeen geen brood is, hetgeen u niet kan onderhouden, hetgeen zelfs geen droog brood, geen bedelaarskost is, terwijl gij van Mij wijn en melk zonder geld krijgen kunt! En waarom besteedt gij uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan, al uw moeite voor hetgeen niet eens brood is en u niet voeden kan. Ziet hier:

Ten eerste. De ijdelheid van de dingen van deze wereld, zij zijn geen brood, geen geschikt voedsel voor de ziel, zij geven geen voldoende voeding of verkwikking. Brood is de staf van het natuurlijke leven, maar voor het geestelijke leven biedt het niet de minste steun. Al de rijkdom en het vermaak van deze wereld zullen geen enkele maaltijd voor de ziel geven. Eeuwige waarheid en eeuwig goed zijn het enige geschikte voedsel voor een redelijke en onsterflijke ziel, wier leven bestaat in verzoeningen gelijkvormigheid met God en in vereniging en gemeenschap met Hem, en de dingen van deze wereld kunnen haar in geen enkel opricht bevredigen. Zij verzadigen niet, zij geven geen echte vertroosting en tevredenheid aan de ziel, en doen haar niet zeggen: Nu heb ik hetgeen waarnaar ik haakte, ja, zij voldoen niet eens aan de begeerten van het lichaam, want hoe meer de mens er van heeft des te meer wil hij er van hebben, Prediker 1:8.

Haman was ontevreden temidden van zijn overvloed. Zij vleien, maar vallen niet, zij behagen voor een poos, gelijk de droom van een hongerige, maar als hij ontwaakt is zijn ziel ledig. Zij overladen spoedig maar voldoen nooit, zij bedwelmen een mens, maar bevredigen hem niet. Zij zijn alle ijdelheid van de ijdelheden en bedrog.

Ten tweede. De dwaasheid van de kinderen van deze wereld. zij besteden hun geld en arbeid voor deze onzekere en onvoldoende dingen. Rijke mensen leven van hun geld, armen van hun arbeid maar beide verwaarlozen hun hoogste belangen, wanneer de één handelt drijft en de ander zwoegt voor wereldse belangen, beide zichzelf daarvan voldoening en geluk belovende, en beide daardoor teleurgesteld. God buigt zich neer om overtuigend met hen te redeneren. waarom handelt gij zo tegen uw eigen belang? Waarom duldt gij dat ge zo door deze zaken ingepakt wordt? Laat ons zo met onszelf redeneren en laat het einde daarvan zijn een heilig besluit "om niet te werken om de spijs die vergaat, maar om die welke blijft tot in het eeuwige leven", Johannes 6:27. Alle teleurstellingen, die wij in deze wereld ondervinden, moeten ons uitdrijven tot Christus om bij Hem alleen voldoening te zoeken. Dat is de weg om zeker te maken hetgeen zeker worden kan.

B. Om de onuitsprekelijke dienst, die wij onszelf bewijzen door deze uitnodiging aan te nemen en er mee in te stemmen.

Ten eerste. Daardoor verzekeren wij ons tegenwoordige blijdschap en voldoening. Indien gij naar Christus hoort, zo zult gij het goede eten, hetgeen zowel gezond als aangenaam is, goed in zichzelf en goed voor u. Gods goede woorden en beloften, een goed geweten en de vertroosting van de Heiligen Geest zijn een voortdurende maaltijd voor hen die vlijtig en gehoorzaam naar Christus luisteren. Hun zielen zullen in vettigheid zich verlustigen, dat is: in de rijkste en heerlijkste blijdschap. Hier is de nodiging niet: komt en koopt! hetgeen nog zou kunnen ontmoedigen, maar: komt en eet! komt en voedt u met hetgeen zo bovenmate aangenaam is. "Eet, vrienden!" Het is treurig te moeten denken dat de mensen met zoveel aandrang genodigd moeten worden om hun zegeningen te aanvaarden.

Ten tweede. Hierdoor verzekeren wij ons eeuwigdurende blijdschap. Hoort en uw ziel zal leven! Zij zal niet alleen van het eeuwig verderf gered worden, maar zij zal eeuwig gezegend zijn, want dat alleen is het leven voor een onsterflijke ziel. De woorden van Christus zijn geest en leven, leven voor de geesten, Johannes 6:33, 63, de woorden dezes

levens, Handelingen 5:20. Ziet op welke gemakkelijke voorwaarden ons dit geluk aangeboden wordt, het is alleen: hoort! en uw ziel zal leven.

Ten derde. De grote God zal u al deze geraden verzekeren: Komt tot Mij en Ik zal met u een eeuwig verbond maken. Ik zal Mijzelf met u in verbondsbetrekking brengen, en u in verbondsverplichting tegenover Mij en u daardoor geven de gewisse weldadigheden Davids.

a. Indien wij tot God komen om Hem te dienen, zal Hij met ons in verbond treden om ons goed te doen en gelukkig te maken, zo neerbuigend vriendelijk en belangstellend is Hij voor ons.

b. Gods verbond met ons is een eeuwig verbond, het is onvergankelijk van inhoud en naleving.

c. De zegeningen van dit verbond zijn weldaden voor onze toestand geschikt, want wij zijn ellendig in onszelf en daarom geschikte voorwerpen voor weldadigheid. Zij komen van Gods barmhartigheid en zijn op allerlei wijzen berekend als vriendelijkheid voor ons.

d. Zij zijn de weldadigheden Davids, de weldadigheden welke God aan David beloofd heeft, Psalm 89:28 en verv, die genoemd worden de weldadigheden van David zijn knecht en waarop Salomo zich beroept, 2 Kronieken 6:42. Het zal zijn een verbond zo zeker als dat met David, Jeremia 33:25, 26. Het verbond van het Koningschap was een type van het verbond van de genade, 2 Samuel 23:5.

Of liever wij moeten hier door David verstaan de Messias. De verbondsweldadigheden zijn alle Zijn weldadigheden, zij zijn door Hem verworven, zij werden in Hem beloofd, zij zijn in Zijn hand gelegd en door Zijn hand worden zij aan ons uitgedeeld. Hij is de Middelaar en borg van dat verbond, en dit is op Hem toepasselijk, Handelingen 13:34. Zij zijn de heilige dingen van David, dat woord wordt hier en door de LXX gebruikt, want zij zijn bevestigd door de heiligheid van God, Psalm 89:36, en zijn bedoeld om de heiligheid van de mensen te bewerkstelligen e. Zij zijn gewisse weldadigheden, het verbond is in alle delen wel bevestigd en zeker. Het is zeker in het algemene voornemen. God is waarachtig en getrouw, ernstig en welmenend in de aanbieding van deze weldadigheden. Het is zeker in de bijzondere toepassing op de gelovigen. Gods giften en roeping zijn onberouwelijk, zij zijn de weldadigheden Davids en daarom gewis, want in Christus zijn alle beloften ja en amen.

C. Jezus Christus wordt beloofd als de verzekeraar van al de beloften, tot welker aanneming wij hier uitgenodigd worden, vers 4. Hij is de David, wiens gewisse weldadigheden al de zegeningen en voorrechten van het verbond zijn. God heeft Hem in Zijn voornemen de belofte gegeven, heeft Hem aangesteld en aangewezen, en in de volheid des tijds zou Hij Hem zo zeker zenden alsof Hij reeds gekomen ware, om voor ons al datgene te zijn wat voor ons nodig is om de weldaden van al deze voorbereidingen deelachtig te worden. Hij heeft Hem vrijwillig en om niet gegeven, want wat is vrijer dan een gift? Er was niets in ons om zo'n gunst van God te verkrijgen, maar Christus is de gave Gods. Wij hebben iemand nodig:

(1). Om de getrouwheid van de beloften te verzekeren, waarvan de zegeningen ons aangeboden worden. En Christus is ons gegeven als een getuige, dat God gewillig in ons in Zijn gunst aan te nemen op de voorwaarden van het evangelie, om de beloften te bevestigen die Hij aan de vaders gedaan heeft, opdat wij onze zielen met eeuwige voldoening op deze beloften zouden doen rusten. Christus is een getrouw Getuige, wij mogen Zijn woord aannemen, een bevoegd Getuige, want Hij was van eeuwigheid in de schoot des Vaders, en stemde geheel met de zaak in. Christus als profeet getuigt de wil Gods aan de wereld, en geloven is Zijn getuigenis aannemen.

(2). Ten einde ons te helpen in het aannemen van de uitnodiging en het instemmen met de voorwaarden, wij weten niet de weg te vinden tot de wateren, die voor ons in voorraad zijn, maar Christus is ons ten leidsman daarheen gegeven, wij weten niet wat wij doen moeten om er toe gerechtigd te worden, en er deel aan te krijgen, maar Hij is ons gegeven tot een hoofd en aanvoerder om ons te tonen wat ons te doen staat en hoe wij er toe bekwaam worden. Er ligt veel moeilijkheid en tegenstand op onze weg naar Christus, wij hebben te streiden met geestelijke vijanden, maar om ons tot die worsteling aan te vuren, hebben wij een goede aanvoerder, gelijk Jozua, een aanvoerder en bevelhebber, die de vijand onder de voet treedt en ons in bezit stelt van het beloofde land. Christus is onze aanvoerder door Zijn daden en onze leidsman door Zijn voorbeeld, en het is onze plicht Hem te gehoorzamen en te volgen.

D. Nu bekend is, wie de gastheer is, moeten de gasten naar het feest geleid worden, want de voorraad zal niet verloren gaan of tevergeefs samengebracht zijn, vers 1.

a. De heidenen zullen tot deze feestmaaltijd genodigd worden en aangebracht uit de stegen en van de wegscheidingen. Gij zult een volk roepen, dat gij niet kent, dat is een volk dat vroeger niet geroepen en geëigend was als Uw volk, waaraan Gij geen profeten zondt gelijk als aan Israël, het volk dat God gekend heeft boven alle geslachten van de aarde. De heidenen zullen nu zo begunstigd worden als zij nooit tevoren waren, hun kennen van God wordt veel meer geacht te zijn dat God hen kent, Galaten 4:9.

b. Zij zullen komen op de roepstem. Het volk, dat U niet kende, zal tot U lopen, ze die lange tijd ver van Christus waren, zullen nu nabij gebracht worden, zij die van Hem wegliepen zullen nu tot Hem lopen, met de grootste spoed en de meest denkbare begeerte. Er zal een wedstrijd onder de heidenen zijn om in Christus te geloven die van de aarde verhoogd zijnde, hen allen tot zich trekken zal. Zie hier de reden daarvan: De heidenen zullen dus tot Christus lopen om des Heeren uws Gods wil, of omdat Hij de Heere hun God is, omdat hij de Zoon van God is, en krachtiglijk bewezen is dat te zijn, omdat zij nu inzien dat God degene is, met wie zij te doen hebben, en dat zij tot Hem niet kunnen komen dan door tussenkomst van Zijn Zoon. Zij, die in gemeenschap met God gebracht zijn, en leerden inzien, welke betrekking tussen Hem en hen bestaat, kunnen niet anders dan tot Jezus Christus lopen, want Hij is de enige Middelaar Gods en van de mensen, en niemand kan tot God komen dan door Hem. En God zal hen tot Hem brengen, omdat Hij de Heilige Israëls is, die aan Zijn belofte getrouw blijft, en Hij heeft beloofd Christus te zullen verheerlijken door Hem de heidenen tot een erfdeel te geven. Toen de Grieken kwamen om Hem te zien, zei Hij: De ure is gekomen dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden, Johannes 12:22, 23. En Zijn verheerlijking door Zijn opstanding en hemelvaart, was de grote beweegreden, die menigten er toe bracht om tot Hem te lopen.

Jesaja 55:6 - 13

Wij hebben hier een verdere beschrijving van dat genadeverbond, dat met ons gesloten is in Jezus Christus, beide van hetgeen geëist en van hetgeen beloofd wordt in dat verbond, en deze mededelingen zijn overvloedig voldoende om onze gelovige instemming met en ons vertrouwen op dat verbond te bevestigen. En deze genadige openbaring van Gods goedgunstigheid jegens de kinderen van de mensen is niet beperkt tot de Joden of tot de heidenen tot het Oude of tot het Nieuwe Testament veel minder nog tot de gevangenen in Babel. Neen, voorwaarden en beloften worden hier gegeven aan allen, aan alle dorstigen, die dorsten naar geluk, vers 4. En wie doet dat niet? Hoort dit en leeft!

I. Hier wordt een genaderijk aanbod gedaan van vergeving en vrede en alle geluk voor arme zondaren, op de voorwaarden van het evangelie, vers 6, 7.

1. Zij moeten bidden, dan zullen hun gebeden gehoord en beantwoord worden, vers 6. Zoekt de Heere terwijl Hij te vinden is. Zoekt Hem, die gij verlaten hebt door u te verzetten tegen uw betrekking tot Hem, die gij verloren hebt door Hem te dwingen u Zijn gunst te onttrekken. Roept Hem aan, terwijl Hij nabij is en dus nog beroepen kan worden. Zie hier:

A. Wat vereist wordt:

a. Zoekt de Heere, zoekt naar Hem, en vraagt naar Hem als uw wetgever: Vraagt naar de wet uit Zijn mond: Wat wilt Gij dat ik doen zal? Zoekt Hem en vraagt naar Hem als uw deel en uw geluk, zoekt naar verzoening met Hem en naar gemeenschap met Hem, en naar het geluk in Zijn gunst. Laat het u leed doen dat gij Hem verloren hebt, weest ijverig om Hem te zoeken, volgt de voorgeschreven weg om Hem te vinden, gebruikt Christus als uw weg, de Geest als uw gids en het Woord als uw regel.

b. Roept Hem aan, bidt Hem om met Hem verzoend te worden, bidt Hem om al hetgeen gij daarboven nodig hebt.

B. De beweegredenen, waarmee daarop bij ons aangedrongen wordt. Terwijl Hij te vinden is, terwijl Hij nabij is.

a. Er wordt in te kennen gegeven dat God nu nabij is en gevonden zal worden, zodat wij niet tevergeefs Hem zullen zoeken of tot Hem roepen. Nu verwacht Zijn geduld ons, en roept Zijn woord ons, en twist Zijn Geest met ons, maakt nu gebruik van uw voorrecht en gelegenheid, want nu is het de welaangename tijd. Maar

b. de dag komt wanneer Hij verre zal zijn en niet gevonden zal worden, wanneer Zijn geduld voorbij zal zijn en Zijn Geest niet meer twisten zal. Er kan zo'n tijd komen in dit leven, wanneer het hart ongeneeslijk verhard zal zijn, terwijl bij dood en oordeel de deur gesloten zal zijn, Lukas 16:26, 13:25, 26. Nu wordt barmhartigheid aangeboden, maar dan zal een onbarmhartig oordeel geveld worden.

2. Zij moeten berouw hebben en zich bekeren, dan zullen hun zonden vergeven worden, vers 7. Hier komt de roepstem tot de onbekeerden, tot de goddelozen en de ongerechtigen, tot de goddelozen die leven in bekende grote zonden, tot de ongerechtigen die leven in het verzuim van hun plichten. Aan hen wordt het woord van de zaligheid gezonden en alle mogelijke verzekering gegeven, dat berouwhebbende zondaren in God een vergevend God zullen vinden. Merk hier op:

A. Wat het is, berouw te hebben. Dat is tweeledig.

a. Het is zich afkeren van de zonden, ze verlaten en verzaken, ze verlaten met walging en afschuw, en nooit tot haar terugkeren. De goddeloze moet zijn weg verlaten zijn slechte weg, gelijk iemand een verkeerde weg verlaten zal, die nooit tot het beoogde gelukkige doel leiden kan, of een gevaarlijke weg, die ten verderve voert. Hij moet geen stap meer op die weg zetten. Ja, hij moet niet alleen van weg veranderen, maar van gezindheid, de ongerechtige man moet zijn gedachten verlaten. Waarachtig berouw raakt de wortel, en wast het hart van goddeloosheid. Wij moeten onze beoordeling van personen en zaken veranderen, de bedorven voorstellingen vernietigen en de valse voorwendsels laten varen, waarachter een ongeheiligd hart zich verschuilt. Het is niet genoeg te breken met verkeerde gewoonten, maar wij moeten de strijd aanbinden tegen verkeerde gedachten. Ja, dat is nog niet alles.

b. Berouw hebben is ook zich bekeren tot de Heere, tot Hem terug te keren als tot onze God, als tot onze vrijmachtige Heere tegen Wie wij opgestaan zijn en met wie wij weer verzoend moeten worden. Tot Hem als de fontein des levens en van de levende wateren die wij verlaten hebben voor gebroken waterbakken.

B. Welke aanmoediging wij hebben om dus berouw te hebben. Indien wij zo doen.

a. Zal God ons barmhartig zijn, Hij zal niet met ons handelen naar onze zonden, Hij zal medelijden met ons gevoelen. Ellende is het voorwerp van barmhartigheid. Beide, de gevolgen van de zonden, die ons ellendig gemaakt hebben, Ezechiël 16:5, 6, en het karakter van het berouw, waardoor wij tot het gevoel van onze ellende gekomen zijn en er toe gebracht worden om onszelf te beklagen, Jeremia 31:18, maken ons voorwerpen van medelijden en bij God zijn tedere barmhartigheden.

b. Hij zal overvloedig vergeven, gelijk wij onze overtredingen vermenigvuldigd hebben. Ofschoon onze zonden zeer groot en zeer talrijk zijn en wij gedurig terug glijden en steeds geneigd zijn om af te dwalen, zal God voortgaan met vergeven en de afgedwaalde kinderen, die in oprechtheid tot Hem terugkeren, weer aannemen.

II. Hier wordt er op aangedrongen om dit aanbod aan te nemen en er onze zielen aan toe te vertrouwen. Ziet op welke wijze wij reden genoeg vinden om ons te versterken in het geloof aan de zekerheid en waarde van het aanbod.

1. Indien wij opzien naar de hemel, bemerken wij dat Gods raadslagen hoog en boven ons verheven zijn, vers 8 en 9. De goddelozen worden vermaand in vers 7, om hun slechte wegen en gedachten te verlaten en tot God weer te keren, dat is, om hun wegen en gedachten te veranderen en in overeenstemming met die van God te brengen, omdat, zegt Hij, Mijn gedachten en wegen niet zijn gelijk de uwe. De uwe raken alleen de dingen die beneden zijn, want zij zijn uit de aarde aards, en indien gij u ware boetvaardige betonen wilt, moet gij dat ook werkelijk zijn en uw genegenheden vestigen op de dingen die boven zijn. Of liever het kan opgevat worden als een aanmoediging om ons te verlaten op Gods belofte dat Hij de zonde op het berouw vergeeft. Zondaren kunnen geneigd zijn om te geloven dat God zich met hen niet verzoenen wil, omdat zij in hun harten geen genegenheid gevoelen om zich te verzoenen met iemand die hen laaghartig en menigmaal beledigd heeft. Maar, zegt God, in dit opzicht zijn Mijn gedachten niet gelijk uw gedachten, zij zijn daarboven verheven zo hoog als de hemel boven de aarde. Zij zijn dat ook in andere dingen, in de beschouwing van de zonden, van Christus, van heiligheid, van deze en de volgende wereld zijn de gedachten van de mensen zeer verschillend van die van God, maar in geen enkel geval meer dan in dat van de verzoening. Wij denken dat God geneigd is om te wraken en traag om te vergeven, dat indien Hij eens vergeeft Hij het de tweede keer niet doen zal. Petrus meende dat het reeds zeer veel was indien men zevenmaal vergaf, Mattheüs 18:21, en wij vergeten de verschuldigde honderd penningen niet licht. Maar God komt de weerkerende zondaren met vergevende barmhartigheid tegemoet, Hij vergeeft om niet en geeft zonder verwijtingen. Wij vergeven, maar kunnen niet vergeten, maar als God vergeeft gedenkt Hij de zonde niet meer. God nodigt de zondaren om tot Hem weer te keren, door hun goede gedachten Hem betreffende, in te geven, Jeremia 31:20.

2. Indien wij zien naar de aarde, vinden wij daar Gods woord machtig en vol uitwerking en al Zijn grote bedoelingen beantwoordende, vers 10 - 11. Merk hier op:

A. De kracht van Gods woord in het rijk van de natuur. "Hij zegt tot de sneeuw: Wees op de aarde, bepaalt wanneer zij komen zal, hoeveel hoelang zij daar zal liggen, Hij gebiedt de plasregen des regens en Zijn sterke regen," Job 37:6. En op Zijn bevel dalen zij van de hemel, en doen hetgeen Hem behaagt en wat Hij beveelt, op het vlakke van de wereld, hetzij tot een roede, of voor Zijn land, of tot weldadigheid Job 37:12, 13. Het keert niet ledig weer, maar doorvochtigt de aarde, waarom Hij gezegd wordt dat uit Zijn binnenkamers te doen Psalm 104:13. En de doorvochtiging van de aarde dient tot haar vruchtbaarheid, daardoor maakt Hij dat zij kruid voortbrengt, want de voortbrengselen van de aarde zijn afhankelijk van de dauw

des hemels. Zo geeft zij niet alleen brood voor de eter, tot de tegenwoordige instandhouding van haar eigenaar en zijn gezin, maar ook zaad voor de zaaier, zodat hij zorgen kan voor het volgende jaar. De landman moet zaaier zijn zowel als eter, anders zal hij spoedig aan het einde van zijn voorraad zijn.

B. De uitwerking van Zijn woord in het rijk van de voorzienigheid en genade, die even zeker is als de voren genoemde. Zo zal Mijn woord ook zijn, even machtig in de mond Mijner profeten als in de hand van de voorzienigheid. Het zal niet leeg tot Mij wederkeren, als onmachtig om te bewerken hetgeen, waartoe Ik het zend of bezwijkende voor onoverwinnelijke tegenstand. Neen, het zal doen hetgeen Mij behaagt, want het is de openbaring van Mijn wil, overeenkomstig de raad, waardoor Ik alle dingen werk, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Ik het zend.

Dit verzekert ons

a. Dat al de beloften Gods op bepaalde tijd geheel zullen vervuld worden, en dat er geen titel of jota van ter aarde vallen zal, 1 Koningen 8:56. Deze beloften van barmhartigheid en genade zullen even zeker uitwerking hebben op de zielen van de gelovigen, tot hun heiligmaking en vertroosting, als de regen op de aarde heeft om haar vruchtbaar te maken.

b Dat volgens de verscheidene bedoelingen, waarmee het woord gezonden wordt, het ook verscheiden uitwerking hebben zal, indien niet tot een reuk des levens ten leven, dan tot een reuk des doods ten dode. Indien het geweten er niet door overtuigd en het hart er door verzacht wordt, dan zal het het geweten sluiten en het hart verharden. Maakt het niet rijp voor de hemel, dan maakt het rijp voor de hel, zie Jesaja 6:9. Op de een of andere wijze zal het kracht uitoefenen.

c. Dat Christus komt op aarde, als dauw van de hemel, Hoséa 14:5 niet tevergeefs zal zijn. Indien Israël zich niet vergaderen laat, dan zal Hij verheerlijkt worden door de toebrengring van de heidenen, aan hen moet dus de aanbidding van de genade geschieden als de Joden die verwerpen, opdat de bruiloftsmaal gevuld worde met gasten en het Evangelie niet ledig wederkere.

III. Indien wij nu weer bepaald op de kerk letten, zien wij welke grote dingen God voor haar gedaan heeft en nog doen zal, vers 12, 13. Met blijdschap zult gij uittrekken en met vrede voortgeleid worden. Dit ziet:

1. Op de verlossing en de terugkeer van de Joden uit de Babylonische gevangenschap. Zij zullen uit hun gevangenis uitgaan en weer neer hun eigen land geleid worden. God zal hen voorgaan, zo zeker, ofschoon niet zo zichtbaar, als voor hun vaders in de wolk - en vuurkolom. Zij zullen uitgaan niet met beving, maar met vreugde, niet met enig berouw over het verlaten van Babel of met enige vrees van achterhaald en gevat te worden, maar met vreugde en blijdschap. Hun terugtocht over de bergen zal aangenaam zijn en zij zullen de welwillendheid en de goede wensen genieten van alle landen, die zij doortrekken moeten. De hemelen en hun bewoners zullen in vervoering van vreugde uitbreken in een jubel van blijdschap en indien de mensen zwegen, zouden zelfs de bomen in het woud hen begroeten en toejuichen. En wanneer zij in hun eigen land komen, zal dat gereed zijn om hen welkom te heten, want terwijl zij verwachten het overal begroeid met doornen en distelen te vinden, zal het bedekt zijn met dennebomen en mirtebomen, want of schoon het woest lag had het aan zijn sabbaten een welgevallen, Leviticus 26:34, en daardoor werd het land, evenals door het sabbatjaar, zoveel vruchtbaarder. En dat zal strekken tot Gods eer en Hem tot een naam zijn.

Maar 2. Ongetwijfeld heeft het ook verdere strekking. Het zal God tot een eeuwig teken zijn. Dat is,

- a. deze verlossing uit de Babylonische gevangenschap zal een waarborg zijn van de betekenis van deze beloften voor de tijden des Evangelies. De vervulling van de voorzeggingen betreffende deze grote verlossing, zou een onderpand en eersteling zijn van de vervulling van al de overige beloften, want daardoor zal blijken dat Hij die het beloofd heeft, ook machtig is het te doen.
- b. Hij zal een type en afschaduwing van de beloofde zegeningen zijn.
- c. De genade van het evangelie zal hen in vrijheid stellen die in slavernij waren van Satan en zonde. Zij zullen uitgaan en voortgeleid worden, Christus zal hen vrijmaken en dan zullen zij waarlijk vrij zijn.
- d. Het zal hen die bedrukt waren met blijdschap vervullen, Psalm 14:7. "Jakob zat zich verheugen en Israël zal verblind zijn." De aarde en de lagere delen van de schepping zullen in de blijdschap over deze verlossing delen, Psalm 96:11, 12.
- e. Zij zal een grote verandering in het karakter van de mensen teweegbrengen. Zij die waren gelijk doornen en distelen, voor niets goed dan om verbrand te worden, kwetsend en beledigend, zullen nuttig en sierlijk worden als dennebomen en mirten. Doornen en distelen kwamen uit de zonde voort als vruchten van de zonde Genesis 3:18. Het groeien van aangename bomen in hun plaats duidt het wegnemen van de vloek aan en het aanbrengen van de zegeningen des Evangelies. De vijanden van de kerk waren als doornen en distelen, maar in hun plaats verwekt God haar vrienden tot haar bescherming en sieraad. Of het kan betekenen dat de wereld beter worden zal, inplaats van een geslacht van doornen en distelen zal er een geslacht van dennebomen en mirten verrijzen de kinderen zullen wijzer en beter zijn dan de ouders. En in dit alles zal God verheerlijkt worden. Het zal Hem zijn tot een naam, waarbij Hij zal gekend en verheerlijkt worden, en waardoor Gods volk zal aangemoedigd worden. Het zal hun een eeuwig teken van Gods gunst zijn hun verzekering gevende dat die wel voor een tijd bewolkt kan zijn maar nooit afgesneden wordt. Het verbond van de genade is een eeuwig verbond, want de tegenwoordige zegeningen zijn tekenen van de eeuwigdurende.

HOOFDSTUK 56

1 Alzo zegt de HEERE: Bewaart het recht, en doet gerechtigheid; want Mijn heil is nabij om te komen, en Mijn gerechtigheid om geopenbaard te worden. 2 Welgelukzalig is de mens, die zulks doet, en des mensen kind, dat daaraan vasthoudt; die de sabbat houdt, zodat gij dien niet ontheiligt, en die zijn hand bewaart van enig kwaad te doen. 3 En de vreemde, die zich tot de Heere gevoegd heeft, spreke niet, zeggende: de Heere heeft mij gans en al van Zijn volk gescheiden; en de gesnedene zegge niet: Ziet, ik ben een dorre boom. 4 Want alzo zegt de Heere van de gesnedenen, die Mijn sabbatten houden, en verkiezen hetgeen, waartoe Ik lust heb, en vasthouden aan Mijn verbond; 5 Ik zal hen ook in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren; een eeuwig naam zal Ik een ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden. 6 En de vreemden, die zich tot de Heere voegen, om Hem te dienen, en om de Naam des HEEREN lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn; al wie de sabbat houdt, dat hij dien niet ontheilige, en die aan Mijn verbond vasthouden; 7 Die zal Ik ook brengen tot Mijn heiligen berg, en Ik zal hen verheugen in Mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen aangenaam wezen op Mijn altaar; want Mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken. 8 de Heere HEERE, Die de verdrevenen van Israël vergadert, spreekt: Ik zal tot hem nog meer vergaderen, nevens hen, die tot hem vergaderd zijn. 9 Al gij gedierten des velds, komt om te eten, ja, al gij gedierten in het woud! 10 Hun wachters zijn allen blind, zij weten niet; zij allen zijn stomme honden, zij kunnen niet bassen; zij zijn slaperig, zij liggen neer, zij hebben het sluimeren lief. 11 En deze honden zijn sterk van begeerte, zij kunnen niet verzadigd worden, ja, het zijn herders, die niet verstaan kunnen; zij allen keren zich naar hun weg, elkeen naar zijn gewin, elk uit zijn einde. 12 Komt herwaarts, zeggen zij: ik zal wijn halen, en wij zullen sterken drank zuipen; en de dag van morgen zal zijn als deze, ja, groter, veel treffelijker.

Na de buitengewoon grote en kostbare beloften van Evangelische genade, afgeschaduwd door tijdelijke verlossingen, welke het vorige hoofdstuk bevat, hebben wij hier:

1. Een plechtige vermaning aan ons allen om ernst te maken met onze plicht, indien wij hopen deel te hebben aan de zegeningen van deze beloften, vers 1 en 2.
2. Grote aanmoediging aan alle vreemdelingen, die gewillig zijn om de voorwaarden van dit verbond aan te nemen, waarvoor zij van de zegeningen verzekerd worden, vers 3 - 8
3. Een zware beschuldiging ingebracht tegen de wachters van Israël die zorgeloos waren en nalatig in de vervulling van hun plicht, vers 9 - 12. Dit schijnt de aanvang van een nieuwe rede te zijn, van bestraffing en bedreiging, die voortgezet wordt in de volgende hoofdstukken. En dit woord van God heeft ten doel overtuiging, zowel als vertroosting en onderricht in de rechtvaardigheid.

Jesaja 56:1 - 2

De bedoeling van deze verzen is aan te tonen dat, wanneer God tot ons komt in een weg van barmhartigheid, wij Hem moeten tegemoet gaan in de weg van onze plicht.

I. God zegt ons hier welke voornemens van barmhartigheid jegens ons Hij heeft, vers 1 :Mijn heil is nabij om te komen. De grote verlossing, door Jezus Christus gewrocht, - de zaligheid, waarvan de profeten ondervraagd en naarstig onderzocht hebben, 1 Petrus 1:10, - was afgeschaduwd door de verlossing van de Joden uit de Babylonische gevangenschap.

Merk op:

1. De verlossing door het Evangelie ons gebracht is het heil des Heeren, zij werd door Hem bewerkstelligd, en Hij wordt er door verheerlijkt.

2. In dit heil wordt Gods gerechtigheid geopenbaard, welke de heerlijkheid van het Evangelie uitmaakt, deze is het waarin Paulus zich beroemt, Romeinen 1:17. "Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof." De wet openbaarde de gerechtigheid Gods, waardoor alle zondaren moesten veroordeeld worden, maar het Evangelie

die, waardoor aan alle gelovigen de schuld kwijtgescholden wordt. 3: De heiligen van het Oude Testament zagen deze gerechtigheid komende en lang voordat zij verscheen, al dichterbij komen, en werden door de profeten op haar komst voorbereid. Gelijk Daniel uit de profetieën van Jeremia leerde dat aan het einde van zeventig jaren de verlossing van de joden uit de Babylonische gevangenschap aanstaande was, zo leerden anderen uit de profetieën van Daniël dat de verlossing door de Messias zou verschijnen aan het einde van zeventig jaarweken.

II. Hij zegt ons welke plichtvervulling Hij van ons naar aanleiding daarvan verwacht. Zegt niet: wij zien dat het heil aanstaande is, en daarom mogen wij leven gelijk het ons behaagt, want er is nu geen gevaar dat het uitblijft of buiten ons om zal gaan, want daardoor wordt de gerechtigheid Gods in ongerechtigheid veranderd. Integendeel, nu het heil naderbij komt, behoren wij dubbel op onze hoede te zijn. Hoe vaster verzekering God ons geeft van de vervulling van Zijn beloften, des te sterker zijn de verplichtingen tot gehoorzaamheid, waaronder Hij ons legt. Het heil waarvan hier gesproken wordt, is nu gekomen, maar er is nog groter heil in uitzicht en daarom dringt de apostel bij de Christenen op vervulling van hun plichten aan met dezelfde beweegreden: "De zaligheid is ons nu nader dan toen wij eerst geloofd hebben," Romeinen 13:11. Hetgeen hier geëist wordt om ons voor het aanstaande heil voor te bereiden en geschikt te maken is:

A. Dat wij eerlijk en oprecht zijn in al onze handelingen. Bewaart uw hand van enig kwaad te doen. Houdt u aan Gods wet, ziet nauwgezet toe op hetgeen gij zegt en doet, opdat gij niemand onrecht aan doet, vervult al uw plichten stipt, en houdt daaraan vast dat gij in uw eigen boezem over uw daden oordeel velt, om tegen anderen de strenge eisen van de wet te verzachten. Laat u beheersen door de gulden regel dat gij anderen doet hetgeen gij wilt dat u gedaan zal worden. De overheid moet de gerechtigheid wijs en getrouw handhaven. Dit wordt vereist als bewijs van de oprechtheid van ons geloof en onze bekering, en om ons de weg tot de barmhartigheid te openen. Bekeert u, want het koninkrijk van de hemelen is nabij gekomen. God is getrouw voor ons, laat ons het jegens elkaar zijn.

B. Dat wij nauwgezet de sabbat zullen houden, vers 2. Wij zijn niet rechtvaardig indien wij God van Zijn tijd beroven. De sabbatsheiliging wordt hier genoemd als samenvatting van al de geboden van de eerste tafel, als vrucht van onze liefde tot God, gelijk oordeel en gerechtigheid van alle geboden van de tweede tafel: de vruchten van onze liefde tot de naasten.

a. Van ons wordt geëist, dat wij de sabbat onderhouden, die gebruiken als een talent om handel mee te drijven, als een schat die ons toevertrouwd werd, houd hem heilig, houd hem nauwgezet, houd hem met zorg en voorzichtigheid, wacht u van hem te ontheiligen. Vergunt uzelf en anderen niet zijn heilige rust te verbreken of zijn heilig werk te verwaarlozen. Indien dit in de eerste plaats voor de Joden in Babel geschreven werd, was het zeer geschikt dat dit hun voornamelijk op het hart gedrukt werd, want door hun verre afstand van de tempel konden zij de overige inzettingen van de wet niet behoorlijk waarnemen, maar in elk geval konden zij zich onderscheiden van de heidenen door de dag Gods van de overige dagen af te zonderen. Maar meer in het algemeen op de mens en op de Zoon des mensen toegepast, houdt het in dat de heiliging van de sabbat ook een plicht is in de tijd des Evangelies, wanneer de banden van de kerk losser gemaakt zijn en andere instellingen en ceremoniën afgedaan zijn. Zij die de sabbat voor ontheiliging willen bewaren, moeten daartoe een vast besluit nemen, moeten niet alleen dit doen, maar er de hand aan houden, want de tijd des sabbats is zeer kostelijk, maar kan ons licht ontglippen, indien wij er geen bijzondere zorg voor dragen, en daarom moeten wij hem vasthouden zoveel in ons vermogen is.

b. De aanmoediging, die wij ontvangen om deze plicht te vervallen: gezegend is hij die dat doet. Welgelukzalig is de mens die zulks doet. De weg om van God zegen te verkrijgen op al ons dagelijks werk is een gewetenszaak maken van een nauwgezet zijn op de heiliging van de sabbat, daardoor zullen wij ook beter geschikt worden om onze hand te bewaren van enig kwaad te doen. Hoe meer godzaligheid, des te meer eerlijkheid, 1 Timotheüs 2:2.

c. Wij moeten niets te doen hebben met de zonde. Welgelukzalig is de mens, die daaraan vasthoudt, dat hij zijn hand bewaart om enig kwaad te doen, zijn naasten enig nadeel in lichaam, eigendom of goeden naam te berokkenen, of meer algemeen: iets dat God mishaaft en onze eigen ziel schade doet. Het beste bewijs dat wij de sabbat behoorlijk geheiligd hebben zal zijn dat wij gedurende de week een goed geweten bewaren. Hieraan zal blijken dat wij met God op de berg geweest zijn, als onze aangezichten schitteren in heiligen omgang met de mensen.

Jesaja 56:3 - 8

De profeet moedigt hier in Gods naam aan allen die zich in oprechtheid des harten tot God keerden, en toch met grote bezwaren te worstelen hadden.

I. Sommigen waren ontmoedigd omdat zij niet van het zaad Abrahams waren. Zij hadden zich tot de Heere gevoegd en hun zielen met een vast besluit verbonden om voor altijd de zijnen te zijn. Dat is de wortel en het leven van alle godsdienst: breken met de wereld en het vlees, en ons geheel en al aan de dienst en de eer van God wijden. Maar zij betwijfelden of God hen wel aannemen zou) omdat zij kinderen van vreemden waren, vers 3. Zij waren heidenen, vreemdelingen van het burgerschap Israëls en uitgesloten van het verbond van de belofte, en daarom vreesden zij dat zij daar geen deel of lot aan hadden. Zij zeiden: de Heere heeft mij geheel en al van Zijn volk gescheiden en zal mij niet als een van de Zijnen erkennen of tot Zijn voorrechten toelaten. Meermalen was in de wet gezegd dat er zou zijn enerlei wet voor vreemdelingen en voor de ingezetene des lands, Exodus 12:49, en toch kwamen zij tot deze ontmoedigde gevolgtrekking. Het ongeloof doet de godvrezende menigmaal ontmoedigende dingen veronderstellen, die geheel het tegenovergestelde zijn van hetgeen God gezegd heeft, dingen waartegen Hij opzettelijk gewaarschuwd heeft. De vreemden mogen dus zo niet spreken, want zij hebben geen reden om dat te zeggen. Gods dienaren moeten hun antwoord gereed hebben om de vrees en de naijver van zwakke Christenen te stillen, waarvan zij kennis moeten nemen, al zijn die nog zo ongerechtvaardigd.

II. Anderen waren ontmoedigd, omdat zij geen vaders in Israël waren. De gesneden zegge niet: Zie, ik ben een dorre boom. Zo zag hij zichzelf aan, en dat was zijn verdriet, zo zagen anderen op hem neer en dat was zijn smaadheid. Hij werd voor nutteloos gehouden, omdat hij geen kinderen had en ook niet in staat was die te krijgen. Dit was zoveel grievender, omdat het gesnedenen niet geoorloofd was priester te worden, Leviticus 21:20, of in de vergadering te komen, Deuteronomium 23:1. En daarbij was de belofte van een talrijke nakomelingschap een van de bijzondere zegeningen van Israël, en van des te meer waarde, omdat uit Israël de Messias zou voortkomen. Doch God wilde niet dat de gesnedenen zich hun lot al te zwaar zouden voorstellen, en dat zij zouden menen dat zij daarom zouden uitgesloten zijn van de kerk des Evangelies en van het voorrecht om geestelijke priesters te zijn, al waren zij buitengesloten van de vergadering Israëls en van het Levietische priesterschap. Neen, door het afbreken van de middelmuur des afscheidsels, in inzettingen bestaande, waren de heidenen toegelaten, en dus ook allen die tot nog toe teruggehouden waren door enige ceremoniële ontheiliging. Bij het antwoord hier op de klacht gegeven, schijnt het evenwel dat het voornaamste waarover de gesnedenene treurt, is, dat hij als kinderloos aangeschreven staat. Nu worden aan ieder hunner geschikte aanmoedigingen gegeven.

1. Aan hen die zelf geen kinderen hebben die of schoon zij zelf de eer hebben van kinderen van de kerk te zijn en leden des verbonds, niemand hebben op wie zij die eer kunnen overdragen, en aan wie zij het teken van de besnijdenis met de daaraan verbonden zegeningen kunnen bedienen.

Zie nu: Welk goed getuigenis zij krijgen, ofschoon deze smaad en droefheid op hen rusten, en alleen zij mogen zich de volgende vertroosting toeëigenen, die in meerdere of mindere mate aan dat karakter beantwoorden.

a. Zij onderhouden Gods sabbaten volgens Zijn voorschrift. Indien in de oude tijd een Christen gevraagd werd of hij de dag des Heeren heilig hield, zou hij dadelijk geantwoord hebben: ik ben een Christen en zou niet anders durven doen.

b. In hun gehelen wandel verkiezen zij de dingen die God behagen, zij doen wat goed is, zij doen dat met het oprecht verlangen om daardoor Gode welgevallig te zijn, zij doen het uit eigen keuze en met vreugde. En indien zij ook soms door zwakheid tekortschieten in het volbrengen van hetgeen Gode welbehagelijk is, toch verkiezen zij het, streven er naar en jagen het na. Hetgeen God behaagt moet zonder bedenken onze keus zijn.

c. Zij houden vast aan het verbond, en dat is iets hetwelk God meer de iets anders behaagt. Het verbond van de genade is ons in het Evangelie voorgesteld en aangeboden, dat verbond houden wil zeggen er in toestemmen en het aanbod aannemen en de voorwaarden naleven, beslist en oprecht God als onze God aannemen en ons zelf aan Hem geven om Zijn eigendom te zijn. Het verbond houden betekent er volkomen en beslist in toe te stemmen, het vasthouden als degenen die bevreesd zijn dat zij het verliezen zullen, die het als een grote winst beschouwen, en besloten zijn het nooit te verlaten omdat het hun leven is. Wij moeten het vasthouden gelijk de moordenaar de hoornen des altaars greep, waarheen hij gevloeden was.

2. Hoe groot hun vertroosting zijn zal, indien zij aan deze beschrijving beantwoorden, ofschoon zij geen gezinnen kunnen vormen, vers 5. God zal hun een betere plaats geven dan die van de zonen en van de dochteren, en een naam. Hier wordt aangeduid dat wij door zonen en dochteren een plaats en een naam verkrijgen kunnen, die van waarde en zeer begeerlijk is. Het is een aangename gedachte, dat wij na onze dood in onze kinderen zullen voortleven. Maar er is een betere plaats en een betere naam, welke zij hebben die met God in verbond staan en dat is voldoende om tegen het gemis van het eerste op te wegen. Een plaats en een naam, rust en goede getuigenis, een plaats in welke zij aangenaam voor zichzelf leven kunnen, en een naam, waardoor zij in achting bij hun naasten zijn, zij zullen gelukkig zijn en zowel thuis als daarbuiten tevreden. Ofschoon zij geen kinderen hebben om de muziek in hun huis en de pijlen in hun koker te zijn, en om met de vijanden in de poort voor hen te spreken, zal God hun een plaats en een naam geven beter dan dat.

a. God zal het hun geven, hun geven in de belofte. Hij zelf zal hun woning en hun heerlijkheid zijn, hun plase en hun naam.

b. Hij zal het hun geven in Zijn huis en binnen Zijn muren, daar zal Hij hun een plaats geven en zij zullen er wortelen, Psalm 92:13. Zij zullen er blijven al de dagen van hun leven, Psalm 27:4. Zij zullen thuis zijn in de tempel huns Gods gelijk de profetes Anna, die niet uit de tempel week, God dienende dag en nacht. Zij zullen er een naam hebben, een naam van alles goeds voor God en hen die Hem vrezen, een naam, die beter is dan die van zonen en dochteren. Onze betrekking tot God, ons deel aan Christus en ons recht op de zegeningen des verbonds en de hope des eeuwigen levens, zijn de dingen, die ons in het huis Gods een eeuwige plaats en een eeuwige naam geven.

c. Het zal een eeuwige naam zijn, die niet uitgeroeid zal worden, die nooit zal afgesneden worden, geluk de naam van de engelen die niet huwen omdat zij niet sterven. Geestelijke

zegeningen zijn onuitsprekelijk veel beter dan die van zonen of dochteren, want kinderen zijn een grote zorg en kunnen ten slofte blijken het grootste verdriet en de grootste schande van iemands leven te zijn, maar de zegeningen waaraan wij in Gods huis deelhebber, zijn een vaste en blijvende vreugde en eer: een troost die nooit verbitterd kan worden.

II. Voor hen die zelf vreemden, kinderen van vreemden, zijn. Hier wordt beloofd dat zij dan in de kerk welkom geheten zullen worden, vers 6, 7. Wanneer God Israël uit Babel zal doen komen kunnen zij zovelen van hun geburen medebrengen, als zij bewegen kunnen om met hen te gaan en God zal voor hen allen ruimte maken in Zijn huis. En hier kunnen wij, evenals daar straks opmerken:

1. Op welke voorwaarden zij welkom zullen zijn. Zij moeten weten dat het Israël Gods, als het uit Babel wederkeert, niet geplaagd zal worden gelijk zij, die uit Egypte togen, met een menigte van gemengd volk, dat wel met hen optoog maar niet van harte met hen verenigd was. Neen de vreemden zullen een plaats en een naam in Gods huis hebben, indien zij

a. De andere goden verzaken, alle mededingers en bestrijders van God, en "zich tot de Heere voegden, om met Hem een geest te worden" 1 Korinthe 6:17.

b. Dat zij zich tot Hem voegen als onderdanen tot hun vorst en als krijgslieden tot hun aanvoerder, met een eed van getrouwheid en onderdanigheid, om Hem te dienen, niet zo nu en dan, maar standvastig als Zijn knechten, geheel onderworpen aan Zijn bevelen en gewijd aan Zijn belangen.

c. Dat zij zich tot Hem voegen als vrienden van. Zijn eer en van de belangen van Zijn koninkrijk om de naam des Heeren lief te hebben en verheugd te zijn over al de openbaringen, die Hij omtrent Zichzelf geeft en al de herinneringen die zij van Hem hebben. Hem dienen en Hem liefhebben gaan samen, zij die Hem waarlijk liefhebben, zullen Hem getrouw dienen, en die gehoorzaamheid is Hem het aangenaamst, welke voortvloeit uit oprechte liefde, en die is ook ons het aangenaamst, want Zijn geboden zijn niet zwaar 1 Johannes 5:3.

d. Dat zij de sabbat houden zodat zij die niet ontheiligen, want van de vreemdeling die in uw poorten is, wordt dat bepaald gevorderd.

e. Dat zij aan het verbond vasthouden, dat is: dat zij zich onderwerpen aan de verplichtingen van het verbond ten einde deel te hebben aan de zegeningen.

2. Welke voorrechten hun gegeven zullen worden, vers 7. Drie dingen worden hun hier beloofd bij hun komen tot God.

a. Bijstand. Ik zal hen brengen tot Mijn heilige berg, hen niet alleen welkom heten als zij komen, maar hen uitnodigen om te komen, hun de weg tonen, hen er heen leiden. David zelf bidt dat God hem Zijn licht en Zijn waarheid zenden zal om hem te brengen naar de berg van Zijn heiligheid, Psalm 43:4. En de vreemden zullen dezelfde leiding genieten. De kerk is Gods heilige berg, waarop Hij Zijn koning gezalfd heeft, en door hen naar de berg Sion te brengen, maakt Hij hen onderdanen van Sions koning zowel als aanbidders in Sions tempel.

b. Aanneming. Hun brandoffers en hun slachtoffers zullen aangenaam zijn op mijn altaar, en zullen er niet minder aangenaam om zijn omdat zij door vreemden gebracht worden. Hun gebeden en dankzeggingen, hun geestelijke offeranden, van de godvrezende heidenen zijn Gode even aangenaam als die van de vrome Joden, er zal tussen die beide geen onderscheid gemaakt worden. Ofschoon zij van geboorte heidenen zijn, zullen zij door genade beschouwd worden als geestelijk zaad van de gelovige Abraham, en als het biddende zaad van de worstelende Jakob, want in Christus Jezus is geen Jood of Griek, geen besnijdenis of voorhuid.

c. Vertrouwing. Zij zullen niet alleen aangenomen worden, maar zij zullen er ook zelf de blijdschap van genieten: Ik zal hen verheugen in Mijn bedehuis. Zij zullen genade hebben, niet alleen om God te dienen, maar om Hem te dienen met vreugde en blijdschap, want zij

zullen zingen van de wegen des Heeren, want de heerlijkheid des Heeren is groot. Zij zullen voortgaan en eten hun brood met vreugde, omdat God behagen heeft in hun werk, Prediker 9:7. Ja, al komen zij treurende tot het huis des gebeds, zij zullen van daar gaan met verheuging, want zij zullen daar gelegenheid vinden om al hun zorgen en bezwaren op God te werpen, en zich in Zijn handen over te geven, gelijk Hanna, zullen zij heengaan en hun aangezichten zullen niet meer droevig staan. Menige bezorgde ziel is in het huis des gebeds vrolijk gemaakt.

3. Hier wordt beloofd dat menigten van heidenen tot de kerk komen zullen, niet alleen enkelen die nu en dan aankomen, zullen welkom geheten worden, meer grote getallen zullen komen, en de deuren zullen wijd geopend worden. "Mijn huis zal een huis des gebede geroemd worden voor alle volkeren." De tempel was toen Gods huis en daarop past Christus deze woorden toe, Mattheüs 21:13, maar met het oog op de tempel als type van de kerk des Evangelies, Hebreeën 9:8, 9. Want Christus noemt haar Zijn huis, Hebreeën 3:6. Betreffende dit huis wordt beloofd:

A. Dat het geen huis van de offerande maar een huis des gebeds zal zijn. De godsdienstige samenkomsten van Gods volk zullen samenkomsten des gebeds zijn, waarin zij elkaar zullen ontmoeten als een teken van hun gemeenschappelijk geloof en verenigde liefde.

B. Dat het huis des gebeds een plaats zal zijn niet voor de Joden alleen, maar voor alle volken. Dit werd vervuld toen Petrus er toe gebracht werd om niet alleen zelf op te merken, maar aan de gehele wereld bekend te maken, "dat in ieder volk, hij die God vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam is," Handelingen 10:35. Het was meermalen voorgeschreven, dat de vreemde die het betrad, ter dood moest gebracht worden maar nu worden de heidenen niet langer als vreemdelingen en bijwoners beschouwd, Efëze 2:19. En in Salomo's gebed bij de inwijding van de tempel blijkt reeds, dat het voornamelijk bestemd was voor huis des gebeds en dat vreemden er welkom zouden zijn, 1 Koningen 8:30, 41. En hier wordt aangetoond, vers 8, dat wanneer de heidenen eenmaal geroepen zijn, zij tot één lichaam met de Joden verenigd zullen worden, gelijk Christus zegt in Johannes 10:16. "Het zal zijn: een kudde onder een herder."

a. God zal de verdrevenen van Israël vergaderen, vele Joden die door ongeloof zichzelf buitengeworpen hadden, zullen weer terug gebracht worden door "geloof, een overblijfsel naar de verkiezing van de genade," Romeinen 11:5. "Christus kwam tot de verloren schapen van het huis Israëls," Mattheüs 15:24, "om hun verdrevenen te vergaderen," Psalm 147:2. en de "bewaarden in Israël weer te brengen" Jesaja 49:6, en om "hun heerlijkheid te zijn," Lukas 2:32.

b. Hij zal ook de anderen tot zich vergaderen, behalve de verdrevenen, die tot Hem vergaderd zijn. Ofschoon zo nu en dan enkele heidenen tot de kerk overgekomen waren, is dat niet genoeg om te beantwoorden aan de betekenis van deze belofte, nee, er zullen al meer en meer toegebracht worden, Ik zal tot Hem nog meer vergaderen. Dezen zijn slechts de vruchten van de eerstelingen, in vergelijking met de oogst, die voor Christus uit de volken van de aarde zal verzameld worden, als de volheid van de heidenen zal ingaan. De kerk is een groeiend lichaam, wanneer sommigen tot haar vergaderd zijn, mogen wij verwachten dat er meer zullen komen, totdat het lichaam volwassen is. Ik heb nog andere schapen.

Jesaja 56:9 - 12

Door een zeer plotselinge verandering van stijl gaat de profeet hier van woorden van vertroosting over tot woorden van bestraffing en overtuiging en gaat op die wijze voort in het grootste gedeelte van de volgende drie hoofdstukken. Daarom menen sommigen dat hier een

nieuwe rede begint. Hij had het volk verzekerd dat God op de bestemde tijd het uit de gevangenschap bevrijden zou, hetgeen bedoeld was tot vertroosting van hen die leven zouden ten tijde dat God dit doen zou. Hier toont hij nu wat hun zonden en overtredingen waren, om welke God hen in gevangenschap deed gaan en dit was bestemd tot overtuiging van hen die in zijn tijd leefden, ongeveer honderd jaren voor de ballingschap, en die nu bezig waren met de maat van nationale zonden te vervullen en hetgeen God over hen brengen zou, te rechtvaardigen. God zou hen verwoesten door de felheid van hun vijanden, ter wille van de valsheid hunner vrienden.

I. Zware oordelen worden hier aangekondigd, vers 9. De schapen van Gods weide worden thans gemaakt tot schapen voor de slachter, om te vallen als slachtoffers van Zijn gerechtigheid en daarom worden de beesten van de woestijn en uit het woud geroepen om te komen en hen te verscheuren. Zij zijn roofdieren, en voldoen daardoor aan hun eigen woeste aard, maar God staat hun toe het te doen, ja, Hij gebruikt hen als zijn dienaren om het te doen, de uitvoerders van Zijn gerechtigheid, ofschoon zij dat niet zo bedoelen en hun hart er niet aan denkt. Dit ziet in de eerste plaats op de aanval op hen door de Babyloniërs en het verscheuren door dat volk, maar verder doelt het op de verwoesting van Jeruzalem en het Joodse volk door de Romeinen, nadat de verstrooiden onder hen, vers 8 vermeld, tot de Christelijke kerk vergaderd waren. De Romeinse legers kwamen tegen hen op als beesten des velds om hen te verscheuren en namen spoedig hun plaats uit de rij van de volken weg. Wanneer God bloedig werk te doen heeft, roept Hij de roofdieren uit de wouden om daarvoor gebruikt te worden.

II. Hier wordt de reden voor deze oordelen gegeven. De herders, die de wachters van de kudde moesten zijn, om de nadering van de roofdieren te ontdekken, hen af te weren, en de schapen te beschermen, waren verraderlijk en zorgeloos, lieten niet op hun werk, maakten geen ernst van de taak die hun toevertrouwd was, en zo werden de schapen gemakkelijk een prooi van de roofdieren. Dit ziet op de valse profeten die leefden ten tijde van Jesaja, Jeremia en Ezechiël, die het volk in zijn boze wegen vleiden, en het zeiden dat het vrede zou hebben al ging het daarop voort, en op de priesters, die hen daarin steunden, en op de goddeloze vorsten, de zonen van Josia, die kwaad deden voor het aangezicht des Heeren, en de andere overheden onder hen, die het vertrouwen schonden, verraderlijk en heiligschennend waren, en inplaats van de bres toe te metselen, waardoor Gods gerichten hen zouden overvallen, die wijder maakten, en de toorn des Heeren al heftiger deden ontbranden in plaats van die zo mogelijk te doen bedaren. Zij hadden gerechtigheid en gericht kunnen handhaven, vers 1, maar zij verlieten die beide, Jeremia 5:1. Het kan ook zien op hen die de wachters des volks waren in de tijd onzes Zaligmakers, de overpriesters en de schriftgeleerden, die de tekenen van de tijden behoorden te onderscheiden, en het volk de naderende komst van de Messias hadden moeten aankondigen, maar in plaats daarvan zich tegen Hem verzetten, en alles deden wat zij konden om het volk te beletten Hem te leren kennen en om vooroordeel tegen Hem te verwekken. Het is een zeer treurige schildering die hier van deze wachters gegeven wordt. Wee u, gij land, dat zulke leidslieden hebt!

1. Zij hebben geen verstand van of gevoel voor hun taak, zij zijn schandelijk onwetend aangaande hun werk, en - zelf zo slecht onderwezen - geheel onbekwaam om anderen te leren. Deze wachters zijn blind, en dus geheel ongeschikt om de wacht te houden. Indien de zieners niet zien kunnen, wie zal er dan voor ons zien? Indien het licht, dat in u is duisternis is, hoe groot zal de duisternis zijn! Christus noemt de Farizeën "blinde leidslieden van de blinden," Mattheüs 15:14. De beesten des velds komen om te verscheuren en de wachters zijn blind en bemerken het niet. Zij zijn allen onwetend, herders die niet verstaan kunnen, vers 10, 11, zij

weten niet hoe de schapen moeten behandeld worden en kunnen hen niet met verstand leiden, Jeremia 3:15.

2. Van het weinigje kennis, dat ze nog hadden maken zij geen gebruik, de een was even erg als de ander. Gelijk zij blinde wachters waren, die het kwaad niet onderscheiden konden, zo waren zij stomme honden, die er niet voor waarschuwen konden. En waarom zouden er honden bij de kudde zijn, indien niet om de herder te doen ontwaken en de wolf af te schrikken? Zo waren dezen, zij die belast waren met de zorg voor zielen, bestraften de mensen nooit om hun fouten, zegden hun nooit wat daarvan het einde zijn zou, spraken hun nooit van de oordelen Gods, - die over hen zouden losbarsten, zij blaften tegen Gods profeten en beten naar hen, zij worgden de schapen, maar verzetten zich hiertegen de roofdieren en de dieven.

3. Zij waren zeer vadsig en gaven zich geen moeite, zij beminden de rust en haatten het werk, zij waren altijd slaperig, lagen voortdurend neer en hadden het sluimeren lief. Zij werden niet, door vermoeidheid of droefenis door de slaan overvallen gelijk de discipelen maar zij gingen liggen met het doel om te slapen, en zeiden: Ziel, neem rust. Nog een weinig slapers!" Het staat slecht met een volk wanneer zijn herders sluimeren, Nahum 3:18. Gezegend is Gods volk, want zijn herder, de wachter Israëls slaapt en sluimert nooit. 4. Zij waren gierig en zeer wereldsgezind. "En deze honden zijn ook sterk van begeerte, zij kunnen niet verzadigd worden," al hebben zij nog zoveel, het dunkt hun te weinig, zij hebben het zilver zo lief dat zij er nooit genoeg van hebben, Prediker 5:10. Bij alles vragen zij niet, wat ze doen moeten, maar hoe ze iets verkrijgen kunnen. Indien zij hun loon maar ontvangen, hebben zij er geen zorg voor of het werk al dan niet gedaan wordt, zij voeden de schapen niet maar scheren ze. Elk ziet zijns weegs uit, denkt alleen aan zijn eigen belang, let volstrekt niet op het algemene welvaren. Het was ook de klacht van Paulus tegen de wachters van zijn tijd, Filipp. 2:21. "Zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Jezus Christus is". Ieder van hen is bezig met zijn eigen partij te bevorderen, zijn eigen mening te verkondigen, zijn eigen gezin te bevoordelen, en alles naar zijn eigen zin te regelen, terwijl de algemene belangen van het volk jammerlijk verwaarloosd en verzuimd worden. Zij allen keren zich naar hun weg, elkeen naar zijn gewin, elk uit zijn einde. Ieder hunner zoekt naar winst van alle kanten, maar elk vooral in zijn eigen buurt, waar hij zeker is dat hem niets ontgaat en dat hij alles krijgen zal wat te krijgen is. Die het hun niet in de mond stopt, kan er zeker van zijn dat zij hem niet zullen helpen, ja zij bereiden de krijg tegen hem, Micha 3:5.

5. Zij zijn volslagen epicuristen, overgegeven aan hun vermaken, nooit beter in hun element dan bij drinkgelagen, vers 12. Komt, zeggen zij, ik zal de wijn zoeken. Zij hebben het maar te bevelen, hun kelders zijn beter voorzien dan hun studeervertrekken. Wij zullen sterken drank zuipen, en ons dronken drinken. Zij waren dikwijls dronken, niet onvoorziens of bij ongeluk, neen, zij waren dronkaards. Deze wachters nodigden elkaar en spoorden elkaar aan om bovenmatig te drinken, of zij haalden het volk over om bij hen te zitten en mee te drinken, en versterkten de mensen zo in hun boze wegen en verhardden hun harten, inplaats van hen te vermanen. Hoe konden zij denken dat er enig kwaad stak in dronkenschap, als de wachters zelf daaraan meededen en er in voorgingen.

6. Zij waren zeer naijverig en vol vertrouwen op de duur van hun voorspoed en toestand, morgen zal zijn als vandaag en nog overvloediger. Wij zullen morgen orde lusten nog meer kunnen botvieren dan heden. Zij dachten volstrekt niet aan hun eigen vergankelijkheid en sterfelijkheid, ofschoon zij door hun uitspattingen hun leven verkortten en hun dood verhaastten. Zij hadden geen vrees voor Gods oordelen ofschoon zij Hem dagelijks tergden en

zichzelf vatbaar maakten voor Zijn toorn en wraak. Zij hadden nooit een oog voor de onzekerheid van alle zinnelijke vermaken en genietingen hoewel zij door het genieten er van zelf vergingen en met de vermaken zelf verdwenen. Zij besloten voort te gaan op die vervloekte weg, hoezeer hun geweten er ook tegen getuigde, en morgen even lustig te zijn als heden. Maar beroemt u niet op de dag van morgen, want wellicht zal vannacht uw ziel opgeëist worden.

HOOFDSTUK 57

1 De rechtvaardige komt om, en er is niemand, die het ter harte neemt; en de weldadige lieden worden weggeraapt, zonder dat er iemand op let, dat de rechtvaardige weggeraapt wordt voor het kwaad. 2 Hij zal ingaan in de vrede; zij zullen rusten op hun slaapsteden, een iegelijk, die in zijn oprechtheid gewandeld heeft. 3 Doch nadert gijlieden hier toe, gij kinderen der guichelares! gij overspelig zaad, en gij, die hoererij bedrijft! 4 Over wien maakt gij u lustig, over wien spert gij de mond wijd open en steekt de tong lang uit? Zijt gij niet kinderen der overtreding, een zaad der valsheid? 5 Die hittig zijt in de eikenbossen, onder allen groenen boom; slachtende de kinderen aan de beken, onder de hoeken der steenrotsen. 6 Aan de gladde stenen der beken is uw deel, die, die zijn uw lot; ook stort gij denzelf drankoffer uit, gij offert hun spijsoffer; zou Ik Mij over deze dingen troosten laten? 7 Gij stelt uw leger op een hogen en verhevenen berg; ook klimt gij derwaarts op, om slachtoffer te offeren. 8 En achter de deur en posten zet gij uw gedenkteken; want van Mij wijkende ontdekt gij u, en klimt op; gij maakt uw leger wijd, en maakt u een verbond met enigen uit dezelve, gij hebt hun leger lief in elke plaats, die gij ziet. 9 En gij trekt met olie tot de koning, en gij vermenigvuldigt uw welriekende zalven; en gij zendt uw gezanten verre weg, en vernedert u tot de hel toe. 10 Gij zijt vermoeid door uw grote reis, maar gij zegt niet: Het is buiten hoop; gij hebt het leven uwer hand gevonden, daarom wordt gij niet ziek. 11 Maar voor wien hebt gij geschroomd of gevreesd? Want gij hebt gelogen, en zijt Mijner niet gedachtig geweest, gij hebt Mij op uw hart niet gelegd; is het niet, om dat Ik zwijg, en dat van ouds af, en gij vreest Mij niet? 12 Ik zal uw gerechtigheid bekend maken, en uw werken, dat zij u geen nut doen zullen. 13 Wanneer gij roepen zult, zo laat die, die van u vergaderd zijn, u redden; doch de wind zal hen allen wegvoeren, de ijdelheid zal hen wegnemen. Maar die op Mij vertrouwt, die zal het aardrijk erven, en Mijn heiligen berg erfelijk bezitten. 14 En men zal zeggen: Verhoogt de baan, verhoogt de baan, bereidt de weg, neemt de aanstoot uit de weg Mijns volks.

15 Want also zegt de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont, en Wiens Naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij dien, die van een verbrijzelden en nederigen geest is, opdat Ik levend make de geest der nederigen, en opdat Ik levend make het hart der verbrijzelden. 16 Want Ik zal niet eeuwiglijk twisten, en Ik zal niet geduriglijk verbolgen zijn; want de geest zou van voor Mijn aangezicht overstelpt worden, en de zielen, die Ik gemaakt heb. 17 Ik was verbolgen over de ongerechtigheid hunner gierigheid, en sloeg hen; Ik verborg Mij, en was verbolgen; evenwel gingen zij afkerig heen in de weg huns harten. 18 Ik zie hun wegen, en Ik zal hen genezen; en Ik zal hen geleiden, en hun vertroosting wedergeven, namelijk aan hun treurigen. 19 Ik schep de vrucht der lippen, vrede, vrede den genen, die verre zijn, en den genen, die nabij zijn, zegt de HEERE, en Ik zal hen genezen. 20 Doch de goddelozen zijn als een voortgedreven zee, want die kan niet rusten, en haar wateren werpen slijk en modder op. 21 De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen vrede.

De profeet maakt in dit hoofdstuk zijn opmerkingen over

I. De dood van de rechtvaardigen, prijzende hen die in hun oprechtheid weggenomen werden, en bestraffende hen die niet onder de indruk kwamen van zulke daden van de voorzienigheid, vers 1 - 2.

2. De grove afgoderijen en schaamteloze hoererij, waaraan de Joden zich schuldig maakten, en de verwoestende oordelen, die zij daardoor over zichzelf brachten vers 3 - 12.

3. De genadige terugkeer van God tot zijn volk om een einde te maken aan hun gevangenschap, en hen in hun voorspoed te herstellen, vers 13 - 21.

Jesaja 57:1 - 2

In het laatste gedeelte van het vorige hoofdstuk had de profeet de wachters veroordeeld om hun onwetendheid en dwaasheid, hier toont hij op gelijke wijze de algemene gevoelloosheid en domheid van het volk aan. Geen wonder dat ze zo onverschillig waren, met zulke wachters, die hen hadden moeten opwekken tot belangstelling. Wij kunnen hier zien:

I. De voorzienigheid Gods, die de godvrezenden uit de wereld wegneemt. Wat de wereld aangaat verongelukken de rechtvaardigen, zij gaan heen en hun plaats kent hen niet meer. De godzaligheid bevrijdt niemand van het vonnis des doods. Zelfs zijn in tijden van vervolging de rechtvaardigsten het meest blootgesteld aan het geweld van de bloeddorstigen. De eerste die stierf, stierf als martelaar. De gerechtigheid bevrijdt van de prikkel des doods, niet van zijn slag. Zij worden gezegd om te komen, (of verloren te gaan) omdat zij geheel en al ons ontnomen worden, niet omdat hun dood hen doet verloren gaan of omkomen, daardoor wordt aangeduid het grote verlies dat de wereld door hun verscheiden ondergaat, dikwijls blijkt dat de plaatsen onvervuld blijven waar zij leefden en nuttig waren. Ja, zelfs de weldadige lieden worden weggeraapt, die weldadigen, die zich nog van de rechtvaardigen onderscheiden, "want niet licht zal iemand voor een rechtvaardige sterven," Romeinen 5:7. Menigmaal worden juist zij weggenomen, die men 't minst van allen missen kan, de vruchtbare bomen worden door de dood geveld, en de dorre blijven onnut de grond beslaan. De weldadigen worden meermalen weggenomen door de hand van de boosdoeners, veel goede werken hebben zij verricht en om sommige daarvan worden zij gestenigd. Waarschijnlijk was er voor de Babylonische gevangenschap meer dan gewone sterfte onder de godvrezenden, zodat er slechts weinigen werden overgelaten, Jeremia 5:1. "de getrouwen zijn schaars onder de mensenkinderen" Psalm 12:2.

II. De zorgeloze wereld verwaarloosde deze wenken van de voorzienigheid, lette er niet op, niemand nam het ter harte of had er een oog voor. Er zijn weinigen die het als een algemeen verlies beschouwen, en zeer weinigen die er, kennis van nemen als van een waarschuwing. De dood van de rechtvaardigen is iets waarop men letten moet, en heeft meer betekenis dan de dood van gewone mensen. Ernstig behoort onderzocht te worden, waarom God met ons twist, en welke goede lessen uit zulke handelingen Gods te leren zijn. Wat kunnen wij doen om de bres te sluiten, en de plaats aan te vullen van hen die ons ontnomen zijn? God wordt billijk verontwaardigd, wanneer zulke gebeurtenissen niet ter harte genomen worden, wanneer de stem van de roede niet gehoord wordt en aan haar bedoeling niet beantwoord wordt, maar men er zich veel meer over verheugt gelijk over de dood van de beide getuigen, Openbaring 11:10. Sommigen van Gods uitgelezenste zegeningen voor de mensheid, waarvan men zo gemakkelijk af stapt, worden jammerlijk onderschat, en dat is een teken van zeer grote achteruitgang. Kleine kinderen treuren het minst om de dood hunner ouders, want zij beseffen hun verlies nog niet.

III. Het geluk van de rechtvaardigen in hun wegneming.

1. Zij worden weggenomen voor de dag des kwaads, die bezig is te komen.

a. Uit medelijden met hen, opdat zij het onheil niet zien zullen, 2 Koningen 22:20, er geen deel aan hebben, en er niet door in verzoeking gebracht worden. Toen de zondvloed kwam, werden zij in de ark geroepen, en verkregen een schuilplaats en rust in de hemel, die voor hen onder de hemel niet te vinden was.

b. In toorn over de wereld, om haar te straffen voor al de beledigingen en het onrecht, dat zij de rechtvaardigen en weldadigen aangedaan heeft. Zij worden weggenomen, die in de bres stonden om de oordelen Gods af te wenden, en wat kan er dan verder verwacht worden dan een overstroming? Het is een teken dat God oorlog aankondigt, als Hij Zijn gezanten terugroept.

2. Ze gaan heen om buiten bereik van het kwaad te zijn. De rechtvaardige, die tijdens zijn leven in zijn oprechtheid wandelde, gaat bij zijn dood in tot de vrede en de rust op zijn bedstede. De dood is rust en zegen en vrede alleen voor hen, die in oprechtheid wandelden en die in dat opzicht bij hun sterven, evenals Hiskia, zich op God kunnen beroepen, 2 Koningen 20:3. "Nu Heere, gedenk!" Zij die gerechtigheid bedachten en tot het einde najaagden, zullen zich in hun stervensure daarbij wel bevinden. Hun zielen gaan in de vrede, in de wereld des vredes, waar volmaakte vrede is en waar geen moeite is, zij gaan in in de vreugde huns Heeren. Hun lichamen rusten op hun bedsteden. Het graf is een rustbed voor al Godsvolk, zij zullen rusten van hun arbeid, Openbaring 14:13. En hoe vermoeider zij waren, zoveel welkomer zal de rust hun zijn, Job 3:17. Dit bed is in duisternis gespreid, maar dat maakt het zoveel rustiger, het is een bed, waarvan zij verfrist zullen verrijzen in de morgen van de opstanding.

Jesaja 57:3 - 12

Wij hebben hier een zware maar zonder twijfel zeer rechtvaardige beschuldiging, uitgesproken tegen dat goddeloos geslacht, aan hetwelk Gods rechtvaardigen ontnomen waren, omdat de wereld hen niet waardig was.

Merk op:

I. Welke algemene eigenschap hen wordt toegeschreven, of de naam en titel waaronder zij bekend stonden, vers 3. Hun wordt geboden te naderen, en te luisteren naar de beschuldiging, zij worden voor de rechtbank geleid en daar aangeduid als kinderen van de huichelares, of van een tovenares, het overspelig zaad van een die hoererij bedrijft. Dit is, zo waren zij zelf, zij hadden sterke neiging om zo te zijn er hun voorouders waren ook zo geweest. De zonde is toverij en overspel, want zij is een verlaten van God en omgaan met de duivel, en zij waren kinderen van de ongehoorzaamheid. Komt, zegt de profeet, nadert hiertoe en ik zal u nu vonnis doen horen, de dood zal de rechtvaardigen vrede en rust brengen, maar u niet, gij zijt kinderen van de overtreding en een zaad van de valsheid, vers 4 Dat zijt gij van kindsbeen, het is in geheel uw natuur doorgedrongen om van God af te dwalen en trouweloos jegens Hem te handelen, Jesaja 48:8.

II. De bijzondere overtredingen, waarvan zij beschuldigd worden:

1. Het beschimpen van God en Zijn woord. zij waren een geslacht van bespotters, vers 4. Over wie maakt gij u lustig? Gij denkt dat het alleen is over de arme profeten, die gij met verachting onder de voet treedt, maar in werkelijkheid is het tegen God zelf, die hen gezonden heeft en Wiens boodschap zij overbrengen. Het bespotten van de gezanten des Heeren was de zonde van Jeruzalem, die de maat volmaakte, hetgeen God rekende als Hemzelf aangedaan. Wanneer zij bestraft werden voor hun zonden en bedreigd met Gods oordelen, bespotten zij het Woord van God met de gemeenste en laagste taal en gebaren, die zij konden bedenken. Zij maakten zich vrolijk met hetgeen hen ernstig had moeten stemmen en waarvoor zij zich hadden moeten vernederen. Zij sperden de mond wijd open en staken de tong uit tegen de profeten, tegen alle zeden van goede opvoeding in, ook behandelden zij de profeten niet eens met de gewone burgerlijke beleefdheid, die zij de knechten van voornamen personen bewijzen zouden, wanneer die met een boodschap tot hen gezonden werden. Zij die God bespotten en Zijn oordelen verachten, mogen wel bedenken wie Hij is, die zij zo onbeschaamd behandelen.

2. Afgoderij. Dat was de zonde, waartoe de Joden voor de Babylonische gevangenschap het meest toe geneigd waren, maar die beproeving heeft hen daarvan genezen. In Jesaja's tijd was

zij zeer algemeen, getuige de schandelijke afgoderijen van Achaz (op wien, naar sommigen menen, hier bepaald gedoeld wordt), en van Manasse.

A. Zij waren onmatig verliefd op hun afgoden, zij waren er hitsig op als degenen, die branden van onnatuurlijke begeerten, Romeinen 1:27. Zij raasden naar de schrikkelijke afgoden, Jeremia 50:38. Zij verhitten zichzelf door hun hevige hartstochten om hen te vereren, gelijk de profeten van Babel, die tegen het altaar opsprongen en zichzelf sneden, 1 Koningen 18:26, 28. Hoe meer lage hartstochten toegelaten worden, zoveel heviger ontbranden zij. Zij aanbaden hun afgoden onder elke groene boom, in de open lucht, in de schaduw, maar dat kon hun bandeloze lusten niet verkoelen, integendeel, de heerlijke schoonheid van de groene bomen maakte hen des te meer verliefd op de afgoden, die zij aanbaden. Hetgeen in de natuur aangenaam is, in plaats van hen tot de God van de natuur te trekken, dreef hen van Hem af. De vlam van hun ijver in de aanbidding van de valse goden, kan ons beschamen voor onze koelheid en onverschilligheid in de verering van de waren God. Ze trachten zich te verhitten, maar wij onttrekken en verstrooien ons.

B. Zij waren barbaars en onnatuurlijk wreed in de verering van hun afgoden, zij slachtten hun kinderen als slachtoffers voor hun goden, niet alleen in het dal van de kinderen van Hinnom, de voornaamste plaats van deze afschuwelijke afgoderij maar in navolging daarvan ook in andere valleien, onder de hoeken van de steenrotsen, in duistere en eenzame plaatsen geschikt voor zulke werken van de duisternis.

C. Ze waren overvloedig en onverzadelijk in hun afgoderijen, zij dachten dat zij nooit genoeg afgoden konden hebben, er nooit genoeg aan konden ten koste leggen. De Syriërs hadden eens het begrip dat de God van Israël een God van de bergen en niet van de dalen was, 1 Koningen 20:28. Maar deze afgodendienaars hadden zich van beide verzekerd.

a. Zij hadden goden van de valleien, die zij vereerden in de lage landen aan de oevers van de wateren, vers 6. Aan de gladde stenen van de beken is uw deel. Wanneer zij een gladde afgeslepen steen zagen, opgezet als wegwijzer of landscheiding, waren zij bereid die te aanbidden, gelijk de papisten hun kruisen. Of in steenachtige valleien richtten zij hun afgoden op, Die zij hun deel noemden en voor hun lot namen, gelijk Gods volk Hem tot zijn deel en lot heeft. Maar deze gladde stenen van de beken zouden voor hen geen beter deel en lot zich dan de zachte stenen in de stroom, in welks nabijheid zij opgericht waren want soms aanbaden zij hun rivieren. Die, die zijn uw lot, waaraan gij u toevertrouwt en dat u behaagt, maar gij zult ondervinden, welk een armzalig lot zij voor u zijn zullen. Ziet de dwaasheid van de zondaren, die de gladde stenen van de beken tot hun erf en lot nemen, terwijl zij de kostelijke stenen van Jeruzalem tot hun erfdeel en de stenen in de borstlap van de hogepriesters tot hun lot konden hebben. Nu zij de afgoden tot hun erf en lot verkoren hebben doen zij al het mogelijke om die te vereren, zij storten voor hen drankoffer uit en offeren hun spijsoffer, alsof zij hun eten en drinken moesten brengen. Zij beminden hun goden meer dan hun kinderen, want hun eigen tafels moesten beroofd worden om de altaren van hun afgoden te voorzien. Hebben wij de ware God tot onze erdeel en is Hij ons lot? Laat ons Hem dienen met ons voedsel en onze drank, niet gelijk zij deden, door ons het gebruik ervan te ontzeggen, maar door het te nuttigen en te genieten tot Zijn eer. Hier komt in een tussenzin een uitdrukking van Gods rechtmatige verontwaardiging over hun goddeloosheid. Zou Ik mij over deze dingen laten troosten? En over een volk als dit? Kunnen zij verwachten dat God enig behagen in hen heeft, of de gaven op Zijn altaar aanneemt van hen die evenzo met de gaven van de voorzienigheid Baäl dienen? God heeft welgevallen in Zijn volk, omdat dit Hem getrouw is, maar hoe kan Hij Zich troosten over hen, die terwijl zij in de wereld Zijn getuigen tegen de afgoderij behoorden te zich, daar zelf toe vervallen? Zou Ik medelijden met hen hebben? zo lezen sommigen. Of: Zou het Mij over hen berouwen? Hoe kunnen zij verwachten

dat Ik hen zou sparen en hun straf uitstellen of inhouden terwijl zij mij zo tarten? "Zou Ik over deze dingen geen bezoeking doen?" Jeremia 5:7, 9.

b. Zij hadden ook goden van de bergen, vers 7. Op elke hoge en verheven berg klimt gij, alsof gij u meten wilt met de Hoge en Verhevene zelf. Daar stelt gij uw leger, en uw afgod, en tempel en altaar voor uw afgod, het leger van uw onzedelijkheid, waar gij uw geestelijk overspel bedrijft, met al de wellusten van afgodische verbeelding, en in rechtstreekse strijd tegen het verbond uws Gods. Derwaarts klimt gij, vaardig genoeg, ofschoon het bergopwaarts gaat, om uw offeranden te brengen. Sommigen menen dat hier sprake is van de onbeschaamdheid, waartoe zij in hun afgoderij vervielen, eerst hadden zij enig gevoel van schaamte, toen zij hun afgoden in de valleien vereerden, in duistere plaatsen, maar spoedig waren ziedaar overheen en deden het op de aangename hoge bergen, zij waren niet beschaamd en wisten niet van schaamrood worden.

c. En alsof dit alles nog niet genoeg was, hadden zij ook hun huisgoden. Achter de deuren en de posten, waar Gods wet behoorde geschreven te staan, om hen aan hun plicht te herinneren, zet gij uw gedenktekenen, aan uw afgoden, niet zo zeer om zelf die in gedachten te houden, zij waren er zo op verzot dat zij die niet vergeten konden, maar om aan anderen te tonen hoe zij steeds eraan dachten en om er hun kinderen aan te herinneren en die reeds van jongsaf eerbied voor deze drekgoden in te boezemen.

d. Gelijk zij onverzadigbaar waren in hun afgoderijen, zo waren zij er ook onafscheidelijk aan verbonden, zij waren verhard in hun goddeloosheid, zij aanbaden hun afgoden openlijk, in het openbaar, zomin beschaamd over hun zonden als bevreesd voor de straf, zij gingen openlijk en in grote menigten naar hun afgodstempels, gelijk zij behoorden op te gaan naar Gods huis. Dat was gelijk een onbeschaamde hoer, zij gaven zich aan anderen dan aan God en beleden anderen dan de ware godsdienst Zij stelden er een eer in aanhangers voor hun afgoden te winnen, en gingen niet alleen zelf naar hun hoge plaatsen. maar maakten het bed wijd, dat is hun afgodstempels. Zij maakten hun tempels groter dan de modellen waren die zij in de vreemde gezien hadden, gelijk Achaz een altaar liet oprichten naar dat, hetwelk hij in Damascus gezien had, 2 Koningen 16:10. En daar zij nu over de oren in de afgoderij verzonken waren bestond er geen kans dat zij er van zouden scheiden. Efraïm is vergezelschap met de afgoden in liefde en in verbond.

(1). In liefde. Gij bemint hun bed, dat is de afgodstempel In elke plaats, die gij ziet.

(2). In verbond, gij hebt een verbond met de afgoden gesloten, en met de afgodendienaars, om samen te leven en samen te sterven. Dat was algehele afkering van hun verbond met God en uitgesproken beslistheid om in hun afval te volharden. Daarom waren zij rechtvaardig overgegeven aan de begeerten van hun hart.

III. Een andere beschuldiging tegen hen is, hun vertrouwen op en hun uitzien naar vreemde hulp en bijstand en hun sluiten van verdragen met heidense machten, vers 9. Gij trekt met olie tot de Koning Sommigen menen dat hiermede de afgod bedoeld wordt, en meer bepaald Moloch, want die naam betekent Koning. Gij doet alles om u bij de afgod aangenaam te maken, en brengt zoet reukwerk en kostelijke olie op zijn altaar. Maar ook kan daardoor bedoeld worden de koning van Assyrië aan wie Achaz het hof ging maken, of de Koning van Babel, wiens gezanten door Hiskia zo vleierend ontvangen werden, of andere koningen van naburige volken, welker afgodische gebruiken zij bewonderden, en begeerden te leren en na te volgen, en daarom zonden zij hem om gemeenschap met hen aan te knopen en te onderhouden, opdat zij hun mochten gelijk worden en een verbond met hen konden sluiten. Ziet

a. welke grote kosten zij zich getroostten om dit verbond tot stand te brengen. Zij gingen met olie en welriekende zalven, hetzij ze die aan zichzelf ten koste legden om er hun aangezichten mee te verfraaien, om zo de vriendschap van de machtigste koning waardig te worden en te verkrijgen, hetzij om die ten geschenke te geven aan hen wier gunsten ze najaagden, omdat het geschenk iemand voordeel brengt en hem voor het aangezicht van de groten brengt. Wanneer het eerste geschenk van welriekende specerijen te gering geacht werd, dan vermenigvuldigden zij het, en zo zoeken velen de gunst des heersers, daarbij vergetende dat het oordeel eens mans ten slotte van de Heere voortkomt. Zo genegen waren zij tot deze heidense vorsten, dat zij niet alleen zelf in alle praal gingen naar hen, die hun naburen waren, maar ook hun gezanten zonden tot hen die verre weg woonden, Hoofdstuk 18:2.

b. Hoe zij daardoor zichzelf verlaagden, en de eer en de waardigheid van hun volk in het stof legden, zij vernederden zich tot de hel toe, evenals zij dat deden door hun afgoderijen. Het is oneer voor de kinderen van de mensen, die met rede begaafd zijn, om als god datgene te aanbidden wat niet anders is dan een voortbrengsel van hun eigen verbeelding en het werk van hun eigen handen, om te knielen voor een hout of een steen. Maar nog veel meer oneer is het voor Gods kinderen, die gezegend zijn met het voorrecht van een Goddelijke openbaring, om zo'n God, als zij weten dat de hunne is, te verlaten voor een ding van niets, hun barmhartigheid voor enkel ijdelheid. Evenzo verlaagden zij zichzelf door om de gunst van hun heidense naburen te bedelen, en op hen te vertrouwen, terwijl ze een God hadden tot Wien zij zich wenden konden, die algenoegzaam was en met hen in verbond stond. Hoe behoorden zij zich ten hoogste te schamen en zich ten diepste te verachten, die de fontein des levens verlieten voor gebroken waterbakken, en de rots van de eeuwen voor geknakte rieten! Zondaren onteren en verlagen zichzelf, de dienst van de zonde is de schandelijkste slavernij, en zij die zich aldus vernederen tot de hel toe, zullen eenmaal in de hel hun rechtvaardige vergelding vinden.

IV. De verzwaring van deze zonden.

1. Zij waren vermoeid door hun grote reis door teleurstelling op hun boze wegen, en toch wilden zij nog niet van de dwaasheid ervan overtuigd worden, vers 10. Gij zijt vermoeid van uw grote reis. Ge hebt een zware taak ondernomen door ware voldoening en geluk te zoeken, waar niets dan ijdelheid en leugen is. Zij die in plaats van God afgoden tot het voorwerp hunner aanbidding maken, in plaats van God vorsten tot hun hoop en toevlucht stellen, en daarbij zoveel gunstiger over zichzelf denken en zich gerust gevoelen, maken een grote reis en zullen nooit tot het gewenste einde komen. Gij zijt vermoeid door de menigte of de vermenigvuldiging van uw wegen. zo lezen sommigen het. Zij die de rechte weg verlaten, wandelen rusteloos op duizend bijpaden, en verliezen zichzelf in de vele uitvindingen die zij gedaan hebben. zij vermoeien zich in allerlei pogingen maar bereiken nooit hun doel. Het gaat hun als de inwoners van Sodom, die moede werden om de deur te vinden, Genesis 19:11 en het tenslotte moesten opgeven. De vermaken van de zonde zullen spoedig doen walgen, maar nooit voldoen, men kan zich spoedig vermoeien in het najagen er van, maar zal er nooit blijvend genot van hebben. Zij wisten dit bij ondervinding, de afgoden die zij vereerd hadden, bewezen hun nooit enige vriendelijkheid, de koningen, welke zij het hof gemaakt hadden, bedroefden hen, maar hielpen hen niet. En toch waren zij zo onverbeterlijk verdwaasd, dat zij nog niet zeiden: Het is buiten hoop: Het is tevergeefs nog langer voldoening te wachten van het vertrouwen op schepselen en het vereren van afgoden, waaraan wij ons zolang hebben overgegeven, zonder enig goed gevolg. Wanhopen aan de hulp van het schepsel en aan voldoening in de dienst van de zonde, is de eerste stap tot een welgegronde hoop op geluk in God en een wel gevestigd besluit tot Zijn dienst. En zij zijn niet te verontschuldigen, die levendige overtuiging van de ijdelheid van het schepsel hebben, en toch niet er toe komen willen om te erkennen: Daar is geen hoop op geluk behalve bij de Schepper.

2. Ofschoon zij er van overtuigd waren, dat de weg waarop zij gingen, een zondige weg was, toch hadden zij er enig ogenblikkelijk zinnelijk genot en aards voordeel van gehad, en daarom konden zij zich niet bewegen om die te verlaten. Gij hebt het leven uwer hand gevonden, gij beroemt er u op hoe de fortuin u tegenlacht, en daarom wordt gij niet ziek gevoelt gij u niet ziek, evenmin als Efraïm, die zei: "Ik ben rijk geworden, ik heb groot goed verkregen, in al mijn arbeid zullen zij geen ongerechtigheid vinden die zonde zij", Hoséa 12:9. Voorspoed in de zonde is een geweldig struikelblok voor de bekering van de zonde. Zij die gerust leven in hun zondige vermaken, en door hun zondige praktijken rijk worden, zijn geneigd te denken dat God hen begunstigt en dat zij daarom zich niet behoeven te bekeren. Sommigen lezen dit spottenderwijze en als vraag: Gij hebt nu het leven uwer hand gevonden, en ook ware voldoening en geluk? Zeker wel, niet waar? En daarom zijt gij ver van dat te berouwen, gij gelooft nog aan zegen op uw boze weg, maar rekent nog eens goed de winst na maakt de balans op en zegt dan: Welke vrucht hadt gij van de dingen waarvoor gij u nu schaamt, want God zal al deze dingen brengen in het gericht, Romeinen 6:21.

3. Zij hadden door hun zonden God zeer onwaardig behandeld:

A. Het scheen dat zij als reden waarom zij God verlaten hadden, voorwendden, dat Zijn majesteit voor hen te verschrikkelijk was, om met Hem te handelen, zij hadden goden nodig, met welke zij vrijer en gemeenzamer konden omgaan. Maar, vraagt God, voor wie hebt gij geschroomd of gevreesd, dat gij zo gelogen hebt, dat is, dat gij Mij zo vals en verraderlijk behandeld hebt en in uw verbond met Mij en gebeden tot Mij afgeweken zijt? Wat heb Ik u ooit gedaan om u van Mij weg te schrikken, welke aanleiding heb Ik u gegeven om harde gedachten van Mij te hebben, dat gij een vriendelijker meester gezocht hebt?

B. Het was echter zeker dat zij geen ware eerbied voor God hadden, en geen eerbiedig opzien tot Hem. Daarom wordt de vraag gewoonlijk in deze zin opgevat: Voor wie hebt gij gevreesd of ontzag gehad? Want Mij die gij zoudt vrezen, hebt gij niet gevreesd, maar Mij hebt gij gelogen. Zij die met God verschil hebben tonen daardoor dat zij geen ontzag voor Hem hebben. Gij hebt niet aan Mijn gedacht, noch hetgeen Ik gezegd heb, of hetgeen Ik gedaan heb, zomin Mijne beloften als Mijn bedreigingen, of de vervulling van beide. Gij hebt Mij niet in uw hart gelegd, zoals gij gedaan zoudt hebben indien gij Mij gevreesd had. Zij, die het woord van God en van Zijn voorzienigheid niet in hun hart leggen, bewijzen daardoor dat er geen vreze Gods voor hun ogen is. En menigten zijn verloren gegaan door gebrek aan vrees, vergeetachtigheid en enkel zorgeloosheid, zij denken aan niets, vrezen niets, herinneren zich niets en bewaren niets in hun hart.

C. Ja, zij werden door het geduld en de verdraagzaamheid Gods verhard in hun zonden. Ik heb van ouds af gezwezen, deze dingen deedt gij en Ik heb gezwezen. En daarom, zo volgt hier, vreest gij Mij niet, alsof God, indien Hij lang uitstelt, nooit straffen zal, Prediker 8:11. Omdat God lang zwijgt, meent de zondaar dat Hij is gelijk hij zelf is en heeft geen ontzag voor Hem. Ten slotte volgt hier Gods besluit om rekenschap van hen te eisen, of schoon Hij hen lang verdragen heeft, vers 12. "Ik zal bekend maken" evenals in Psalm 50:21. Ik zal u op de proef stellen, "Ik zal uw gerechtigheid bekend maken" waarop gij u nu verheft, en de gehele wereld laten zien en uzelf ook tot uw eigen verlegenheid dat die niets dan ijdelheid en bedrog is, en in genen dele wat zij zich voordoet te zijn. Wanneer uw gerechtigheid zal onderzocht worden, zal zij blijken ongerechtigheid te zijn en dat er in al uw beweringen geen oprechtheid is. Ik zal uw werken bekend maken, wat zij geweest zijn, en wat het voordeel is dat gij voorgeeft daardoor behaald te hebben, en het zal blijken dat zij op de lange duur in 't minst niet van enig nut geweest zijn. Zondige werken zijn werken van de duisternis, en

daarom is er geen redelijkheid of gerechtigheid in, zij zijn onvruchtbare werken, en daarom wordt er niets door gewonnen, en hoeveel schijn zij nu ook mogen hebben, de dag komt waarin blijken zal dat de zonde geen voordeel aanbrengt, maar alleen verwoesting.

Jesaja 57:13 - 16

Hier:

I. Toont God aan hoe ongenoegzaam afgoden en schepselen zijn om te helpen en te redden hen, die hen vereren en vertrouwen in hen stellen, vers 13. Wanneer gij roepen zult, in droefheid en angst, uw ellende bejammert en om hulp roept, laat dan degenen die van u vergaderd zijn u helpen, uw ijdele goden waarvan gij u troepen vergaderd hebt, en al de verzamelde machten, waarop gij u zo verlaten hebt, laat die u nu verlossen, indien zij kunnen, verwacht nu ook geen andere redding dan die zij u geven kunnen. Zo sprak God tot Israël wanneer zij in hun benauwdheid tot Hem riepen, Richteren 10:14. "Gaaf heen tot de goden, die gij u verkoren hebt, laat die u nu verlossen." Maar tevergeefs wordt daar redding van verwacht, de wind zal hen allen wegvoeren, de wind van Gods toorn, de adem van Zijn mond, die de goddelozen zal verdelgen. Zij hebben zichzelf tot kaf gemaakt en daarom zal de wind hen wegvoeren. Ijdelheid zijn zij en dus zal de ijdelheid hen wegnemen, zij zullen tot ijdelheid verlaagd worden en ijdelheid zal hun beloning zijn. Beiden, de afgoden en hun vereerders, zullen tot niet worden.

II. Hij toont aan dat er genoegzaamheid, ja algenoegzaamheid in Hem was, voor de vertroosting en verlossing van allen, die hun vertrouwen op Hem stellen en Hem aanroepen. En hun veiligheid en hun voldoening zullen zoveel troostrijker zijn omdat hun verwachting vervuld worde, terwijl zij die andere helpers zochten hun hoop beschaamd zien. Maar hij, die op Mij vertrouwt en op Mij alleen, zal gelukkig zijn, beide naar ziel en naar lichaam, voor tijd en eeuwigheid.

1. Zij die op Gods voorzienigheid vertrouwen hebben de beste toevlucht genomen voor hun bijzondere belangen, en zullen het aardrijk beërven, voorzover zulks goed is voor hen, en hetgeen zij hebben, zullen zij bezitten uit een goede hand en op wettige wijze, Psalm. 37:3. "Gij zult de aarde bewonen en u voeden met getrouwheid."

2. Zij die op Gods genade vertrouwen hebben de beste toevlucht voor hun eeuwige belangen, zij zullen mijn heilige berg beërven. Zij zullen op aarde de zegeningen van de kerk genieten, en ten slotte overgebracht worden in de blijdschap des hemels, en geen wind zal hen wegvoeren. Meer bijzonder:

A. De gevangenen, die op God vertrouwen, zullen ontslagen worden, vers 14. Men zal zeggen, dat is de boodschapper van Zijn woord en de dienaren van Zijn voorzienigheid zullen bij die grote gebeurtenis zeggen: Verhoogt de baan, verhoogt de baan, bereidt de weg! Wanneer Gods tijd voor hun verlossing gekomen is, zal de weg voor de uittocht effen en gemakkelijk gemaakt worden, hinderpalen zullen uit de weg geruimd, en moeilijkheden die tot nu toe onoverkomelijk scheen, zullen overwonnen worden, en alle dingen zullen samenwerken om de uittocht gemakkelijk te maken, Zie Hoofdstuk 40:3, 4. Dit ziet ook op de voorziening door het Evangelie en zijn genade om onze doortocht door deze wereld naar de toekomstige voorspoedig te doen zijn. De weg van de godsdienst is nu bereid, het is een heirweg. Het werk van Gods dienaren is de mensen er op te leiden en hen te helpen door de bezwaren heen, die zij zullen ontmoeten, opdat niets hen zal tegenhouden.

B. De nederigen, die op God vertrouwen, zullen levend gemaakt worden, vers 15. Zij die voor hulp op afgoden en schepselen steunen gaan daarheen met olie en welriekende zalven vers 9. Maar God toont hier dat zij, die op Zijn hulp rekenen mogen, 't zullen zijn die beroofd zijn van de vreugde van de wereld en de zinnelijke blijdschap, en zich daarvan op een afstand houden Gods heerlijkheid verschijnt hier schitterend:

1. In haar grootheid en majesteit. Hij is de Hoge en Verhevene, die in de eeuwigheid woont. Dit moet ons zeer hoge en eerbiedige gedachten geven, van de God, met Wien wij te doen hebben.

a. Zijn wezen en Zijn eigenschappen zijn oneindig hoog verheven boven die van alle schepselen, niet alleen boven hetgeen zij zelf hebben, maar ook boven hetgeen zij Hem kunnen toebrengen, ver "boven allen lof en prijs," Nehémia 9:5. Hij is de Hoge en Verhevene, en er is geen schepsel Hem gelijk, of dat met Hem kan vergeleken worden. Het getuigt van Zijn onbeperkte heerschappij over allen, en het onweersprekelijk recht dat Hij heeft om allen de wet te stellen en allen te oordelen, Hij is hoger dan de hogen, Prediker 5:8, dan de hoogste hemelen, Psalm. 113:4.

b. Hij heeft geen begin van de dagen of einde des levens, of verandering door tijd, Hij is beide onsterfelijk en onveranderlijk Hij alleen heeft de onsterfelijkheid 1 Timotheüs 6:16. Hij heeft haar in Zichzelf, en zonder ophouden, Hij bewoont haar en kan er niet van beroofd worden. Wij moeten binnenkort naar de eeuwigheid verhuizen, maar God bewoont haar.

c. Hij is onveranderlijk Zichzelf gelijk, er is vaste bedoeling voor Zijn verheerlijking in al wat Hij doet, en dit treedt aan het licht in alles waardoor Hij zichzelf heeft bekend gemaakt, want Zijn naam is heilig en allen die begeren met Hem in gemeenschap te komen, moeten Hem kennen als de heilige God.

d. Dat de eigenlijke woning en onthulling van Zijn heerlijkheid is hierboven in de gezegende gewesten van het licht. Ik woon in het hoge en in het heilige, en wil dat de gehele wereld dit weten zal. Zij, die in enige betrekking tot God staan, moeten zich tot Hem wenden als tot onze Vader, die in de hemelen is, want daar woont Hij. Deze grote dingen worden hier van God gezegd, om ons met heilige eerbied voor Hem te vervullen, en ons aan te moedigen om op Hem ons vertrouwen te stellen, en om Zijn medelijden en neerbuiging tot ons te vermelden, dat, of schoon Hij zo hoog is, Hij zich bemoeit met ons die zo laag staan. Hij die door de hemelen rijdt op Zijn naam JEHOVAH, buigt Zich neer tot de weduwen en de wezen, Psalm 68:4, 5.

2. In Zijn genade en barmhartigheid, Hij heeft teer medegevoel voor de verbrijzelden en nederigen, want dezen, die daardoor in de rechten toestand verkeren, indien zij de Zijnen zijn, zal Hij niet over het hoofd zien, ofschoon zij arm en gering zijn in de wereld, en door de mensen veracht en vertreden worden. Het ziet echter op hun geestesgesteldheid. Hij zal tere oplettendheid hebben voor hen, die in vernedering zijnde, hun gemoed daarnaar voegen en zich gewennen aan hun droefenissen, al zijn zij daardoor nog zo vernederd en verbrijzeld. Zij die waarlijk berouw hebben over hun zonden en die in stilte betreuren, en vrees gevoelen voor de toorn Gods, waaraan zij zichzelf hebben blootgesteld, zijn onderdanig onder Zijn kastijdingen.

a. Bij deze wil God wonen Hij wil hen genadiglijk bezoeken, gemeenzaam met hen omgaan door Zijn woord en Geest, gelijk een man doet met de leden van zijn gezin. Hij zal altijd dicht bij hen zijn, hun Zijn tegenwoordigheid doen genieten. Hij die in de hemel woont, woont ook in de nederigste harten, Hij woont er in hun oprechtheid voor eeuwig en verlustigt Zich in hen.

b. Hij zal hun hart en geest levend maken, zal door Zijn woord en Geest in genade tot hen spreken en in hen bewerken hetgeen hen levend maakt. Hij zal hun blijdschap en hoop

verlevendigen, voldoende om op te wegen tegen al het leed en de angst die hen verbrijzeld hebben. Hij woont bij hen en zijn tegenwoordigheid is levenwekkend.

III. Ook zij, met wie Hij twist, zullen, indien zij op Hem vertrouwen, in gunst aangezien en aangenomen worden, vers 16. Hij zal het hart van de tegenstrevers levend maken, want Hij zal niet in eeuwigheid twisten. Niets verbrijzelt een ziel zo als God twist met haar, en daarom kan niets haar helen als het ophouden van die twist.

Hier is

1. Een genadige belofte. Er wordt niet beloofd dat God nooit toornig op Zijn volk zijn zal, want hun zonden mishagen Hem, ook niet dat Hij nooit met hen zal twisten, want zij moeten de roede verwachten, maar Hij zal niet in eeuwigheid twisten of altijd toornig zijn. Gelijk Hij niet spoedig toornst, zo toornst Hij nooit lang en zal niet altijd kastijden. Ofschoon Hij met hen twist door hen van zonden te overtuigen, zal Hij niet altijd twisten, maar in plaats van de geest van de dienstbaarheid zullen zij de Geest van de aanneming ontvangen. Hij heeft gewond, maar Hij zal helen. Ofschoon Hij met hen twist door de slagen van Zijn voorzienigheid, zal de kastijding niet altijd duren, niet lang duren, niet langer dan nodig is, 1 Petrus 1:6, niet langer dan zij het kunnen verdragen en niet langer dan totdat zij haar werk gedaan heeft. Ofschoon hun gehele leven zeer stormachtig geweest is, zal hun einde vrede zijn, en zo zal ook hun eeuwigheid zijn.

2. Een zeer tere overweging waarop deze belofte gegrond is. Ik zal niet geduriglijk verbolgen zijn, want de geest zou van voor Mijn aangezicht overstelpt worden, en de zielen die Ik gemaakt heb.

a. God is de Vader van de geesten, Hebreëen 12:9, Hij heeft de ziel gemaakt, Hij gaf haar het aanzijn bij de schepping, en een nieuw aanzijn bij de wedergeboorte.

b. Ofschoon de Heere is voor het lichaam, bemoeit Hij zich voornamelijk met de zielen van Zijn volk, opdat de geest niet voor Zijn aangezicht overstelpt worde.

c. Wanneer de beproevingen lang duren, is ook de geest van de godvrezenden geneigd te bezwijken, zij worden verzocht om harde gedachten van God te koesteren, en te denken dat het tevergeefs is Hem te dienen, zij zijn geneigd om de vertroosting af te wijzen, aan de verlossing te wanhopen, en dan wordt de geest overstelpt.

d. Dat in aanmerking nemende zal God niet altijd twisten, want Hij zal het werk van Zijn handen niet verlaten, en niet vernietigen hetgeen Zijn Zoon met Zijn bloed gekocht heeft. De reden daarvoor wordt niet genomen uit onze verdiensten maar uit onze zwakheid en onvolmaaktheid, want Hij is gedachtig dat wij vlees zijn, Psalm 78:39, en het vlees is zwak.

Jesaja 57:17 - 21

Van het gehele volk Israëls als een geheel wordt in deze beschrijving van Gods handelingen met hen gesproken als van een bepaald persoon, vers 17 - 18. Toch wordt het onderscheiden in twee soorten, die verschillend behandeld werden, vers 19. Sommigen waren kinderen des vredes, en tot hen werd van vrede gesproken, maar anderen, vers 21, hadden met vrede niets te maken. Zie hier:

I. De rechtvaardige bestraffingen, waaronder het volk om zijn zonden gebracht was. Ik was verbolgen over de ongerechtigheid van hun gierigheid en sloeg hen. Gierigheid was een zonde, die zeer veel onder dat volk voorkwam, Jeremia 6:13. "Van hun kleinste aan tot hun grootste toe pleegt ieder van hen gierigheid". Zij die geen afgoden aanbaden, werden meegesleept door geestelijke afgoderij, want dat is gierigheid: zij maakt van het geld een god, Colossenzen 3:5. Geen wonder dat het volk gierig was, want de wachters waren het in hoge mate, Hoofdstuk 56:11. Maar hoe gierig zij ook mochten zijn, in de verering van hun afgoden

waren zij kwistig, vers 6. En het is moeilijk te zeggen wat tergender was voor God, hun verkwisting in de afgoderij of hun gierigheid in alle andere opzichten. Maar onder andere ongerechtigheden was God om deze toornig op hen en bracht Hij het een oordeel na het andere over hen en ten laatste hun ondergang door de Chaldeeën.

1. God was verbolgen op hen, Hij duidde het hun zeer ten kwade, dat een volk hetwelk aan Hem gewijd en Zijn erfdeel was, geheel en al aan de wereld overgegeven was en die voor Zijn deel gekozen had. Gierigheid is een ongerechtigheid, die God zeer mishaaft. Het is een zonde des harten, maar Hij ziet haar en daarom haat Hij haar en ziet haar met naijver want zij richt in de ziel een mededinger met Hem op. Zij is een zonde, waarbij de mensen zichzelf zegenen, Psalm 49:18, en waarin hun naburen hen zegenen, Psalm 10:3, maar God heeft er een afschuw van.

2. God sloeg hen, bestrafte hen door zijn profeten, kastijdde hen door Zijn beproevingen, strafte hen juist in de dingen, die zij liefhadden en waarop zij gierig waren. Zondaren zullen de toorn Gods te gevoelen krijgen, want Hij is verbolgen op hen en slaat hen, en vooral de gierigheid berokkent de mensen Gods ongenoegen. Zij, die hun harten openzetten voor de rijkdommen van deze wereld, zullen er door teleurgesteld worden, of zij worden er door verbitterd. Het wordt hun een kruis of een vloek.

3. God verborg Zich voor hen onder deze bestraffingen en bleef verbolgen. Wanneer wij onder de roede verkeren, en God Zich openbaart aan ons, dan kunnen wij het zoveel beter verdragen, maar indien Hij ons slaat en Zich bovendien voor ons verbergt, ons geen profeten zendt, geen enkel troostwoord tot ons spreekt, ons geen teken ten goede doet zien, "verscheurt en heengaet," Hoséa 5:14, dan is het zeer ellendig met ons gesteld.

II. Hun opstand en onverbeterlijkheid onder deze bestraffingen, zij gingen afkerig heen in de weg huns harten, hun bozen weg. Zij waren ongevoelig voor het misnoegen Gods, dat hun getoond werd. zij gevoelden de pijn van de roede, maar zagen niet op de hand, die haar gebruikte, hoe meer zij gedwarsboomd werden in hun wereldse voornemens zoveel weerspanniger werden zij. zij wilden hun dwaling niet inzien, en zo zij die zagen, haar niet erkennen, gierigheid was de weg van hun hart, daarheen gingen al hun neigingen en plannen, zij wilden er niet over onderhouden worden, maar maakten in de bezoeking des overtreders nog meer, 2 Kronieken 28:22. Zie hier hoe groot het bederf van het hart des mensen is, en hoe zondig de zonde, zij zullen hun eigen weg gaan ten spijt van God zelf en al de vlammen Zijns toorns. Zie ook hoe onvoldoende bezoeken op zichzelf zijn om de mensen te verbeteren, tenzij Gods genade er in werkt.

III. Gods wondervolle terugkeer in barmhartigheid tot hen, niettegenstaande hun algemene tegenstand.

a. Het grootste gedeelte van hen ging hardnekkig voort, maar er waren sommigen onder hen die treurden over de afkerigheid van de anderen, en met het oog op deze of liever om Zijns naams wil, besloot God niet altijd met hen te twisten. "Bij de verkeerde betoont God Zich een worstelaar," Psalm 18:27, "Hij wandelt in tegenheid met hen die in tegenheid met Hem wandelen," Leviticus 26:14. Wanneer deze zondaren in de afkerigheid van hun hart voortgaan, zou men verwachten dat er volgen zou: Ik heb hun wegen gezien, en zal hen verwoesten en verlaten, Ik wil nooit weer iets met hen van doen hebben. Maar neen, zo groot is de rijkdom van Gods ontferming en genade dat er volgt: Ik zie hun wegen en zal hen genezen. Zo neemt Gods goedertierenheid aanleiding uit de verkeerdheid van de mensen om zoveel luisterrijker te verschijnen, en waar de zonde overvloedig is geweest, is de genade nog

veel meer overvloedig geweest. Gods redenen om barmhartig te zijn neemt Hij uit Zichzelf, want in ons is niets dan dat Hem kan tergen. Ik heb hun wegen gezien en zal hen genezen om Mijns naams wil. God weet hoe slecht het volk is, maar wil het toch niet verstoten. Maar merk op Zijn handelwijze: God zal eerst genade geven, en dan, maar niet vroeger, geeft Hij vrede. Ik heb hun wegen gezien, dat zij uit zichzelf nooit tot mij zullen wederkeren, en daarom zal Ik hen omkeren. Voor hen, aan wie God barmhartigheid wil bewijzen, heeft Hij genade gereed, ten einde hen te bereiden en geschikt te maken voor die barmhartigheid, terwijl zij nog bezig zijn met zich van Hem af te keren, God zal hen genezen van hun bedorven en goddeloze gezindheid, en van hun gierigheid, al zit die ook nog zo diep in hen geworteld en al is hun hart ook nog zo lang in gierige gewoonten geoefend. Er is geen geestelijke ziekte zo diep ingevreten of almachtige genade kan haar overwinnen.

b. God zal hen dus geleiden, niet alleen verbeteren wat verkeerd is, opdat zij mogen ophouden kwaad te doen, maar hen leiden in de weg van hun plicht, opdat zij leren goed te doen. Zij gaan afkerig voort gelijk Saulus, blazende dreiging en moord, maar God zal hen leiden in een betere gezindheid en een beteren weg. En dan c. zal God hun al de vertroosting teruggeven, die zij verbeurd en verloren hebben, en om welke terug te ontvangen Hij hen voorbereid heeft. Er was een verwonderlijke hervorming gewerkt onder de gevangenen te Babel en nu werd er een verwonderlijke hervorming voor hen bewerkt, die hun vertroosting bracht. Namelijk aan hun treurigen, van hen die treurden over hun eigen zonden, en over de zonden van hun volk, en over de verwoesting van het heiligdom. Voor deze treurenden zou de barmhartigheid eerst recht vertroostend zijn en op hen had God het oog in de bewerking ervan. Zalig zijn zij die treuren, want zij zullen vertroost worden. Toen het volk in gevangenschap ging waren sommigen van hen goede, zeer goede vijgen, en de anderen slechte, zeer slechte vijgen, en daardoor had hun gevangenschap hun het goede bewerkt of hen verergerd, Jeremia 24:8, 9. Evenzo toen zij uit de gevangenschap kwamen, waren sommigen van hen goed en anderen slecht, en naar die mate had de bevrijding gevolgen voor hen.

1. Voor hen die goed waren, was de terugkeer uit de gevangenschap vrede, een vrede die type en eersteling was van de vrede, die door Jezus Christus zou verkondigd worden, vers 19 : Ik schep de vrucht van de lippen: vrede.

a. God besloot hun reden voor lof en dankzegging te geven, want dat is "de vrucht van de lippen" Hebr. 13:15, "de kalveren van de lippen" Hoséa 14:2. Ik schep die. Scheppen is uit niet voortbrengen, en dit is zeker uit erger dan niets, wanneer God redenen van lof geeft aan hen, die afkerig voortgingen op de weg van hun eigen hart.

b. Ten gevolge daarvan zal vrede afgekondigd worden, vrede, vrede, volkomen vrede, alle soorten van vrede voor hen, die verre zijn van de algemene verzamelplaats of van het hoofd en voor hen die nabij zijn. Vrede met God, ofschoon Hij met hen getwist heeft zal Hij met hen verzoend worden, en Zijn tegenstand laten varen, vrede des gewetens, een heilige verzekerdheid en kalmte des geestes, na de vele verwijtingen des gewetens en de schuddingen van de ziel, waaronder zij in hun gevangenschap geleden hadden. Zo schept God de vrucht van de lippen, nieuwe stof voor dankzegging, want wanneer Hij van vrede tot ons spreekt, moeten wij tot lof van Hem spreken. Deze vrede zelf is Gods schepping, Hij, en Hij alleen kan die vrede bewerken, de vrede is de vrucht van Zijn lippen, want Hij gebiedt hem en van de lippen van Zijn boodschappers, die op Zijn bevel spreken, Hoofdst 40:1. De vrede is de vrucht van predikende en van biddende lippen, het is de vrucht van de lippen van Christus, die druppelen van honingdauw, want van Hem wordt gezegd, Efése 2:17, Hij is "gekomen en heeft vrede verkondigd dengenen, die verre zijn: aan de heidenen zowel als aan de Joden: die dichtbij waren tot de laatste geslachten, die in tijd verre waren, zowel als tot hen van die tijd."

2. Voor degenen onder hen, die goddeloos waren, ofschoon zij ook met de anderen terugkeerden, zou die terugkeer echter toch geen vrede zijn, vers 20. De goddeloze, waar hij ook zijn moge, in Babel of in Jeruzalem, draagt in zich rond het beginsel van zijn onreinheid en is gelijk een voortgedreven zee. God geneest hen, tot wie Hij van vrede gesproken heeft, vers 19 :Ik zal hen genezen, alles zal weer goed worden en in orde komen. Maar de goddeloze wilde niet genezen worden door Gods genade, en zal daarom ook niet genezen worden door Zijn vertroosting. Zij zijn altijd als een door storm voortgedreven zee, want zij dragen in zich:

A. Onbestreden verderf, dat niet genezen of overwonnen is, en hun ongebreidelde lusten en hartstochten maken hen gelijk aan een beroerde zee, die niet kan rusten, gevaarlijk voor alles om hen heen, onrustig, woelig. Wanneer de onbetoomde driften des geestes losbreken in schandelijke en verkeerde taal, dan werpt die beroerde zee slijk en modder. op.

B. Onbevredigde gewetens, zij verkeren onder een verschrikkelijk voorgevoel van schuld en toorn, daarom kunnen zij geen blijdschap genieten. Wanneer zij kalm schijnen, worden zij toch geschud, wanneer zij vrolijk schijnen, zijn zij toch uitwendig benauwd, gelijk Kaïn, die altijd dolende en zwervende was. De verschrikkingen des gewetens vermodderen al hun genoegens, en werpen zoveel slijk en modder op dat zij zichzelf tot een last worden. Ofschoon het voor het ogenblik dikwijls zo niet schijnt te zijn, is het toch een zekere waarheid, wat de profeet reeds vroeger gezegd heeft, hoofdst. 43:22 en hier herhaalt, vers 21: De goddelozen hebben geen vrede, geen verzoening met God, zij kunnen niet met Hem op goeden voet zijn, want zij gaan steeds voort in hun overtredingen, zij hebben geen rust of voldoening in hun eigen geest, geen werkelijk goed, geen vrede in de dood en daarom geen hoop. Mijn God zegt het, en de wereld kan het niet tegenspreken. Er is geen vrede voor hen die in de zonde blijven leven. Wat hebben zij met vrede te doen?

HOOFDSTUK 58

1 Roep uit de keel, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin, en verkondig Mijn volk hun overtredding, en het huis Jakobs hun zonden. 2 Hoewel zij Mij dagelijks zoeken, en een lust hebben aan de kennis Mijner wegen, als een volk, dat gerechtigheid doet en het recht zijns Gods niet verlaat, vragen zij Mij naar de rechten der gerechtigheid; zij hebben een lust tot God te naderen; 3 Zeggende: Waarom vasten wij, en Gij ziet het niet aan, waarom kwellen wij onze ziel, en Gij weet het niet? Ziet, ten dage, wanneer gijlieden vast, zo vindt gij uw lust, en gij eist gestrengelijk al uw arbeid. 4 Ziet, tot twist en gekijf vast gijlieden, en om goddelooslijk met de vuist te slaan; vast niet gelijk heden, om uw stem te doen horen in de hoogte. 5 Zou het zulk een vasten zijn, dat Ik verkiezen zou, dat de mens zijn ziel een dag kwelle, dat hij zijn hoofd kromme gelijk een bieze, en een zak en as onder zich spreide? Zoudt gij dat een vasten heten, en een dag de Heere aangenaam? 6 Is niet dit het vasten, dat Ik verkies: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks, en dat gij vrij loslaat de verpletterden, en alle juk verscheurt? 7 Is het niet, dat gij de hongerige uw brood mededeelt, en de armen, verdrevenen in huis brengt? Als gij een naakte ziet, dat gij hem dekt, en dat gij u voor uw vlees niet verbergt? 8 Dan zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uw genezing zal snellijk uitspruiten; en uw gerechtigheid zal voor uw aangezicht heengaan, en de heerlijkheid des HEEREN zal uw achtertocht wezen. 9 Dan zult gij roepen, en de Heere zal antwoorden; gij zult schreeuwen, en Hij zal zeggen: Ziet, hier ben Ik. Zo gij uit het midden van u wegdoet het juk, het uitsteken des vingers, en het spreken der ongerechtigheid; 10 En zo gij uw ziel opent voor de hongerige, en de bedrukte ziel verzadigt; dan zal uw licht in de duisternis opgaan, en uw donkerheid zal zijn als de middag. 11 En de Heere zal u geduriglijk leiden, en Hij zal uw ziel verzadigen in grote droogten, en uw beenderen vaardig maken; en gij zult zijn als een gewaterde hof, en als een springader der wateren, welker wateren niet ontbreken. 12 En die uit u voortkomen, zullen bouwen de oude verwoeste plaatsen; de fondamenten, van geslacht tot geslacht verwoest, zult gij oprichten; en gij zult genaamd worden: Die de bressen toemuurt, die de paden weder opmaakt, om te bewonen. 13 Indien gij uw voet van de sabbat afkeert, van te doen uw lust op Mijn heiligen dag; en indien gij de sabbat noemt een verlustiging, opdat de Heere geheiligd worde, Die te eren is; en indien gij dien eert, dat gij uw wegen niet doet, en uw eigen lust niet vindt, noch een woord daarvan spreekt; 14 Dan zult gij u verlustigen in de HEERE, en Ik zal u doen rijden op de hoogten der aarde, en Ik zal u spijzigen met de erve van uw vader Jakob; want de mond des HEEREN heeft het gesproken.

In dit hoofdstuk wordt de opdracht aan de profeet vernieuwd om de zondaars te Sion te bestraffen, voornamelijk de huichelaars, en hun hun overtredingen aan te tonen, vers 1. En dit is bedoeld als waarschuwing voor alle huichelaars, en wordt niet beperkt tot die van die tijd. Sommigen menen dat het voornamelijk betrekking heeft op de zondaren die gelijktijdig met Jesaja leefden, hoofdst. 29:13, 33:14. Anderen passen het in de eerste plaats toe op de gevangenen in Babel, de goddelozen onder hen, van welke Jesaja verklaard had dat er voor hen geen vrede was, hoofdst. 57:21. Tegen de verschrikking van dat woord trachtten zij zich te beschutten met hun uitwendige godsdienstige verrichtingen, voornamelijk met hun vastendagen, die zij in Babel onderhielden, en gedurende enige tijd na hun terugkeer in hun eigen land, Zacharia 7:3. De profeet toont hun derhalve dat hun godsdienstige verrichtingen hun geen recht geven op vrede, wanneer hun handelingen en hun handel daarmee niet in overeenstemming waren. Nog anderen menen dat er voornamelijk gedoeld wordt op de huichelarij van de Joden, en vooral van de Farizeën ten tijde van onze Zaligmaker. Zij roemden op hun vasten, maar Christus, evenals de profeet hier, bracht hun geveinsdheid aan het licht, Mattheüs 23, ongeveer op dezelfde wijze als hier geschiedt.

Merk op:

1. Welke aannemelijke belijdenis van de godsdienst zij deden, vers 2.
2. De roem die zij daarop droegen, en het verwijt dat zij God deden omdat Hij er niet meer aandacht aan gaf vers 3.
3. De zonden, waarvan zij beschuldigd werden en die de aannemelijkheid van al hun godsdienst vernietigden, vers 4, 5.
4. De voorschriften hun gegeven om op de rechte wijze te vasten, vers 6, 7.

5. De heerlijke beloften hen gedaan, indien zij die voorschriften opvolgden, vers 8 - 12, 6. De kostelijke beloften ook voor hen, die de sabbat op de rechte wijze vierden, vers 13, 14.

Jesaja 58:1 - 2

Toen onze Heere Jezus de Trooster beloofde voegde Hij er bij: En die gekomen zijnde, zal overtuigen", Johannes 16:7, 8. Overtuiging moet ons voorbereiden voor vertroosting, en moet dus scheiding maken tussen het heilige en het onheilige en hen openbaar maken voor wie de vertroosting niet bestemd is. Zo had God Zijn profeet aangesteld om Zijn volk te vertroosten, Hoofdstuk 40:1, maar hier draagt Hij hem op om hen te overtuigen en om hun zonden te tonen.

I. Hij moet hun zeggen hoe slecht zij werkelijk waren, vers 1.

1. Hij moet getrouw en open met hen handelen. Ofschoon zij het volk van God en het huis van Jakob genoemd werden, ofschoon zij dus een eerbiedwaardige naam droegen, waardoor zij deel hadden aan verscheidene kostelijke voorrechten, mocht hij hen niet vleien, maar hun zonden en overtredingen aantonen, hun fouten in bijzonderheden bespreken, Welke zonden zij onwetend bedreven hadden, of liever welke zonden zij bedreven, zonder te erkennen dat het zonden waren. Ofschoon zij zich in sommige opzichten bekeerd hadden, moesten zij toch weten dat andere gevallen even slecht gebleven waren als vroeger. "Toon hun hun overtredingen en hun zonden," dat is: al hun overtredingen in hun zonden, hun zonden en al de verzwareningen daarvan, Leviticus 16:21. God ziet zonden in Zijn volk, in het huis Jakobs en zij mishagen Hem. Zijn volk is soms onbekwaam en ongeneigd om hun eigen zonden te zien en heeft dan nodig dat die hun aangewezen worden, dat hun gezegd wordt, dit en dat hebt gij gedaan.

2. Hij moet daarin openlijk en ernstig te werk gaan, hij moet uit de keel roepen en niet sparen, hen niet sparen, zijn vermaningen niet uitspreken alsof hij bang was hen te kwetsen, maar de wond goed peilen en tot op het gebeente bloot leggen, ook zichzelf niet sparen maar luide uit de keel roepen, ofschoon hij er zijn krachten ook aan zou verspelen, ofschoon hij hun onwil mocht bemerken en ondervinden dat zij hem daarom een kwade naam gaven, hij mag hen niet sparen. Hij moet zijn stem verheffen als een bazuin, opdat zij het wel moeten horen, hoewel zij gaarne aan dat oor doof zijn. Hij moest zijn bestraffingen geven op de indrukwekkendste en dringendste wijze als iemand die begeert dat er naar hem geluisterd wordt. De bazuin mag geen onzeker geluid geven, maar hard en schril weerklinken. Hij moet hen dus opschrikken en hen waarschuwen tegen de vreselijke gevolgen van de zonden, Ezechiël 33:3.

II. Toch moet hij erkennen dat zij zich zeer goed voordoen, Gij zoekt mij dagelijks, vers 2. Toen de profeet hun hun overtredingen kwam tonen, waren zij gereed om te zeggen dat zij niet konden zien dat zij aan overtredingen schuldig waren, want zij waren ijverig en volhardend in de verering van God, en wat zou Hij meer van hen eisen?

A. Hij erkent dat dit waar is, voorzover huichelaars doen hetgeen goed is, zal hun de lof daarvoor niet onthouden worden. Hij erkent dat zij een gedaante van godzaligheid hebben.

a. Zij gaan naar de kerk, zij wonen de bidstonden bij, zij zoeken Mij dagelijks, zij zijn zeer volhardend in hun godsdienstplichten, zij slaan die nooit over, en dulden niet dat iets hen daarin verhindert.

b. Zij horen gaarne een goede preek, zij hebben lust aan de kennis Mijner wegen, gelijk Herodes, die Johannes gaarne hoorde, het is hun als een lieflijk gezang, Exodus 33 - 32.

c. Zij hebben schijnbaar groot genoeg in de godsdienstoefeningen en zijn in hun element als zij daarmee bezig zijn, zij naderen gaarne tot God, niet ter wille van Hem, tot Wien zij naderen, maar om de aangename omgeving, het gezelschap van de feestgangers.

d. Zij zijn zeer onderzoekend naar hun plichten en willen naar het schijnt daar alles van weten, en laten het buiten twijfel dat zij ze vervullen zullen, zij vragen naar de rechten Mijner gerechtigheid, de regelen van de Godsverering, de regelen van de omgang met de mensen, die beide zijn de rechten van Gods gerechtigheid.

e. Voor het oog van de wereld doen zij zich voor alsof zij er een gewetenszaak van maken om hun plicht te betrachten, zij zijn als een volk, dat gerechtigheid doet en geen van de ordinanties van zijn God verwaarloost. Anderen houden hen daarvoor en zij geloven het ook van zichzelf, er was niets in hun gedrag waardoor de tegenspraak van hun belijdenis openbaar werd, maar zij waren schijnbaar zoals zij behoorden te zijn. Men kan een groot deel van de weg naar de hemel bewandelen en toch te kort komen, ja met een goede naam naar de hel gaan.

B. Hij toont echter aan dat dit alles zo weinig tot bedekking of verontschuldiging van hun zonden dienen kon, dat die er integendeel door verzaagd werden. Toont hun hun zonden, waarin zij voortgaan, niettegenstaande hun kennis van goed en kwaad, zonde en plicht, en de overtuiging van hun geweten.

Jesaja 58:3 - 7

Hier zien wij

I. Het misnoegen, dat deze huichelaars tegen God koesterden, omdat Hij hun diensten niet aannam, waarvan zij zulke hoge gedachten hadden, vers 3. Waarom vasten wij en Gij ziet het niet aan? Zij gaan dus in de weg van Kaïn, die met God twistte, en het als een grote belediging opnam dat zijn offer niet aangenomen werd. Nadat zij getracht hebben God te behagen door hun uitwendige diensten, komen zij hier er toe om met Hem te twisten omdat die diensten Hem niet behagen, alsof Hij hen niet behoorlijk en rechtvaardig behandelde. Zie hier:

1. Hoe zij in zichzelf roemen en hun eigen daden verheerlijken, wij hebben gevast en onze zielen gekweld, niet alleen God dagelijks gezocht, vers 2. maar nog bijzondere tijden voor opzettelijke diensten bestemd. Sommigen denken dat hiermede de jaarlijkse heilige dag bedoeld wordt, die verzoendag genoemd werd, anderen menen dat het slaat op door hen zelf bedachte jaarlijkse feestdagen. Hoogmoedige harten zijn gewoonlijk trots op hun daden van eigengemaakte vernedering, gelijk de Farizeeër, Lukas 18:2 : "Ik vast tweemaal per week." 2. Wat zij verwachtten voor hun godsdienst oefeningen, zij dachten dat God daar al Zijn aandacht aan geven zou, en Zich als hun schuldenaar beschouwen. Het is gewoonte van geveinsden, terwijl zij uiterlijk hun godsdienstplichten waarnemen, om zichzelf van God die gunstige aanneming te beloven, welke Hij alleen de oprechten toegezegd heeft, alsof het vanzelf sprak dat zij aangenomen werden.

3. Hoe verkeerd zij het opnamen, dat God hun geen bijzonder bewijs van Zijn gunst gegeven had, dat Hij hen niet onmiddellijk uit hun bezwaren verlost had en hun eer en voorspoed geschonken. Zij beschuldigen God van onrechtvaardigheid en partijdigheid, en dreigen met hun godsdienstige verrichtingen op te houden, zich daarvoor rechtvaardigende met de overweging dat zij geen voordeel hebben van hun aanroepen van God, Job 21:14, 15, Maleachi 3:14. Overheersende huichelarij barst dikwijls los in brutale oneerbiedigheid en openlijke verachting en versmading van God en Zijn dienst terwijl de huichelarij al de schuld van de tegenspoed heeft. Zondaren beschouwen de godsdienst als een flarden en neerslachtige dienst waarmee niets te winnen valt, terwijl het alleen hun eigen schuld is dat die hun voorkomt zo te zijn, omdat ze er niet oprecht in zijn.

II. De ware reden wordt aangewezen waarom God hun vasten niet aannam, en hun gebeden op de vastendagen niet beantwoordde. Het was omdat zij niet vastten zoals het behoorde, ook voor God niet, Zacharia 7:5. Zij vastten wel, maar zij volhardden in hun zonden, en keerden zich niet, gelijk de Ninevieten, een ieder van zijn bozen weg. Maar op hun vastendagen, niettegenstaande de beleden verootmoediging en verbondsvernienwing, vonden zij hun lust, dat wil zeggen: zij bleven doen al wat goed was in hun eigen ogen, of het wettig of onwettig was, ofschoon het scheen dat zij hun zielen kwelden, vierden zij hun lusten evenzeer als anders de teugel.

1. Zij waren even gierig en onbarmhartig als vroeger, eisten van hun dienstbaren gestrengelijk al hun arbeid, en wilden hen niet volgens de wet vrijlaten, of zelfs enigszins de hardheid van hun dienstbaarheid verzachten. Zie Jeremia 34, 8, waar wij vinden dat dit hun zonde was voor de gevangenschap, en Nehémia 5:2, waar wij zien dat het niet minder hun zonde was na hun verlossing, niettegenstaande al hun plechtige vasten. Gij eist, zo lezen anderen hier, al uw schulden, gij zijt zo gestreng en hardvochtig als gij ooit waart tegen uw arme schuldenaren, ofschoon aan het einde van het jaarlijkse vasten vrijlating was uitgeroepen.

2. Zij waren twistziek en kijfziek, vers 4. Zie, tot twist en gekijf vast gijlieden. Wanneer zij een vasten uitschreven om Gods oordelen af te wenden, zochten zij ijverig naar hen, wier zonden, naar hun voorgeven God hadden getart om deze oordelen te doen komen, en waarschijnlijk werden onder dat voorwendsel bepaalde personen vals beschuldigd, gelijk Naboth ten tijde toen Izebel haar vastendag uitschreef, 1 Koningen 21:12. Of de twistende partijen onder hen werden bij die gelegenheden bitter en gestreng tegen elkaar in hun aanmerkingen, en riepen tegen elkaar: Het is uw schuld dat er nog geen verlossing daagt. Inplaats van zichzelf te veroordelen, hetgeen het echte werk van een vastendag is, veroordeelden zij elkaar. Zij vasten tot twist en gekijf, dat is, met onderlinge strijd en wedijver, wie zich nu op die dag het best zou voordoen en de zaak het best zou uitvoeren. En het was op die vastendag niet enkel een strijd met de tong, maar zij kwamen tot vechtpartijen, zo sloegen goddelooslijk met de vuist. De wrede opzichters sloegen de ondergeschikten, de schuldeisers hun schuldenaren, die zij aan de pijnigers overleverden, zij sloegen hen boosaardig met de vuist. Omdat zij aldus in deze zonden voortgingen, in al deze zonden, die in rechtstreekse tegenspraak waren met de bedoelingen van een vastendag: Wilde God hun niet vergunnen dergelijke plechtigheid waar te nemen. Gij moogt in 't geheel niet vasten indien gij het op die wijze doen wilt, zodat gij uw stem in de hoogte laat horen in de hitte van uw onderling gekijf, of in uw godsdienstoefeningen, die er op ingericht zijn om door uw zonderlingheid de aandacht te trekken. Brengt mij niet meer van deze ijdele vergeefse, luidruchtige offers, Hoofdstuk 1:13. Hun wordt rechtvaardig de belijdenis van de godsdienst verboden, die zich aan zijn invloed niet willen onderwerpen.

3. Hij wil deze eer van hen niet aannemen. Gij zult niet vasten, dat is: het zal niet als vasten aangemerkt worden, en uw gebeden op die dagen zullen in de hogen hemel niet gehoord worden. Zij die vasten en bidden en toch voortgaan in hun boze wegen, bespotten God en bedriegen zichzelf.

III. Uitvoerige voorschriften worden gegeven omtrent de ware aard van het godsdienstig vasten. In het algemeen wordt het vasten bedoeld:

1. Tot verheerlijking en verering van God, het moet zulk een verrichting zijn als Hem behaagt, vers 5, het moet een vasten zijn zoals Hij het verkiest, in de uitoefening waarvan we moeten trachten ons bij Hem aan te bevelen, en Zijn gunst te verkrijgen, anders is het geen vasten, anders dient het nergens toe.

2. Tot verootmoediging en vernedering van onszelf. Een vastendag is een dag van bedroefdheid van de ziel, indien het vasten geen oprecht berouw over de zonden en niet een waarachtige doding van de zonde ten gevolge heeft, is het geen vasten. De wet van de verzoendag was dat het een dag zou zijn van verootmoediging van de zielen, Leviticus 16:29. Dat moest gedaan worden op een dag, die een ware droefenis voor de ziel is, zover zij nog onwedergeboren en ongeheiligd is, maar hij is een werkelijk genoeg en een verlustiging voor de ziel die God kent.

Het betaamt ons dus op een vastendag te onderzoeken wat aangenaam voor God zal zijn en wat onze bedorven natuur zal bedroeven en tot haar doding bijdragen zal.

a. In de eerste plaats wordt ons hier gezegd wat het vasten is, dat God niet verkiest. Het is niet genoeg er gedrukt uit te zien een ernstig en neerslachtig voorkomen te vertonen, het hoofd te krommen als een bies, die geknakt en gebroken is, gelijk de geveinsden, die een droevig gezicht toonden en hun aangezichten mismaakten, opdat zij van de mensen mochten gezien worden. Mattheüs 6:16. Het hoofd laten hangen zou de tollenaar betaamd hebben, wiens hart waarlijk verootmoedigd en verbroken was over de zonden, en die daarom niet eens zijn ogen durfde opslaan naar de hemel, Lukas 18:13. Wanneer het echter niets dan toneelvertoning was gelijk hier, dan werd het terecht belachelijk gemaakt, dan is het niets anders dan het hoofd laten hangen als een bies, waar niemand acht op slaat. Gelijk de verootmoediging van de geveinsde niets anders is dan het hangen van een bies, zo is de verwachting van zijn hoop gelijk aan het bloeien van een riet of bies, "als die nog in zijn groenheid is, of schoon hij niet wordt afgesneden, zo verwelkt hij voor al het andere gras," Job 8:11, 12.

b. Om boete te doen is het niet genoeg het lichaam een weinig te kwellen, terwijl het lichaam van de zonde onaangetaast blijft. Het is niet genoeg indien iemand zak en as onder zich spreidt, hetgeen zeker gedurende enige tijd onaangenaam voor hem is, maar spoedig weer vergeten wordt, zodra hij zich uitstrekt op Zijn bedstede van elpenbeen, Amos 6:4. Noemt gij dit een vasten? Neen, het is slechts de schaduw en het geraamte van vasten. Noemt gij dat een dag, die de Heere welbehagelijk is? Neen, verre van daar, want geveinsdheid is Hem een gruwel. De vertoning van godsdienst, ofschoon de wereld die gaarne ziet, wordt door God niet aangenomen indien het wezen er aan ontbreekt.

3. Hier wordt ons gezegd wat het vasten is dat God verkiest, wat een vastendag voor God aannemelijk maakt en wat waarlijk verootmoediging van de ziel is, dat is het kruisigen en doden van de oude natuur. Het is niet dat men zijn ziel gedurende een enkele dag bedroeft (zo lezen sommigen vers 5), maar het moet het werk van het gehele leven zijn. Hier wordt gevorderd:

A. Dat we rechtvaardig zijn jegens hen, die wij hard behandeld hebben. Het vasten dat God verkiest bestaat in hervorming van ons leven, en in verbeteren hetgeen wij verkeerd gedaan hebben, vers 6. Het losmaken van de knopen van de goddeloosheid, dat is, van de banden die wij goddeloos vastgemaakt hebben en waardoor anderen van hun rechten beroofd of onder het juk van zware dienstbaarheid gehecht zijn. Wellicht waren het eerst rechtvaardige banden, aangelegd om schuldenaars te nopen tot het betalen hunner schulden, maar wanneer de schuld met geweld ten strengste ingevorderd wordt van hen, wie de voorzienigheid de middelen onthouden heeft om haar te kunnen voldoen, dan worden het banden van de goddeloosheid en zij moeten ontknoopt worden of zij zullen ons in banden van veel zwaarder en verschrikkelijker schuld brengen. Het zware juk dat op de hals van de arme dienstknecht gebonden is, moet losgemaakt worden, want hij staat op het punt van er onder te bezwijken. De verpletterde moet vrijgelaten worden van het drukkende juk, dat zijn leven verbittert. Die

om schuld gevangen zit en niet betalen kan, moet ontslagen worden, het juk moet verscheurd worden, de knecht, die met geweld vastgehouden wordt boven de tijd van zijn dienstbaarheid, moet ontslagen worden. Niet alleen moet men hen laten gaan die onrechtvaardig onder het juk gehouden worden, maar het slavenjuk zelf moet verbroken worden, zodat het voortaan onbruikbaar is en niemand er meer in gekneld worden kan.

B. Dat wij milddadig zijn jegens hen die daaraan behoefte hebben, vers 7. De bijzonderheden in het vorige vers opgenoemd kunnen beschouwd worden als handelingen van menslievendheid, dat wij niet alleen hen loslaten, die we onrechtvaardig verdrukt hebben, dat is gerechtigheid, maar dat wij ook helpen om hen te bevrijden die door anderen verdrukt worden door het in vrijheid stellen van gevangenen of het betalen van de schulden van onvermogenen maar in dit vers worden enkel daden van weldadigheid opgenoemd. Dit is dus het vasten, dat God verkiest.

a. Dat wij voedsel verschaffen aan hen, die daaraan gebrek hebben, dat wordt als het noodzakelijkste op de voorgrond gesteld. Daar de arme zonder voedsel niet lang kan blijven leven, moet gij de hongerige uw brood mededelen. Het moet uw brood zijn, dat eerlijk gewonnen is. niet dat gij anderen ontnomen hebt, het brood waaraan gij zelf ook behoefte hebt, het brood van uw bescheiden deel, wij moeten onszelf verloochenen om anderen te geven hetgeen zij nodig hebben. Het brood dat gij van u zelf en van uw gezin op de vastendag uitgespaard hebt, indien dat of de waarde daarvan niet aan de armen gegeven wordt, is het een vasten van de ellendige, een vasten naar de wereld en niet naar God. Wij moeten ons brood breken voor de ellendige en hongerige, niet alleen hem het aangebroken brood, het restant, geven, maar het breken met het doel om het hem te geven, hem flinke stukken te geven en geen kruimkens.

b. De daklozen onderkomen te verschaffen, dat is zorg te dragen voor de armen die uitgeworpen zijn, die uit hun woning verdreven zijn, van huis en haard beroofd werden, die, zoals sommigen hier lezen, als opstandelingen verdreven zijn en wie te helpen en te verbergen dus zeer strafbaar zijn kan. Toch indien zij onrechtvaardig verdreven zijn, moet men er niet tegen opzien hen in huis te brengen. Zoekt niet alleen een onderkomen voor hen door ergens anders de inwoning voor hen te betalen maar - hetgeen veel groter bewijs van vriendelijkheid is, brengt hen in uw eigen huis, maakt hen uw eigen gasten. Gedenkt eraan om vreemdelingen te ondersteunen, want al moogt ge niet gelijk sommigen te beurt viel, daardoor engelen herbergen, toch kunt ge zelfs Christus daardoor onderhouden, die het vergelden zal in de opstanding van de rechtvaardigen. Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij geherbergd.

c. Door kleding te verschaffen aan hen, die daaraan behoefte hebben Als gij een naakte ziet, dat gij hem dekt, zowel om hem te beschermen tegen de ruwheid van het weer, als om hem in staat te stellen behoorlijk in het openbaar te verschijnen, geeft hem kleren om naar de kerk te kunnen gaan. En in deze en al dergelijke gevallen: verbergt u niet voor uw eigen vlees. Sommigen verstaan daaronder meer letterlijk: uw eigen bloedverwanten en nabestaanden, indien uw eigen familieleden achteruit raken, zijt gij erger dan een ongelovige indien gij hen niet naar vermogen helpt, 1 Timotheüs 5:8. Anderen vatten het in ruimer zin op: alle deelgenoten aan de menselijke natuur zijn uw eigen vlees: hebben wij niet allen een Vader? En daarom moeten wij ons niet voor hen verbergen, niet trachten buiten bereik te geraken wanneer een arme smekeling tracht ons aan te spreken, niet een andere weg opzien, wanneer een voorwerp van medelijden en weldadigheid ons ontmoet. Laat ons gedenken dat zij zijn vlees van ons vlees, en dat wij daarom met hen moeten medegevoelen. En door hun goed te doen, zullen wij ook in anderen zin ons eigen vlees goed doen, want wij zullen ons een schat opleggen in de hemel.

Jesaja 58:8 - 12

Hier zijn kostelijke beloften voor hen, die op de Gode welbehagelijke wijzen vasten, om door het geloof vrijmoedig en van harte zich te verblijden. Hun wordt meegedeeld wat God voor hen doen zal. Hier is:

I. Een verdere opsomming van de plichten, die wij vervullen moeten om aan deze beloften deel te krijgen, vers 9, 10, en ook hier, evenals daar straks, wordt vereist dat wij gerechtigheid doen en barmhartigheid liefhebben, ophouden met kwaad doen en leren goed te doen.

1. Wij moeten afstand doen van alle daden van geweld en bedrog, deze moeten uit het midden van u weggedaan worden, ook uit het midden van uw personen, dat is uit uw hart. Gij moet niet alleen afstand doen van alle praktijken van ongerechtigheid, maar ook alle neiging en geschiktheid daarvoor in u doden. En uit het midden van uw volk, niet alleen moeten de overheidspersonen geen onderdrukkers zijn, zij moeten ook alles doen wat zij kunnen om in hun rechtsgebied alle onderdrukking te voorkomen en uit te roeien. Zij moeten niet enkel het juk verschuiven, vers 6, maar het ook wegnemen, opdat zij, die onder het juk vandaan komen, niet opnieuw tot slavernij gebracht worden zie Jeremia 34:10, 11. Zij moeten ook alle dreiging nalaten, Efëze 6:9," en het uitsteken van de vingers," hetgeen toen evenals nu en dan bij ons, een teken schijnt geweest te zijn van misnoegen en een aanduiding van aanstaande straf. Laat uw vinger niet toe hen aan te wijzen, die arm en ellendig zijn, om hen daardoor aan verachting over te geven, zulke uitdrukkingen van minachting, die tergend en de gevolgen van slecht karakter zijn, behoren uit alle kringen van de maatschappij gebannen te worden. Zij mogen geen ongerechtigheid, of ijdelheid, spreken, geen vleierij en geen laster, maar alle omgang moet gekenmerkt zijn door oprechtheid. En wellicht worden die gebaren, die de dood zijn voor alle vriendschap, bedoeld met het uitsteken van de vingers, gelijk in Spreuken 6:13 : "Een Belialsman wijst met de vingers." Of het is het uitsteken van de vinger met de ring, dat teken van gezag, die zij lieten zien bij het spreken van ongerechtigheid, dit is: het vellen van onrechtvaardige vonnissen.

2. Wij moeten overvloedig zijn in alle daden van menslievendheid en welwillendheid. Wij moeten aalmoezen geven niet alleen omdat de armen die nodig hebben. Maar wij moeten geven gaarne en met gewillig hart en uit een beginsel van menslievendheid we moeten onze ziel openen voor de hongerige, vers 10 en niet alleen onze beurs, en de hand naar hem uitstrekken, maar dat doen van harte en zonder morren, met een beginsel van medelijden en met tedere aandoening voor hen, die wij in ellende zien, ons hart moet in de gave zijn, want God heeft de blijmoedigen geveer lief en dat doet de arme evenzeer. Toen de Heere Jezus de zieken genas en de menigte spijzigde, deed hij dat uit innerlijke ontferming.

3. Wij moeten mild en overvloedig geven zo dat de bedroefde ziel er niet door geplaagd, maar voldaan wordt, niet alleen de buik van de hongerige, maar de wens van de bedroefde vervullen, zoveel in ons vermogen is. Waartoe zijn wij geboren, waarvoor hebben wij onze lichamelijke vermogens ontvangen, waartoe onze rede, en onze goederen, indien niet om in deze wereld zoveel goed te doen als wij kunnen! En de armen hebben wij altijd met ons.

II. Hier wordt ons gezegd welke zegeningen en voorrechten het deel worden van hen, die de vervulling van deze plichten najagen. Indien een persoon, een geslacht, een volk aldus geneigd is om alles te doen wat goed is, dan mogen zij tot hun troost verwachten dat God hun een milde beloner zal zijn, en hetgeen zij weggeven in werken van barmhartigheid, zal overvloedig tot hen weerkeren.

1. God zal hen verrassen met het weerkeren van barmhartigheid na grote droefenis, en dat zal hun zo welkom zijn als het licht van de morgen na een lange donkere nacht, vers 8. Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad, en vers 10 : Dan zal uw licht in de duisternis opgaan. Gij zijt lang levend begraven geweest, maar dan zal uw voortreffelijkheid terugkeren, gij zijt lang met leed overstelpt geweest, maar dan zult gij met welgevallen de dageraad begroeten. Hun, die gaarne goed deden, zal God gaarne Zich in het goede doen verheugen, en dit is een bijzondere gave van God, Prediker 2:24. Die barmhartigheid bewezen hebben, zullen barmhartigheid vinden, Job, die in zijn dagen van voorspoed veel welgedaan had, verkreeg van God, toen Deze hem weer na zijn vernedering verhoogde, vrienden die hem hielpen om weer tot goede staat te geraken, en zijn licht ging op in de duisternis. En niet alleen het licht, dat zoet is, maar ook uw genezing zal snellijk uitspruiten, de genezing van de wonden waaronder gij zo lang geleden hebt, al uw grieven zullen hersteld worden en gij zult uw jeugd vernieuwen en uw sterkte herkrijgen. God zal hen, die anderen in hun droefheid geholpen hebben, op hun beurt helpen.

2. God zal eer op hen leggen, goede werken zullen vergolden worden met een goede naam, dat is begrepen in het licht, hetwelk in de duisternis opgaat. Ofschoon iemands afkomst gering en zijn geslacht niet in tel is, en hij geen uitwendige voordelen heeft, die hem eer bezorgen, zal hij, indien hij in zijn omgeving goed is, daardoor eerbied en achting verkrijgen, en daardoor zal zijn duisternis toch worden als de heldere middag, dat is: hij zal voornaam worden en in zijn kring schitteren. Ziehier de zekerste weg om beroemd te worden, daartoe moet iemand goed doen. Hij die de grootste en vermaardste van allen wil worden, moet door nederigheid en arbeid zich de dienaar van allen maken. De gerechtigheid zal voor Hem heengaan, dat is: zij zal u aanbevelen in de achting en de belangstelling van velen, zoals Jakob zei, Genesis 30:33 : Uw gerechtigheid zal voor u getuigen. Die zal de smaadheid doen ophouden, ja, zij zal u meer lof aanbrengen dan voor de nederigheid aangenaam is. "Hij heeft de armen gegeven, Zijn gerechtigheid bestaat in eeuwigheid," Psalm 112: dat is de eer die Hij daardoor verworven heeft.

3. Zij zullen altijd veilig zijn onder de Goddelijke bescherming. Uw gerechtigheid zal voor uw aangezicht heengaan als uw voorhoede, om u te verdedigen tegen uw vijanden, die u van voren aanvallen. En de heerlijkheid des Heeren zal uw achtertocht wezen, de achterhoede, om terecht te brengen degenen die achterblijven zouden en om u te beschermen tegen de vijanden, die u, gelijk Amalek, van achteren zouden aanvallen. De godvrezenden zijn veilig aan alle zijden, zie waar gij wilt, naar voren, naar achteren, rechts en links, overal zien zij zich veilig, zij vinden zich gerust tegen de vrees voor het kwade. En merk op waarin hun veiligheid bestaat: in hun gerechtigheid en de heerlijkheid des Heeren, dat is van Christus, volgens sommigen, want door Hem zijn wij gerechtvaardigd en daardoor is God verheerlijkt. Hij gaat ons voor en is onze overste leidsman van de zaligheid, want Hij is de Heere onze gerechtigheid. Hij is onze achterhoede en alleen op Hem kunnen wij rekenen voor onze veiligheid als onze zonden ons achtervolgen, en op het punt staan de hand op ons te leggen. Of: God zelf zal in Zijn voorzienigheid en genade u als uw gids voorgaan om u te geleiden, en uw achterhoede zijn om u te bewaren, en dit zal de beloning voor uw gerechtigheid zijn en daardoor verstrekken tot heerlijkheid des Heeren als uw beloner.

4. God zal altijd dichtbij hen zijn om hun gebeden te horen, vers 9. Gelijk enerzijds hij die zijn oren sluit voor het geroep van de armen ook tot God roepen zal zonder verhoord te worden, zo zal anderzijds, hij die vrijgevig is voor de armen, zien dat zijn gebeden met zijn aalmoezen opklimmen tot God, gelijk bij Cornelius, Handelingen 10, 4. Dan zult gij roepen

op uw vastendagen, die dagen des gebeds behoren te zijn, en de Heere zal antwoorden zal u geven hetgeen gij Hem vraagt. Gij zult roepen wanneer gij in vrees of in plotselinge nood zijt en Hij zal zeggen: hier, hier ben Ik, hetgeen een zeer neerbuigende uitdrukking is van Gods bereidvaardigheid om onze gebeden te horen. Wanneer God ons door Zijn woord roept, betaamt het ons te zeggen: Zie, hier zijn wij, wat zegt de Heere tot Zijn knechten? Maar dat God tot ons zeggen zal: zie, hier ben Ik, is wonderlijk. Wanneer wij tot Hem roepen alsof Hij op een afstand was, zal Hij ons doen weten dat Hij nabij is, aan onze rechterhand, dichterbij dan wij dachten, Ik ben het, vreest niet! Is het gevaar nabij, onze beschermers is nog nabij, een tegenwoordige helper. Hier ben Ik, gereed om u te geven hetgeen u ontbreekt, en voor u te doen hetgeen gij begeert, wat hebt gij mij te vragen? God let op het gebed van de oprechten, Psalm 130:2. Zij kunnen niet zo spoedig roepen of Hij zal antwoorden: gereed, gereed! Wat zij ook bidden, God zal hen horen, Ik ben in het midden van u, nabij u in alle dingen, Deuteronomium 4:7.

5. God zal hen leiden in alle moeilijke en twijfelachtige gevallen, vers 11. de Heere zal u geduriglijk leiden. Terwijl wij hier in de woestijn van de wereld zijn, hebben wij behoefte aan voortdurende hemelse leiding, want indien wij te eniger tijd aan onszelf overgelaten worden, zullen wij zeker de weg missen, en daarom geeft God hen, die goed zijn voor zijn aangezicht, wijsheid die in alle omstandigheden nuttig is om hen te leiden en die hen tot ogen zijn zal, Prediker 2:26. En Zijn voorzienigheid zal de weg voor hen effen maken, zowel wat aangaat hun plicht, als wat betreft hun vertroosting.

6. God zal hun overvloedige voldoening in hun eigen zielen geven. Gelijk de wereld een woestijn is, wat betreft het doorwandelen, zodat men voortdurend behoefte heeft aan een gids zo is zij het ook ten opzichte van de behoeften, zodat het noodzakelijk is dat er geregeld voorraad gegeven wordt. Zo had Israël in de woestijn niet alleen een wolkkolom, die altijd voor hun aangezicht heenging, maar ook manna en water uit de rots, om hun zielen te verkwikken in dat dorstland, een land dor en mat, zonder water, Psalm 63:2. God geeft de Godvrezende niet alleen wijsheid en kennis maar ook blijdschap, zodat hij voldaan wordt door de getuigenis van zijn eigen geweten en de verzekeringen van Gods gunst. Deze zullen de ziel voldoen, en blijdschap geven aan het hart, zelfs in de dorheid van de droefenis, deze zullen de beenderen vet maken en vervullen met merg, zij zullen hun die vreugde geven die hun ten steun zal zijn, gelijk de beenderen voor het lichaam, de blijdschap des Heeren zal uw sterkte zijn. Hij zal uw beenderen rust geven zo lezen sommigen hier, rust van moeite en ziekte, waaronder zij geleden hebben en waarvoor zij gekastijd zijn geworden. Zo komt dit overeen met de belofte aan de barmhertigen gegeven in Psalm 41:2. de Heere zal hem ondersteunen op het ziekbed. Gij zult zijn als een bewaterde hof, zo bloeiend en zo vruchtbaar in genade en vertroosting, en gelijk een springader van de wateren, gelijk een hof die een fontein heeft, welker wateren nooit door droogte of vorst ophouden te springen. Het beginsel van heilige liefde zal in de godvrezenden zijn als een springader van levend water, Johannes 4:14. Gelijk een fontein van levend water voortdurend water uitgeeft en nochtans altijd vol blijft, zo is de Godvrezende altijd overvloedig in goede werken, en wordt toch door dat altijd geven nooit armer. Hij die natmaakt, zal zelf nat gemaakt worden.

7. Zij en hun geslacht zullen alom ten zegen zijn. Het is een goede beloning voor hen die vruchtbaar en nuttig zijn, dat zij het al meer en meer zijn en vooral voor hen, die nakomelingen hebben om hen daarin op te volgen. Dit wordt hier beloofd, vers 12. Zij die uit u voortkomen, uw vorsten, uw edelen, uw grote mannen, zullen meer gezag en invloed hebben dan zij ooit bezaten, of, zij die na u zullen opstaan, uw afstammelingen, zullen nuttig zijn voor het nageslacht, evenals gij zijt voor uw tijdgenoten. Het is een grote voldoening

voor een godvrezende te mogen denken dat zij die na hem komen zullen volharden in goed doen, als hij zal heengegaan zijn

a. Zij zullen de oude verwoeste plaatsen bouwen, die zolang reeds in puin gelegen hebben, dat men reeds aan de wederopbouw begon te wanhopen. Dit werd vervuld toen de gevangenen na hun terugkeer de steden van Juda herstelden en daarin gingen wonen, evenals verscheidene steden van Israël, die verwoest gelegen hadden sedert de wegvoering van de tien stammen.

b. Zij zullen het goede werk voortzetten en volvoeren dat reeds lang geleden begonnen was, en zullen over de hinderpalen heengeholpen worden, die de voortgang zo'n lange tijd belemmerd hebben. Zij zullen ze oprichten op fundamenteën die van geslacht tot geslacht verwoest waren. Dit werd vervuld toen de tempel op de oude fundamenteën herbouwd werd. Ezra 5:1. Of: zij zullen fundamenteën leggen, die gedurende verscheidene geslachten zullen duren, zij zullen doen hetgeen geruime tijd van waarde blijven zal.

c. Zij zullen de zegen en de lof genieten van allen, die rondom hen zijn, gij zult genoemd worden en beroemd zijn als degenen die de bressen dichtmetselen, de bressen door de vijand in de muren van een belegerde stad geslagen, al wie de moed en de bekwaamheid heeft om die te dichten, verkrijgt daardoor grote lof. Gij zult de herstellers van de paden zijn, zodat zij veilig en rustig worden, niet alleen om er langs te reizen, maar om er aan te wonen, zo rustig en veilig, dat de inwoners er geen bezwaar tegen zullen hebben om aan de weg hun huizen te bouwen. In een woord, indien zij vasten zoals het God behaagt, zal Hij hen in hun vroegere vrede en voorspoed herstellen en maken dat niemand hen meer verschrikt. Zie Zacharia 7:5, Genesis 8:3 - 4, 5. En dit leert ons dat zij die gerechtigheid en barmhartigheid betrachten, de vertroosting daarvoor in deze wereld reeds zullen genieten.

Jesaja 58:13 - 14

Steeds wordt grote nadruk gelegd op nauwgezette waarneming van de sabbat, en dit werd voornamelijk geëist van de Joden in de Babylonische gevangenschap, omdat zij door de dag des Scheppers in ere te houden zich onderscheidten van de vereerders van de afgoden, die de hemel en de aarde niet gemaakt hebben, Hoofdstuk 56:1, 2. Daar wordt het vieren van de sabbat evenals hier gevoegd bij het rechtvaardig oordelen en het doen van gerechtigheid. Sommigen passen dit toe op de verzoendag, met welke, naar zij meenden, ook bedoeld wordt de vastendag, waarvan hier boven sprake was, en die "een sabbat van de rust" genoemd wordt, Leviticus 23:32. Maar daar de vasten die daar bedoeld worden blijkbaar andere dagen zijn, is deze sabbat ongetwijfeld de wekelijkse sabbat, het grote teken tussen God en Zijn belijdend volk dat Hij instelde als een teken van Zijn gunst voor hen en zij moesten onderhouden als een teken van hun gehoorzaamheid aan Hem. Merk hier op:

I. Hoe de sabbat behoort geheiligd te worden vers 13. En er blijft een rustdag over voor het volk van God, daarom blijft deze sabbatswet ook voor ons geldig op de dag des Heeren. Alles wat tot eer van de sabbat strekken kan moet gedaan worden, en alles wat dienen kan om er hoge gedachten van in te boezemen. Wij moeten hem een verlustiging achten geen taak en last, wij moeten er ons in verheugen, en in de onthoudingen, die Hij ons oplegt en de diensten, waartoe Hij ons verplicht, wij moeten in ons element zijn wanneer wij God vereren en in gemeenschap met Hem verkeren. Hoe lieflijk zijn Uw woningen, o Heere van de heirscharen. Wij moeten hem niet alleen een verlustiging achten, maar hem ook zo noemen, openlijk te kennen geven hoe aangenaam ons die dag is en de vervulling van zijn plichten. Wij moeten dat doen door God er onze dank voor te brengen, met de ernstige begeerte of zijn genade ons wil bekwamen om in de week elke dag zijn eigen werk te doen, omdat wij er vermaak in hebben. Noemt hem een verlustiging tegenover anderen, om hen op te wekken om ook te komen en hun deel in deze blijdschap te nemen. En wij moeten hem zo voor ons zelf noemen, opdat wij ook de geringste gedachte mogen onderdrukken van te wensen dat de sabbat voorbij

is, opdat wij koren mogen verkopen. Wij moeten hem de heilige dag des Heeren noemen, de heerlijke dag, hem geheiligd noemen, afgezonderd van het algemeen gebruik, gewijd aan God en Zijn dienst, hem een heiligheid des Heeren noemen, de dag die Hij Zichzelf geheiligd heeft. Zelfs onder het Oude Testament werd de sabbat de dag des Heeren genoemd, en daarom is het betamelijk hem nu ook zo te noemen, en ook omdat hij de dag van de Heere Christus is, Openbaring 1:10. Hij is heilig omdat hij de dag des Heeren is, en daarom in alle opzichten eerwaardig, er ligt een schoonheid van heiligheid op hem. hij is oud en die oudheid is zijn eer, en wij moeten duidelijk laten zien door hem te eren dat wij hem eerwaardig achten, dus door God op die dag te verheerlijken. Wij leggen eer op die dag, wanneer wij eer geven aan Hem die hem ingesteld heeft en aan Wiens eer hij gewijd is.

II. Wat de beloning van de sabbatsheiliging is, vers 14. Indien wij op die wijze de sabbat gedenken door hem te heiligen.

1. Dan zullen wij daar de vertroosting van smaken, de deed zal haar eigen beloning medebrengen. Indien wij de sabbat een verlustiging noemen, dan zullen wij ons verlustigen in de Heere. Hij zal zich meer en meer aan ons openbaren als het heerlijke voorwerp van al onze gedachten en overdenkingen en het heerlijke voorwerp van onze tederste genegenheid. Hoe meer genoeg wij scheppen in de dienst van God, des te meer blijdschap zullen wij er in smaken. Indien wij onze plicht met toewijding aanvaarden, zullen wij hem met voldoening volbrengen, en wij zullen reden hebben om te zeggen: Het is goed hier te zijn, goed om nabij God te zijn.

2. Wij zullen er de eer van hebben: "Ik zal doen rijden op de hoge plaatsen van de aarde," (gelijk Jesaja 33:16 : "Hij zal in de hoogte wonen") zo duidt dit grote veiligheid aan. Maar het betekent ook grote waardigheid en voorspoed, gij zult in statie rijden, al de ogen van uw naburen zullen op u gevestigd zijn. Van Israël was gezegd dat God het met gejuich uit Egypte leidde, en dat Hij het volk deed rijden op de hoge plaatsen van de aarde, Deuteronomium 32:12, 13. Aan degenen die God en Zijn sabbat vereren, zal Hij deze eer geven. Indien God door Zijn genade ons in staat stelt om boven de aarde te leven zodat wij door haar niet alleen niet verhinderd worden, maar op onze reis naar de hemel bevordert en voortgeholpen, dan doet Hij ons rijden op de hoge plaatsen van de aarde.

3. Wij zullen er het voordeel van hebben. Ik zal u spijzigen met de erve van uw vader Jakob, met al de zegeningen van het verbond en al de kostelijke voortbrengselen van Kanaän hetwelk een type van de hemel en de erfenis van Jakob was. De erfenis van de gelovigen zal hun niet alleen hiernamaals uitgedeeld worden maar zij worden er hier reeds mee gevoed, gevoed met de hoop er op, en niet er mee geveid, gevoed met de voorsmaak en de eerstelingen er van, en zij die alzo gevoed worden hebben reden om te zeggen dat zij doorvoed worden. En opdat wij daarop zeker zouden rekenen, wordt er bijgevoegd: De mond des Heeren heeft het gesproken. Gij hebt er Gods woord voor, en Hij kan niet liegen of bedriegen. Zijn mond heeft het gesproken, dus zal Zijn hand het geven en geen tittel of jota van Zijn goede beloften zal ter aarde vallen. Gezegend daarom, ja driewerf gezegend is hij die dat doet en er aan vasthoudt dat hij de sabbat bewaart van ontheilgd te worden.

HOOFDSTUK 59

1 Ziet, de hand des HEEREN is niet verkort, dat zij niet zou kunnen verlossen; en Zijn oor is niet zwaar geworden, dat het niet zou kunnen horen. 2 Maar uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God, en uw zonden verbergen het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort. 3 Want uw handen zijn met bloed bevestigd; en uw vingers met ongerechtigheid; uw lippen spreken valsheid, uw tong dicht onrecht. 4 Er is niemand, die voor de gerechtigheid roept, en niemand, die voor de waarheid in het gericht zich begeeft; zij vertrouwen op ijdelheid, en spreken leugen; met moeite zijn zij zwanger, en zij baren ongerechtigheid. 5 Zij broeden basilisk - eieren uit, en zij weven spinnewebben; die van hun eieren eet, moet sterven, en als het in stukken gedrukt wordt, er berst een adder uit. 6 Hun webben deugen niet tot klederen, en zij zullen zichzelf niet kunnen dekken met hun werken; hun werken zijn werken der ongerechtigheid, en een maaksel des wrevels is in hun handen. 7 Hun voeten lopen tot het kwade, en zij haasten om onschuldig bloed te vergieten; hun gedachten zijn gedachten der ongerechtigheid, verstoring en verbreking is op hun banen. 8 de weg des vredes kennen zij niet; en er is geen recht in hun gangen; hun paden maken zij verkeerd voor zich zelf, al wie daarop gaat, die kent de vrede niet. 9 Daarom is het recht verre van ons, en de gerechtigheid achterhaalt ons niet; wij wachten op het licht, maar ziet, er is duisternis, op een groten glans, maar wij wandelen in donkerheden. 10 Wij tasten naar de wand, gelijk de blinden, en, gelijk die geen ogen hebben, tasten wij; wij stoten ons op de middag, als in de schemering, wij zijn in woeste plaatsen gelijk de doden. 11 Wij brommen allen gelijk als de beren, en wij kirren doorgaans gelijk de duiven; wij wachten naar recht, maar er is geen, naar heil, maar het is verre van ons. 12 Want onze overtredingen zijn vele voor U, en onze zonden getuigen tegen ons; want onze overtredingen zijn bij ons, en onze ongerechtigheden kennen wij; 13 Het overtreden en het liegen tegen de HEERE, en het achterwaarts wijken van onzen God; het spreken van onderdrukking en afval, het ontvangen en het dichten van valse woorden uit het hart. 14 Daarom is het recht achterwaarts geweken, en de gerechtigheid staat van verre; want de waarheid struikelt op de straat, en wat recht is, kan er niet ingaan. 15 Ja, de waarheid ontbreekt er, en wie van het boze wijkt, stelt zich tot een roof; en de Heere zag het, en het was kwaad in Zijn ogen, dat er geen recht was. 16 Dewijl Hij zag, dat er niemand was, zo ontzette Hij Zich, omdat er geen voorbidder was; daarom bracht Hem Zijn arm heil aan, en Zijn gerechtigheid ondersteunde Hem. 17 Want Hij trok gerechtigheid aan als een pantser, en de helm des heils zette Hij op Zijn hoofd, en de klederen der wraak trok Hij aan tot kleding, en Hij deed de ijver aan als een mantel. 18 Even naar de werken, even daarnaar zal Hij vergelden, grimmigheid aan Zijn wederpartijders, vergelding aan Zijn vijanden; de eilanden zal Hij het loon vergelden. 19 Dan zullen zij de Naam des HEEREN vrezen van de neergang, en Zijn heerlijkheid van de opgang der zon; als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des HEEREN de banier tegen hen oprichten. 20 En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreding in Jakob, spreekt de HEERE. 21 Mij aangaande, dit is Mijn Verbond met hen, zegt de HEERE: Mijn Geest, Die op u is, en Mijn woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, die zullen van uw mond niet wijken, noch van de mond van uw zaad, noch van de mond van het zaad uws zaads, zegt de HEERE, van nu aan tot in eeuwigheid toe.

In dit hoofdstuk zien wij de zonde zich voor doen als bovenmatig zondig, en de genade als nog overvloediger genadig. En gelijk hetgeen hier gezegd wordt van de zonden van de zondaren, vers 7, 8 in Romeinen 3:15 toegepast wordt op de algemene verdorvenheid van de gehele mensheid, zo wordt hetgeen hier in vers 20 gezegd wordt, in Romeinen 11:26 toegepast op Christus.

1. Wordt hier het volk ten laste gelegd dat het zelf de stroom van Gods gunsten voor zich afgedamd heeft, en de bijzondere zonden worden opgenoemd, waardoor zij zich van de zegeningen beroofd hebben, vers 1 - 8.
2. Wordt het hier beschuldigd dat het zich zelf Gods oordelen op de hals gehaald heeft, en wordt hun meegedeeld welke de oordelen zijn die zij zich berokkend hebben, vers 9 - 11, en welke zonden God gedwongen hebben om deze oordelen te zenden, vers 12 - 15.

3. Wordt hier beloofd dat God desniettemin verlossing voor hen bewerken zal, alleen om Zijns eigen naams wil, vers 16 - 19, dat Hij barmhartigheid voor hen in voorraad heeft en hun die zal bewijzen, vers 20, 21.

Jesaja 59:1 - 8

De profeet verbetert hier de misvatting van hen, die met God getwist hadden, omdat nog niet de verlossing gegeven was, waarom zij zo dikwijls gevast en gebeden hadden, Hoofdstuk 58:3. Nu toont hij hier aan,

I. Dat God het niet verlaagde, zij hadden geen reden om het Hem te verwijten dat zij nog niet uit de handen hunner vijanden verlost waren Want 1. God was nog even goed als vroeger in staat om te helpen, Zijn hand was niet verkort, dat is: zijn kracht was niet verminderd, belemmerd of verdwenen, hetzij wij al of niet kunnen zien de onbeperktheid van zijn macht en van haar uitwerking. God kan even ver reiken als vroeger en Zijn hand is even sterk als ooit. De redding van de kerk komt van de hand van God, en die is niet zwak geworden of verkort. "Is de hand des Heeren verzwakt?" vroeg de Heere aan Mozes, Numeri 11:23. Neen, dat is zij niet, en Hij gedooft niet dat wij dat zullen denken. Noch de lengte van tijd, noch de kracht van de vijanden, noch de zwakheid van de werktuigen, kan de macht van God verminderen of belemmeren, het is voor Hem hetzelfde te helpen door velen of door weinigen.

2. God was even bereid en gewillig om in antwoord op het gebed te helpen, Zijn oor is niet zwaar geworden dat het niet zou kunnen horen. Ofschoon Hij zo'n menigte gebeden heeft te horen en te beantwoorden, en ofschoon Hij reeds zo lang gebeden gehoord heeft, is Hij nog even bereid als vroeger om de gebeden te horen. Het gebed des oprechten is Hem nog evenals vroeger een blijdschap en de beloften - waarop in de gebeden gepleit wordt, zijn nog ja en amen, en onveranderlijk vast. er wordt hier meer bedoeld dan uitgesproken, niet alleen is Zijn oor niet zwaar, maar Hij haast zich om te horen, eer zij roepen zal Hij antwoorden, Jesaja 65:24. Indien onze gebeden niet verhoord worden en de verlossing waarnaar wij uitzien, nog niet gegeven wordt, dan is dat niet omdat God traag is om de gebeden te horen, maar omdat wij traag in het bidden zijn, niet omdat Zijn oor zwaar is als wij tot Hem spreken, maar omdat onze oren zwaar zijn als Hij tot ons spreekt.

II. Het was hun eigen traagheid, zij stonden zichzelf in het licht en versperden hun eigen deur. God kwam tot hen in de weg van Zijn barmhartigheid, maar zij verhinderden Hem, uw ongerechtigheden heden houden al die goede dingen verre van u, Jeremia 5:25. Zie hier hoeveel onheil de zonde teweegbrengt.

1. Zij verhindert Gods barmhartigheden om tot ons te komen, zij is een scheidsmuur tussen ons en God. Niettegenstaande de oneindige afstand die van nature tussen God en ons bestaat, was er van de aanvang af gemeenschap tussen die beide, door ongerechtigheid verwijderde de mens zich van God en zo ontstond de scheiding. Hij is uw God, de uw door belijdenis, en daarom is de zonde zoveel kwaadaardiger en misdadiger, daar zij ons van Hem scheidt, zodat Hij Zijn aangezicht voor ons verbergt, hetgeen groot misnoegen aanduidt, Deuteronomium 31:17. De zonde tart Hem om in toorn ons Zijn genadige tegenwoordigheid te onttrekken, de tekenen van Zijn gunst in te houden, geen hulp te schenken, Hij verbergt Zijn aangezicht om niet gezien of aangesproken te worden. Zie hier de zonde in haar schrilste kleuren, bovenmate zondigende, het schepsel aan de gemeenschap met zijn Schepper onttrekkende. En zie de zonde in haar gevolgen, niet alleen verderf brengend, maar ons scheiden van God, dat is van

alle goed en verbindende met alle kwaad, Deuteronomium 29:31, hetgeen de wortel van allen vloek is.

2. Zij verhindert onze gebeden om tot God te komen. Zij noodzaakt God om Zijn aangezicht voor ons te verbergen, omdat Hij niet wil horen, gelijk Hij gezegd heeft, Jesaja 1:15. Indien wij onreinheid in ons hart toelaten en daarnaar omzien, zal God onze gebeden niet horen, Psalm 66:19. Wij kunnen niet verwachten dat Hij ons Zijn aangezicht toont indien wij niet ophouden Hem te beledigen. Om nu God te rechtvaardigen in het verbergen van Zijn aangezicht voor hen en het voortgaan in Zijn tegenstand tegen hen, noemt de profeet in de volgende verzen zeer breedvoerig hoe groot en menigvuldig hun overtredingen zijn, gelijk hun opgedragen was, Hoofdstuk 58:1. Toon Mijn volk zijn ongerechtigheden. En het is een zwarte lijst, die hier tegen hen overlegd wordt, vol bijzonderheden, waarvan elke op zichzelf genoeg was om scheiding te maken tussen hen en een heilig, rechtvaardig God.

Laat ons trachten deze zonden onder enige hoofden te rangschikken.

(1). Wij moeten beginnen met hun gedachten, want daar beginnen de zonden en nemen zij haar oorsprong. Hun gedachten zijn gedachten van de ongerechtigheid, vers 7. Hun voorstellingen zijn dat, enkel en voortdurend slecht, hun ontwerpen en plannen zijn dat, zij bedenken onophoudelijk een of ander misdrijf, en de bevrediging van hun boze lusten, vers 4. Van moeite zijn ze zwanger, in verbeelding, voornemen, raad en besluit, die krijgen gestalte en zij baren ongerechtigheid, brengen die tot stand zodra ze rijp zijn. Ofschoon zij over hun zonden wellicht in ongerechtigheid zijn door de tegenstand van de voorzienigheid en de verwijten van hun eigen geweten, zien zij, zodra de goddeloze plannen voltoerd zijn, er met evenveel trots op neer als een moeder op het kind, dat zij ter wereld gebracht heeft. Dit wordt vers 5 genoemd het uitbroeden van basiliskus eieren en het weven van spinnewebben. Ziehier hoe de gedachten en werken van goddeloze mensen besteed worden, en waaraan zij hun scherpzinnigheid ten koste leggen.

a. Het beste van hun daden is slecht en broos, hun gedachten zijn zo ijdel als spinnewebben. De arme zwakke spin heeft er veel moeite aan, en als de webben gereed zijn, zijn zij zwakke, onbeduidende dingen, een ontering van de plaats waar ze geweven zijn, en met een bezemstreek worden ze vernietigd. Zo zijn de gedachten waarmee wereldse mensen zich bezig houden, zij bouwen luchtkastelen en vermaken zich met denkbeeldige genoegens, gelijk de spin met de handen grijpt, Spreuken 30:28, maar zich niet houden kan.

b. Maar al te dikwijls is hetgeen zij bedenken kwaadaardig en slecht, zij broeden eieren van de krokodil of de adder uit, die vergiftig zijn en vergiftige schepselen voortbrengen, zo zijn de gedachten van de goddelozen, wier lust het is kwaad te doen. Hij die van hun eieren eet, dat is, die enige gemeenschap aan hun handelingen heeft, moet sterven, dat is, hij verkeert in gevaar dat hem enig leed zal overkomen. Het ei begint te breken, gij verwacht een of ander nuttig vogeltje, en zie, er barst een adder uit, welks nabijheid u in het grootste gevaar brengt. Gezegend hij die zo min mogelijk met zulke boze mensen te doen heeft. Zelfs het spinneweb, geweven met het doel om vliegen te vangen en daarvan een prooi te maken, zal hun geen genoeg geven, want dat kan geen kwaad doen.

(2). Uit die overvloed van boosheid in hun hart spreekt hun mond, en nog spreekt hij niet altijd al de boosheid uit die er in is, Naar het eigenlijke boosaardigste van hun kwade voornemens wordt bedekt en vergoelijkt door hetgeen zij zeggen, vers 3 :Uw lippen spreken valsheid en uw tong dicht onrecht. Gij wendt vriendelijkheid voor met het kwaadaardigste voornemen in het hart, of door laster en valse getuigenis werpt gij smaad op de goede naam van anderen die gij haat, en zo sticht gij ongemerkt werkelijk kwaad, en misschien door valse

getuigen tegen hen te verwekken, berooft gij hen van eigendom en leven. Ene valse tong is scherp als pijlen en gloeiend als jeneverkolen, uw tong dicht onrecht, wanneer zij de laster tegen uw nabuur niet openlijk uitspreken uit vrees van gelogenstraf te worden doet zij het in geheim. Achterklappers zijn dikwijls Luisteraars.

(3). Hun handelingen waren alle van dezelfde aard als hun gedachten en woorden. Zij stonden schuldig aan het vergieten van onschuldig bloed, een misdaad van de ergste aard, hun handen waren met bloed bevestigd. Bloed bevestigd en laat een onuitwisbare smet op het geweten, waarvan niets dan het bloed van Christus kan reinigen. En dit deden zij niet bij verrassing of door een of andere omstandigheid gedwongen, maar hun voeten liepen tot het kwade, vers 7, van nature en gretig, door aandrift van hun kwaadaardigheid haastten zij zich om onschuldig bloed te vergieten, alsof zij bevreesd waren om enige gelegenheid tot het plegen van wrede daden te verliezen, Spreuken 1:16, Jeremia 22:17. "Vernieling en ellendigheid waren in hun wegen." Waar zij gingen brachten zij onheil aan, de richting van hun weg was het stichten van ellende en verwoesting zonder enig gemoedsbezwaar. Niet alleen dorstten zij naar bloed, maar zij bevestigden hun vingers met ongerechtigheid ook van andere aard, vers 3, zij verdreven de mensen uit hun bezitting en eigenden zich alles toe waarop zij de hand leggen konden. Ze vertrouwden op ijdelheid, vers 4, zij rekenden op hun kunsten en sluikse manieren om zich te verrijken, maar die zullen blijken voor henzelf ijdelheid te zien en hen te bedriegen terwijl zij anderen bedrogen. Hun werken, waaraan zij zich zoveel moeite getroosten en waarop zij hun harten zo zetten, zijn alle werken van de ongerechtigheid, hun gehele levensgedrag is een aaneenschakeling van verdrukking en bedriegerij, en in hun handen is een maaksel des wrevels, overeenkomstig de wrevelige overleggingen in hun hoofden, en de gedachten aan geweld in hun harten.

(4). Er worden geen maatregelen genomen om deze onrechtvaardigheden te herstellen en deze gebreken te verbeteren vers 4. : Er is niemand die voor de gerechtigheid roept, niemand beklaagt zich over deze geweldpleging aan de heilige wetten van de gerechtigheid, of tracht hen, die onrecht lijden te helpen, of om de wetten tegen zulke misdaden te doen uitvoeren. En deze laaghartige praktijken zijn de schande, en zullen de ondergang zijn van het volk. wanneer het recht niet gehandhaafd wordt, legt dat schande op de overheid, die geroepen is om gerechtigheid uit te oefenen, maar ook op het volk dat zich daartegen verzetten moet De gewone leden van de maatschappij moeten bijdragen tot het algemeen welzijn door geheime goddeloosheid openbaar te maken, en hun, die daartoe de macht hebben, gelegenheid te geven die te straffen, maar het staat slecht met een volk wanneer de vorsten onrechtvaardig regeren en het volk dat gaarne heeft. De waarheid wordt tegengestaan en er is niemand, die zich voor haar in het gericht begeeft, noch iemand die de roeping en de moed gevoelt om een eerlijke zaak te verdedigen. De weg des vredes wordt even weinig geacht als de weg van de waarheid, zij kennen die niet, dat is, zij hebben er nooit werk van gemaakt om de dingen te leren kennen die de vrede bevorderen, geen moeite wordt genomen om vredebreuk te voorkomen of te straffen en geschillen tussen geburen uit de weg te ruimen. Zij zijn geheel en al vreemd tegenover alles wat rustig en vredelievend is en bevorderen alles wat twist en verdeeldheid veroorzaakt. Er is geen recht in hun gangen, dat is, zij tonen in hun handelingen geen gevoel voor recht, dat is iets waarmee zij geen rekening houden, maar zij weten het gemakkelijk te verbreken, indien dat met hun boze plannen overeenkomt.

(5). In al deze dingen zijn zij dwaas, zeer dwaas en handelen tegen hun eigen belang en tegen rede en gerechtigheid. Zij die ongerechtigheid bedenken vertrouwen op ijdelheid, en zullen zeker bedrogen uitkomen, vers 4. Hun webben, die ze, met zoveel kunst en vlijt weven, deugen niet tot kleding en zullen hun niet dienen tot bedekking of hun werken tot versiering,

vers 6. Zij mogen anderen door hun ontwerpen schade doen, maar voor henzelf zijn die van generlei nut of voordeel. Er wordt door de zonde niets gewonnen, en dat zal blijken zodra winst en verlies tegen elkaar vergeleken worden. Hun paden van ongerechtigheid zijn verkeerd, dat is verdraaid, vers 8, zij zijn dat voor henzelf en voor allen die er op wandelen. Ofschoon zij zeggen dat zij er vrede op zullen hebben, bedriegen zij zichzelf, want zij zullen de vrede niet kennen, zoals in de volgende verzen aangetoond wordt.

Jesaja 59:9 - 15

De bedoeling van deze verzen is dezelfde als die van de voorgaande, en wel om aan te tonen dat de zonde de grote bedriegster is die altijd onheil brengt, dat zij het goede van ons weert en het kwade over ons haalt. Maar gelijk daar door de profeet tot het volk gesproken wordt in Gods naam, om het tot overtuiging en verootmoediging te brengen, opdat God gerechtvaardigd worde als Hij spreekt en oordeelt, zo wordt hier, naar het schijnt tot God gesproken door het volk, als een erkenning van hetgeen hun gezegd was, en als uitdrukking van hun nederige onderwerping aan en erkenning van de gerechtigheid en heiligheid Gods in Zijn handelingen met hen hun onbesneden harten zijn hier, naar het schijnt min of meer verootmoedigd en zij worden tot belijdenis gebracht, de erkenning wordt eindelijk hun ontperst dat God rechtvaardig met hen in tegenheid gewandeld heeft, omdat zij in tegenheid wandelden met Hem.

I. Zij erkennen dat God met hen getwist en in tegenheid gewandeld heeft. Hun toestand was zeer bedroevend, vers 9, 10, 11.

1. Zij waren in droefenis, vertrapt en verdrukt door hun vijanden, onrechtvaardig behandeld, met hardheid geregeerd, en God verscheen niet om hun rechtvaardige en verongelijkte zaak te handhaven. Daarom is het recht verre van ons en de gerechtigheid achterhaalt ons niet. Ofschoon wij tegenover onze vervolgers er zeker van zijn dat wij het recht aan onze zijde hebben en dat zij kwaaddoeners zijn, worden wij niet verlicht en gerechtvaardigd. Wij hebben jegens elkaar geen recht gedaan en daarom duldt God dat onze vijanden ons nu onrechtvaardig behandelen, en zijn wij er zo ver als ooit van verwijderd dat wij in ons recht hersteld en in ons eigendom herplaatst zijn. Verdrukking is nabij en het recht ver van ons, onze vijanden weigeren onze toestand behoorlijk in overweging te nemen, maar benauwen ons voortdurend met het geweld van hun onderdrukking, en de gerechtigheid achterhaalt ons niet om ons uit hun handen te verlossen.

2. Hierdoor werden hun verwachtingen treurig teleurgesteld, waardoor hun toestand zoveel erger werd. Wij wachten op het licht, gelijk wachters op de morgen, maar zie, er is duisternis, wij kunnen niet het geringste teken onderscheiden dat de dag van onze verlossing zal aanbreken. Wij wachten naar recht, maar daar is geen vers 11. Zomin God als een mens verschijnt tot onze hulp. Wij zien uit naar redding, omdat God die beloofd heeft, en wij hebben er met vasten om gebeden, wij zien er naar uit als naar de dageraad, maar zij is verre van ons, zover dat wij er niets van kunnen onderscheiden, en wij wandelen nog in de duisternis. Hoe hoger onze verwachtingen waren, zoveel pijnlijker is onze teleurstelling.

3. Zij waren ten einde raad om zichzelf te helpen, vers 10, Wij tasten naar de wand gelijk de blinden, wij zien geen weg ter ontkoming open, en weten die niet te vinden. Indien wij de ogen sluiten voor het licht van de Goddelijke waarheid, is het rechtvaardig van God dat Hij de dingen die tot onze vrede dienen voor onze ogen verbergt, en wanneer wij onze ogen niet gebruiken zoals het behoort, ons te doen zijn alsof wij geen ogen hadden. Die hun plicht niet zien willen, zullen ook hun belang niet zien. Zij, die God rechtvaardig met zo'n blindheid straft, worden vreemdsoortig beïnvloed, zij stoten zich op de middag als in de schemering, zij

zien zomin de gevaren als de voordelen waarvan zij omringd zijn. Die de duisternis liever hebben dan het licht, zullen er mee gestraft worden.

4. Zij verzonken in wanhoop en werden door het leed overmand, ieder droeg daarvan de tekenen in zijn uiterlijk, zij werden er neerslachtig onder, vermeden gezelschap, verlangden naar de eenzaamheid. Wij zijn in de woeste plaatsen, gelijk de doden. De toestand van de Joden in de Babylonische gevangenschap werd voorgesteld door "droge en dorre beenderen", Ezechiël 37:1, die plaats verklaart deze uitdrukking vers 11. Onze hoop is vergaan en onze verwachting is afgesneden. In deze wanhopige toestand was het gedrag van de een luidruchtig en onrustig, "zij bromden gelijk de beren," en van de ander stil, droevig en ingetrokken "zij kirden gelijk de duiven." Gelijk de duiven van de valleien beweenden zij hun ongerechtigheden, Ezechiël 7:16, en hun ongeluk. Aldus erkenden zij dat de hand des Heeren tegen hen uitgestrekt was.

II. Zij erkenden dat zij God getergd hadden door aldus met Hem te twisten, dat Hij recht gedaan had omdat zij goddeloos gehandeld hadden, verzen 12 - 15.

1. Zij belijden dat zij gezondigd hebben, en dat zij tot op deze dag in grote overtredingen waren, gelijk Ezra zegt, Hoofdstuk 10:7. Onze overtredingen zijn bij ons, de schuld daarvan rust op ons, wij zijn nog niet bekeerd, wij hebben nog van onze zonden geen afstand gedaan, ofschoon zij ons zoveel leed berokkend hebben, ja onze overtredingen zijn vermenigvuldigd, zij zijn talrijker en afschuwelijker de vroeger. Waarheen wij ons ook werden, overal zien wij ze, alle plaatsen en alle rangen van mensen zijn er mee beignet. Het gevoel van onze overtredingen is bij ons, gelijk David zei: Mijn zonden zijn steeds voor mij. Zij zijn te duidelijk en te openbaar om ontkend of verborgen te worden, te slecht om verontschuldigd of vergoelijkt te worden, God is een getuige er tegen, zij zijn voor Hem, in Zijn gezicht, onder Zijn oog vermenigvuldigd. Wij zijn getuigen tegen onszelf, wij kennen onze ongerechtigheden, ofschoon wij zo menigmaal dwaselijk getracht hebben ze te bedekken. Zij zelf zijn getuigen tegen ons, zij staren ons in het gelaat en klagen ons aan, zo veelvuldig en zo bezwarend zijn zij.

2. Zij erkennen het grote kwaad en de boosaardigheid, die er in de zonden, in hun zonden zijn. Het is overtreden en liegen tegen de Heere, vers 13. De zonden van hen, die belijden dat zij Gods volk zijn en Zijn naam dragen, zijn daarom erger dan die van anderen - in hun overtreden liegen zij tegen de Heere, dat is: zij beschuldigen Hem valselijk, zij vertegenwoordigen Hem verkeerd en beliegen Hem, alsof Hij hen hard en onredelijk behandeld had. Of verraderlijk breken zij het verbond met Hem en vervalsen hun heiligste en plechtigste verbintenissen met Hem. Dat is liegen tegen God en achterwaarts wijken van Hem, aan Wien wij verplicht zijn, en Dien wij met ons gehele hart moeten aanhangen. Van Hem hebben wij ons gescheiden als oproerige onderdanen van hun wettigen vorst, en gelijk de overspelige vrouw van de leidsman harer jeugd en het verbond van haar God.

3. Zij erkennen dat er een algemeen verval van de gewone eerlijkheid is, en dat is niet vreemd, want zij, die vals zijn jegens hun God, zullen niet eerlijk zijn jegens elkaar. Zij spreken van onderdrukking en verklaren zich rondweg daarvoor, ofschoon dat opstand tegen God en opstand tegen de waarheid is door wier heilige verplichtingen wij ons altijd gebonden moeten achten. Zij bedachten en spraken woorden van valsheid, menig slecht woord wordt in het hart gedacht, maar daar zorgvuldig opgesloten, zonder dat men het verder wil laten gaan, maar deze zondaars waren zo onbeschaamd en roekeloos, dat zij alle kwaad, hetwelk zij bedachten, ook uitspraken, en er niet tegen opzagen het in het openbaar te zeggen. Een slecht

ding denken is erg, maar het uitspreken is veel erger. Menig vals woord is in haast bij gebrek aan overleg uitgesproken, maar deze woorden werden overdacht en gezegd, met boosaardigheid en kwade bedoeling uitgesproken. Het waren woorden van valsheid en toch worden ze gezegd door het hart geuit te zijn, omdat zij zozeer verschilden van de ware gevoelens des harten en daarom zo vals waren, want zij kwamen overeen met de boosaardigheid en slechtheid van het hart en waren zijn natuurlijke taal, zij waren dubbelhartig, Psalm 12:3. Zij die door de genade Gods zich vrijgehouden hadden van deze zware misdaden, sluiten zichzelf toch in bij deze belijdenis van zonden, omdat zij leden waren van het volk, dat zo algemeen bedorven was.

4. Zij erkennen dat niet gedaan was hetgeen had moeten gedaan worden tot hervorming van het land en om terecht te brengen hetgeen verkeerd was, vers 14. Het recht, dat behoorde voorwaarts te gaan en alle tegenstand neer te werpen, dat gelijk een rivier, gelijk een machtige stroom behoorde te vloeien, is achterwaarts gekeerd, dus de tegenovergestelde weg op, het recht is in zijn bediening de bescherming van het grootste onrecht geworden, het recht dat de vooruitgang van bedrog en geweld moest stuiten, is teruggedreven en de zonde gaat overwinnend voort. De gerechtigheid staat van verre, zelfs in de gerechtshoven, die zo vervuld zijn met verdedigers van het onrecht en verdrukking dat het recht niet kan naderen, geen toegang tot het hof heeft, niet gehoord worden kan, en op generlei wijze beschermd wordt. De gerechtigheid heeft geen plaats in hun onrechtvaardige uitspraken, Hoofdstuk 10:1. De waarheid struikelt op de straten en blijft daar liggen om door elke trotse voet vertrapt te worden en zij kan nergens een vriend vinden, die haar de hand reiken wil om haar overeind te helpen. Ja, de waarheid ontbreekt in de gewone omgang en in de handel tussen de man en zijn naasten, zodat niemand weet wat hij geloven mag en op wie hij vertrouwen kan.

5. Zij belijden dat in aller hart vijandschap tegen de godvrezenden de boventoon veerde. Hij die het kwade doet, blijft ongestraft, maar wie van het kwade wijkt, stelt zich tot een roof voor deze roofdieren, die vroeger beschreven werden. De man die niet doet gelijk zij doen maakt zich daardoor schuldig en zij behandelen hem als een vijand omdat hij aan hun misdaden niet deelnemen wil. Hij die niet met hen meedoet wordt voor krankzinnig aangezien, zo lezen sommigen het, eenvoudige zonderlingheid wordt als krankzinnigheid beschouwd, en die tegen de stroom in roeit, ziet men voor een gek aan.

6. Zij erkennen dat dit God in de hemel ten sterkste moest mishagen. Het kwaad was voor Zijn aangezicht bedreven, zij wisten het zeer goed, ofschoon zij niet genegen waren te erkennen dat de Heere het zag. Ofschoon het zeer in het geheim bedreven en met allerlei mooie voorwendsels bedekt werd, kon het niet verborgen zijn voor Zijn alziende ogen. Alle goddeloosheid, die in de wereld is, ligt naakt en geopend voor de ogen van de alziende God. En evenals Hij te helder ziet om het kwaad niet te ontdekken, zo is Hij te rein van ogen om het te zien met de minste goedkeuring of vergunning. Hij zag het en het mishaagde Hem, Hij ontzette Zich, want Hij zag het bij Zijn eigen belijdend volk. Het was kwaad in Zijn ogen dat er geen recht was, Hij zag de zondigheid van al die zonden, en het ergste was dat er geen recht was en geen hervorming. Had Hij daarvan enig teken gezien, dan zou Hij, hoewel die zonden Hem zeer mishaagden, spoedig met de zondaren verzoend zijn geworden hij hun terugkeer van hun boze weg. De zonden van een volk worden nationaal en brengen algemene oordelen indien zij niet door publieke gerechtigheid betoomd worden.

Jesaja 59:16 - 21

Hoe overvloedig deze zonden waren hebben wij tot onze grote verbazing in het eerste gedeelte van dit hoofdstuk gezien, thans zullen wij bemerken hoe de genade nog veel meer

overvloedig werd. En gelijk de zonde uit het gebod aanleiding nam om bovenmate zondigende te zijn, zo nam de genade uit de overtreding van het gebod aanleiding om nog veel meer genadig te zijn.

Merk op:

I. Hoe God voor dit tergende volk redding teweegbracht niettegenstaande hun tergingen, het was alleen ter wille van Zijn naam, want in hen was niets om redding te doen komen en niets om God te bewegen die te geven, geen verdienste om die te verkrijgen, geen kracht om die te bewerken. God zou het doen om Zichzelfs wil, Hij zou er Zijn eigen kracht in openbaren tot Zijn heerlijkheid.

1. Hij nam kennis van hun zwakheid en verkeerdheid, Hij zag dat er niemand was die iets doen kon tot steun van de bloedende zaak van godsdienst en deugd onder hen, niemand die het recht wilde uitoefenen, Jeremia 5:1, niemand die de hand sloeg aan het werk van de hervorming. Zij, die klaagden over de slechtheid van de tijden, hadden zomin de ijver als de moed om op te staan en er tegen te handelen. Er was een algemeen bederf van zeden, en niets werd er gedaan om de springvloed tegen te houden, de meesten waren goddeloos en de overigen zwak en durfden niets doen tegen de ondeugden van de goddelozen. Er was geen voorbidder, niemand die bij God tussen trad om in de bres te staan en door gebed Zijn toorn af te wenden. Hij zou gaarne zo iemand ontmoet hebben en het tegendeel ontzette hem. Of er was niemand die tussentrad om gerechtigheid en waarheid te ondersteunen, die op de straten vertrapt lagen, vers 14, geen pleitbezorger om te spreken voor hen, die ter wille van hun oprechtheid, onrecht verduren moesten, vers 15. Zij beklagden zich dat God niet voor hen verscheen, Hoofdstuk 58:3, maar God klaagde met veel meer reden dat zij niets voor zichzelf deden, en gaf te kennen hoe bereid Hij zou geweest zijn om hun goed te doen, indien Hij bij hen de minste neiging tot hervorming ontdekt had.

2. Hij trok daarom Zijn gerechtigheid tot hun behoefte aan als een pantser. Zij zullen gered worden, en:

A. Omdat zij in zichzelf geen kracht hebben en er niemand onder hen is die in goede ernst op zich nemen kan om het leed van hun ongerechtigheden en van hun ongelukken te verzachten, bracht Zijn eigen arm Hem heil aan, dat is aan Zijn volk, of aan Hem, die Hij als hun redder verwekken zou, aan Christus de kracht Gods en de arm des Heeren, de man van Zijn rechterhand, die Hij met sterkte bekleedde. Het werk van de hervorming, het eerste en voornaamste deel van de redding, zal gewrocht worden door de onmiddellijke invloed van de Goddelijke genade in de gewetens van de mensen. Omdat overheid en maatschappij in gebreke blijven om hierin het hun te doen - de één wil geen gerechtigheid oefenen en de andere wil er niet om roepen - zegt God hun dat Hij het doen zal zonder hen, wanneer Zijn tijd gekomen zal zijn om Zijn volk genade te betonen. En dat werk van verlossing zal gewrocht worden door de onmiddellijke werkingen van de Goddelijke genade in de neigingen en zaken van de mensen. Toen God de geest van Cyrus opwekte en Zijn volk uit Babel verlost, niet door macht of geweld maar door de Geest des Heeren, toen bracht Zijn arm, die nooit verkort is, hem heil.

B. Omdat in hen geen gerechtigheid is om deze weldaden te verdienen en waarop God in de bewerking er van het oog kon hebben, daarom heeft Zijn gerechtigheid hem ondersteund. De Goddelijke gerechtigheid hadden zij door hun zonden tegen zichzelf gewapend, maar nu verschijnt genade voor hen. Ofschoon zij geen genade kunnen verwachten als aan hen verschuldigd, zal Hij toch rechtvaardig zijn jegens Zichzelf, naar Zijn eigen voornemen en Zijn belofte aan Zijn volk, Hij zal in gerechtigheid de vijanden van Zijn volk straffen,

Deuteronomium 9:5 :Niet om Uw gerechtigheid, maar om de goddeloosheid van deze volken verdrijft de Heere hen van voor Uw aangezicht: In onze verzoening door Christus, omdat er in ons geen gerechtigheid was om die teweeg te brengen, waarop God ons Zijn gunst bewijzen kon, bracht Hij ons een gerechtigheid door de verdiensten en tussenkomst van Zijn eigen Zoon, welke genoemd wordt de gerechtigheid die uit God is door het geloof, Filippienzen 3:9. En deze gerechtigheid ondersteunde Hem en hield Hem staande in al Zijn gunsten voor ons niettegenstaande al onze tegenstand. Hij trok de gerechtigheid aan als een pantser, beveiligde daarmee Zijn eer gelijk een pantser de edele levensdoelen beschermt, door Zijn gerechtigheid, en Hij zette de helm des heils op Zijn hoofd. Zo zeker is Hij dat Hij het heil bewerken zal, dat Hij dat heil zelf voor Zijn helm neemt, die daarom ondoordringbaar is en waarmee Hij schitterend verschijnt, vreeslijk in de ogen van Zijn vijanden, begeerlijk in die van Zijn vrienden. De gerechtigheid is Zijn kleding en de ijver Zijn mantel. Met verwijzing hier heen vinden wij onder de delen van des Christens wapenrusting de borstplaat van de gerechtigheid en tot helm de hoop van de zaligheid genoemd, Efëze 6:14, 17 en 1 Thessalonicenzen 5:8. En zij wordt genoemd de wapenrusting Gods, omdat Hij haar eerst droeg en voor ons bereidde.

C. Omdat zij geen geest of ijver hadden om voor zichzelf iets te doen, zal God de kleren van de wraak tot kleding aantrekken en de ijver als een mantel aandoen, Hij zal maken dat Zijn gerechtigheid tegen de vijanden van Zijn kerk en zijn volk, en zijn ijver voor Zijn eigen heerlijkheid en de eer van godsdienst en deugd onder de mensen, duidelijk en in 't oog vallend voor de gehele wereld verschijnen. En daarin zal Hij zich groot betonen gelijk een man zich groot toont in de rijke kleding van zijn ambtsgewaad. Indien de mensen niet ijverig zijn tegen de zonde, zal God het zijn, en dan zal Hij op haar wraak nemen voor al het onrecht zijn eer en het welzijn Zijns volks aangedaan. Dit was het werk van Christus in deze wereld, de zonde weg te nemen en tegen haar wraak te oefenen.

II. Welke de verlossing is, die gewrocht zal worden door de gerechtigheid en kracht van God zelf.

1. Er zal een grote tijdelijke verlossing gewrocht worden voor de Joden in Babel en die elders in droefheid en gevangenschap zijn. Wanneer Gods tijd komt, zal Hij Zijn eigen werk doen, ofschoon zij die er ook aan werken moesten in gebreke blijven. Hier wordt beloofd:

A. Dat God rekenen zal met Zijn vijanden en hun vergelden naar hun werken, zowel de vijanden buiten die Zijn volk verdekt hebben als de vijanden van gerechtigheid en waarheid binnen, die hen verdekt hebben, want die zijn ook Zijn vijanden. Wanneer de dag van de wraak zal komen zal God met hen allen handelen gelijk zij allen verdiend hebben, overeenkomstig de wet van de vergelding (met gelijke munt, zie Openbaring 13:10) of: volgens de vroegere vergeldingen, gelijk Hij vroeger Zijn vijanden vergolden heeft, zal Hij nu ook doen: "grimmigheid aan Zijn wederpartijders en vergelding aan Zijn vijanden," Psalm 21:8 en Zijn pijlen zullen hen bereiken. Ofschoon Gods volk zich zo slecht gedragen heeft dat het niet verdient verlost te worden, hebben Zijn vijanden zich nog veel slechter gedragen zodat zij verdienen verwoest te worden.

B. Welke pogingen de vijanden van Gods volk later ook mogen aanwenden om Zijn vrede te verstoren, zij zullen verijdeld en te schande gemaakt worden. Als de vijand zal komen gelijk een stroom, gelijk een vloed bij springtij, of gelijk een bergstroom, die dreigt alles zonder onderscheid mee te sleuren, dan zal de Geest des Heeren, door een of andere geheime onopgemerkte macht, de banier tegen hem oprichten (of zoals sommigen hier lezen, hem noodzaken te vluchten). Hij die verlost heeft, zal voortgaan met verlossen. Wanneer Gods volk zwak en hulpeloos is en geen banier kan opheffen tegen de inval van de vijandelijke

macht, dan zal God een banier geven aan degenen, die Hem vrezen Psalm 60:4, dan zal Zijn Geest de banier oprichten, waarheen menigten zich zullen vergaderen om de kerk te helpen. Sommigen lezen hier: Hij zal komen (de naam des Heeren en Zijn heerlijkheid van de beloofde, vooruitgeziene Messias) gelijk een sterke rivier, en de Geest des Heeren zal Hem als een teken opheffen. Christus zal door de verkondiging van Zijn Evangelie de aarde met kennis Gods bedekken gelijk de wateren de zee bedekken, de Geest des Heeren zal Christus oprichten tot een banier van de volken, Hoofdstuk 11:10.

C. Dit alles zal strekken tot verheerlijking van God en tot bevordering van de godsdienst in de wereld, vers 19. Zij zullen de naam des Heeren vrezen en Hem verheerlijken bij alle volken van de opgang tot de ondergang van de zon, van het oosten tot het westen. De verlossing van de Joden uilt hun gevangenschap en de verwoesting, die over hun vijanden gebracht wordt, zal menigten opwekken om te vragen naar de God van Israël en hen aansporen om Hem te dienen en te vereren, en zich te scharen onder de banier, welke de Geest des Heeren zal opheffen. Gods verschijningen voor Zijn kerk zullen het middel zijn om velen tot haar te brengen. Dit heeft zijn gehele vervulling gekregen in de tijden des Evangelies, toen velen kwamen van oost en west om de plaats van de kinderen des koninkrijks in te nemen, die buitengeworpen werden, toen de Oosterse en Westerse kerken opgericht werden, Mattheüs 8:11.

2. Er zal heerlijker verlossing gewrocht worden door de Messias in de volheid van de tijden van welke de verlossing de profeten, bij alle gelegenheden, voorspeld hebben. Ten aanzien van die verlossing hebben wij hier twee grote beloften.

A. De Zoon Gods zal komen als onze Verlosser, vers 20. Daar zal een Verlosser te Sion komen, Dit wordt in Romeinen 11:26 op Christus toegepast: "De Verlosser zal komen." De komst van Christus als Verlosser is het kort begrip van alle beloften des Ouden en des Nieuwen Testaments, en dit was de verlossing van Jeruzalem, waarnaar alle gelovige Joden uitzagen, Lukas 2:38. Christus is onze Goël, onze naaste betrekking die zowel de persoon als de eigendom van de schuldenaar vrijkoopt.

Merk op:

(1). De plaats waar deze Verlosser zal verschijnen. Hij zal komen te Sion, want daar, op die heiligen berg, zal God Hem tot Koning zalven, Psalm 2:6. In Sion zal de hoeksteen gelegd worden, 1 Petrus 2:6. Daar zal Hij tot Zijn tempel komen, Maleachi 3:1. In Sion zal God Zijn heil geven, Hoofdstuk 46:13, want vandaar zal de wet uitgaan, Hoofdstuk 2:3. Sion was het type van de kerk des Evangelies voor welke de Verlosser in al Zijn verschijningen optreedt. De Verlosser zal ter wille van Sion komen, zo lezen de LXX.

(2). De personen, die de vertroosting van de komst des Verlossers zullen hebben, dan zullen zij hun hoofden opheffen, wetende dat hun verlossing nabij is. Hij zal komen tot hen, die zich bekeren van de overtreding in Jakob, tot hen die van Jakob zijn tot het biddende zaad van Jakob, In antwoord op hun gebeden. Maar niet allen zijn van Jakob, die binnen de grenzen van de zichtbare kerk zijn, alleen zij die zich bekeren van de ongerechtigheid van Jakob, daarover berouw hebben, en zich bekeren en de zonden verzaken, welke Christus kwam wegnemen. De zondaren in Sion zullen Heen nut hebben van des Verlossers komst tot Sion, indien zij voortgaan in hun overtredingen.

B. De Geest des Heeren zal komen als onze Heiligmaker, vers 21. In de Verlosser werd met ons een nieuw verbond gesloten als een verbond van beloften, en dat is de grote en alles - omvattende belofte van dat verbond, dat God zal geven en blijven geven Zijn Woord en Geest aan Zijn kerk en Zijn volk gedurende alle geslachten. Dat God Zijn Geest geeft aan hen, die

Hem bidden Lukas 11:13, Mattheüs 7:11, sluit in zich het geven van alles goeds. Van dit verbond wordt gezegd dat het met hen gemaakt wordt, dat is met hen, die zich bekeren van de overtredingen, want hun, die ophouden kwaad te doen, zal geleerd worden goed te doen. Maar de belofte wordt gegeven aan een enkelen persoon: Mijn Geest die op u is.

Dat wordt gezegd.

a. Tot Christus als het Hoofd van de kerk, die ontvangt opdat Hij zou kunnen geven. De Geest die aan de kerk was beloofd, was eerst op Hem, en van Zijn hoofd daalde deze kostelijke zalving neer op de zomen van Zijn kleren, het woord van de verzoening werd eerst in Zijn mond gelegd, want het is begonnen verkondigd te worden door de Heere. En al Zijn gelovigen zijn Zijn zaad, in hetwelk Hij de dagen verlengt, Hoofdstuk 53:10. Of:

b. Tot de kerk, en dan is het een belofte van de voortduring en het bestaan blijven van de kerk in de wereld tot het einde van de tijd, samengaande met de belofte dat de troon en het zaad van Christus eeuwig zullen blijven, Psalm 89:36, 37 en 22:31.

Merk op:

Ten eerste. Hoe de kerk in stand blijven zal, in de opvolging evenals in de wereld de mensheid in stand blijft door het zaad en het zaad van het zaad. Indien het een geslacht voorbijgaat zal het volgende geslacht opstaan. Inplaats van de vaderen zullen de kinderen zijn.

Ten tweede. Hoelang dat duren zal: van nu aan tot in eeuwigheid toe, dat is, tot het einde van de wereld, want de wereld blijft in stand ter wille van de kerk, en wij kunnen er zeker van zijn dat Christus, zolang zij bestaat, altijd in haar een kerk zal hebben, hoewel niet altijd zichtbaar. Ten derde. Door welke middelen zij in stand gehouden zal worden, door de voortdurende inwoning in haar van het Woord en de Geest.

a. De Geest die op Christus was zal altijd blijven wonen in de harten van de gelovigen, er zullen in elke eeuw mensen zijn, in welke Hij werken en wonen zal, en zo zal de Trooster altijd met de kerk blijven, Johannes 14:6.

b. Het Woord van Christus zal altijd zijn in de mond van de gelovigen, in alle eeuwen zullen er zijn, die geloven met het hart tot rechtvaardigmaking en met de tong belijden tot zaligheid. Het woord zal niet wijken uit de mond van de kerk, want er zal altijd een zaad zijn om de heilige taal van Christus te spreken en Zijn heiligen godsdienst te belijden.

Merk op:

Het Woord en de Geest gaan samen, en door die beide wordt de kerk in stand gehouden. Want het woord in onze mond zal ons geen nut doen, tenzij de Geest met het Woord samenwerkt en ons het Woord leert verstaan. Maar de Geest doet dat werk door het Woord en in overeenstemming met het Woord, en hetgeen door de Geest voorgeschreven wordt moet aan de Schrift ontleend worden. Op deze fundamenten is de kerk gebouwd staat zij vast, en zal zij voor altijd staande blijven, want Christus zelf is de uiterste hoeksteen.

HOOFDSTUK 60

1 Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op. 2 Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de Heere opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden. 3 En de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot de glans, die u is opgegaan. 4 Hef uw ogen rondom op, en zie, die allen zijn vergaderd, zij komen tot u; uw zonen zullen van verre komen, en uw dochters zullen aan uw zijde gevoedsterd worden. 5 Dan zult gij het zien en samenvloeien, en uw hart zal vervaard zijn en verwijd worden; want de menigte der zee zal tot u gekeerd worden, het heir der heidenen zal tot u komen. 6 Een hoop kemelen zal u bedekken, de snelle kemelen van Midian en Hefa; zij allen uit Scheba zullen komen; goud en wierook zullen zij aanbrengen, en zij zullen de overvloedigen lof des HEEREN boodschappen. 7 Al de schapen van Kedar zullen tot u verzameld worden; de rammen van Nebajoth zullen u dienen; zij zullen met welgevallen komen op Mijn altaar, en Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken. 8 Wie zijn deze, die daar komen gevlogen als een wolk, en als duiven tot haar vensters? 9 Want de eilanden zullen Mij verwachten, en de schepen van Tarsis vooreerst, om uw kinderen van verre te brengen, hun zilver en hun goud met hen, tot de Naam des HEEREN uws Gods, en tot de Heilige Israëls, dewijl Hij u heerlijk gemaakt heeft. 10 En de vreemden zullen uw muren bouwen, en hun koningen zullen u dienen; want in Mijn verbolgenheid heb Ik u geslagen, maar in Mijn welbehagen heb Ik Mij over u ontfermd. 11 En uw poorten zullen steeds openstaan, zij zullen des daags of des nachts niet toegesloten worden; opdat men tot u inbrenge het heir der heidenen, en hun koningen tot u geleid worden. 12 Want het volk en het koninkrijk, welke u niet zullen dienen, die zullen vergaan; en die volken zullen gans verwoest worden. 13 De heerlijkheid van Libanon zal tot u komen, de denneboom, de beuke boom en de busboom te gelijk, om te versieren de plaats Mijns heilighdoms, en Ik zal de plaats Mijner voeten heerlijk maken. 14 Ook zullen, zich buigende, tot u komen de kinderen dergenen, die u onderdrukt hebben, en allen, die u gelasterd hebben zullen zich neerbuigen aan de planten uwer voeten; en zij zullen u noemen de stad des HEEREN, het Sion van de Heilige Israëls. 15 In plaats dat gij verlaten en gehaat zijt geweest, zodat niemand door u heen ging, zo zal Ik u stellen tot een eeuwige heerlijkheid, tot een vreugde van geslacht tot geslacht. 16 En gij zult de melk der heidenen zuigen, en gij zult de borsten der koningen zuigen; en gij zult weten, dat Ik de Heere ben, uw Heiland, en uw Verlosser, de Machtige Jakobs. 17 Voor koper zal Ik goud brengen, en voor ijzer zal Ik zilver brengen, en voor hout koper, en voor stenen ijzer; en zal uw opzieners vreedzaam maken, en uw drijvers rechtvaardigen. 18 Er zal geen geweld meer gehoord worden in uw land, verstoring noch verbreking in uw landpale; maar uw muren zult gij Heil heten, en uw poorten Lof. 19 De zon zal u niet meer wezen tot een licht des daags, en tot een glans zal u de maan niet lichten; maar de Heere zal u wezen tot een eeuwig Licht, en uw God tot uw Sierlijkheid. 20 Uw zon zal niet meer ondergaan, en uw maan zal haar licht niet intrekken; want de Heere zal u tot een eeuwig licht wezen, en de dagen uwer treuring zullen een einde nemen. 21 En uw volk zullen allen tezamen rechtvaardigen zijn, zij zullen in eeuwigheid de aarde erfelijk bezitten; zij zullen zijn een spruit Mijner plantingen, een werk Mijner handen, opdat Ik verheerlijkt worde. 22 De kleinste zal tot duizend worden, en de minste tot een machtig volk; Ik, de HEERE, zal zulks te zijner tijd snellijk doen komen.

Dit gehele hoofdstuk heeft dezelfde strekking en is in dezelfde toon als het vorige, het bevat een deel van Gods verbond met de kerk, waarvan in het laatste vers van het vorige hoofdstuk gesproken is en de hier beloofde zegeningen zijn de vruchten van het Woord en de Geest, welke daar beloofd werden. De gestadige voortdoring van de kerk, zelfs tot in de laatste tijden, was daar beloofd, en hier wordt de grote uitbreiding toegezegd, zelfs tot aan de uiterste einden van de aarde. En deze beide strekken tot eer van de Verlosser.

- I. De kerk zal verlicht en bestraald worden, vers 1 - 2,
- II. Zij zal uitgebreid en velen zullen tot haar gevoegd worden, om zich te verenigen tot de dienst van God, vers 3 - 8,
- III. De nieuwbekeerden zullen de kerk en haar belangen zeer dienstig zijn, vers 9 - 13,
- IV. De kerk zal grote eer en goede naam onder de mensen hebben, vers 14 - 16.
- V. Zij zal volkomen vrede en rust genieten, vers 17 - 18,

VI. Haar leden zullen allen rechtvaardigen zijn, en haar heerlijkheid en blijdschap zullen altijd duren, vers 19 - 22.

In zeker opzicht heeft dit betrekking op de vreedzamer en voorspoedige toestand waarin de Joden gedurende enigen tijd in hun eigen land waren na hun terugkeer uit de gevangenschap, maar het ziet voorzeker verder, en moest zijn gehele vervulling krijgen in het koninkrijk van de Messias, door de uitbreiding van dat koninkrijk door het toebrengen van de heidenen, en de geestelijke zegeningen in de tijden des Evangelies, door Christus Jezus, waarmee zij zou verrijkt worden, en al deze eerstelingen van eeuwige blijdschap en heerlijkheid.

Jesaja 60:1 - 8

Hier wordt beloofd dat de tempel des Evangelies zeer glansrijk en zeer groot zijn zal.

I. Hij zal zeer glansrijk zijn. Uw Licht komt! Toen de Joden uit de gevangenschap terugkeerden hadden zij licht en blijdschap, vreugde en eer, toen werd hun gegeven de Heere te kennen en zich over Zijn grote goedheid te verheugen en daardoor kwam er licht. Wanneer de Verlosser tot Sion zal komen, zal Hij licht medebrengen, Hij zelf kwam om een licht te zijn. Merk nu op:

1. Wat dit licht is en waar het zijn oorsprong heeft. de Heere zal over u opgaan vers 2, de heerlijkheid des Heeren, vers 1, zal over u gezien worden. God is de Vader en fontein van alle licht, en in Zijn licht zien wij het licht. Voorzoverre wij de kennis van God in ons hebben en Zijn gunst genieten, is ons licht gekomen. Wanneer God aan ons verschijnt en wij de vertroosting van Zijn gunst hebben, dan gaat de heerlijkheid des Heeren over ons op, als het morgenlicht, wanneer Hij voor ons verschijnt en wij hebben de belofte van Zijn gunst, wanneer Hij ons enig teken ten goede toont en Zijn gunst jegens ons uitspreekt, dan wordt Zijn heerlijkheid over ons gezien, gelijk Israël haar zag in de wolk - en vuurkolom. Wanneer Christus verrijst als de Zon van de gerechtigheid en in Hem de opgang uit de hoogte ons bezoekt, dan wordt de heerlijkheid des Heeren over ons gezien, een heerlijkheid als des Eengeborene van de Vader.

2. Welke tegenstelling dit Licht zal hebben. De duisternis zal de aarde bedekken, maar ofschoon het zware duisternis zijn zal, duisternis die als de Egyptische getast kan worden, die de aarde bedekken zal, toch zal de kerk, evenals het land Gosen, terzelfder tijd licht hebben. Wanneer de toestand van de volken, die het Evangelie niet kennen, recht treurig zijn zal, en de donkere hoeken van de aarde vol woningen des gewelds zullen zijn voor de arme zielen, zal de staat van de kerk aangenaam zijn, 3. Tot welke plicht het verrijzen van het licht ons roept. Maak u op, wordt verlicht! ontvang niet alleen het licht en word er door verlicht, maar weerkaats het licht: maak u op en verlicht zelf met aan dat licht ontleende stralen, - want men kan ook lezen: Sta op verlicht! De kinderen des lichts moeten als lichten schijnen in de wereld. Indien Gods heerlijkheid tot onze eer op ons gezien wordt, behoren wij niet alleen met onze lippen, maar in ons leven Hem de lof van die eer weer te geven, Mattheüs 5:16, Filippenzen 2:15.

II. Hij zal zeer groot zijn. Toen de Joden opnieuw in hun eigen land gevestigd waren, na hun gevangenschap, voegden velen van de volken van de landen zich bij hen, maar we lezen nergens dat er zo'n talrijke vermeerdering was dat daardoor deze profetie geheel vervuld zou zijn. Daaruit volgt dat dit wijdere strekking heeft en wel tot de toebrenging van de heidenen in de kerk des Evangelies, en niet hun toevloeien tot een bepaalde plaats, of schoon het hier onder dat type voorgesteld wordt. Er is nu geen plek die als middelpunt van de eenheid van de kerk dient, maar de belofte bedoelt dat zij toestromen tot Christus en komen door geloof en hoop en heilige liefde in het gezelschap dat door Zijn Evangelie is gevestigd, het gezin dat

naar Hem genoemd wordt, Eféze 3:15. De kerk des Evangelies wordt uitdrukkelijk Sion en Jeruzalem genoemd en onder die benaming wordt van haar gezegd dat alle gelovigen tot haar komen, Hebreëen 12:22. "Gij zijt gekomen tot de berg Sion, tot de stad des levenden Gods, het hemelse Jeruzalem." Deze woorden zijn de sleutel van deze profetie, Eféze 2:19.

Merk op:

1. Wat zal zulke menigte bewegen om tot de kerk te komen? Zij zullen gaan tot uw licht en tot de glans die u is opgegaan. Zij zullen gelokt worden om zich bij u te voegen.

a. Door het licht dat u beschijnt, het licht van het heerlijke Evangelie, hetgeen de kerken laten zien, en naar aanleiding waarvan zij gouden kandelaren genoemd worden. Dit licht, dat ons zoveel openbaart van God en van zijn goedgunstigheid voor de mensen, en waardoor het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht zijn, zal alle ernstige mensen die van goeden wille zijn aanlokken om te komen en zich bij de kerk te voegen, opdat ze in de zegeningen daarvan mogen delen en geleerd worden omtrent waarheid en plicht.

b. Door het licht waarmee gij schijnt. De reinheid en liefde van de eerste Christenen, hun hemelsgezindheid, hun wereldverzaking, hun geduldig lijden, waren de stralen van de rijzende kerk, die menigeen aantrokken. De schoonheid van de heiligheid was de machtige aantrekkingskracht, waardoor Christus een gewillig volk tot Zich vergaderde in de dag van Zijn heirkraft, Psalm 110:3.

2. Welke menigten tot de kerk zullen komen. Grote getallen zullen komen, heidenen of volken van hen die gered zijn, zoals met zinspeling op deze profetie gezegd wordt in Openbaring 21:24. De volken zullen onderwezen, tot discipelen gemaakt worden, Mattheüs 28:19, zelfs koningen, mannen van macht, aanzien en invloed zullen tot de kerk vergaderd worden. Zij komen van alle zijden, vers 4. Hef uw ogen rondom op en zie, zie hen komen godvrezende mannen van alle volken, die onder de hemel zijn, Handelingen 2:5. Zie hoe wit de velden zijn om te oogsten Johannes 4:35. Zie hen komen in een groep, als een enig man, met algemene instemming. Zij zijn allen vergaderd, de een sterkt de handen van de ander, zij moedigen elkaar aan. "Komt en laat ons opgaan!" Hoofdstuk 2:3. Zij komen van de uiterste einden. Zij komen van verre, omdat zij uw gerucht gehoord hebben evenals de koningin van Scheba, of uw ster gezien hebben gelijk de wijzen uit het oosten, en ze zullen niet afgeschrikt worden door de lange reis, die zij te maken hebben om tot u te komen. Zij zullen komen van beide seksen. Op de eerbiedigste wijze zullen zonen en dochteren komen als uw zonen en dochteren, besloten om tot uw gezin te behoren, zich te onderwerpen aan de regelen van uw huisgezin, en zich onder de leiding daarvan te plaatsen. Zij zullen komen om aan uw zijde gevoedsterd te worden, om van de prilste jeugd hun opvoeding van u te ontvangen. De kinderen van de kerk moeten aan haar zijde gevoedsterd worden, niet bij vreemden uitbesteed worden. Daar waar de onvervalste melk van het woord verkrijgbaar is, moeten de pasgeboren kinderen van de kerk gevoedsterd worden, opdat zij daardoor mogen opgroeien, 1 Petrus 2:1, 2. Zij, die de waardigheid en de voorrechten van het Christelijk huisgezin willen genieten, moeten zich aan de tucht en leiding daarvan onderwerpen.

3. Wat zij met zich zullen brengen en welk voordeel er voor de kerk uit hun toevoeging voortspruiten zal. Zij, die door de genade Gods in de kerk gebracht worden, zullen alles wat zij aan waarde hebben) zeker meebrengen om daarmee zich aan de verheerlijking en de dienst van God te wijden, en in hun kring goed te doen.

a. De kooplieden zullen op hun handelswaren en hun huizen schrijven: "Heiligheid des Heeren," zie Hoofdstuk 23, 18. De menigte, of de overvloed van de zee (dat is al wat de zee voortbrengt, de vis en de parelen), of al wat langs de zee aangevoerd wordt, zal, tot uw nutte, tot u gekeerd worden. De rijkdom van rijke kooplieden zal besteed worden in werken van godsvrucht en liefdadigheid.

b. De machtigen van de volken zullen hun macht in dienst van de kerk aanwenden. Het heir, of de troepen van de heidenen zullen tot u komen, om uw kusten te bewaken, uw belangen te behartigen en, zo nodig, uw veldslagen te leveren. De krachten en troepen van de heidenen waren menigmaal tegen de kerk gebruikt, maar nu zullen zij haar ten dienste staan, want God kan indien het Hem behaagt, en zal indien wij Hem behagen, zelfs onze vijanden met ons verzoenen, Spreuken 16:7. Wanneer Christus de sterke gewapende man overvalt, verdeelt hij zijn buit, neemt zijn wapenrusting en maakt dat hij Zijn belangen dient, gelijk hij, eerst Hem tegenstond, Lukas 11:22.

c. De rijkdom, die over land aangevoerd wordt zowel als de schatten van de zee, zal ten dienste van God en Zijn kerk gebruikt worden. De kamelen en snelle kamelen (dromedarissen) zullen goud en wierook aanbrengen (goud om het gouden reukaltaar te vervaardigen en wierook om daarop te branden). Die van Midian en Scheba zullen U hun voortreffelijkste voortbrengselen komen aanbieden, niet om er handel mee te drijven, maar om God er mee te vereren. En dat niet in kleine hoeveelheden, maar bij kameelvrachten. Dit werd ten dele vervuld toen de wijzen uit het Oosten (die wellicht uit de hier genoemde landen kwamen) aangetrokken door de schittering van de ster, tot Christus kwamen en Hem hun schatten aanboden, goud, wierook en mirre, Mattheüs 2:11.

4. Grote getallen van offeranden zullen op het altaar gebracht worden, aangename offeranden, die, ofschoon door heidenen gebracht, zullen worden aangenomen, vers 7. Kedar was beroemd om zijn schapen, en wellicht waren de rammen van Nebajoth de vetste, deze zullen met vreugde komen op Gods altaar. God moet gediend en geëerd worden met al wat wij hebben, en met het beste wat wij hebben, naar de mate waarin Hij ons gezegend heeft. Dit werd vervuld toen de landvoogden aan deze zijde van de rivier van Darius order kregen om de tempel van Jeruzalem te voorzien van ossen, rammen en lammeren, ten brandoffer voor de God des hemels Ezra 6:9. De verdere vervulling zal komen, , en kwam reeds gedeeltelijk, door de toebrenging van de volheid van de heidenen tot de kerk, die de offerande van de heidenen genoemd wordt, Romeinen 15:16. Schapen en rammen zijn kostelijke zielen, want zij worden gezegd de kerk te dienen, en als levende offeranden te komen, zichzelf Gode aanbiedende als een redelijke offerande op zijn altaar, Romeinen 12:1.

5. Hoe God zal verheerlijkt worden door deze groei van de kerk en de toebrenging van zulke menigten.

a. Zij zullen er de eer van Gods naam mee bedoelen. Wanneer zij hun goud en hun reukwerk brengen, zal dat niet zijn om de schatten van hun land te vertonen of om voor zichzelf de roem van godsvrucht en toewijding te verkregen, maar om de overvloedigen lof des Heeren te boodschappen, vers 6. Onze grotere diensten en gaven aan de kerk zijn niet aangenaam dan voorzover wij er de verheerlijking van God mee op het oog hebben. En dit moet het doel zijn bij het waarnemen van de uitwendige inzetten, om de Heere de heerlijkheid Zijns naams te geven, want daartoe zijn wij, evenals dezen, geroepen uit de duisternis tot het licht, opdat wij de deugden zouden verkondigen dergenen, die ons geroepen heeft, 1 Petrus 2:9.

b. God zal er de eer van Zijn naam door vergroten, vers 7. Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken. De kerk is het huis van Gods heerlijkheid, waar Hij de heerlijkheid van Zijn naam aan Zijn volk openbaart en de hulde ontvangt, welke dat volk Hem brengt. En het is voor de heerlijkheid van dat huis en van Hem, die daarin woont, dat de heidenen hun offeranden daar brengen en dat deze aangenomen worden.

6 Hoe de kerk zelf zal belangstellen in deze haar uitbreiding, vers 5.

a. Zij zal daardoor in een verrukking van vreugde geraken. Gij zult het zien en samenvloeien, in vreugdevolle aandoening over dat gezicht, vrolijk toelopen, er door verwonderd, maar grotelijks er door verblijd.

b. Er zal een vermenging van vrees en blijdschap zijn. Uw hart zal vervaard zijn, gij zult in twijfel staan of het wel geoorloofd is tot de onbesnedenen in te gaan en met hen te eten, Petrus was zo onder de indruk van deze vervaardheid, dat hij een visioen nodig had en een stem uit de hemel om hem daaruit te verlossen, Handelingen 10:28. Maar

c. Wanneer deze vervaardheid is overwonnen zal uw hart verwijd worden in heilige liefde, zo verwijd dat daarin plaats zal zijn voor alle bekeerden uit de heidenen, uw ziel zal niet zo bekrompen blijven en uw genegenheid zal zich niet langer binnen de Joodse grenzen beperken. Wanneer God de schoonheid en de voorspoed van Zijn kerk wil bevorderen, geeft Hij deze ruimheid van hart en menslievendheid.

d. De kudden van bekeerlingen zullen grotelijks bewonderd worden, vers 8. Wie zijn dezen, die daar komen gevlogen als een wolk. Zie hier

Ten eerste. Hoe de bekering van de zielen wordt omschreven. Het is een toevliegen tot Christus en Zijn kerk, waarheen wij gericht worden. het is een vliegen als een wolk, in grote menigten, zodat de hemelen er door bedekt worden, maar met eenstemmigheid, als een enkele wolk. Zij zullen komen met spoed, gelijk een wolk komt aangevlogen op de vleugelen des winds, en openlijk, voor ieder zichtbaar, zodat zelfs hun vijanden het waarnemen, Openbaring 11:12, zonder instaat te zijn het te verhinderen. Zij zullen aanvliegen gelijk duiven tot haar vensteren. Bij grote groepen, vele tegelijk, zij vliegen op de vleugelen van oprechte duiven, die laag vliegen, hetgeen haar onschuld en nederigheid aanduidt. Zij vliegen tot Christus, tot de kerk, tot het Woord en de instellingen, gelijk duiven instinctmatig naar haar vensteren, naar haar thuis. Daarheen vliegen zij om beschermd te zijn en schuilplaats te vinden tegen de vervolging van de roofvogels, en daarheen vliegen zij als zij vermoeid zijn van het ronddwalen, om uit te rusten, gelijk Noachs duif tot de ark kwam.

Ten tweede. Hoe deze bekering van zielen hier bewonderd wordt. Er wordt over gesproken met verwondering en genoegen. Wie zijn deze? Wij hebben reden om er ons over te verwonderen dat zovelen tot Christus komen, wanneer wij hen allen zullen bijeen zien, dan zullen wij er over verwonderd zijn vanwaar zij allen kwamen. En wij hebben reden om met verwondering en blijdschap te vragen: Wie zijn dezen? Hoe uitnemend, hoe beminlijk zijn zij! Hoe heerlijk is het te zien dat arme zielen zich naar Christus haasten, met het vaste voornemen om bij Hem te blijven!

Jesaja 60:9 - 14

De beloften in de vorige verzen aan de kerk gedaan worden hier herhaald, verzekerd en uitgebreid, alles bedoeld tot vertroosting en aanmoediging van de Joden na hun terugkeer uit de gevangenschap, maar besluit met nog verdere strekking, tot uitbreiding en bevordering van de Evangelische kerk en om aan te tonen de overvloed van geestelijke zegeningen waarmee deze zal verrijkt worden.

I. God zal zeer genadig en voorkomend jegens hen zijn. Wij moeten met deze belofte beginnen, omdat al de andere daardoor in waarde rijzen. Het heiligdom, dat verwoest lag, begint hersteld te worden wanneer God Zijn aangezicht er over laat lichten, Daniel 9:17. Al de gunst, die het volk Gods vindt bij de mensen, heeft het te danken aan het licht van Gods aangezicht en Zijn gunst over hen, vers 10. Allen zullen nu voorkomend voor hen zijn: want in Mijn verbolgenheid heb Ik u geslagen, toen gij in de gevangenschap waart. Het lijden van de kerk voornamelijk door haar bederf, afwijkingen en verdeeldheden, waartegen deze beloften haar moeten steunen, zijn treurige tekenen van Gods ongenoegen. Maar nu heb Ik

Mij in Mijn welbehagen over u ontfermd, en daarom heb Ik al deze barmhartigheden voor u in voorraad.

II. Velen zullen in de kerk gebracht worden zelfs uit verre landen, (vers 9). De eilanden zullen Mij verwachten, zullen het Evangelie welkom heten, en zullen God opzoeken met hun lof en hun gereede onderwerping aan het Evangelie. De schepen van Tarsis, transportschepen zullen zeilklaar liggen, om leden uit verste streken naar de kerk te brengen, of hetgeen op hetzelfde neerkomt, dienaren van de kerk naar verwilderde oorden te brengen, om daar het Evangelie te verkondigen en zielen tot de Heere toe te brengen.

Merk op:

A. Wie gebracht worden. Niet alleen voor het volk maar om ook de verstrooide kinderen Gods bijeen te vergaderen, Johannes 11:52.

B. Wat zij zullen meebrengen. Zij wonen op zo'n afstand dat zij geen schapen en rammen kunnen medebrengen, maar gelijk de Joden die ver van Jeruzalem woonden als zij opkwamen naar de feesten geen kudden konden aanvoeren, maar de waarde in geld meebrachten, zo zullen deze hun zilver en hun goud meebrengen. Wanneer wij onszelf aan God geven, moeten wij ons geven met al wat wij zijn en hebben. Wanneer wij Hem vereren in de geest, moeten wij het ook met onze bezittingen doen.

C. Aan Wie zij zich en al het hun zullen toewijden: aan de naam van de Heere uw God. Aan God als de Heere van allen en de God en Koning van de kerk aan de Heilige Israëls, die Israël als de Heilige aanbidt in de heerlijkheid van Zijn heiligheid, dewijl Hij u heerlijk gemaakt heeft. De eer die God op Zijn volk en kerk legt, moet ons bewegen niet alleen om hen ook te eren, maar om ons bij hen te voegen. "Wij zullen met u gaan, want God is met u," Zacharia 8:23.

III. Allen die tot de kerk komen, zullen er welkom zijn, want er is in de heilige stad zoveel ruimte, dat, ofschoon alles gedaan is wat de Heere bevolen heeft, er nog plaats over is. Daarom zullen haar poorten steeds openstaan vers 11, niet alleen omdat er geen reden is om vijanden te vrezen, maar ook omdat er reden is om vrienden te verwachten. Het is bij ons gewoonte de deur niet op nachtslot te doen, of iemand bij de hand te hebben om dadelijk als het nodig is te openen, wanneer wij een kind of een gast verwachten, die laat komen zal. Christus is altijd gereed om te ontvangen degenen, die tot Hem komen, Hij is nooit afwezig, en niemand komt Hem ooit ongelegen, de deur van de genade is altijd open, nacht en dag, of zal onmiddellijk geopend worden als wij kloppen. Zijn dienaren, de deurwachters, moeten altijd gereedstaan om hen, die zich de Heere komen aanbieden, binnen te laten. God heeft niet alleen een gastvrij huis, maar een open huis, opdat op alle tijden, door de prediking van het Woord, tijdig en ontijdig, de scharen van de heidenen en hun koningen en aanvoerders in de kerk gebracht mogen worden. Heft uw hoofden op, gij poorten, en laat zulke welkome gasten binnentreden.

IV. Allen die in de nabijheid van de kerk zijn, zullen op de één of andere wijze aan haar belangen dienstbaar gemaakt worden. Ondergeschiktheid en heerschappij vinden geen genade in de ogen van de mensen, maar wel in die van God. Hij die de lagere schepselen nuttig maakte voor de mens, zal de volken nuttig maken voor de kerk. De aarde kwam de vrouw te hulp. Alle dingen zijn van U. Zo ook hier, vers 10. Vreemden, die geen kennis van U hebben noch vriendschap voor U gevoelen die altijd vervreemd waren van het burgerschap Israëls, zij zelfs zullen Uw muren bouwen, en hun koningen zullen op deze of die wijze U dienen en daarin geen vernedering zien. Dit werd vervuld toen de koning van Perzië en de landvoogden van zijn provincies op zijn bevel Nehémia hielpen en bijstonden in het herbouwen van de

muren van Jeruzalem. Er zullen vreemdelingen verwekt worden om de muren van Jeruzalem te herbouwen, opdat deze niet in puin zullen blijven liggen. Zelfs zij die niet tot de kerk behoren, kunnen haar beschermen. En de grootsten van de mensen mogen het niet beneden zich achten de kerk te dienen, maar er zich over verheugen, wanneer zij in de gelegenheid zijn en er lust toe gevoelen om haar de dienst te bewijzen. Ja, het is de plicht van allen, een ieder in zijn kring om te doen wat in hun vermogen is om de belangen van Gods koninkrijk onder de mensen te bevorderen en het is voor hun verantwoording indien zij dat nalaten. Vers 12 : Het volk en het koninkrijk, die u niet zullen dienen, zullen vergaan. Niet dat zij zullen vergaan door het zwaard of door menselijke vervloeking, ook niet dat dit enig recht geeft om de verbreiding van het Evangelie door geweld te bevorderen, of dat men door boeten en andere straffen de mensen zou mogen dwingen om zich bij de kerk te voegen, - in genen dele. Maar zij, die zich niet door het geloof willen onderwerpen aan Jezus Christus, de Koning van de kerk, en Hem niet willen dienen, zullen voor eeuwig vergaan, Psalm 2:12. Zij, die zich niet willen buigen onder de gouden scepter van Christus, onder de heerschappij van Zijn Woord en Geest, die niet in Zijn gezin opgenomen en aan de regelen daarvan ondergeschikt gemaakt willen worden, zullen in stukken gebroken worden door Zijn ijzeren scepter. "Breng hen hier en sla hen hier voor Mij dood" Lukas 19:27. Zij zullen geheel en voor eeuwig verwoest worden, wanneer Christus zal komen om wraak te nemen op hen die het Evangelie ongehoorzaam zijn, 2 Thessalonicenzen 1:8.

V. Er zal overvloed van schoonheid gevoegd zijn bij de instellingen van Gods verering, vers 13. "De heerlijkheid van de Libanon, de sterke en statige cederen die daar groeien zal tot u komen," gelijk vanouds tot Salomo, toen hij de tempel bouwde, 2 Kronieken 2:16. En daarbij zal ander bruikbaar hout gebracht worden, geschikt om het gebeeldhouwde werk te vervangen dat de vijand verbroken had, Psalm 74:5, 6. De tempel, de plaats van Gods heilighdom, zal niet alleen herbouwd, maar verfraaid worden. Het is de plaats van Zijn voeten waar Hij zetelt en rust, Ezechiël 43:7. De ark wordt genoemd Zijn voetbank, omdat die onder het verzoendeksel (de genadestoel) was, Psalm 132:7. Hij zal hem heerlijk maken in de ogen van zijn volk en al hun naburen. De heerlijkheid van het laatste huis, waarop de profetie betrekking heeft, ofschoon in vele opzichten kleiner, was toch in werkelijkheid groter dan die van het eerste want Christus kwam in die tempel, Maleachi 3:1. Ook was hij versierd met kostelijke stenen en giften, Lukas 21:5, waarop deze belofte in zekere zin doelen kan, maar toch sprak Christus daarover zo geringschattend dat wij moeten geloven dat de eigenlijke vervulling bestaat in de rijkdom van heiligheid en de genade en vertroosting van de Heilige Geest, waarmee de instellingen van het Evangelie zijn versierd.

VI. De kerk zal waarlijk groot en eerwaardig verschijnen, vers 14. Het Joodse volk werd, na de terugkeer uit de gevangenschap, gaandeweg aanzienlijker en maakte een betere figuur dan men zou verwacht hebben, nadat het zo omlaag gebracht geweest was, en beter dan een van de andere volken, die zich herstelden van de door Chaldeeën ondergane vernedering. Het is waarschijnlijk dat velen, die hen in Babel verdrukt hadden, nadat zij zelf door de Perzen overheerd waren, bij de Joden toevlucht en schuilplaats zochten en gaarne met hen op goede voet kwamen. Voorts is deze profetie vervuld toen zij, die vijanden van Gods kerk waren, er door Gods genade toe gebracht werden om hun dwaling in te zien, en kwamen om zich bij haar te voegen. De kinderen dergenen, die u onderdrukt hebben - indien niet zij zelf, dan toch hun kinderen, zullen zich neerbuigen aan de planten uwer voeten, en u vergeving vragen voor hun dwaasheid, u smeken om uw gunst en bidden om in uw gezin opgenomen te worden, 1 Samuel 2:36. Een dergelijke belofte is aan de gemeente te Filadelfia gegeven, Openbaring 3:9. En dit is bedoeld als:

1. Een bedreiging voor de trotse onderdrukkers van de kerk, die haar bedroefd en veracht hebben en daarin zich vermaakt hebben, zij zullen neergebogen worden, hun geestkracht zal gebroken worden, en hun toestand zal zo laag en ellendig worden dat zij zich gaarne zullen laten helpen door hen, die ze vroeger het verst van zich gestoten hebben. Vroeger of later zal God verachting uitstorten over hen, die Zijn volk veracht hebben.

2. Een verhoging voor de arme verdrukte leden van de kerk, en dit is de eer die hun zal worden aangedaan, zij zullen gelegenheid krijgen om goed te doen aan degenen die hen kwalijk gehandeld hebben, en hen te redden die hen bedroefd en veracht hebben. Het is een vermaak voor de godvrezende, en Hij rekent het zich een eer, om barmhartigheid te bewijzen aan hen, bij wie Hij geen barmhartigheid gevonden heeft. Maar dit is nog niet alles. Zij zullen zich niet alleen als smekelingen voor Uw voeten neerbuigen, in hun eigen belang meer zij zullen U ook eren. Zij zullen U noemen de stad des Heeren. Zij zullen eindelijk er van overtuigd zijn dat gij een gunsteling des hemels zijt en de bijzondere zorg van de Goddelijke voorzienigheid geniet. Die stad is waarlijk groot en vereerd, die is sterk en rijk, die is veilig en schoon, die is de begeerlijkste plaats om in te wonen, die de stad des Heeren is, die Hij als de Zijne erkent, waar Hij woont en waar de godsdienst de hoogste plaats inneemt. Zulk een plaats is Sion, zij is de stad welke God verkoren heeft om daar Zijn naam te stellen, zij is het Sion van de Heilige Israëls. En daarom zijn wij er zeker van dat zij een heilige plaats is, anders zou de Heilige Israëls zich nooit haar beschermer genoemd hebben.

Jesaja 60:15 - 22

De gelukkige en verheerlijkte staat van de kerk wordt hier verder voorzien, voornamelijk en uitsluitend met betrekking tot de Christelijke kerk en haar geestelijke vrede, maar onder het type van de kleine en uitwendige vrede welke de Joden nu en dan na hun terugkeer uit de gevangenschap genoten hebben. Derhalve wordt hier gesproken van haar:

I. In vergelijking met hetgeen zij geweest was. Dit maakt haar vrede en eer zoveel aangenamer, dat haar toestand zo geheel anders was.

1. Zij is veracht geweest, maar zal nu geëerd worden, vers 15, 16. Jeruzalem is verlaten en gehaat geweest, verlaten door haar vrienden, verafschuwde door haar vijanden, niemand ging door die vereenzaamde stad heen, allen vermeden haar als een treurig toneel, zij was een ontzetting en aanfluiting. Maar nu zal zij tot een eeuwige heerlijkheid gemaakt worden, hervormd worden van de afgoderij en de tekenen van Gods gunst terug ontvangen en zij zal de vreugde van de godvrezenden zijn van geslacht tot geslacht. Wanneer wij nu in aanmerking nemen hoe kort de heerlijkheid van Jeruzalem geduurd heeft, en hoeveel er tekort is gekomen aan de vervulling van deze belofte, moeten wij de volkomen vervulling verwachten in de voortdurende uitnemendheid van de kerk des Evangelies, welke die van de Oud Testamentische kerk verre overtreft, en de heerlijke voorrechten en zegeningen van de Christelijken godsdienst die werkelijk een vreugde zijn van geslacht tot geslacht. Van twee dingen wordt hier gesproken als van haar blijdschap en heerlijkheid, in tegenstelling met de vroegere verlatenheid en haat.

a. Zij zal door haar naburen ondersteund worden. De volken en hun koningen, die er toe gebracht worden om het Christendom te omhelzen zullen zichzelf ten dienste stellen aan het welzijn van de kerk, en haar belangen behartigen met de tederheid, welke de voedster gevoelt voor het kind aan haar borst, vers 16. Gij zult de melk van de heidenen zuigen, niet hun bloed, dat is niet in de geest des Evangelies. Gij zult de borsten van de koningen zuigen, die voor u als voedstervaders zullen zijn.

b. Zij zal ondersteund worden door God, Gij zult weten dat Ik de Heere ben, uw Heiland en uw Verlosser. Gij zult dat bij ondervinding weten, want er zal zo'n verlossing, zo'n verzoening voor u gewrocht worden, dat het onwedersprekelijk is dat dit het werk is van de Heere, het werk van de Machtige Jakobs, een grote verlossing, waardoor het welzijn van alle ware Israëlieten verzekerd wordt. Vroeger wisten zij dat de Heere hun God was nu kennen zij Hem als hun Heiland en Verlosser. De Heilige Israëls verschijnt als de Machtige Jakobs.

2. Zij was verarmd, maar nu zal zij verrijkt worden, en alle dingen zullen in haar voordeel veranderen, vers 17. Wanneer zij, die uit het stof verhoogd werden, naast prinses worden geplaatst, krijgen zij in plaats van koper goudgeld in de beurs, in plaats van ijzeren huisraad zilveren vaten, en allerlei andere aangename verbeteringen. Evenzeer zal de geestelijke heerlijkheid van de Nieuw Testamentische kerk de uitwendige pracht en de glans van de Joodse huishouding overtreffen, welke geen heerlijkheid had in vergelijking met deze uitnemende heerlijkheid, 2 Korinthe 3:10. Toen wij de doop in plaats van de besnijdenis kregen, het avondmaal des Heeren in plaats van het paasfeest, de bediening des Evangelies in plaats van de Levietische priesterschap, kregen wij goud in plaats van koper. De zonde veranderde het goud in koper, toen Rehabeam koperen schilden maakte ter vervanging van de gouden, die hij moest afstaan, maar Gods gunst, als die terugkeert, verandert het koper weer in goud.

3. Zij was verdrukt geweest door haar eigen vorsten, waarover geklaagd was niet alleen als over een gevolg van haar zonden, maar ook als over haar ellende Hoofdstuk 59:14, maar nu zullen alle grieven van die aard hersteld worden, vers 17 : Ik zat al uw opzieners vreedzaam maken. Mannen des vredes zullen haar overheden zijn, waarlijk rechtvaardigen en geen beschermers van ongerechtigheid, vrederechters en geen werktuigen van moeite en verdrukking. Zij zullen vrede zijn, dat is, zij zullen oprecht uw welzijn zoeken en door hun beheer zult gij het goede genieten. Zij zullen vrede zijn, want zij zullen rechtvaardigen zijn. De vrede is als een rivier, wanneer de gerechtigheid is als de golven van de zee. Zelfs uw drijvers, zij die de belastingen moeten innen, ofschoon zij stipt zijn zullen, zullen niet partijdig zijn, maar rechtvaardig zowel jegens de onderdanen als jegens de vorsten. Zij mogen, zo gebod Johannes de Doper de tollenaars, niet meer eisen dan hetgeen hun gezet is, Lukas 3:13.

4. Zij was door haar naburen beledigd, overrompeld, buit gemaakt, uitgeplunderd, maar nu zal dat niet meer zo zijn, vers 18. Geen geweld zal meer gehoord worden in uw land. Geen zegekreten van hen die geweld doen, geen klachten of gekerm van hen die geweld lijden, zal meer gehoord worden, maar allen zullen in vrede het hun bezitten en genieten. Er zal geen verstoring of verbreking in uw landpalen zijn, noch van personen noch van eigendom, maar uw muren zult gij Heil heten en uw poorten Lof. Uw muren zullen veilig en middelen van beveiliging voor u zijn. Uw poorten zullen u lof brengen van ieder, die ziet in hoe goede staat zij zijn. En zij zullen de lof zijn van God, die de grendelen van uw poorten sterkt, Psalm 147:14. Wanneer Gods heil de muren sterkt, is het betamelijk dat Zijn lof gehoord wordt in de poort, de plaats van de samenkomst.

II. Zij zal in alles volmaakt zijn. Het schijnt dat wij in het slot van dit hoofdstuk geleid worden om nog verder te zien, en wel naar de heerlijkheid en het geluk des hemels, onder het beeld van de bloeiende toestand van de kerk op aarde, die echter nooit ook slechts in de verte geleeke naar hetgeen hier voorzeggd wordt. Vele van de beelden en uitdrukkingen, die hier gebruikt worden, vinden wij terug in de beschrijving van het nieuwe Jeruzalem, in Openbaring 21:23 en 22:5. Gelijk de profeet meermalen en ongemerkt overgaat van de

zegeningen van de Joodse kerk naar de geestelijke zegeningen van de Christelijke kerk, die eeuwig zijn, zo verheft hij zich soms van de strijdende kerk tot de zegevierende kerk. Daar en daar alleen zullen de beloofde vrede, blijdschap en heerlijkheid in volmaaktheid gevonden worden.

1. God zal alles in allen zijn in het hier beloofde geluk, dat is Hij altijd voor alle ware gelovigen, vers 19. De zon zal u niet meer wezen tot een licht des daags, en tot een glans zal u de maan niet lichten. Gods volk, dat Zijn gunst geniet en wandelt in het licht Zijns aanschijs, maakt weinig staat op zon en maan en de overige geschapen lichten, maar wandelt getroost in het licht des Heeren, ofschoon die andere lichten ook hun schijnsel inhouden. In de hemel zal er geen behoefte meer zijn aan zijn maan, want de hemel is de erfenis van de heiligen in het licht, een licht dat even gemakkelijk de glans van de zijne verdooft, als de zijne het schijnsel van een kaars overtreft. Afgodendienaars aanbaden de zon en de maan, hetgeen sommigen houden voor de oudste en minst onredelijke afgoderij, maar deze zullen uw licht niet meer zijn, zij zullen niet meer verafgood worden, want de Heere zal uw bestendig licht zijn, bij dag en bij nacht, in de nacht van tegenspoed zowel als op de dag van voorspoed. Zij, die God voor hun enig licht houden, hebben in Hem een algenoegzaam licht, hun zijn en schild. Uw God zal uw sierlijkheid zijn. God is de sierlijkheid van hen, wier God Hij is, en Hij zal het eeuwig zijn. Het is hun, sierlijkheid dat zij Hem tot hun God hebben, hun heerlijkheid en hun schoonheid ligt daarin. Gods volk is daardoor een eerwaardig volk, ze hebben in God hun belang als in hun Verbondsgod.

2. De hier beloofde heerlijkheid zal geen verandering, vervanging of einde kennen, vers 20. Uw zon zal niet meer ondergaan, maar het zal eeuwig dag zijn, eeuwig zonneschijn. Uw zon zal niet deze zijn, die soms verduisterd wordt, of bewolkt, en die al schijnt zij nog zo schitterend en verwarmend, binnen enkele uren wegzinkt en u in het donker en in de koude laat, maar Hij zal uw zon en uw fontein van licht zijn, die zelf de "Vader van de lichten is, en bij Wie geen verandering of schaduw van omkeren is." Jakobus 1:17. Wij lezen dat de zon eens stilstond en gedurende een gehele dag niet haastte om onder te gaan, en het was een heerlijke dag, die zijns gelijke niet had, maar wat is dit vergeleken bij de dag, waarop nooit een nacht volgen zal? En zelfs indien er een nacht daalde, zou het een lichte nacht zijn, want uw maan zal haar licht niet intrekken, zij zal nooit afnemen, nooit veranderen, maar altijd vol zijn. De vertroosting en de blijdschap des hemels, de heerlijkheid die als het licht van de zon voor de ziel bereid is, en de heerlijkheid van het verrezen lichaam die als het licht van de maan is, zullen nooit de minste verandering of onderbreking kennen. Hoe zouden ze ook indien de Heere uw eeuwig licht is, een licht dat nooit verminderd of geblust worden kan? En de dagen uwer treuring zullen een einde nemen zij zullen nooit terugkeren, al uw tranen zullen afgewist worden, en de fontein dier tranen, zonde en beproeving, zullen verdroogd zijn, zodat droefheid en zuchten voor eeuwig van u wijken zullen.

3. Zij, die voor dit geluk uitverkoren zijn en er voor bereid en geschikt gemaakt werden, zullen nooit van het bezit ervan beroofd worden, vers 21. Uw volk, dat dit nieuwe Jeruzalem bewonen zal, zullen allen tezamen rechtvaardigen zijn, allen gerechtvaardigd door de gerechtigheid van de Messias, allen geheiligd door Zijn Geest, geheel dat volk, geheel Jeruzalem, moet rechtvaardig zijn, moet die heiligheid bezitten, zonder welke niemand de Heere zien zal. Zij zijn allen rechtvaardigen, want wij weten dat niemand, die de ongerechtigheid werkt, het Koninkrijk Gods beërven zal. Er is op aarde geen volk, dat uit enkel rechtvaardigen bestaat, aan deze zijde des hemels zijn er altijd enige slechten onder het beste gezelschap vermengd maar zulke - vermenging bestaat daar niet. Zij zullen allen rechtvaardigen zijn, dat is, zij zullen geheel en al rechtvaardig zijn, gelijk er geen bedorvene

onder hen is zo zal er ook geen bederf onder hen zijn tot geesten van de volmaakte rechtvaardigen zijn zij gemaakt. En allen zullen zij, die het Nieuw Jeruzalem bevolken, rechtvaardigen zijn, zij worden de vergadering van de rechtvaardigen genoemd, Psalm 1:5. En omdat zij allen rechtvaardigen zijn, zullen zij de aarde in eeuwigheid erfelijk bezitten, want alleen de zonde zou hen kunnen verdrijven. De volmaaktheid van de heiligheid van de gelovigen is de waarborg voor de eeuwigen duur van hun geluk.

4. De heerlijkheid van de kerk zal de eer van de God van de kerk verhogen. Het zal blijken dat zij een spruit van Zijn plantingen zijn, het werk van Zijn handen, en Hij zal hen als zodanig erkennen. zij werden door de genade Gods voor dit geluk aangewezen, zij zijn een spruit van Zijn plantingen. Hij heeft hen uit de wilde olijfboom afgebroken en in de goede olijfboom geënt, hen uit het open veld waar zij als tengere plantjes stonden, overgeplaatst in Zijn hof. Nu zijn zij op aarde in Zijn tuin geplant, straks worden zij overgebracht naar het paradijs des levens. Door Zijn genade werden zij bereid en bekwaam gemaakt voor dit geluk, zij zijn het werk van Zijn handen. Efése 2:10, zijn hiervoor bereid, 2 Korinthe 5:5. Het is een werk van tijd en wanneer het voltooid is, zal het blijken een wonderwerk te zijn, en God, die het begon en voleindde, zal er door verheerlijkt worden, want de Heere Jezus zal alsdan wonderlijk zijn in allen die in Hem geloven. Zij zullen te meer verheerlijkt worden en God zal des te meer in hen verheerlijkt worden wanneer men hetgeen zij zijn zullen vergelijkt met hetgeen zij waren, het geluk dat zij bereikt hebben met hun kleine begin, vers 22. De kleinste zal tot duizend worden en de minste tot een machtig volk. De gevangenen, die uit Babel terugkwamen, werden bijzonder vermenigvuldigd en groeiden tot een sterk volk.

De Christelijke kerk was bij de aanvang zeer klein, en bevatte niet meer dan honderd twintig namen, nu zijn er duizenden. De steen, zonder handen uit de berg afgehouden is zo groot geworden dat zij de gehele aarde vervult. De zegevierende kerk, en elke verheerlijkte heilige zal zijn duizend uit een klein en een machtig volk uit een geringe. De genade en vrede van de heiligen zijn eerst gelijk een mosterdzaad maar zij groeien en vermenigvuldigen, en maken dat de kleinste tot duizend wordt en de zwakste gelijk David. Wanneer zij in de hemel komen en terugzien op de geringheid van hun aanvang, zullen zij er over verwonderd staan dat zij zover gekomen zijn. En zo wonderbaar is deze belofte dat zij aan het einde met een sterke verzekering bevestigd wordt. Ik de Heere, zal zulks te van Zijner tijd snellijk doen komen, alles wat hier gezegd is betreffende de Joodse en de Christelijke kerk, de strijdende en Zegevierende kerk, en iederen gelovige in het bijzonder.

a. Het schijnt te moeilijk om te kunnen geschieden en daarom kan er aan gewanhoopt worden, maar God de Almachtige heeft het ondernomen. Ik de Heere zal het doen, Ik die het doen kan en besloten heb het te doen. Het zal gedaan worden door Hem Wiens macht onwederstaanbaar en Wiens raadsbesluit onveranderlijk is.

b. Het kan schijnen zo vertraagd te worden dat alle hoop vergaat of het ook nog geschieden zal, maar de Heere die het doen zal, zal het haastig doen komen. Hij zal het doen met alle bekwamen spoed - ofschoon er veel tijd moge voorbijgaan eer alles geschied is, zal er toch geen tijd verloren gaan. Hij zal het te Zijner tijd snellijk doen komen, op Zijn eigen tijd, de tijd als 't het meest gepast is, Hij doet het op de tijd die Zijn wijsheid bepaald heeft en niet op die welke onze dwaasheid er voor kiest. En dat is werkelijk snel of schoon het langzaam schijnt te zijn, het is niet te laat als het op Gods tijd komt, want wij kunnen zeker zijn dat het de beste tijd is, waarop hij, die gelooft, geduldig wacht.

HOOFDSTUK 61

1 De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen de zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om de gevangenen vrijheid uit te roepen, en de gebondenen opening der gevangenis; 2 Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des HEEREN, en de dag der wraak onzes Gods; om alle treurigen te troosten; 3 Om de treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwden geest; opdat zij genaamd worden eikebomen der gerechtigheid, een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde. 4 En zij zullen de oude verwoeste plaatsen bouwen, de vorige verstoringen weder oprichten, en de verwoeste steden vernieuwen, die verstoord waren van geslacht tot geslacht. 5 En uitlanders zullen staan, en uw kudde weiden; en vreemden zullen uw akkerlieden en uw wijngaardeniers zijn. 6 Doch gijlieden zult priesters des HEEREN heten, men zal u dienaren onzes Gods noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u roemen. 7 Voor uw dubbele schaamte en schande zullen zij juichen over hun deel; daarom zullen zij in hun land erfelijk het dubbele bezitten; zij zullen eeuwige vreugde hebben. 8 Want Ik, de HEERE, heb het recht lief, Ik haat de roof in het brandoffer, en Ik zal geven, dat hun werk in der waarheid zal zijn; en Ik zal een eeuwig verbond met hen maken. 9 En hun zaad zal onder de heidenen bekend worden, en hun nakomelingen in het midden der volken; allen, die hen zien zullen, zullen hen kennen, dat zij zijn een zaad, dat de Heere gezegend heeft. 10 Ik ben zeer vrolijk in de HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan; gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap. 11 Want gelijk de aarde haar spruit voortbrengt, en gelijk een hof, hetgeen in hem gezaaid is, doet uitspruiten; also zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor al de volken.

In dit hoofdstuk.

I. Vinden wij de genade van Christus door Hemzelf in het eeuwig Evangelie verkondigd aan een verloren wereld onder het type van Jesaja's werkzaamheid, die de joden hun verlossing uit Babel moest voorzeggen, vers 1 - 3.

II. Wij vinden hier de heerlijkheid van de kerk van Christus, haar geestelijke heerlijkheid, beschreven onder het type van de voorspoed van de Joden na hun terugkeer uit de gevangenschap.

1. Wordt beloofd dat de gebreken van de kerk zullen hersteld worden, vers 4.
 2. Dat degenen, die er buiten staan, aan de kerk dienstbaar gemaakt zullen worden, vers 5.
 3. Dat de kerk een koninklijk priesterschap zal zijn, onderhouden door de rijkdommen van de heidenen, vers 6.
 4. Dat zij eer en blijdschap zal hebben in plaats van haar smaad en smart, vers 7.
 5. Dat haar zaken zullen bloeien, vers 8.
 6. Dat het nageslacht deze zegeningen zal genieten, vers 9.
 7. De rechtvaardigmaking en verlossing zullen de eeuwige stof zijn voor de blijdschap en dankzegging van de kerk, vers 10, 11.
- Indien de Joodse kerk ooit op die wijze gezegend was, veel meer zal de Christelijke kerk dat zijn, en allen die tot haar behoren.

Jesaja 61:1 - 3

Hij, die de beste Uitlegger van de Schrift is heeft ons zonder twijfel de beste uitlegging van deze verzen gegeven, namelijk onze Heere Jezus zelf, die ze in de synagoge te Nazareth voorlas (waarschijnlijk als tekst van de dag) en ze geheel op zichzelf toepaste, met de woorden: "Heden is deze Schrift in uw oren vervuld", Lukas 4:17, 18, 21, en door de aangename woorden die uit Zijn mond voortkwamen bij de opening van deze tekst, zodat allen die ze hoorden zich er over verwonderden. Gelijk Jesaja gemachtigd en gezonden werd

om vrijheid aan de Joden in Babel toe te zeggen, zo was Christus, de handeling Gods, gekomen om een veel blijder boodschap aan een verloren wereld te brengen. Hier wordt ons gezegd:

I. Hoe Hij bereid en bekwaamd werd voor Zijn werk. De Geest des Heeren Heeren is op mij, vers 1. De profeten werden bij tijden door de Geest Gods bewogen, die hen onderrichtte wat zij zeggen moesten en opwekte om het te doen. Op Christus rustte de Geest voortdurend zonder mate, met dezelfde bedoeling als bij de profeten als een Geest des raads en van de sterkte, Hoofdstuk 11:1 - 3. Toen Hij Zijn profetische bediening begon, daalde de Geest als een duif op Hem neer, Mattheüs 3:16. Deze Geest, die op Hem was, deelde Hij mee aan hen, die hij uitzond om de blijde boodschap te verkondigen, door tot hen te zeggen: Ontvangt de Heiligen Geest.

II. Hoe Hij daartoe gezalfd en aangesteld werd. De Geest des Heeren Heeren is op Mij omdat de Heere mij gezalfd heeft. Tot de dienst waartoe God Hem riep, bekwaamde Hij Hem, daarom schonk Hij Hem de Geest, opdat Hij door een geheiligde en plechtige handeling zou afgezonderd worden tot deze grote dienst, gelijk koningen en priesters van ouds door zalving tot hun roeping gewijd werden. Daarom werd de Verlosser, de Messias, de Christus, genoemd omdat Hij gezalfd was met olie van de vreugde boven Zijn medegenoten. Hij heeft Mij gezonden, de Heere Jezus ging niet ongebonden Hij had een zending van Hem, die de fontein van alle macht is. De Vader zond Hem en gaf Hem bevel. Dit is grote voldoening voor ons, volgens hetgeen Christus gezegd heeft, had Hij een hemelse machtiging, Zijn leer was de Zijne niet, maar desgenen die Hem gezonden had.

III. Tot welk werk Hij was aangewezen en geordend.

1. Hij zou een prediker zijn en meest als profeet optreden. Zozeer behaagde Hem de goedgunstigheid Gods, die door Zijn zending aan de mensen betoond werd, dat hij gaarne daarom zelf de verkondiger zijn wilde, opdat daardoor eer zou gelegd worden op de bediening van het Evangelie en het geloof van de heiligen zou worden versterkt en aangemoedigd. Hij moest een blijde boodschap brengen (dat betekent het woord Evangelie) aan de zachtmoedigen, aan de berouwhebbenden en nederigen en de armen van geest. Voor hen was het nieuws van een Verlosser inderdaad een blijde boodschap, zuiver Evangelie, een getrouw woord en aller aanneming waardig. De armen zijn gewoonlijk het meest bereid om het Evangelie aan te nemen, Jakobus 2:5, en het zal ons waarlijk goeddoen indien wij het ontvangen met zachtmoedigheid, gelijk het behoort. Aan dezulken predikte Christus het Evangelie, toen Hij zei: Zalig zijn de zachtmoedigen.

2. Hij zou een heelmeester zijn. Hij werd gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, zoals pijnlijke leden verbonden worden om hun rust te geven, gebroken beenderen en bloedige wonden gezet en verbonden worden om weer te kunnen sluiten en genezen. Zij, wier harten gebroken zich over hun zonden en die waarlijk verootmoedigd zijn onder het gevoel van schuld en van vrees voor de toom worden door het Evangelie van Christus voorzien van hetgeen hen tot kalmte zal brengen en hun vrees wegnemen zal. Alleen zij die de smart van de boetedoening ondervonden hebben, kunnen het genot van de Goddelijke vertroosting verwachten.

3. Hij zou een bevrijder zijn. Hij werd gezonden als profeet om te prediken, als priester om te genezen, als koning om bekendmakingen van tweeërlei aard te doen.

a. Hij zou vrede uitroepen voor Zijn vrienden, Hij zal de gevangenen vrijheid uitroepen (gelijk Cyrus deed voor de Joden in de gevangenschap) en de gebondenen opening van de

gevangenis. Terwijl wij door onze zondesschuld gebonden zijn door de gerechtigheid Gods en Zijn wettige gevangenen zijn, verkocht voor de zonde, totdat de laatste penning zal betaald zijn, maakt Christus ons bekend dat Hij voor die schuld aan de Goddelijke gerechtigheid voldoening gegeven heeft, dat Zijn voldoening aangenomen is, en dat wij, zo wij ons daarop beroepen en er op vertrouwen, en ons zoals wij zijn en met al wat wij hebben aan Hem overgeven, in dankbaarheid voor hetgeen Hij voor ons gedaan heeft, door het geloof onze vergeving mogen verkrijgen en er de troost van genieten. Er is voor ons geen verdoemenis en die zal er nooit zijn. en terwijl wij door de heerschappij van de zonde in ons slaven onder de macht des Satans en verkocht onder de zonde waren, laat Christus ons weten dat Hij de Satan overwonnen heeft, en de werken van hem die het geweld des doods had, vernietigd heeft, zodat Hij daardoor overvloedige genade verwierf om ons in staat te stellen het juk van de zonde af te schudden en de banden van onze hals los te maken. De Zoon is bereid om ons door Zijn Geest vrij te maken, en dan zullen wij waarlijk vrij zijn, niet alleen ontslagen van de ellende van de gevangenschap, maar verheven tot al de waardigheden en voorrechten van burgers. Dat is de bekendmaking van het Evangelie, het is gelijk het blazen van de bazuin van het jubeljaar, waardoor de algemene vrijlating werd afgekondigd, Leviticus 25:9, 40. En daarom wordt het hier genoemd het uitroepen van het jaar van het welbehagen des Heeren. Het is de tijd van onze aanneming door God, welke de grondslag van al onze vrijheden is. Of het wordt het jaar des Heeren genoemd, omdat het Zijn vrije genade afkondigt tot Zijn eigen eer, en een aangenaam jaar omdat het ons blijde tijding brengt. En wat kan er aangenamer zijn dan dit voor hen die de ellenden en behoeften van hun ziel kennen.

b. Hij zou uitroepen oorlog tegen Zijn vijanden. Christus roept uit de dag van de wraak onzes Gods.

Ten eerste. Tegen zonde en Satan, dood en hel, en al de machten van de duisternis, die verwoest moesten worden tot onze bevrijding. Over deze zegevierde Christus aan Zijn kruis, Hij heeft hen verzwakt, te schande gemaakt, hen in het openbaar tentoongesteld, en nam daardoor wraak op hen voor al het onrecht dat zij God en van de mensen aangedaan hadden Colossenzen 2:15.

Ten tweede. Op diegenen onder de mensen, die zulke heerlijke aanbiedingen verwerpen. Zij zullen niet slechts, gelijk zij verdienen, in hun gevangenschap gelaten worden, maar zij zullen als vijanden behandeld worden. Deze tijdingen van het Evangelie zijn samengevat in Markus 16:16. "Die geloofd zal hebben zal zalig worden," daarin wordt het aangename jaar des Heeren beloofd aan allen, die het willen aannemen. En, die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden, daarin wordt de dag van de wraak onzes Gods afgekondigd, van de wraak die Hij nemen zal op allen die het Evangelie van Jezus Christus niet gehoorzaam zijn, 2 Thessalonicenzen 1:8.

4. Hij zou een trooster zijn, en dat is Hij als profeet, heelmeeester en verlosser. Hij wordt gezonden om alle treurigen te troosten en allen die, treurende, bij Hem en niet bij de wereld troost zoeken. Christus verschaft niet alleen troost voor hen, en kondigt dat af, maar Hij past die ook toe op hen, Hij vertroost hen door Zijn Geest. Hij heeft troost genoeg om alle treurenden te troosten wat ook hun smart of droefheid moge zijn. Maar zijn troost wordt verzekerd aan de treurigen Sions, die op godvrezende wijze treuren, die droefheid hebben naar God, want Zijn woning is in Sion, die treuren over Sions onheilen en verwoesting en hun tranen daarover vermengen met een heilig medelijden met al Gods lijdend volk, al zijn zij, zelf niet ogenblikkelijk in moeite. Voor zulke tranen heeft God een fles, Psalm 56:8 voor zulke treurenden heeft Hij troost. De zegeningen van Sion zijn geestelijke zegeningen, en zo zijn de treurigen in Sion heilige treurenden, zij brengen hun klachten tot de troon van de genade (want in Sion stond de genadetroon) en storten die gelijk Hanna voor de Heere uit.

Aan dezulken heeft Christus door Zijn Evangelie toegezegd en zal Hij geven door Zijn Geest, vers 3, alle vertroosting en hen niet alleen ondersteunen, maar hun klachten veranderen in vreugdeliederen. Hij zal hun geven.

a. Sieraad voor as. Terwijl zij in as lagen, zoals de gewoonte was in grote droefheid, zullen zij niet alleen uit het stof opgericht, maar ook versierd worden. De heilige blijmoedigheid van de Christenen is hun schoonheid en een groot sieraad van hun belijdenis. Hier is een fijne woordspeling in het oorspronkelijke: Hij zal hun geven pbeer (sieraad) voor epher (as). Hij zal hun droefheid zo gemakkelijk en vlug in vreugde veranderen, als wij in een woord een letter verplaatsen, want Hij spreekt en het is er.

b. Vreugdeolie, die het aangezicht doet blinken, inplaats van treurigheid, die het voorkomen verandert en onaanzienlijk maakt. Deze vreugdeolie ontvangen de heiligen als deel van de vreugdeolie, waarmee Christus boven Zijn medegenoten gezalfd werd, Hebreeën 1:9.

c. Het gewaad des lofs. Zulke schone kleren als op feest - en dankdagen gedragen werden, inplaats van een benauwde geest, een geest van afgetrokkenheid en ingezonkenheid, openbare vreugde voor verborgen droefheid. De benauwde geest sluit zich in zichzelf op. Sions treurenden wenen in het verborgene, maar de vreugde waarmee zij beloond worden, bekleedt hen als een lofgewaad voor de ogen van anderen. Wanneer God olie van de vreugde geeft, voegt Hij er het gewaad des lofs bij. Deze vertroosting Gods bereiden het hart en vuren het aan om Gode dank te brengen. Indien wij enige vreugde van God ontvangen, moet Hij er de lof en de heerlijkheid van hebben.

5. Hij zou een planter zijn, de Kerk is Gods lusthof. Daarom zal Hij dit alles voor Zijn volk doen, hun wonden genezen, hen uit de slavernij verlossen, hen in hun treurigheid vertroosten opdat zij genoemd zouden worden eikebomen van de gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat zij dat zijn zullen en als zodanig erkend worden, dat zij sieraden van Gods wijngaard mogen zijn, en overvloedig vruchten van de gerechtigheid voortbrengen, gelijk takken van Gods planting, Hoofdstuk 60:21. Al wat Christus voor ons doet strekt om ons tot Gods volk te maken, en ons voor Hem op de een of andere wijze tot nuttige bomen te stellen, geplant in het huis des Heeren en bloeiende in de voorhoven onzes Gods. En dat alles opdat Hij verheerlijkt worde, opdat wij er toe gebracht mogen worden om Hem te verheerlijken door een oprechte toewijding en een voorbeeldig gedrag, - want hierin is de Vader verheerlijkt dat wij veel vrucht dragen - opdat anderen aanleiding mogen krijgen uit Gods gunst, schijnende over Zijn volk, en Zijn genade schijnende in hen, om Hem te prijzen, en opdat Hij voor eeuwig moge heerlijk worden in Zijn heiligen.

Jesaja 61:4 - 9

Ook hier worden beloften gedaan aan de Joden na hun terugkeer uit de gevangenschap en hun nieuwe vestiging in hun eigen land, die moet uitgebreid worden tot de Evangelische kerk en alle gelovigen, die door genade uit de geestelijke slavernij verlost zijn. want zij zijn geschikt om geestelijk toegepast te worden.

I. Er wordt beloofd dat hun huizen zullen herbouwd worden, vers 4, dat hun steden weer zullen verrijzen uit de puinhopen, waarin zij lange tijd gelegen hadden, en weer geschikt ter bewoning zullen worden. Zij zullen de oude verwoeste plaatsen bouwen, en de vroegere verstoringen weer oprichten en de verwoeste steden vernieuwen. De vroegere verstoringen, zelfs die verstoord waren van geslacht tot geslacht, waarvan te vrezen was dat zij nooit hersteld zouden worden, zullen weer opgericht worden. De komst van het Christendom in de wereld herstelde de bouwvallen van de natuurlijke godsdienst en richtte de verstoringen van eerlijkheid en getrouwheid weer op, die gedurende vele eeuwen en geslachten de smaad van de mensheid waren. Een ongeheilide ziel is geluk een doorgebroken stad en heeft geen

muren, zij is gelijk een huis, dat in puin ligt, maar door de kracht van het Evangelie van Christus en van de genade wordt zij hersteld, opnieuw in orde gebracht en bereid tot een woonstede Gods in de Geest. En zij zullen het doen, zij die ontslagen zijn uit de gevangenis, want wij zijn verlost uit het huis van de slavernij, opdat wij God zouden dienen, zowel door onszelf op te bouwen tot Zijn heerlijkheid als door te helpen aan de opbouw van Zijn kerk op aarde.

II. Zij, die nog kortgeleden zelf dienstknechten waren, die voor hun verdrukkers moesten werken en van hun genade afhingen, zullen nu zelf dienstknechten hebben, die het werk voor hen moeten doen en aan hun bevelen gehoorzamen, niet uit hun broederen, want die zijn allen vrijgekochten des Heeren, maar de buitenlanders en de vreemden, zullen hun kudde weiden, en hun akkerlieden en wijngaardeniers zijn, de aloude werkzaamheden van Abel, Kaïn en Adam. Buitenlanders zullen staan en uw kudde weiden, vers 5. Indien wij door de genade Gods gebracht worden tot een heilige onverschilligheid voor al de dingen van deze wereld, die bezittende als niet bezittende, wanneer, ofschoon onze handen er mee bezig zijn, onze harten er niet door verstrikt worden, maar geheel aan God en Zijn dienst gewijd blijven, dan zullen de vreemdelingen onze akkerlieden en wijngaardeniers zijn.

III. Zij zullen niet alleen ontslagen worden uit hun gevangenschap, maar hogelijk bevoorrecht en tot eervolle bedieningen aangesteld vers 6. Terwijl de vreemden uw schape weiden, zult gij de zorg voor het heiligdom hebben, inplaats van de slaven uwer dravers te zijn. Gijlieden zult priesters des Heeren heten, een hoge en heilige roeping. Priesters waren vorsten, in het Hebreeuws worden zij met dezelfde naam genoemd. Gij zult dienaren uws Gods zijn, gelijk de Levieten waren. Hun, die God in vrijheid stelt, geeft Hij werk te doen. Hij verlost hen uit de handen hunner vijanden, opdat zij Hem dienen zouden, Lukas 1:74, 75, Psalm 116:16. Maar Zijn dienst is de volmaakte vrijheid en zelfs de grootste eer. Toen God Israël uit Egypte leidde, nam Hij het volk aan tot een koninklijk priesterschap. Exodus 29 - 6 En de kerk des Evangelies wordt een koninklijk priesterschap genoemd, 1 Petrus 2:9. Alle gelovigen zijn onze God tot Koningen en priesters gemaakt, en zij behoren zich als zodanig te gedragen in hun godsdienst en in geheel hun wandel. De heiligheid des Heeren moet op hun voorhoofden geschreven zijn, opdat men hen moge noemen priesters des Heeren.

IV. De rijkdom en de heerlijkheid van de bekeerden uit de heidenen zullen bijdragen tot de zegen en het welzijn van de kerk, vers 6. De heidenen zullen in de kerk gebracht worden. Zij, die vreemdelingen waren, zullen medeburgers van de heiligen worden, en zelf komende zullen zij alles medebrengen wat zij bezitten om aan de heerlijkheid Gods gewijd en in Zijn dienst gebruikt te worden, en de priesters, de dienaren des Heeren, zullen er de voordelen van genieten. Het zal een grote versterking en verlevendiging, zowel als vertroosting en aanmoediging, voor alle ware Christenen zijn te zien dat de heidenen de belangen van Gods koninkrijk dienen.

a. Gij zult het vermogen van de heidenen eten, niet hetgeen zij met geweld genomen hebben, maar wat hun vrijwillig en eervol aangeboden is, als gaven op het altaar gebracht, waarvan de priesters en hun gezinnen behoorlijk leven konden. Er wordt niet gezegd: Gij zult het vermogen van de heidenen nemen of hun schatting opleggen, maar gij zult het eten, want men kan geen beter gebruik van rijkdommen maken dan er goed mee te doen.

b. Gij zult in hun heerlijkheid roemen, Hetgeen de eer van de bekeerde heidenen voor hun bekering was, hun adeldom grondbezit, geleerdheid, deugd, en macht, zei alles dienen om de goede naam van de kerk te verhogen, zodra zij zich bij haar gevoegd hebben, en hetgeen hun heerlijkheid na hun bekering is, hun heilige ijver en nauwgezette wandel, hun nuttigheid, hun geduldig lijden en al de gevolgen van de gezegende verandering, welke de Goddelijke genade

in hen bewerkt heeft - zullen zeer veel bijdragen tot de heerlijkheid Gods en daarom zullen alle godvrezenden er door verheerlijkt worden.

V. Zij zullen overvloedige vertroosting en voldoening in hun eigen binnenste hebben, vers 7. De Joden werden zonder twijfel daarmee bevoorrecht bij hun terugkeer, zij waren in een nieuwe wereld en konden nu de waarde van vrijheid en eigendom waarderen, het genot daarvan was voortdurend fris en bloeiend. Hoe veel te meer kunnen zij zich verheugen welke Christus tot de vrijheid van de kinderen Gods gebracht heeft, voornamelijk wanneer de voordelen van hun aanneming door de opstanding des lichaams volkomen zullen gemaakt zijn.

1. Zij zullen juichen over hun deel, zij zullen niet alleen het hun terugkrijgen, maar - hetgeen ook een gave Gods is - zij zullen er de verkwikking van hebben en een hart om er zich in te verblijden, Prediker 3:13. Ofschoon de huizen van de teruggekeerde Joden, evenals de tempel, veel geringer waren dan die van voor de ballingschap, zullen zij er zeer over voldaan en dankbaar er voor zijn. Het is een deel in hun land, hun eigen land, het heilige land. Immanuels land, en daarom zullen zij zich er over verheugen, daar zij nog zo kort geleden ondervonden hadden wat het zeggen wil vreemdelingen te zijn in een vreemd land. Zij die God en de hemel tot hun deelhebber, kunnen naar waarheid zeggen dat zij een heerlijk deel hebben en zich er in verheugen.

2. Eeuwige vreugde zullen zij hebben, dat is, een vreugdevolle toestand voor hun volk, die lang zal duren, veel langer dan de gevangenschap geduurd heeft. Toch werd die vreugde van het Joodse volk zo lang uitgesteld, zo menigmaal onderbroken, en kwam zij zo spoedig tot een einde, dat wij voor de vervulling van deze belofte het oog moeten hebben op de geestelijke vreugde welke de gelovigen hebben in God en de eeuwige vreugde, die zij in de hemel genieten zullen.

3. Dit zal een dubbele beloning voor hen zijn, en meer dan een dubbele, voor al de smaad en de verachting, die zij in het land hunner gevangenschap hebben moeten doorstaan. Voor hun schaamte en schande zullen zij dubbele eer en in hun land dubbelen rijkdom genieten voor hetgeen zij verloren hadden. De zegen Gods zal op hun land rusten en zij zullen er de voordelen van genieten waardoor zij een overvloedige vergoeding zullen verkrijgen voor al de schade die zij geleden hebben. Gij zult door God aangenomen worden niet alleen als Zijn zonen, maar als Zijn eerstgeborenen, Exodus 4:22, en daardoor recht hebben op een dubbel deel. Gelijk de ellenden van hun gevangenschap zo groot waren dat er gezegd kon worden dat zij dubbel voor al hun zonden ontvangen hadden, Hoofdstuk 40:2, zo zal de vreugde over hun terugkeer zo groot zijn dat zij dubbel ontvangen voor al hun schaamte en schande. Het eerste is toepasselijk op de door Christus aangebrachte voldoening, waarin God dubbel ontvangen heeft voor al onze zonden, het laatste op de volheid van de vreugde des hemels, waarin wij dubbel ontvangen zullen voor al onze diensten en al ons lijden. Het geval van Job licht dit toe: toen God Zijn gevangenis wendde, gaf Hij hem dubbel zoveel als hij vroeger had gehad.

VI. God zal hun getrouwe leidsman en hun Verbondsgod zijn, vers 8. Ik zal geven dat hun werk in waarheid zijn zal. God zal door Zijn voorzienigheid al hun zaken ten beste keren volgens het woord van Zijn trouw. Hij zal hen leiden in de wegen van ware voorspoed, door de regelen van een goede regering. Hij zal door Zijn genade de werken van de godvrezenden in de rechte weg leiden, de ware weg die tot het geluk leidt. Hij zal maken dat zij in oprechtheid gedaan worden en dan zullen zij Hem behagen. God begeert waarheid in het binnenste, en wanneer wij ons werk getrouw doen, zal Hij met ons een eeuwig verbond

maken, want voor hen die voor Zijn aangezicht wandelen en oprecht zijn, zal Hij zeker een algenoegzaam God zijn. Welnu, als een reden voor deze en de voorgaande belofte, dat God hen dubbel vergelden zal voor hun schaamte worden in het eerste deel van dit vers deze woorden ingevoegd: Want Ik, de Heere, heb het recht lief. Hij bemint het dat de gerechtigheid gehandhaafd wordt onder de mensen, zowel tussen overheid en onderdanen, als tussen de burgers onderling, en daarom haat Hij alle ongerechtigheid. En wanneer aan Zijn volk ongelijk gedaan wordt door hun verdrukken en vervolgers, toont Hij hun Zijn ongenoegen, niet alleen omdat het Zijn volk aangedaan is maar ook omdat het onrecht is en tegen de eeuwige regelen van het recht ingaat. Wanneer mensen geen recht doen, doet Hij het zelf door herstelling te geven aan hen die onrecht leden te straffen hen, die onrecht deden. God bepleit de zaak van Zijn volk, niet alleen omdat Hij ijverig is over hen, maar ook omdat Hij ijverig is over het recht zelf. Om dit toe te lichten, wordt er bij gevoegd: Ik haat de roof in het brandoffer. Hij haat de ongerechtigheid vooral in Zijn eigen volk, dat Hem eert met het hun in het brandoffer en nog meer haat Hij het indien het gaat tegen Zijn volk. Indien Hij de roof haat in het brandoffer voor Hemzelf, veel meer indien het is in brandofferen voor de afgoden, en daardoor niet alleen Zijn volk van hun bezittingen, maar Hij zelf van Zijn offers beroofd wordt. Het is een waarheid zeer tot Gods eer dat erediensden nooit kunnen voldoen tot wegneming van zedelijke overtredingen, en dat het geen roof verontschuldigen kan, indien men zegt: "Het was voor brandoffer, Corban, dat is een gave".

Zie, gehoorzaamheid is beter dan offerande, en het recht doen en de barmhartigheid liefhebben beter dan het vette van de rammen. En die roof is het hatelijkst in Gods oog, welke bedekt wordt door een voorwendsel waardoor de rechtvaardige God verlaagd wordt tot een beschermer van de ongerechtigheid. Sommigen zien daarin een reden voor de verwerping van de doden na de toebrenging van de heidenen: vers 6, omdat zij zo bedorven van zeden waren, dat zij de munt en de komijn vertienden, maar de gerechtigheid en het oordeel nalieten, Mattheüs 23:23, terwijl God de gerechtigheid liefheeft en er op aandringt. En Hij haat beide, de roof in het brandoffer en brandoffer uit roverij, gelijk de Farizeen deden, die lange gebeden uitspraken om de huizen van de weduwen te kunnen opeten. Anderen lezen deze woorden aldus: Ik haat de roof door ongerechtigheid, dat is, de buit welke de vijanden van Gods volk hun onrechtvaardig ontroofd hadden, God haat dat en zal er rekenschap van afeisen.

VII. God zal een zegen leggen op hun zaad na hen, vers 9. Hun zaad, de kinderen van hen die nu gezegend zich door de Heere, of hun opvolgers in de belijdenis, het zaad van de kerk, "zal de Heere aangerekend worden in geslachten," Psalm 22:30.

1. Zij zullen zich onderscheiden en daardoor maken dat hun naburen in hen belangstellen. Zij zullen onder de heidenen bekend worden. Zij zullen zich onderscheiden door de ernst, de waardigheid, de nederigheid en de vriendelijkheid van hun wandel, voornamelijk door de broederlijke liefde, waardoor alle mensen zullen bekennen dat zij Christus' discipelen zijn. En wanneer zij zich zo onderscheiden, zal God hen met waardigheid bekleden, door hen tot een zegen voor hun geslacht en tot werktuigen van Zijn heerlijkheid te stellen, en door hun opmerkelijke bewijzen van Zijn gunst te geven, die hen voortreffelijk zullen maken en de achting van allen rondom hen zullen doen winnen. De kinderen van godvrezende ouders moeten zo liefhebben dat zij als zodanig bekend worden, zodat allen die hen gadeslaan de vruchten van een goede opvoeding in hen zien en een antwoord op de gebeden, die voor hen opgezonden werden. Dan mogen zij verwachten dat God hen bekend zal maken door de vervulling aan hen van de belofte dat het geslacht van de rechtvaardigen zal gezegend worden.

2. God zal daarvoor de eer ontvangen, want ieder zal dat aan de zegen Gods toeschrijven. Allen die hen zien, zullen zoveel van de genade Gods in hen bespeuren en van Zijn gunst jegens hen, dat zij hen zullen kennen als een zaad, dat de Heere gezegend heeft en nog zegent, want dat ligt er in opgesloten. Zie hier wat het zeggen wil, door God gezegend te zijn. Van al wat er in iemand of in iets goeds te voorschijn treedt, moet kennis genomen worden als van de vrucht van Gods zegeningen, en Hij moet er in verheerlijkt worden.

Jesaja 61:10 - 11

Sommigen zien hierin een lied van lof en prijs door de profeet gezongen in naam van Jeruzalem, waarbij zij geluk gewenst wordt met de heerlijke verandering in haar omstandigheden door de vervulling van de voorgaande beloften. Anderen menen dat dit gesproken wordt door Christus in de naam van de Nieuw Testamentische kerk, die in de genade des Evangelies zegeviert. Wij mogen het beide aannemen het eerste als type van het laatste. Hier wordt ons geleerd ons met heilige vreugde te verheugen tot Gods eer.

I. In de aanvang van dit goede werk de bekleding van de kerk met gerechtigheid en heil, vers 10. Daarover ben ik zeer vrolijk in de Heere. Zij, die vrolijk zijn in God, hebben reden om zich grotelijks te verheugen, en wij behoeven geen vrees te koesteren dat wij in uitersten zullen vervallen in de omvang van onze vreugde, wanneer God het voorwerp van onze blijdschap is. Het eerste Evangelische lied begon met de woorden: "Mijn ziel maakt groot de Heere en man geest verheugt zich in God mijn Zaligmaker", Lukas 1:46, 47. Er is veel reden voor deze vreugde, en alle reden ter wereld wanneer zij zich bij God bepaalt, want heil en gerechtigheid zijn gewerkt en aangebracht, en de kerk is er mee bekleed. Het heil dat God wrocht voor de Joden, en Zijn gerechtigheid waarin Hij voor hen verscheen en de hervorming, die onder hen tot stand kwam, deden hen in de ogen van alle verstandigen zo heerlijk zijn alsof de kerk gekleed was in staatsiekladeren en versierd met bruidstooi. Christus heeft Zijn kerk bekleed met een eeuwig heil door haar te bekleden met de gerechtigheid beide van rechtvaardigmaking en van heiligmaking. "Het fijne lijnwaad is de rechtvaardigheid van de heiligen," Openbaring 19:8.

Merk nu op hoe deze beide bij elkaar gevoegd zijn, zij en zij alleen, zullen bekleed worden met de klederen des heers hiernamaals, die hier bedekt zijn met de mantel van de gerechtigheid, en deze samen vormen een rijke en schitterende kleding gelijk de priesterkleding (want die wordt door het woord aangeduid) waarmee de bruidegom zich kleedt. De schittering van de zijne wordt er mee vergeleken, Psalm 19:5. "En die is als een bruidegom, die geheel gereed zijn vertrek verlaat". Zodanig is de schoonheid van Gods genade in hen, die bekleed zijn met de klederen van de gerechtigheid, in hen die door de gerechtigheid van Christus aannemelijk zich gemaakt voor Gods gunst en in welke door de heiligmaking des Geestes Gods beeld vernieuwd is. Zij zijn getooid als een bruid om aan God gehuwd te worden en in verbond met Hem opgenomen te worden. Zij zijn als priesters gekleed om door God gebruikt te worden en met Hem in gemeenschap te komen.

2. In de voortgang en de bestendigheid van dat goede werk, vers 11. Het is niet gelijk een dag van zegepraal, die korte tijd schitterend is, maar dan voor goed voorbijgaat. Neen, de gerechtigheid en het heil waarmee de kerk bekleed is, zijn een duurzame kleding, dat wordt ook gezegd in Hoofdstuk 23:18. De kerk, die zich verblijdt over de gerechtigheid en het heil, waarmee Christus Jezus haar bekleed heeft, verheugt zich in het denkbeeld dat deze onschatbare zegeningen tot in eeuwigheid blijven zullen.

a. Zij zullen in de toekomstige eeuwen uitspruiten gelijk de vruchten van de aarde, die telken jare, van geslacht tot geslacht, voortgebracht worden. Gelijk de aarde, zelfs die welke onbewerkt ligt, haar spruit voortbrengt, het tedere gras bij de terugkomst des jaars, en gelijk

de hof hetgeen in hem is gezaaid doet uitspruiten, zo geregeld, zo voortdurend, zo krachtig en met zoveel voordeel voor allen, zal de Heere God gerechtigheid en lof doen uitspruiten, door kracht van het verbond van de genade, gelijk in de vroegere tijdlezing door het verbond van de voorzienigheid. Zie welke de beloofde zegeningen zijn: gerechtigheid en lof (want zij die met de klederen van de gerechtigheid bekleed zijn, verkondigen de lof van Hem, die hen bekleed heeft.) Deze zullen uitspruiten onder de invloed van de dauw van de Goddelijke genade. Ofschoon het soms voor de kerk winter kan zijn, wanneer deze zegeningen schijnbaar wegsterven en niet te voorschijn komen, is toch de wortel goed gevestigd, er zal een lente komen wanneer zij door de levenwekkende stralen van de zon van de gerechtigheid opnieuw zullen bloeien.

b. Zij zullen zich wild uitspreiden, en uitspreiden over alle volken, de grote verlossing zal bekend gemaakt en afgekondigd worden over de gehele wereld en alle einden van de aarde zullen haar zien.

HOOFDSTUK 62

1 Om Sions wil zal ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal ik niet stil zijn; totdat haar gerechtigheid voortkome als een glans, en haar heil als een fakkel, die brandt. 2 En de heidenen zullen uw gerechtigheid zien, en alle koningen uw heerlijkheid; en gij zult met een nieuwen naam genoemd worden, welken des HEEREN mond uitdrukkelijk noemen zal. 3 En gij zult een sierlijke kroon zijn in de hand des HEEREN, en een koninklijke hoed in de hand uws Gods. 4 Tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene, en tot uw land zal niet meer gezegd worden: Het verwoeste; maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar! en uw land: Het getrouwde; want de Heere heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden. 5 Want gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, also zullen uw kinderen u trouwen; en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, also zal uw God over u vrolijk zijn. 6 O Jeruzalem! Ik heb wachters op uw muren besteld, die geduriglijk al de dag en al de nacht niet zullen zwijgen. O gij, die des HEEREN doet gedenken, laat geen stilzwijgen bij ulieden wezen! 7 En zwijgt niet stil voor Hem, totdat Hij bevestige, en totdat Hij Jeruzalem stelle tot een lof op aarde. 8 de Heere heeft gezworen bij Zijn rechterhand, en bij de arm Zijner sterkte: indien Ik uw koren meer zal geven tot spijs voor uw vijanden, en indien de vreemden zullen drinken van uw most, waaraan gij gearbeid hebt! 9 Maar die het inzamelen zullen, die zullen het eten, en zij zullen de Heere prijzen; en die hem vergaderen zullen, zullen hem drinken in de voorhoven Mijns heiligdoms. 10 Gaat door, gaat door, door de poorten, bereidt de weg des volks; verhoogt, verhoogt een baan, ruimt de stenen weg, steekt een banier omhoog tot de volken! 11 Ziet, de Heere heeft doen horen, tot aan het einde der aarde: zegt der dochter van Sion: Zie, uw Heil komt; zie, Zijn loon is met Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht. 12 En zij zullen hen noemen het heilige volk, de verlost des HEEREN; en gij zult genoemd worden de gezochte, de stad, die niet verlaten is.

Het werk van de profeten was beide: prediken en bidden. In dit hoofdstuk:

I. Besluit de profeet om zich stipt bij dat werk te houden, vers 1.

II. God zegt hem en Zijn andere profeten om daarmee voort te gaan, ter aanmoediging van Zijn volk gedurende de tijd dat de bevrijding uitgesteld werd, vers 6, 7.

III. De beloften worden hier herhaald en bevestigd van de grote dingen welke God voor Zijn kerk doen zou voor de Joden na hun terugkeer uit de gevangenschap en voor de Christelijke kerk wanneer deze in de wereld gesticht zal zijn.

1. De kerk zal eerwaardig gemaakt worden in de dagen van de wereld, vers 2.

2. Het zal blijken dat zij zeer dierbaar voor God en zeer kostelijk en eerwaardig in Zijn ogen is, vers 3 - 5.

3. Zij zal groten overvloed genieten, vers 8 en 9.

4. Zij zal uit haar gevangenis verlost worden en opwassen tot een aanzienlijk volk, bijzonder door de hemel gezegend, vers 10 - 12.

Jesaja 62:1 - 5

De profeet zegt ons hier:

I. Wat hij voor de kerk zal doen. Als profeet is hij ziener en ook een man des woords. De profeet besluit zijn roeping, nauwgezet te vervullen. vers 1. Hij zal niet zwijgen, en hij zal niet stil zijn. Hij zal aan zijn werk denken, hij zal er moeite voor doen, en nooit begeren zijn rust te nemen. Hierin was hij een type van Christus, die onvermoeibaar was in de uitoefening van Zijn roeping als profeet en deze tot Zijn spijs en drank maakte totdat Hij Zijn werk geëindigd had. Merk hier op:

1. Wat het besluit van de profeet is: Hij zal niet zwijgen. Hij zal voortdurend zijn prediking vervolgen, niet alleen getrouw overleveren, maar geregeld herhalen de boodschappen, die hij van de Heere ontvangen heeft. Indien de mensen de voorschriften en beloften niet dadelijk aannemen, zal hij ze herhalen en hun regel op regel geven. En hij zal voortgaan in het gebed, hij zal niet stil zijn voor de troon van de genade, totdat hij van God de barmhartigheden van de beloften verkregen heeft. Hij zal volharden in de bediening des Woords en in het gebed

gelijk de apostelen, Handelingen 6:4. De dienaren van Christus moeten voortdurend in beide bezig zijn en nooit vertragen in goeddoen. Het werk van de dienaren is tot het volk te spreken van God en tot God van het volk, en in beide opzichten nooit te zwijgen.

2. Welke beweegreden hij voor dit besluit had. Om Sions wil en om Jeruzalems wil, niet ter wille van enig belang van hemzelf, maar ter wille van de kerk, omdat hij liefde en belangstelling voor Sion gevoelt en dat hem nu aan het hart ligt. Wat er ook kome van zijn eigen huis en gezin, hij begeert het goede van Jeruzalem te zien en zal dat zoeken al de dagen zijns levens, Psalm 122:8, 9, 128:5. Het is Gods Sion en Zijn Jeruzalem, en daarom zijn zij hem dierbaar, want zij zijn het voor God en Gods heerlijkheid is betrokken bij hun voorspoed.

3. Hoelang hij besluit deze roeping voort te zetten: totdat de belofte van de gerechtigheid en het heil van de kerk in het voorgaande hoofdstuk gegeven, vervuld zal zijn.

Jesaja zal zelf het ontslag van de gevangenen uit Babel niet beleven, nog veel minder de komst van het Evangelie waarin de genade door gerechtigheid zal heersen tot behoudenis en leven, en toch zal hij niet zwijgen totdat deze beloften vervuld worden, tenminste een deel er van, want door Zijn profetieën zal hij voortgaan er van te spreken, en er zal in elke eeuw een overblijfsel gevonden worden dat er voor zal blijven bidden, als zijn opvolgers, totdat de beloften vervuld zijn en daardoor de gebeden die er voor opgezonden werden verhoord zijn. Dan zullen de gerechtigheid en het heil van de kerk voortkomen als een glans en als een brandende fakkel, zo duidelijk dat zij haar eigen getuigenis medebrengen. Dat zal de kerk eer en troost geven, waardoor zij aangenaam en heerlijk zal verschijnen, en het zal leiding en onderricht aan de wereld geven, licht, niet alleen voor het oog maar ook voor de voet, en op de paden van hen die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods.

II. Wat God doen zal voor de kerk. De profeet kan slechts prediken en bidden, God kan Zijn woord bevestigen en Zijn gebeden verhoren

1. De kerk zal grotelijks bewonderd worden. Wanneer die gerechtigheid, die haar heil, haar lof en haar heerlijkheid is tot stand gebracht zal zijn, dan zullen de heidenen het zien. De heidenen zullen haar gerechtigheid zien en zich tot haar begeven, zij zullen die gerechtigheid zo zien, dat zij er in zullen delen tenzij door hun eigen verzuim. Zelfs koningen zullen het zien en de heerlijkheid hater gerechtigheid liefhebben, vers 2. Zij zullen de fraaiheid van hun eigen hofhoudingen en koninkrijken voorbijzien en het oog vestigen op de geestelijke heerlijkheid van de kerk, die de hun ver overtreft.

2. Zij zal waarlijk bewonderenswaardig zijn. Grote namen maken de mensen aanzienlijk in de wereld en hun wordt veel eerbied bewezen. Men stemt algemeen toe dat eer haar waarde ontleent aan de waardigheid van hem die geëerd wordt. God is de fontein van alle eer en uit Hem vloeit de eer van de kerk. Gij zult met een nieuwe naam genoemd worden, een aangename naam, waarmee gij vroeger niet genoemd werdt, ook niet in de dagen van uw grootste voorspoed, en met het tegendeel waarvan gij genoemd werd ten tijde uwer beproeving. Gij zult een nieuw karakter hebben, verheven zijn tot een nieuwe waardigheid, en daarom zullen allen nieuwe denkeelden over u hebben. Dit schijnt aangehaald te worden in de belofte, Openbaring 2:17, "van de witte steen en op de steen een nieuwe naam," en die andere belofte, Openbaring 3:12. "De naam van de stad van mijn God en Mijn nieuwe naam zal op hen zijn". Het is een naam, welke de mond des Heeren uitdrukkelijk noemen zal. En die mond noemt niets verkeerd, en zal anderen verplichten haar ook bij de naam te noemen die Hij haar geven zal, want Zijn oordeel is naar waarheid en allen zullen er vroeger of later mee overeenstemmen. Twee namen zal God haar geven:

A. Hij zal haar Zijn kroon noemen, vers 3. Gij zult een sierlijke kroon zijn in de hand des Heeren - niet op Zijn hoofd alsof zij Hem werkelijk enige meerdere eer of macht toevoegde, zoals kronen dat aardse gekroonden doen, Naar in Zijn hand. Het behaagt Hem haar te rekenen en te vertonen als een heerlijkheid en schoonheid voor Hem. Toen Hij hen tot Zijn volk aannam, geschiedde dat opdat zij Hem zouden zijn tot een naam, en een lof en tot heerlijkheid, Jeremia 13:11. "Gij zult zijn een kroon van de heerlijkheid en een koninklijke hoed" (of diadeem), door de goede hand uws Gods over u, Hij zal u dat maken, want Hij zal voor u een kroon van de heerlijkheid zijn, Hoofdstuk 28:5. Gij zult dat zijn in Zijn hand, dat is: onder Zijn bescherming, Hij die al deze heerlijkheid op u leggen zal, zal ook een beschutting daarover scheppen, zodat de bloemen van uw kroon nooit verwelken en de juwelen van uw diadeem nooit zullen uitvallen.

B. Hij zal haar zijn echtgenote noemen, vers 4, 5. Deze eer is zoveel groter wanneer men bedenkt in welke verlaten toestand zij geweest is.

Ten eerste. Haar geval was zeer betreuenswaard. Zij werd de verlatene genoemd en haar land lag gedurende de gevangenschap vereenzaamd, gelijk een met schande verstoten vrouw of een ontroostbare weduwe. Zo was de toestand van de godsdienst in de wereld vóór de verkondiging van het Evangelie, hij was in zekere zin verstoten en verlaten, iets weer niemand naar omzag en waarvoor niemand werkelijk belangstelling gevoelde.

Ten tweede. Zij zal nu zeer aangenaam worden, want God zal in barmhartigheid tot haar wederkeren. Inplaats van beide schandnamen, zal zij twee eervolle namen dragen. Zij zal genoemd worden, Hephzibah, dat is Mijn lust is aan haar, zo heette de koningin van Hiskia, de moeder van Manasse, 2 Koningen 21:1, een geschikte naam voor een vrouw, die de vreugde haars echtgenoots is, Spreuken 5:19. En hier is de Maker van de kerk haar man. Des Heeren lust is aan haar. God heeft door Zijn genade in Zijn kerk datgene gewrocht, waarin Hij zich verlustigt, zij is door Hem verfynd, hervormd en tot Hem wedergebracht, door Zijn voorzienigheid doet Hij voor haar hetgeen toont dat Hij zich in haar verlustigt en dat het zijn lust is haar wel te doen. T

en derde. Zij zal genoemd worden Herlas, dat is: de getrouwde, terwijl zij tot nog toe verlaten was, dus in een toestand geheel tegenovergesteld tegen die van een gehuwde vrouw, Hoofdstuk 54:1. "Uw land zal getrouwd worden," dat is het zal weer vruchtbaar en bevolkt worden. Of schoon het zolang woest gelegen heeft, zal het weer bevolkt worden, het zal weer worden als een gelukkige moeder van kinderen omringd, Psalm 1 - 13:9. Het zal getrouwd worden:

A. Zijn zonen zullen van harte het land van hun geboorte en belangen huwen dat zij gedurende lange tijd verwaarloosd hadden, en waarvan zij gewanhoopt hadden dat zij er ooit meer gelukkig leven zouden. Hun zonen zullen u kennen, zij zullen gelukkig en met verheuging in u leven. Toen zij in Babel waren, scheen het dat zij dat land gehuwd hadden, want hun werd gezegd zich er in te vestigen en er de vrede voor te zoeken, Jeremia 29, 5 - 7. Maar nu zullen zij weer hun eigen land trouwen, gelijk eenjongeling een jonkvrouw trouwt, in welke hij zich verlustigt, die hij zeer liefheeft en bij welke hij vele kinderen hoopt te krijgen. Het is goed voor een land, wanneer zijn eigen inboorlingen en inwoners er genoeg in hebben, het boven andere landen verkiezen, wanneer zijn vorsten het huwen en besluiten zich er geheel aan te wijden.

B. Haar God (en dat is nog veel beter) "zal haar Zich ondertrouwen in gerechtigheid en gericht," Hoséa 2, 19, 20. Hij zal Zich over Zijn kerk verheugen "gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid," zich verblijdt over zijn betrekking tot haar en over haar genegenheid tot hem, Hij zal rusten in Zijn liefde tot haar, Zefanja 3:17, Hij zal zich in haar verblijden, Psalm

147:11, en Hij zal haar goeddoen met geheel Zijn hart en geheel zijn ziel, Jeremia 32, 41. Dit in zeer toepasselijk op de liefde van Christus voor Zijn gemeente en de voldoening die Hij in haar smaakt, welke zo heerlijk te voorschijn treedt in Salomo's hooglied, en in de hemel zal voltooid worden.

Jesaja 62:6 - 9

Twee dingen worden hier Jeruzalem beloofd.

I. Overvloed van genademiddelen, overvloed van goede prediking en goede gebeden, vers 6, 7. Dit toont welke weg God volgt als Hij Zijn volk barmhartigheid bewijst, Hij brengt hen eerst tot hun plicht en stort de Geest van de gebeden over hen uit en geeft hun daarna heil. Er wordt voorziening gemaakt.

1. Dat de dienaren hun plicht als wachters vervullen. Hiervan wordt gesproken als van een teken ten goede, als een stap naar barmhartigheid en een eersteling daarvan dat Hij, neer aanleiding van hetgeen Hij voor hen bestemd heeft wachters op Jeruzalems muren gesteld heeft die al de dag en al de nacht niet zullen zwijgen. De dienaren zijn wachters op de muren van de kerk, want die is als een belegerde stad, wier belang het is schildwachten op de wallen te hebben, om kennis te nemen van en te waarschuwen tegen alle bewegingen des vijands. Het is noodzakelijk dat zij als wachters waakzaam en getrouw zijn en gewillig alle moeiten verdragen. Er wordt geëist dat - zij dag en nacht op hun post zijn, zij mogen hun plaats niet verlaten zolang de zielen over welke zij waken moeten, gevaar lopen. Zij mogen nooit zwijgen, zij moeten alle gelegenheden gebruiken om zondaren te waarschuwen, tijdig, ontijdig, en zij mogen nooit de zaak van Christus verraden door schandelijk en lafhartig zwijgen. Zij mogen nooit zwijgen voor de troon van de genade, zij moeten bidden en niet moede worden, gelijk Mozes de handen ophief en die niet liet zinken totdat Israël de overwinning behaald had over Amalek, Exodus 17:10, 12.

2. Het volk moet zijn plicht doen. Zij die de naam des Heeren vermelden, moeten ook nooit zwijgen, en niet denken dat het genoeg is als hun wachters bidden, maar zij moeten voor zichzelf bidden. Dat alles zal niet te veel zijn om de naderende genade met eerbied te ontmoeten.

a. Het is het kenmerk van Gods belijdend volk dat zij melding maken van de Heere, en daarmee ook voortgaan in slechte tijden, als het land verlaten en verwoest is. Zij moeten des Heeren doen gedenken (de gedenktekenen des Heeren zijn), zij herinneren zichzelf aan de Heere en brengen Hem in gedachtenis bij anderen.

b. Gods belijdend volk moet een biddend volk zijn, moet bidden in het openbaar, moet met God worstelen in het gebed en daarin volharden. Zwijgt niet, blijft nooit ten achter en wordt niet vermoeid in deze plicht. Geef hem geen rust, doe gelijk de onbeschaamde bedelaar, gelijk de weduwe die met haar voortdurend komen de onrechtvaardige rechter eindelijk het woord brak. God zei tot Mozes: Laat Mij toe (laat Mij los). En Jakob sprak tot Christus: Ik zal u niet laten gaan tenzij Gij mij zegent, Genesis 32:26.

c. Het is er zover vandaan dat het God mishaaft als wij bij Hem aanhouden, gelijk met mensen gewoonlijk het geval is, dat Hij er toe uitnodigt en het aanmoedigt. Hij gebiedt ons tot Hem te roepen, Hij is niet gelijk de discipelen die een smekeling afschrikten, Mattheüs 15:23. Hij spoort ons aan om dringend voor de troon van de genade te pleiten en Hem geen rust te geven, Lukas 11 - 5, 8. Hij wil niet alleen dat wij tot Hem luidden, maar dat wij met Hem worstelen.

d. De openbare welvaart en voorspoed van Gods Jeruzalem moet ons voor de troon van de genade boven alles ter harte gaan, wij moeten bidden om het heil van de kerk. Ten eerste: dat

zij veilig moge zijn, dat Hij haar bevestige, dat de belangen van de kerk verzekerd mogen zijn voor het tegenwoordige en voor de toekomst. Ten tweede: dat zij groot moge zijn, een lof van de aarde, dat is dat zij moge geprezen worden en God in haar. Wanneer de waarheden des Evangelies opgehelderd worden en overwinnen, wanneer de Evangelische instellingen behoorlijk haar zuiverheid en kracht bediend worden, wanneer de kerk uitstekend wordt voor heiligdom en liefde, dan is Jeruzalem een lof van de aarde, dan heeft ze een goeden naam.

e. Wij moeten aanhouden in onze gebeden om genade voor de kerk tot de genade komt, wij moeten doen als de dienstknecht van de profeet, zeven maal gaan totdat de wolk als eens mans hand verschijnt 1 Koningen 18:44.

f. Het is een goed teken dat God tot Zijn volk komt in de weg van de genade, indien Hij over hen de Geest des gebeds uitstort en hen opwekt om krachtig en volhardend te zijn in hun smekingen.

II. Overvloed van andere goede dingen, vers 8. Dit volgt op het voorgaande, wanneer het volk God prijst, wanneer al de volken Hem prijzen, dan zal de aarde haar gewas geven, Psalm 67:5, 6. Uitwendige zegeningen zullen Jeruzalem, als kroon op haar getrouwheid, maken tot een lof van de aarde.

Merk op:

1. De grote droefheid waarin zij geweest waren, en de verliezen, die zij geleden hadden. Hun koren was spijs voor hun vijanden geworden, waarvan zij hoopten dat het hen en hun gezinnen voeden zou. Hier was een dubbele grief: dat zij zelf gebrek hadden aan hetgeen zij nodig hadden om in het leven te blijven en in gevaar waren bij gebrek daaraan van honger om te komen, en dat hun vijanden daardoor versterkt werden, hun leger er van voorzien hadden en zo zoveel beter in staat waren om hun kwaad te doen. God wordt gezegd hun koren aan hun vijanden te geven, omdat Hij dat niet alleen toeliet maar het zo beschikte als een rechtvaardige straf voor hun misbruik van de overvloed en hun gehechtheid aan de vreemden, Hoofdstuk 1:7. De wijn, waaraan zij gearbeid hebben en die zij in hun droefenis nodig hadden om hen op te wekken, die een bezwaard hart hadden, dronken de vreemden naar hartelust. Dit zware oordeel was hen voor hun zonden bedreigd, Leviticus 26:16, Deuteronomium 28:33. Zie hoe onzeker onze aardse gemakken zijn en hoe verstandig het is om te werken om de spijs die niet vergaat.

2. De grote volheid en voldoening, waartoe zij nu hersteld zouden worden, vers 9. Die het inzamelen zullen, zullen het eten en zij zullen de Heere prijzen. Zie hier.

a. Gods barmhartigheid in het geven van overvloed en vrede om die te genieten, dat de aarde haar gewas geeft, dat er handen zijn om het in te zamelen, dat zij niet door ziekte en ongelukken daarin verhinderd of in de oorlog gebruikt moeten worden, dat vreemden en vijanden niet komen en het voor zichzelf wegnemen, of het ons ontroven als wij het ingezameld hebben, dat wij eten de arbeid onzer handen en het brood ons niet uit de mond gestoten wordt, en vooral dat wij gelegenheid en een hart hebben om God er door te vereren, en dat Zijn voorhoven voor ons open zijn en wij niet verhinderd worden Hem daarin te ontmoeten.

b. Onze plicht in het genieten van deze genade. Wij moeten met zorg en vlijt vergaderen hetgeen God ons geeft, wij moeten het gerust en blijmoedig eten, de giften van Gods goedheid niet opstapelen maar er gebruik van maken. Wij moeten, wanneer wij eten en verzadigd worden, de Heere zegenen, Hem dankzeggen voor Zijn goedheid jegens ons, en wij moeten Hem dienen met onze overvloed, die gebruiken in werken van godsvrucht en weldadigheid, eten en drinken in de voorhoven van Zijn heiligdom, waar het altaar, de priester en de arme er hun deel van ontvangen Het grootste genot dat een Godvrezende heeft van zijn spijs en drank is dat die hem voorzien van spijsoffer en drankoffer voor de Heere zijn

God, Joel 2:14, het grootste genot dat hij van zijn bezittingen heeft is dat zij hem in staat stellen om God te verheerlijken en zijn naasten wel te doen. De wijn moet gedronken worden in de voorhoven des Heeren, met matigheid en ingetogenheid voor Gods aangezicht.

3. De plechtige bevestiging van deze belofte. de Heere heeft gezworen bij Zijn rechterhand en bij de arm van Zijn sterkte, dat Hij dit voor Zijn volk doen zal. God bevestigt het met een eed, opdat Zijn volk dat op Hem en op Zijn woord vertrouwt, "een sterke vertroosting moge hebben", Hebrreeën 6:17, 18. En omdat Hij niemand meerder heeft om bij te zweren zweert Hij bij zichzelf, soms bij Zijn wezen. "Ik leef," Ezechiël 33:1, soms bij Zijn heiligheid Psalm 89:35, hier bij Zijn macht, Zijn rechterhand, welke in het zweren opgeheven werd. Deuteronomium 32:40, en de arm van Zijn sterkte. Het is een grote geruststelling voor hen, die hun hoop op Godsbeloften gevestigd hebben dat zij er zeker van zijn dat Hij machtig is ook te doen hetgeen Hij beloofd heeft, Romeinen 4:21. Om ons daarvan te verzekeren heeft Hij gezworen bij Zijn sterkte zich beroepende op de algemene bekendheid van Zijn almacht. Indien Hij het niet volbrengt, dan mag gezegd worden: Dat is omdat Hij niet kon! hetgeen de Egyptenaren nooit zullen zeggen, noch iemand anders. Numeri 14:16. Het is de troost van Gods volk, dat Zijn macht voor hen te werk gesteld wordt, Zijn rechterhand, aan welke de Middelaar gezeten is.

Jesaja 62:10 - 12

Dit ziet, gelijk vele vroegere uitspraken, op de verlossing van de Joden uit Babel, en onder dat type op de grote verlossing, die door Christus Jezus gewrocht is, en de verkondiging van de Evangelische genade en vrijheid door Hem.

1. Er zal gelegenheid gemaakt worden voor dit heil, alle moeilijkheden zullen uit de weg geruimd worden en al wat zich ertegen verzet, wordt verwilderd, vers 10. De poorten van Babel zullen opengeworpen worden, zodat zij in vrijheid daardoor naar buiten kunnen gaan, de weg van Babel naar het land van Israël zal bereid worden: verhoogde wegen zullen aangelegd worden door vochtige en moerassige streken en de stenen weggeruimd van de rotsachtige plaatsen. In de daarvoor geschikte plaatsen waar zij halt houden zullen, worden banieren opgericht, als hun wegwijzers en om hen aan te moedigen, zowel als tot hun grotere veiligheid. Zo werd Johannes de Doper gezonden om de weg te bereiden voor Christus, Mattheüs 3:3. En alvorens Christus door Zijn genade en vertroosting tot iemand komt ter redding wordt voor hem plaats gemaakt door berouw dat genoemd wordt de "bereidheid van het Evangelie des vredes". Efëze 6:15. Hier wordt de weg er door gebaad, daar worden de voeten er door geschoeid, hetgeen op hetzelfde ziet, want beide zijn voor de reis nodig.

2. Er zal kennis gegeven worden van deze verlossing, vers 11, 12. Het zal de gevangenen meegedeeld worden dat zij in vrijheid gesteld zijn en gaan mogen waar het hun behaagt, het zal aan al hun naburen bekend gemaakt worden, ja zelfs tot aan het einde van de aarde, dat God de rechtvaardige, verongelijkte en verachte zaak van Sion gericht heeft. Tot Sion moet tot haar vertroosting gezegd worden: Zie, uw heil komt, dat is: uw Zaligmaker, die uw heil u brengt, hij zal in dat heil zo'n beloning meebrengen, dat allen zich er over verwonderen zullen, een beloning van vertroosting en vrede met Hem. Maar ook een werk van verootmoediging en hervorming voor Hem, om Zijn volk te bereiden voor de vergoeding voor al hun lijden, en dan volgt, ten aanzien van een ieder hunner, dat zij zullen genoemd worden: het heilige volk, de verlost des Heeren. Het werk voor hen, dat in hen zal gewrocht worden, zal hen de naam verwerven van een heilig volk genezen van zijn neiging tot afgoderij en gewijd aan God alleen. En het loon dat Hij brengt, de door Hem bewerkte verlossing, geeft hun de naam van: de verlost des Heeren, verlost toen niemand dan de Heere alleen hen

verlossen kon, en door Hem uit de slavernij vrijgemaakt opdat zij Hem dienen zouden. Jeruzalem zal dan genoemd worden, de gezochte, de stad die niet verlaten is. Zij is gedurende vele jaren verlaten geweest, er waren geen handelaars en geen aanbidders, die gelijk vroeger naar de weg naar Jeruzalem vroegen, toen zij door beide geregeld bezocht werd. Maar God zal haar opnieuw aanzienlijk maken. Zij zal gezocht, bezocht en bewoond worden, men zal haar gelijk vroeger, in ere houden. Wanneer Jeruzalem een heilige stad genoemd wordt, dan wordt zij ook de gezochte genoemd, want heiligheid legt eer en schoonheid op een plaats en een persoon, dwingt achting af en maakt hen bewonderd, geliefd en veel gevraagd. Maar dat dit tot aan de einden van de wereld zal verkondigd worden, moet betrekking hebben op het Evangelie van Christus, dat aan alle creaturen moet gepredikt worden en het duidt aan:

A. De heerlijkheid van Christus. Die wordt onmiddellijk verkondigd aan de kerk, maar vandaar plant het gerucht zich voort over de gehele aarde: Zie, uw heil komt! Christus is niet alleen de Zaligmaker, maar de zaligheid zelf, want het geluk van de gelovigen is niet alleen door Hem, maar ook in Hem, Hoofdstuk 12:2. Zijn heil bestaat in Zijn werk en in het arbeidsloon dat Hij met Zich brengt beide, want zij, die de Zijnen zijn, zullen nooit ledig zijn of hun arbeid verliezen.

B. De schoonheid van de kerk. De Christenen zullen heiligen genoemd worden. 1 Korinthe 1:2, "het heilige volk," want zij zijn verkoren en geroepen tot zaligheid door heiligmaking. Zij zullen genoemd worden "de verlost des Heeren," aan Hem danken zij hun vrijheid, en daarom danken zij aan Hem hun dienst, en in beide zullen zij nooit beschaamd worden dat te erkennen. Niemand wordt de verlost des Heeren genoemd, dan die behoort tot het heilige volk, het volk dat de Heere verlost heeft is een heilig volk. En daarom worden zij genoemd de gezochten. God zal hen uitzoeken en vinden, hoe zij ook verspreid, verborgen of in de menigte verloren zijn, de mensen zullen hen uitzoeken opdat zij zich bij hen voegen mogen, en hen niet verlaten. Het is goed zich aan te sluiten bij het heilige volk, opdat wij Zijn wegen mogen leren, en bij de verlost des Heeren, opdat wij mogen delen in de zegeningen van de verlossing.

HOOFDSTUK 63

1 Wie is Deze, Die van Edom komt met besprenkelde klederen, van Bozra? Deze, Die versierd is in Zijn gewaad? Die voorttrekt in Zijn grote kracht? Ik ben het, Die in gerechtigheid spreek, Die machtig ben te verlossen. 2 Waarom zijt Gij rood aan Uw gewaad, en Uw klederen als van een, die in de wijnpers treedt? 3 Ik heb de pers alleen getreden, en er was niemand van de volken met Mij; en Ik heb hen getreden in Mijn toorn, en heb hen vertrapt in Mijn grimmigheid; en hun kracht is gesprengd op Mijn klederen, en al Mijn gewaad heb Ik bezoedeld. 4 Want de dag der wraak was in Mijn hart, en het jaar Mijner verlossen was gekomen. 5 En Ik zag toe, en er was niemand die hielp; en Ik ontzette Mij, en er was niemand, die ondersteunde; daarom heeft Mijn arm Mij heil beschikt, en Mijn grimmigheid heeft Mij ondersteund, 6 En Ik heb de volken vertreden in Mijn toorn, en Ik heb hen dronken gemaakt in Mijn grimmigheid; en Ik heb hun kracht ter aarde doen neerdalen. 7 Ik zal de goedertierenheden des HEEREN vermelden, de veelvoudigen lof des HEEREN, naar alles, wat de Heere ons heeft bewezen, en de grote goedigheid aan het huis van Israël, die Hij hun bewezen heeft, naar Zijn barmhartigheden, en naar de veelheid Zijner goedertierenheden. 8 Want Hij zeide: Zij zijn immers Mijn volk, kinderen, die niet liegen zullen? Alzo is Hij hun geworden tot een Heiland. 9 In al hun benauwdheid was Hij benauwd, en de Engel Zijns aangezichts heeft hen behouden; door Zijn liefde en door Zijn genade heeft Hij hen verlost; en Hij nam hen op, en Hij droeg hen al de dagen van ouds. 10 Maar zij zijn weerspanning geworden, en zij hebben Zijn Heiligen Geest smarten aangedaan; daarom is Hij hun in een vijand verkeerd, Hij Zelf heeft tegen hen gestreden. 11 Nochtans dacht Hij aan de dagen van ouds, aan Mozes en Zijn volk; maar nu, waar is Hij, Die hen uit de zee opgebracht heeft, met de herders Zijner kudde? Waar is Hij, Die Zijn Heiligen Geest in het midden van hen stelde? 12 Die de arm Zijner heerlijkheid heeft doen gaan aan de rechterhand van Mozes; Die de wateren voor hunlieder aangezichten kliefde opdat Hij Zich een eeuwigen Naam maakte? 13 Die hen leidde door de afgronden; als een paard in de woestijn, struikelden zij niet. 14 Gelijk een beest, dat afgaat in de valleien, heeft hun de Geest des HEEREN rust gegeven. Alzo hebt Gij Uw volk geleid, opdat Gij U een heerlijken Naam zoudt maken. 15 Zie van de hemel af, en aanschouw van Uw heilige en Uw heerlijke woning; waar zijn Uw ijver en Uw mogendheden, het gerommel Uws ingewands en Uwer barmhartigheden? Zij houden zich tegen mij in. 16 Gij zijt toch onze Vader, want Abraham weet van ons niet, en Israël kent ons niet; Gij, o HEERE! zijt onze Vader, onze Verlosser van ouds af is Uw Naam. 17 HEERE! waarom doet Gij ons van Uw wegen dwalen, waarom verstokt Gij ons hart, dat wij U niet vrezen? Keer weder om Uwer knechten wil, de stammen Uws erfdeels. 18 Uw heilig volk heeft het maar een weinig tijds bezeten; onze wederpartijders hebben Uw heiligdom vertreden. 19 Wij zijn geworden als die, over welke Gij van ouds niet hebt geheerst, en die naar Uw Naam niet zijn genoemd.

In dit hoofdstuk hebben we:

I. God komende tot Zijn volk in de weg van genade en bevrijding, en dit sluit zich aan bij het einde van het vorige hoofdstuk, waar tot Sion gezegd wordt: Zie, uw heil komt - want hier wordt aangetoond hoe het komt, vers 1 - 6.

II. Gods volk, Hem ontmoetende met zijn toewijding en zich tot Hem richtende met daarbij passende genegenheid - en dit deel van het hoofdstuk wordt doorgevoerd tot het slot van het volgende. Daarin vinden wij:

1. Een dankbare erkenning van de grote gunsten, die God hun bewezen heeft, vers 7.
2. De verheerlijking van deze gunsten door de beschouwing van Gods betrekking tot hen, vers 8 - Zijn grote liefde voor hen, vers 9, hun onwaardigheid, vers 10, en de aanleiding welke dit hem en hun geeft om vroegere geraden te herdenken, vers 11 - 14.

3. Een zeer nederig en ernstig gebed tot God om aan hen te verschijnen in hun tegenwoordige droefenis, pleitende op Gods barmhartigheid, vers 16, hun begeerte naar Hem, vers 17, en de onbeschaamdheid hunner vijanden, vers 18, 19. Zodat, over het geheel, wij hier leren Gods beloften door een werkzaam geloof te omhelzen, en er dan gebruik van te maken door gebeden en lofverheffing.

Jesaja 63:1 - 6

Een luisterrijke overwinning wordt hier eerst meegedeeld en daarna het beloop er van verhaald.

1. Het is een overwinning behaald door de voorzienigheid Gods over de vijanden van Israël volgens sommigen over de Babyloniërs, die door Cyrus en daarin door God overwonnen werden. En deze zien in de profeet de man die hem het eerst ontdekt in zijn zegevierende terugtocht door het land van Edom. Maar dit kan in geen geval juist zijn, omdat van het land van Babel altijd gesproken wordt als van het land van het noorden, terwijl Edom ten zuiden van Jeruzalem lag, zodat de overwinnaar niet door dat land terugkeren kon. De overwinning is dus behaald op de Edomieten zelf, die zich verheugd hadden over de verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeen Psalm 137:7, en hun de weg afgesneden hadden, die op hun vlucht voor de vijand, getracht hadden naar de Edomieten te ontkomen, Obadja: 12, 13. Daarom worden zij op een lijn gesteld met Babel, want zonder twijfel werd deze profetie vervuld, ofschoon wij in de geschiedboeken daarvan geen melding gemaakt vinden, Jeremia 49:13. "Bozra zal tot verwoesting worden."

Deze overwinning op de Edomieten wordt hier ingevlochten als een voorbeeld van dergelijke overwinningen op andere volken, die Israël vijandig waren. Deze over de Edomieten wordt genomen als oorzaak van de oude vijandschap van Ezau tegen Jakob, Genesis 27:41, en waarschijnlijk met zinspeling op Davids luisterrijke zegepraal over de Edomieten, waardoor hij neer het schijnt, nog meer dan door andere oorlogen, zich een naam maakte, Psalm 60:1, 2 Samuel 8:13, 14. Maar dit is niet alles.

2. Het is ook de overwinning door de genade Gods in Christus over onze geestelijke vijanden. Wij zien dat de kleren van Hem die Het Woord Gods genoemd wordt, met bloed bekleet zijn, Openbaring 19:13. En wij weten zeer goed wie Hij is, want door Hem zijn wij meer dan overwinnaars over de machten en de overheden, die Hij aan het kruis overwon en de wapenrusting uittoog. In deze voorstelling van genoemde overwinning hebben wij:

I. Een vraag van verwondering tot de overwinnaar gericht, vers 1 en 2. Deze vraag wordt door de kerk gedaan, of door de profeet, namens de kerk. Hij ziet een machtige held terugkeren uit een bloedige ontmoeting, en verstout zich om hem twee vragen te doen:

1. Wie hij is. Hij ziet dat hij van het land van Edom komt, en dat wel in een uitrusting die voegt aan een dapper krijgsman, geen uitrusting opgesmukt met allerlei sieraad, maar bekleet met bloed en stof. Hij bemerkt dat hij daar niet aankomt als iemand die verschrikt of vermoeid is, maar dat hij voorttrekt in zijn grote kracht, dus geheel en al ongebroken. De vraag: Wie is deze? heeft waarschijnlijk dezelfde bedoeling als de vraag, welke Jozua tot dezelfde persoon richtte toen hij hem met uitgetogen zwaard verscheen, Jozua 5:13. "zijt gij van ons of van uw vijanden?" Of wellicht dezelfde bedoeling als de vraag voor aanbidding, van Israël, Exodus 15:11 : "Wie is een God gelijk Gij?"

2. De andere vraag is: Waarom zijt gij rood aan uw gewaad? In welke harde strijd zijt gij gewikkeld geweest, dat gij deze tekenen van inspanning en gevaar vertoont? Is het mogelijk dat iemand van zo vorstelijk en vreeswekkend voorkomen bezig zou geweest zijn in het lage dienstmerk om de wijnpersen te treden? Zeker niet. Hetgeen bij de eerste oogopslag een verlaging voor de Verlosser schijnt te zijn, is in werkelijkheid zijn heerlijkheid. Het schijnt vernederend voor een machtig vorst om het werk van druiventreders te verrichten, maar Hij heeft de gesteltenis eens dienstknechts aangenomen en de kenmerken van Zijn dienstbaarheid gedragen.

II. Een merkwaardig antwoord wordt gegeven.

1. Hij zegt wie Hij is, Ik ben het die in gerechtigheid spreek, die machtig ben te verlossen. Hij is de Zaligmaker. God was Israëls Verlosser uit de hand van hun verdrukkers, de Heere Jezus is de onze. Zijn naam Jezus betekent Zaligmaker, want Hij zal Zijn volk zaligmaken van hun zonden. Hij wil dat wij in de verlossing, die Hij voor ons bewerkte, letten op:

A. De waarheid van Zijn belofte, die er door vervuld werd. Hij spreekt in gerechtigheid en zal daarom elk woord, dat Hij gesproken heeft, gestand doen, en Hij wil dat wij het vergelijken met hetgeen Hij doet, dat wij woord en werk tegenover elkaar zetten, want hetgeen Hij doet bevestigt hetgeen Hij gezegd heeft, en hetgeen Hij gezegd heeft rechtvaardigt hetgeen Hij doet.

B. Van de werkelijkheid van Zijn macht, die Hij uitgeoefend heeft, Hij is machtig om te verlossen, instaat om de beloofde verlossing aan te brengen, welke moeilijkheden en tegenstand zich ook mogen voordoen.

2. Hij zegt ons hoe het komt dat Hij in dat gewend verschijnt, vers 3. Ik heb de pers alleen getreden. Hij was vergeleken met één die de wijnpers treedt, nu buigt Hij zich temidden van Zijn zegepraal zo neer, dat Hij over de vergelijking niet toornig wordt, maar die aanneemt en uitwerkt. Hij heeft inderdaad de wijnpers getreden, want het was de grote wijnpersbak van de toorn Gods, Openbaring 19:19. De zondaren verdienden daarin geworpen te worden, maar het behaagde Christus onze vijanden er in te werpen, en te vernietigen hem, die het geweld des doods had, opdat Hij ons zou verlossen. En daarvan was het bloedige werk, dat God soms, onder de vijanden van de Joden uitvoerde en dat hier voorzegd wordt, een type.

Merk op welk verhaal de overwinnaar van zijn zegepraal geeft.

1. Hij heeft de overwinning behaald uitsluitend door Zijn eigen kracht: Ik heb de pers alleen getreden, vers 3. Wanneer God Zijn volk verlost en hun vijanden verwoest, - maakt Hij dikwijls gebruik van werktuigen, maar Hij heeft die niet nodig. Maar door Zijn volk, voor hetwelk de verlossing gewrocht werd, is Hem geen bijstand verleend, zij waren zwak en hulpeloos en hadden geen bekwaamheid om iets voor hun eigen bevrijding te doen - zij waren ontmoedigd en lusteloos, en hadden geen moed om iets te doen, zij waren niet geschikt om de geringste zwaardslag voor hun vrijheid te geven, zomin de gevangenen zelf als iemand van hun vrienden, vers 5 Ik zag toe en daar was niemand, die hielp, hoewel men dat toch mocht verwachten, niemand was stout en doortastend genoeg daartoe, niemand nam de leiding op zich. Maar, hetgeen nog vreemder was, er was niemand die ondersteunde, niemand die kwam om deel aan het werk te nemen, of de moed had om zich met Cyrus tegen de onderdrukkers te verenigen. Daarom heeft Mijn arm Mij heil beschikt niet door de kracht van enig schepsel, maar door de Geest van de Heere van de legerscharen, door Mijn eigen arm. God kan helpen als alle andere helpers tekort schieten, ja, dan is het juist Zijn tijd om te helpen, en daardoor zal Zijn eigen macht zoveel te heerlijker aan het licht treden. Doch dat is vooral en ten volle toepasselijk op de overwinningen van Christus over onze geestelijke vijanden, die Hij in een enige worsteling ten onder bracht. Hij trad de wijnpers van Zijns Vaders toorn alleen, "en triomfeerde door Zichzelf" over de overheden en machten, Colossenzen 2:15. "Van het volk was niemand met Hem," want toen hij de strijd tegen de machten van de duisternis aanving, verlieten Hem al Zijn discipelen en vloden. Daar was niemand die hielp, niemand die dat kon of durfde, en Hij mocht zich wel er over ontzetten, dat onder de kinderen van de mensen, wier belang het toch gold, niemand was die Hem ondersteunde, maar dat er zovelen waren die zich tegen Hem verzetten en zoveel in hen was Hem tegenstonden.

2. Hij ondernam de strijd alleen door Zijn eigen ijver. Het was in Zijn toorn en in Zijn grimmigheid dat Hij Zijn vijanden vertrad vers 3, en die grimmigheid heeft Hem ondersteund en in de kamp er door geholpen, vers 5. God bewerkte verlossing voor de verdrukte Joden, alleen omdat Hij zeer toornig was tegen de verdrukkende Babyloniërs, toornig tegen hun afgoderijen en toverijen, hun hoogmoed en hun wreedheid, en het ongelijk dat zij Zijn volk aandeden, en naarmate zij hun ongerechtigheden vermenigvuldigden en toenamen in beledigingen en aanmatigingen, groeide Zijn toorn tot grimmigheid. Onze Heere Jezus bewerkte onze verlossing in heilige ijver voor de eer Zijns Vaders en het welzijn van de mensheid, en heilige verontwaardiging tegen de stoute aanvallen van Satan op beide, deze ijver en grimmigheid ondersteunden Hem gedurende Zijn gehele werk.

Twee redenen van deze ijver vuurden Hem aan:

A. Hij had ijver tegen de vijanden van Hem en van Zijn volk. De dag van de wraak was in Mijn hart, vers 4, de dag in het eeuwig raadsbesluit vastgesteld om de wraak te nemen. Die was geschreven in Zijn hart, zodat Hij hem niet kon vergeten of die laten voorbijgaan, Zijn hart was er vol van, het lag op Zijn hart als een last, als een gewicht, en dat deed Hem deze heiligen oorlog met zoveel ijver voeren. Er is een dag voor de Goddelijke wraak bepaald, die mag schijnen lang uitgesteld te worden, maar zal ten laatste komen, en wij moeten gewillig zijn om er op te wachten, want ook onze Verlosser doet dat, ofschoon Zijn hart er op gesteld is.

B. Hij heeft een ijver voor Zijn volk, en voor allen die bestemd zijn om in de bedoelde verlossing te delen. Het jaar Mijner verlostten was gekomen, het jaar, dat voor hun verlossing vastgesteld was. Er was een jaar vastgesteld voor de verlossing van Israël uit Egypte, en God houdt Zijn tijd nauwkeurig, Exodus 12:41. Evenzo was er een dag bestemd voor hun vrijlating uit Babel, Daniel 9:2. En ook was er een dag bestemd voor de komst van Christus om de werken des duivels te verbreken, en is er een dag voor elke verlossing van de kerk, en de Verlosser houdt die in het oog.

Merk op.

Ten eerste. Met hoeveel welbehagen Hij over Zijn volk spreekt, zij zijn Zijn verlostten Zijn eigendom, en zij zijn Hem dierbaar. Ofschoon hun verlossing nog niet geheel uitgewerkt is, noemt Hij hen toch Zijn verlostten want het is zo zeker, alsof alles reeds geëindigd is.

Ten tweede. Met hoeveel welgevallen Hij spreekt over de verlossing Zijns volks, hoe verblijd Hij is omdat de tijd gekomen is, ofschoon Hij een zware strijd tegemoet gaat. Het jaar Mijner verlostten is gekomen. Zie Ik kom, het wordt niet langer uitgesteld. Nu zal Ik opstaan, zegt de Heere. Nu zult gij zien wat Ik Farao doen zal. De beloofde verlossing moet geduldig afgewacht worden tot de bestemde tijd gekomen is, maar wij moeten de beloften met onze gebeden vergezellen. Zegt Christus: Zie, Ik kom haastelijk! dan moeten onze harten antwoorden: Amen, ja kom, Heere Jezus! Laat het jaar Uwer verlostten komen!

3. Hij zal een volledige overwinning over hen allen behalen.

a. Veel is reeds gedaan, want Hij verschijnt rood in Zijn gewaad, zo'n overvloed van bloed is vergoten dat de kleren van de overwinnaar er geheel mee bekleet zijn. Dit was lang tevoren voorspeld door de stervende Jakob, die aangaande Silo dat is Christus, zei dat Hij Zijn klederen in de wijn zou wassen en Zijn gewaad in druivebloed, hetgeen misschien hierop doelt, Genesis 49:11. Bij de verwoesting van de antichristelijke macht zien wij dat overvloed van bloed gestort wordt, Openbaring 14:20, 19:13, hetgeen overeenkomstig de eigenaardige spreekwijzen van de profetie geestelijk bedoeld kan zijn, en ongetwijfeld is het zo ook hier.

b. Er zal echter nog meer gedaan worden, vers 6. Ik zal de volken, die Mij nu nog tegenstaan, vertreden in Mijn toorn, want de Verlosser zal, als het jaar hunner verlostten zal gekomen zijn, voortgaan "overwinnende en opdat Hij overwinne," Openbaring 6:2.

Wat Hij begon zal Hij voltooien:

Ten eerste. Hij zal hen bedwelmen, dronken maken, zodat er geen verstand of standvastigheid in hun raadslagen zal zijn, zij zullen drinken uit de beker van Zijn grimmigheid en dat zal hen dronken maken, of Hij zal hen hun eigen bloed doen drinken, Openbaring 17:6. Zij, die zichzelf dronken maken met hun beker van samenspanning en daardoor in razernij geraken behoren berouw te hebben en zich te bekeren of God zal hen dronken maken met de beker van Zijn grimmigheid.

Ten tweede. Hij zal hen verzwakken, Hij zal hun kracht ter aarde doen neerdalen, en hen zo op de aarde doen bukken. Welke kracht kan het uithouden tegen de almacht? Jesaja 63:7 - 14 De profeet houdt hier, in naam van de kerk, een overzicht en maakt dankbare vermelding van Gods leidingen met Zijn kerk van ouds zelfs van de tijd af dat Hij haar gesticht heeft. Daarna staat hij in het laatste gedeelte van dit en in het volgende hoofdstuk als een wachter op de muren, om God ernstig te bidden om haar Zijn medelijden te bewijzen in haar tegenwoordige beklagenswaardige toestand. Het was de gewoonte van Gods volk in hun gebeden om die wijze achterwaarts te zien.

I. Hier is een algemene erkenning van de goedheid die God hen van ouds bewezen had vers 7. Er wordt in het algemeen van Gods profeten en Zijn volk gezegd in Hoofdstuk 62:6, dat zij de Heere zullen gedenken (vermelden) maar hier wordt ons meegedeeld wat er in God is, dat hen meer bepaald genot geeft om te gedenken, dat is Zijn goedheid waarover de profeet, alsof hij meende dat hij er nooit genoeg van zeggen kon. Hij vermeldt de goedertierenheden (welke nooit zo duidelijk aan het licht traden als in Zijn liefde tot de mensheid, bewezen door de zending Zijns Zoons om ons zalig te maken, Titus 3:4), Zijn goedertierenheid van liefde: liefde die in alle dingen uitkomt. De goedertierenheden die zo overvloedig zijn als de fontein, zo verscheiden als de stromen Goddelijke barmhartigheden (want Hij spreekt in het meervoud) - Zijn grote goedheid en goedertierenheden, die, indien wij ze zouden willen tellen, zouden blijken talrijker te zijn dan het zand. Met deze goedertierenheden zal Hij vermelden Zijn veelvoudige lof, dat is de dankbare erkenning door heiligen en engelen van Zijn goedertierenheden. Er moet melding gemaakt worden tot Gods eer, van de schatting van lof die Hem gebracht wordt door alle schepselen bij het aanschouwen van zijn goedertierenheden. Zie hoe breedvoerig hij hierover spreekt.

1. Over de goedheid van God, de gaven van Zijn goedertierenheden - alles wat de Heere ons schenkt in het bijzonder, betreffende godsdienst en godzaligheid, en in de kring van ons gezin en aan ons persoonlijk. Laat ieder voor zichzelf getuigen, zeggen hoe hij het heeft bevonden, en hij zal moeten erkennen dat hij veel goeds van de Goddelijke goedheid genoten heeft. Maar wij moeten evenzeer vermelden de gunsten die Hij aan Zijn kerk heeft bewezen: Zijn grote goedheid jegens het huis Israëls die Hij hun bewezen heeft. Wij moeten God zegenen voor de weldaden, welke anderen, zowel als voor die, welke wij zelf genieten, en rekenen dat hetgeen aan het huis Israëls gegeven wordt, aan onszelf wordt geschonken.

2. Over de goedheid, welke in God is. God doet goed omdat Hij goed is, wat Hij ons schenkt moet tot in de oorsprong nagegaan worden, het is naar Zijn barmhartigheden, en niet naar onze verdiensten, en naar de veelheid van Zijn goedertierenheden, welke nooit uitgeput zullen zijn. Zo moeten wij Gods goedheid verheerlijken en er eervol over spreken niet alleen wanneer wij er op pleiten, gelijk David Psalm 51:2, maar ook als wij haar loven.

II. Hier wordt bijzonder melding gemaakt van de stappen van Gods barmhartigheid over Israël toen Hij hen tot een volk formeerde.

1. De verwachtingen die God had omtrent de wijze waarop zij zich gedragen zouden, vers 8. Toen Hij hen uit Egypte leidde en met Hem in verbond bracht, zei Hij: "Zij zijn immers Mijn volk". Ik neem hen als zodanig aan en ben geneigd te hopen dat zij zich zullen betonen het te zijn, kinderen die niet liegen zullen, die niet met God zullen verschillen in hun verbondsbetrekking met Hem, of trouweloos Hem zullen verlaten door hun verbond te breken en verraderlijk af te wijken gelijk een gebroken boog. Zij zeiden meer dan eens: "Al hetgeen de Heere tot ons zal zeggen, zullen wij doen en wij zullen gehoorzamen", en daarop nam Hij hen aan als Zijn bijzonder volk, zeggende: Zeker zij zullen niet liegen. God handelt trouw en oprecht met hen, en daarom verwacht Hij dat zij zo met Hem zullen handelen. "Zij zijn kinderen des verbonds," Handelingen 3:25, kinderen van hen die de Heere aankleven en daarom mag men verwachten dat zij standvastig in de voetstappen hunner vaders zullen treden. Gods volk bestaat uit kinderen, die niet liegen zullen, want zij die liegen, zijn kinderen des duivels.

2. De gunst die Hij hun bewees met het oog op deze verwachtingen. Alzo is Hij hun geworden tot een Heiland, een Verlosser uit de slavernij in Egypte en uit al de verschrikkingen van de woestijn en menigmaal sindsdien is Hij hun verlosser geweest. Zie in bijzonderheden in vers 9 wat Hij als hun Heiland voor hen deed.

a. Het beginsel, dat Hem bewoog om verlossing voor hen te bewerken. Het was Zijn liefde en Zijn genade, uit louter medelijden en tedere genegenheid voor hen, niet omdat Hij hen nodig had of enig voordeel door hen verheugen kon. Dit wordt hier sterk uitgedrukt, In al hun benauwdheden was Hij benauwd. Niet dat de Eeuwige Geest vatbaar voor droefheid, of dat Gods oneindige gelukzaligheid kan benadeeld of verminderd worden, (God kan niet bedroefd worden), maar het behaagt Hem door deze woorden uiting te geven aan de liefde en belangstelling, die Hij voor Zijn volk in hun benauwdheid had. Zoveel gevoelt Hij voor hen, dat Hij elk onrecht, dat hun aangedaan wordt, beschouwt als Hemzelf aangedaan en er dus rekenschap van eisen zal. Hun geroep beweegt Hem, Exodus 3, 7, en treedt zo krachtdadig voor hen op alsof Hij hun smart gevoelde. Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij? Dit is een bron van grote vertroosting voor Gods volk in hun benauwdheid, dat het "zo ver van God is dat Hij hen van harte zou bedroeven," Klaagliederen 3:33 dat, indien zij zich vernederen onder Zijn hand. Hij met hen benauwd is in hun benauwdheden gelijk liefhebbende ouders mee lijden als hun kind ziek is of een pijnlijke operatie ondergaat.

Er kan ook in het oorspronkelijke gelezen worden: In al hun benauwdheden was geen benauwdheid. Of schoon zij in zo grote benauwdheid waren, werd de hoedanigheid daarvan zo veranderd door de genade Gods die haar aan hun harten heiligde, de scherpte er van werd zo verzacht en zo opgewogen door barmhartigheden, zij werden daaronder zo ondersteund en vertroost, het duurde zo kort en eindigde zo goed, dat het in werkelijkheid geen benauwdheid was. De droefenissen van de heiligen staan niet gelijk met die van anderen, zij zijn geen benauwdheden, maar geneesmiddelen. De heiligen worden in staat gesteld om ze licht te noemen, en van korte duur, en met het oog op de hemelse zegeningen ze niet zwaar te tellen.

b. De persoon, wie opgedragen werd hun verlossing te bewerken. De engel Zijns aangezichts of Zijn tegenwoordigheid. Sommigen menen dat hier een geschapen engel bedoeld wordt. De hoogste engel in de hemel, de engel Zijns aangezichts die het naast is aan Zijn troon van de heerlijkheid, is niet te groot, of te goed geacht om tot deze dienst uitgezonden te worden. Zo wordt gezegd dat de engelen van deze kleinen altijd zien het aangezicht huns Vaders, die in de hemelen is, Mattheüs 18:10. Maar het moet veel meer versteen worden van Jezus Christus, het eeuwige Woord, de engel van Wien God sprak tot Mozes, Exodus 23:20, 21, wiens stem Israël moest gehoorzamen. nu is de engel des verbonds, Gods boodschapper aan de wereld, Maleachi 3: 1. Hij is de engel van Gods aangezicht, want Hij is het uitgedrukte beeld van Zijn

zelfstandigheid, en de heerlijkheid Gods schijnt in het aangezicht van Christus. Hij, die de eeuwige zaligheid zou bewerken, wrocht, als eersteling daarvan, de tijdelijke verlossingen, die typen van de eeuwige waren.

c. De voortgang en voortdoring van deze gunst. Hij had hen niet alleen uit de slavernij verlost, maar Hij nam hen op en droeg hen al de dagen van ouds. Zij waren zwak, maar Hij droeg hen door Zijn kracht en ondersteunde hen door Zijn goedheid, wanneer zij belast waren en dreigden te bezwijken, richtte Hij hen op, in de oorlogen die zij met de volken voeren moesten, stond Hij hen bij en hielp hen door, of schoon zij weerspanning waren, droeg Hij hen en verdroeg hun zeden, Handelingen 13:18. Hij droeg hen gelijk een voedstervader het kind draagt, of schoon zij alle andere armen, behalve de Zijne, zouden vermoeid hebben, Hij droeg hen gelijk de adelaar zijn jongen op de vleugelen draagt. Deuteronomium 32:11. En het was gedurende lange tijd dat Hij om zo te zeggen met hen bemoeid was, het was al de dagen van ouds, zijn zorg voor hen eindigde niet toen zij opgewassen en in het land Kanaän gevestigd waren. Dit alles geschiedde in Zijn liefde en barmhartigheid, uit loutere toegenegenheid, Hij had hen lief omdat Hij hen liefhebben wilde, gelijk Hij zegt in Deuteronomium 7:7, 8.

3. Hun onbehoorlijk gedrag jegens Hem, en de moeite, waarin zij daardoor zichzelf brachten vers 10. Maar zij zijn weerspanning geworden. De zaken stonden zeer hoopvol en veelbelovend, men zou gedacht hebben dat zij gehoorzame kinderen van God zouden gebleven zijn, en dan zou er geen twijfel geweest zijn of Hij zou een genadig Vader voor hen gebleven zijn. Maar aan beide zijden was een treurige verandering gekomen, en dat door hun schuld.

a. Zij verbraken hun verbond met God en namen de wapens tegen Hem op. Zij zijn weerspanning geworden en hebben zijn Heilige Geest smarten aangedaan door hun ongeloof en murmureren, en bovendien door hun verering van het gouden kalf. En dat is hun wijze van doen altijd gebleven. Ofschoon Hij geneigd was van hen te zeggen, zij zijn kinderen die niet liegen zullen, ofschoon Hij zo veel voor hen gedaan had, hen had opgericht en gedragen, toch verlieten zij Hem zo schandelijk gelijk dwazen en onwijken, Deuteronomium 32:6. Dit smartte Hem, Psalm 95:10. De ondankbare opstand van Gods kinderen tegen Hem is een smart voor Zijn Heiligen Geest.

b. Daarop onttrok Hij hun rechtvaardig Zijn bescherming, en dat niet alleen, maar Hij deed hun de oorlog aan, gelijk een vorst dat met recht opstandelingen doet. Hij die hun vriend in zo hoge mate geweest was, is daarom hun tot een vijand verkeerd en heeft tegen hen gestreden, door het een oordeel na het andere zowel in de woestijn als na hun vestiging in Kanaan.

Ziehier de slechtheid en noodlottigheid van de zonde, zij maakt God tot vijand zelfs van hen, wie Hij zoveel vriendschap bewezen heeft, en verwekt Hem tot toorn die enkel liefde en medelijden is. Zie de dwaasheid van de zondaren, moedwillig verliezen zij de vriendschap van Hem, die de begerenswaardigste vriend is, en maken Hem tot hun vijand die de geduchtste vijand is. Dit ziet voornamelijk op de onheilen die over hen kwamen door hun gevangenschap in Babel, ter wille van hun afgoderij en andere zonden. Dat God hun in een vijand verkeerd was, is de oorsprong en de verergering van al hun onheilen.

4. Bijzondere vermelding wordt gemaakt van wat God voor hen deed toen Hij hen tot Zijn volk formeerde. Nochtans dacht Hij aan de dagen van ouds, vers 11.

A. Dit kan verstaan worden zowel van het volk als van God.

a. Wij vatten het op als van het volk gezegd Israëel (als een enkel persoon genomen) herinnerde zich de dagen van ouds, zag de heilige boeken in, herlas de geschiedenis hoe God de vaders uit Egypte leidde, wijdde daar meer dan vroeger aandacht aan, en sprak daarna gelijk Gideon, Richteren 6:13. Waar zijn al de wonderen, waarvan onze vaders ons verhaald

hebben? Waar is Hij die ons uit Egypte opvoerde? Is Hij niet machtig genoeg om ons uit Babel terug te brengen? Waar is de Heere de God van Elia? Waar is de Heere de God onzer vaders? Zij beschouwden dit als een aanwijzing en een aanmoediging om berouw te tonen en tot Hem weer te keren hun vaders waren een tergend volk geweest, en toch hadden zij Hem bevonden een vergevend God te zijn, en waarom zouden wij dat ook niet bevinden indien wij tot Hem wederkeren? Zij gebruikten het dus als een pleitgrond in hun gebed tot God om het eindigen van hun gevangenschap gelijk Hoofdstuk 51:9, 10. Indien de tegenwoordige dagen donker en bewolkt zijn is het goed te gedenken aan de dagen van ouds, ons te herinneren onze eigen en andere ondervindingen van de Goddelijke macht en goedheid, en er gebruik van te maken, terug te zien op de daden van de rechterhand des Almachtigen, Psalm 77:5, 10, en te gedenken dat Hij God is, die niet verandert.

b. Wij kunnen het nemen als van God gezegd. Hij gedacht aan de dagen van ouds, aan Zijn verbond met Abraham, Leviticus 26:42. Hij zei: Waar is Hij die Israël heeft opgebracht uit de zee? en wekte daardoor zichzelf op om hen ter hulp te komen. Waarom zou Ik nu niet tot hun verlossing verschijnen, gelijk Ik deed voor hun vaders, die het even weinig verdienden en even erg verbeurden als zij? Zie hoe ver de Goddelijke barmhartigheid gaan wil en hoever zij wil terugzien, ten einde redenen te vinden om Zijn volk wel te doen, wanneer de tegenwoordige omstandigheden daar geen aanleiding toe geven. Zelfs wordt hetgeen een reden was om hen te verlaten daardoor een reden om hen te verlossen. Hij had kunnen zeggen: Ik heb hen vroeger verlost, maar zij hebben zich alweer in moeite gebracht Spreuken 19:9 daarom zal Ik hen niet verder verlossen. Richteren 10:13. Maar neen, de barmhartigheid roemt tegen het oordeel, en gebruikt het argument juist in tegenovergestelde zin: Ik heb hen vroeger verlost en zal het dus nu weer doen.

B. In welke zin wij het ook opvatten, hetzij door het volk of door God gesproken, laat ons de bijzonderheden nagaan, dan zullen wij zien dat zij zeer veel overeenkomst hebben met de belijdenis en het gebed van de kinderen van de gevangenschap op hun plechtige vastendag Nehémia 9:5 en v.v., die dienen kunnen als toelichting van deze verzen, welke Mozes en zijn volk in herinnering brengen, dat is, hetgeen God door Mozes voor Zijn volk deed, voornamelijk toen Hij hen door de Rode Zee leidde, want daarop wordt hier voornamelijk de aandacht gevestigd. Dit was een daad, waardoor Hij zeer verheerlijkt werd en die daarom in bijzondere mate dienen kan om Zijn volk te bemoedigen.

a. God leidde hen door de rechterhand van Mozes, vers 12, en de wonderen - werkende staf in diens hand. Psalm 77:20. God leidde Zijn volk gelijk een kudde door de hand van Mozes. Mozes leidde hen niet, evenmin als hij hen spijzigde, Johannes 6: - 32, maar God deed het door Mozes, want Hij was het die er Mozes voor bestemde, hem riep, bijstond en in Zijn groot werk deed slagen. Mozes wordt hier de herder van zijn kudde genoemd. God was de eigenaar van de kudde en de grote Herder Israëls, Psalm 80:1, maar Mozes was een herder onder Hem. Hij was bekwaam gemaakt om te werken en geduld te hebben, en tot zijn herderlijk werk opgeleid door het hoeden van de kudde van zijn schoonvader Jetro. Hierin was hij een type van Christus, de goede Herder, die Zijn leven aflegde voor Zijn schapen, hetgeen meer was dan Mozes voor hen deed of schoon hij veel voor hen deed.

b. Hij stelde Zijn Heilige Geest in het midden van hen, de Geest van God was met hen, niet alleen Zijn voorzienigheid, maar Zijn genade werkte voor hen, Nehémia 9:20. "Gij hebt Uw goede Geest gegeven om hen te onderwijzen." De Geest van wijsheid en van moed, zowel als de Geest van de profetie was Mozes gegeven om hem te bekwamen voor de dienst onder hen, waartoe hij geroepen was, en een deel van die Geest werd gelegd op de zeventig oudsten,

Numeri 11:17. Dit was een grote zegen voor Israël, dat zij in hun midden niet alleen geïnspireerde schrijvers, maar ook geïnspireerde mannen hadden.

c. Hij bracht hen veilig door de Rode Zee, en redde hen daardoor uit de handen van Farao.

Ten eerste. Hij heeft de wateren voor hun aangezicht gekleefd, vers 12, zodat zij niet alleen een doorgang kregen, maar ook bescherming. Er werd niet alleen een pad gevormd, maar ook aan weerszijden een muur opgericht.

Ten tweede. Hij leidde hen door de afgronden als een paard in de woestijn, vers 13. Zij, hun vrouwen en kinderen, met al hun bezittingen, gingen zo gemakkelijk en ongehinderd over de bodem van de zee, die toch wel vol modder en stenen geweest zal zijn, als een paard gaat op effen grond. Geen hunner struikelde, ofschoon het een onbetreden pad was, dat door niemand ooit tevoren begaan was. Indien God ons een weg baant, dan maakt Hij die effen en gelijk, op de weg die Hij voor Zijn volk opent, zal Hij hen leiden.

Ten derde. Om Zijn barmhartigheid volkomen te maken, bracht Hij hen op uit de zee, vers 11. Ofschoon het opklimmen, naar wij mogen vermoeden, ging langs een oever die zeer steil, morsig en glibberig was, en bijna onbegaanbaar voor vrouwen en kinderen, en voor mannen die zwaar beladen en zeer vermoeid waren, Exodus 12:34, bracht God hen door Zijn macht op uit de diepte van de aarde, en dat was voor hen gelijk een opstanding, gelijk het leven uit de dood.

d. Hij bracht hen veilig in een plaats van de rust. Gelijk een beest afgaat in de valleien, zo zorgzaam en geleidelijk, heeft hun de Geest des Heeren rust gegeven. Meermalen hadden zij op hun tocht door de woestijn rustplaatsen, waarheen Mozes hen, volgens aanwijzing van de Geest des Heeren bracht, vers 11.

Eindelijk kwamen zij tot de blijvende rust in het land Kanaän, en daar gaf de Geest des Heeren hun blijvende rust volgens de belofte. Door de Geest des Heeren wordt Gods Israël er toe gebracht om tot God weer te keren en in Hem te rusten.

e. Dit alles deed Hij voor hen door Zijn eigen macht en tot zijn eigen lof. Ten eerste. Het was door Zijn eigen macht, als de God van de natuur, die alle natuurkrachten onder Zijn bevel heeft, Hij deed het door de arm van Zijn heerlijkheid, de arm van Zijn dapperheid, zou men kunnen lezen. Niet de staf van Mozes, maar de heerlijke arm van God deed het. Ten tweede. Het was tot Zijn eigen lof, opdat Hij zich een eeuwige naam maakte, vers 12, een heerlijke naam, vers 14 opdat Hij daarvoor tot in eeuwigheid verheerlijkt zou worden. Dit is hetgeen God met Zijn heerlijke naam in deze wereld doet, Hij maakt Zich een heerlijke naam, en die zal bestaan tot in eeuwigheid, terwijl de beroemdste namen van de groten van de aarde in het stof geschreven worden.

Jesaja 63:15 - 19

De voorgaande lofzeggingen waren bedoeld als een inleiding op dit gebed, dat voortgezet wordt tot aan het einde van het volgende hoofdstuk, en een aandoenlijk, dringend, smekend gebed is. Het is bestemd voor de tijd van de gevangenschap. Evenals zij beloften hadden, zo werden er gebeden voor hen gereed gemaakt tegen de tijd van nood, opdat zij woorden mochten vinden waarmee zij tot God zouden terugkeren en tot Hem zeggen hetgeen Hij zelf hen geleerd had te zeggen, waardoor zij des te meer hoop zouden hebben van verhoord te zullen worden, daar de woorden naar Gods eigen ingeving waren. Sommigen menen dat dit gebed nog verdere strekking heeft, en dat het de klachten van de Joden bevat onder hun laatste, beslissende verwerping door God en verwoesting door de Romeinen, want er is een uitdrukking in Hoofdstuk 64:4, welke door de apostel in 1 Korinthe.2. 9 wordt toegepast op

de genade des Evangelies, de genade die zij verworpen hadden, waarom zij verworpen werden. In deze verzen zien wij:

I. De gebeden, die zij tot God richtten.

1. Dat Hij zou kennis nemen van hun toestand en van de begeerte hunner ziel naar Hem. Zie van de hemel af en aanschouw, vers 15. Zij wisten zeer goed dat God alles ziet, maar zij bidden dat Hij op hen acht slaan wilde, Zich neerbuigen om hun gunstig te zijn, met een oog van medelijden en belangstelling hen aanschouwen wilde, gelijk Hij de droefenis van Zijn volk in Egypte gezien had, toen Hij besloot tot hun verlossing te verschijnen. Door alleen te vragen dat Hij wilde neerzien en aanschouwen, beriepen zij zich in werkelijkheid op zijn gerechtigheid tegen hun vijanden en baden om Zijn oordeel tegen hen, gelijk Josafat, 2 Kronieken 20:11, 12. "Zie dan, zij vergelden het ons. Zult Gij dan geen recht tegen hen oefenen?" Daarin lag opgesloten vertrouwen op Zijn barmhartigheid en wijsheid, met betrekking tot de wijze waarop Hij hen zou verlossen, Psalm 25:18. "Aanzie mijn moeite en mijne ellende. Zie van de hemel af en aanschouw van Uw heilige en heerlijke woning." Gods heiligheid is Zijn heerlijkheid. De hemel is Zijn woning, de troon van Zijn heerlijkheid, waar Hij Zijn heerlijkheid het meest openbaart, en vanwaar Hij gezegd wordt op deze aarde neer te zien, Psalm 33:14. Zijn heiligheid wordt daar op bijzondere wijze geprezen door de heilige engelen. Hfd. 6:3, Openbaring 4:8, daar dienen Zijn heiligen Hem en zijn gestadig in Zijn nabijheid, zodat daar de woning van Zijn heiligheid is. Het is een bemoediging voor al Zijn heilig volk, dat begeert heilig te zijn gelijk Hij heilig is, dat Hij in een heilige plaats woont.

2. Dat Hij zou komen tot hun verlossing, vers 17. Keer weder! Richt Uw weg tot ons, gaat niet voort in Uw tegenstand tegen ons. Keer weer in barmhartigheid, geef ons niet slechts een genadige blik uit Uw oog, maar Uw genadige tegenwoordigheid. Gods volk vreest niets meer dan dat Hij van hen scheiden zal en begeert niets vuriger Zijn terugkeer tot hen.

II. De klachten, die ze tot God opzenden. Over twee dingen beklagen zij zich:

1. Dat zij aan zichzelf overgelaten waren en dat Gods genade hen niet leidde, vers 17. Het is een vreemde uitdrukking: Waarom doet Gij ons van uw wegen dwalen, dat is: de meerderheid van ons, ons in het algemeen. En voor deze klacht hebben wij allen in meerdere of mindere mate reden. Waarom verstokt Gij ons hart dat wij u niet vrezen? Sommigen zien hierin de taal van hen, die goddeloos en beledigend waren, wanneer de profeten hen bestrafden over de dwaling van hun weg, de hardheid van hun harten, de verachting van Gods woord en Zijn geboden, wierpen zij met uitdagende stoutheid de schuld op God, maakten Hem tot de bewerker van de zonde, en vroegen: waarom vindt Hij dan schuld in ons? Zij die boos zijn, werpen inderdaad de schuld van hun boosheid op God. Maar ik houd het veel meer voor de taal van diegenen onder hen die het ongeloof en de onboetvaardigheid van het volk betreunden, die God niet beschuldigden als de bewerker van deze boosheid, maar zich bij Hem er over beklaagden. Zij erkennen dat zij van Gods wegen afgedwaald waren, dat hun harten verstokt waren, zodat zij Hem niet vreesden, dat zij niet onder de indruk waren, welke de vreze Gods op hen maken moest, en dat was de oorzaak van al hun dwalen van Zijn wegen. Ook kan "dat wij U niet vrezen" betekenen dat wij u niet in waarheid vereren, en een verhard hart is inderdaad afkerig van de dienst van een God, die zo ontegenzeggelijk groot en goed is. Hierover beklagen zij zich dus, als hun grote ellende en smart dat God hen om hun zonden daaraan overgelaten heeft, heeft toegelaten dat zo van zijn wegen dwaalden en hun rechtvaardig zijn genade onthouden had, zodat hun harten verhard werden dat zij Hem niet vreesden. Wanneer zij vragen: Waarom hebt Gij dat gedaan? Is dat geen aanklacht dat Hij hun onrecht aangedaan heeft, maar een klacht over zo'n zwaar oordeel. God heeft hen doen dwalen en hun hart verhard, niet alleen door zijn Geest terug te trekken, die zij smart

aangedaan hadden, vers 10, maar door een rechterlijk vonnis over hen: Ga, en maak het hart van dit volk vet, Hoofdstuk 6:9, 10, en door Zijn voorzienige leiding, die hun treurige gelegenheden geopend had om van Hem af te dwalen.

David klaagde over zijn ballingschap, omdat hem daardoor eigenlijk gezegd was: "Ga heen en dien andere goden," 1 Samuel 26:19. Hun beproevingen hadden menigeen hunner van God vervreemd en hun vooroordeel tegen Zijn dienst doen opvatten, en omdat de scepter van de goddeloosheid lange tijd op hun lot gerust had, werden zij geneigd om hun handen uit te strekken tot onrecht, Psalm 125:3. Dit was het waarover zij zich het meest beklagden, hun beproevingen waren hun verzoeken, en die waren voor velen hunner onoverwinbaar. Overtuigde gewetens klagen vooral over geestelijke oordelen, en vrezen het meest voor droefenissen, die hen van God en hun plicht aftrekken.

2. Dat zij aan hun vijanden overgegeven waren, en dat Gods voorzienigheid hun geen verlichting of verlossing gaf, vers 18 :Onze wederpartijders hebben uw heiligdom vertreden. Het was hun droefenis dat in hun gevangenschap de meerderheid hunner de genegenheid voor de verering van God verloren had, en dat hun harten door de beproeving verhard waren, maar niet minder dat zij van de gelegenheid beroofd waren om God in plechtige samenkomsten te aanbidden zij betreuren het niet zozeer dat hun wederpartijders hun huizen en steden verwoest hadden, maar dat zij Gods heiligdom hadden vertreden, en daardoor God onmiddellijk beledigd hadden, en daardoor waren zij beroofd van hetgeen zij het meest waardeerden en waarin zij het meest welgevallen hadden.

III. Waarop zij bij God pleiten om barmhartigheid en verlossing.

I. Beroepen zij zich op het tere medelijden, dat God gewoon was Zijn volk te bewijzen, en op Zijn macht en bereidwilligheid om voor hen te verschijnen, vers 15. De meest afdoende argumenten in het gebed zijn die, welke aan God zelf ontleend zijn, zoals: Waar zijn Uw ijver en Uw mogendheden? God heeft ijver voor Zijn eigen heerlijkheid en voor het welzijn van Zijn volk. Zijn naam is IJveraar, en Hij is een ijverig (of jaloers) God. En daarbij heeft Hij overvloedig kracht om Zijn eigen heerlijkheid en de belangen van Zijn volk te handhaven, ten spijt van alle tegenstand. Waar zijn deze nu? Zijn zij vroeger niet verscheen? Het is onmogelijk dat de Goddelijke ijver, die zo oneindig was en rechtvaardig is zou verkoeld zijn, of dat de Goddelijke kracht die oneindig is, zou verzwakt zijn. Neen, Zijn volk heeft ondervinding niet alleen van zijn ijver en zijn sterkte, maar evenzeer van het gerommel Zijns ingewands, of liever van zijn mededogen met hen, zulk een trap van medelijden, die bij mensen grote ontroering veroorzaakt, zie Hoséa 11:8 "Mijn hart is in Mij omgekeerd, al Mijn berouw is tezamen ontstoken," en Jeremia 31:20 : Daarom rommelt Mijn ingewand over hem." God was dus gewoon mededogen met Zijn volk te hebben en hun de volheid van Zijn barmhartigheden te tonen, maar waar was die nu? Worden zij teruggehouden? Psalm 77:9. Heeft God, die zo dikwijls gedacht heeft barmhartig te zijn, dat nu vergeten? Heeft Hij in toorn Zijn barmhartigheden ingehouden? Dat kan niet zijn. Wij mogen op goede grond hopen op nieuwe barmhartigheden door onze ondervinding van de vroegere.

2. Zij pleiten op Gods betrekking tot hen als hun Vader, vers 16.

Uw tere barmhartigheden worden niet teruggehouden, want zij zijn de barmhartigheden van een vader, die voor een tijd toornig kan zijn op zijn kind, maar toch door de natuurlijke genegenheid, spoedig weer verzoend zal worden. Gij toch zijt onze Vader, en daarom zullen Uw ingewanden over ons rommelen. Deze goede gedachten over God moeten wij altijd in onze harten bewaren. Hoe het ook ga God is ons goed, want Hij is onze Vader. Zij belijden dat zij vaderloos zijn, indien Hij niet hun Vader is, en zo werpen zij zich op Hem, bij Wien de vaderloze ontferming vindt, Hoséa 14:3. Het was de eer van hun volk dat het Abraham tot

vader had, Mattheüs 3:9, die de vriend van God was, en Israël die een vorst Gods was, maar wat hielp hun dat, indien God zelf niet hun Vader was? Abraham en Israël kunnen ons niet helpen, zij hebben de macht niet die God bezit, zij zijn reeds lang dood en weten van ons niet en kennen ons niet. Zij weten niet hoe onze toestand is en welke onze behoeften zijn, en daarom kennen zij ook de middelen niet om ons enige vriendelijkheid te bewijzen. Indien Abraham en Israël met ons leefden, zouden zij voor ons tussenbeiden komen en ons raadgever, maar zij zijn naar de andere wereld gegaan, en wij weten niet of zij wel enige aanraking met deze wereld kunnen hebben, en daarom zijn zij niet bij machte ons enige andere vriendelijkheid te bewijzen dan dat wij de eer hebben van hun kinderen genoemd te worden. "Wanneer de vader gestorven is komen zijn kinderen tot eer en hij weet het niet," Job 14:21. Maar Gij, o Heere zijt onze Vader van ouds of (de vaders onzes vleses mogen kunnen zeggen dat zij ons altijd liefhebben, toch zijn zij niet van ouds af onze vaders). God alleen is de eeuwige Vader, de onsterflijke Vader, die ons altijd gekend heeft en nooit ver van ons is. En daarom is Zijn Naam van ouds onze Verlosser, de naam waarbij wij U kennen en noemen mogen. Dat is de naam, waarbij Gij van ouds bekend geweest zijt, Uw volk heeft altijd op U gezien als op Degene, tot Wien zij met al hun droefheid komen mochten en aan Wie zij hun toestand mochten blootleggen.

Sommigen menen dat deze tekst bedoelt: Zelfs ofschoon Abraham en Israël ons niet alleen niet kunnen helpen, maar het ook niet doen zouden indien zij konden, help Gij ons, want Gij wilt wel. Zij hebben dat mededogen niet, hetwelk Gij hebt. Wij zijn zo verbasterd en bedorven dat Abraham en Israël ons niet voor hun kinderen zouden erkennen, en daarom vlieden wij tot U als onze Vader. Abraham wierp zijn zoon Ismael uit, Jakob ontferde Ruben en sprak de vloek uit over de daden van Simeon en Levi, maar onze hemelse Vader is, als Hij de zonden vergeeft, God en geen mens, Hoséa 11:9.

3. Zij pleiten op Gods belang in hen, dat Hij hun Heere, en hun eigenaar is.

Wij zijn Uw knechten, alle diensten, die wij U bewijzen kunnen, zijn wij U schuldig, en daarom moeten wij geen andere koningen of goden dienen. Keer weer om Uwer knechten wil. Gelijk een vader zich door natuurlijke genegenheid gedrongen gevoelt om zijn kind te helpen en te beschermen - gelijk een meester zich verplicht acht om zijn knecht te steunen en te beschutten, zo zijn wij de Uwe door de sterkste verplichting zowel als door de tederste banden. Gij hebt oorspronkelijke rechten op ons, Heere, handhaaf Uw eigen belangen, Uw eigen rechten, want wij zijn naar Uw naam genoemd. En daarom tot Wie zullen wij gaan om recht en bescherming dan tot U? "Wij zijn de Uwen, red ons!" Psalm 119:94, Uw eigendom, erken ons! "Wij zijn de stammen van Uw erfdeel", niet alleen Uw knechten, maar Uw pachters, wij zijn de Uwe niet alleen om voor U te arbeiden, maar om U rente te betalen. De stammen van Israël waren Gods erfdeel, het weinigje lof en aanbidding dat de wereld Hem opleverde, moesten zij Hem brengen. En zult Gij nu toelaten dat Uw eigen knechten en pachters zo verongelijkt worden?

4. Zij pleiten er op dat zij slechts kort in het genot van het beloofde land en van de voorrechten des heilighdoms geweest waren, vers 18. Uw heilig volk heeft het maar een weinig tijds bezeten. Van Abraham tot David waren slechts veertien geslachten, en van David tot de gevangenschap weer veertien, Mattheüs 1:17, en dat was slechts zeer weinig in vergelijking met de belofte dat het land Kanaän hun tot een eeuwige bezitting zou gegeven worden, Genesis 17:8, en met de macht die te werk gesteld was om hen in het land te brengen en te vestigen. Ofschoon wij Uw volk (het volk Uwer heiligheid) zijn, onderscheiden van alle andere volken en aan U gewijd, werden wij zo spoedig er uit gezet. Maar dat hadden zij aan zichzelf te wijten, zij waren in belijdenis Gods heilig volk, doch hun goddeloosheid heeft hen van het bezit van dat land beroofd.

5. Zij pleiten er op dat degenen, die nu het land in het bezit hadden en hielden, vreemdelingen voor God waren, van welke Hij geen dienst of eer genoot. Gij hebt nooit over hen geheerst, zij hebben U nooit enige gehoorzaamheid betoond, en zij waren niet naar Uw naam genoemd, maar hielden betrekking met andere goden en waren de vereerders van dezen. Zal God dulden dat zij, die in geen enkel opzicht met Hem in verbinding staan, hen onder de voet treden, die dat wel doen? Een andere lezing van deze tekst is: Wij zijn geworden als die over welke Gij van ouds niet hebt geheerst en die nooit naar Uw naam genoemd zijn. Zo is het schild van Saul smadelijk weggeworpen, alsof hij niet met olie gezalfd ware geweest. Maar het verbond, dat vergeten scheen te zijn, zal weer in gedachtenis komen.

HOOFDSTUK 64

1 Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij neerkwaamt, dat de bergen van Uw aangezicht vervloten; 2 Gelijk een smeltvuur brandt, en het vuur de wateren doet opbobbelen, om Uw Naam aan Uw wederpartijders bekend te maken! Laat also de heidenen voor Uw aangezicht beven. 3 Toen Gij vreselijke dingen deedt, die wij niet verwachtten; Gij kwaamt neer, van Uw aangezicht vervloten de bergen. 4 Ja, van ouds heeft men het niet gehoord, noch met oren vernomen, en geen oog heeft het gezien, behalve Gij, o God! wat Hij doen zal dien, die op Hem wacht. 5 Gij ontmoet de vrolijke, en die gerechtigheid doet dengen, die Uwer gedenken op Uw wegen; zie, Gij waart verbolgen, omdat wij gezondigd hebben; in dezelve is de eeuwigheid, opdat wij behouden wierden. 6 Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelij klee; en wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons heen weg als een wind. 7 En er is niemand, die Uw Naam aanroept, die zich opwekt, dat hij U aangrijpe; want Gij verbergt Uw aangezicht voor ons, en Gij doet ons smelten, door middel van onze ongerechtigheden. 8 Doch nu, HEERE! Gij zijt onze Vader; wij zijn leem, en Gij zijt onze pottenbakker, en wij allen zijn Uwer handen werk. 9 HEERE! wees niet zo zeer verbolgen, en gedenk niet eeuwiglijk der ongerechtigheid; zie, aanschouw toch, wij allen zijn Uw volk. 10 Uw heilige steden zijn een woestijn geworden, Sion is een woestijn geworden, Jeruzalem een verwoesting. 11 Ons heilig en ons heerlijk huis, waarin onze vaders U loofden, is met vuur verbrand; en al onze gewenste dingen zijn tot woestheid geworden. 12 HEERE! zoudt Gij U over deze dingen inhouden, zoudt Gij stilzwijgen, en ons zozeer bedrukken?

In dit hoofdstuk wordt het ernstig smeekgebed voortgezet, dat de kerk in het tweede gedeelte van het vorige hoofdstuk tot God ophief. Zij hadden zich beroepen op hun verbondsbetrekking tot God en op Zijn belangstelling in hen. Hier:

I. Bidden zij dat God op enige wonderdadige en verrassende wijze moge verschijnen voor hen en tegen hun vijanden, vers 1, 2.

II. Zij beroepen zich op hetgeen God vroeger had gedaan en altijd bereid was geweest om te doen voor Zijn volk, vers 3 - 5.

III. Zij belijden dat zij zondig en Gods gunst onwaardig zijn en dat zij de oordelen verdiend hebben, die hun nu getroffen hebben, vers 6, 7.

IV. Zij beroepen zich op de barmhartigheid van God als van een Vader, en onderwerpen zich aan Zijn volstreckte heerschappij, vers 8.

V. Zij stellen de zeer betreuenswaardigen toestand voor, waarin zij verkeren, en bidden ernstig om vergeving van zonden en afwending van Gods toorn, vers 9 - 12. En dit was niet alleen bedoeld voor het gebruik van de gevangen Joden, maar moet dienen tot leidraad voor de kerk in tijden van droefheid, wat zij God vragen en hoe zij bij Hem pleiten moet. Is Gods volk te eniger tijd in droefheid, in grote droefheid: laat het bidden, laat het bidden op deze wijze.

Jesaja 64:1 - 5

Hier is:

I. Het gebed dat God nu wonderlijk voor hen verschijnen mocht, vers 1, 2. In het slot van het voorgaande hoofdstuk was hun toestand als zeer ellendig en zeer hard voorgesteld, en daarom was het nu tijd om te roepen: Help Heere, toon Uw ijver en Uw sterkte! Zij hadden gebeden, Hoofdstuk 63:15, dat God van de hemel wilde neerzien, hier bidden zij Hem om neer te komen tot hun verlossing, gelijk Hij gezegd had, Exodus 3:18.

1. Zij begeren dat God Zich in Zijn voorzienigheid wil openbaren aan en voor hen. Wanneer God enige buitengewone verlossing voor Zijn volk bewerkt. Wordt van Hem gezegd dat Hij verschijnt, dat Hij Zijn sterkte toont. Zo ook hier, zij bidden Hem de hemelen te scheuren en neer te dalen, gelijk toen Hij David verlostte en van Hem gezegd wordt dat Hij de hemelen boog en neerkwam, Psalm 18:10, om op buitengewone wijze Zijn macht, Zijn gerechtigheid en Zijn goedheid te tonen, zodat allen die zien en erkennen konden. Dit begeert Gods volk hier en het bidt er om, zij zelf hebben het voorrecht gehad te zien dat Zijn weg was in de zee. zij verlangen dat anderen Hem zien mogen als Zijn weg in de wolken is. Dit is toepasselijk op de wederkomst van Christus, wanneer de Heere zelf zal neerdalen van de hemel met een geroep: *Kom, Heere Jezus, kom haastelijk!*

2. Zij begeren dat Hij alle tegenstand overwinnen zal, opdat de weg Hem bereid worde, dat de bergen van voor Zijn aangezicht mogen vervlieten, dat het vuur van Zijn toorn zo hevig tegen zijn vijanden moge branden dat zelfs de rotsen en bergen er door zouden opgelost worden en wegsmelten, gelijk metaal in een fornuis waar het vloeibaar gemaakt en in de vorm gegoten wordt, die de smelter verkiest, gelijk een smeltoven brandt, vers 2. De dingen mogen in de smeltkroes geworpen worden, zodat er een heerlijke omkeer ten gunste van de kerk ontstaat, gelijk het vuur de wateren doet opbobbelen. Sommigen zien hierin een zinspeling op de vuurspuwende bergen, die soms zulke stromen van lava uitwerpen, dat de aangrenzende rivieren en meren er van koken, hetgeen beschouwd kan worden als een levendige voorstelling van de macht van Gods toorn en als voorspel van de aanstaande wereldbrand.

3. Zij begeren dat dit zeer veel moge bijdragen tot de heerlijkheid en eer van God, Zijn naam bekend maken, niet alleen aan Zijn vrienden (die kenden Zijn naam reeds en vertrouwden op Zijn macht) maar evenzo aan Zijn tegenstanders, opdat die het mogen erkennen en voor Zijn aangezicht beven en zeggen zullen evenals de inwoners van Beth Semes: Wie kan staan voor de heilige Heere God? Wie kent de sterkte Zijns toorns? Vroeger of later zal God Zijn naam aan Zijn wederpartijders bekend maken en hen dwingen om voor Zijn aangezicht te beven, die niet wilden komen en Hem aanbidden. Indien Gods naam geen sterke toren voor ons is, waarheen wij mogen lopen en behouden worden, dan zal Hij een sterkte tegen ons zijn, buiten welker bereik wij niet zullen kunnen vlieden en ons redden. De dag zal komen waarop de volken beven zullen voor Gods tegenwoordigheid, al zijn zij nog zo talrijk en krachtig.

II. Zij pleiten er op dat God vroeger ook wondervol voor Zijn volk verscheen is, en: Gij hebt het gedaan, Gij zult het dus doen, is een goede pleitgrond voor de troon van de genade, Psalm 10:17.

1. Zij beroepen zich op hetgeen Hij voor Zijn volk Israël gedaan heeft, voornamelijk toen Hij hen uit Egypte leidde, vers 3. Hij heeft toen vreselijke dingen gedaan in de plagen van Egypte, dingen die zij niet verwacht hadden, zij wanhoopten aan de verlossing, zij waren ver van enige gedachte verlost te worden door zo'n hoge hand en uitgestrekte arm. Toen Hij

neerkwam op Sinai in zulke majesteit dat die berg en de aangrenzende bergen vluchtten voor Zijn aangezicht en sprongen als rammen, Psalm 114:4, zo beefden dat zij verstrooid werden en de eeuwige hemelen zich bogen, Habakuk 3:6. In de vele grote verlossingen, die God voor Zijn volk wrocht deed Hij vreselijke dingen, die zij niet verwacht hadden, Hij deed grote mannen, die zo statig en sterk als bergen scheen te zijn voor hun aangezicht vallen, en grote tegenstand op houden. Zie Richteren 5:4, 5, Psalm 68:7, 8. Sommigen passen dat toe op de vernietiging van Sanherib's leger die zo'n verrassend voorbeeld van de Goddelijke macht was, als het smelten van rotsen en bergen maar kon zijn.

2. Zij pleiten op hetgeen God in het algemeen gewoon was voor Zijn volk te doen en op Zijn te kennen gegeven gunstrijk voornemen om verder te doen. De voorziening, die Hij gemaakt heeft voor de veiligheid en het geluk van Zijn volk en voor allen die Hem zoeken, dienen en op Hem vertrouwen, is zeer groot en zeer gereed, zodat zij nooit behoeven te vrezen daarin teleurgesteld te zullen worden, want zij is zeker en voldoende.

A. Zij is zeer groot en rijk, vers 4. Van ouds heeft men het niet gehoord of gezien wat God doen zal die die op Hem wacht. Zie het kenmerk van Gods volk.

a. Zij zijn het die Hem verwachten in de weg van plicht, wachten op de verlossing, die Hij hun beloofd en voor hen bestemd heeft. Zie waarin het geluk van dit volk begrepen is, in hetgeen God voor hen bereid heeft, wat Hij voor hen vastgesteld heeft in Zijn raad en voor hen bereidt in Zijn voorzienigheid en genade, en waar Hij hen voor bereidt hetgeen Hij deed en zal doen, zo kan men lezen. Sommigen van de Joodse geleerden menen dat deze zegeningen zijn bewaard voor de dagen van de Messias, en de apostelen halen deze woorden aan, terwijl anderen er bij denken aan de heerlijkheid van de toekomstige wereld. Het is al het goede dat God weggelegd heeft voor degenen, die Hem vrezen en gewrocht voor negenen, die op Hem vertrouwen, Psalm 31:19. Daarvan wordt hier gezegd dat van het begin van de wereld, van de eerste en vroegste eeuwen af, niemand door gehoor of gezicht tot volle kennis daarvan gekomen is. Niemand dan God zelf heeft gezien of gehoord, of kan verstaan, welke voorziening gemaakt is voor de tegenwoordige en aanstaande gelukzaligheid van heilige zielen. Veel daarvan was in vroegere jaren verborgen, zij kenden die niet, omdat de onnaspeurlijke rijkdom van Christus verborgen was in God, en God Hem verborgen hield voor de wijzen en geleerden. Maar in de latere eeuwen werd Hij geopenbaard door het Evangelie, zoals de apostel zegt, 1 Korinthe 2:9, want daarop volgt in vers 10 :Maar God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest (verg. Romeinen 16:25, 26 met Efëze 3 - 9). Hetgeen men vanouds niet had gehoord, zou gehoord worden voor het einde van de wereld, dan zou men het zien, wanneer de sluier verscheurd zou zijn om de heerlijkheid in te leiden die nu geopenbaard is. God zelf wist wat Hij bereid had voor de gelovigen, maar niemand anders wist het.

b. Door het menselijk verstand kan het niet ten volle begrepen worden, ook niet nu het is geopenbaard, het is geestelijk en ontdaan van de denkbeelden, die wij meest geneigd zijn in deze zinnelijke wereld te koesteren - het is zeer groot en gaat daarom al onze verwachtingen verre te boven. Zelfs de tegenwoordige vrede van de gelovigen, en nog veel meer hun toekomstige zegen overtreft alle voorstelling en verwachting, Filippenzen 4:7. Niemand kan het begrijpen dan God zelf, Wiens verstand oneindig is. Sommigen lezen deze woorden enigszins anders en maken ze toepasselijk niet zozeer op het werk als op de bewerker er van. Geen oog heeft een God gezien gelijk Gij zijt, die dat doet, (of heeft gedaan en doen kan) voor degenen die Hem verwachten. Wij moeten besluiten uit de werken van Gods wondervolle genade, zowel als uit die van uit Zijn wonderbare macht, uit de vriendelijke dingen, zowel als uit de grote dingen, die hij doet, dat er is geen God gelijk Hij, noch enige God onder de zonen van de machtigen, die bij Hem vergeleken kan worden.

B. Het is zeer gereed, vers 5. Gij ontmoet de vrolijke en die gerechtigheid doet: Gij ontmoet hen met het goede, dat Gij voor hen bereid hebt, vers 4, en Gij, Gij vergeet niet die U gedenken in hun wegen. Zie hier welke gemeenschap er is tussen een genadig God en een begenadigde ziel.

a. Wat God van ons verwacht opdat wij gemeenschap met Hem kunnen hebben.

Ten eerste. Wij moeten nauwgezet zijn in het betrachten van onze plicht in alle opzichten, wij moeten de gerechtigheid werken, ons verlustigen in God, doen hetgeen goed is en hetgeen de Heere God van ons eist en zo goeddoen.

Ten tweede. Wij moeten gaarne onze plicht doen, wij moeten ons verheugen en de gerechtigheid doen, vrolijk zijn in God en in Zijn wet, vrolijk in Zijn dienst en zingen bij ons werk. God heeft de blijmoedige gever en de blijmoedige aanbieder lief. Wij moeten de Heere dienen met blijdschap.

Ten derde. Wij moeten ons schikken naar al de wegen van Zijn voorzienigheid met ons en er dus mee verenigd zijn, wij moeten Hem in al onze wegen gedenken in alle wegen waarin Hij wandelt, zelfs als Hij in tegenheid met ons wandelt. Wij moeten van Zijn gedenken en van Hem melding maken met dankzegging, wanneer Zijn wegen van barmhartigheid zijn, in de dag van voorspoed vrolijk zijn, met geduld en onderwerping wanneer Hij met ons twist. In de weg van Uw gerichten hebben wij op U gewacht, en in de dag van de gerichten moeten wij opletten.

b. Ons wordt gezegd wat wij van God mogen verwachten, wanneer wij Hem zo tegemoet gaan in de weg van plicht. Gij ontmoet Hem. Dit duidt vriendschap, gemeenschap en gemeenzaamheid aan, welke God Zijn volk toestaat. Hij ontmoet hen, om met hen om te gaan, zich aan hen te openbaren, en hun smekingen in ontvangst te nemen, Exodus 20:24, 29:43. Het duidt evenzeer aan Zijn bereidwilligheid om hen goed te doen. Hij wil hen voorkomen met de zegeningen van Zijn goedheid - Hij zal zich verheugen in goed doen aan hen die zich verheugen in het werken van de gerechtigheid, en genadig zijn voor hen die op Hem wachten. Hij ontmoet Zijn boetvaardig volk met vergeving, gelijk de vader de verloren zoon bij zijn terugkeer ontmoette, Lukas 15:20.

3. Zij pleiten op de onveranderlijkheid van Gods gunst en de vastheid van Zijn belofte, niettegenstaande de zonde van Zijn volk en Zijn misnoegen tegen hen om hun zonden. Zie, Gij waart verbolgen omdat wij gezondigd hebben, en wij zijn onder de tekenen van Uw toorn geweest, maar in deze, in deze Uw wegen, de wegen van Uw barmhartigheid, hebben wij Uwer gedacht, want in dezelve is de eeuwigheid, of: in deze zijt Gij voor eeuwig, Zijn barmhartigheid duurt in eeuwigheid, en daarom zullen wij ten slotte gered worden, of schoon Gij toornig waart omdat wij gezondigd hadden. Dit komt overeen met de inhoud van het verbond dat, indien wij de wet verlaten, Hij onze overtredingen zal bezoeken met de roede, maar Zijn goedertierenheid niet van ons zal wegnemen, Psalm 89:31. En daardoor is Zijn volk menigmaal van de ondergang gered, wanneer zij op de rand daarvan waren, zie Psalm 78:38. En door deze onwankelbaarheid van het verbond hopen wij zalig te worden, want al onze zaligheid is gelegen in een eeuwig verbond. Ofschoon God toornig op ons geweest is om onze zonden, en dat rechtvaardig, duurt Zijn toorn slechts een ogenblik en is spoedig voorbij, maar in Zijn gunst is het leven, want die duurt in eeuwigheid. In de wegen van Zijn gunst blijft Hij voortgaan, en daarop vertrouwen wij voor onze zaligheid, Hoofdstuk 54:7, 8. Het is goed voor ons dat onze hoop op zaligheid niet is gebouwd op enige verdiensten of geschiktheid onzerzijds, - want daarin is geen zekerheid, evenals Adam niet in Zijn onschuld bleef, maar op Gods barmhartigheden en beloften, want in deze is de eeuwigheid.

Gelijk wij de Klaagliederen van Jeremia hebben, zo hebben wij Klaagliederen van Jesaja, de inhoud van beide is dezelfde, de verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeeën en de zonde van Israël, die daarvan de oorzaak was. Alleen met dit onderscheid: Jesaja ziet die op een afstand en klaagt er over door de Geest van de profetie, en Jeremia zag: de vervulling. In deze verzen:

I. Belijdt en beweent het volk van God in zijn beproeving zijn zonden, daarbij God rechtvaardigende over de beproevingen en zichzelf Gods barmhartigheid onwaardig keurende, en daardoor trekt het nut van de kastijding en wordt voor de verlossing bereid. Nu zij onder de Goddelijke bestraffing verkeerden, hadden zij niets om op te vertrouwen dan de Goddelijke barmhartigheid en de voortdurende daarvan. Onder hen was er niemand, om hen te helpen ben te ondersteunen, voor hen in de bres te staan of als voorspraak op te treden, want zij waren allen met zonden besmet en daardoor buiten staat om tussen te treden, allen zorgeloos en nalatig in hun plicht en daarom onbekwaam om voorspraak te zijn.

1. Er was een algemeen bederf van zeden onder hen, vers 6. Wij allen zijn als een onreine en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijke kleed. Wij zijn als overdekt met melaatsheid en moeten daarom buiten de samenleving gesloten worden. Het volk in zijn geheel was als onder ceremoniële besmetting, zodat het tot de voorhoven van de tabernakel niet mocht naderen, het was als aangetast door een of andere walgelijke ziekte, van de hoofdschedel tot de voetzool was er niets dan wonden en zweren, Hoofdstuk 1:6. Wij werden door de zonden allen niet alleen verwerpelijk voor Gods gerechtigheid, maar afschuwelijk voor Zijn heiligheid, want de zonde is een afschuwelijk ding, hetwelk de Heere haat. Al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed.

a. De besten van onze zijn zo, wij allen zijn zo verdorven en besmet, dat zelfs zij in ons midden, die voor rechtvaardigen gehouden worden, slechts gelijk vuile lompen zijn, die op de mesthoop moeten geworpen worden, in vergelijking met onze vaders, die vrolijk waren en de gerechtigheid deden, vers 5.

b. De beste van onze handelingen zijn zo. Er is niet alleen een algemene verbastering van zeden, maar een algemeen gebrek in onze godsdienstige verrichtingen bovendien. Hetgeen als offerande van de gerechtigheid dienen moet, is als het onderzocht wordt, gescheurd, lam en ziek en daarom is het beledigend voor God en verwerpelijk. Onze handelingen, al schijnen zij nog zo rechtmatig, zijn als vuile lompen, lompen die ons niet bedekken kunnen en ons slechts verontreinigen, indien wij er voor onze rechtvaardigmaking op steunen en menen dat wij daardoor iets bij God kunnen verdienen. Ware boetvaardigen werpen hun afgoden als vuile lompen weg, Hoofdstuk 30:22, die zijn in hun ogen walgelijk, daardoor erkennen zij dat hun gerechtigheid in Gods ogen zo is dat Hij nog niet hen naar streng recht handelen moet. Onze beste deugden zijn zo gebrekkig en komen zoveel te kort, dat zij als lompen zijn, en er kleeft bovendien zoveel zonde en bederf aan, dat zij zijn als vuile lompen. Indien wij het goede doen willen, ligt het kwade ons bij, en de ongerechtigheid van onze heilige dingen zou onze ondergang zijn, indien wij onder de wet waren.

2. Er was een algemene koudheid van toewijding onder hen, vers 7. De maat van ongerechtigheid van het volk was overstromend vol, en er werd niets gedaan om haar te ledigen.

a. In zekere zin werd het gebed verwaarloosd. Er is niemand die Uw naam aanroept, niemand die U vraagt om genade voor bekering te bewijzen en onze zonden weg te nemen, om barmhartigheid te betonen in de verlichting en verwijdering van de oordelen, welke onze zonden over ons gebracht hebben. Daarom zijn de mensen zo slecht, omdat zij niet bidden,

Psalm 14:3, 4. Zij zijn allen afgeweken, want zij roepen de Heere niet aan. Het staat treurig met een volk, wanneer het gebed verkwijnt.

b. Het gebed werd zeer achteloos gebracht. Indien er al hier en daar een was die Gods naam aanriep, dan deed hij het met grote onverschilligheid. Er is niemand die zich opmaakt dat hij U aangrijpt. Bidden is God aangrijpen door het geloof de hand leggen op de beloften en de verzekeringen die God gegeven heeft van zijn genegenheid tot ons en daarop te pleiten. Het is Hem vasthouden als iemand die on het punt staat om ons te verlaten, Hem ernstig te bidden om ons niet te verlaten, of indien dat reeds geschied is, Hem te smeken om terug te keren. Het is Hem die met ons worstelt, vasthouden, want het zaad van Jakob worstelt ook met Hem en overwint. Indien wij God aangrijpen, dan doen wij als de schipper die met zijn haak de kust aangrijpt alsof hij die tot zich trekken kon, maar in werkelijkheid trekt hij zichzelf naar de kust, zo indien wij waarlijk bidden, brengen wij God niet tot ons, maar onszelf tot God.

Zij die God door het gebed zo willen aangrijpen dat zij Hem overmogen, moeten zichzelf daartoe aanvuren, al wat in ons is moet daarop gericht zijn, al onze gedachten er mee bezig, al onze aandoeningen er door opgewekt zijn, - het is altijd nog zwak genoeg! In overeenstemming daarmee moet al wat in ons is in het werk gesteld en opgeroepen worden tot de dienst, wij moeten opwekken de gave die in ons is door een onafgebroken beschouwing van de belangrijkheid van het werk dat voor ons is en er onze gehele ziel op zetten, want hoe kunnen wij verwachten dat God in de weg van barmhartigheid tot ons komen zal, indien er niemand is die dat doet, indien zij die belijden bidders te zijn niets zijn dan lediggangers? II. Zij erkennen dat al hun droefenissen niets anders zijn dan de gevolgen van hun eigen zonden en van Gods toorn.

1. Zij hebben al hun onheilen door hun eigen dwaasheid zelf over zich gebracht. Wij zijn allen onrein, daarom vallen wij allen af als een blad, vers 6, niet alleen verwelken wij en verliezen onze schoonheid, maar wij vallen af als bladeren in de herfst. Onze belijdenis van de godsdienst verwelkt en wij worden droog en saploos, onze voorspoed verwelkt en gaat te niet, wij vallen zwak en verachtelijk op de grond en onze misdaden voeren ons weg als een wind. Zij jagen ons in de gevangenschap, gelijk de wind in de herfst komt aanstormen en de afgefallen bladeren wegvaagt, Psalm 1:3, 4. Zondaren worden afgerukt en dan weggevoerd door de heftige wind van hun eigen ongerechtigheden, die hen doen verwelken en hen afrukken.

2. God bracht hun onheilen over hen door Zijn toorn, vers 7. Gij verbergt Uw aangezicht voor ons. Gij zijt op ons misnoegd en weigert ons te hulp te komen. Geen wonder dat, zo zij zich maakten tot een onrein ding, God met afkeer Zijn aangezicht van hen afwendde. Maar dat was niet alles: Gij doet ons smelten door middel van onze ongerechtigheden. Dit is dezelfde klacht als in Psalm 90:7, 8. Wij vergaan, of eigenlijk: wij smelten weg, "door Uw toorn." God had hen in de smeltkroes geworpen, niet om hen als schuim te verteren, maar om hen als goud te louteren, opdat zij gereinigd en vernieuwd mochten worden.

III. Zij beroepen zich op hun betrekking tot God als hun God, en pleiten daar nederig op en bevelen zich naar aanleiding daarvan bij Hem aan, vers 8. Doch nu, Heere, Gij zijt onze Vader: ofschoon wij ons zeer ongehoorzaam en ondankbaar jegens u gedragen hebben, toch blijven wij erkennen dat Gij onze Vader zijt, en ofschoon Gij ons hebt gekastijd, hebt Gij ons toch niet verworpen. Ofschoon wij dwaas en zorgeloos zijn, arm en veracht, en door onze vijanden vertreden worden, toch zijt Gij onze Vader, daarom keren wij met berouw tot U weer, gelijk de verloren zoon tot zijn vader terug kwam, U bevelen wij ons in onze gebeden aan, van Wien anders dan van onze Vader zouden wij verlichting en hulp verwachten? Wij

zijn onder de toorn van een Vader, die met ons verzoend zal worden en de toorn niet eeuwig behouden zal. God is hun Vader

1. Door de Schepping, Hij gaf hun het aan zijn, formeerde hen tot Zijn volk, maakte hen zoals het Hem behaagde. Gij zijt onze pottenbakker en wij allen zijn het werk van Uw handen. Daarom zullen wij niet met U twisten, hoe Gij ook met ons handelt, Jeremia 18:6. Zelfs mogen wij hopen dat Gij ons gunstig behandelen zult dat Gij ons zult nieuw maken, nieuw vormen ofschoon wij onszelf mismaakt en misvormd hebben. Wij zijn wel allen als een onreine, maar wij zijn ook allen het werk van Uw handen. Neem daarom onze onreinheid weg opdat wij geschikt mogen worden voor Uw dienst het gebruik waarvoor wij bestemd zijn. Wij zijn het werk van Uw handen daarom verlaat ons niet, Psalm 138:8.

2. Door het verbond. Daarop wordt gepleit vers 9. Zie, Heere, en aanschouw toch, wij zijn allen Uw volk, wij zijn al het volk dat Gij in deze wereld hebt, dat openlijk Uw naam belijdt. Wij worden Uw volk genoemd - onze naburen beschouwen ons als zodanig, en daarom heeft hetgeen wij lijden ook betrekking op U en kan de verlossing, die wij behoeven, alleen van U verwacht worden. Wij zijn Uw volk, en zou niet een volk zijn God zoeken? Hoofdstuk 8:19. Wij zijn de Uwen, help ons! Psalm 119:94. Wanneer wij door Gods voorzienigheid gekastijd worden, moeten wij vasthouden aan onze verbondsbetrekking met Hem.

IV. Zij houden bij God aan om afwending van Zijn toorn en om vergeving hunner zonden, vers 9. Heere, wees niet zozeer verbolgen, ofschoon wij het wel verdiend hebben, en gedenk niet eeuwiglijk onze ongerechtigheden. Zij bidden niet uitdrukkelijk om wegneming van de oordelen, waaronder zij verkeren, dat laten zij aan God over.

1. Zij bidden dat God met hen verzoend moge worden, en dan kunnen zij rustig zijn hetzij de beproeving aanhoudt of weggenomen wordt. Wees niet in eeuwigheid verbolgen, maar laat Uw toorn gestild worden door de genade en het medelijden van een vader. Zij vragen niet: Heere, kastijd ons niet, want dat kan nodig zijn, maar: kastijd ons niet in Uw toorn en in Uw grimmigheid. God verbergt Zijn aangezicht in een kleine toorn.

2. Zij bidden dat zij niet mogen behandeld worden zoals hun zonden verdiend hebben. Gedenk niet eeuwiglijk onze ongerechtigheden. De zonde is zo'n kwaad, dat zij verdient eeuwiglijk gedacht te worden, en dat is hetgeen waarvoor zij vrezen, dat eeuwigdurend gevolg van de zonde. Zij bewijzen dat zij zich waarlijk vernederen onder de hand Gods, die meer bevreesd zijn voor de schrik van Gods toorn en de noodlottige gevolgen van de zonde, dan voor enig oordeel van welke aard ook, omdat zij de zonden beschouwen als de prikkel des doods.

V. Zij brengen in het hof des hemels een zeer droevig verslag van de betreurenswaardige toestand, waarin zij verkeren en de verwoesting, waaronder zij kermen.

1. Hun eigen huizen liggen in puin, vers 10. De steden van Juda waren door de Chaldeeën verwoest en de inwoners waren weggevoerd zodat er niemand was om ze te herstellen of er enige aandacht aan te wijden. Zij zouden dus binnen weinige jaren een volkomen wildernis worden. Uw heilige steden zijn een woestijn geworden. De steden van Juda worden heilige steden genoemd, omdat het volk Gode een koninklijk priesterdom was. De steden hadden synagogen, waarin God werd gediend, en daarom bewenen zij haar verwoesting en wijzen er op in hun gebed tot God, niet zozeer omdat die steden zo schoon, rijk en oud waren, maar omdat zij heilige steden waren, waarin Gods naam werd gekend, beleden en aangeroepen. Deze steden zijn een woestijn geworden, haar schoonheid is vernietigd, zij zijn zelfs niet meer bewoonbaar. "Zij hebben al Gods vergaderplaatsen in het land verbrand," Psalm 74:8. Zelfs

waren het niet alleen de kleinere steden die tot onbezochte wildernissen gemaakt waren, maar ook Sion is een woestijn geworden, de stad van David ligt zelfs in puin Jeruzalem, dat schoon was van gelegenheid en een vreugde van de gehele aarde, is nu misvormd, en de schaamte en aanfluiting van de gehele aarde geworden, die edele stad is een hoop puin en gruis, een verlaten bouwval. Zie welke verwoestingen de zonde over een volk brengt, en hoe een uitwendige belijdenis daartegen niet waarborgen zal, indien heilige steden goddeloze steden worden, zullen zij het eerst van alle in een woestijn veranderd worden, Amos 3:2.

2. Gods huis is een puinhoop, vers 11. Daarover weeklagen zij in de voornaamste plaats dat de tempel met vuur verbrand was, maar zodra die gebouwd was, werd hun gezegd wat hun zonden er van maken zouden, 2 Kronieken 7:21 : Dit huis, dat verheven zal geweest zijn, daarover zal een ieder die voorbijgaat, zich ontzetten.

Merk op met hoeveel aandoening zij de verwoesting van de tempel bewenen.

a. Het was ons heilig en heerlijk huis, het was een zeer kostbaar gebouw, maar Zijn heiligheid was in hun ogen zijn grootste schoonheid, en daarom was de ontheiliging daarvan het ergste deel van hun ellende en dat hen het meest griefde, nu de heilige diensten niet meer er in voortgezet konden worden.

b. Het was de plaats waarin onze vaders U loofden met hun offeranden en lofliederen. Hoe vreeslijk dat het nu in puin en as ligt, nadat het gedurende eeuwen de heerlijkheid van hun volk geweest was. Het verzwaarde het tegenwoordig ontbreken van de liederen Sions, dat hun vaders zo menigmaal God daarmee geloofd hadden. Zij vragen Gods belangstelling in hun lot door er op te wijzen, dat dit het huis was, waarin Hij geloofd werd en brengen Hem ook het verbond met hun vaders in herinnering door melding te maken van de lof hunner vaders.

3. Al onze gewenste dingen zijn tot woestheid geworden, al wat zij begeerlijks en heerlijks hadden, alle dingen die zij in de dienst van God gebruikten, niet alleen het gereedschap van de tempel, de altaren en de tafel, maar ook bijzonder hun sabbatten en nieuwe manen, al hun godsdienstige feesten, die zij gewoon waren met blijdschap te vieren, hun priesters en plechtige vergaderingen, alles was verdwenen. Gods kinderen houden hun geheiligde dingen voor de meest begeerlijke, beroofd van de heilige instellingen en de genademiddelen, zijn zij ontbloot van al hun gewenste dingen. Wat hebben zij meer? Zie hier hoe God zijn belangen en die van Zijn volk ineengeweven heeft, wanneer zij spreken van de steden, welke zij zelf bewoonden, noemen zij die uw heilige steden want die waren Gode gewijd, en wanneer zij spreken van de tempel, waarin God woonde, zeggen zij ons heilig huis en noemen al zijn vaten onze gewenste dingen, want zij waren aan die tempel en al zijn belangen hartelijk verbonden. Indien wij op die wijze God betrekken in al onze belangen door ze aan Zijn dienst te wijden en zelf belangstellen in al hetgeen Hem betreft door dat na aan ons hart te houden, dan kunnen wij met gerustheid beide aan Hem overlaten, want dan zal Hij voor beide zorgen.

VI. Zij besluiten met een aandoenlijke vraag: nederig God wijzende op hun tegenwoordige beproevingen, vers 12. Heere, zoudt Gij U over deze dingen inhouden? Of: kunt Gij U aan deze dingen onttrekken? Kunt Gij zien dat Uw tempel verwoest is, zonder U dat aan te trekken en het te wreken? Heeft de ijverige God vergeten ijverig te zijn? Psalm 74:22. Sta op, Heere, handhaaf Uw eigen zaak! Heere Gij zijt beledigd, Gij zijt belasterd, en zoudt Gij stilzwijgen en er geen kennis van nemen? Zullen de hoogste beledigingen, die men U kan aandoen, ongewroken blijven? Wanneer wij verongelijkt worden, zwijgen wij, omdat niet ons de wraak toekomt, en omdat wij een God hebben aan Wien wij onze zaak kunnen overlaten. Wanneer God in Zijn eer aangetast is, kan men met grond verwachten, dat Hij zal spreken van wraakneming daarover. Zijn volk schrijft Hem niet voor wat Hij zeggen moet, maar het bidt,

gelijk hier. Zwijg niet, o God, Psalm 83:1, Zwijg niet, O God mijns lofs, Psalm 109:1. Spreek tot overtuiging van Uw vijanden, spreek tot vertroosting en verlichting van Uw volk. Zoudt Gij stilzwijgen en ons zozeer bedekken? Of: ons voor altijd verdrukken? Het is een zware beproeving voor de Godvrezenden, te zien dat Gods heiligdom verwoest ligt en dat God niets doet om het weer uit de puinhopen te doen verrijzen. Maar God heeft gezegd dat Hij niet eeuwiglijk zal twisten, en daarom mag Zijn volk er op vertrouwen dat hun droefenissen niet eeuwig zullen duren, maar licht en van korten duur zijn.

HOOFDSTUK 65

1 Ik ben gevonden van hen, die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden van degenen, die Mij niet zochten; tot het volk, dat naar Mijn Naam niet genoemd was, heb Ik gezegd: Ziet, hier ben Ik, ziet, hier ben Ik. 2 Ik heb Mijn handen uitgebreid, de gansen dag tot een wederstrevig volk, die wandelen op een weg, die niet goed is, naar hun eigen gedachten. 3 Een volk, Mij geduriglijk tergende in Mijn aangezicht, in hoven offerende, en rokende op tichelstenen; 4 Zittende bij de graven, zo vernachten zij bij degenen, die bewaard worden, etende zwijnenvlees, en er is sap van gruwelijke dingen in hun vaten. 5 Die daar zeggen: Houd u tot uzelf, en naak tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij. Deze zijn een rook in Mijn neus, een vuur, de gansen dag brandende. 6 Ziet, het is voor Mijn aangezicht geschreven; Ik zal niet zwijgen, maar Ik zal vergelden, ja, in hun boezem zal Ik vergelden; 7 Uw ongerechtigheden, en uwer vaderen ongerechtigheden tegelijk, zegt de HEERE, die gerookt hebben op de bergen, en Mij smaadheid aangedaan hebben op de heuvelen; daarom zal Ik hun vorig werkloon in hun boezem weder toemeten. 8 Alzo zegt de HEERE: Gelijk wanneer men most in een bos druiven vindt, men zegt: Verderf ze niet, want er is een zegen in; alzo zal Ik het om Mijner knechten wil doen, dat Ik hen niet allen verderve. 9 En Ik zal zaad uit Jakob voortbrengen, en uit Juda een erfbezitter van Mijn bergen; en Mijn uitverkorenen zullen het erfelijk bezitten, en Mijn knechten zullen aldaar wonen. 10 En Saron zal tot een schaapskooi worden, en het dal van Achor tot een runderleger, voor Mijn volk, dat Mij gezocht heeft. 11 Maar gij verlaters des HEEREN, gij vergeters van de berg Mijner heiligheid, gij aanrichters ener tafel voor die bende, en gij opvullers des dranks voor dat getal! 12 Ik zal ulieden ook ten zwaarde tellen, dat gij allen u ter slachting zult krommen, omdat Ik geroepen heb, maar gij hebt niet geantwoord, Ik gesproken heb, maar gij hebt niet gehoord, maar hebt gedaan, dat kwaad was in Mijn ogen, en hebt verkoren hetgeen, waaraan Ik geen lust heb.

13 Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Ziet, Mijn knechten zullen eten, doch gijlieden zult hongeren; ziet, Mijn knechten zullen drinken, doch gijlieden zult dorsten; ziet, Mijn knechten zullen blijde zijn, doch gijlieden zult beschaamd zijn. 14 Ziet, Mijn knechten zullen juichen van goeder harte, maar gijlieden zult schreeuwen van weedom des harten, en van verbreking des geestes zult gij huilen. 15 En gijlieden zult uw naam Mijn uitverkorenen tot een vervloeking laten; en de Heere HEERE zal ulieden doden, maar Zijn knechten zal Hij met een anderen naam noemen; 16 Zodat, wie zich zegenen zal op aarde, die zal zich zegenen in de God der waarheid; en wie zal zweren op aarde, die zal zweren bij de God der waarheid, omdat de vorige benauwdheden zullen vergeten zijn, en omdat zij voor Mijn ogen verborgen zijn. 17 Want ziet, Ik schep nieuwe hemelen en een nieuwe aarde; en de vorige dingen zullen niet meer gedacht worden, en zullen in het hart niet opkomen. 18 Maar weest gijlieden vrolijk, en verheugt u tot in der eeuwigheid in hetgeen Ik schep; want ziet, Ik schep Jeruzalem een verheuging, en haar volk een vrolijkheid. 19 En Ik zal Mij verheugen over Jeruzalem, en vrolijk zijn over Mijn volk; en in haar zal niet meer gehoord worden de stem der wening, noch de stem des geschreeuws. 20 Van daar zal niet meer wezen een zuigeling van weinig dagen, noch een oud man, die zijn dagen niet zal vervullen; want een jongeling zal sterven, honderd jaren oud zijnde, maar een zondaar, honderd jaren oud zijnde, zal vervloekt worden. 21 En zij zullen huizen bouwen en bewonen, en zij zullen wijngaarden planten, en derzelver vrucht eten. 22 Zij zullen niet bouwen, dat het een ander bewone; zij zullen niet planten, dat het een ander ete, want de dagen Mijns volks zullen zijn als de dagen eens booms, en Mijn uitverkorenen zullen het werk hunner handen verslijten. 23 Zij zullen niet tevergeefs arbeiden, noch baren ter verstoring; want zij zijn het zaad der gezegenden des HEEREN, en hun nakomelingen met hen. 24 En het zal geschieden, eer zij roepen, zo zal Ik antwoorden; terwijl zij nog spreken, zo zal Ik horen. 25 De wolf en het lam zullen tezamen weiden, en de leeuw zal stro eten als een rund, en stof zal de spijs der slang zijn; zij zullen geen kwaad doen noch verderven op Mijn gansen heiligen berg, zegt de HEERE.

Wij naderen nu het einde van deze Evangelische profetie. de laatste twee hoofdstukken richten onze blik op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, de nieuwe wereld welke de bedeling des Evangelies zou aanbrengen, en de scheiding die daardoor zou gemaakt worden tussen het kostelijke en het snode. Christus zegt: Ik ben tot een oordeel in de wereld gekomen. En daarom kan het ons niet bevreemden dat de profeet hier zou spreken van hetgeen, waarvan alle profeten getuigenis geven, 1 Petrus 1:10. De verwerping van de Joden en de aanneming van de heidenen worden dikwijls in het Nieuwe Testament vermeld als hetgeen door de profeten voorzien en voorzien was, Handelingen 10:43, 13:40, Romeinen 16:28. In dit hoofdstuk hebben we

- I. De voorkoming van de heidenen met de roering van het Evangelie, vers 1.
- II. De verwerping van de Joden om hun halsstarrigheid en ongeloof, vers 2 - 7.
- III. De behoudenis van een overblijfsel van hen door hen te brengen in de kerk des evangelies, vers 8 - 10.
- IV. De oordelen Gods die de verworpen Joden zouden treffen, vers 11 - 16.
- V. De zegeningen, die voor de Christelijke kerk bewaard bleven, welke haar vreugde en heerlijkheid zullen zijn, vers 17 - 23. Maar deze dingen worden hier geprofeteerd onder het type van het onderscheid, dat God maken zou tussen sommigen en anderen van de Joden na hun terugkeer uit de gevangenschap tussen hen die God vreesden en hen die Hem niet vreesden, met bestraffing van de zonden, die onder hen gevonden werden, en beloften van de zegeningen, die voor hen bewaard bleven.

Jesaja 65:1 - 7

De apostel Paulus - een uitlegger die wij vertrouwen kunnen - heeft ons de ware betekenis van deze verzen meegedeeld en ons gezegd op welke gebeurtenis zij doelden en hoe zij vervuld werden, namelijk de roeping van de heidenen en de verwerping van de Joden door de verkondiging van het Evangelie, Romeinen 10:20, 21. En hij merkt daarbij op dat "Jesaja zich verstout," niet alleen door te voorzeggen hetgeen zo onwaarschijnlijk klonk, maar ook door de Joden te profeteren hetgeen zij als een grote belediging voor hun volk zouden opnemen, en waarin de woorden van Mozes zouden vervuld worden, Deuteronomium 32:21. Ik zal u tot jaloersheid verwekken door degenen, die geen volk zijn.

- I. Wordt hier voorzien dat de heidenen, die verre waren, nabij gebracht zouden worden, vers 1 - Paulus leest hier: Ik ben gevonden van degenen die Mij niet zochten, Ik ben openbaar geworden aan degenen die naar Mij niet vraagden.

Merk op welk een wonderbare en gezegende verandering in hen bewerkt was en hoe zij daardoor verrast waren.

1. Zij, die lang zonder God in de wereld geleefd hadden, zouden Hem nu gaan zoeken, zij, die niet gezegd hadden: Waar is God, mijn maker? zouden nu beginnen naar Hem te vragen. Zij zomin als hun vaders hadden Zijn naam aangeroepen, maar allen leefden zij zonder gebed, of zij aanbaden hout en steen, het werk van mensenheden. Maar nu zullen zij gedoopt worden en de naam des Heeren aanroepen Handelingen 2:21. Met hoeveel welgevallen spreekt de grote God hier over dat Hij gezocht werd voornamelijk door hen, die in vroegere typen naar Hem niet vraagden, en Hij stelt er Zijn heerlijkheid in. Want daar is blijdschap in de hemel over een zondaar, die zich bekeert.

2. God zal hun gebeden met Zijn zegeningen voorkomen. Ik ben gevonden van degenen die Mij niet zochten. Deze gelukkige ontmoeting en gemeenschap tussen God en de heidenwereld

begon aan Zijn zijde, zij leerden God kennen omdat zij eerst van Hem gekend waren geweest, Galaten 4:9, zij leerden God zoeken en vinden omdat zij eerst door Hem gezocht en gevonden waren. Later wordt God gevonden van hen, die Hem zoeken, Spreuken 8:17, maar bij de eerste aanraking wordt Hij gevonden van zulken, die Hem niet zochten. Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst lief gehad heeft. De bedoeling van de goedheid van de algemene voorzienigheid voor hen, was dat zij de Heere zoeken zouden, of zij Hem immers tasten en vinden mochten, Handelingen 17:27. Maar zij zochten Hem niet, Hij bleef voor hen de onbekende God en toch was God door hen gevonden.

3. God gaf de voorrechten van een bijzondere openbaring aan hen, die nooit de godsdienst beleden hadden, Ik zei tot hen: Zie, hier ben Ik! Zie hier ben Ik tot hen, die niet naar Mijn naam genoemd zijn, gelijk de Joden gedurende vele eeuwen waren. Ik gaf hun enig gezicht op Mij en noodde hen om daarvan de troost en de zagen aan te nemen. Toen de apostelen van plaats tot plaats gingen, predikende het Evangelie, was de inhoud van hetgeen zij predikten: Ziet God, ziet Hem! Keert u tot Hem, vestigt het oog uwer ziel op Hem, gewent u aan Hem, bewondert Hem, aanbidt Hem, ziet af van de afgoden die gij gemaakt hebt en ziet op de God die u gemaakt heeft. Voor hen zei Christus: Ziet Mij! Ziet Mij! met het oog des geloofs, ziet Mij en wordt behouden! En dit werd gezegd tot hen die lange tijd Lo - ammi en Lo - ruchama geweest waren, dat is: niet Mijn volk en niet de ontfermde, Hoséa 1:8, 9, Romeinen 9:25, 26.

II. Hier wordt voorzeggd, dat de Joden die lange tijd een volk in Gods nabijheid geweest waren, zouden verworpen en op een afstand geplaatst worden vers 2. De apostel past dit toe op de Joden van zijn tijd, als een zaad van boosdoeners, Romeinen 10:21 :Maar tot Israël zegt Hij: de gehele dag heb Ik mijn handen uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegenstrevend volk.

Merk hier op:

1. Hoe de Joden werden bevoorrecht door de Goddelijke genade. God zelf heeft, door de profeten, door zijn Zoon, door de apostelen, Zijn handen tot hen uitgestrekt, gelijk de Wijsheid deed Spreuken 1:24. God strekte Zijn handen tot hen uit als iemand die met hen sprak en hen wilde overreden, Hij wenkte hen niet slechts met de vinger, maar strekte Zijn handen tot hen uit, gereed om hen te omhelzen en hen te steunen, gaf hun de tekenen van Zijn gunst en drong hen om die aan te nemen. Toen Christus gekruisigd werd, waren Zijn handen uitgestrekt om te tonen dat Hij bereid was om wederkerende zondaren aan Zijn hart te ontvangen, en dat zijn zij al de dagen, gedurende de bedeling des Evangelies. Hij wachtte om genadig te zijn en werd het wachten nooit moede, zelfs zij, die ter elfder ure kwamen, werden niet teruggewezen.

2. Hoe zij deze uitnodiging verachtten. Zij werd gegeven aan een opstandig en tegenstrevend volk. Zij werden genodigd aan het bruiloftsmaal en wilden niet komen, maar verwierpen de raad Gods tegen zichzelf. Wij zien hier:

A. Het slechte karakter van dit volk. De wereld zal eens zien dat zij niet onverdiend door God verworpen werd, maar dat zij om haar afhoereren werd buitengesloten. Hun karakter was over het algemeen zoals men niet verwachten zou van mensen, die zo zeer de gunstelingen des hemels geweest waren.

Ten eerste. Zij waren zeer tegenstrevend. Zij wilden recht of onrecht doen al naar het hun in de zin kwam. Zij wandelden steeds in een weg, die niet goed was, niet in een rechte of veilige weg, maar naar hun eigen gedachten, hun eigen ontwerpen en begeerten. Indien onze eigen gedachten onze gids zijn, zal zeer waarschijnlijk onze weg niet goed zijn, want zelfs het gedichtsel van de gedachten van onze harten is alleenlijk kwaad. God heeft hun Zijn

gedachten meegedeeld, wat Zijn wil was, maar ze wilden wandelen naar hun eigen gedachten, doen wat hun goed dacht.

Ten tweede. Zij waren zeer tergende. Dit was steeds Gods klacht over hen, zij beledigden Hem, zij deden Zijn Heilige Geest smart aan, alsof zij Hem dwingen wilden hun vijand te worden. Zij tergden Mij geduriglijk in Mijn aangezicht. Het was hun onverschillig welke belediging zij God aandeden, ofschoon het openlijk en als in Zijn bijzijn geschiedde, met ruitelijke verachting van Zijn macht en terging van Zijn gerechtigheid, en dat voortdurend. Dat was hun wijze van handelen geweest zolang zij een volk geweest waren, getuigen de verzoeken in de woestijn.

B. De profeet spreekt meer bijzonder van hun ongerechtigheden en de ongerechtigheden hunner vaders, als de oorzaak waarom God hen verworpen heeft, vers 7. Van beide geeft hij thans voorbeelden. Ten eerste. De meest tergende ongerechtigheid hunner vaders was afgoderij, deze, zegt de profeet hun, tergde God in Zijn aangezicht, en ze is een zonde, die God, volgens het tweede gebod, meermalen bezocht aan de kinderen. Zij was de zonde die hen in de gevangenschap bracht, en ofschoon die gevangenschap hen er tamelijk wel van genas werd zij, toen de eindelijke ondergang van het volk kwam, opnieuw tegen hen in rekening gebracht, want ten dage hunner bezoeking zal Hij daarover bezoeking doen, Exodus 32:34. Wellicht waren er velen, lang na de gevangenschap, die, ofschoon zij geen afgoden aanbaden, zich schuldig maakten aan de hier genoemde overtredingen want zij namen zich vreemde vrouwen.

a. Ze verlieten Gods tempel en offerden in de hoven of bossen, ten einde de voldoening te hebben God op hun eigen wijze te dienen, want zij hadden geen lust in Gods instellingen.

b. Zij verlieten Gods altaar en offerden hun wierook op tichelstenen, altaren naar hun eigen smaak, Zij brandden reukwerk van hun eigen vinding zodat een en ander, in vergelijking met Gods instelling niet meer waarde had, dan een altaar van gewone steen in vergelijking met het gouden altaar, door God voor het reukoffer bestemd. Sommigen lezen, op stenen platen, zoals die waarmee hun platte daken gedekt werden, en waarop zij soms voor hun afgoden rookten, gelijk blijkt uit 2 Koningen 23:12, waar wij lezen van een altaar op het dak van de opperzaal van Achaz en Jeremia 19:13, waar gesproken wordt van hun roken voor het heil des hemels op de daken hunner huizen.

c. Zij gebruikten waarzeggerij en raadpleegden de doden, zodat zij vertoefden tussen de graven, en vernachtten hij degenen die bewaard worden, dat is, de nacht doorbrachten in de graftomben en monumenten, in welke de lijken bewaard werden, zodat zij gelijk de toveres van Endor voor de levenden de doden zochten, zie Hoofdstuk 8:19. Of zij vroegen raad aan de boze geesten die huisden tussen de grafsteden.

d. Zij verbraken de wetten Gods door hun maaltijden, en vernietigden het onderscheid tussen rein en onrein alvorens dat door het Evangelie afgeschaft werd. Zij aten zwijnevlees. Sommigen echter verkozen liever te sterven dan zwijnevlees te eten, gelijk Eleazar en de zeven broeders ten tijde van de Maccabeeën, maar het is waarschijnlijk dat verscheidenen het aten, vooral indien hun leven er mee gemoeid was. In de tijd van onze Zaligmaker lezen wij van een grote kudde zwijnen onder hen, waardoor het vermoeden gewettigd wordt dat velen hunner zo weinig om de wet gaven dat ze zwijnevlees aten, waarvoor zij gestraft werden door de uitroeiing van die dieren.

Ten eerste. En het sap van gruwelijke dingen was in hun vaten, en werd als voedsel gebruikt. Verboden voedsel wordt een gruwel genoemd, en zij die er gebruik van maakten worden gezegd zich gruwelijk te maken, Leviticus 11:42, 43. Zij die het voedsel niet durfden eten, waren toch vrijmoedig genoeg om het sap te gebruiken, ten einde zo na mogelijk bij het verbodene te komen. Waarschijnlijk echter wordt deze uitdrukking gebruikt om aan te duiden

alle verboden voordelen en genietingen, die de zonde verschaffen kan, alle gruwelen, die de Heere haat, maar waarvan zij genieten wilden al was het slechts door het sap te proeven. Maar zij die het zo wagen op de uiterste grens, de zonde te naderen, lopen gevaar van in haar afgrond te vallen.

Ten tweede. De meest tergende ongerechtigheid van de Joden ten tijde van onze Zaligmaker was hun hoogmoed en hun huichelarij, de zonde van de schriftgeleerden en Farizeen waartegen Christus zo menig ure gesproken heeft vers 5. Zij zeiden: Houd U bij Uzelf, naak tot mij niet, want ik ben heiliger dan Gij. Kom niet te dicht bij mij, raak mij niet aan, want Gij zoudt mij besmetten. Ik wens niet met U op gemeenzame voet om te gaan, want ik ben heiliger dan Gij zijt, en daarom zijt Gij niet goed genoeg om met mij te verkeren. ik ben niet gelijk de andere mensen en ook niet gelijk aan deze tollenaar. Zij, die altijd gereed waren om tot ieder die zij ontmoetten te zeggen: Ik ben heiliger dan gij, hielden zich niet alleen voor heiliger dan alle anderen, niet alleen voor zeer goed, zo goed als zij behoorden te zijn, maar voor beter dan een hunner naburen. Dezen zijn een rook in mijn neus, zegt God, niet de rook van een snel brandend vuur dat spoedig helder en verkwikkend wordt, maar rook van een vuur van vochtig hout, dat de gehele dag brandt of smeult en daardoor weinig meer dan rook geeft. Niets is in de mens hatelijker in Gods ogen, dan een trotse inbeelding van zichzelf en verachting van anderen, want zij, die zich voor heiliger dan anderen houden, zijn gewoonlijk de onheiligsten van allen.

C. God had daarover een twist met hen. Het bewijs tegen hen is onwederlegbaar. Zie, het is voor Mijn aangezicht geschreven, vers 6. Het is daar geschreven opdat er mee gerekend worde in latere tijd, want mogelijk wordt het niet onmiddellijk in herinnering gebracht. De zonden van de zondaren en voornamelijk het ijdel roemen en de aanmatigheden van de huichelaars, worden "door God verzegeld in Zijn schatten en opgesloten," Deuteronomium 32:34. En hetgeen opgeschreven is zal herlezen en te voorschijn gebracht worden. Ik zal niet altijd zwijgen ofschoon Ik soms lang zwijg. Zij moeten niet denken dat Hij hun gelijk is, zoals zij soms doen, maar Hij zal vergelden, ja in hun boezem vergelden. Zij misbruiken laaghartig de godsdienst, die eerwaardig en heilig is, die hun belijdenis tot een voorwerp van hoogmoed maakt, en de ijverige God zal hun dat vergelden. de belijdenis, waarop zij zich beroemen, zal alleen dienen om hun veroordeling zoveel zwaarder te maken.

a. De ongerechtigheid hunner vaders zal tegen hen komen, niet alleen de oordelen Gods, welke hun eigen zonden verdienen, maar nog veel zwaarder, Ezra 9:13. Maar God zou niet zo zwaar een vergelding over hen gebracht hebben indien Hij daarin ook niet het oog gehad had op de zonden hunner vaders. Daarom wordt er gezegd dat bij de verwoesting van Jeruzalem over dat geslacht komt al het bloed van de martelaren des Ouden Verbonds, zelfs dat van Abel, Mattheüs 23:35. God zal met hen rekenen, niet alleen voor de afgoden hunner vaders, maar voor hun hoge plaatsen, hun reukofferen op de bergen en alle hoge heuvelen, al geschiedde dat wellicht voor de ware God. Want dat was een lasteren en verzaken van God, het was aanmerking maken op de plaats die Hij verkoren had om daar Zijn naam te doen wonen en de belofte die Hij gegeven had dat Hij hen daar ontmoeten en zegenen zou.

b. Zij erkennen dat zij daardoor het onheil zelf over zich gebracht hebben. Uw ongerechtigheden en de ongerechtigheden uwer vaders tezamen, de ene de andere verzwarende, maken de werken uit, die ofschoon zij naar het schijnt, overzien en vergeten zijn, in hun boezem toegemeten zullen worden. God zal in de boezem vergelden, niet alleen aan Zijn openlijke vijanden meer ook aan Zijn valse en verraderlijke vrienden Psalm 79:12, de ongerechtigheden, waarmee zij tegen Hem overtreden hebben.

Jesaja 65:8 - 10

Dit wordt door Paulus verklaard in Romeinen 11:1 - 5. Daar vraagt hij, naar aanleiding van de verwerping van de Joden: Heeft God Zijn volk verworpen? En hij antwoordt: Neen, want nog in deze tegenwoordige tijd is er nog een overblijfsel naar de verkiezing van de genade. Deze profetie heeft betrekking op dat overblijfsel. Wanneer het huichelachtig volk op het punt staat van verwoest te worden, zal God sommigen uit hen voor zich afzonderen en bewaren. Sommigen van de Joden zullen er toe gebracht worden om het Christendom te omhelzen, tot de kerk toegevoegd en daardoor behouden worden. En onze Zaligmaker heeft gezegd dat ter wille van deze uitverkorenen de dagen van de verwoesting van de Joden zullen verkort worden en er een einde komen zal aan de verlating, die anders tot zo hoge trap zou voortgaan, dat geen vlees zou behouden worden, Mattheüs 24:22.

I. Dit wordt hier door een gelijkenis toegelicht, vers 8. Wanneer een wijnstok zo vervallen en verweerd is, dat er naar het schijnt geen sap of leven meer in is, en de wijngaardenier daarom er toe geneigd is om hem te ontwortelen of af te snijden, maar er nog een bagatel sap in een druif gevonden wordt, waarvan wijn zou kunnen gemaakt worden, of schoon slechts in een tros, zal een toeschouwer tussenbeiden komen en zeggen: Verderf hem niet, want er is een zegen in. Er is leven in de wortel, en hoop dat er nog iets goeds uit zal voortkomen. Godvrezenden zijn een zegen voor de plaatsen, waarin zij leven, en soms spaart God gehele steden en volken ter wille van weinigen hunner. Hoe na-ijverig behoorden wij te zijn op deze eer, niet alleen om van anderen onderscheiden te worden, meer om voor anderen nuttig te zijn.

II. Hier is een beschrijving van hen, die dit geredde en reddende overblijfsel zullen uitmaken.

1. Zij zijn dezulken die God dienen. Het is om Mijner knechten wil, vers 8, en het zijn Mijn knechten die daar wonen zullen, vers 9. Gods getrouwe knechten, hoe zij ook mogen aangezien worden, zijn de beste vrienden van hun land, en die Hem dienen, doen dat van geslachten.

2. Zij zijn dezulken die God zoeken, die het tot doel van hun leven maken om God te verheerlijken en het werk van hun leven om Zijn naam aan te roepen. Zij zijn het volk, dat Mij gezocht heeft. Zij die God zoeken, zullen Hem vinden, en Hij zal hun een milde beloner zijn.

III. Hier wordt meegedeeld welke barmhartigheden God voor hen bewaard heeft. Het overblijfsel, dat uit de gevangenschap zal wederkeren, zal opnieuw een gelukkige vestiging in hun eigen land hebben, en dat bij erfrecht, als het zaad van Jakob, in hetwelk het gehele geslacht bewaard blijft, en waaruit, als uit gezaaide graankorrelen, een talrijk nageslacht zal ontspruiten, en dit is het type van het overblijfsel van Jakob, dat door het geloof in de kerk des Evangelies zal worden ingelijfd.

1. Zij zullen zelf een goed aandeel hebben. Zij zullen Mijn bergen beërven, de heilige bergen waarop Jeruzalem en de tempel waren gebouwd, en de bergen van Kanaän, het beloofde land, het type van het genadeverbond, dat al Gods knechten, Zijn uitverkorenen, zullen bewonen en erven. Het wordt hun toevlucht hun rust en hun verblijfplaats, gelijk zij er in wonen, zo zijn zij er thuis en zij hebben het tot een erfelijke bezitting ingenomen. Het zal hun zijn tot een onverderfelijke erfenis. Gods verkorenen, het geestelijk zaad van Jakob, van de biddende Jakob, zullen de erfgenamen worden van zijn bergen van vreugde en zegening, en zij zullen er door dit tranendal veilig heengeleid worden.

2. Zij zullen een groene weide voor hun kudden hebben, vers 10. Saron en het dal van Achor zullen opnieuw, evenals vroeger, vervuld worden met kudden. Saron lag westelijk, op de weg naar Joppe, Achor oostwaarts bij de Jordaan. Daardoor wordt aangeduid dat zij weer in bezit van het gehele land zullen gesteld worden, dat zij er voldoende kudden in zullen hebben, en dat zij er vreedzaam het genot van smaken zullen, zonder gestoord of verschrikt te worden. De instellingen van het Evangelie zijn de velden en valleien, waar de schapen van Christus zullen ingaan en uitgaan en weide vinden. Johannes 10:19, en waar zij vredig mogen neerliggen, Psalm 23:3, gelijk de kudden van Israël in het dal van Achor, Hoséa 2:15.

Jesaja 65:11 – 16

Hier worden de verschillende toestanden van de godvrezenden en de goddelozen, van de Joden, die geloofden, en van hen, die in hun ongeloof volhardden, tegenover elkaar gezet, gelijk het leven en de dood, het goede en het kwade, de zegen en de vloek.

I. Hier is het verschrikkelijk vonnis over hen, die zich verhardden in hun afgoderij na de verlossing uit Babel, en in ongeloof na de verkondiging van het Evangelie.

Merk op:

1. Met welk vonnis hier gedreigd wordt: Ik zal ulieden ten zwaarde tellen, gelijk schapen voor de slachter, en daar zal geen ontkomen of uitstel aan zijn, gij zult U allen ter slachting krommen, vers 13. Gods oordelen komen:

a. Geregeld en worden volgens Zijn raad uitgevoerd. Zij die door het zwaard vallen, zijn er voor afgeteld, en geen ander. Ofschoon het zwaard schijnbaar blindweg zowel de een als de ander verteert, is het aantal vastgesteld en zal niet overschreden worden.

b. Onweerstaanbaar. De sterkste en stouthartigste zondaren zullen gedwongen worden er zich voor te krommen, want niemand heeft ooit zijn hart tegen God verhard en voorspoed gehad.

2. Welke de zonden zijn, waarom zie ten zwaarde geteld worden.

a. Afgoderij was de oude zonde, vers 11. Gij zijt het, die inplaats van Mij te zoeken en Mij als Mijn volk te dienen, de Heere verlaat, Hem ontkent en Hem wegwerpt om andere goden te omhelzen. Gij zijt het die Mijn heilige berg vergeet (de voorrechten die Hij u schenkt en de verplichtingen waaronder Hij u brengt) om voor uw afgoden op de bergen wierook te branden, vers 7, en die de enige levenden en waren God verlaten hebt. Zij waren aanrichters van een tafel voor die bende, die bende afgoden welke de heidenen aanbaden, en opvullers des drank voor dat getal, zij goten hun drankofferen uit voor die ontelbare menigte. Zij, die één God te weinig vinden, achten troepen en honderden goden niet genoeg, maar voegden er altijd nog anderen aan toe, tot zij zoveel goden als steden hadden en hun altaren als steenhopen op de voren van de velden. Hoséa 12:12. Sommigen zien in Gad en Meni, hier vertaald door bende en getal, namen van twee afgoden, ongeveer gelijk staande met Jupiter en Mercurius. Maar wat zij ook waren, hun aanbidders spaarden moeite noch kosten om hen te vereren, zij richtten een tafel voor hen aan en mengden kostelijke wijn voor hen als drankoffer, zij zouden eer hun gezinnen te kort doen dan deze eredienst beperken, hetgeen de aanbidders van de ware God over hun onachtzaamheid moet doen beschaamd staan.

b. Ongeloof was de zonde van de latere Joden, vers 12. Ik heb geroepen, maar gij hebt niet geantwoord, hetgeen gelijk staat met hetgeen in vers 2 gezegd is. Ik heb de gehele dag Mijn handen uitgestrekt tot een tegenstrevend volk, en dit wordt toegepast op hen, die het Evangelie verwerpen. de Heere Jezus zelf riep hen (Hij stond en riep, Johannes 7:37), maar zij hoorden niet en wilden niet antwoorden, zij werden door zijn redenen niet overtuigd of bewogen door Zijn vermaningen, maar de oprechte waarschuwingen, die Hij hun tegen dood

en verderf gaf en de aanbiedingen die Hij hun deed van leven en geluk werden veronachtzaamd en maakten geen indruk op hen. Maar dit was nog niet alles. Gij hebt gedaan dat kwaad was in Mijn ogen, niet onverhoeds, of bij verrassing, maar met overleg. Gij hebt verkoren hetgeen waaraan Ik geen lust heb, dat wil zeggen hetgeen Ik ten uiterste verfoei en verafschuw. Het is niet vreemd dat zij die niet overreed willen worden om het goede te doen, volharden in hun keus om het kwade na te jagen. Zie hier de kwaadaardigheid van de zonde, zij is kwaad in Gods ogen, zij is hoogst beledigend voor Hem, en toch wordt zij begaan voor Zijn ogen, in Zijn tegenwoordigheid en om Hem te tergen. Zij is een tegenspraak van Gods wil, zij doet door eigen keuze datgene wat wij weten dat Hem mishaaft.

II. De verzwaring van dit vonnis door het aanschouwen van de gelukkige toestand van hen, die tot berouw en geloof gebracht waren.

1. De zegeningen van hen die God dienen, en de ellendige toestand van hen, die tegen God opstaan, worden hier tegenover elkaar geplaatst, opdat zij elkaar zullen toelichten, vers 13 - 16.

a. Gods dienaren mogen zich wel gelukkig achten en voor eeuwig aan Hem verplicht, omdat vrije genade hen daartoe gebracht heeft, wanneer zij zien hoe ellendig anderen er aan toe zijn bij gemis van die genade, die zijn verhard en gevaar lopen voor eeuwig in hun ongeloof verloren te gaan, en hoe zij nauwelijks er aan ontsnapt zijn om daarbij te behoren. Zie Hoofdstuk 66:24.

b. Het zal het ongeluk van hen, die verloren gaan, vergroten wanneer zij de gelukzaligheid van Gods dienaren zien, die zij hebben gehaat, miskend en met de uiterste verachting behandeld, en voornamelijk wanneer zij zullen zien dat zij in dezelfde zegeningen hadden kunnen delen indien zij gewild hadden. Dit was de pijniging van de rijke man in de hel en maakte haar zoveel zwaarder dat hij Abraham van verre zag en Lazarus aanliggende in diens schoot, Lukas 16:23. Zie Lukas 13, 28. Soms maakt Gods voorzienigheid een dergelijk verschil tussen goed en kwaad in deze wereld, en dan wordt de voorspoed van de rechtvaardige een grievend gezicht en een harteleed voor de goddeloze, Psalm 112:10, en vooral zal dat zo zijn in de grote dag.

2. Het verschil in hun toestand ligt in twee omstandigheden:

A. In vertroosting en voldoening.

a. Gods dienaren zullen eten en drinken, zij zullen het brood des levens hebben om gevoed te worden, om gedurig feest te vieren, overvloedig zullen zij hun huizen door Gods goedheid gevuld zien en geen nodig ding zal hun ooit ontbreken. Het geluk des hemels zal hun een altyddurend feest zijn: zij zullen verzadigd worden met hetgeen waarnaar zij nu hongeren en dorsten. Maar zij die hun hart op de aarde zetten en van haar geluk verwachten, zullen hongerig en dorstig zijn, altijd ledig, altijd begerend, want het is geen brood, het voldoet en voedt niet. In de gemeenschap met God en algehele afhankelijkheid van Hem is volledige voldoening, maar in zondige ontwerpen is niets dan teleurstelling.

b. Gods dienstknechten zullen blij zijn en van ganser harte juichen. Zij hebben bestendige reden tot blijdschap, en er is niets dat een oorzaak van droefheid voor hen zou kunnen zijn of zij hebben er een afdoend middel tegen, en naarmate hun geloof krachtig en werkzaam is hebben zij een verblijd hart en is hun blijdschap hun sterkte. Zij zullen zich verblijden in de hoop, omdat die hen niet zal beschamen. De hemel zal een wereld van eeuwigdurende blijdschap zijn voor allen die nu met tranen zaaien. Maar aan de andere zijde: zij, die de Heere verlaten, sluiten voor zich alle blijdschap buiten, zij zullen beschaamd worden door hun ijdel vertrouwen op zichzelf, en door hun eigen gerechtigheid en de hoop, die zij daarop gebouwd

hebben. Wanneer de verwachtingen van zegeningen, waarmee zij zichzelf geveleid hebben, vernietigd zijn, welk een beschaamdheid zal dan hun aangezichten bedekken! Zij zullen schreeuwen van weedom des harten en huilen van verbreking des geestes: misschien reeds in deze wereld, wanneer hun lachen zal veranderd worden in rouwklagen en hun vreugde in droefheid, en zeker in die wereld, waar de pijniging eindeloos en ongeneeslijk zal zijn, enkel geweest en gejammer en knersing van de tanden, in eeuwigheid. Vergelijkt deze twee: Nu wordt hij vertroost en gij lijdt smarten: en welk van die beide kiest gij voor uw eeuwig deel?

B. In eer en goede naam, vers 15, 16. De gedachtenis des rechtvaardigen is en zal gezegend zijn, maar de naam des goddelozen zal verrotten.

a. Afgodendienars en ongelovigen zullen hun naam als een vloek achterlaten, die naam zal met schande bedekt en voor eeuwig eerloos gemaakt worden. Hij zal gebruikt worden om slechte hoedanigheden aan te wijzen. Hij zal voor eeuwig voor Gods uitverkorenen een vervloeking zijn, dat is, een waarschuwing voor hen, zij zullen bevreesd zijn om te vallen onder het oordeel, dat het Joodse volk trof en te vergaan evenals dat voorbeeld van ongeloof. De vloek over hen, die God verwerpt, maakt geheel hun toestand ellendig. de Heere zal u slaan! Hij zal de ongelovige Joden afsnijden van Zijn volk, zij zullen niet langer als geordend volk bestaan, en nooit meer zo vergaderd worden.

b. De naam van Gods verkorenen zal een zegen zijn. Hij zal Zijn knechten met een andere naam noemen. De kinderen des verbonds zullen niet langer Joden maar Christenen genoemd worden, en aan hen zullen onder die naam, al de beloften en voordelen van het nieuwe verbond verzekerd worden. Die andere naam zal een eervolle naam zijn - hij zal niet beperkt worden tot een enkel volk, maar in die naam zal men zich zegenen over de gehele aarde. God zal Zijn dienaren hebben onder alle volken van de wereld, die verwaardigd zullen worden deze nieuwe naam te dragen. Zij zullen zich zegenen in de God van de waarheid.

Ten eerste. Zij zullen God de eer geven in hun gebeden en in hun plechtige eden, in hun dankzeggingen voor hun geluk door Zijn gunst, en in hun inroepen van Zijn gerechtigheid als rechter. Dit is een deel van de verering, welke wij Gode verschuldigd zijn, wij moeten ons in Hem zegenen, dat is, wij moeten rekenen dat wij genoeg hebben om ons gelukkig te maken, dat wij niets meer behoeven, en niets meer kunnen begeren indien wij Hem hebben als onze God. Het is van veel - belang waarin wij onszelf zegenen wat ons het meest behaagt en wat wij voor onze belangen het hoogste schatten. De wereldse mensen zegenen zich in hun overvloed van aardse goederen, Psalm 49:18, Lukas 12:19, maar Gods dienstknechten zegenen zich in Hem als hun algenoegzame God. Hij is hun een heerlijke kroon en een sierlijke hoed, hun deel en hun sterkte. Alleen bij Hem zullen zij zweren, en niet bij enig schepsel of bij enige valse God. Aan Zijn oordeel zullen zij hun zaak overlaten, waarnaar alle menselijk oordeel zich regelen moet.

Ten tweede. Zij zullen Hem de eer geven als de God van de waarheid de God van Amen (zo staat er). Sommigen verstaan dit van Christus, die zelf de Amen is, de getrouwe getuige, Openbaring 3:14, en in Wien alle beloften ja en amen zijn, Z Korinthe 1:20. In Hem moeten wij ons zegenen en bij Hem moeten we zweren, als de Heere met Wien wij in verbond zijn. Hij die gezegend is op de aarde (zo lezen sommigen deze tekst), zal gezegend zijn in de waarachtige God, want Christus is de waarachtige God en het eeuwige leven, 1 Johannes 5:20. En van ouds was beloofd dat in Hem alle geslachten van de aarde zouden gezegend worden, Genesis 12:3.

Anderen lezen hier: Hij zal zich zegenen in de God van Zijn gelovig volk, dat is: in God als de God aller gelovigen, niets meer begerende dan te mogen delen in de zegeningen, waarmee zij gezegend zijn, behandeld te worden gelijk Hij hen behandelt. Ten derde. Zij zullen Hem de eer geven als de bewerker van de gelukkige verandering, die zij ondergaan hebben, zij zullen

het hun voorrecht achten dat zij Hem tot God hebben, die hun hun vorige droefenissen deed vergeten en de gedachtenis daaraan deed verzinken in hun tegenwoordige vertroosting, omdat zij voor Gods ogen verborgen zijn, dat is, zij zijn geheel weggenomen, want indien er ook maar iets van hun vorige benauwdheden overgebleven was, zou God er het oog op hebben in medelijden met hen en om hen te helpen. Zij zullen die niet langer gevoelen want God zal ze niet meer zien. Het behaagt Hem er over te spreken als iets dat Hem genoeg doet omdat het hun aangenaam is, en daaraan zullen zij met blijdschap zich zegenen in Hem.

Jesaja 65:17 - 25

Deze beloften werden gedeeltelijk vervuld toen de Joden, na hun terugkeer uit de gevangenschap in vrede in hun eigen land gevestigd waren en daardoor zich als 't ware in een nieuwe wereld geplaatst zagen, maar zij moeten haar gehele vervulling krijgen in de kerk des Evangelies, eerst de strijdende en daarna de zegevierende. Het Jeruzalem, dat boven is, is vrij, welke is van onze aller moeder. In de genade en de vertroosting welke de gelovigen in en door Christus hebben, moeten wij naar deze nieuwe hemel en deze nieuwe aarde uitzien. In het Evangelie zijn alle oude dingen voorbij gegaan en is alles nieuw geworden, en daardoor zijn zij, die in Christus zijn, nieuwe schepselen 2 Korinthe 5:17. Het is een machtige en gelukkige verandering, die hier beschreven wordt in vers 16 dat de vorige benauwdheden zullen vergeten zijn maar hier stijgt de verwachting nog veel hoger, ook de vorige dingen, de vorige wereld zal vergeten zijn en niet meer in het hart opkomen. Zij, die tot het Christelijk geloof bekeerd werden, gevoelden zich door Zijn vertroosting zo verkwikt dat alle vroegere vertroosting waaraan zij gewoon waren, door hen voor niets geacht werden, niet alleen hun voorgaande droefenissen, maar ook hun voorgaande vreugden, losten zich daarin geheel op. De verheerlijkte heiligen zullen daarom deze wereld vergeten hebben, omdat zij geheel opgaan in de andere.

Want zie, Ik schep nieuwe hemelen en een nieuwe aarde. Zie hoe onuitputtelijk de Goddelijke macht is: dezelfde God die de ene hemel en de ene aarde schiep, kan ook andere scheppen. Zie hoe volmaakt de gelukzaligheid van de heiligen is: alles zal uit een stuk zijn, met de nieuwe hemelen, welke God voor hen schept geeft Hij ook een nieuwe aarde om hen gelukkig te maken. De wereld is uwe, indien gij van Christus zijt, 1 Korinthe 3:22. Indien God met ons verzoend is, hetgeen ons een nieuwe hemel schenkt, worden ook de schepselen met ons verzoend, waardoor wij een nieuwe aarde krijgen. De toekomstige heerlijkheid van de heiligen zal zo geheel en al verschillen van al wat zij ooit tevoren gekend hebben, dat zij wel nieuwe hemelen en een nieuwe aarde mag genoemd worden, 2 Petrus 3:13. Zie, Ik maak alle dingen nieuw, Openbaring 21:5.

I. Er zal nieuwe blijdschap zijn.

1. Al de vrienden van de kerk en allen die tot haar behoren, zullen zich verheugen, vers 18, Weest gij heden vrolijk en verheugt u tot in eeuwigheid in hetgeen Ik schep. De nieuwe dingen die God schept in en door Zijn Evangelie, zijn en zullen zijn de oorzaken van eeuwige blijdschap voor al Zijn gelovigen. Mijn knechten zullen vrolijk zijn, vers 13, eindelijk zullen zij dat zijn ofschoon zij nu nog treuren. Gaat in in de vreugde uws Heeren.

2. De kerk zal de oorzaak van hun blijdschap zijn, zo heerlijk en voorspoedig zal haar toestand zijn. Ik schep Jeruzalem een verheuging en zijn volk een vrolijkheid. De kerk zal niet alleen zich verheugen, maar men zal zich in haar verheugen.

3. De voorspoed van de kerk zal God zelf tot blijdschap zijn, want Hij vermaakt zich in de voorspoed van Zijn dienstknechten, vers 19. Ik zal Mij verheugen over Jeruzalem en vrolijk zijn over Mijn volk, want in al haar benauwdheden was Hij benauwd. God zal zich niet alleen

verheugen in het goede, dat de kerk doet, maar Hij zal zich ook verheugen in het goede, dat Hij haar doet en rusten in Zijn liefde tot haar, Zefanja 3:17. In hetgeen God verheugt, moeten wij ons verheugen.

4. Er zal geen vermindering van deze blijdschap zijn, of enige verandering in de gelukkige staat van de kerk. De stem van het wenen en de stem van het geschreeuw zal niet meer in haar gehoord worden. Indien dit toepasselijk is op enige toestand van de kerk in dit leven, dan betekent het niet meer dan dat de vroegere aanleidingen tot droefheid niet zullen weerkeren, maar dat Gods volk gedurende lange tijd ongestoorde gerustheid zal genieten. Maar de gehele vervulling komt in de hemel, zowel wat de volkomenheid als de eeuwige deur van de belofte betreft, daarmee zullen alle tranen afgewist zijn.

II. Er zal nieuw leven zijn, vers 20. Ontijdige dood door zwaard of ziekte zal niet meer, zoals vroeger, bekend zijn, en daarom zal er niet meer de stem van het gewezen gehoord worden, vers 19. Wanneer er geen dood meer zijn zal, zal er ook geen rouw meer zijn, Openbaring 21:4. Gelijk de dood geheerst heeft door de zonde, zo zal het leven heersen door de rechtvaardigheid, Romeinen 5:14, 21.

1. De gelovigen zullen door Christus verzadigd worden met leven, al duurt dat leven op aarde ook kort. Indien een zuigeling zijn dagen spoedig eindigt, toch zal hij niet geacht worden ontijdig te sterven want hoe korter zijn leven hier is, zoveel langer zal de rust wezen. Ofschoon de dood heerst ook over degenen, die niet gezondigd hebben in gelijkheid aan de overtreding van Adam, zullen zij die sterven in de armen van Christus, de tweede Adam, en tot Zijn koninkrijk behoren, niet zuigelingen van weinige dagen genoemd worden, maar zelfs een kind zal gerekend worden te sterven honderd jaren oud, want het zal volwassen verrijzen, verrijzen ten eeuwigen leven. Sommigen verstaan dit van kinderen, die in hun prille jeugd zo uitstekend zijn door wijsheid en genade en in de knop door de dood afgebroken worden, dat zij kunnen gezegd worden te sterven honderd jaar oud. En wat de ouden van dagen betreft wordt gezegd dat zij hun dagen zullen vervullen met vruchten van de gerechtigheid, want die zullen zij nog in de ouderdom voortbrengen om te verkondigen dat de Heere recht is, en dat is een goede oude dag. Van een oud man, die wijs en goed en nuttig is, kan waarlijk gezegd worden dat hij zijn dagen vervult. Oude mannen, die hun hart op de wereld gesteld hebben, vervullen nooit hun dagen, want zij hebben nooit genoeg van de wereld en willen altijd nog meer hebben. Maar de man, die oud en zat van dagen sterft, heeft zijn dagen vervuld als hij met Simeon zeggen kan: Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, want mijne ogen hebben Uwe zaligheid gezien.

2. Ongelovigen zullen onvoldaan en ongelukkig zijn al leven zij nog zo lang. De zondaar, die honderd jaren oud zijnde, nog leeft, zal vervloekt worden. Zijn lange leven zal voor hem geen teken zijn van Goddelijke gunst en zegen, en het zal hem geen beschutting geven tegen de Goddelijke toorn en vloek. Het vonnis, waaronder hij ligt, zal zeker voltrokken worden, zich lange leven is alleen een lang uitstel, ja het is op zichzelf een vloek voor hem want hoe langer hij leeft des te meer vergadert hij zich toorn als een schat tegen de dag van de wraak, en des te meer zonden zal hij te verantwoorden hebben. Zodat het er weinig toe doet of hij lang of kort op aarde zal leven, maar alles of wij het leven van de heiligen dan wel dat van de zondaren leven.

III. Er zal nieuwe genieting zijn van al de gemakken des levens. Vroeger was alles zeer onzeker en gevaarlijk, hun vijanden bewoonden huizen, die Zij gebouwd hadden, en aten de vruchten van bomen, die zij geplant hadden, maar nu zal het anders worden, zij zullen huizen

bouwen, en die zelf bewonen wijngaarden planten en zelf de vrucht er van eten vers 21, 22. Dit duidt aan dat het werk hunner handen zal gezegend en voorspoedig gemaakt worden, zij zullen winnen hetgeen waarvoor zij gearbeid hebben, en wat zij gewonnen hebben zal voor hen gespaard blijven, zij zullen het in gerustheid genieten en niets zal het hun verbitteren, en zij zullen in leven blijven om het te genieten. Vreemdelingen zullen niet bij hen invallen om hen uit te plunderen, Of hun plaats innemen, zoals zij soms gedaan hebben. Mijn uit verkorenen zullen het werk van hun handen verslijten, het is eerlijk gewonnen en zal in gerustheid versleten worden, het is het werk van hun handen, waarvoor zij zelf gearbeid hebben, en het is een genot dat te mogen verslijten en niet het brood van ijdelheid of bedrog te eten. Indien wij een hart hebben om het te genieten, dan is dat een gave Gods, Prediker 3:13 - en indien wij lang leven om het te genieten, is dat een gunst van Gods voorzienigheid, want hier wordt beloofd: "De dagen Mijns volks zullen zijn als de dagen van een boom, gelijk de dagen van een eik," Hoofdstuk 6:13, wiens kracht in hem is al staat hij bladerloos. Ofschoon hij elken winter van bladeren beroofd wordt, vernieuwt hij het loof weer en leeft vele jaren. De LXX lezen: als de boom des levens. Christus is voor hen de boom des levens, en in Hem genieten de gelovigen al de geestelijke voorrechten die hier typisch voorgesteld worden onder een overvloed van aardse zegeningen, en het zal nooit in de macht van hun vijanden staan hen van deze zegeningen te beroven of in het genot ervan te storen.

IV. Er zal een nieuw geslacht in hun plaats opstaan om deze zegeningen te erven en te genieten, vers 23. Zij zullen niet tevergeefs arbeiden, want zij zullen niet alleen zelf het werk van hun handen genieten, maar zij zullen het met voldoening achterlaten aan degenen die na hen komen en niet zo'n treurig vooruitzicht hebben als Salomo had, Prediker 2:18, 1 - 9. zij zullen niet verwekken en baren ter verstoring, want zij zelf zijn het zaad van de gezegenden des Heeren, en daarom is hun een zegen geschonken door afstamming van hun voorouders en waarin hun nakomelingen delen, en deze zullen evenals zij het zaad van des Heeren gezegenden zijn. Zij zullen niet tot moeite of verdriet voortbrengen.

1. God zal hun kinderen, die na hen zullen opstaan, maken tot hun vertroosting, zij zullen de vreugde genieten van te zien dat die in de waarheid wandelen.

2. Hij zal maken dat de volgende tijden voor die kinderen aangenaam zijn. Indien zij goed zijn, zal het hun welgaan, zij zullen niet geboren worden om smartelijke dagen te zien en nooit zal van hen gezegd worden: Gezegend de buik, die niet gebaard heeft. In de kerk des Evangelies zal de naam van Christus bij opvolging voortgeplant worden. "Het zaad zal Hem dienen," Psalm 22:31, het zaad van de gezegenden des Heeren.

V. Er zal gezegende gemeenschapsoefening zijn tussen hen en hun God, vers 24. Eer zij roepen, zal Ik antwoorden. God zal hun gebeden voorkomen met de zegeningen van Zijn goedheid. David zei: Ik beleed en God vergaf, Psalm 32:6. De vader van de verloren zoon ging deze tegemoet toen hij terug kwam. Terwijl zij nog spreken, nog voor zij hun gebed geëindigd hebben, zal Ik horen. Ik zal hun datgene geven waarom zij bidden, of de verzekering van de verhoring ervan. Dat zijn sterke betuigingen van Gods bereidwilligheid om het gebed te horen, en dat verschijnt nog veel meer onder de genade van het Evangelie dan onder de bedeling van de wet. Wij hebben dit te danken aan de tussenkomst van Christus als onze voorspraak bij de Vader, en zijn verplicht uit dankbaarheid daarvoor een bereidwillig oor te lenen aan Gods roepstemmen.

VI. Er zal goede verstandhouding zijn tussen hen en hun naasten, vers 25. De wolf en het lam zullen tezamen weiden, gelijk zij eendrachtig leefden in Noachs ark. Gods kinderen, ofschoon

zij leven als schapen te midden van de wolven, zullen veilig en onbeschadigd zijn, want God zal niet zozeer gelijk vroeger de macht van hun vijanden breken en hun de handen binden, dan wel hun harten verzachten en hun gezindheid veranderen door Zijn genade. Toen Paulus, die een vervolger van de discipelen geweest was en die, afstammeling van Benjamin, als een wolf verscheurde, Genesis 49:27 zich bij de discipelen voegde en een van hen werd, toen veranderde de wolf met het lam. Evenzo toen de vijandschap tussen Joden en heidenen geëindigd was, alle naijver had opgehouden, toen weidden zij samen als Zijn kudde van de goede Herder Jezus Christus, Johannes 10, 16. De vijanden van de kerk hielden op haar zoveel leed te berokkenen, en haar leden hielden op zo twistziek en beledigend elkaar te bejegenen, zodat er niemand van binnen of van buiten was om hun kwaad te doen of te beschadigen, veel minder om op de heilige berg te verwoesten, gelijk beloofd was in Hoofdstuk 11:9.

1. De mensen zullen veranderd worden. De leeuw zal niet langer een roofdier zijn, gelijk hij wellicht nog zou geworden zijn indien de zonde niet in de wereld gekomen was, maar hij zal stro eten gelijk het rund, hij zal zijn kribbe kennen en zijn meester, gelijk de os. Wanneer zij die van roof en diefstal geleefd hebben en zich daardoor rijk gemaakt hebben er door de genade Gods toe gebracht worden om zich met hun stand te vergenoegen, van hun arbeid te leven en tevreden te zijn met hetgeen zij hebben, wanneer zij die gestolen hebben niet meer stelen, maar werken met hun handen hetgeen goed is, dan wordt daardoor vervuld dat de leeuw stro eet gelijk het rund.

2. Satan zal geketend zijn, de draak gebonden, want stof zal opnieuw de spijs van de slang zijn. Die grote vijand, die toen hij losgelaten was, zich vergastte en onthaalde op het kostbare bloed van de heiligen, die op zijn aanhitsen werden vervolgd, en zich verzadigde met de kostbare zielen van zondaren, die door zijn aanporren vervolgers werden en daardoor zichzelf voor eeuwig verwoestten, zal nu opnieuw tot het stof verwezen worden, volgens het vonnis: op uw buik zult gij gaan en stof zult gij eten, Genesis 3:14. Al de vijanden van Gods kerk die kwaadaardig en vergiftig zijn als slangen, zullen overwonnen en onderworpen worden en stof moeten likken. Christus zal als Sions Koning regeren tot al de vijanden van Zijn koninkrijk gezet zijn tot een voetbank van Zijn voeten. Op de heilige berg hierboven en daar alleen, zal deze belofte haar gehele vervulling krijgen, en daar zal geen kwaad meer gedaan of iets verdorven worden.

HOOFDSTUK 66

1 Alzo zegt de HEERE: De hemel is Mijn troon, en de aarde is de voetbank Mijner voeten; waar zou dat huis zijn, dat gijlieden Mij zoudt bouwen, en waar is de plaats Mijner rust? 2 Want Mijn hand heeft al deze dingen gemaakt, en al deze dingen zijn geweest, spreekt de HEERE; maar op dezen zal Ik zien, op de arme en verslagene van geest, en die voor Mijn woord beeft. 3 Wie een os slacht, slaat een man; wie een lam offert, breekt een hond de hals; wie spijsoffer offert, is als die zwijnenbloed offert; wie wierook brandt ten gedenkoffer, is als die een afgod zegent. Dezen verkiezen ook hun wegen, en hun ziel heeft lust aan hun verfoeiselen. 4 Ik zal ook verkiezen het loon hunner handelingen, en hun vreze zal Ik over hen doen komen, omdat Ik geroepen heb, en niemand antwoordde, Ik gesproken heb en zij niet hoorden, maar deden dat kwaad is in Mijn ogen, en verkoren hetgeen waartoe Ik geen lust had. 5 Hoort des HEEREN woord, gij, die voor Zijn woord beeft! Uw broeders, die u haten, die u verre afzonderen, om Mijns Naams wil, zeggen: Dat de Heere heerlijk worde! Doch Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde, zij daarentegen zullen beschaamd worden. 6 Er zal een stem van een groot rumoer uit de stad zijn, een stem uit de tempel, de stem des HEEREN, Die Zijn vijanden de verdiensten vergeldt. 7 Eer zij barensnood had, heeft zij gebaard, eer haar smart overkwam, zo is zij van een knechtje verlost. 8 Wie heeft ooit zulks gehoord? Wie heeft dergelijks gezien? Zou een land kunnen geboren worden op een enigen dag? Zou een volk kunnen geboren worden op een enige reize? Maar Sion heeft ween gekregen, en zij heeft haar zonen gebaard. 9 Zou Ik de baarmoeder openbreken, en niet genereren? zegt de HEERE; zou Ik, Die genereer, voortaan toesluiten? zegt uw God. 10 Verblijdt u met Jeruzalem, en verheugt u over haar, al haar liefhebbers! Weest vrolijk over haar met vreugde, gij allen, die over haar zijt treurig geweest! 11 Opdat gij moogt zuigen, en verzadigd worden van de borsten harer vertroosting; opdat gij moogt uitzuigen, en u verlusten met de glans harer heerlijkheid. 12 Want alzo zegt de HEERE: Ziet, Ik zal de vrede over haar uitstrekken als een rivier, en de heerlijkheid der heidenen als een overlopende beek; dan zult gijlieden zuigen; gij zult op de zijden gedragen worden, en op de knieën zeer vriendelijk getroeteld worden. 13 Als een, dien zijn moeder troost, alzo zal Ik u troosten; ja, gij zult te Jeruzalem getroost worden. 14 En gij zult het zien, en uw hart zal vrolijk zijn, en uw beenderen zullen groenen als het tedere gras; dan zal de hand des HEEREN bekend worden aan Zijn knechten, en Hij zal Zijn vijanden gram worden. 15 Want ziet, de Heere zal met vuur komen, en Zijn wagenen als een wervelwind; om met grimmigheid Zijn toorn hiertoe te wenden, en Zijn schelding met vuurvlammen. 16 Want met vuur, en met Zijn zwaard zal de Heere in het recht treden met alle vlees; en de verslagenen des HEEREN zullen vermenigvuldigd zijn. 17 Die zichzelf heiligen, en zichzelf reinigen in de hoven, achter een in het midden derzelve, die zwijnevlees eten, en verfoeisel, en muizen; tezamen zullen zij verteerd worden, spreekt de HEERE. 18 Hun werken en hun gedachten! Het komt, dat Ik vergaderen zal alle heidenen en tongen, en zij zullen komen, en zij zullen Mijn heerlijkheid zien. 19 En Ik zal een teken aan hen zetten, en uit hen, die het ontkomen zullen zijn, zal Ik zenden tot de heidenen naar Tarsis, Pul, en Lud, de boogschutters, naar Tubal en Javan, tot de ver gelegen eilanden, die Mijn gerucht niet gehoord, noch Mijn heerlijkheid gezien hebben; en zij zullen Mijn heerlijkheid onder de heidenen verkondigen. 20 En zij zullen al uw broeders uit alle heidenen de Heere ten spijsoffer brengen, op paarden, en op wagenen, en op rosbaren, en op muildieren, en op snelle lopers, naar Mijn heiligen berg toe, naar Jeruzalem, zegt de HEERE, gelijk als de kinderen Israëls het spijsoffer in een rein vat brengen ten huize des HEEREN. 21 En ook zal Ik uit dezelfde enigen tot priesters en tot Levieten nemen, zegt de HEERE. 22 Want gelijk als die nieuwe hemel en die nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor Mijn aangezicht zullen staan, spreekt de HEERE, alzo zal ook ulieder zaad en ulieder naam staan. 23 En het zal geschieden, dat van de ene nieuwe maan tot de andere, en van de enen sabbat tot de anderen, alle vlees komen zal om aan te bidden voor Mijn aangezicht, zegt de HEERE. 24 En zij zullen heen uitgaan, en zij zullen de dode lichamen der lieden zien, die tegen Mij overtreden hebben; want hun worm zal niet sterven, en hun vuur zal niet uitgeblust worden, en zij zullen allen vlees een afgrijzing wezen.

De strekking van dit hoofdstuk is in vele opzichten dezelfde als die van het vorige, en vele uitdrukkingen hebben beide gemeen, ten aanzien van de verschillende toestand van de goeden en de slechten onder de Joden na hun terugkeer uit de gevangenschap maar dat als typen van de verwerping van de Joden ten tijde van de Messias, de bekering van de heidenen, en de

oprichting van het koninkrijk des Evangelies in de wereld. Het eerste vers is door Stefanus toegepast op de terzijdestelling van de tempel door de komst van de Christelijke godsdienst, Handelingen 7:49, hetgeen dienen kan als een sleutel voor het gehele hoofdstuk. Wij hebben hier.

I. De mindere waarde die God hecht aan de ceremoniële diensten in vergelijking met zedelijke plichten, en daarin een aanduiding van Zijn voornemen om binnenkort een einde te maken aan de tempel en de offeranden en hen te verwerpen die daaraan bleven hechten, vers 1 - 4.

II. De redding die God te bestemder tijd bewerken zal voor Zijn volk uit de handen hunner verdrukkers, vers 5, sprekende van verschrikking voor de vijanden vers 6, en van vertroosting voor de vervolgdten, en voor hen van een spoedige en volledige verlossing, vers 7 - 9, een gelukkige vestiging, vers 10, 11, de nadering van de heidenen tot hen, en daarin overvloedige voldoening, vers 12 - 14.

III. De verschrikkelijke wraak welke God nemen zal op de vijanden van Zijn kerk en Zijn volk, vers 15 - 18.

IV. De gelukkige vestiging, van de kerk op brede en zekere grondslag, haar voortdurende verwachting van God en zegepraal over haar vijanden, vers 19 - 24. En wij mogen verwachten dat deze Evangelische profeet van het einde van zijn profetie, vooruit ziet, gelijk hij ook werkelijk doet tot de latere dagen, tot de laatste dag, ja tot in de eeuwigheid.

Jesaja 66:1 - 4

Hier wordt:

I. De tempel gering geacht in vergelijking met een begenadigde ziel, vers 1, 2. De Joden ten tijde van de profeet, en ook later in de dagen van Christus, roemden zeer op de tempel en beloofden zich daarvan heerlijke dingen. Om hen derhalve te vernederen en hun ijdele verwachtingen te schokken, voorzeggden beide de profeten en Christus de verwoesting van de tempel, dat God hem zou verlaten en dat hij spoedig verstoord zijn worden. Nadat hij door de Chaldeeën was verwoest, is hij spoedig herbouwd en werden de ceremoniële diensten er in hersteld, maar de Romeinen verwoestten hem voor goed en daarmee was de ceremoniële dienst uitgeroeid. Opdat de wereld daarop mocht voorbereid worden, werd hun dikwijls gelijk hier, voorzeggd van hoe weinig waarde de tempel was voor God.

1. God had hem niet nodig. De hemel is de troon van Zijn heerlijkheid en heerschappij, daar zetelt Hij oneindig verheven boven alle andere waardigheid en regering, boven allen lof en prijs. De aarde is de voetbank van Zijn voeten, op welke Hij staat alle dingen regerende overeenkomstig Zijn wil. Indien Gods troon zo heerlijk en Zijn voetbank zo groot is, waar is dan het huis dat de mensen voor God zouden kunnen bouwen, dat de woonplaats van Zijn majesteit zou kunnen zijn en de plaats van Zijn rust? Hoe kan de eeuwige Geest voldaan worden door een huis, dat door mensenhanden gemaakt is? Welke behoefte heeft Hij die nooit moede of mat wordt, die nooit sluimert of slaapt, aan een huis, waarin Hij, gelijk wij, kan rusten? Of, indien Hij dat nodig had dan zou Hij het ons nog niet zeggen, Psalm 50:13, want Zijn eigen hand heeft al deze dingen, de hemelen en hun voorhoven gemaakt, evenals de aarde en al wat zij bevat, en al de heirscharen van beide. Al deze dingen zijn er geweest: hebben een begin gehad door de macht van God, die eeuwig gelukzalig was ook voor zij bestonden, en daarom kunnen zij Hem ook geen zegen toebrengen. Al deze dingen bestaan, zo lezen sommigen de woorden, en zij blijven bestaan, in stand gehouden door dezelfde macht die hen gemaakt heeft, zodat onze goedheid niet tot Hem geraakt. Indien Hij voor zichzelf een huis nodig had om daarin te wonen, dan zou Hij zelf het gemaakt hebben toen Hij de wereld schiep, en indien Hij er een gemaakt had, dan zou het evenals alle andere

schepselen tot op deze dag zijn blijven bestaan volgens Zijn ordinantie, zodat Hij in geen geval behoefte had aan een tempel met handen gemaakt.

2. Hij acht de tempel niet zo hoog als een nederig, berouwhebbend en Godvrezend hart. Hij heeft een hemel en een aarde, die Hij zelf schiep, en een tempel die mensen maakten maar Hij ziet dat alles over het hoofd, om in gunst neer te zien op de arme van geest, die nederig en ernstig, zelfvernederend en zelfverloochenend is. wiens hart waarlijk een afkeer heeft van de zonde, er berouw over gevoelt en er vergeving voor zoekt en die beeft voor Gods woord, niet gelijk Felix, die er even door ontroerd werd maar niet langer dan zolang het hem verkondigd werd, maar met blijvend ontzag voor Gods majesteit en heiligheid, en bestendige vrees voor Gods gerechtigheid en toorn. Zulk een hart is een levende tempel Gods. Hij woont daarin en dat is de plaats van Zijn rust, het is gelijk hemel en aarde, Zijn troon en Zijn voetbank.

II. Slachtoffers worden veracht indien zij door onheilige handen aangeboden worden. De offerande des goddelozen is niet alleen onaannemelijk, maar zij is een gruwel in Gods ogen, Spreuken 15:8. Dit wordt hier in het brede aangetoond, vers 3 en 4.

Merk op:

A. Hoe verwerpelijk hun offeranden voor God waren. De vleselijke Joden, na hun terugkeer uit de gevangenschap, vervielen wel niet opnieuw tot afgoderij, maar werden zeer zorgeloos en onachtzaam in de dienst van God, zij brachten het verminkte, en het lamme en het zieke ten offer, Maleachi 1:8, 13, en dat maakte hun dienst afschuwelijk voor God, zij hechtten niet aan hun offeranden, en hoe konden zij dan verwachten dat God op hen acht sloeg? De ongelovige Joden nadat het Evangelie hun was verkondigd en daarin kennis gegeven dat de grote ware offerande geschied was, waardoor aan alle ceremonieële diensten een einde was gekomen, gingen voort met offeranden te brengen, alsof de wet van Mozes nog van kracht was, en volmaken kon degenen die daar toegaan, en dat was verwerpelijk. Hij die een os slacht voor zijn eigen gebruik, is daarin vrij, maar hij die de os nu slacht voor Gods altaar, staat gelijk met die een man doodslaagt - het is een even grote belediging voor God als een moord. Hij die dat doet, zet in werkelijkheid het offer van Christus ter zijde, vertreedt het bloed des Nieuwen Testaments, en maakt zich schuldig aan het lichaam en bloed des Heeren, door meer op te richten hetgeen Christus door Zijn dood afgeschaft heeft Hij die een lam offert, indien dat gebrekkelijk is en geen mannetje uit zijn kudde, het beste dat hij heeft, indien hij God meent tevreden te stellen met zo iets, beledigt Hem, inplaats van Hem te behagen, hij is gelijk een die een hond de hals breekt. Geen beest was in de wet zo veracht als de hond, een ezel kon gelost worden, maar de prijs van een hond mocht niet in de schatkist gebracht worden, Deuteronomium 23:18. Hij, die spijsoffer brengt, spijsoffer of drankoffer, is als hij die tracht verzoening te verkrijgen door zwijnenbloed, bloed van een schepsel, dat niet mocht gegeten of aangeraakt worden, en waarvan het sap een gruwel was, Hoofdstuk 65:4, hoeveel te meer het bloed. Hij, die wierook brandt ten gedenckoffer, en daardoor zijn verachting voor de wierook van Christus' voorbede toont, is als hij die een afgod zegent, het was een belediging van God even groot als de verering van valse goden. Huichelarij en verachting en ontheiliging zijn even tergend als afgoderij.

B. Welke hun goddeloosheid was, waardoor hun offers zo verwerpelijk waren. Het was dat zij hun eigen wegen verkozen hadden de wegen van hun eigen goddeloze harten - en zij daarin niet alleen wandelen, maar ook hun ziel lust had aan hun verfoeiselen. Zij waren slecht en onzedelijk in hun omgang, verkozen de weg van de zonden boven die van Gods geboden, en stelden vermaak in hetgeen God tergde, daardoor werden hun offeranden zo beledigend voor God, Hoofdstuk 1:11. Zij, die voorgeven God te vereren door een belijdenis van de

godsdienst en toch goddeloos leven werpen een smaad op Hem alsof Hij een beschermer van de zonden ware. En hetgeen hun goddeloosheid nog verergerde, was dat zij er in volhardden, niettegenstaande zij gedurig tot berouw en bekering geroepen werden, zij hielden zich doof voor alle waarschuwingen van de Goddelijke gerechtigheid en al de aanbiedingen van de Goddelijke genade. Wanneer Ik riep antwoordden zij niet, gelijk in Hoofdstuk 65:12. Hetzelfde volgt ook hier: Zij deden dat kwaad is in Mijn ogen. Zij waren doof voor hetgeen Hij sprak, gaven niets om hetgeen Hij zei, maar verkozen hetgeen waarvan zij wisten dat Hij er geen lust in had. Hoe konden zij verwachten dat Hij lust had in hun verering terwijl zij geen zorg droegen Hem te behagen in hun wandel, maar integendeel besloten waren Hem te tergen?

C. Het vonnis, dat over hen geveld wordt. Zij verkozen hun eigen wegen, en daarom zegt God, zal Ik verkiezen het loon hunner handelingen. Zij hebben hun keus gedaan, nu doe Ik de Mijne, zij hebben Mij naar hun zin behandeld nu zal Ik met hen de weg houden die Mij behaagt. Ik zal hun het loon geven voor hun handelingen, of volgens sommigen, voor hun inbeelding en bespottig. Zij hebben God bespot en onteerd door hun goddeloosheid, nu zal God hen overgeven aan hun vijanden, die hen onder de voet treden en beledigen zullen. Of: zij zullen bedrogen worden door hun ijdele verwachtingen, waarmee zij zichzelf misleiden hebben. God zal hun zonde tot hun straf maken, ze zullen geslagen worden met hun eigen stok en door hun eigen toedoen in het verderf lopen. God zal hun vrezen over hen brengen, dat is Hij zal over hen brengen hetgeen een grote verschrikking voor hen zal zijn, en hetgeen zij altijd als het ergste gevreesd en getracht hebben door hun zonden te ontkomen. Ongelovige harten en ongereinigde, onbevredigde gewetens hebben niets anders nodig om hen ellendig te maken dan dat God hun eigen vrezen over hen brengt.

Jesaja 66:5 - 14

Nadat de profeet Gods oordelen heeft aangekondigd aan een huichelachtig volk, dat Gods woord bespot en niet wil antwoorden als Hij het roept, wendt Hij zich nu tot hen die beven voor Zijn woord, om hen te vertroosten en te bemoedigen, zij zullen niet gewikkeld worden in de oordelen, die over hun ongelovig volk komen zullen. De dienaren moeten wel onderscheiden, opdat, wanneer zij van verschrikking spreken tot de goddelozen, zij niet de harten van de rechtvaardigen kleinmoedig maken. Voor goede Christenen is dit niet. De profeet heeft in vers 2 hun, die voor Gods woord beven verzekerd dat God op hen zal zien, hier brengt hij hun van Godswege een genaderijke tijding. Het woord Gods heeft vertroosting in voorraad voor hen, die door oprechte verootmoediging over hun zonden, bereid gemaakt zijn om die te ontvangen. Er waren die niet wilden horen als God sprak, vers 4, maar indien zij weigeren zullen anderen het doen. Indien het hart beeft voor het Woord, zal het oor er voor geopend zijn. Wat wordt hun hier gezegd?

I. Zij mogen weten dat God hun rechtvaardige maar verongelijkte zaak zal handhaven tegen hun vervolgers, vers 5. Uw broederen die u haten, zeggen: Dat de Heere heerlijk worde! Doch Hij zal verschonen tot Uw vreugde. Dit kan wellicht betrekking hebben op het geval van sommige Joden na hun terugkeer uit de gevangenschap, of schoon daarvan in de geschiedenis niets blijkt, en daarom kan het beter toegepast worden op de eerste predikers en belijders van het Evangelie onder de Joden.

Merk op:

1. Hoe de getrouwe dienaren van God vervolgd werden. Hun broederen haatten hen. De apostelen waren Joden door geboorte, en zelfs in de steden van de heidenen, waren de Joden, die zij ontmoetten, hun bitterste en onverzoenlijkste vijanden, die de heidenen tegen hen ophitsten. De bruid beklaagt zich, Klaagliederen 1:6 dat de kinderen harer moeder tegen haar

ontstoken waren. Pilatus verwees Jezus: Uw eigen volk heeft U aan mij overgeleverd, Johannes 18:35. Hun broederen, die hen behoorden lief te hebben en aan te moedigen om hun werks wil haatten hen en wierpen hen uit de synagoge sneden hen af alsof zij de grootste Godslasteraars waren, terwijl zij in werkelijkheid de grootste zegeningen voor hun kerk en volk waren. Dit was een vrucht van de oude vijandschap van het zaad van de slang tegen het zaad van de vrouw. Zij, die Christus haten, haten ook Zijn discipelen, omdat zij Zijn koninkrijk en Zijn belangen toegedaan zijn, Johannes 15:18, en zij werpen hen uit om Mijns naams wil, omdat zij naar Zijn naam genoemd zijn en Zijn naam noemen en zich er aan wijden om Zijn naam te verbreiden. Het is niets nieuws als de kerkelijke ban misbruikt wordt en als hetgeen tot haar verdediging bestemd was, tegen haar beste vrienden gekeerd wordt, door de ontrouw van haar regeerders. En zij, die dit deden, zeiden: Dat de Heere heerlijk worde, zij gaven voor daarin nauwgezetheid van geweten en ijver voor God en Zijn kerk te betonen, en deden het met alle tekenen van vroomheid. Onze Zaligmaker legt dit uit en schijnt hierop te doelen in Johannes 16:2 :Zij zullen u uit de synagogen werpen, ja de ure komt dat een ieder die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen. In de naam des Heeren begint men kwaad van allerlei aard. Of men kan het opvatten als een woord van wantrouwen in God. Gij zegt: God zal verheerlijkt worden door uw bevrijding, laat Hem verheerlijkt worden, laat Hem haasten en Zijn werk bespoedigen, Hoofdstuk 5:10. Hij verlosse u, als Hij lust aan u heeft. Sommigen houden het voor de taal van onheilige joden in de gevangenschap de spot drijvende met hun broederen, die verlossing verwachtten, en de verwachtingen beschimpende, die zij zelf gekoesterd hadden, dat God binnenkort daarin verheerlijkt zou worden zij deden dus wat zij konden om de verwachting van de arme te beschamen, Psalm 14, 6.

2. Hoe zij werden bemoedigd onder deze vervolgingen. Laat uw geloof en uw hoop het nog een korte tijd uithouden, uw vijanden haten en verdrukken u, uw broederen haten u en werpen u uit, maar uw Vader in de hemelen heeft u lief en zal tot uw gunste verschijnen wanneer niemand anders dat doen kan of durft. Zijn voorzienigheid zal alle dingen tot uw voordeel schikken, Hij zal verschijnen tot uw vreugde en tot schrik van hen die u verongelijken en vertreden, zij zullen beschaamd worden over hun vijandschap tegen u. Dit werd vervuld toen, bij de tekenen van Jeruzalems naderende verwoesting, het hart van de Joden hun ontzonk van vrees maar de discipelen van Christus, die zij hadden gehaat en vervolgd hieven hun hoofden op met blijdschap, wetende dat hun verlossing nabij was, Lukas 21:26, 28. Ofschoon God schijnbaar zich herbergde, zou Hij ter rechter tijd verschijnen.

II. Hun wordt meegedeeld dat Gods verschijning voor hen veel beweging in de wereld zal verwekken, vers 6. Er zal een stem van een groot rumoer zijn uit de stad, een stem uit de tempel, vers 6. Sommigen houden dit voor een juichende en zegevierende stem van de vrienden van de kerk, anderen voor een verschrikte, klagende stem van haar vijanden, die in de stad verrast worden en ter behoudenis naar de tempel vluchten. Deze stemmen zijn slechts de echo van de stem des Heeren, die nu Zijn vijanden naar verdiensten vergeldt, en zij, die niet naar deze stem van verschrikking willen luisteren, zullen Hem eens horen als de verschrikkelijke oordelen losbarsten. Wij kunnen ons voorstellen welk een ontzettend rumoer en gejammer Jeruzalem en de tempel doorklonk toen de stad na lange belegering eindelijk door de Romeinen ingenomen was.

Sommigen menen dat deze profetie vervuld werd door de tekenen, welke voor de verwoesting van Jeruzalem waargenomen werden en waarvan Josefus in zijn Joodse oorlogen verhaalt (boek 7, Hoofdstuk 3, dat de tempeldeuren plotseling vanzelf opensprongen en de priesters een geluid van beweging in het heilige van de heiligen hoorden, gevolgd door een stem, die zei: "Laat ons van hier gaan!" Korte tijd daarna doorkruiste een zekere Jezus Bar-Amos de stad op het Loofhuttenfeest, en riep onophoudelijk: "Een stem van het oosten, een stem van

het westen, een stem van de vier winden, een stem tegen Jeruzalem en de tempel, een stem tegen het gehele volk!"

III. Hun wordt meegedeeld dat God zich een kerk in de wereld stichten zal, welke binnen korte tijd overvloedig gevuld zal worden, vers 7. Eer zij barensood had, heeft zij gebaard. Dit kan beschouwd worden als doelende op de verlossing van de Joden uit de Babylonische gevangenschap, die zeer gemakkelijk en in stilte tot stand kwam, zonder enige moeite of worsteling, gelijk bij hun uittocht uit Egypte, die door een sterke en hoge hand geschiedde, Deuteronomium 4:34 maar deze door de Geest van de Heere van de heirscharen, Zacharia 4:6. Zij verheugt zich in het jongskén, het beeld waaronder de bevrijding wordt voorgesteld, en de moeder was er niet door in pijn geweest, eer haar smart overkwam is zij verlost. Dit was geheel en al verrassend, ongewoon en zonder voorbeeld, behalve in hetgeen de Egyptische vroedvrouwen vertelden van de Hebreeuwse moeders, Exodus 1:19, dat zij de kinderen ter wereld brachten nog voordat de vroedvrouwen aanwezig waren. Zou een land kunnen geboren worden op een eniger dag? Of volgens andere lezing: Zou de aarde haar vruchten kunnen voortbrengen op een enkele dag?

Neen, dat is het werk van enige weken in de lente, die het gelaat des aardrijks vernieuwt en haar met voortbrengselen bedekt. Zou een land kunnen geboren worden op een enigen dag en zou een volk kunnen geboren worden op een enige reize? Is het dan denkbaar dat een vrouw in een geboorte genoeg kinderen ter wereld zou brengen om een land te bevolken en dat deze onmiddellijk volwassen zouden zijn? Neen, iets dergelijks geschiedde bij de schepping, maar sedert heeft God van al zulke werken gerust en gebruikt tweede oorzaken om geleidelijk het doel te bereiken. Hij doet niets plotseling. Toch, in dit geval: zodra Sion weeen kreeg, heeft zij haar kinderen gebaard. Niet zodra was de oproeping van Cyrus uitgevaardigd, of de gevangenen verenigden zich tot een lichaam en waren gereed om naar hun land te vertrekken. En de oorzaak daarvan wordt genoemd, die is, vers 9, omdat de Heere het gedaan heeft, en het dus is geschied door Hem, wiens werken allen volkomen zijn. Indien Hij tot aan de geboorte leidt om verlossing van Zijn volk voor te bereiden, dan helpt Hij ook door de geboorte heen in de voltooiing van die verlossing. Wanneer alles rijp en gereed is voor de verlossing en het aantal maanden vervuld werd, zodat de kinderen tot aan de geboorte gekomen zijn, zou Hij dan niet de kracht geven om te baren, en moeder en kind op de ellendigste wijze laten omkomen? Hoe zou dit bestaanbaar zijn met het Goddelijk mededogen? Zal Hij een werk beginnen en het niet voortzetten? Hoe komt dat overeen met de Goddelijke macht en volkomenheid? En zou Hij die genereert, voortaan toesluiten? Zou God de mensheid en alle soorten van levende schepselen tot aanzijn brengen om zich te vermenigvuldigen, en de aarde te vervullen, en zou Hij Sion toesluiten? Zou Hij haar niet vruchtbaar maken in een gezegende nakomelingschap om de kerk te vervullen?

Of: Ik genereer en zou Ik dan verhinderen om voort te brengen? Zou God de bevrijding in beginsel en belofte genereren, en dan verhinderen dat zij tot uitvoering kwam? Maar dit was een type van de vestiging van de Christelijke kerk in de wereld en de vermenigvuldiging van dat gezin door kinderen, die naar de naam van Jezus Christus genoemd worden. Want de Geest was uitgestort en het Evangelie uitgegaan van Sion, menigten werden bekeerd binnen korten tijd en met geringe moeite in vergelijking met de gevolgen. De apostelen brachten voort nog voordat zij in arbeid waren, en de kinderen, die Christus geboren werden, waren zo talrijk, en werden zo spoedig en gemakkelijk voortgebracht, dat zij meer geleken op de dauw van de morgenwolk, Psalm 110:3, dan de zonen door de moeder ter wereld gebracht. De voorspoed van het Evangelie was wonderbaar, dat licht verspreidde zich gelijk de dageraad, buitengewoon snel tot aan de einden van de aarde. Steden en volken werden ineens voor Christus gewonnen. Op dezelfde dag, waarop de Geest werd uitgestort werden drie duizend zielen tot de kerk toegedaan. En dit heerlijke werk ging even wonderbaar voort als het was

aangevangen, boven al wat men had kunnen denken, en zo wies het woord Gods en nam de overhand. Hij die tot de geboorte gebracht had door overtuiging van zonden, bracht de geboorte tot stand door waarachtige bekering.

IV. Zij moeten weten dat hun tegenwoordige droefheid binnenkort zal veranderd worden in overvloedige blijdschap, vers 10, 11.

Merk op:

1. Hoe de vrienden van de kerk beschreven worden. Zij zijn het die haar liefhebben en met en over haar treuren. Allen die God liefhebben, beminnen Jeruzalem, zij hebben de kerk Gods lief en haar belangen liggen hem na aan het hart. Zij bewonderen de schoonheid van de kerk, scheppen behagen in haar gemeenschap en geven zich van ganser hart aan haar zaak. En zij, die oprechte genegenheid voor de kerk koesteren, gevoelen ook waarachtig medelijden met haar in al haar zorg, droefenis en strijd. Zij treuren over haar, al haar smarten zijn hun smarten, als Jeruzalem in droefheid is, hangen zij hun harpen aan de wilgen.

2. Hoe zij bemoedigd worden. Verblijdt u met haar en wederom zeg ik u: verblijdt u. De vrienden van Jeruzalem zullen reden hebben om zich te verblijden, de dagen van treuring zullen ten einde lopen, en zij zal vertroost worden naar de tijd, waarin zij bedroefd geweest is. Indien wij lijden met Christus en treuren met Zijn kerk, zullen wij regeren met Hem en ons verheugen met haar. Wij worden hier opgeroepen om

a. Ons aandeel te nemen in de lofzegging van de kerk: Komt, verblijdt u met haar en verheugt u over haar, verheugt u grotelijks en weet goed waarover gij u verheugt, verheugt u op de algemene dankdagen. Gij die met haar getreurd hebt in haar droefheid, kunt uit dezelfde oorzaak delen in haar vreugde.

b. Om ons aandeel te nemen aan de vertroosting van de kerk. Wij mogen de borsten harer vertroosting zuigen en verzadigd worden. Het woord van God, het verbond van de genade, en voornamelijk de beloften van dat verbond de instellingen Gods en al de gelegenheden om Hem te ontmoeten en met Hem gemeenschap te hebben zijn de borsten, welke de kerk beschouwt en geniet als de borsten harer vertroosting, in welke haar vertroosting geborgen zijn en waaruit zij die door het geloof deelachtig wordt. Met haar moeten wij dus deze borsten zuigen, door de toepassing van Gods beloften op onszelf en door een ijverig gebruik van Zijn instellingen. En met de vertroosting, die wij daaruit trekken, moeten wij voldaan zijn, en niet onvergenoegd, indien wij weinig van de aardse gemakken genieten. Het is de heerlijkheid van de kerk dat zij de Heere tot haar God heeft, dat zij de dienst en de aanneming Gods bezit, en door de overvloed van deze heerlijkheid moeten wij ons vergenoegd gevoelen. Wij moeten meer behagen scheppen in onze gemeenschap met God en onze betrekking tot Hem, dan in al de genoegens van de kinderen van de mensen. Hetgeen de heerlijkheid van de kerk is, moet ook onze heerlijkheid en vreugde zijn, voornamelijk haar reinheid, eenheid en groei.

V. Zij moeten weten dat Hij die hen oproept om zich te verheugen, hun ook de redenen en de genegenheid geven zal om dat te doen, vers 12 - 14.

1. Hij zal hun reden daartoe geven.

a. Zij zullen een lange, onafgebroken tijd van voorspoed genieten. Ik zal de vrede over haar uitstrekken, of ik ben bezig over haar uit te strekken de vrede, dat is alles goeds, gelijk een rivier, die in voortdurende stroom voortgaat, al groter wordende totdat zij zich in de oceaan stort. Het Evangelie brengt, naar het in zijn kracht ontvangen wordt, zo'n vrede met zich, die

stromen zal als een rivier, de zielen van alle goeds voorziende en vruchtbaar makende, gelijk een rivier het land doet, waar zij doorheen vloeit. Zulk een rivier van vrede kunnen de wereldse gemakken uit hun bronnen niet voortbrengen, en de dammen van de aardse moeiten kunnen haar niet verstoppen of teruggedrijven, of doen verzanden, zo'n rivier van vrede zal ons voeren naar de oceaan van eindelozen en ongemeten zegen.

b. Zij zullen grotelijks en voorspoedig vermeerderd worden. De heerlijkheid van de heidenen zal als een overlopende beek tot hen komen. Bekeerden uit de heidenen zullen tot de kerk toevloeien en de rivier van haar vrede en voorspoed doen zwellen. Zij zullen hun heerlijkheid medebrengen, hun rijkdom en hun eer, hun macht en hun belang, en dat alles zal gebruikt worden in de dienst van God, en strekken ten bate van de kerk. Dan zullen zij ook die borsten van vertroosting zuigen. Wanneer gij zo'n menigte ziet komen om in deze vertroosting te delen, zult gij zoveel ijveriger en begeriger worden om uw deel daaraan te verzekeren, niet uit vrees dat gij minder zult krijgen dan anderen die deelhebber aan Christus, want daarvoor bestaat geen gevaar, Hij heeft genoeg voor allen en genoeg voor een ieder, maar hun ijver zal u tot heilige jaloersheid verwekken. Het is goed als dit geschiedt. Romeinen 11:14, 2 Korinthe 9:2.

c. God zal in allen verheerlijkt worden, en dat zal meer dan al het andere hun blijdschap uitmaken, vers 14. De hand des Heeren zal bekend worden aan Zijn knechten, de beschermende, ondersteunende hand van Zijn almachtige kracht, de verrijkende, gevende hand van Zijn onuitputtelijke goedheid, de zegeningen welke Zijn knechten daaruit ontvangen zullen bekend worden tot Zijn en hun heerlijkheid. En om dit nog schitterender te maken, zal Hij terzelfder tijd tonen dat Hij de gram van zijn vijanden is. Gods barmhartigheid en gerechtigheid zullen beide geopenbaard worden en voor eeuwig verheerlijkt.

2. God zal hun niet alleen reden van vreugde geven, maar Hij zal ook tot hen spreken van vertroosting, Hij zal spreken naar hun hart, en dat kan alleen Hij doen zodat het daardoor sterk wordt. Zie wat Hij doen wil tot vertroosting van alle kinderen Sions.

a. Hun land zal hun een tedere voedster zijn. Gij zult op de heup gedragen worden, gelijk kleine kinderen, en op de knieën zeer vriendelijk getroeteld worden, gelijk lievelingen, vooral wanneer zij vermoeid en van streek zijn en in slaap gemaakt moeten worden. De goede Herder zal de lammeren in Zijn armen vergaderen en in Zijn boezem dragen, en dat moeten ook de ouderherders doen, opdat die kleinen niet ontmoedigd worden. Pasbekeerden moeten gunstelingen zijn.

b. God zelf zal hun machtige vertrooster zijn. Als een, die zijn moeder troost, wanneer hij ziek of zwak, of op enig punt in droefheid is, zo zal Ik u vertroosten, niet alleen met de duidelijke bewijsvoeringen van een verstandige vader, maar met de tedere aandoening en het medelijden van een liefhebbende moeder, die het bedroefde kind beklaagt, wanneer het gevallen is en zich bezeerd heeft, zij maakt het rustig en op zijn gemak en tracht het op alle manieren tot kalmte te brengen, nadat zij het heeft moeten beknorren, Jeremia 31 - 20. "Sedert Ik tegen hem gesproken heb, rommelt Mijn ingewand over hem," hij is Mij een dierbare zoon, een aangenaam kind. Zo vertroost de moeder.

Zo zult gij te Jeruzalem getroost worden, door de gunsten, welke de kerk verleend worden, en waarin gij delen zult, en door de dankzeggingen van de kerk, waarmee gij zult instemmen.

c. Zij zullen de gezegende uitwerking van deze vertroosting in hun zielen gevoelen, vers 14. Gij zult het zien, tot welk een gelukkige toestand de kerk hersteld is, en niet alleen uw

tong, maar uw hart zal zich verheugen. Dit werd vervuld door de grote voldoening die de discipelen van Christus hadden in het volbrengen van hun dienst. Christus zegt hun met het oog daarop, Johannes 16:22. Uw hart zal zich verblijden en niemand zal uw blijdschap van u wegnemen.

En uw beenderen, die dor en verweerd waren, en waaruit het merg verteerd was, zullen met levenskracht opnieuw vervuld worden en groeien als het gras. Goddelijke vertroosting bereikt de inwendige mens, zij zijn gelijk merg in de beenderen, Spreuken 3: 8. De beenderen zijn de sterkte van het lichaam, die zullen door deze vertroosting gezond gemaakt worden. "De vreugde des Heeren zal uw sterkte zijn," Nehémia 8:10.